Akşamsefası

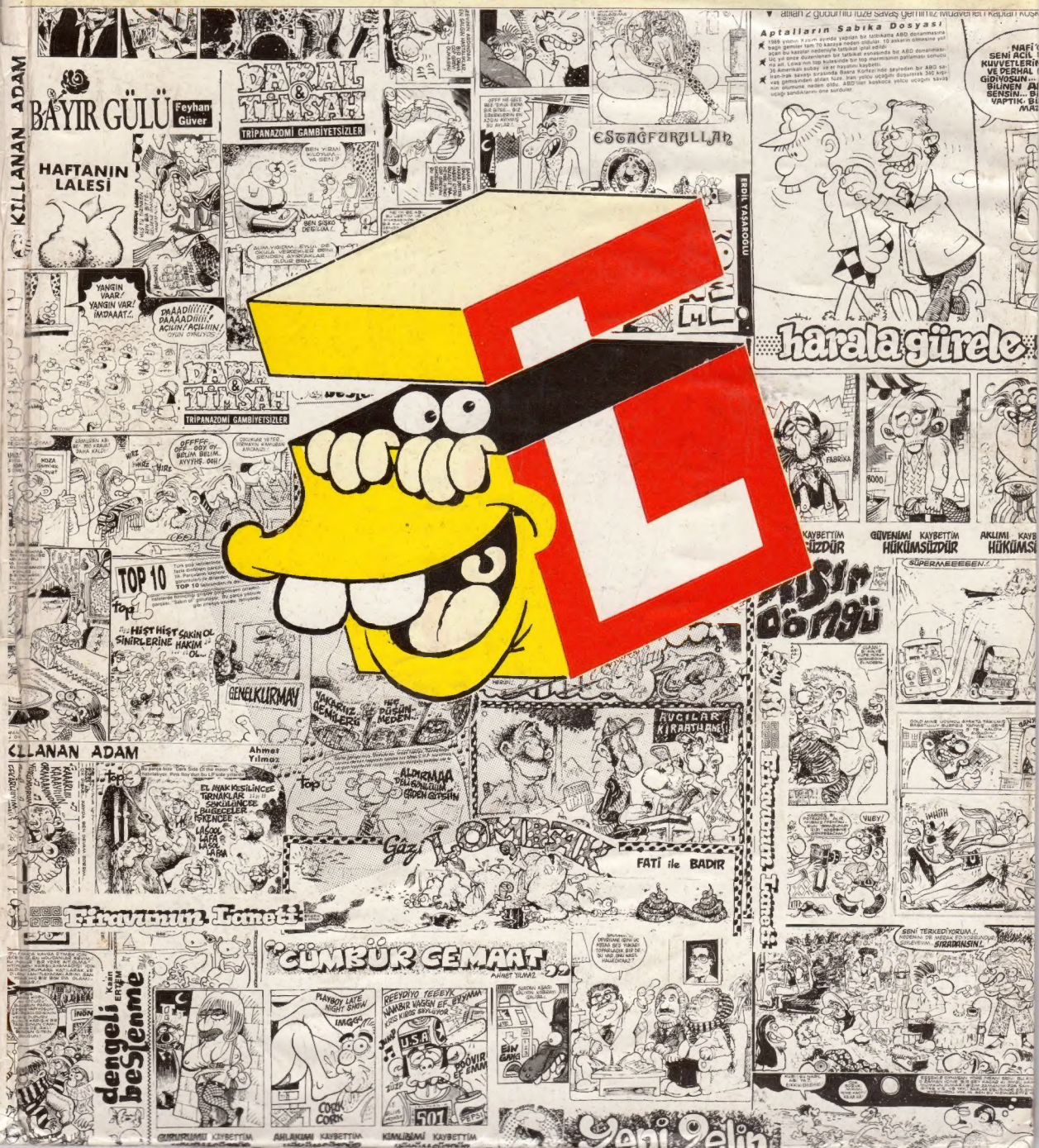

569

5 Ekim 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/40- 650.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

K.K.T.C-750.000 TL.

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

İLKOKUL ÖĞRENCİLERİ SİVİLLEŞİYOR..

İlköğretimde koyurenk önlük giyme ve kolalı beyaz yaka takma zorunluluğu haftada bir gün için kalktı. Böylece ilkokul öğrencileri haftada birgün de olsa sivil kıyafetle okullarına gidebilecekler. Minikler sivilleri çektiğinde bakalım bu onların şimdiki ve gelecekteki hayatlarına nasıl yansıyacak.

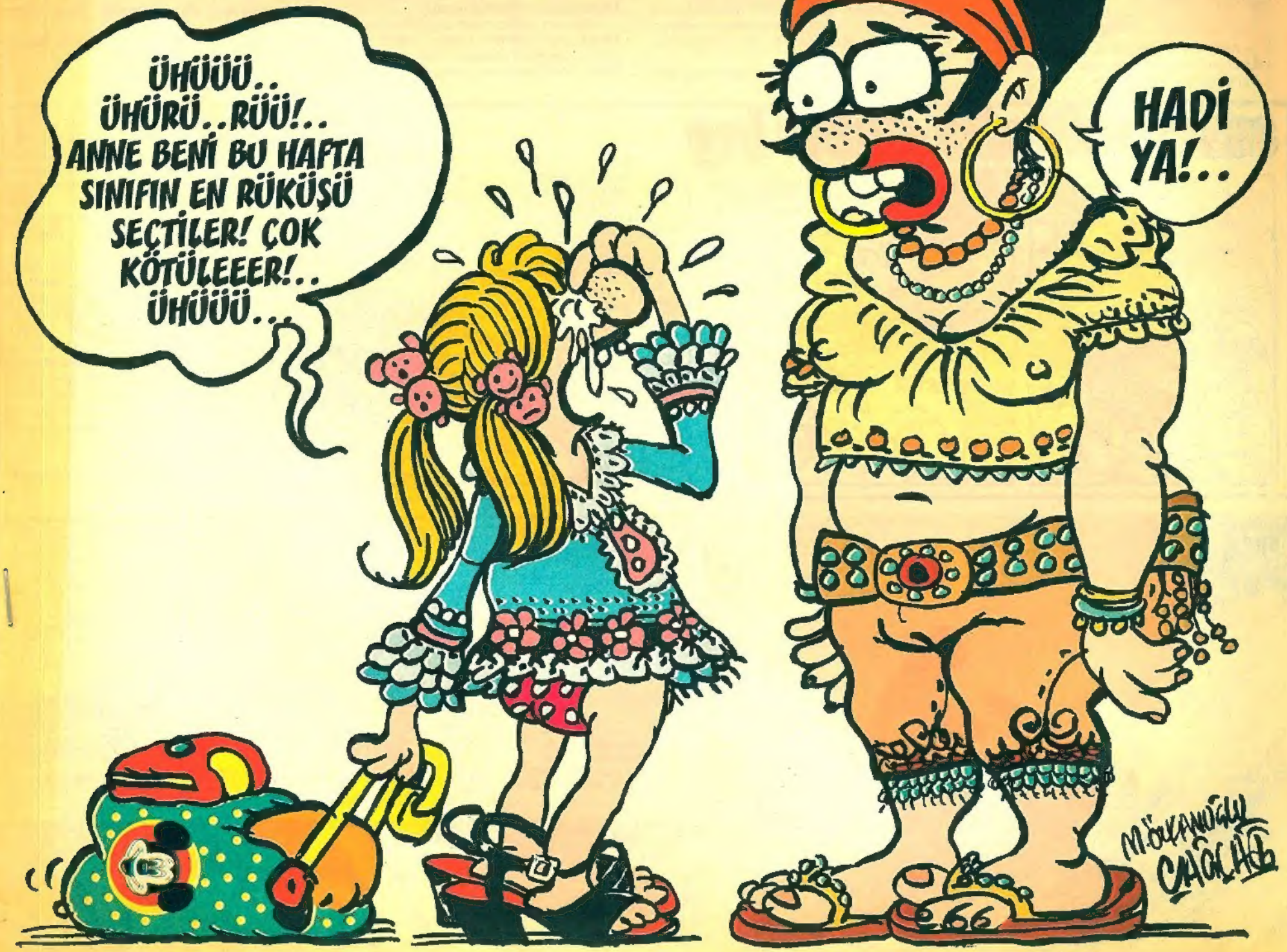

Sıkılhan ile diyalog çabaları

Atilla Atalay

- Merhaba Sıkılhan evladım, ben annenizim.

Evet, anneniz.

- Annemiz mi? Niye öylesin peki? Yani neden "Annenizim" diyosun.

- Baban sana "Educare" programından bir kardeş aldı. Nairobi'de oturuyor, ismi Ogu Kewabe!... Kardeşinin ismini bir kağıda yazar mısın Sıkılhan evladım?

- Kardeşim mi? Anlamadım, nerden aldınız? Niye ki?

- Evet Sıkılhan, geri kalmış ülkelerde yaşayan çocukların eğitim masraflarını karşılayan bir derneğe başvurduk. Paylaşmayı öğreniceksin diye düşünüyoruz, evet öyle. O senin bir kardeşin, adresini cebine mesaj atarım, ona bir mektup yazar mısın lutfen?

- Nasıl yaaa? Nediycem ki ben elalemin çocuğuna.

- Dememelisin... "Elalemin çocuğu" deme kardeşine Sıkılhan, onun adı Ogu Kewabe!... Zarfın içine harçlığından 50 dolar da koy ben sana sonra havale ederim... Onu öptüğünü de yaz evladım...

- Muck!

- Beni değil kardeşini öpüceksin Sıkılhan... Aaa kapatmış... Haylazlar! Hangi birinizle uğraşıyım bilmem ki!

- Alo? Sıkılhan ben baban evladım, masanın üzerindeki listeyi bana okur musun lütfen? Aferin oğlum, tebrik ederim

- Hamur mayası, 8'lik sert dübel, damacana su pompası, renkli hijyenik yara bandajı, kivi kokulu banyo erneti...

- Evet, liste daha uzun, burda kesebilirsin! Bravo, iyi iş çıkardın oğlum

- Hehehe...İstersen DVD player kullanma kılavuzunun ana başlıklarını da okuyabilirim baba ama kontörüne yazık değil mi?

- Aferin, ama yazık değil! Artık sorumlu ve kendi ayakları üzerinde duran bir birey olmanın zamanı geldi Sıkılhan. Bu listedekileri bir bir almanı istiyoruz senden. Hayatla başedebilmelisin. Ayrıca, karşı komşunun kablolu TV parasını bankaya yatırıcaksın.

- Komşunun kablosundan bana ne ama ya baba?

- Vatandaş olacaksın yakında. Yetişkin bir birey olarak artık bunları yapabiliyor olman lazım. Yarın da su parasına itiraz eden bir dilekçe yazmanı istiyoruz senden... Haklarını aramalısın...

- ...

- Kapattın mı? Alooo? Hakkını ara, babanı bile tanıma evladım. Bravo! Kutlayacağım.

- Sıkılhan ben Dilayda ağğğbi... Yamaç'ı arayabilir misin, ablama mesaj çeksin, ben evden kaçmadım. Kaçtım ama göstermelik kaçtım yani... Elvan'larda kalıyorum bu akşam...

- Hiç GSM şebekesini yormadan direkt sen ablanı arasan olmuyor mu Dilayda?

- Saçmılama! Ablam erkek arkadaşıyla beraberken aramama kızıyor tıman mı! Onunla da küsmek istemiyorum...

- Peki ben neden Yamaç'a mesaj çekiyorum?

- Saçmılama, salak mısın, anlamadın mı hala? Yamaç'la sekiz gündür konuşmuyoruz. Telefonlarını açmıyor bir tek mesajlarına bakıyor.

- Dilayda belki salakça olabilir ama ben başa dönmek istiyorum. Madem evden kaçtın neden ablanı arıyoruz?

- Resmen salaksın sen ağğğbi ya! Babamla kavga ettim evden kaçtım diyorum sana. Sonuç olaraktan ablamın annemle arası iyi diil tımam mı! Annem ise Yamaç'la olan ilişkimize sıcak bakmıyor. Ablamın bana 80 Euro bor var, bozuğuz diye bankadan havale edic parayı.

- Dilayda... Ben doğrudan senle küsüy rum, kapattım...

- Özür dilerim Sıkılhan. Alo... Küçükk altını değiştiriyordum sana kız olduğum bir ana denk geldi ve popona şaplak atmıştım. Sakın bu hareketimd etkilenip toplum düşmanı bir psikop olma, olur mu? Lutfen, söz ver anner evet, söz.

- Hehe...Olmuş bir kere, gerçi b hatırlayamıyorum ama yine unutabilirim.

- Biz de olanları unutmaya hazı oğlum. Her şey için pişmanız. Baban s 3 yaşındayken elektrik prizine çatal so mak istediğinde eline gazeteyle vurmuş da şimdi pişman bir insan... Dayın Fürüzan yengenin eteğini kaldırdın di kulağını burmuş. Bir sır gibi saklamış bu zamana kadar. Ama içtenlikle pişma lar. Sana şiddet göstedik diye sen topluma gösterme olur mu Sıkılhan. S ver anneye, psikopat olmıycam diye. B şarjı bitiyo annenin. Evet?

- Özür dilerim anne...

- Sen özür dileme, onlar özür diliyorlar Alo?... Alo?...

harala gürele

ÇAĞDAŞ

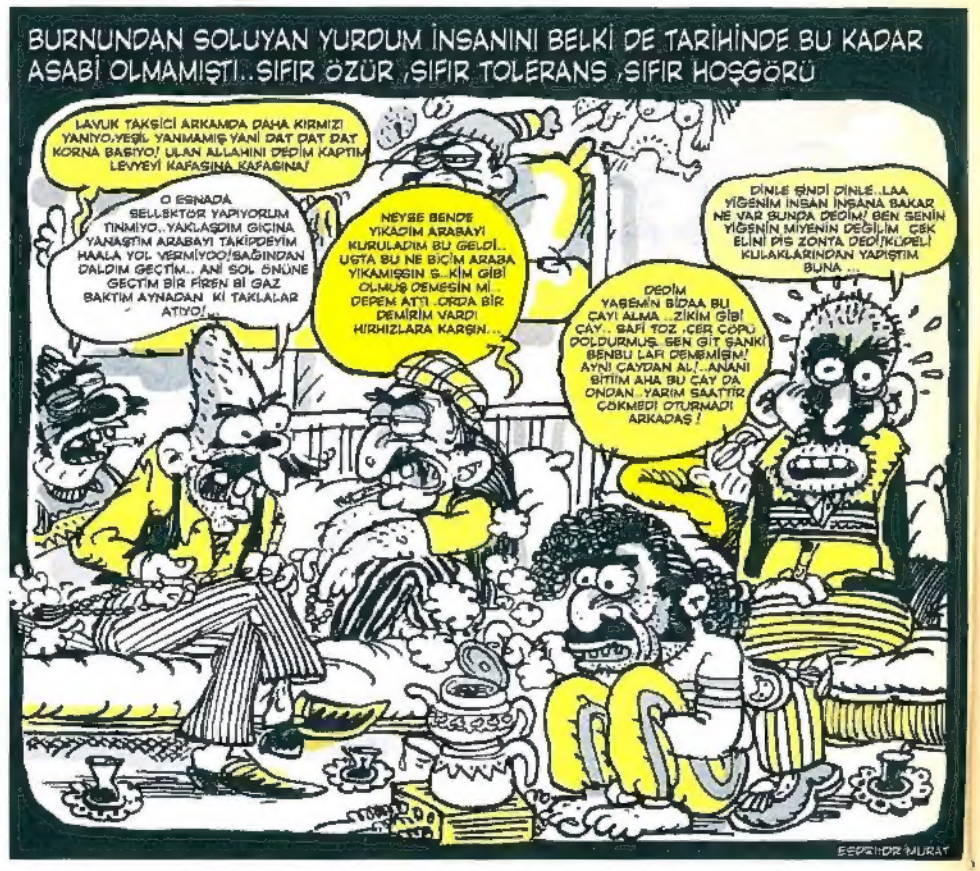

anaavratdümdüz gürbüz bey

M.ÇAĞDAŞ

GEZO MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

yeni Harman

LeMan mizah derginiz

Okur Mektupları

İmam Adnan Sok. No:20
80080 Beyoğlu / İstanbul

İnadına Yaşayacağız!

Çocukluğum Gırgır dergisiyle geçti, şimdi ise ilk sayısından beri Leman'ın bir üyesiyim. Okur Mektupları köşesini ilgiyle takip ediyorum. Bu köşeye yazan arkadaşlardan çoğunun isyanını ve kaybolmaya yüz tutmuş veya kaybolmuş umutlarını okudukça içim burkuluyor. Bence her konuda, karamsar olmak yerine karamsarlığımızı yenmeye çalışmalıyız. Şu sözlere bakın; "Maddiyatını kaybeden her şeyini kaybetmiştir. Onurunu kaybeden çok şey kaybetmiştir".

Bu konuda örnek mi istiyorsunuz, buyrun okuyun: 39 yaşındayım, M.Y.O. mezunuyum. Hayat mücadelesinde her evreyi yeterince yaşadım. İzmir'de oturuyorum ve kiracıyım. Şu anda inşaat işlerinde yerine göre usta veya amele olarak iş bulabildikçe çalışıyorum. Evliyim ve üç yaşında bir oğlum var. Bunun yanında hiçbir sosyal güvencem yok. Altı aydır elektriğimiz kesik. (Borçtan). Bu mektubu hiç abartmadan; mum ışığında yazıyorum. Atom çağındayız ama, şu an mecburen nostalji yaşıyoruz. Geçenlerde suyumuz da kesildi. Eşimle oturup dertleşik ve bol bol güldük. Bizim durumumuz savaş hali gibi bir şey. Düşmanın önce su, elektrik ve gıda yollarını kapatırsınız, sonra esir alırsınız, ama biz asla teslim olmayacağız. Çünkü bizimle birlikte karanlıkta büyüyen oğlumuzun ismi YILMAZ. Biz de yılmayacağız, inadına yaşayacak ve mücadelemize firesiz devamedeceğiz. Hiçbir kuvvet asla umutlarımızın katili olamayacak.

Bunları yazmaktaki gayem, özellikle hayat yolunun başındaki kız-erkek genç arkadaşlarımdan, en küçük olası sorunlarda isyan yolunu değil mücadele yolunu seçmelerini istememdir. Tüm arkadaşlara dostça selamlar.

Murat Yıldırım/İzmir

Mizahın İnceliği

567. sayıda mektubu yayınlanan Şevket Tunç'a... "Deli Cevat denen şu saçmalığı, kepazeliği, mizahla zerre kadar ilgisi olmayan zırvalığı..." demiş. Madem ki bu kadar mizah hakkında konuşuyorsun, demek mizahın inceliğini daha tatmamışsın. Senin orada anlamadığın espriye laf atman çok yersiz. O kadar rahatsız oluyorsan, okumazsın ya... Bu kadar basit yani... Sonuçta burda anlatılan artık insanların yemiş olduğu bunca kazıktan sonra deli olmamanın ilginçliği... Ayrıca her yazarın ve çizerin mutlaka kafasında tasarladığı ve bunu kağıda döktüğü duyguları vardır. Bu emeğe saçma demek anlamsız... Bu kadar... Gokhan Dabak'a da sevgiler ve diğer Leman çizerlerine...

Erhan Ollu

Taklitler ve Hakikiler!

Ben Mersin'den Gamze, 16 yaşındayım ve ortamdan iğreniyorum. Böyle düşünmemin tek sebebi genç adı altında her türlü psikopatlıkla dolaşan birçok zibidi.

Anlatmaya çalıştığım son yıllarda, ülkemizde de son derece yaygınlaşan hip-hop ve rap tarzı. Bu başlı başına bir kültür. Yalnız şu anda gördüğüm kadarıyla ikiye ayrılmış durumda. Hayatını bunun üzerine kurup onu kendine yaşam biçimi edinenler ve onlara özenenler. Yani bir başka deyişle hakikiler ve taklitler. Zaten bütün sorun bu taklitlerde. Onlara benzemek için kendini kılıktan kılığa sokanlarda... Bunları her an her köşede görmek mümkün. Ezberledikleri yalnız iki cümle: "Hey bok kafalı! Senin sorunun ne hı? Senin sorunun kafanın kıçından büyük olması" türünde yabancı filmlerden alıntı sözler. Ve bunları her önünden geçen tanımadıkları adama bile söylüyorlar. Bir de her Eminem tişörtü giyen "işte artık hip-hop takılıyorum" kanısında. Bilmem nerenin dağındaki adamda bile görürsün (Yanlış anlamayın küçümseme manasında değil). "Abi be tişörtün çok kıyak, ne iş yapar bu resimdeki adam?" diye sorsan afallayıp kalacak. Bu konunun tartışılacak o kadar yönü var ki say say bitmez. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum...

Küçükken, aslında bir prenses olduğumu, kral babamın iyi yetişmem için bana kocaman bir oyun oynadığını, çevremdeki herkesin oyuncu, herkesin dekor olduğunu, sıradan birisi gibi yetişirsem daha akıllı bir prenses olacağımı düşündükleri için bu saçma sapan şeyleri bana yaşattıklarını hayal ederdim. Değilmiş, hala kimse gelip beni sarayıma götürmedi...

Etrafındakilere katlanmak çamaşır suyu içmek kadar zor! Allah'tan Leman var da abuk subuk dergilere ve seyyar stand-up'çılara katlanmak zorunda değiliz. Leman'a ve tüm Lemancı arkadaşlarıma sevgiler, hoşçakalın.

Hayalperest/Mersin

Merhaba Arkadaşlar ve Benim Canım Kardeşim Aytaç...

Arkadaşlar ülkenin durumuna, kendi durumlarınıza fazla üzülmeyin diyerek başlıyorum mektubuma. Unutmayın, biz bu ülkede yaşamaya çalışıyoruz, yaşamıyoruz. Ee ancak bu kadar olur durum böyleyken... Kısacası herkesten çok biz takdire layığız aslında. Dünya insanlarının yanında biz zaten şu şartlarda, gelebileceğimizden daha iyi yerlere gelmiyor muyuz?

Ve canım kardeşime gelince... O şimdi cezaevinde... Bazen görüyorum, cezaevlerinden de yazan arkadaşlarımız oluyor.

Benim sizden bu konuyla ilgili bir isteğim olacak arkadaşlar: Bu bir gerçektir. Gittim, gördüm; yazılması gereken en çok o insanlar biliyor musunuz? Cezaevine gideniniz var mı, ziyaretçi olarak. İnanın bana bu rezil ülkenin cezaevleri de rezil. Kısaca anlatayım ki diğer yazan arkadaşlara da yer kalsın. Şöyle; Haftada bir görüş olur. Örneğin Bayrampaşa'da... 30 cm'lik demir bir pencere, arkasında demir bir parmaklık, arkasında yine bir cam. Görüş telefonu bile yok, avazın çıktığı kadar bağarırsın o kalabalıkta. Yüzüne baksan sesini duyamazsın, sesini duysan yüzünü göremezsin. Ben oraya canımı görmeye gidiyorum, hayvanat bahçesindeki bir hayvanı değil... Bu nedir ya!? Yetkililer size soruyorum? Hey... Duyarmısınız ki zaten siz halkı?

Benim kardeşim iyi bir insandır ve inanıyorum ki çoğu da öyledir, onları yalnız bırakmayalım arkadaşlar... Eğer birilerine yazacaksak ilk tercihimiz onlar olsun... Olur mu?.. Birgün bizler de aynı duruma düşebiliriz, bizim de bir mektup tüm umudumuz oluverir birden... Ne dersiniz...

Bilge/İstanbul

Çıkın Gidin Hayatlarımızdan!

Bir haber programını izliyordum. Her hafta bir siyasi partinin lideri davet ediliyor, iktidara gelirlerse neler yapacakları, parti programları soruluyor ve geçmişte yaptıkları icraatlar tartışılıyordu. Bir de "memleketten insan manzaraları" sunuluyordu. Bu gerçek yaşam öyküleri karşısında kahroldum. Umutları tükenmiş, çaresiz bir adam.. Ekonomik kriz öncesi servis şoförüymüş. Kriz öncesi işten çıkarılmış. İşsiz kalınca ev kirasını ödeyememiş ve yaşadığı mahallenin parkına dört çocuğu ve eşiyle birlikte çadır kurmuş, hayata tutunmaya çalışıyor. "Hammallık yapıyorum, günde 2-3 milyon kazanıyorum yetmiyor. Burada afedersiniz köpek bile yaşamaz. Her yerde fareler geziniyor. Lütfen o siyasiler sesimizi duysun artık. İNSANCA BİR YAŞAM İSTİYORUZ." diye isyan ediyordu. Kızlarından biri konuştu sonra: "BEN DE DİĞER ÇOCUKLAR GİBİ OKULA GİTMEK, EVİMİN BALKONUNDAN BAKMAK İSTİYORUM." diyor, gözyaşları görülmesin diye elleriyle yüzünü kapatmaya çalışırken hıçkırıkları anlatıyordu aslında her şeyi. Diğer taraftan bir anne maddi olanaksızlıklardan dolayı iki çocuğunu yurda bırakıyordu kameralar önünde. Çocuklar annelerine sıkı sıkı tutunarak "Anne bizi bırakma, biz burda durmak istemiyoruz." diye bağırıyorlardı. Annenin ise çocuklarına gözyaşlarından başka verecek bir şeyi kalmamıştı.

Haber programcısı bu görüntüleri izlettirdikten sonra parti liderinin yorumlamasını istiyordu. Ne söyleyebilirdi ki o hanımefendi? Kendisi hiç çadırda farelerle yaşamak zorunda kalmışmıydı ki? O da bir anneydi ama bırakın çocuğunu yurda bırakmak zorunda kalmayı, oğlunun askerliğini bile utanmadan (gerçi insanlığını yitirmemişler bilir utanmasını) yalısının karşısında yaptırmıştı. Ama hala "Evet çok acı, bunları iktidara geldiğimizde düzelteceğiz." gibi saçma sözler söyleyebiliyordu. İktidara gelmek... Siz de bir zamanlar iktidardınız ne yaptınız? Ülkenin bu hale gelmesinde sizin hiç mi payınız yok? İki anahtar veriyordunuz, olanı da aldınız. Servetiniz sorulduğunda "Annemin mirası" dediniz, mecliste birbirinizin yolsuzluklarını akladınız. Siz ve sizin gibiler sadece asalaksınız. SUSUN ARTIK SUSUN! Midemi bulandırıyorsunuz. Ruhu olmayan suratlar görmekten bıktım, bıktık. Artık bu çocuklar çadırdan değil, evlerinin balkonlarından bakmalılar hayata. Yurtlarda sevgisizlikle, anne baba özlemiyle geçmemeli çocuklukları. bir kez olsun doğru bir şey yapın; çıkın gidin hayatlarımızdan. GİDİIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIN!

Emel/Kütahya

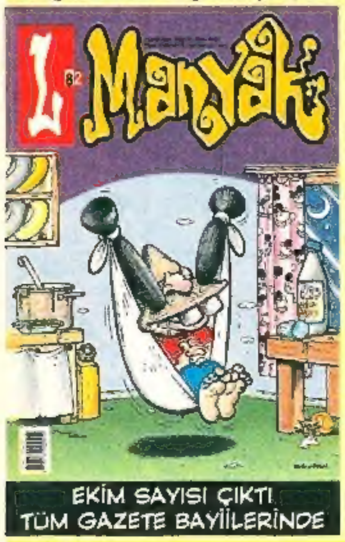

Sayı: 569
5 Ekim 2002
Cumartesi
Haftada bir yayımlanır

- **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd.Şti.
- **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ
- **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN
- **Yazişleri Müdürü:** Zafer Aknar

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.251 42 44 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (112) **Baskı:** Sabah Gazetesi - Dergi Bölümü • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

KAAN ERTEM

@leman.com.tr

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

Bahadır Boysal harikalar diyarında... Büyük boy... 84 Sayfa... ISLAK KÖPEK! Kitapçılarda...

BEHİÇ PEK

behicpek@leman.com.tr

Freddy'nin kabusu gibi eğitim...Bolu Emniyet Müdürlüğü, Anadolu Öğretmen Lisesi'inde verdiği terör konferansında, parçalanmış kadın ceseti fotoğrafı dağıttı. Fotoğrafı gören öğrenciler şoka girdi. Milli Eğitim "haberimiz yok, konu biraz abartılmış", diyerek konuya fransız bir tavır sergiledi...Psikotoglar ise bu terörü önlemez tam tersi şiddeti arttırır görüşünü savundu.

Kanunsuzlar, dokunulmazlık zırhını giymek için yoğun çaba harcıyor..Seri Katiller, hırsızlar, vurguncular MHP ve DYP'den milletvekili adayı olmayı tercih ediyor..

Her durumda her koşulda erkek dayağına maruz kalan kadınların sadece dayak yeme nedenleri değişiyor...Şimdi dayak atma gerekçeleri arasında "ekonomik kriz" ilk sıraya yerleşti..

İyarbakır'ın Bismil ilçesi kaymakamlığı ve jandarmasından boşaltılan köylerine geri dönmek için izin alan aileye korucular ateş açtı. Biri çocuk üç kişi yaşamını yitirdi. 6 kişi ağır yaralandı.

DOKUNULMAZLIK ZIRHI
öldüren cazibe
hırsız,arsız katil zulası
II.BUSH
insanlık düşmanı
medeniyet yıkıcı
tüm renklere
kapalı maganda

Onlar susan gençlerin de düşmanı...Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde "YÖK'e Hayır" diyen beş öğrenci uzaklaştırma cezası alınca ağızlarını bantlayarak bu kararı protesto etmek amacıyla "YÖK'e Evet" diyen öğrencilere Okul yönetimi en ağır cezayı vererek okuldan attı..

KÖY OKULLARI
tuvalet yok,sıra yok,
kitap yok

F TİPİ VAHŞETİ
iki ayağı felçli mahkuma
kaçar korkusuyla
insanlık dışı zulüm

TANSU ÇİLLER
zihinsel keşmekeş
akıl fikir depresyonunun
kod adı

VAHŞİ MÜDÜR YARDIMCISI
bursa'da öğrencilerin
üzerine kapı çarptı
bir kız öğrencinin üç
parmağı koptu
bu ne bitmeyen vahşettir

KÜSKÜNLER
biraz nefes alın
önerge üzerine önerge
dışarda hayat daha
güzeldir belki

KÜRESELLEŞME
meydanı boş
bırakmayalım
küreselleşmeye
hayır

Türkiye'de gerçek bir demokrasi ne zaman olucak...

İsrail askerleri, gaz bombasıyla ondört aylık bir bebeği öldürdüler.

ABD'nin Irak'a saldırdıktan sonra, Ortadoğu'da başka ülkeleri de parçalayarak yeni bir harita çizeceği söyleniyor..

Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde, YÖK'ü "susarak" protesto eden öğrencilerden beşi okuldan atıldı.

HAFTALIK SİYASİ GAZETE HARMANLANIYOR!

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAĞÇAĞ

özet:timsah'ın izmir'deki halasının oğlu istanbul'a timsah'ı ziyarete gelir..yanında da kalabalık bir kız gurubu ile eve misafir olan Arto evdeki çiçekleri ve bahçedeki çimleri yemektedir ,ortalık yerlerde alet edavat ortada dolaşan Arto üstüne üstlük herkesin gözü önünde seks yapmakta ve garip bir hastalığı sebebiyle ortalığa kusmaktadır..Daral Arto'ya kıl olur..Timsah da Arto'ya kıl olur evden gitmelerini ister ve kavga başlar..

AHSsss

DEMEK HAREKET HAA!

O ESNADA

GÜLÜMSER KIZIM BEN ÇIKIYORUM.. BİRAZ YORGUNUM GİDİP EVDE BİRAZ UZANİİM!

SİZ BİLİRSİNİZ ÜNAL BEY!BENİM BİRAZ DOSYALAMA İŞLERİM VAR!

SEN DE ÇIKABİLİRSİN!

ARTO DURDUR ARTIK ŞU KAVGAYI! ÇOCUKLARIN AAZINA ZIÇTINIZ.. SEVİŞECEK ERKEK BIRAKMADINIZ..ŞİŞŞŞT ALOO! SEVGİYLE EMERİM! EYOO EYOO!

ÜÜHÜÜ SİZ NE KADAR ADİ İNSANLARMIŞSINIZ POLİS ÇAĞIRIÇAM ÜRÜRÜ ÜHÜÜ!

POLİS ÇAĞIRMACA HAAAA!HAMMIIICIKA BAK HELE HELEEE! O TELEFONU GRAHAM BELL POLİS ÇAĞIRASIN DİYE Mİ İCAD ETTİ ZİK KAFA! Bİ DAA YAPARSA SOKUN KIZLAR!

ÜHÜ ÜHHÜ

FIST FİTİ HENENEE!

ÜBSİHA ÜBSİHA ÜBSHHHH! ACITMADAN ACITMADAN OHHHHH..DOPAMİN, ENDORFİN!..ADRENALİN TÜM HORMON MERKEZLERİ VANALARI AÇIN! YANDIM YANDIIIIM ÜBSİH ÜBSHH!

ÇURK ÇURK ÇURK ÇURK ÇURK VARP YORP ÜBSH ÜBSHH-H ÇOKUR COKUR-COK-

BU ESNADA...

FIRT FIRT.. NİFIRT! YİNE HİND FAKİRİ TÜTSÜSÜ MÜDÜR NEDİR, BİŞİLER KOKUYOO! LAN EVİ Mİ YAKTILAR BU İTLER!TÖVBE TÖVBE SÜPHANEKE SÜPHAANEKE!

ULAN SU TİMSAHI ZİKTİRETMENİN ZAMANI GELDİ DE GEÇİYO! DUR BİSMİLLAH BİSMİLLAH!

OKSA OKSAPA OKSPA

KIZLAR BAKIN NE BULDUM! BİRİİİNC!

KAPININ ARDINDA NE VAR! ÇEKİL Bİ DAKKA!

HAA?

!MIGIK!

DEVAM EDECEK..

daral@leman.com.tr

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Kalbin kadar temiz sayfa"

* Hayatımızdaki herşey o kadar hızla değer kaybediyor ki, Fantom bile ormanda artık sadece 4 kaplan gücünde!..

*** Bugün merkez sağ... Yarın herkes sağ!..**

* Hindi eti, prefabrik evler, şeffaf sütyenler, dijital televizyon ve Nez, bir çeşit "Sonradan sonraya kulvarında" kendilerine yer açtılar...

*** Keşke büyüyünce 'ejder avcısı' olsaydım!..**

* A.Şinasi Hisar, öteki Haşim'i anlatıyor: *"Ahmet Haşim'in tabiatını ve hayatını anlamak için, onun tamamiyle edebiyat harici lâubali bir takım kahvehane arkadaşlarının refakatlerine ihtiyacı bulunduğunu bilmek lâzımdı. Kendisini kucaklar gibi d uyduğu bu küçük köşesinde o, rahatlamış olur, onların lâubali sözlerini duymak ister ve bilhassa kendisinin gülünç olduğunu bildiği sözlerini söylemek ihtiyacı duyardı. (...) Bu mahalle kahvehanesinde otururak nargile çekmeyi seviyordu. Nargile çekerken beğenmediği insanlar aleyhine çekiştirdiklerinin duyulmasını da istiyordu. Bu bir nevi merakı, zevki, âdeti olmuştu. Cemiyetle en ziyade bu yüzden münasebette bulunmuş oluyordu. Şiir dostlarının çoğu, onun bu arkadaşlarını bilmezler, kahvehane arkadaşları ise şiirini hiç bilmezler, fakat kendisini mantığı gülünç ve sözlerini tuhaf bulurlar ve bu yüzden kendisini bir hayli ararlardı."*

(A.Haşim/Hayatı-Sanat-Eserleri/A. Özkırımlı-Cem Yayınevi)

*** Orman sadece insanlar için değil, orman cinleri için de şahane bir yerdir!..**

* 'Kalbin kadar temiz' denilen sayfalar, o kadar da temiz değildir aslında... Defter, sürekli elden ele!., Senin gibi birini tanıdığım için, inanıyorum ki sen, hayat basamaklarının henüz başındasın, ilerde milletine faydalı, seni hiç unutmayacağım, eeeh... Adı da acaip. HATIRA DEFTERİ, sanki diğer defterlerin hatırası yok gibi!.. Daha önce de yazmıştım, kızkardeşim ilkokuldayken, hatıra defterine bir arkadaşı şöyle bir dörtlük döşemişti:

"Seni sevdim seveli
Kör ettin gözlerimi
Verdim sana temiz kalbimi
Söktün organlarımı..."

Hiç anlayamadım, anlayamam... Son dizeye kadar öyle böyle idare edip, sonunda patlamış gibi...

*** Sakın, en iyi kısa metrajlı filme "Altın Mandalina" verilmesin bu yıl Antalya'da?!.**

* İngiliz anahtarı, Arap sabunu, İsrail tutkalı, Norveç uskumrusu, Türk lokumu, Alman gümüşü, Brüksel lahanası, Hollanda lalesi, Rus salatası, Japon sobası, Amerikan bezi, Hint keneviri, Antep fıstığı, İran halısı, Macar salamı, İspanyol meyhanesi, Galler kaplanı, Arnavut ciğeri, İskoç eteği, Pekin ördeği, Afgan tazısı, Frenk eriği, Brezilya kahvesi, Washington portakalı, Filistin askısı, Rus ruleti, Arnavut kaldırımı ve Osmanlı tokatı!.. Bunları Sinan Göksel liste halinde toplamış... "Çek defteri" eklense ya!.. Hepsini anladım da "uzay eriği" bambaşkaymış...

*** Bir tabu daha yıkıldı... Yeni çiftimiz: Mr. Brown and Mrs. White!..**

* *"İntihar etmeyi düşünen birçok kişi, Vedat Bey'e danışmış, onun şu cümlesinden sonra kararlarından caymışlardır: - Hiç gereği yok, zaten öleceksiniz!" (Vedat Beyin Görkemli Hayatı/1997)* Aktüel dergisi geçenlerde "depresyon' hakkında düşüncelerimi sordu, ben de söyledim.. Adımdan sonraki paranteze 'karikatürist' yazmışlar, düzeltiyorum, ben karikatürist değilim, karikatürüm!.. Yani işte, yazarım ben ama hep yapılıyo böyle hatalar... Ayrıca depresif ve manyak olmak, 'profesyonel güleryüzlü' bir kolpacı olmaktan daha mı vahimdir, bilmiyorum!.. Tabii ki 'hazza koşalım' ama her an mutlu görünmek için çırpınmak da doğal diil...

*** O kadar resmi kurumun içinde "HAZİNE" nasıl patlıyo di mi, birden masal alemine dalar gibi!..**

vo@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAĞÇAĞ

özet:timsah'ın izmir'deki halasının oğlu istanbul'a timsah'ı ziyarete gelir..yanında da kalabalık bir kız gurubu ile eve misafir olan Arto evdeki çiçekleri ve bahçedeki çimleri yemektedir ,ortalık yerlerde alet edavat ortada dolaşan Arto üstüne üstlük herkesin gözü önünde seks yapmakta ve garip bir hastalığı sebebiyle ortalığa kusmaktadır..Daral Arto'ya kıl olur..Timsah da Arto'ya kıl olur evden gitmelerini ister ve kavga başlar..

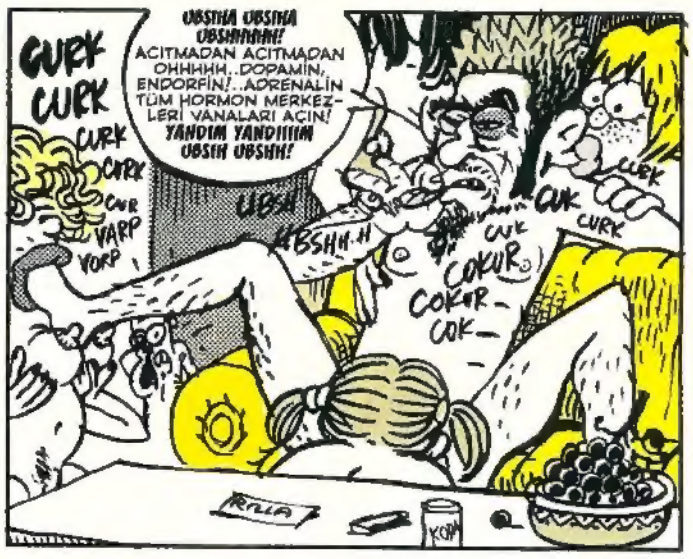

BU ESNADA...

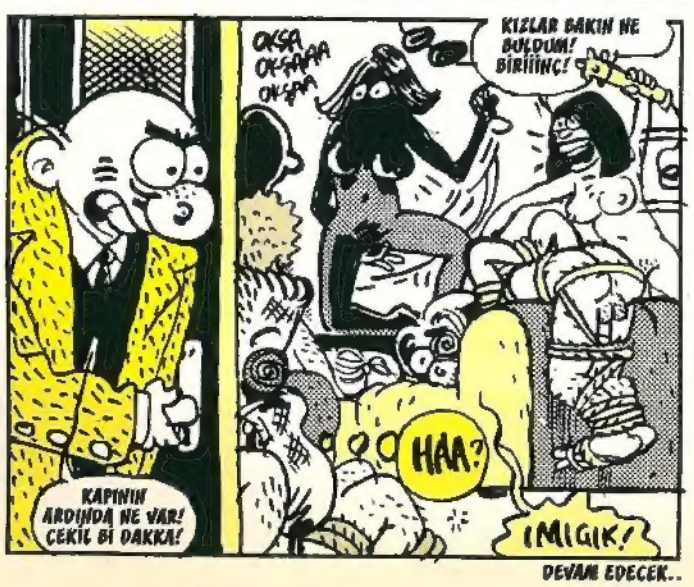

DEVAM EDECEK..

daral@ileri.com.tr

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Kalbin kadar temiz sayfa"

* Hayatımızdaki herşey o kadar hızla değer kaybediyor ki, Fantom bile ormanda artık sadece 4 kaplan gücünde!..

*** Bugün merkez sağ... Yarın herkes sağ!..**

* Hindi eti, prefabrik evler, şeffaf sütyenler, dijital televizyon ve Nez, bir çeşit "Sonradan sonraya kulvarında" kendilerine yer açtılar...

*** Keşke büyüyünce 'ejder avcısı' olsaydım!..**

* A.Şinasi Hisar, öteki Haşim'i anlatıyor: *"Ahmet Haşim'in tabiatını ve hayatını anlamak için, onun tamamiyle edebiyat harici lâubali bir takım kahvehane arkadaşlarının refakatlerine ihtiyacı bulunduğunu bilmek lâzımdı. Kendisini kucaklar gibi d uyduğu bu küçük köşesinde o, rahatlamış olur, onların lâubali sözlerini duymak ister ve bilhassa kendisinin gülünç olduğunu bildiği sözlerini söylemek ihtiyacı duyardı. (...) Bu mahalle kahvehanesinde otururarak nargile çekmeyi seviyordu. Nargile çekerken beğenmediği insanlar aleyhine çekiştirdiklerinin duyulmasını da istiyordu. Bu bir nevi merakı, zevki, âdeti olmuştu. Cemiyetle en ziyade bu yüzden münasebette bulunmuş oluyordu. Şiir dostlarının çoğu, onun bu arkadaşlarını bilmezler, kahvehane arkadaşları ise şiirini hiç bilmezler, fakat kendisini mantığı gülünç ve sözlerini tuhaf bulurlar ve bu yüzden kendisini bir hayli ararlardı."*

(A.Haşim/Hayatı-Sanat-Eserleri/A. Özkırımlı-Cem Yayınevi)

*** Orman sadece insanlar için değil, orman cinleri için de şahane bir yerdir!..**

* 'Kalbin kadar temiz' denilen sayfalar, o kadar da temiz değildir aslında... Defter, sürekli elden ele!.. Senin gibi birini tanıdığım için, inanıyorum ki sen, hayat basamaklarının henüz başındasın, ilerde milletine faydalı, seni hiç unutmayacağım, eeeh... Adı da acaip. HATIRA DEFTERİ, sanki diğer defterlerin hatırası yok gibi!.. Daha önce de yazmıştım, kızkardeşim ilkokuldayken, hatıra defterine bir arkadaşı şöyle bir dörtlük döşemişti:

"Seni sevdim seveli
Kör ettin gözlerimi
Verdim sana temiz kalbimi
Söktün organlarımı..."

Hiç anlayamadım, anlayamam... Son dizeye kadar öyle böyle idare edip, sonunda patlamış gibi...

*** Sakın, en iyi kısa metrajlı filme "Altın Mandalina" verilmesin bu yıl Antalya'da?!.**

* İngiliz anahtarı, Arap sabunu, İsrail tutkalı, Norveç uskumrusu, Türk lokumu, Alman gümüşü, Brüksel lahanası, Hollanda lalesi, Rus salatası, Japon sobası, Amerikan bezi, Hint keneviri, Antep fıstığı, İran halısı, Macar salamı, İspanyol meyhanesi, Galler kaplanı, Arnavut ciğeri, İskoç eteği, Pekin ördeği, Afgan tazısı, Frenk eriği, Brezilya kahvesi, Washington portakalı, Filistin askısı, Rus ruleti, Arnavut kaldırımı ve Osmanlı tokatı!.. Bunları Sinan Göksel liste halinde toplamış... "Çek defteri" eklense ya!.. Hepsini anladım da "uzay eriği" bambaşkaymış...

*** Bir tabu daha yıkıldı... Yeni çiftimiz: Mr. Brown and Mrs. White!..**

* *"İntihar etmeyi düşünen birçok kişi, Vedat Bey'e danışmış, onun şu cümlesinden sonra kararlarından caymışlardır: - Hiç gereği yok, zaten öleceksiniz!" (Vedat Beyin Görkemli Hayatı/1997)* Aktüel dergisi geçenlerde "depresyon' hakkında düşüncelerimi sordu, ben de söyledim.. Adımdan sonraki paranteze 'karikatürist' yazmışlar, düzeltiyorum, ben karikatürist değilim, karikatürüm!.. Yani işte, yazarım ben ama hep yapılıyo böyle hatalar... Ayrıca depresif ve manyak olmak, 'profesyonel güleryüzlü' bir kolpacı olmaktan daha mı vahimdir, bilmiyorum!.. Tabii ki 'hazza koşalım' ama her an mutlu görünmek için çırpınmak da doğal dil...

*** O kadar resmi kurumun içinde "HAZİNE" nasıl patlıyo di mi, birden masal alemine dalar gibi!..**

vo@ileri.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

PANTOLON METİNFİDAN

Fotoğraf: Sinan Göksel

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Laila & Firuzağa Kahvesi

1. Laila'ya girmek için para ödenir... **Firuzağa Kahvesi'ne oturmak için para ödenmez!..**
2. Laila'da genellikle ayakta durulur... **Firuzağa Kahvesi'nde mutlaka oturulur!..**
3. Laila'da ki tek türkçe yazı "Sucuk ekmek & köfte..." **Firuzağa Kahvesi'nde bırak türkçeyi, genç irisi Oğuz'un orda genellikle Türkiye gazetesi de durur!..**
4. Laila'da müzikten ve sürekli dönen ışıklardan dolayı zor konuşulur...
5. Laila'ya normalden daha şık, seksi, şekil, v.s. gidilir... **Firuzağa Kahvesi'ne gerçek, yalın halle gidilir!..**
6. Laila'da cılız bir şişe bira 10 milyon T.L.'dir... **Firuzağa Kahvesi'nde bir bardak çay 400 bin T.L.'dir!..**
7. Laila'dan hayatın başladığı yer, deniz görünür... **Firuzağa Kahvesi'nde hayatın devam ettiği yer, sokak görünür!**

Firuzağa Kahvesi'nde sohbet-muhabbet edilir!..

(Bu yazı için ilk ve son kez Laila'ya gidildi, bu yüzden o akşam kaveye gidilmedi!..)

vo@leman.com.tr VEDAT ÖZDEMİROĞLU

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

metinfidan@leman.com.tr

TERELLİ

PICTURES CAN BARSLAN

ÇORBAMA TÜKÜRDÜM ONA GÖRE, KİMSE İÇMESİN...AYRICA SANDALYEYE DE ZIÇTIM... KİMSE OTURMASIN...DÖNCEM BEN...

ANELOOY!..SÜRÜYE KURT GİRDİ...YOK KIRT GİRDİ...KURT YOK KIRT.. KURT... KIRT...HAYIR KURT...KIIIRT!..

KIRT KIRT KIRT KIRT

BAK BAK...ŞURDA KOCAMAN MİDYELER VAR...ÇIKAR ONLARI...HEPSİNİ ÇIKAR...ŞURDA DA VAR...ÇIKAR...DAHA SONRA ŞUNLARI ÇIKAR...ÇIKAR...

HEP ONUN ÇIKARINI DÜŞÜNÜYOSUN.. PEKİ BEN NOOLUCAM HA?!

ADAMI TAM 8 YERİNDEN BIÇAKLAMIŞLAR KOMSERİM...

MİNİ ÖYKÜ

Adamın biri bir gün yolda yürüyormuş..

Derken başka bir adamın biriyle çarpışmış...İkisi de bayılmış...

DONK

Adamlar gelmiş, birlerini almışlar... Bi daha da sokağa yalnız salmamışlar..

Bitti

LAN OOLUM, GÜZEL HATUN AMA KÖPEK VAR...ŞU KÖPEKTEN TIRSMASAYDIM YAZILIRDIM YAVRUYA...

VAY ULAN!.. MEĞER KÖPEK SATIYOMUŞ KARIYI!.., NEREDEN BİLEBİLİRDİK Kİ?.

canbarslan@superonline.com

AYRI ODALAR

Anne beni onayla ve daha çok sev, dersiniz.

Baba, beni önemse ve hep yanımda ol dersiniz

Bakın size yazdığım bir şeyi okuyacağım, can kulağıyla dinleyin... Okulda çok büyük bir başarı kazandım, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ne olur anlayın, dersiniz

Hiç eksilmesin, hep artarak sürsün istersiniz.

Ama bir türlü istediğiniz olmaz. Onaylarmış görünürler, ama sadece görünürler... Sevmiş gibi yaparlar, ama bilirsiniz ki sevgileri istediğiniz kadar değildir . Önce yücettir önemser gibi görunürler, ama hiç beklemediğiniz da küçümserler. Hem de kalbinizin en savunmasız bir anında

Yazdığınızı okurken ilgiliymiş gibi yapmaya çalışsalar da ilgisiz bakışlarla dinledikleri gözlerinizden kaçmaz..

O sırada akıllarından gunluk, sıradan meseleler geçer, kazandığınız başarının onlar için gerçek bir anlamı olmadığını o kayıtsız bakışlarından anlarsınız.

Önce öperler, ama hiç ummadığınız bir anda öptukleri yerden kanatırlar sizi... Sonra yine kanatıkları yerleri öpmeye çalışırlar. acısı geçsin diye..

Sizi en çok sevdiklerinız yaralar.. Hem de en derinden... Bu sızı hiç gitmez içinizden. Aradan yıllar geçmiş olsa bile sanki birkaç saat önce olmuş gibidir. Hiç, ama hiç unutamazsınız. silip atamazsınız iç nizdeki o sızıyı..

İşte asıl benliğiniz budur.. Hayatınızın gen kalan yıllarında sizi hiç beklemediğiniz bir anda ortaya çıkıp olmadık yerlere sürukleyebilecektir. Zamanını kollamaktadır. İçten içe bunu çok iyi bilirsiniz, ama onu unutmaya çalışırsınız..

Bütün derdiniz onu gizleyip susturmaktır aslında. Kimseye göstermemektir En derinlere itersiniz onu. Bu sızıyı en birkutücü sırrınız gibi saklarsınız. Size en yakın olan insanlardan bile... Çünku bilirsiniz ki, o sızı bir kez uyandı mı ne yapsanız onu dindiremeyecek sınızdır. Bir kere kendisini hatırlattığı zaman, ne zaman dineceğini asla bilemeyeceksinizdir, unutmak istesenız de içten içe bilirsiniz bunu

Bilirsiniz ki bu sızı ortaya çıkar çıkmaz körleşecek, bildiğiniz her şeyi unutacak, savunduğunuz her değer anlamını kaybedecek, o güne dek kazandığınız sanchklarınızın bir hiçten ibaret olduğunu göreceksinizdir... Ömrünüz sandığınız şey elinizden kaçacak, asıl yazgınız ortaya çıkacaktır. Yazgınız işte o en derinlerde sakladığınız yaralı ve sızılarla dolu benliğinizdir En yasak bölgenizdir... Onu en alta gizlemek için birçok benlik edinirsiniz. Bu benlikten hayranlıklarla, ilgilerle, başarılarla, kazandığınız engelerle süsleyip gösterişli hale getirirsiniz ki, sızı tanıyan en altta yatanı görmesin, hep onlarla ilgilensin, onları gerçek sansın, onlara hayran olup bağlansın istersiniz...

İlişkiler yaşarsınız, beraberliklerıniz olur, kimseye, ama kimseye yeterince güvenmez, onu, o altta yatan yaralı benliğinizi elınizden geldiğince saklamaya çalışırsınız. Yaşadıklarınıza, ilişkilerinize karıştırmazsınız onu. Ne yaparsanız, ne söylersenız, onsuz yaşar onu hiç hesaba katmaban söylersiniz. Ondan habersizmiş gibi yaparsınız. İyisinizdir böyle. çok da yara almadan sürukleyip götürürsunuz hayatınızı... Her ilişki bir diğerini besler. İlişkilerde çoğu kez hayranlıkla seyrettiğiniz yüzünüzde o sızı yoktur Kaybetmemiş kazanmışsınızdır. Hiç söylemediğiniz guzel ve anlamlı sözleri hayatınıza yeni girecek insana saklarken aynanızdaki yüzunuz bir bütündür.. Ya da sız öyle görürsünuz.

Sonra hiç ummadığınız anda bın çıkar karşınıza... Ona da diğerlerine yaptığınız gibi yaparsınız Susleyip gösterişli hale getirdiğiniz benliklerınizle yaşamaya başlarsınız onunla. Çunkü daha önce kimselere güvenmediğiniz gibi ona da tam anlamıyla güvenemezsiniz Başlarda guzeldir onun aynasında gördüğünuz yüzünuz. Butundur... Eski ilişkinizden sakınadığınız guzel ve anlamlı sözlerin onu etkilediğini hissettikçe daha da aydınlanır aynasındaki resminiz. Ona çocuklarını arkadaşlarına yeni aldıkları oyuncaklarını gösterir gibi o süslü ve daha önce başkaları tarafından hep onaylanmış benliklerinizi gösterip durursunuz.

Ama her şey yolunda gibi giderken birgun sizi artık eskisi gibi onaylamadığını, söylediklerinizi hayranlıkla dinlemediğini anlamaya başlarsınız. Hatta zaman zaman başlardaki onayının gizli bir onaysızlığa, hayranlığının sınsı bir küçümsemeye dönüştüğünü fark etmeye başlarsınız Birçok insanı etkilediğini sandığınız oyuncaklarınızın onu etkilemediğini hissedersiniz... Onu buyulemek için söylediğiniz sözlerin sanki bir duvara çarpıp yine size geri döndüğünü ve her gen döndüğünde kanatsız ve kanı çekilmiş kuşlar gibi içinizdeki o çok guzil olan boşluğa birer birer duştuğunü görursünüz... Tuhaf bir ürkuntüyle sarsılır ayaklarınızın altındaki zeminin usulca kaydığını anlarsınız. Aynasındaki fotoğrafınız çoktan gölgelenmeye başlamıştır Sanki sizi sizden iyi bilen, ama sizin çok da tanımadığınız birisinin çocukluğunuzun arka bahçesinde, yeni alınmış ve o çok sevdiğiniz oyuncaklarınızı teker teker yaktığını görursunüz... Oyuncaklarınızdan çıkan yanık kokusu çok eski ve hiç unutulmayan bir felaketin yaklaştığını hissettirir... Bu yaklaşan felaket hissi yangının arka bahçenize doğru ilerlediğini hatırlatır size... Artık aynasındaki yüzünüze bu yanık kokusu eşlik etmeye başlamıştır. Yüzünüz eskisi gibi tanıdık gelmemeye başlamıştır . Bir an önce buradan bir çıkış aramak ve bu ilişkiyi sonlandırmak istersiniz... Ama bir şey tutar sizi. Basıretiniz bağlanır Giderayak yuzunuzu onun aynasında bir kez daha güzel, aydınlık ve butun olarak görüp öyle çıkıp gitmek istersiniz bir başka aynaya... Yangın arka bahçeye sıçramadan ona guzel ve hep hayranlıkla anımsayacağı bir son hazırlamak istersiniz... Ve artık tek derdiniz onu bu guzel sona ikna etmekten başka birşey değildir... Ama hazırladığınız hiçbir veda şöleni onu etkilemez... Yangın içerlere. derinlere doğru hızla ilerlemeye başlamıştır Artık ona gösterebileceğiniz hiçbir yeni oyuncağınız kalmamıştır.. Her veda şöleni bir öncekinden daha gösterişsiz, bir öncekinden daha yoksul ve acınası olmuştur. Savunmalarınız birer birer onun gözünde anlamını yitirmiştir . **Herşeyi öylece bırakıp gitmek, bırak beni artık, gitmek istiyorum,** desenız de bu ondan çok size inandırıcı gelmez Ayrılıp gitmeye önce kendinizi ikna edemez olmuşsunuzdur . **Beni bırak, bitsin artık bu ilişki,** desenız de, bu sözler ona çarpıp, **beni böyle bırakma, beni onaylamadan, bana hayran olmadan, beni sevmeden bırakma,** olarak yine size geri döner

Bu artık kendinizi onun gözuyle görmeye başladığınızı gösterir ki kaçıp kurtulmanız için artık çok geçtir Yıllardır herkesten sakladığınız o yaralı benliğiniz saklandığı yerden, artık birer kuldan ibaret olan benliklerinizin yanık kokuları arasından en üste çıkmıştır.. Artık söz sizden çıkmıştır.. Kaderinizin iplen elinizden kaçmış yazgınızla savunmasız bir şekilde karşı karşıya kalmışsınızdır . Aynasındaki yüzünüz paramparçadır.. Artık o aynadaki yüzunüze o çok eski sızılar olmadan bakamaz olmuşsunuzdur. . Ö çok eski sızılar, sanki birkaç saat önce girmiş gibidir içinize .. Sanki unuttuğunuzu sandığınız o çok eski zamanlarda değil de henüz şimdi yaralanmış gibisinizdir.. Sanki hayata başladığınız yere sizi gen çağırmıştır o sızılar.. Ö noktaya nasıl geldiğinizi anlamadan, karşınızdaki insandan tıpkı o yaralı çocukluğunuzdaki özleminiz gibi, sizi sonuna dek anlayıp benimsemesini beklersiniz.

Anne beni onayla ve daha çok sev, der gibi... **Baba beni önemse ve hep yanımda ol**, der gibi yaparsınız ne yapsanız... Ama ne desenız, ne yapsanız hep eksik kalırsınız onun gözunde, hep yetersiz.. İşte bu yüzden sizi birgün bırakıp gıdecektir.. Asıl bu korkunun altında yatar bir zamanlar onca korktuğunuz olum... Bu korkuyu yaşamamak için defalarca kendinizi yok etmek geçer aklınızdan... Ama tek birşey yüzunden kıyamazsınız kendinize, tek birşey: Onu bir daha göremeyecek olmak korkusu... Bu korku yüzünden her sızıya kallanırsınız her acıya, her aynlık endişesine..

O da tıpkı annenız gibi yapar, babanız gibi davranır.. Onaylamış gibi görünür, ama istediğiniz gibi onaylamaz. Seviyor gibi yapar, ama bu beklediğiniz o sevgi değildir. Önce yücaltır, ama hıç beklemediğiniz bir anda kuçumsemeye başlar... Hem de kalbinizin en savunmasız anında... Söylediğiniz ya da yazdığınız birşeyi ilgiliymiş gibi dinler, ama içten içe ilgisizliğini hissedersiniz... Bir başarınızı anlatırken anlarsınız kı o sırada aklından gunluk, sıradan sorunlar geçer... Önce öper ama hiç ummadığınız bir anda öptüğu yerden

HAFTALIK SİYASİ GAZETE
yeni Harman TOZU DUMAN

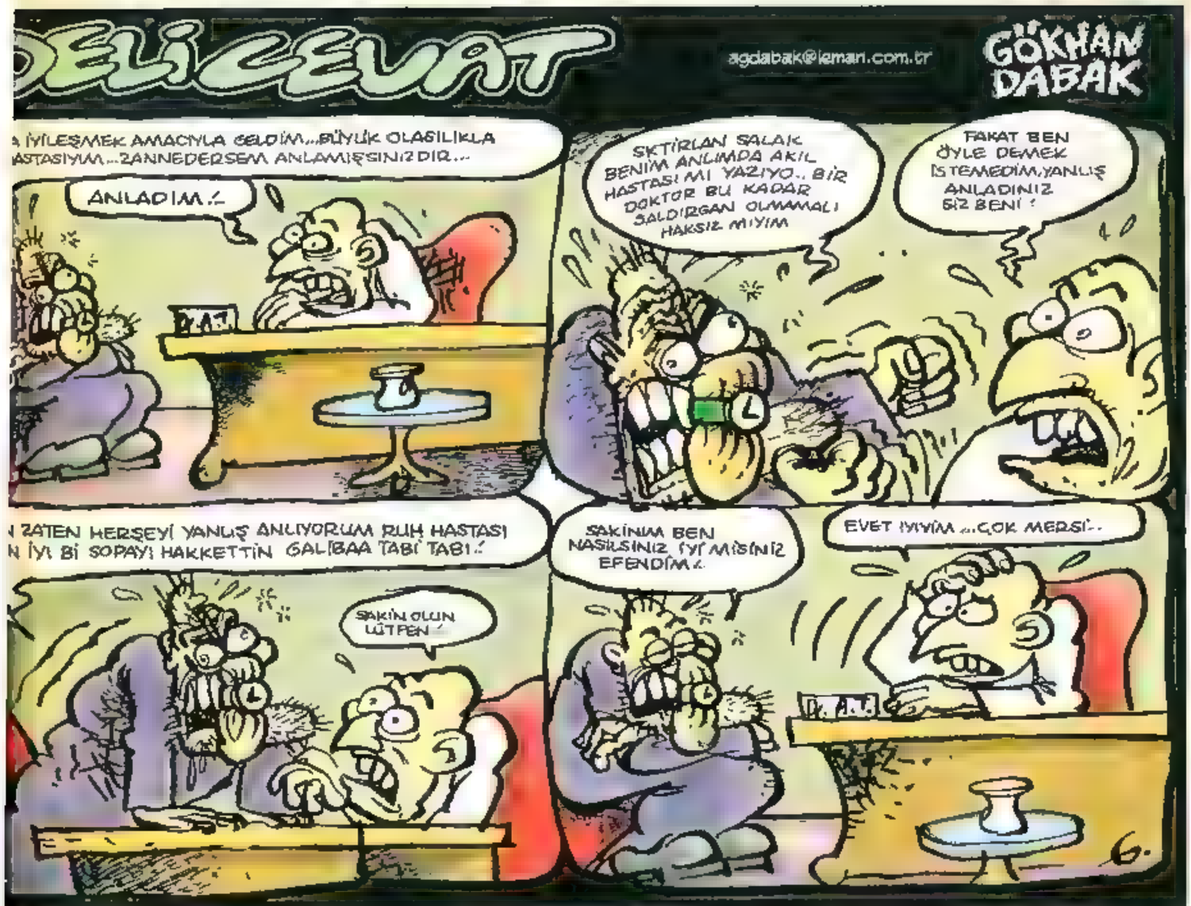

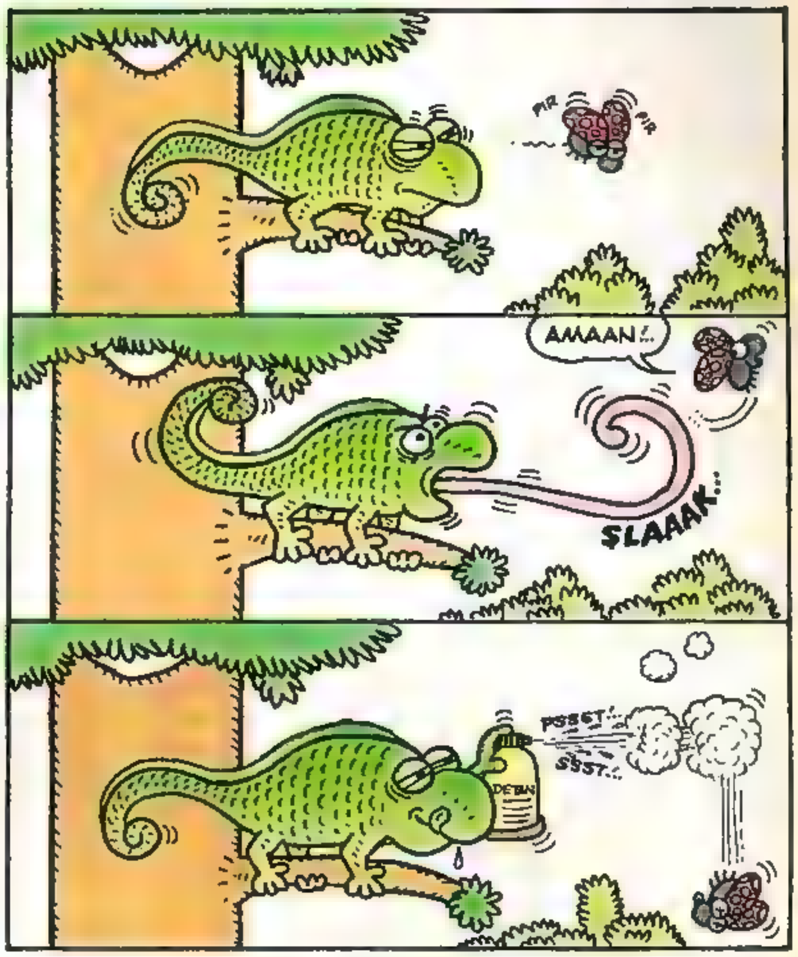

ya başlar... Sonra kanattığı yerleri yeniden öpmeye çalışır, acınızı dindirmek öyle anlarda ona hiç olmadığı kadar bağlanırsınız. Böyle anlarda sizi hiç bek-zamanlarda kanattığı için bile ona minnet duymaya başlarsınız. Ne yaparsa ersen desin, ne kadar incitirse incitsin, ama sonra gelip kanattığı yerleri öp-neden olduğu acımı dindirsin, dersiniz

madan değişen yüzlerine, duygularına göre yaşamaya başlarsınız... Sizi inci-sonraki sanlmasına... Ansızın niye ve neden olduğunu bilemediğiniz öfke-sonraki gülümseyişine... O dünyanızı karartan küçümsemesinden sonra size güneşin doğuşu gibi gelen ilgi ve hayranlığa göre yaşamaya başlarsınız. Artık her şeye razı olursunuz. Bu yoğunluğun adı köleliktir. Gönüllü kölelik.

bir başkasına değil de ona karşı duyarsınız bu yoğunluğu bu gönüllü ko-başkaları sizin o süslü ve gösterişli benliklerinize hayranlıkla inanmış. sizi muştur da, neden onun aynasında seyrettiğiniz yüzünüz böyle paramparça, ır içindedir... Neden başkaları değil de o gelip dokunmuştur yıllardır herkes-ız o yaralı benliğinize... İşte bu çoğu kez derin bir sırdır. Çok zordur bu mu-erek.. Yüzü, yüzündeki garip bir ışık... Bakışlarındaki eski bir esrar... Hangi-sinde saklıdır o size bile bir sır olan teslimiyetiniz, bilemezsiniz

ormandır insan. Ürkütücü ve çözülmez görünür... Uzaklardan gelen bir ışık ının içindeki inleyen bir hayvanın gözlerindeki acıyı parlatır. Bu kısacık par-ayakları kırılmış bir atın gözlerindeki derin acı sezilir. Atın acıyla inip kalkıyor-. O koca ormanın içinde bir başınadır... Sonra ışık kaybolur gider. Ama artık dan geriye o ayakları kırık atın gözleri kalır sadece aklınızda... Acıyla inip kal-ar.. Sanki bütün o karanlık ormanın ruhu ayakları kırık atın acıyla bakan göz-akıp durur... İşte o karanlıktan gözlere doğru akan yoğunluk aşkın ta kendi-ne kadar karanlıksa bu akış o kadar hızlı olur.

kadar karanlıkta kalmışsanız, o karanlıktan gözlerinize doğru akan yoğun-acı ve o kadar güçlüdür.

karanlık ormandan gözlerinize doğru akan bu yoğunluğun adı aşktır... Artık r köle gibi bakmaya başlar... Bir efendiniz vardır artık, nereye baksanız onu . Gördüğünüz herşey ondan bir iz, bir soluk taşır

sten gizlediğiniz yaralı benliğiniz zincirlerinden kopmuş. sahip olduğunuz her-eçmiş, gelip gözlerinizi kaplamıştır... Gördüğünüz, dokunduğunuz, baktığınız yaralı benliğinizin gözleriyle bakmaya, onun gözleriyle görmeye başlamışsınız-o yaralı benliğinizden ibarettir artık.

dek bildiğiniz herşeyi unutmuşsuzdur. Yaşadığınız bu yoğunluk o güne dek ta-ğerleri, inatla savunduğunuz doğruları bir anda unutturmuştur size

daha önce kim ve nasıl biriydiniz... Unutmuşsunuzdur

ının görmediği görüp de anlamadığı şeyleri görür ve hissedersiniz de sizi asıl ilgilendirmesi gereken şeyleri bir türlü görüp hissedemezsiniz.. Kimdir, aslın-nür sizi bu hale sokan sevgili.. Gerçekte sizin için ne düşünmektedir.. Hayat-yle ilgili ne hesapları, nasıl kaygıları vardır... Sizin sevginiz ona ne kadar geç-Sevginizin ondaki yansımaları nelerdir. Bunları bilmezsiniz de. dokunduğunuz nuz herşeyde onu hissettiğinizi, gördüğünüzü bilirsiniz.

zin için dünya odur... Ama onun dünyası bu dünyanın neresindedir, işte bun-lemezsiniz.. Siz hiçbir eve, hiçbir odaya, hiçbir yere sığmazsınız, ama onun odası, sığınıp gizlendiği kaç yeri vardır, bilemezsiniz

aylayıp beğensin, hep yanınızda olsun ve hep sevsin diye ona içinizden ge-eksiksiz anlatırsınız da, o size sizinle ve kendiyle ilgili düşündüklerini ne ka-işte bunu asla bilemezsiniz...

u sevdiğinizi herkes, bütün dünya bilsin istersiniz, onun sizi sevdiğinizi, o da nerede, hangi odada, kime ve ne şekilde söylediğini asla bilemezsiniz...

eşitsiz bir ilişkidir.. Siz köle, o efendidir... O sizin dünyanıza istediği an girebi-onun dünyasına giremezsiniz... Sizin için onu sevdiğiniz dünya bir bütündür, dünyası evlere, odalara, gizlere bilinmeyen yerlere bölünmüştür... Siz onu dün-ken o kimbilir hangi evde, hangi odada, sizin hakkınızda kime ne söylemek-ne söylememektedir işte bunu asla bilemezsiniz.

öyle çok sevmişsinizdir ki, işte en çok bu yüzden onun sadece bir yönünü gö-Çünkü sevginiz o güne dek hayatın görünmeyen yanları hakkında olan bütün unutturmuştur size... Onu artık bu bilgilerle, bir zamanlar savunduğunuz de-doğrularla değil, onu artık bu yaralı benliğinizle görürsünüz. Bu yüzden siz ne olsanız da, durmadan ona karşı suçlu ve ezik hissedersiniz kendinizi.. Ne ka-ise onun boşluğu sevginiz o kadar eksiktir... Büyüdükçe onun boşluğu siz bu yüzden o kadar çok pişmanlık biriktirirsiniz, keşke onu daha çok sevseydim, diye.

Aslında kendisine güvenli bir kıyı arayan odur, ama siz onu böyle görmek istemediğiniz için onun için okyanuslara hep geç kaldığınızı hissedersiniz... Bu suçu, bu pişmanlığı, bu gecikmişliği sorgulatmak, biraz olsun temize çıkmak için bir mahkeme ararsanız, ama kimse böyle bir mahkemenin yerini bilmiyordur.

Siz onun için neleri göze aldıysanız ve alacaksanız, onun da sizin için aynı şeyleri göze aldığını ve alacağını hissedersiniz... Oysa o sizin sandığınızdan çok ayrı biridir. Bildiğiniz o yönünden başka bilmediğiniz birçok yönü, birçok yüzü, birçok odası vardır.

Sizin sevdiğiniz yanından başka bilmediğiniz ve bu sızılar içinde asla bilemeyeceğiniz yerleri vardır onun... Tamamen körleşmemek onu bütünüyle görmek için alttan alta bunu hissedersiniz de bu boşluğun adını tam olarak koyamazsınız... Bu boşluk onun gerçekliğidir... Ayaklarının yere bastığıdır sizin gibi bu hayatın kurallarından hiç kopmayıp, aksine ona sımsıkı sarıldığıdır... Size istediklerinizi ancak hayatın bütün o bağlarından bütün bu parçalanmışlığından, parasal ve gelecekle ilgili korkularından kurtulmuş biri verebilir, ama öyle biri değildir ki işte bu yüzden onun sarıldığı yerlerden sizin o büyük yanılgınız başlar

Aslında siz bir anlam, bir yüz, bir ışık, bir ruh diye bir boşluğu seviyorsunuzdur... Dopdolu diye sandığınız.

Kurtuluşum, diye sandığınız onun ardına gizlendiği, sizin hiç bilmediğiniz ve belki de hiç bilemeyeceğiniz boşluğudur.

Karanlık ormanınızdan gözlerinize gözlerinizden dünyaya doğru akan o yoğunluk işte bu boşluğa doğru akmaktadır. Aşkınız işte sınırları bilinmeyen bu boşluğun çekimine kapılmıştır... Acınız, içinizdeki sızıların derinliği üzerinden koştuğunuz uçurumlarınız bu boşluğun çekimiyle daha çok büyür... Sizi o yaralı benliğiniz körleştirmiştir, bu yüzden düştüğünüz yerleri göremezsiniz. Siz o diye onun bir yanını görürsünüz, ama o sizin için ayırdığı odalardan birinden sizi seyretmekte ve oradan sizi bütün yönlerinizle görmektedir... Sadece sizin için ayırdığı o odada bu halinize üzülmekte, belki de sizi özlemekte ve bu aşk için acı çekmektedir.

Ama bir diğer odasına geçtiğinde orada bir başkasıyla sizin hiç bilmediğiniz yönüyle, bu hayatta ayakta nasıl kalınır, nasıl acı çekmeden, nasıl üzülüp incinmeden yaşanırın hesabını yapmaktadır

Siz onu bütünüyle bildiğinizi zannedersenız, ama sizin hiç bilmediğiniz yönlerinden biriyle parasal bir sırrı konuşmaktadır bir başkasıyla

O da sizin gibi herşeyini, bütün suçlarını, bütün itiraflarını bildiğini, ama ona ne kadar güvence vereceğini, ona ne kadar güven ve rahatlık sağlayacağını bilemediği bir başkasından parasını nereye gömdüğünü öğrenmeye çalışmaktadır

O nerede kime ne söylerse söylesin, o hangi odada hangi parasal sırların hesabını yaparsa yapsın, o hangi evde bilmediğiniz hangi yönünü yaşarsa yaşasın, sizin ona duyduğunuz aşkı asla eksiltmez bu... Aksine onu hiç tanıyamadıkça ona duyduğunuz aşk daha da artar. Sizin için her geçen gün dayanılmaz bir hale gelen çekiciliği onun birtürlü göremediğiniz o büyük boşluğuyla daha bir artar.

Karanlık ormanınızdan gözlerinize, gözlerinizden dünyaya ve oradan sevdiğiniz insanın boşluklarına doğru akan yaralı benliğiniz bir önceki günden daha büyük bir sızıyla kaplanır.

Öyle bir sızıdır ki bu, kendi boşluğunda öylesine büyüyen bir sevgidir ki, karşınızdaki eğer böyle bir sevgiyle dolu değilse bir süre sonra geri çekilir.. Geri çekilirken bir odalık bile olsa size duyduğu sevgiyi fazla acı çekmemek için anında zehirleyip geri çekilir.

Ve birgün gelir size ayırdığı o tek bir odanın bile ışıklarını söndürüp. kapılarını kapatıp; çekip gider ve sizi aşkınıza terk eder.

Sizi artık ilgisiz de olsa dinleyen o yoktur.

Artık sizi önemsiyor görünüp de aslında önemsemeyen, **yanındayım** dediği halde aslında çok uzakta olan biri bile yoktur. Önce öpen, sonra öptüğü yerleri kanatan, ardından kanattığı yerleri çok acımasın diye öpmeye çalışan o yoktur yanınızda.

Sevdikçe sizi bir o kadar çok yaralayan o bile yoktur artık

işte o zaman sevgili diye, dünya diye hayat diye baktığınız her boşluğu artık sadece sizin o yaralı benliğiniz doldurur

Artık nereye, hangi kalabalık şehre gitseniz bile peşinizden o ıssız.

o karanlık ormanınızı birlikte götürürsünüz.. Nereye gitseniz kendinizi orada kaybolmuş hissedersiniz

Yollarda kime rastlasanız, çıkartıp onun fotoğrafını gösterirsiniz... **Bu insanı tanıyor musunuz, buralardan geçti mi, onu gördünüz mü,** diye sorarsınız... Aslında kaybolan o değil, sizsinizdir

Aslında o diye sorduğunuz kendinizdir...

cezmier@leman.com.tr CEZMİ ERSÖZ

KATACAK! ÇOK YAKINDA...

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

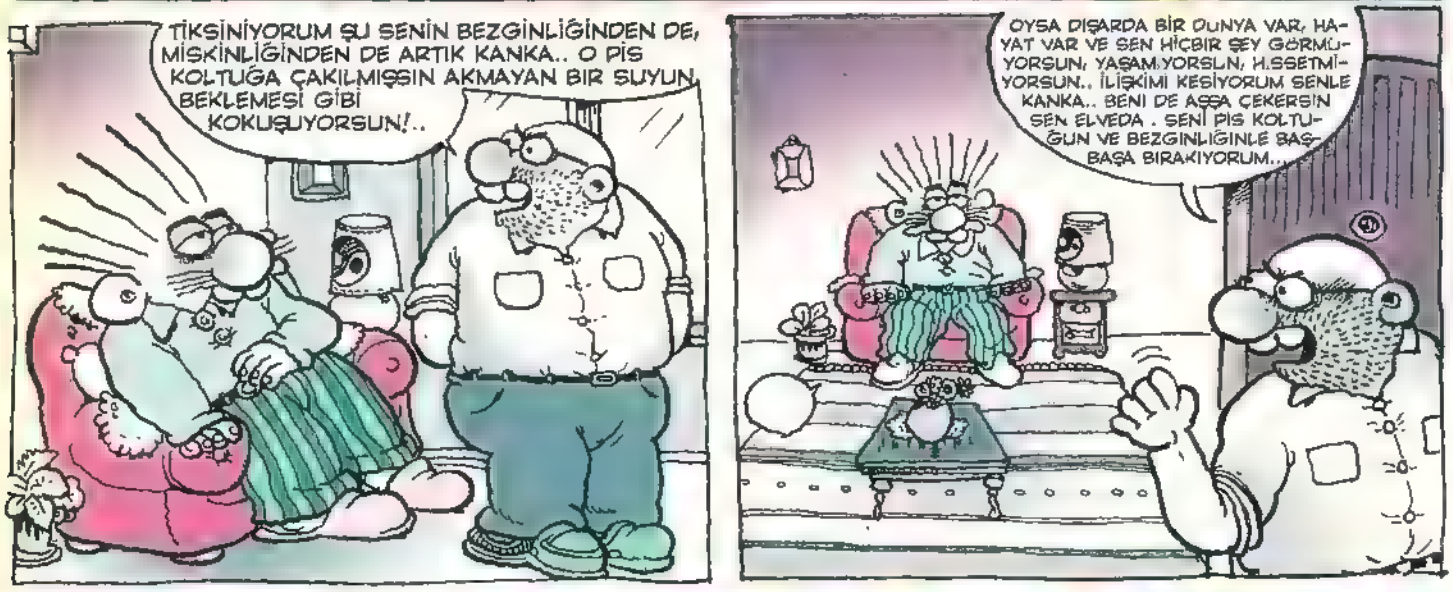

bezginbekir@leman.com.tr

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Uzay duy sesimizi!

Mars'ta çevre kirliliğine hayır kampanyası başlatıyorum!

Çünkü geleceği düşünüyorum.

Düşünüyorum ki Türkiye Avrupa Birliği'ne girene kadar uzaya giden ülkelerce **Uzay Birliği** kurulacak!

Dünya Bankası'nın yerini **Uzay Bankası** alacak!

Uluslararası Para Fonu'nu, **Gezegenlerarası Para Fonu**'n olacak!

Uzay Bankası'nın başkan yardımcılarından biri, t pkı Kemal Derviş gibi, ekonomimizi kurtarmak üzere Türkiye'ye yollanacak!

Ve o zaman 150 yaşında olup hâlâ başbakan olan Ecevit, onu da hükümetine alacak!

Ama bana öyle geliyor ki Avrupalılar Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne almayacak.

Türkiye'de okur-yazarların birliği olan Avrupa Birliği'ne karşı okumaz-yazmazların birliğini kuracak!

Örneğin Avrupa Birliği ülkelerinde haftada üç dergi okuyanların oranı yüzde 35

Türkiye'de ise bu oran binde 2

Ülkemizde dergi, kitap okuma oranları binlerle ifade edilirken, Avrupa Birliği ülkelerinde kitap okuma oranı yüzde 60 civarında.

Bu oran İsveç'te yüzde 81'e, İngiltere'de yüzde 74'e ulaşmakta.

Okumak ile ilgili bu çarpıcı karşılaştırmadan sonra bir de televizyon izlemekle ilgili bir çarpıcı karşılaştırma.

Avrupalıların televizyonda belgesel izleme oranı yüzde 61,6, Türkiyelilerin belgesel izleme oranı yüzde 1

Avrupalıların televizyonda izledikleri programlar şu şekilde sıralanmakta:

Haber programları yüzde 88,9, filmler yüzde 84,3, belgeseller yüzde 61,6, spor programları yüzde 50,3 (Ancak oradaki spor programları bizdeki gibi yalnızca futbol programlarından ibaret değil)

Gelelim Türkiye'de televizyonda izlenen programların sıralamasına

Brezilya türü diziler yüzde 70, futbol programları yüzde 60, magazin programları yüzde 60, filmler yüzde 30 (Bu oranda aslan payı defalarca seyredilen Kemal Sunal filmlerine ait)

Görülüyor ki bu konularda Avrupa ile Türkiye, Mars ile Kars kadar birbirine uzak!

Hani diyorum ki Avrupa Birliği'ne girmek için uğraşmayı bıraksak da, daha şimdiden Uzay Birliği'ne girmek için hazırlıklara başlasak!

Mesela Mars'ta **çevre kirliliğine hayır,** Jüpiter'de **trafik canavarına hayır,** Venüs'te **kaçak yapılaşmaya hayır,** Neptün'de **kitap-dergi-gazete okumamaya hayır** gibi kampanyalar başlatsak!

Uzay Uzay duy sesimizi, bu gelen Türklerin ayak sesleri!

ÖLDÜRME ÜZERİNE

Fantastik resimli romanın en büyük ismi Galip Tekin yine kanlı, heyecanlı, giz dolu ve çok gerilimli yeni resimli romanıyla haftaya LeMan'da! da...da. da...da.. da. tam. tam..tam. tu..tum!

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

guneri@leman.com.tr

Kaç para kaç!..

enderoz@leman.com.tr
Ender Özkaramahan

Kastamonu... 2001!..

TAK! TAK... TAK TAK

Kim o?..

BENİM YENGE; İSHAK!

HALUK YOK MU?

VAAR..

ŞÖYLE İÇERİ GİRSİN ŞÜKRAN!

NE BU HALİN OLUM? DÜĞÜN BİZİ BEKLİYOR KALK HADİ!

KENDİMİ İYİ HİSSETMİYORUM... BENİ MAZUR GÖRSÜNLER!

NEYİN VAR?

HASTAYIM... BU SEFER...IK YERİME BİRİNİ BULUVER...

KÖGEK, ÖYLE 'HA' DEDİNMİ BULUNAN ŞEY MİLEN?

ANLADIM BEN SENİN DERDİNİ, PARAYI TOPLAYAMAMAKTAN KORKUYOSUN DEMİ?

HEM, DİYELİM Kİ HEMENCECİK BULDUM..

HİÇ DERT DEĞİL... YERDE 91 AY BEKLESE KİMSE DOKUNMAZ...

İNİLEŞİR İYİLEŞMEZ GİDER, GAGALAR ALIRIM HEPSİNİ EVEL-ALLAH..

Bir köçek yere atılan bahşişleri almak istiyorsa eğer; geleneğe göre bunu elleriyle değil ağzıyla yapması makbuldur...

Raksederken bir yandan da yere doğru zarifçe kıvrılıp o bahşişi bir hamlede ağzıyla kapmak her köçeğin hayal ettiği...

TIEY TIEY TEEY!..

ancak, ehil olmayanların girişmeye çekindikleri bir harekettir... Tıpkı Haluk'a vekaleten rakseden bu toy köçeğin çekindiği gibi...

Düğün bitmiş, herkes verdiği sözde durmuş, yere saçılan bahşişlere kimse el vurmamıştır!..

Ertesi yada bir sonraki gün Köçek Haluk gelecek, birer birer gagalayacak onları...

Üç gün geçer, beş gün geçer... ne gelen var ne giden!.. Paralar düğün evinin avlusundadır ve halen gagalanmayı beklemektedir...

Altıncı gün!.. Köçek Haluk'u ahşap bir kutuya koyup evden çıkarırlar Hastalığa yenilmiştir...

Sonraki günlerde ise evin avlusunda beklemekten usanan bahşişler, rüzgarın da yardımıyla birer birer sokağa atar kendilerini:

Davulcu ile toy köçek, kendilerine gıcık verircesine yollara uçuşan bahşişlerini eli-kalu bağlı seyretmekten başka ne yapabilirler ki?..

Bundan sonra artık bir Kastamonulu yolda para bulmayagörsün...

BU?.. BU KÖÇEĞİN BAHŞIŞI OLMASIN SAKIN?

Evet sevgili okurlar... Bugün dünya üzerinde birtek Kastamonulular yolda buldukları paraya dokunmazlar...

Bitti.

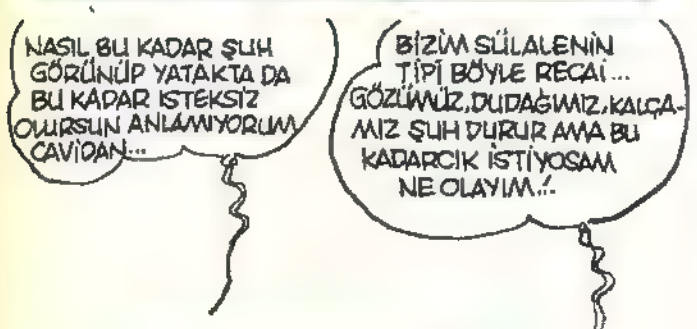

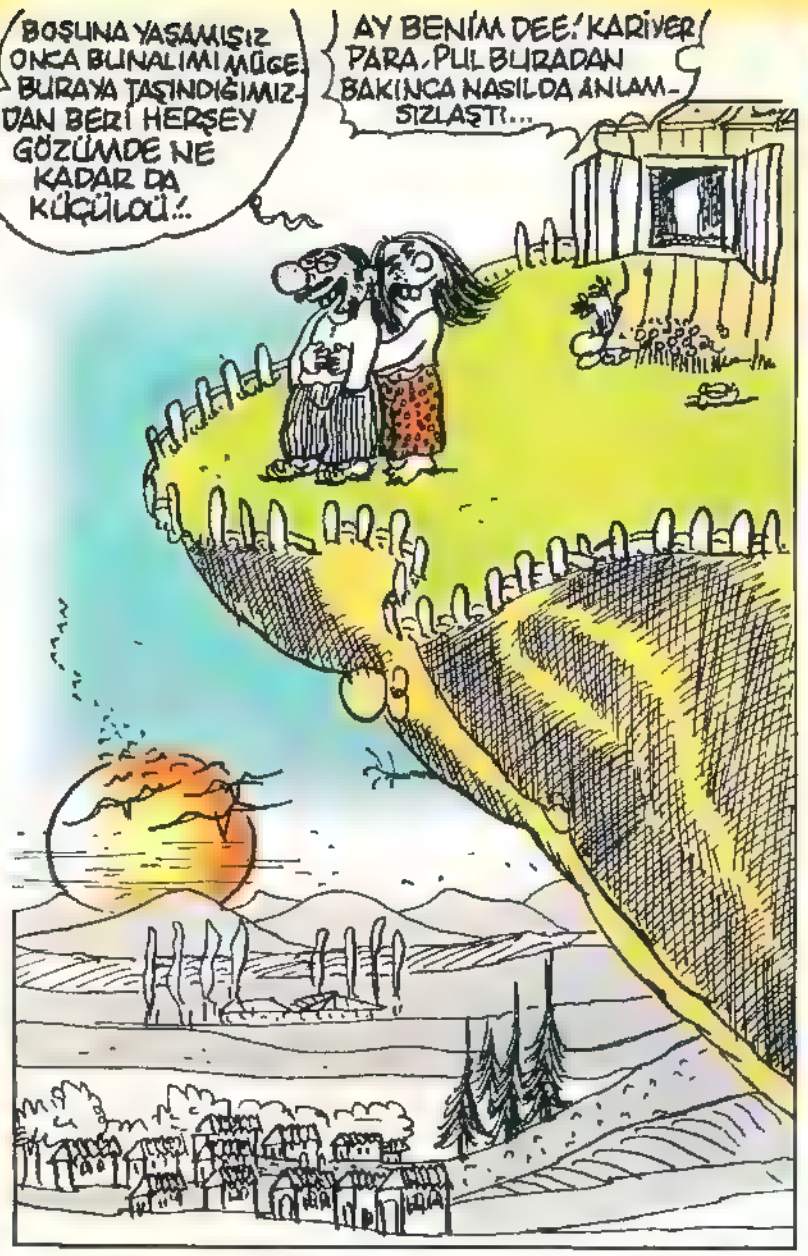

AYRINTILAR

Vump! diye, sağ omzumu direğe çarptım.. Köşedeki lamba direğinin alçak bir noktasına, küçük bir tabela asmışlar.. Bu üçüncü çarpışım olmasına rağmen, üzerinde ne yazıyor hâlâ bakamadım! Çarpmanın etkisiyle yalpalayarak, asfalta kayar gibi inerken, son anda toparlandım.. Kaldırımın kenar taşlarının üstünde yürüdüm biraz. Arabalar arkamdan geliyor. Riskli. Yere indim.. İlerde bir mazgal vardı; dükkânların bodrum katlarına ait olan, üzeri demir çubuklu şu yer pencerelerinden. Üzerlerinden tangır tungur geçerken, çöküp aşağıya düşeceğim anı ima gelir kimi zaman. Ve sıkıyor ama bazen bu ayrıntılar Yok kaldırım taşıymış, yok mazgal şeyiymiş! Sanki akımda sadece, onlar varmış gibi hep. Halbu ki ayrıntıyla, incelikle, küçük şeylere filan ilgisi bulunmayan, çok daha geniş, kaba, eşşek kadar belirgin şeyleri düşünüyorum çoğu zaman.. Sonra buraya oturup da, sokakta yürüdüğüm o anları yazmaya kalktığımda içinde bulunduğum ruh hâlimi yeterince yansıtamayınca, pencereyle, mazgalla, ağaçla geçiştiriyorum belki.. Aslında şu an yaptığım şey de hani, pek hoş değil. Yetersizliklerimi ve teknik güçsüzlüğümü birer turaf nitelik taşıyan cümlelerle azaltmaya çalışmak, alçakça görünmüştür hep gözüme. Yapamadıklarımdan ballandıra ballandıra söz etmek yerine, en azından birşeyler yapmayı denesem, daha iyi olacak. Yalnız, şunu da eklemem gerekir; bazı şeyler gerçekten de söylenemiyor. İşte, tuhaf olan da budur zaten. Söylenemiycekmiş gibi görünen, izah etmekte güçlük çekilen böyle konuların içine dalmaktan, kendini alamaz insan. Çünkü hayatın öyle gizemleri, sırları ve ilginç yönleri saklıdır ki orada, net birşeyler söyleyemese bile, bilinmezliğin kuytusunu sadece sopasının ucuyla dürtmekten de hoşlanır. Ve bu kurcalamadan kendisi keyif alırken, karşısındaki ise çoğu zaman birşey anlamamaktadır.

Biliyorum, lafı geveleliğim, küçük felsefi oyunlarla şu an bile bir kaçış aradığım düşünülebilir. Üstelik, ben de garip birşeye kaçkışmış bulunuyorum zaten. Öyle bir sıradaım ki laflarımı, sanılacak ki çok farklı değişik durumlardan bahsedicem. Fakat sadece, birçok insanın her zaman yaşadığı sorunlardı. Genel yaşam zorluğu, bir türlü gerçekleşmeyen hâyaller, halledilemeyen kimi işler, yalnızlık, günlük yaşamın bazı eziyetleri, sağlık sorunları, ekonomik meseleler.. O akşamüstü yürüyüşünde de, akımda bunlar veya bunlardan birkaçı vardı. Çaresizlikten ve üzerinde defalarca düşünüldükleri için iyice hırpalanmaktan, öyle keçeleşmişlerdi ki, beynimden kalın bir zift tabakası gibi akıyorlardı. Omzumu tabelaya çarparak sarsılmak, veya bodrum penceresinin üzerinden geçerken tangırdamak, olağanüstü ve çok gizemli şeylerdi sanki. Zift tabakasında küçük oyuklar açtıklarını sandım. Devamlı aynı noktaya takılıp sıkışan düşüncelerimi tamamen dağıtamasalar da, algılarımı bir düzene koyma fırsatı tanımışlar bana. Bedenim sarsılınca, hangi yöne gitmek istediğimi düşündüm tekrar. İki sokak öteden sapmaya karar verdim. Akımda, az önceki sorunların, en azından diyebileceğim iki tanesiyle meşguldü. Onları nasıl halledebileceğimi, bu işin üstesinden ne şekilde geleceğimi düşünürken, çoğu kez gereksiz tesbitlerde bulunuyor, böylece zift tabakasını kalınlaştırmaktan başka birşey yapamıyordum. Mutsuzluğumu yakından gördüğüm, neredeyse tutup dokunduğum günlerden biriydi. Bir tortu birikmişti. Kalbimin daha güçlü atmasına neden oluyor, saçmasapan bir gerilim yaratıyordu. Ama hâlâ kendime olan güvenim ve inancım yerindeydi. Yürürken, uzaktan onları, güvencimi ve inancımı izliyordum. Dev gibi, heybetli bir şekilde, yerlerinde duruyorlardı. Sadece, biraz uzaklaşmışlardı. Işıklara gelerek, karşıya geçtim. Okulun kenarındaki yokuştan aşağıya inmeye başladım.. O esnada, herşey birbirine karışır gibi oldu. Tekrar yanımda olduklarını hissettim. Ama birazcık arkamdaydılar. Huzun duygusuna yakışır bir mesafede, geride duruyordular. Ne yanıma gelip benimsiyorlar, ne de çok uzakta kalıp uzuyorlardı.

Açıkçası, o anları seviyorum. Eksik etmi bıdığımden, fazla yaklaşmalarını ben de istemiyorum çünkü inancımı ve güvencimi, başıbozuk düşüncelerime alet ederek yormak istemem. Hem zaten, herhangi bir iş de yapmıyordum, sadece dolaşıyordum işte, tamamen yanımda olmaları gerekmezdi. Mutsuz veya neşeli olsam, öyle de olsam böyle de olsam, bir biçimde yürüyüp gidecektim burdan aşağı. Hiçbirşey düşünmeden tambur tumbur inmem bile mümkündü. Ama öyle yapmadım. Sanki fonda güzel bir film müziği çalınıyor, şiirler eşliğinde, yaşadığım anın mâna ve önemini belirten güzel şeyler söyleniyormuş gibi kararlı ve emin adımlarla ilerledim. Böyle sürüp gidecek gibiyken, Çforst! diye bi ses yankılandı aniden. Ayağımı, berbat bi şekilde yere sürtmüştüm! Karşıdan gelen kimse yoktu. Omzumun üstünden şöyle bi arkama da göz atacakken, vazgeçtim. Yere takılınca, biraz duraksamıştım. Arkamdakiler iyice yanaşarak, içeri girdiler. Beraberce, çok tuhaf şeyler düşünmeden sakince aşağıya yuruduk. Yolun bitimindeki parktan köpek havlamaları ve kanalizasyon tamiratının sesleri yukseliyordu.

570

10 Ekim 2002 Perşembe 152209 Sayı: 2002/41- 650.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

K.K.T.C-750.000 TL.

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

ÜLKÜCÜLER İLKOKULLARA İNDİ

Ankara, Keçiören Satuk Buğra İlköğretim okulu öğrencilerinin tehditle Ülkü Ocaklarına götürüldüğü ve burada zorla propaganda yapıldığı ortaya çıktı. Okula rahatlıkla girip çıkan ülkücülerin yönetimi de tehdit ettiği bildirilirken Ankara Milli Eğitim Müdürü Onur Kara soruşturma başlattı. Yıllar yılı kent, taşra üniversitelerinde asıp kesen, demokrat eğilimli öğrencileri yıldırmaya çalışan, reis, meis saçmalıklarıyla buralarda yuvalanan, sık sık satırları, muştaları, zincirleriyle gündeme gelen bu şöven hesapta milliyetçi örgüt öylesine nefretleri üzerine çekiyor ki M.H.P teşkilatınndaki abileri tarafından da zaman zaman uyarılıyordu. 12 Eylül öncesi iç savaşta dökülen kanda büyük vebali olan bu derneğin daha sonra mafya tetikçisi, çek senet tahsilatçısı, hatta Susurlak'lara uzanan rolü de göz ardı edilecek gibi değil... Şimdi de minicik çocuklara kadar uzanan ellerine söyleyecek söz bulmak zor...

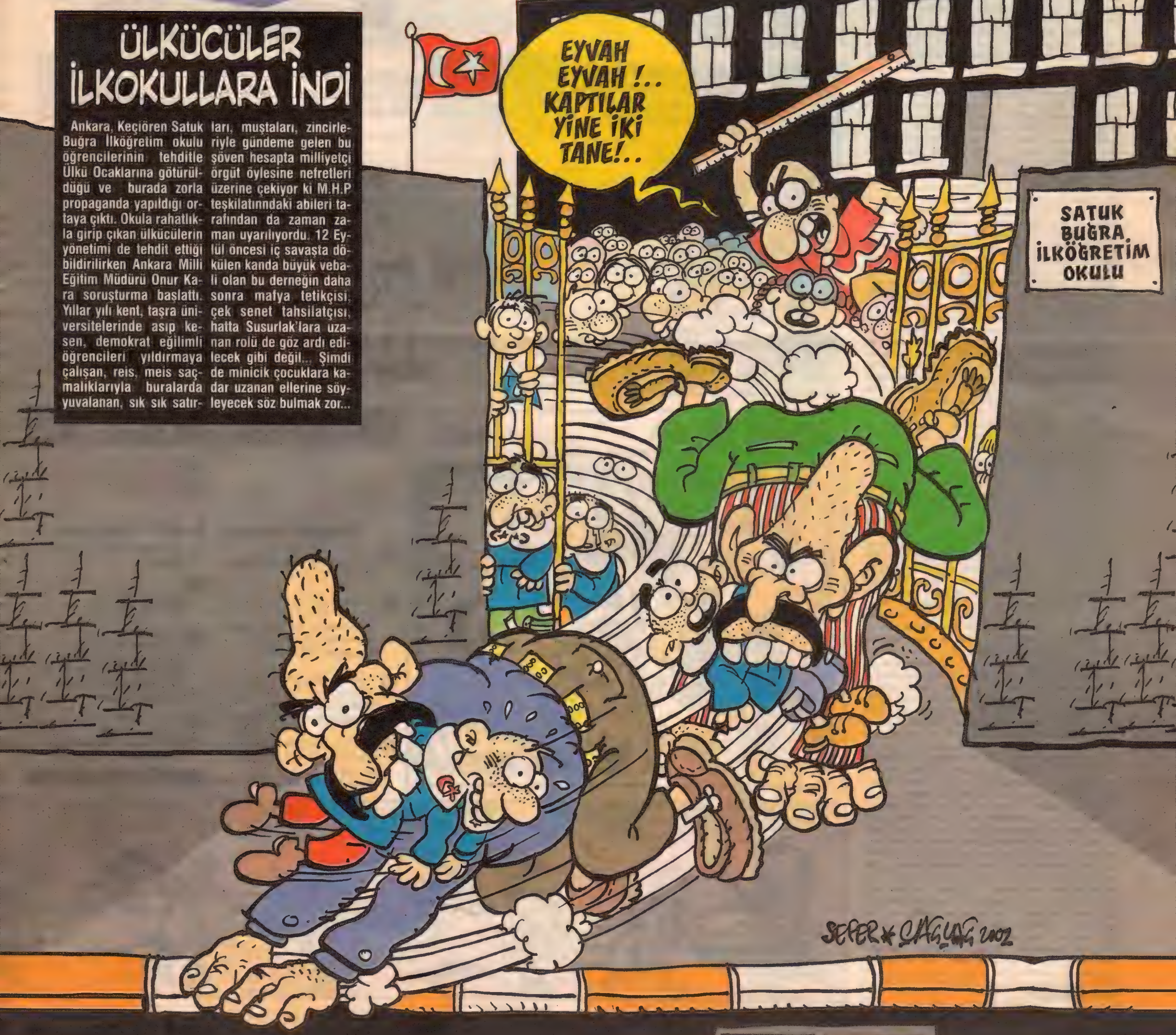

AYRINTILAR
METİNELİDAN

"Ne diyon sen ya?." "Birader, sen ne diyon yaa?." "Ne diyon lan!." -Selin Diyon- herneyse, böyle garip bi şekilde devam edebiliyo bu. Benim de bir çok kez başıma gelmişti eskiden. Bi çocukla, uzun bi süre 'ne diyon'laşmıştık; ama iki taraf da bir türlü net bişey söyleyememişti, sıkılıp eve gitmiştik.. İlginç bir tartışma yöntemidir. Tartışma bile diildir hattâ, hayvanii bir tepki belki. Vöaarrh! Voaargh! yapmak gibi bişey. Yannızca, basit bir cümle kurulumuyla destekleniyor, o kadar.. Şindi bunnardan biri, heralde bi gıcıklık filan yapmıştır ki, diğer kişi, "ne diyon lan sen?' diye tepkisini açığa çıkarır!. Öbürü, bunun ne dediini duymasına rağmen, içgüdüsel olarak aynı soru cümlesini kurar!. İlk 'ne diyon lan' diyen kişi, son 'ne diyon'u çok net işitmesine rağmen, belki de duyduuna inanmayarak, inatla bi daa sorar.. Aslında, ağızdan ilk çıkan şey kastediliyodur tabiyki. Fekat bi süre sonra, tek söylenen şey "ne diyon lan" olmaya başlar. Taraflar, beşinci kez "ne diyon lan" demeye kalkışırsa, ikisi de savunmaya çekilme, kavgayı erteleme niyetindedir. Çünkü henüz üçüncü 'ne diyon'a gelmeden, kafa atmak gibi ileri aşamalara geçenler de mevcuttur.. Dördü beşi bulursa bu soru, artık ne dendii unutulmuştur çoktan; karşılıklı salaklaşılır öyle. Veyahut araya birisi girer; "Bişiy demiyo, tamam," denilerek, bi taraf sakinleştirilir, diğeri uzaklaştırılır. Öbürü mır mır mırıldanır arkasından. Uzaklaşan tekrar dönüp şiddetlenir, "Ne diyon ya?" (al baştan!) "Sen ne diyon yaa?!"

Pazarcıların, otopark olarak kullandıı meydanda yürüyodum. Boş alanın bi köşesinde, kırık dökük tahta bi tezgâh gördüm. Üç beş tane videosiidi atmış herif üstüne. Şöyle bi baktım geçerken. İyi bişey görürsem alırım belki.. Az öteden yaklaştı bu. Arabası mı var orda ne; hurda bi minibüsün arkasında, çangır çungur bişeylerle uğraşıyodu. "Buyur biraader," dedi uzaktan.. Öff ya, en gıcık olduum laflardan biri. Halbu ki birazcık güzel tonlansa, hoş bi anlama bürünebilirdi. Fekat, sıçar gibi söylemişti. "Hepsi bunlar mı?" dedim, tozlu, yağlı mağlı filmleri göstererek. Adam, korsanın da korsanıydı belli ki. Ayrıca, katil tipli, uğursuz bi herif. "Alcak mısın?" dedi!. Tamam; ya tipimi beğenmedi, veya bişeye canı sıkkın bunun. Alcak mısın? Ne saçma bi soruydu! Saçma sorulara acayip sinirim bozuluyo. Nabza göre şerbet verme modunda da diildim. Siidileri tekrar göstererek, "başka yok mu," dedim.. "Alcak mısın?" dedi ikinci kez, suratını daha da ekşiterek. Minibüste başka filmler vardı, ama getirmeye üşeniyordu demek ki. Uygar bir insan olabilme gücümün, tümünü sarfederek, "Görmeden nasıl alabilirim?" dedim, sakince. Bi süre, hayvanca bakıştık öyle. Öfkesini, ani bir çıkışla doruğa yükselterek, "Tamam kardeşim, satmıyorum!" dedi.. "İyi, hadi eyvallah," dedim, yürüdüm. İki adım atmıştım ki, arkamdan mırıldandıını duydum: "hem alıcak mı, demiyo, hem de şey yapıyo, alcaksa.. mır mır!." diye söyleniyodu.. Döndüm, minibüse doğru yürüdüm. Ne diyon sen ya? demek, nefis bi kavga başlangıcı olacaktı. Ama kavga diil, anlaşmak istiyodum sadece. Yanına varıp, "Arkamdan konuşma," dedim. Ve artık önemi kalmayan, "görmeden alamam" cümlesini, elimdeki en mantıklı söz olduu için bi kez daa yineledim. Yüzünde, inanılmaz bi nefret vardı, düşmanca bakıyordu. Dünyada başka adam kalmamış gibi, orda inatla durmuş bu herifle anlaşmaya çalışıyodum. Saçmasapan bişeyler homurdandı. Biraz gülümseyerek, sahip olduğum en mantıklı cümleyi bi kez de başka bir tonda ve biraz devrik kurdum. Ama bu onda, ters etki yaratmıştı. Yumuşamadı hiç. Konuşmuyordu, kaskatı kesilmişti. Sonra, suratındaki öfkenin kıpır kıpır oynaştığını gördüm dikkatli bakınca. Yüzünün bir tarafına, ustaca, dikkatlice yerleştirmişti. Konuşmaya dermanı yoktu, suratını iyice büzüyor, daha güçlü hayvani bi ifadeyi oluşturmaya çalışıyodu. Minibüsün bagajına gözüm kaydığında, önünde duran irili ufaklı levyeleri, uzun tornavidaları ve başka demirleri farkettim. Geriye, yoluma döndüm. Susmayacağını tahmin ediyodum. Etkisi biraz azalmış olsa da, "bün, cbühoı!. hüoı, bhül!" biçiminde homurdanmalar duydum. Benimle ilgiliydi. Kan beynime sıçramıştı. Herif, yüzüme karşı tek bi kelime etmiyor, arkamdan bi yığın şey söylüyodu. Bir kütük bile olsa ondan anlaşılır bişeyler duymayı kafaya takmıştım! Belâmı mı arıyordum ne. Dönüp, minibüsün yanına yürüdüm tekrar. "Bak, bişey söyliyeceksen, yüzüme söyle," dedim; "Gidiyorum şindi, arkamdan konuşma.." İyice kasıldı! Bişeyler işitmeyi bekledim. Suratındaki öfkeyi arttıracak başka kası da kalmamıştı, dudakları kıpırdanıyodu. Usulca döndüm.. Arkamdan, "Cık, cık!" dediini duydum sadece. Gerçekten inanılmazdı! Kafam kıçımda mı duruyor annamadım ki, niye ben dönünce ağzını açıyor! Sonra, 'cık'tan bişey olmaz lan' dedim, tahammül edilebilir bi tepkiydi, yürümeye devam ettim..

Başka şeyleri de içine katarak, düşündüm sonra bayaa. Konuşmak, ne kadar önemli bişey. İlla gevezelik etmeye, sırnaşmaya filan da gerek yok; kafanı kullanıp iki akıllı laf etsen, sorun yaşanmaz pek. Ama ona dahi üşeniyo, yoruluyolar. Bazen, bu korkunç bişey gibi geliyo. İnsanın, en önemli iletişim biçimi yahu; ona da sıkılıp bozuluyosan, ee, ne olucak? levyeyle mi gezicez. Ortak bi noktada anlaşmaya da lüzum yok; sen beni anna, ben seni, yeter. Annaşamayız, ama anlaşılmış oluruz. -Ne diyon sen yaa?" "Sen ne diyon yaa!" (dur lan, tepişmeyin siz de hemen! ben söyliyim bak ne dediini. Diyo ki yani, ne demeye çalışıyon, aklındaki ne, niyetin, maksadın ne diyo. Sen de bunnarı güzelce diyemeyince, o da habire "ne diyon" diyo tabii. İlkbaşta oyun oynamadan, ne dediini bi desen oracıkta, "ne diyon" demiycek öbürü. Sonra sen de sinirleniyon, "sen ne diyon" demeye başlıyon bu sefer. "Ben ne dediimi biliyom mu kii' diye komik laflar var, fekat o tür esprileri de katmıyosunuz araya. "Ben daha ne diyim sana!" da denilebilir, bi amca tavrıyla. Fekat inatla, aşırı ciddii ve sert bi biçimde "ne diyon lan!" diyosunuz habire... Anladım; peki o ne diyo bu işe?. Kim?. "O!" "O kim lan!?" "Lan diyerek konuşma olum benten!." "Ne diyon sen yaa!" (haydaa??) "Gel bakiyim, sen ne diyon!" "Abi, ben bişey demiyom!" "Sen kimsin, çık aradan!" "Ne diyon lan sen arkadaşıma!" "Sen ne diyon yaa!" "O niye ne diyo peki!" "E, ben ne dedim ki zaten!" "Ne dedin deme sen!" "Sen neden niye diyon hemen!" "Şindi, bişiy diycem ama!" "Susun, biri bişey diyo!" "Ne diyo?" "Sen nasıl diyon yaa!" "Ben az öncekiyim, öbürü ne diyo?" "O bişey demedi, yanındaki çocuk ne diye o birdenbire diyo dedi!" "Sen ne dedin peki buna karşılık?" "Ne diyon sen yaa, dedim!" "Afferin, iyi demişsin!"

Bayan gibi

Feyhan Güver

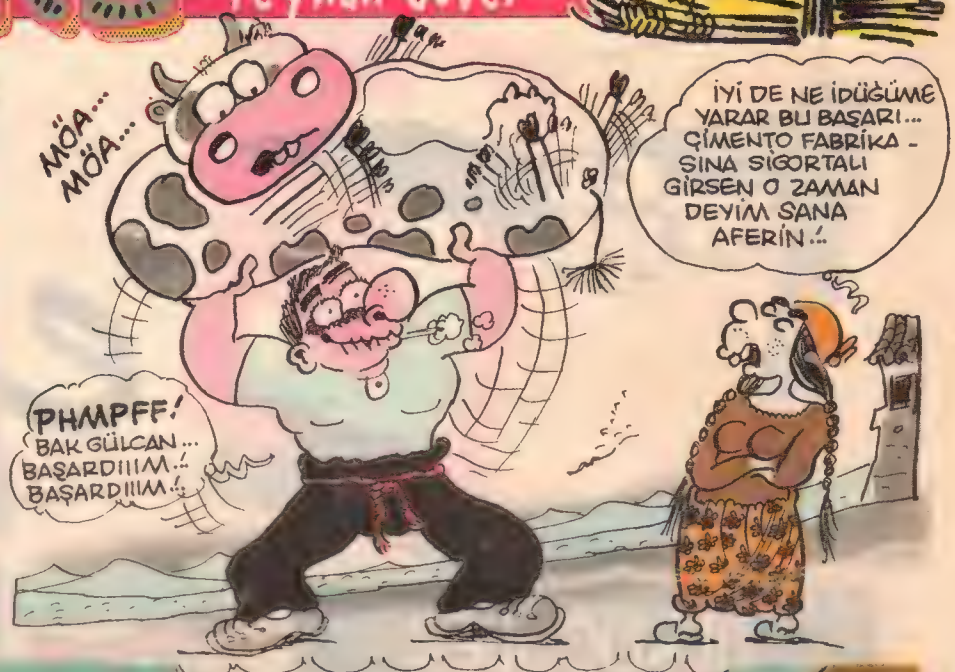

harala gürele

tecavüz kurdu zirtlanbir olay yeri tadbikat serüveni serisi

ÇAĞCAĞ

İki Resim Arasındaki 7 Fark

T.C. Resmî Gazete

Milli Gazete

Resmi Gazete & Milli Gazete

1. Resmi Gazete, resmidir... **Milli Gazete, milliden ziyade ümmidir!..**
2. Resmi Gazete, otorite bültenidir ve bunu deklare eder... **Milli Gazete, bir başka otorite bültenidir ama 'hür basın' olduğunu iddia eder!..**
3. Resmi Gazete, gerçeklere yorum katmaz... **Milli Gazete, gerçekçi olmayan yorumlarla doludur!.**
4. Resmi Gazete, başka bir alternatifi olmadığı için bu ismi almıştır... **Milli Gazete, sayısız alternatif arasından 'Milli Gazete' adını almıştır!**
5. Resmi Gazete, ramazanda promosyon yapmaz... **Milli Gazete, yapar!..**
6. Resmi Gazete, aslında gerçek bir gazete olmadığı için gazetecilik yapmaz... **Milli Gazete, aslında gerçek bir gazete olduğu halde, gazetecilik yapmaz!..**
7. Resmi Gazete, son alınmış kararları yayımlar... **Milli Gazete, çok önceden alınmış kararları savunur!..**

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

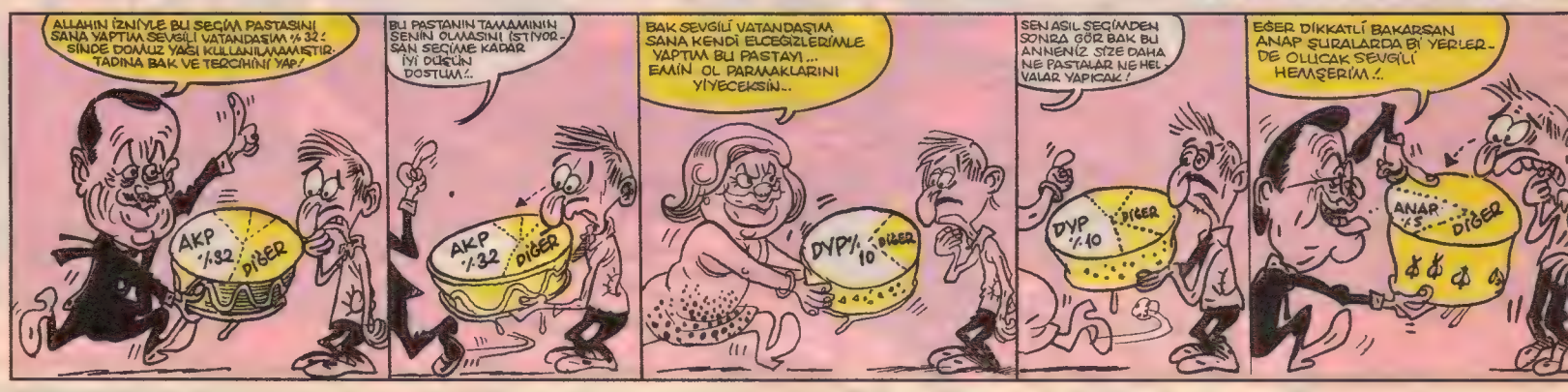

Akşamsefası

Ankara Valiliği, kentin 16 değişik noktasına "İnsan Hakları Kutusu" koydu. İnsan hakları ihlalleri kutulardan izlenecekmiş..

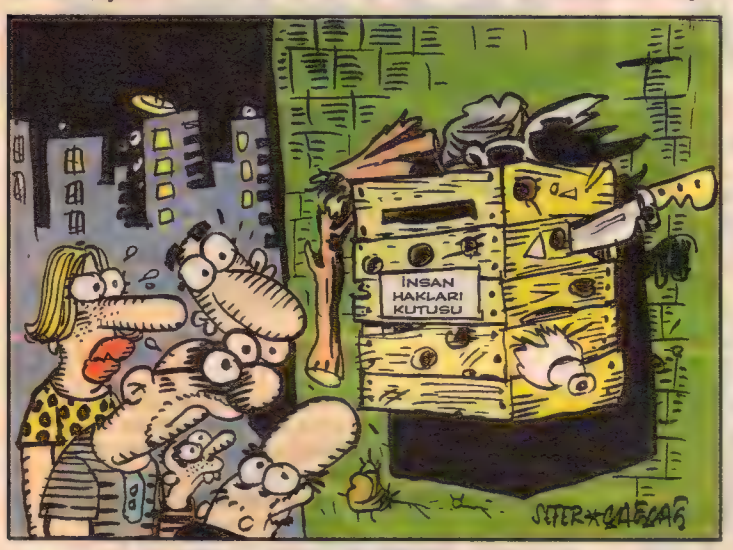

LeMan

Filistin Özel

LeMan

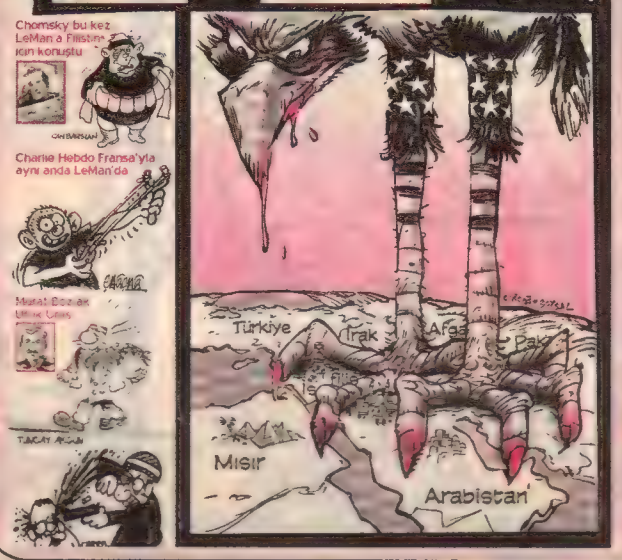

Filistin'de yangın dinmiyor. Bebekler İsrail askeri kurşunlarıyla katledilirken Amerika Ortadoğu'ya pençelerini daha bir kuvvetli geçirme arefesindeyken, Filistin lideri Arafat, ırkçı Şaron tarafından çöllere sürgün edilmeye çalışılıyor.

LeMan Filistin Özel Sayısı Tekrar Bayiilerde

Unutmamak İçin

Ankara Valisi, TKP'ye tüpçülere getirilen yasakları gerekçe göstererek "sessiz miting!!!!!!!!" yapma izni verdi. Sessiz mitingi nasıl gerçekleştircekleri üzerine kafa yoran TKP'liler, mahkemeye başvurdu ve karar iptal edildi.

Baraj yeter sayısına pek kafayı takmayan DEHAP, hem medyada, hem de kamuoyu araştırma şirketlerinin araştırmalarında "yok" sayılıyor..

RTÜK delikanlı rtük terete'yi de kapat
BEBEK ÖLÜMLERİ paraya tapanların ülkesinde her 1000 bebekten 32'si ölüyor
ŞEVKET BÜLENT YAHNİCİ Genç Parti kazanırsa ülkeyi terk edecekmiş.. gittiğin yere kadar
F TİPİ şimdi anladık ki f tipi cezaevi mafya babalarına beş yıldızlı otelmiş
KİTAPA VE DÜŞÜNCEYE YASAK 456 kitap ve düşünce yargılandı hani benim kopenhag kriterlerim nerde
GHB İLAÇI sapık tecavüzcülerin iğrenç saldırılarının aracı
EĞİTİM ÖĞRETİM SEFALETİ 2010 yılında ancak düzelecekmiş yürrü anca gidersiniz
MİLLİYET ahmet altan'a iftira attı, attığını kabul etti, tükürdüğünü yaladı

BEHİÇ PEK

behicpek@leman.com.tr

ABD, BM silah denetçilerinin Irak'a gitmelerine engel oluyor.

Türkiye'de 6 milyon çocuk çalışıyor...

Tüm zamanların efsanevi marksist, gözüpek, romantik militanı Che Guevara, 8 Ekim'de Bolivya'da yaralı olarak yakalandı ve ertesi gün kurşuna dizildi...

ABD, 10 yıllık vizesi olan Haluk Gerger'e "terörist" muamelesi yaparak ülkeye girişini yasakladı...

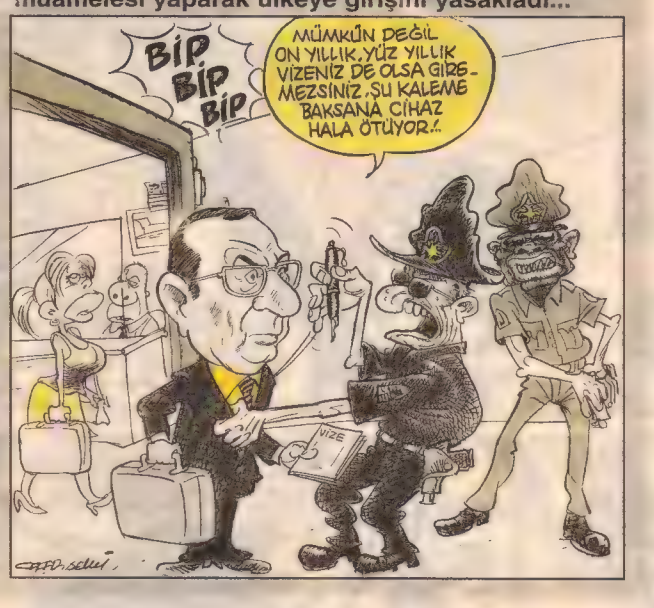

LeMan Antalya'da

Antalya Devlet Opera ve Balesi ve Leman işbirliğiyle

"Zihinsel Yetersiz Çocukları Koruma Vakfı" yararına Bale prömiyer gecesi

Tarih: 19 Ekim 2002 / **Saat:** 20:30
Yer: Antalya Kültür Merkezi Aspendos Salonu

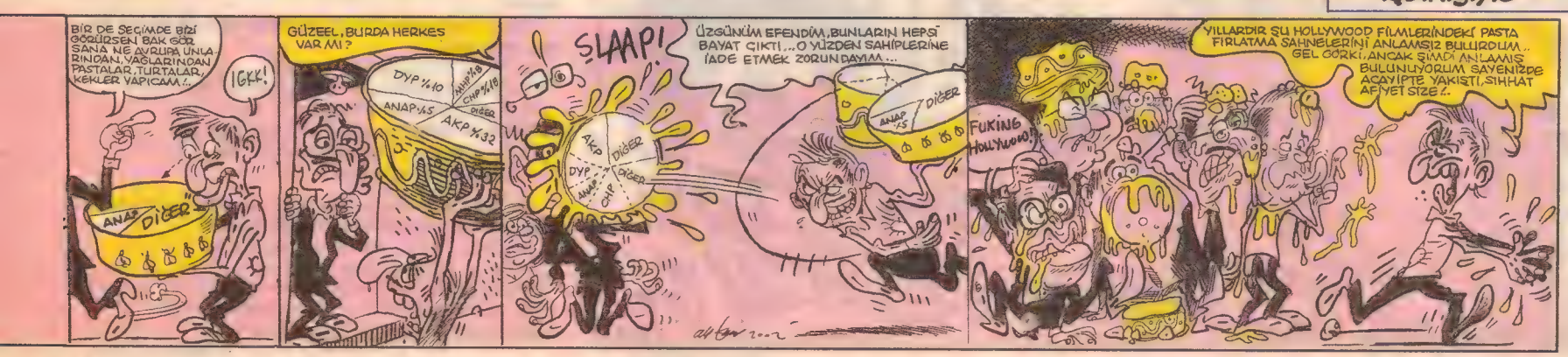

daral&timsah

geçen haftadan devam

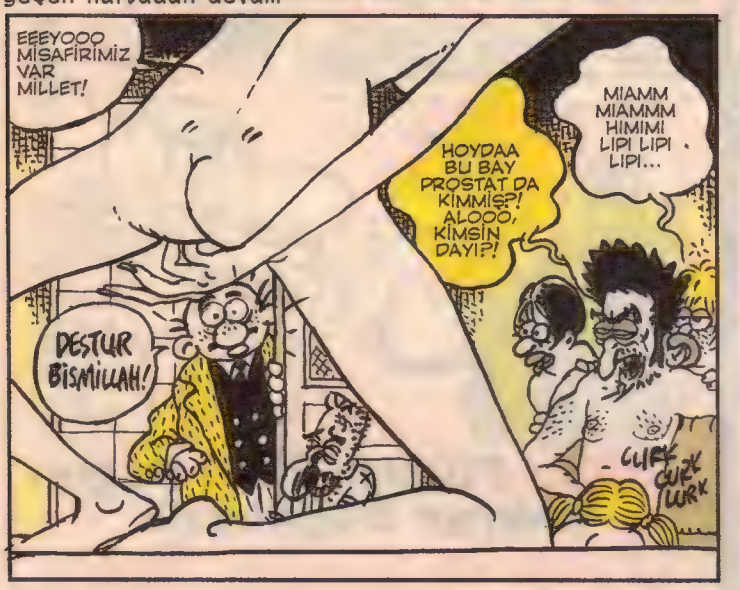

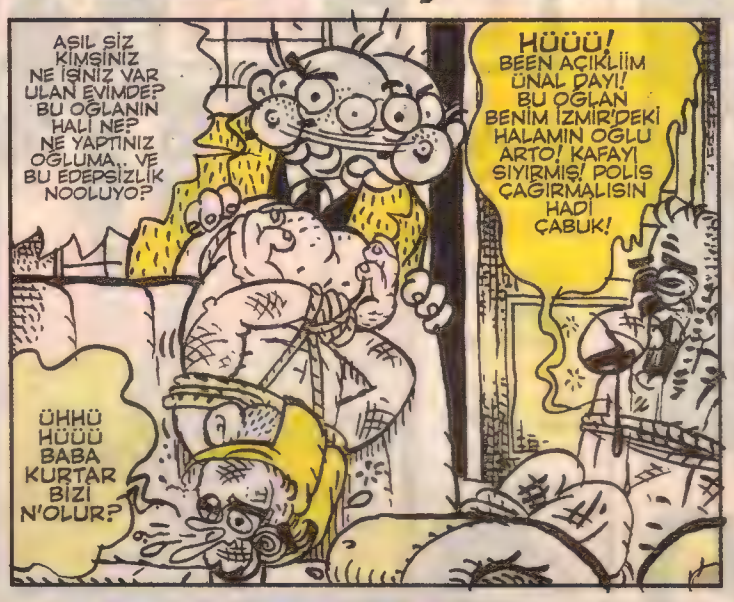

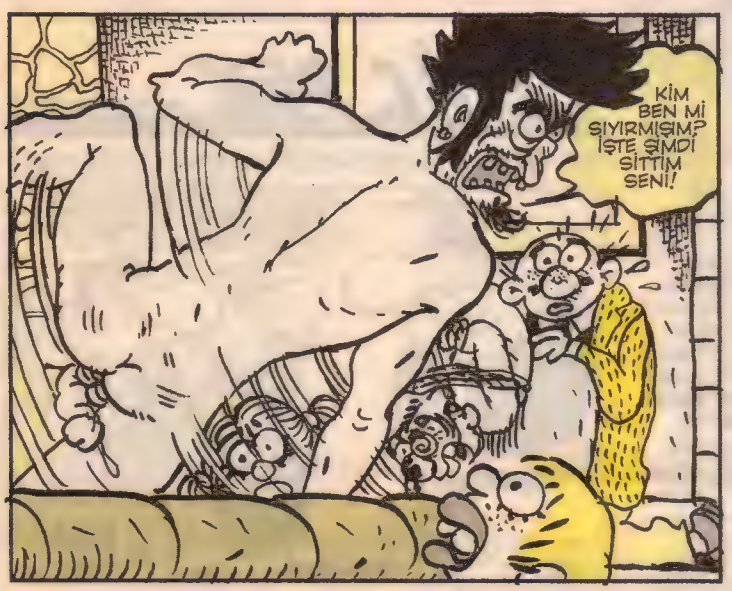

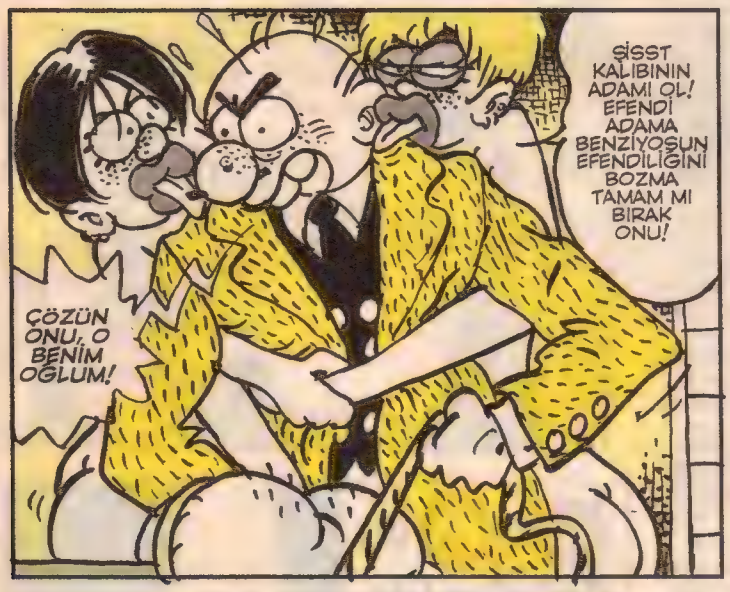

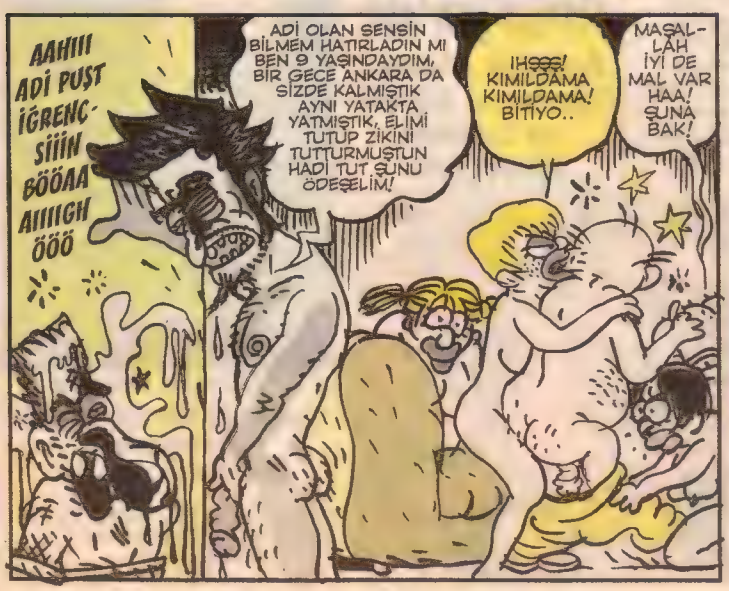

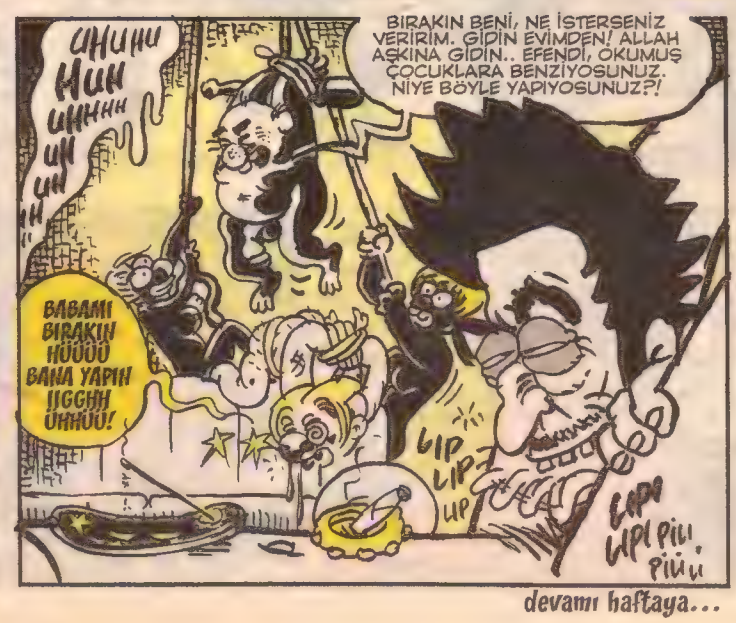

daral@leman.com.tr

devamı haftaya...

EKİM AYI DENEME SINAVI

1- Bir tıknaza dört kişi tarafından moral verilmektedir... Tıknazlara saat boyunca verilen ortalama moral 3.7 pancoküp ile ifade edildiğine göre, ki etmiş bulunuyoruz, bu dört kişi gece-gündüz kendilerini moral işine adarlarsa, tıknazın morali kaç günde düzelir?..

a) 9 gün - 7 saat **b)** 40 gün - 40 gece
c/) 21 gün - 20 gece **d)** Morali asla düzelmis **e)** Hepsi (Nasıl oluyosa, bi şıkta asla düzelmez diyor iken!)

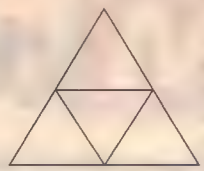

2- Yandaki şekil, bir nevi entegre üçgen tesisidir... Dört adet minik üçgen artı bi de ana üçgenin kendisi... Bu tip içiçe geçmiş geometrik şekiller, matematikçiler kendi aralarında ne der?..

a) Şerefsiz **b)** Kalabalık
c) Ali Arif **d)** İnceci durumlar **e)** Hepbiri

3- Bir tarlaya saatte 75 dravmetre hızla pike yapan bir karga, bir başka tarlaya da aynı hızla pike yaparsa, anlarız ki o karganın durumu da budur... Aynı karga ç.a.o halinde uçuş hızını aşağıdakilerden hangisine kadar yükseltebilir?.. (ç.a.o: çok aç olması hali)

a) 88 kıvırmetre/wc **b)** 108 desilitre/cc
c) 134 hektonaz/eu **d)** 5812 şanstopu/tl
e) Kargadan kargaya değişiklik gösterir. (bkz. Kaleden kaleye şahin uçurdum!)

4- Bazı insanların dışbükey aynalarda süper görüntü verip, içbükeyde hırtlamba gibi görünmelerine fizikte ne denir, ne söylenir?...

a) Aynasal dürrüklük **b)** Dikiz aynası
c) Dikiş makinesi (yanıltma şıkkı)
d) Fotojenia minimumsalı **e)** Demir Bükey Prensibi

5- Aşağıdaki kimyasal formül açılımlarından hangisi yoktur, yalandır, biz öğretmenler kurulu tarafından sizleri tuzağa düzürmek için afedersiniz, kıçımızdan uydurulmuştur?..

a) Na_5PVC_2 - Sodyumunun asetatı
b) $P_2Cl_2O_7$ - Potasklorüreoksitcik
c) MnI_4Hu_3 - Manolyum hububik
d) Do_1Re_3 - Dümteka dümtek **e)** Herhangi!

6- Tarihte yaşayan ilk biyolog kimdir?

a) Atinalı Kutsi **b)** Şamlı Zimberland
c) Şah Tırtıkullah **d)** İvan Kemirgeneyeviç
e) Asmalı Konaklı İbadullah

7- "Onu kimse dikkate almıyor. Aslında deli. Her gece bir başkasıyla geziyor, içkili barlardan çıkıyor. Zaten artık yaşlında, mankenlik için çok geçkin. Bence mankenliği bırakmalı."

Yukarıdaki metinde "Aslında deli." cümlesinin yerine aşağıdakilerden hangisi gelirse anlam biraz bozulur, biraz bozulmaz?

a) Aslında bebek gibi de kafa yapmış kendine.
b) Aslında işim olmaz **c)** Aslında o bir yamyam
d) Aslında bana 5 milyon 500 bin l ira borcu var
e) Aslında köpek

8- Aşağıdaki cümlelerin hangisinde biraz bir iç baygınlığı mevcuttur?

a) Buraya bordo marley kaplatan insan değildir!
b) Pırasa olsa da pırasa yesek!
c) Şarap verin!
d) Gurbetten gelmişim, yorgunum hancı, ama sana ne bundan, belki sen daha yorgunsun!
e) Iıh!.. Eeeeh!..

9- "Türk erkekleri maalesef çapkın ve yapmacıklar. Kadınlara çok düşkünler, savaşmıyorlar, hep sevişiyorlar!....."

Yukarıdaki metin, hangi cümleyle devam etse başımız ağrımaz?..

a) Olmaz olsun bu gibi insanlar!..
b) Ciğer ticaretiyle uğraşan tahsilli bir kedi gibiler!..
c) Oysa sevişmek çok ayıbdır!..
d) Neyse babacan, kapatalım bu konuyu!..
e) Eeee, vereceksin sopayı böyle insanata, basacaksın ardarda!..

10- "Angry queen wants to be a nurse" cümlesinin tam çevirisi aşağıdakilerden hangisidir?..

a) Kraliçe sinire kesti, hemşireyi azarladı?..
b) Kızgın kraliçe, sağlık ocağı açmı idi!..
c) Hemşireler en çok Queen dinler!..
d) Kralın hemşireyi okşaması infial yaratmış!..
e) Hemşerim, sen diyon lan bana?!..

vo@leman.com.tr

Akşamsefası

...FEYZİ ÖZŞAHİN

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

● KUTSAL HAZİNE AVCILARI ve PARKUR BOYU SERÜVENLER.

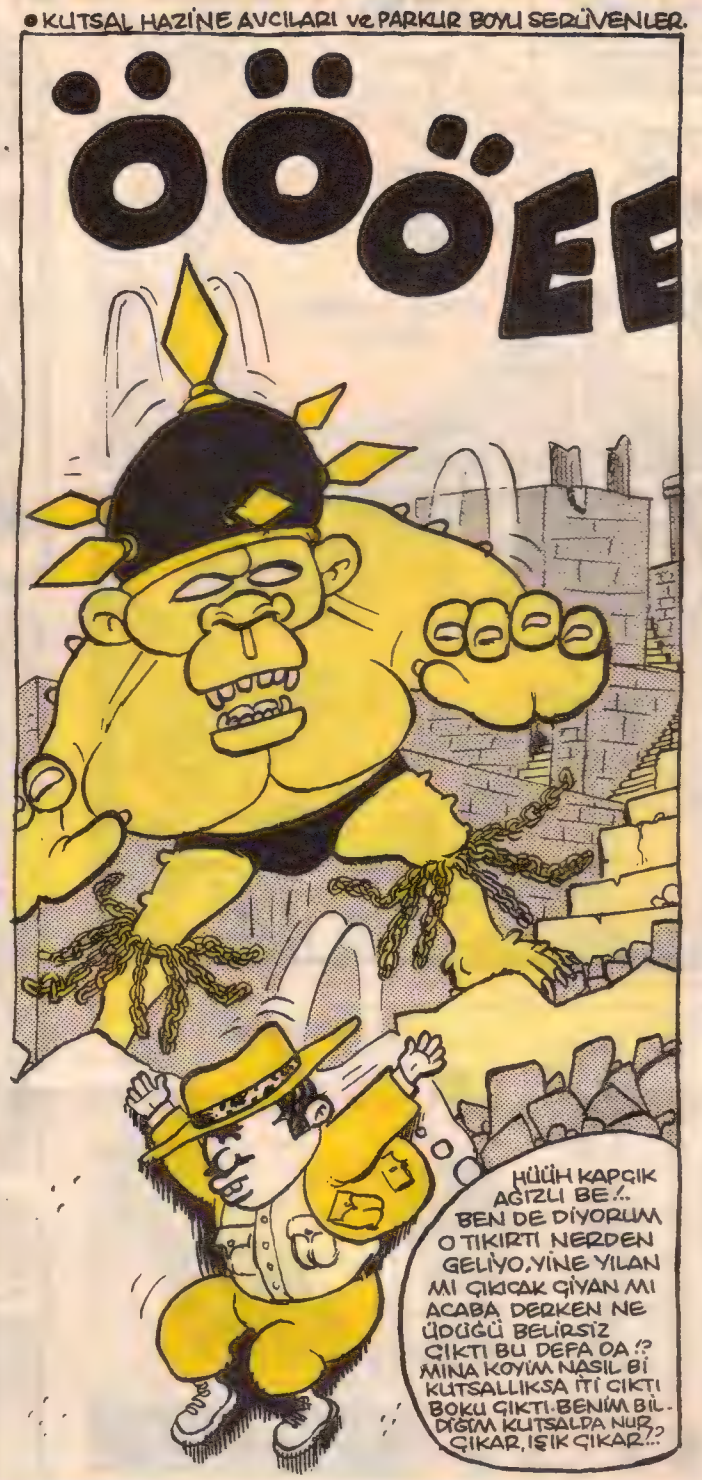

Test

1- Yul Brayner evinize gelse kafasına kolonya döküp berber masajı yapar mısınız?.

a- Yaparım b. Yapmam.

2- Jenifir Lopez bayramda size misafirliğe gelse ayakkabılarıyla içeri alır mısınız, yoksa terlik tutar mısınız?.

a. Terlik tutarım b. Ayakkabıyla girsin

3- Kanaryalı kapı zili çaldığı anda kapıyı açsanız karşınıza Brid Pit çıksa, kanaryalı zil de çalmaya devam ediyor olsa, Bred Pit'ten tiksinir misin, tiksinmez misin?.

a. Tiksinirim b. Tiksinmem

Sonuç: a'lar çoğunluktaysa çağdaş bir insansınız...

b'ler çoğunlukta ise insanlıktan nasibini almamışsınız...

AHMET YILMAZ 2002

Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

PANTOLON

metinfidan

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

dumur@leman.com.tr

Geçen haftalarda bir gün bizim mahallede yürürken uzaktan arabanın birinden megafonla gelen bir ses duydum. Genellikle arabalı satıcıların geçtiği bir sokaktı bu... Ne sattığı net anlaşılmayan bu satıcıya yaklaştıkça megafondan daha anlaşılır hale gelen ses karşısında dondum kaldım. Steyşın vagon bir arabada direksiyonda elinde megofonla **"her türlü fotoğraf çekilir"** diye bağıran bir adam... Fakat, fakat... diye düşünmeye başladım, daha ileriye gitmedi düşüncelerim. Yavaş bir halde giden arabaya yaklaşıp baktım. Bagaj kapağı açıktı ve tüm techizat bagajdaydı. Elektronik bir sürü araç, bilgisayar, scanner, printer falan, bagaj bir mini stüdyo gibiydi. Domates ya da karpuz satan kamyonlarda olduğu gibi tüm bu aletlerin başında da bir çocuk oturmuş ve şoför mahalinden periyodik aralıkla megafondan gelen ses yankılanıyor eski ahşap evlerin arasında.. **"Her türlü fotoğraf çekilir, vesikalık, hatıra fotoğrafı, resim büyütülür.."** Aynı sahneyi daha başka bir semtte apartmanlar arasında görsem şaşırsam. Fakat köhne, yana yatmış, son günlerini yaşayan ahşap evlerin arasında **"Fotoğraf çekilir, hatıra fotoğrafı"** diye bağırması garibime gitti. Çıksın herkes, çektirsin birer hatıra fotoğrafı, bir gun gelecek göremeyeceğiz bu evlerle...

Gürcan Yurt'un bir arkadaşı görmüş. Arabalarıyla Tekirdağ yakınlarında derme çatma, üç beş masadan oluşan küçük bir mola yerinde durmuşlar. Karşılarına şöyle bir yazı çıkmış:

"Masalara self servis yapılır"

Babam naapmışsın sen yaa?.. Kendi kafan karışmış, bizimkini de karıştırdın iyice... Nasıl çıkıcaz şimdi işin içinden? Herhalde mola yerinin sahiplerince hızlı ya da özenli, itinalı modern servis olarak algılanmış olsa gerek self kelimesi... Tabii bu sadece tahminlerden biri. Öyle mii böylemii diye düşünülürse daha çok kafa patlatmak gerekir bu yazının çözümüne...

Ful Promosyon

Ketılıyla beraber, derin dondurucuiu ful otomatik çamaşır makinası. Tamir seti ve kullanma kılavuzu da içinde. İşte promosyon olarak bu kullanma kılavuzunun 120 sayfasını **Dumur Detaylarına** ayırdık!..

DUMUR DETAYLARI 2 Geliyor

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

ERDENER ABİ

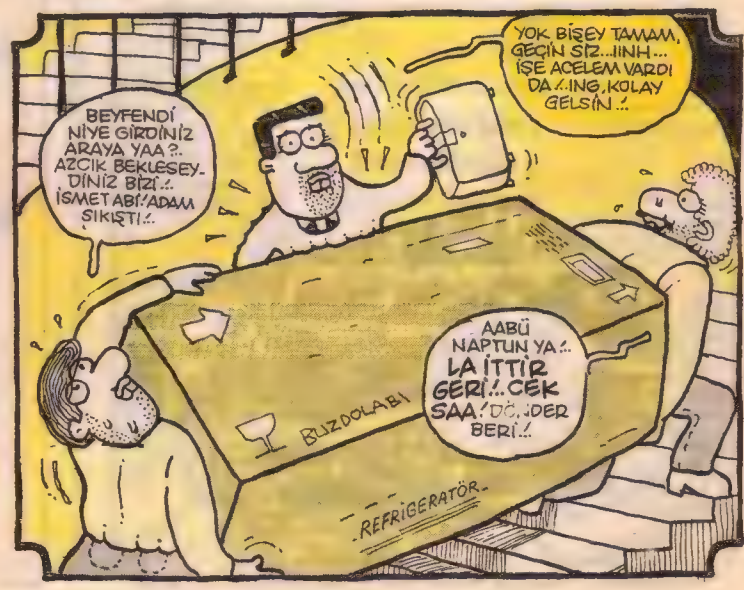

metinfidan@leman.com.tr

Akşamsefası

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

EH BEN NE DİYİM SANA...İKİ DAKKA MUTFAĞA GİTTİK GENE KURT ADAM OLMUŞSUN...ŞU ÇOCUKLARIN ÖNÜNDE KURT ADAM OLMA DİYE KAÇ KERE SÖYLEDİM SANA.!.

YAHU BAŞLATMA ŞİMDİ...BEN DE SANA KAÇ KERE, DOLUNAY ZAMANI ÇOCUKLARI ANNANELERİNE BIRAK DEMEDİM Mİ?.

YAKIN GÖZLÜKLERİMİ GETİRMEMİŞİM İŞTE EVLADIM... UZAKTAN BAKMAM LAZIM... SEÇEMİYORUM BİRAZ DAHA UZAKLAŞTIRIN.!.

OHOO BABA YA... HEM CESET TEŞHİS ETMEYE GELİYON, HEM GÖZLÜKLERİNİ UNUTUYON...YOK, YER BİTTİ DUVARA DAYANDIK...

TALİHSİZ BEDEVİYİ ÇÖLDE PENGUEN DİKERMİŞ...ÇEK ABİ ÇEK!.NE KADAR KISMETSİZ ŞANSSIZ Bİ ADAMIM HERKES GÖRSÜN...BELGE KALSIN...

İNANDIN MI ŞİMDİ HUKUKUN ÜSTÜNLÜĞÜNE HA!.. İNANDIN MI?.

AHH!.EVET SAYIN AVUKAT...İNANDIM... YETER ARTIK, PES!..

YAPIŞIK İKİZLER YETMİYO GİBİ, ŞİMDİ DE DOLAŞIK İKİZLER ÇIKTI... FENA DOLAŞMIŞ BUNLAR... DUR, ORAYI ÇEKME DAHA ÇOK DOLAŞIR...

ŞİMDİ ŞURAYI ALTTAN GEÇİRELİM...SEN O UCU TUT.!.

AĞZININ KENARINDA KIRINTI VAR, BURNUNDA SÜMÜK VAR, ELBİSENDE İPLİK VAR, ÇORBANDA SİNEK VAR...

SENİN DE ARKANDA AYI VAR...

HAH HAA... ÇOK KOMİK...

YEDİ MİLLETTEN KARIYLA YATTIM HOCAM BEN... İSVEÇLİYLE, JAPONLA, RUSLA, BELÇİKALIYLA, AMERİKALIYLA...İKİ GÜN SONRA DA KISMETSE Bİ FRANSIZLA YATICAM...

İki gün sonra...

BEEY! FRANSIZ KONSOLOSLUĞU DA VATANDAŞLIK BAŞVURUMU KABUL ETMİŞ...

OHH.!.. YAT O ZAMAN.!..

canbarslan@superonline.com

Akşam Sefası

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Behiç Pek

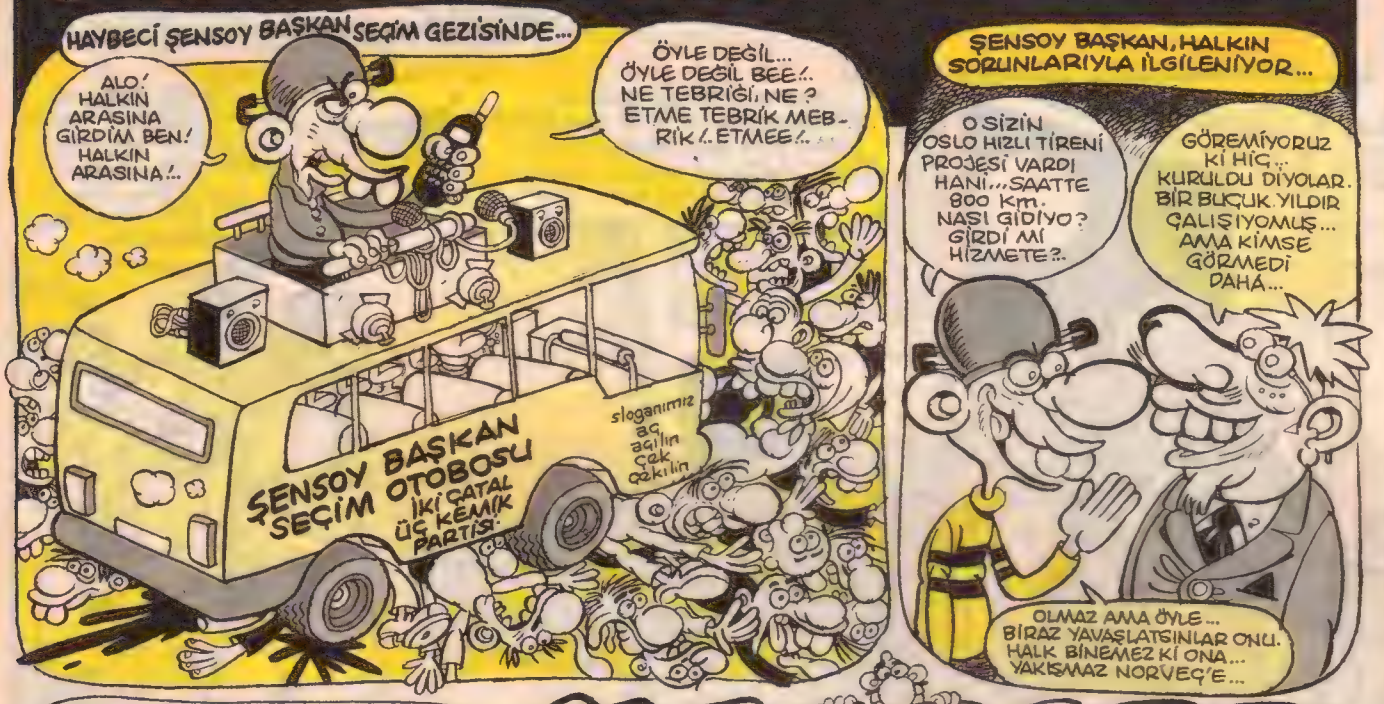

ŞENSOY BAŞKAN

PARTİ PROGRAMINI NE YAPIYOR? AÇIKLIYOOR!

Sayın Vatandaşlarım,

İş istermisiniz? Osturuktan iş değil ama... Dünya çapında firmalarda, Opel'de, Adidas'ta genel müdürlük, ceyoluk ister misiniiz? Gördünüz müü?. Vergi vermemek istiyor musunuuz.. Verdirmeyeyim mi ben size vergi? Öğreteyim mi işi? Neeey? Nee? O da olacak.. Öğretmenler maaş almayacak çocuğunuzdan.. Devlet verecek onlara maaşı, devleeet.. Şu kartı görüyor musunuz? Bu kart ne yapıyor insanı, onu da biliyor musunuuz? Atıyor bu kart insanı.. Kırmızı kart bu.. Ankara'ya gösterin bunu.. Bu karta fotoğrafınızı yapıştırın, alın bunuu, hastaneye gidin. İster ameliyat olun, ister oradakileri ameliyat edin. Bu kartla operatör de olabilirsiniz, başhekim de!.. Ama... ama... Hasta olamazsınıız?.. Bu kart hastalığı önlüyoor... Böbrekler mi ağrıyoor? Bunu.. caaartt! yırtın ortadan bunu, ikiye ayırın, parçalarını böbreklerinize bastırın. Bakın, ben yapıyorum. ohhh... oooohh.. geçti ağrılarım. Oohh.. Ne güzelmiş ne güzee!... Her banyodaa ikişer katrilyoner olacak.. Birii duş kabininde bekleyecek, öbürüü küvetteee ödemeler anında yapılacaaak. Küvetee, sizinlen beraber girecek o daa. Milyarlarcaa!.. Ne? Olacak o daaa! Haşş.. şakşakşak... İstanbul depremi diyolaaar. 4 Kasım'dan sonra bir daha deprem yok Türkiye'dee! Ne fayı ulan? Ne fayı? haydi be oradaan.. insanca, depremsiz bir İstanbul. Deprem yüz şiddetinde de olsa hiç sarsılmıyor. Taş gibi duruyor taaş.. İzmir'i de yapayım mı öylee!. Partimizee.. çok kıymetlii.. Bakın... Sosyolok.. Yerbilimci.. Beklenen İstanbul depreminii.. Bilimsel yöntemlerle Avrupa'ya taşıdı Avrupa'yaaaa... Deprem olursa İstanbul değil Avrupa'nın göbeği yıkılacak Avrupaaaa!. Sayın uzmanımız. Ben de uzmanım.. Yer bilimci bu adam. Yer biliyor yeeer. Yerin her yerini biliyor.. Gördünüz mü? Olmuyor işte deprem.. Her eveee yirmişer küfe elmas, zümrüt, yakut... Karışık.. Hahahaha! Sinirden ağlama geldi bak bakın.. Hahaha... ühü ühü.. Bak yaa...

behicpek@leman.com.tr

ÖLÜ KELEBEKLE

Hiçbir sevgi yetmiyordu bize... Başkalarının kalplerinde yarattığımız, ateşlediğimiz sevgilerle yaşayabiliyorduk ancak... Çünkü birileri bizi ilk ve gerçek sevgiden yoksun bırakmıştı... Ve bu boşluk hiçbir aşkla, hiçbir sevgiyle dolacak gibi değildi... Birinden,öbürüne, sonra bir başkası daha... İşte tam bulduk, derken, elimizde soluk, hüzünlü cam kırıkları kalıyordu...

Sevgi arsızıydık sanki... Doğumumuzla birlikte verilmemiş olan o ilk ve gerçek sevginin yeri hiçbir insanın sevgisiyle dolacak gibi değildi...

Dünyanı zihnimizde taşıyorduk sanki... Karşılaştığımız , bizi sevsinler, bize bağlansınlar, diye uğraştığımız insanları ayrı birer varlık olarak tanımaya,anlamaya çalışmıyorduk... Onlardan isteğimiz sadece içimizdeki o büyük boşluğu doldurmalarıydı...

Bu boşluğu doldurmaları için bize hayran, sonsuz sevgili dolu, ve itaatkar insanlar olmaları gerekiyordu... Bir uzantımız olmaları...

Belki bu güne dek gerçek anlamda hiç varolmadığımız için, kendimizden kurtulup başkalarının hayatlarına, kalplerine girmediğimiz, yüreklerimiz hep bizde kaldığı için çekici, parıltılı insanlardık... O yaralı, o hasta varlığımız çekiyordu sanki insanları bize... Hiç gerçek anlamda yaşamamışlığımız...

Gerçek anlamda yaşamadığımız için bize yaklaşan insanı önce hiç olmadığı kadar yüceleştiriyor, kafamızda yarattığımız o sahte idollerden birinin yerine koyuyorduk... Çünkü onu olduğu haliyle anlayıp sevmek çaba isterdi... Onu zayıflıklarıyla sevmek bizi kendimizden kuşkuya düşürürdü... Bir insanı zayıflıklarıyla sevmek bize o derin boşluğumuzu hatırlatırdı...

Bu karşılaşmada içini açmayan, kendinden vazgeçmeyen, adını hiç unutmayan taraf biz olmalıydık... Çünkü içimizi açarsak, kendimizden vazgeçersek, adımızı unutursak içimizdeki o büyük boşluk görünebilirdi... Hiç varolmadığımız... Kendimizi bugüne dek bir başkası için hiç feda edemediğimiz o hiç yaşamamışlığımız ortaya çıkardı... İçimizdeki o katil ortaya çıkardı... Onla yaşamaya mecbur olduğumuz... Mahvolmamak için mahvetmek zorunda olduğumuz...

Evet... İçimizdeki katil... Çünkü bizi sevenlerin sevgisini onları öldürmek için kullanıyorduk... Onların önce varlıklarını gizleyen perdelerini, kapaklarını, zırhlarını açmalarını sağlıyor, çırılçıplak bırakıyor, sonra en zayıf , en kırılgan yerlerinden zehirli dudaklarımızla öpüyor ve o halde bırakıyorduk... Sonra da bir daha hiç aramıyorduk... Onlardan avuçlarımıza dökülen cam kırıklarına bakıp: **Hayır aradığım bu değildi, o da diğerleri gibiydi, beni istediğim gibi sevmedi,** deyip bir başkasına gidiyorduk...

Birkaç gün önce yüceleştirdiğimiz insanları bize koşulsuz bağlandıklarını hissettikleri anda istediğimize kavuşuyor ve onu beklemediği bir anda küçümseyip aşağılıyor, sonra yolumuza devam ediyorduk... **Aradığımız o değildi,** diyorduk, **o uymuyor yarattığımız idolümüze, o içimizdeki boşluğu dolduramazdı** diyorduk...

Öyleyse bir başkasını, bir başkası daha denemeliydik... a ki içimizdeki boşluk dolana dek... Ama dolacak gibi değildi... Bize kendisini sunan her sevginin bir buz kovasına atılmış küçücük bir kor parçası kadar hükmü oluyordu ancak... Ama biz kazanmayı terk etmek sanırken içimizdeki boşluk daha da büyüyordu...

Bize sevgiyle yaklaşan insanları öylesine çaresiz, öylesine çıplak anlarında terk ediyorduk ki, birçoğu adeta sevme yeteneğini yitiriyordu... Önce bir süre o zehirli ateşle bir başlarına için için yanıyorlar, ateşleri dinerken bize ışıkla açılan kalplerine kasvetli bir gölge iniyor ve ardından içlerine doğru kırgın bir nefretle dönüyorlardı...

Kimi geceler boşluğumuza aşık ettiğimiz , sonra da yapayalnız bıraktığımız kurbanlarımızın çığlıklarıyla uyanıyorduk.

İşte biz birbirimizle böylesi gecelerden birinde karşılaştık...

İkimizde birbirimiz için fazlasıyla çekici ve parıltılıydık. Kafamızda yıllardır gezdirdiğimiz idollerin içine hemen yerleştirdik birbirimizi... Sanki daha yüz yüze gelmeden önce böyle bir şeyin olacağını sezmiş gibiydik... İkimizde güçlü, sevecen ve kendimiz emin gözüküyorduk... Fark etmiyorduk ha birbirimizin içindeki o derin boşlukl Ama birbirimize öyle çekici ve parıltılı g nüyorduk ki içimizdeki boşluklar henü vermeye başlamamıştı...

İkimizde birbirimizi hiç olmadığı k yüceltiyorduk... Henüz, bu aradığım i değil, bu o değil, aşamasına gelmem İki karanlık orman birbirini ne kadar sev o kadar seviyorduk işte... Daha önc başkalarına yaptığımız gibi, birbirimizi maya, anlamaya, öğrenmeye çalışm durmadan kendimizi anlatıyorduk... Ba ları için ne kadar önemli ve vazgeçilme duğumuzu... Ne çok sevildiğimizi, ama çek anlamda bizim sevgimize kimseleri yık olmadığını... Gerçekte kim olduğum ne olduğumuzu, ne için yaşadığımızı a maya çalışmadan birbirimizin aynas kendimize hayran olup duruyorduk.

Sonra biz değil, söylediklerimiz değil yatın kendisini usulca hissettirmeye baş başka dünyaların insanı olduğumuzu, başka şeyler özlediğimizi...

İşte o zaman birbirimizi kendimiz için ğiştirmeye başladık...

Kim kimi kendisi için daha uysal, itaatkar, daha evcil yapacaktı... Herkes disini diğerinden daha kusursuz bul böyle gördüğü için her şeyi kendisinde olarak görüyordu... O beni kıskandığ man bunu sevgi diye gösteriyor, ben kıskandığım zaman bu onun gözün hi soylu bir davranış olmuyordu... Durma birbirimizde suçluluk duyguları uyandı ya çalışıyorduk...

Aramızdaki gizli bir savaş başlam Birbirimiz için yarattığımız o sahte id çatlamaya başlamıştı bir yerlerinden...

Çünkü ne o benim istediğim gibi olu du, ne de ben onun istediği gibi... K kendi düzenini değiştirmiyordu. **Ben bö yim beni böyle kabul et, sen bana** diyorduk birbirimize durmadan...

Kimse bir diğerine içini açmıyor, zayı nı, çaresizliğini, asıl önemlisi o büyük bo ğunu göstermeye yanaşmıyordu.

Zayıflıklarımızı birbirimize gösterme için usta bir taklitçi gibi kılıktan kılığa gi durmadan benlik değiştiriyorduk...

Kendimiz için acı çekiyorduk, birbi için değil. Anlamak değil, anlaşılmak ist duk. Bu trajik karşılaşma değil, o deva maz dertlerimiz için değil kendimiz için lıyorduk, ağladığımız zamanlarda...

Birbirimizi özlediğimiz için değil, kend ze duyduğumuz o derin hasretle koşu duk buluşma yerlerine...

Yorulmaya, tükenmeye başlamıştık.. mizin de beklediği o an yavaş yavaş ge ye başlamıştı...

Kim kimi en çıplak, en zayıf anında hirli öpücüğüyle öpecek ve onu orada başına, o en çaresiz anında bırakıp gide ti... Kim kazandığı anda öbürünü terk gidecek ve bir daha aramayacaktı...

Durmadan birbirimizin en kırılgan, en resiz anlarını gözlüyorduk. Benliklerimiz yıflatmak, güçsüz bırakmak için hiç olm sebepler yaratıp birbirimize ayrılık sena ları hazırlıyor, bu senaryolarda karşımız ne terk edilmiş rolü veriyor, onun bu ro ki gücünü sınıyorduk, ama bunlar hiçb yaramayınca yeniden bir araya geliyord

Kimse yenik ayrılmak istemiyordu... se bu beraberlikte katilinden, kazanma sından ve adından vazgeçmek istemiyo

Bu oyunları oynarken, kanlarımızı ki siz gecelere akıtırken gizliden gizliye b rimize bağlandığımızı anlayamıyorduk

Çünkü asli rollerimiz vardı bizim... Ka dığımızı anladığımız anda terk edip gitm bu... İçimizdeki o büyük üşümeye küçü bir kor parçası daha atıp yürüyüp gitme

Nasılsa geride bizi her şeyimizle kab nip ömür boyu koşulsuz sevmeye hazı sanlar vardı. Kolay kolay boşluğa düşme

Kim daha önce davrandı bilmiyo ama artık şimdi bunun ne önemi var .Bir gün birbirimizi o en zayıf, o kırılgan larımızdan öptük... O zehirli öpücükleri le... İşte o zaman anladık birbirimize ne dar çok benzediğimizi.

O zehirli kanlarımız birbirine bula Hastalıklarımızın birbirine bulaştığını a

yeni Harman
HARMANDAN ÇIKTI PAT
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

madan kazanmış olmanın verdiği o lekeli gururla bizi koşulsuz sevenlerin yanına koştuk hemen. Birbirimizde açtığımız yaraları sarmaları için... Onlar yaralarınızı sararken biz birbirimizi en derin mezarlara gömdüğümüzü düşünüyor, bu işten yakamızı sıyırmış ve sanki hiçbir şey olmamış gibi her şeye yeniden başlayacağımızı sanırken geceleri ansızın birbirimizin çığlıklarıyla uyanmaya başlamıştık...

Birbirimizi gömdüğümüz yerden yükselen ve bizi geceleri hiç uyutmayan çığlıklarla.

Bazen bu çığlıklara daha önce terk edip gittiğimiz insanların çığlıkları da karışıyordu... Sanki bizim de kendileri gibi zehirlendiğimizi anlamışlar gibi...

Benim boşluğum ona geçmiş, onu boşluğun bana geçmişti...

Artık çaresizliklerimiz, zayıflıklarımız bize ait değildi, bizde sır değildi..

O kendimize sevdalı, kendimize saplantılı kanlarımız birbirine karışmıştı...

Birbirimizdeki o uzun, o büyük geceyi öpmüştük... Gecelerimiz birbirimize karışmıştı.

Senin yüreğin benim olmuştu, benim yüreğim senin olmuştu...

İsimlerimiz birbirine karışmıştı... Artık kendimi sen, diye anar olmuştum. Sen kendini ben, diye sorar olmuştun... .

Birbirimizi öperken görmüştük o büyük boşluklarımızı... Birbirimizi zehirleyip gidecekken aslında hiçbir yere gidemeyeceğimizi anlamıştık...

Baksana günler ne çabuk kararıyor artık... Sonra o uzun geceler başlıyor. Asıl dayanılmazı bu... Hep soruyorum kendime şimdi benim gecemle, benim yüreğimle, benim kanımla orada, uzaklarda ne yapıyorsun , diye... Asıl dayanılmazı bu...

Geceleri çığlıklarını duyup birden uyanıyorum yatağımdan... Çünkü aynı soruları sen de bana soruyorsun, biliyorum... Benim gecemle, benim yüreğimle, benim kanımla orada, o uzaklarda ne yapıyorsun, diye...

Yüzümün yarısı sende kaldı... Yüzümün yarısı öbür yarısına ağlayip duruyor şimdi...

Benim zamanım sen de kaldı, senin zamanın bende kaldı.

Benim geçmişim senin geleceğinde, benim geleceğim senin geçmişinde kaldı... Başlangıçlarım sende kaldı, bitişlerin bende.

Sığındığımız limanlardaki bizi koşulsuz seven hiçbir sevgili teselli edemez artık bizi..

İçimizdeki o büyük boşluğu onlar bilemez ki... Doğumumuzla birlikte verilmesi bize verilmesi gereken o ilk ve gerçek sevginin yokluğunu onlar ne yapsalar kapatamaz ki.

Geceleri birbirimizi gömdüğümüz mezarlardan yükselen çığlıkları onlar duyamaz ki..

Onlar sadece **geçecek,** derler... **Zaten olmayacak bir ilişkiydi, sürmezdi, sürmeyecekti, bekle, zamanla unutursun,** derler...

Yüreklerimizin birbirimizde kaldığını onlar bilemezler ki.

Kiminle öpüşsem sende ki yüreğimi seyrettiğimi, sen kiminle öpüşsen bende ki yüreğini seyrettiğini onlar hissedemezler ki...

Yokluğunu varlığa çevirirsem, biliyorum o artık ben olmayacağım.

Ama sensiz mahvolmaktansa seninle mahvolurum, daha iyi...

Sensiz isimsiz kalacağıma seninle isimsiz kalırım daha iyi.

Bu hayatta yapmak istediğimiz her şey eksik, her şey yarım kaldı.

Artık birbirimizden başka kim tamamlayabilir ki bu eksikliği, bu yarım kalmışlığı... Bu büyük boşluğu...

Çok kırdık, çok incittik, çok insanın sevgisinin önünü kestik, onları yarı yolda bıraktık...

Şimdi onları ödüyoruz..

Artık hiçbir ev, hiçbir yuva almaz bizi içine..

Lanetlendik... Artık nereye gitsek yokluğumuz karşılayacak bizi... Nereye gitsek dışarıda kalacağız..:

Yokluğumu varlığa çevir, gel artık benimle mahvol... Bensiz isimsiz kalmaktansa, benimle isimsiz kal , daha iyi... Bak yüzünün yarısı öbür yarısına ağlıyor.

Eksik ve yarım kalmasın artık hayatımızda hiçbir şey...

Bari bunu tamamlayalım...

Gel birlikte mahvolalım...

"Yüzünün yarısı çocuk / yarısı geçkin bir kadın / yüzünün yarısı öbür yarısına ağlıyor / yüzün kendisini arıyor.. / Aşk kaçmış gözlerine / yaşanmamış yılların sana ağlıyor / zaman parçalanırken ellerinde / ölü kelebekler yastığın oluyor... / Ölü kelebekler / hepsi daha değerli erkeklerinden erkeklerinin kanıyla beslenen / ölü kelebekler... / hepsi daha değerli ömründen... ."

* Her Perşembe gecesi, saat 22.00-23.00 arası **Yön FM**'deyim. Marmara Bölgesi'nde **96.60** frekansında, diğer bölgelerde ise **Show TV** üzerinden **7.74** ses frekansından dinlenebilir.

* **"Yine Seninle Geldi Hayat"** adlı kitabım çok yakında Gendaş Yayınları'ndan çıkıyor...

* **Beyoğlu.** 11 Ekim cuma günü saat 17:00-19:00 arası **Rituel Kitap-Kafe**'deyim. İstiklal Cad. Ayhan Işık Sok. No:17 Beyoğlu-İstanbul. Tel: 0212 - 243 13 91

* **Bursa.** 12 Ekim cumartesi günü kanser tedavisi gören bir hastanın yararına **Nalbantoğlu Şekerhoca Aralığı Kitap Sergisi**'nde imza günüm ve söyleşim var. Saat:13.00-17.00 arası. Heykel-Bursa

* **Ankara.** 17 Ekim perşembe günü **Hacettepe Üniversitesi Beykent Kampusü**'ndeyim.

* Engellilerin hayatını kolaylaştıracak birçok bilginin yer aldığı bir site yapıldı, adı: **umudayolculuk.com**

cezmier@leman.com.tr CEZMİ ERSÖZ

OZA GİRDİ!
Akşamsefa
3. KUVVET DEĞİL
Taze Kuvvet

Kırık Lebleb

SUAT ÖZKAN

kiriklebleb@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

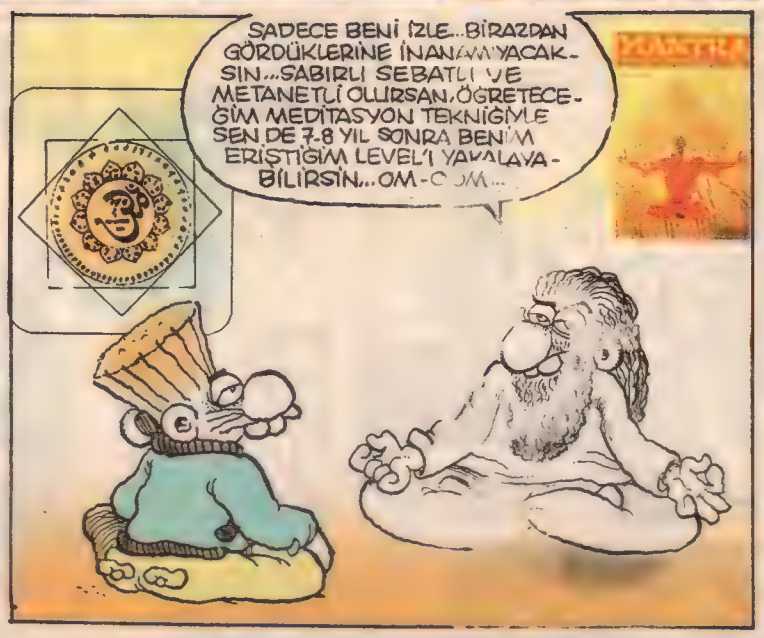

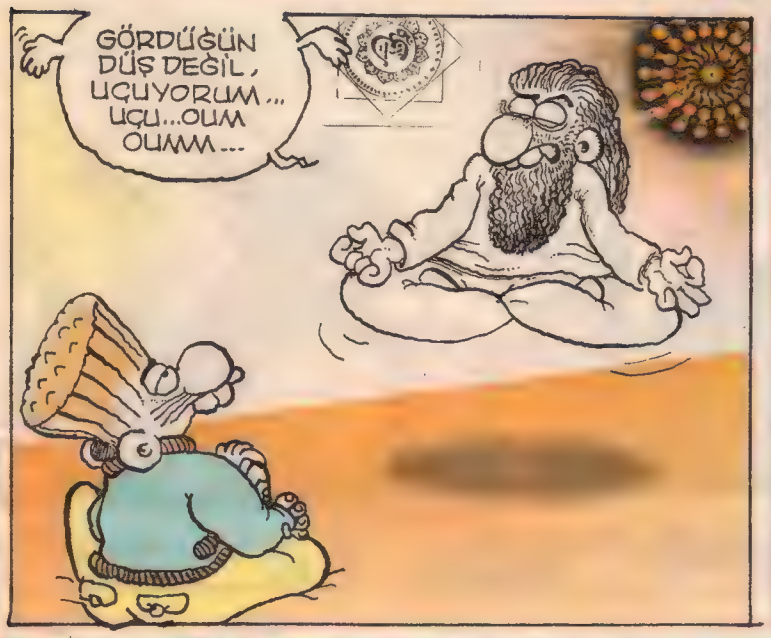

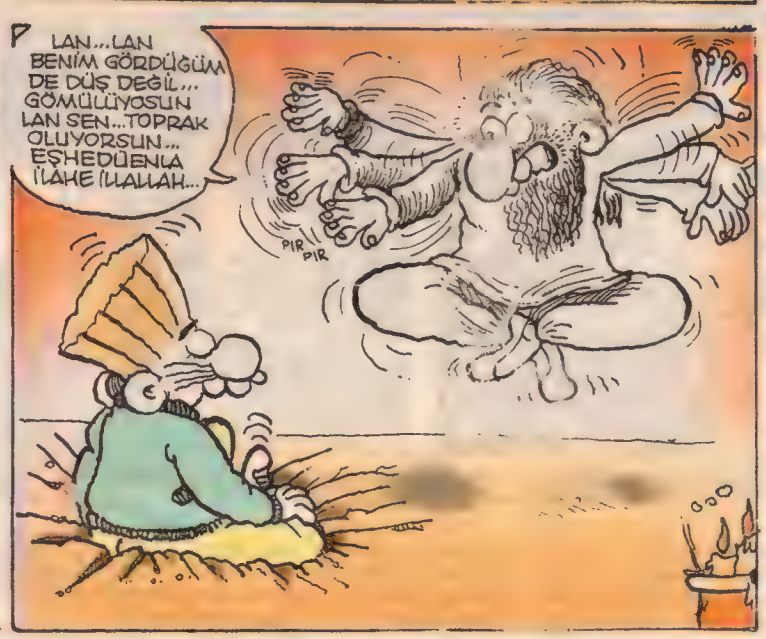

bezginbekir@leman.com.tr

DELİCEVAT

agdabak@leman.com.tr

GÖKHAN DABAK

KOMEDYA

Nihat Genç

Milliyetçilik hepimizi boğdu, sıktı, öldürdü. Biz, yumuşak, duygusal, çok rahat, üstün bir kültürden geliyoruz. Birçok milleti, kültürü barındıran Itri'nin müziği, Nedim'in şiirleri, fazlasıyla ince zevklerin, derin hassasiyetlerin, aşk zaferlerinin ülkesinden geliyoruz. İlk milliyetçi kuşağımız, içimizde ilk okuyan kuşaktı, bunlar Rum'du. Okumuş Rumlar'ın ilk işi Yunan bağımsızlık savaşı oldu. Milli romantik heyecan ve maceraların kahramanı olmak hepsini sarhoş etti, bize de bulaştırdı. Osmanlı'nın milliyetçiliği kavraması, daha alt düzeyde, düşük, daha dar, edebi, milli duyarlılıklan kavraması yüzyıl sürdü. Bugün insan haklarını batıdan alıyoruz, tepki gösteriyorlar, yüzyıl önce de milliyetçiliği gidip batıdan aldık. Batıya giden öğrenciler, Fransızca gibi dillerle haşır neşir yaşayan aydınlarımız milli romantik bir edebiyat, şiir yaratması 1890'ları bulur. Vatan elden gidiyordu, vatan kelimesini Vatan Yahut Silistre oyunuyla yeni bulmuştuk. Fatih zamanında çıkartılan yasalarla kilisenin boyunduruğu altında yaşayan Ermeniler, Rumlar, kiliselerine vergi veriyor, miraslarını veriyor, kapalı cemaat halinde yaşıyor, başka bir kültürün içinde erimemek için direniyor, ortodoksluklarına sıkıca tutunarak ayakta kalmaya çalışırken, benzeri olmayan yobaz bir ortodoks hayat sürüyordu. Öfkeyle dolup taşan Osmanlılar, ortodoks, katolik bu yaşamın fazlasıyla etkisinde kaldı, gavurun birbirine bağlılığı ve milli mücadelelerinden yalnız milliyetçiliği değil, yobazlığı da öğrendik. Osmanlı aydınlarının karşılaştığı modernizm: Milliyetçilikti. Tüm Avrupa Fransız ihtilalinin etkisinde ve eteklerimizden milli devlet fırlıyordu. Padişahın mülkü yerine vatan duygusu, kahramanlık, savaşçılık. Türkçülük, Ergenekon, edebiyata, şiire girdi, şimşekler yıldırımlar çakıldı, yangınlar içinden milli misak sınırlarında, aç susuz, koleradan, açlıktan ölen bir nüfus Anadolu topraklarına güç bela tutunabildi. Milli Edebiyat, Mehmet Emin Yurdakulları, Ziya Gökalpleri, Ömer Seyfettinleri yetiştirdi, muhteşem adamlardı. Bugün ortaokul çocuklarına okuttuğumuz Ömer Seyfettin ayarında dahi yazarımız yoktur, Muhip Dranas'ın deyimiyle, Selimiye'nin değil bir benzerini inşa etmek, Selimiye'nin güzelliğini anlatacak güçte dahi bir yazarımız yoktur. Milli edebiyatımız, fedakarlık, kahramanlık, savaş, bayrak için ölmek gibi derin duyguları bir ulusun inşasında baştacı etti. Vatana, savaşa, cepheye, şehitlere adanmış güçlü bir milli edebiyatımız vardır, nesillere öğretilmelidir. Ancak, aradan geçen yüzyıla rağmen nesillere hala düşük, basit bir milli edebiyat, kof, sloganvari, Allah, bayrak, vatan gibi kavramlarla yetiştirmek, beyinleri sakat bırakıyor, nesilleri akıl hastası yapıyor. Çünkü, bugün anlatılan milliyetçilik o eski temiz kaynağından kopartılmıştır. Bugün milliyetçilik Anadolu'da insanları öldürmek ve soymaktır! Elli yıldır milli edebiyat zengin sofralarına, ANAP, DYP, Demirel gibi partilerin iktidarına, askere yaranmak isteyen burjuvanın emrine girmiştir. Ulusumuzu inşa ettikten yüzyıl sonra bugün, ülkemizi çoktan dünyaya katabilmeliydik, dünya sorunlarını, insana ve insanlık kültürüne dair soylu eserler verebilmeliydik. Ulusumuzun insanlık kültürüne yetiştirdiği sanatçılar çok sesli batı kültürünü taklit eden, icra eden, cila üstüne cila, içi kof, Cemal Reşit Rey'ler, Adnan Saygun'lar, tek orijinal başarılı eser verememiş, milletimizin duygusal derinliklerini farkedememiş kasıntı insanlardı.

Dünyaya uzanabilmek için, dünyanın binbir sorununu, insan hakları, kapitalizm, yoksulluk, küreselleşme. Tanrı, evren, feminizm, doğu, batı gibi insanlık ailesinin sorunları içine girecek, bu sorunları özgürce tartışacak, bilgi ve heyecan ve edebi kapasitesi yüksek insanların hiç yüzüne bakmadık, ya da onları vatan haini gibi karşıladık, istedik ki, hepsi basit milli slogan ve marşlarla partileri şaha kaldırsın.. Bugün Ahmet Altanlar'ı sevmez görünürler. Oysa Ahmet Altan türü kukla yazarları batıdan arzuyla ithal eden, icad eden, köşe minderlerinde ağırlayan, manşetlerinde oynatanlar milli burjuvamızdır. Ruhi Su gibi, Zeybekler'den, ilahilere kadar Anadolu kültürünü milyonlarca insana coşkuyla öğreten üstün sanatkarlara bir pasaport dahi vermeden öldürenler, Anadolu'nun işçisini, köylüsünü, emekçisini tiyatrolara, romanlara taşıyan Orhan Kemaller'in yüzüne bakmayıp, açlıktan, hastalıktan öldürenler, tercihlerini hep, kendi, kaba millet, devlet görüşlerine ve kucaklarına uygun zararsız Ahmet Altanlar ve taklitlerinden yana kullandı. Kaba, ucuz, basit, şarlatan eserler, Erzurum kahve aşıkları gibi suluzırtlak yazarlar kahraman yapıldı. Orhan Boran gibi karpuz kabuğu adamlara hala madalyalar veriliyor, düzgün Türkçe konuşmuyormuş, neyi konuşmuş, neyi tartışmış, üşenmedim Leyleğin Ömrü Laklakla Geçer adlı boktan püsürükten kitabını okudum, bu kadar zavallı insanları ve yüzlerce benzerini kahraman yaptılar. Sonunda partileri elli yıl iktidarda kaldı. Beyinler bu lakayt, sorumsuz, herkesin düzdüğü milliyetçiliği baştacı yaptı. Yazıp, çizen, konuşan, tartışan her bağımsız yazara saldırıldı. İçeri tıkıldı. Şiirin, tiyatronun, edebiyatın, hepsi ayranının suyunun suyu, en ilkel, en utanç dolu örneklerle defalarca karşımıza çıktı. Milliyetçi, müslüman radyolar, televizyonlar, her akşam Mevlana şiirleriyle mangal, ızgara sattı. Konya halkı topyekün, Erzurum halkı topyekün, Siirt halkı topyekün, ben müslümanım diyen holdinglerce birer milyar soyulup soğana çevrildi. Milliyetçiliği, muhafazakarlığı cebini doldurmak için kullanmayan işadamı, holding, parti, yazar, gazeteci kalmazken, osuruk ağacı onlarca yazarı büyük romancı ilan ettiler. Tekrar

Akşamsefası

tekrar aynı sözler, aynı ilkel sloganlar, aynı ilkel marşlar: "Merhabayın bayrağım / Merhabayın Türkiyem" gibi ucuzun ucuzu fare boku tadında milli marşlar gece gündüz çalındı. Binlerce beyne tıka basa dolduruldu. Şimdi bu pisliklerle doldurulmuş Anadolu topraklarında yüzbinlerce korucu kafalı yarı aydın, ilçe teşkilatlarını, üniversiteleri, holdinglerin bekçiliğini yapıyor. Şehirlerindeki sosyal hayata dahi müsaade etmeden, basit marş, basit milli, islami sloganlarla, hala vatan, hala Allah, hala bayrak satıyorlar. Köpek leşi beyinli bu insanların bu ülkenin kültürüyle, tabiatıyla hiçbir ilişkisi yok. Çünkü bilgileri yok. Onlar Süleymaniye'yi ne bilir. Nedim'i nasıl tanısın, onlar bey, ağa bile olamayacak basit bodyguard, mafyacı, birkaç tetikçinin götünden ayrılmayan çakallar. İşte Türkiye milli manevi değerlerini, milli edebiyatını, milli gazetelerini, televizyon ve partilerini elli yıldır bu çakallara tutturuyor. Türkiye bu çakallarla küreselleşiyor, değişiyor, çağ atlıyor ve bu numaraları ancak bu kadar eksik kafalı Mehmet Barlas, Fehmi Koru gibi ucube zekalı yazarların ağzından yiyor. Hergün Hürriyet, Milliyet, Yeni Şafak, Zaman, Türkiye, Vakit gibi gazetelerde milli dangalaklıkların, milli pırasaların milli kusmukların biri bitiyor, diğeri başlıyor. Lahana yaprağına dönmüş yüzbinlerce yarı aydın, beyni bok çuvalına döndürülmemiş tek bir genç adam bırakılmadı!

Üretim yok, sıfır, ama iletişim inanılmaz. Binçeşit dergi, gazete, cep, internet. Ortada mal yok, imalat yok, peki bu kadar ne konuşulur. Çok tatlı ve zengin bu dile hayranlıkları mı var, bakın konuşmalara tek düzgün cümle yok. Dünyanın en az üreten ama en çok konuşan ülkesi, işte kaba milliyetçilik propagandalarının fiyaskosu! Bu adi çakallar vatan seviyormuş, bu pespaye köpekler müslümanmış, bunlar sağcıymış, derin inançları varmış. Bizim ülkemiz zeytin ağaçları, sedir ağaçları, ladin ağaçları, buğday tarlaları, sahillerimiz, ormanlarımız, onların ülkesi patronlarının götünden akan pekmez. Üç kuruşluk götoğlanları bizim ne yazdığımızı bile bilmeden, kertenkele zekalarıyla arkalarına Hürriyet, Milliyet, Yenişafak gibi gazetelerden birkaç paçavra yazar bulmuş, hala kitlelere Büyük Türk Milleti, değerlerine sahip halk, inançları için yaşayan halk gibi bol keseden atıyorlar. Bu toprakları dünyanın en borçlu ülkesi yapan onlar değil mi, dünya tarihinin en büyük hırsızlıklarını yapan onlar değil mi, dünyanın en adaletsiz ülkesi yapan onlar değil mi, toprakları, sahilleri, ormanları, yağmalayan, coğrafyanın güzelliğini imha edenler, işe yaramayan, kullanılmayan yüzün üstünde baraj yapan onlar değil mi. Hala Yaşar Nuri'ye sarılarak, hala Tansu Çiller'in pesinden giderek, hala bu isimlerle milli manevi değerleri şaha kaldıracaklarmış. Her seçimde, ama her seçimde yüzde otuzlarla meclise giren onlar değil mi? Şimdi, IMF ne dediyse başları önde el pençe yapmadılar mı? Avrupa ne dediyse köpek gibi koşup yasaları çıkartmadılar mı? Aydın Doğanlar'ın her davetine koşmadılar mı? Tayyipleri dahi TÜSİAD'larla oturup anlaşmadı mı? Bankacı, hortumcuları serbest bırakmadılar mı? Meclis iradesini, egemenliğini başkalarına gönüllü devretmediler mi? Bu üç yıl içinde başka ne yaptılar, ekranlara çıkıp Tarkan'ın ibneliği, Nazım'ın komünistliğini dangalak kitleleri önünde cırcır konuşmaktan başka ne yaptılar. Ekranlarda yıllardır kuru tras bes kuruş, köpüklü traş on kuruş, laklakları bitmedi. Ekranlara her akşam on doğurmuş muhtar karısı gibi oturup, Mahmut'un öküzü gibi göz göz bakmadılar mı? Okuma yazma bilmezler, ama konuşmanın iti olmuşlar. Ossuruklarıyla gök boyuyor, ossuruklarıyla milli manevi değerleri ayakta tutuyorlarmış. Ossuruklarıyla vatan, millet, bayrak üfürdüler, gözleri hala mecliste, meclis lokantasında ziftlenirken, parmaklarıyla deldikleriyle yemek tabaklarında!.. Şimdi de kalkıp diyorlar ki Cem Uzan mitingleri neden kalabalık!.

Ciddi seçim anketleri Uzan'ı yüzde beş/altı gösterdi, telaş başladı, önce, herkes gülüyor, geçiyordu, şimdi yüzde onu geçer diyenler var. Yüzde üçte mi alamaz, bu da birbuçuk milyon oy yapar. Hiç oy almasın, meydanlara yüzbinleri nasıl topladı, bu dahi ciddi bir hezimet. Yüzde üçü küçümsemeyin, MHP bu ülkede otuz yıl yüzde bir'le yaşadı, küçük sol partilerin hepsini toplasan yüzde üç ediyor, bir yığın yerden bitme partileri dahi koysan, sollayıp geçiyor. Medyanın sağcı yazarları halk üzerine konuşmaya korkuyor. Ya Cem Uzan yüzde onu aşarsa.. Yüzde altıya varması dahi Türk sağının tüm kalelerini paramparça edecek.

Elli yılın iktidarı Türk sağı. Dünyada en çok gazete televizyon sahibi Türk sağı. Hürriyet, Milliyet, Türkiye, Zaman, Vakit, Yeni Şafak, Yılmaz Öztuna, Fehmi Koru, Ali Bulaç, Taha Akyol, Şerif Mardin, Nur Vergin, İlber Ortaylı, Abdurrahim Dilipak. Bin çeşit.. Yüz çeşit TV, dergi. Türk sağının doğrudan siyaset yapan yüzlerce holdingi var. Hepsinin iddiası nedir? Türk halkı geleneklerine ve inançlarına bağlı olduğu için sağı tercih ediyor. Türk halkının sağlam manevi gelenekleri, sağlam muhafazakarlığı var.

Bu yazarların hepsi elli yıldır Plevne'den çıkmam diyen Gaziosmanpaşa oldu. Sağcılığı öyle sıktılar ki, sonunda boku çıktı. Bu halkı elli yıldır ahırda yatırıp, düşünde padişah gördürttüler. Ne diyelim. Köylümüz akıllı insanlar için, aklı öküz mayısı gibi katmer katmer, der. Katmer katmer Türk sağının cazgır yazarları. Bir milyonun üstünde makale.

Bu köşe yazarları, Cem Uzan ağızlarına ot uzatsın, Uzan'ın seçmenini de hemen inançlı, kararlı, yüksek seçi Türk milleti yapıverirler. Halk, sinekleşmiş, Cem Uzan'ı pekmez sanıyor. Yüzleri yoksulluktan hamsi kadar incelmiş kitleler zanlı zanlı ağlayarak Cem Uzan'a sarılıyor, içler acısı.

Türk sağı için elli yıl ne kolaydı, eğdiler dalı, aldılar gülü. Yani, dört dönüm bostan, yan gel Osman. Ne bereketli sağ seçmendi o, denize düştüler, götleriyle balık tuttular. Şimdi sağcılığın dalağı şişti. Aleme paşa gelmişler gibi çakalar bitmedi. Hepsi zırvadan efendi, bey, bankacı, holding sahibi beyfendi oldu. Çökelek gibi çöktüler iktidara. Sağcı işadamlarını, Aydın Doğan'ları, Enver Örenleri, holdingleri... Boku dökülmesin diye köpekleri götünden yediler. Bu cahil halkın gözü önünde elli yıldır müteahhitlerle karı koca her gece helva yapıp yediler. Bu halkı gavur diye öldürdüler, şehit diye kaldırdılar. Bu halkın elli yıl ekmeğini yediler bir kere kılıcını sallamadılar. Şimdi meydana yeni bir pehlivan çıktı: Cem Uzan. Ne yapsın halk, aç kuşlar gibi, neden şimdi sürüsüyle uçmuyor...

Bomboş konuştunuz elli yıl boyu ne gelenekmiş, ne inançmış, ne çevre, ne merkez, ne yorumlarmış öyle, bu laflarla köşelerinizde ceplerinize milyarlar indirdiniz. İşte büyük Türk milletiniz, işte ahlak sahibi halkınız, işte devletine, değerlerine bağlı insanlarınız, neden Cem Uzan'ın pesinde. Dilinizi yuttur nusmaya laf bulamıyorsunuz. Sebebini ben söyleyeyim, bu halk, köpek boku bile muhtaç, o yüzden. Ne yapsın Cem Uzan'dan daha iyi sağcı lider mi bulacaklar, bin devesi var, bin kesesi var. Her seçim dönemi puştluğuyla baraj geçen ANAP'tan daha çok puştlukları var! Üstelik adam çok ciddi, miting meydanlarını süslüyor, kuzu çeviriyor, şarkılar, törenler, marşlar, tam bir eski Türk şöleni. Öyle sizin gibi arabadan soğan indirir gibi seçim mitingi yapmıyor. Ah benim zavallı halkım. Anadolu'da bir laf vardır, ak yarak kara yarak, hepsi sana mı gerek. Ne yapsın halk, önüne gelene ağa diyor, belki yağı bulasır diye Cem Uzan gibi dişlisini, sertini de bulamaz.. Cem Uzan, aha şeytan, aha meydan deyip daldı Anadolu'ya.. Hani sağcı hassasiyet taşıyan halkınız. Gavur gelip meydanlarda helva, pilav dağıtsa hepinizden çok oy alır. Söyleyecek laf bulamıyor, MHP'den sökülen lümpen kitleler demeye çalışıyorlar. Anneler, babalar, ihtiyardan lümpen kitle mi olur. Yetmişinde hala lümpense bu halk, yazık yazık elli yıldır üfürdüğünüz sosyolojik tahlillerinize. Tabi alıştınız. Siz hergün muhtarın kızını düzdünüz birşey diyen çıkmadı. Gariban halk eşeğe dolansa, peşine jandarma gönderdiniz. Devlet Bahçeli bey de çok kızgın, Uzan için: "İki şarkı arasında iki lafla olmaz" diyor. Hani kedinin önünden ciğeri alırsın, tırmalar, o hesap. Otuz yıl siz tek bir sloganın arkasına "ölürem Türkiyem"i koyup, yüzde otu-

Devamı Arka Sayfada

Öpüp Üzerine (2.)

Devamı Arka Sayfada

Eyüp Me Özer İne (2.)

Akıptek'in

11. Sayfadan Devam

zu nasıl aldınız, boş konuşuyorsunuz, boş. Yahnici bey de "Uzan oy alsın ülkeyi terkederim" diyor. Şükürler olsun şimdi onlara söylenecek "Ya sev, ya terket". Yıllardır Diyanet'in bütçesi nerdeyse, Bayındırlık Bakanlığı'ndan büyüktü, neden Türkiye, sağcı, inançlı seçmen yetiştirsin, siz iktidarda kalın. Sıçtığımın sağcıları, gördünüz mü inançlı halkınızı. Bu zırıl zırıl cahil, aç halkı, milli eğitimle, diyanetle, yüzlerce gazete ve TV'yle büyüten sizin marifetli yazarlarınız. Onlar için halk nedir ki, kılsın namazını, tutsun orucunu, sonra boğazı kırk düğüm sussun, otursun! İşte sağcılık böyle, kokar mokar ama, tüm bu yazarları tok tutar! Sokma akıl kırk adım gider, siz kırk yıldır gidiyorsunuz. Artık hesap zamanı geldi, köpeğin yiğidi leş başında belli olur! 3 Kasım'da MHP, DYP, ANAP baraj altında kalıyor, ülkemizde halka küfretme sırası nihayet ve çok şükür şimdi sağcılara geliyor!

Cem Uzan meydanlarda etli pilav veriyor diye eleştiriyorlar, yıllarca makarna, mercimek dağıtan siz değil misiniz, gözümle gördüm, Eyüp Aşık Karadeniz köylerinde para dağıtıyor. Uzan şarkıcıları miting meydanına çıkartıyor diye eleştiriliyor, yıllarca en orospu sanatçıları değil sahneye çıkartmak, milletvekile adayı gösteren çıkartan siz değil misiniz? Uzan milyon dolarlarını harcıyormuş, yıllarca milyon dolar uzatanı milletvekili yapan siz değil misiniz?

Allah'tan korkmaz, kuldan utanmazlar, seçim meydanına yağmur bile yağsa, Allah'ın bereketiyle geldik deyip, Allah'ın yağmurunu bile partinizin promosyonu gibi dağıtan sizler değil misiniz? Üstelik Cem Uzan yakışıklı, yıllardır sarışın güzel Tansu'ya oy verenler, şimdi bu Yunan heykeli gibi oğlana neden oy vermesin.Üstelik Cem Uzan risk alıyor, meydana kendisi atlıyor, sizin gibi, o liderin bu partinin etekleri altına sığınmıyor. Cem Uzan meydanlarda önceden hazır laflar ediyormuş. Yıllardır seçim meydanlarında milyonlarca pot kırıp, gafların Allah'ını yapıp, fıkralara geçen siz değil misiniz? Cem Uzan inanmadığı halde Allah, vatan diyormuş.. Ulan terbiyesizler, Uzan, elli yıl daha Allah dese, sizinle yarışabilir mi? Yıllardır İslam diye cin yediniz, yıllardır bayrak, vatan diye meydanlarda şeytan duası okudunuz. Kimi kandırıyorsunuz, bu bostanda hıyarlar, kim hoşt dese ona uyar.

(CHP dahi düşündü taşındı, bizim partinin Allah'ı çok az deyip, Yaşar Nuri'yle biraz Allah ısmarladı kendine. Yaşar Nuri, Baykal'a dahi liberal geldi. Bir CHP'li kadın Yaşar Nuri'ye sarıldı, bunda tuhaflık yok. Ancak kadın Yaşar Nuri'ye sarılırken söylediği cümle CHP tarihine geçecek cinsten: "Gel hocam gel, şu dinimize biraz da biz sarılalım!"..)

Fazla konuştuk, yazımıza geçelim. Büyük kültürü, geniş tarihi, sarsıcı tecrübeleri, yangınlar içinde büyümüş bu halk, şımarık köşe dönmeci insanlara nasıl güven duyabilir. Sorun basittir. Ancak ülkemizde hiç tartışılmamıştır. Sorun şudur, Türkiye'nin organik aydınları imha edilmiştir. Organik aydın, halkla içiçe yaşayan halk aydınları, okumuş insanlar. Hali vakti yerinde, edebiyatı, sanatı, kültürü bir parça takip eden, bakkalıyla, öğrencisiyle, hastasıyla, ailesiyle, arkadaşıyla heyecanlı tartışmalar yapan insanlar. Organik aydınlar, halkla aydınlar arasındaki bağlantıyı sağlar. Bizim anlaşılmaz, zor cümlelerimizi onlar çözer, halka indirir. Her okul, her mahalle, her hastane, hem komşuluk çerçevesinde bu aydınlar ülke düşünce hayatının boruları gibi çalışır. Bu insanların kaybolması toplumun en büyük afetidir. Kim nerde, ne yapıyor, ülkesini, halkının menfaatlerini bir parçacık tanıyan, tartışan, kelime bilen, dergi koklayan insanlardı organik aydınlar. Gençleri, bakkalı, berberi, komşuları,
heyecanıyla, tartışmasıyla, fikirleriyle etkiler, sanatı edebiyatı, gazeteleri ısrarla takip ederlerdi. Tümüyle yokoldular. Sıradan halk partileri, fikirleri, gireni çıkanı tanımaz, bu insanların şahsıyla fikirleri özdeşleştirir, fikirler, partiler bu insanların şahsında ete kemiğe bürünür. Fikir heyecanları eşsizdir, Militandırlar, konuşması biter bitmez karnından sakladığı bayrağı çıkartıp sallayacak sanırsınız. Halkın kemiği, halkın sopası, halkın hafızası, halkın soy kütüğüdür bu insanlar. Yanıp tutuşan bir hayat sevinci taşırlar. Halkı ölümsüz yapan reflekslerini bu insanlar inşa eder. Bu halk savaşının kahramanlarıydı onlar, üniversiteye giden her genç, döndüğünde kasabasına bu insanların yanına katılırdı. Çünkü onlar halkın arasında çene çalar, kağıt oynar, düğünde göbek atar, komşusunun hastasının başında refakat eder. Halkın ayaküstü tartışma, konuşma, düşünme atölyeleri gibiydiler. Sokak ve kahve ve ev savaşlarında hep onlar vardı! Halk kitleleri, enerjisini, coşkusunu onlardan alırdı. Organik aydınlar halkla tokat, yumruk, küfürleşme mesafesinde yaşar, aydınlar ve vekiller gibi plaza ve mecliste değil. Asıl, asal birey onlardı. Fısıltı gazetesini onlar yönetir. Ahlaki bir ideale bağlıydılar. Halkla bıkmaksızın makinevari serilikte konuşup, tartışırlar. Gerçek bir jakobendiler, yani radikaldirler, sabah akşam asar, keser, ölümüne savaşırlar. Ceplerinde beş kuruş yoktur, ama, okudukları bir kitabın heyecanını tüm mahalleye yayarlar! Tümüyle yokoldular.. Halkın arasına karışıp "bu eşeğin peşinden niçin gidiyorsun" diye ikaz edecek işte bu adamlardı. Halkı uyaracak, ikaz edecek, kandırılması, kazıklanmasına karşı çıkacak bu basit halk adamları artık yok. Olayların, haberlerin arkasını koklayan, halkın hafızasını tazeleyen, tartan okumuşları artık yok.

Organik aydınların yokoluşu büyük bir tez konusudur, birkaçını söyleyelim. Organik aydınlar çevre, hayvanseverlik gibi bir yığın sözümona örgüt içinde nafile boğuşmaların içine gömüldü. Yokoluşlarının ikinci sebebi, sanat, kültür, edebiyat, fikir endişesi ülkeden, gazetelerden, TV'lerden uzaklaştırıldı. üçüncüsü, az buçuk okumuş insanlar ya Telsim bayilerinde ya İhlas bayilerinde, ya da sağcı ilçe, parti teşkilatlarında satılmış Tema gibi vakıflarda, tilkiliğe, fırsatçılığa başlayıp halkın kendilerine olan güvenlerini kaybettirdi. Dördüncüsü, üniversitelerin kampüsleşmesiyle halk arasından ebediyyen çekilip, üniversite odasında genç taşralı kız öğrencileriyle haşnafişnaya başladılar. Beşincisi, yine, genç aydınlar, şehir merkezindeki barlara, kafelere, cafcaflı mekanlara kaçıp, halkı yalnız bıraktı. Altıncısı, medyanın ve yazarların şöhret, reklam kampanyalarıyla kandırılıp, halkın karşısında savundukları dalların çürük çıkması sağlandı, çünkü kafaları karıştı. Yani, Radikal gibi gazetelerde hem insan hakları hem Aydın Doğan hakları, halka ne diyeceğini bilemez oldular. Yedincisi, Mehmet Barlas, Mehmet Altan, Fatih Altaylı, Emin Çölaşan gibi yazar türlerinin öne fırlaması. Bu şu demek, halk okumuşları, derinliği olmayan, duygusu olmayan, heyecanı olmayan, edebi zevk, tarih bilgisi, bilgisi sıfır yazarlarla beyinleri donduruldu. Diyelim Mehmet Barlas denen herif. Yüzbin makale yazdı. Hepsi birkaç kelimeyle. O da, değişim. Sadece değişim, kelimesi. O değişti, bu değişti, hadi değişelim gibi, yüzbinlerce makale, arkası, önü, anlamı, olmayan, ne olduğu belirsiz moda kelimelerle milyonların kafası düzüldü. Diyelim Çölaşan. Tek bir edebi metin, tek duygusal metin, tek heyecan verici yazı yazma becerisi olmayan bir adam. Yirmi yıldır aynı kelimeleri yazıp duruyor. Bu metinlere muhatap okumuş insanların "aklı" bozulur. Halk aydınları, bu niteliksiz, zevksiz, kuru yavan yazarlarla dumura uğratıldı. Sekizinci bir sebep, internet denen akvaryum içinde bomboş bir iletişim tuzağına hapsoldular. Gerisini siz tamamlayın!

Şimdi, yanıbaşındaki okumuşlarından kopan halk, kendi derdinden, ekmeğinden, çocuğundan başka hiçbir şeyi düşünecek imkanı olmayan halk, nevrotik şebekler gibi artık ekranda kimi görse inanmaya, peşinden gitmeye başladı.

Organik aydınlar, devlete, partilere, karşı halkın efeleriydi... Hey gidinin efeleri, onlar da insandı, onlar da canlarını kurtarmak zorundaydı!

Konumuzu daha derinden eşelim. Modern dünyanın ağır faturası, insanadır, ruh-

Akşamsefası

ların çürümesi. Ruhların yılışıklaşıp, şımarıklaşıp, alalade, pespayelikle çöpleşmesi. Edebiyat, ruh ve ahlak eğitimidir. Yazarlarda ve metinlerde soyluluk ve derin tadlar arayışımızın sebebi budur. Biraz edebiyat dersi çalışalım, ruhların silikleşmesini anlatmaya çalışalım. Niçe, sanat kuramını eski Yunan'dan aldığı iki terimle açıklar, Diozenes, şarap tanrısı, kökeni, tarihin ilk yıllarından bugüne insanların topluca eğlendikleri şenlikler, kendinden geçme, kendini salmak, kontrolsüz, ağzına, aklına geldiği gibi davranması, bugünkü karnavallar, faşinglere kadar uzanır. Diozenes'in karşısına, Apollenier'i koyar, yüksek, yüce, soylu duyguları anlatır. Ağırbaşlılığı güzelleştirir. Kökenini efsanelerde, destanlarda, derin saygıda bulur. Tiyatro kuramı da bu iki kavramdan türer. Komedya diozenesten doğmuştur. Alalade kişilerin hayatı, alalade konuşmalar, sıradan insanların eleştirisi, küçük düşürülmeleri, alayları... Trajedya Apollenir'den doğmuştur. Acıma ve korku duyguları. Derin vatan, derin ilahi duygular, yüksek bir tepeden okunur gibi, destani şiirlerle dile getirilir, ilk büyük örneği Homeros'un eseridir. Hızla günümüze getirirsek, Hacivat-Karagöz, ortaoyunları bugünkü TV dizileri komedyanın türevleri.. Zeybek türküleri, Ruhi Su'nun ses tonu o Apollenier söyleyiştir. Şairanelik, tok söyleyiş, gurur, onur ifade eden yüksek duyguları doruğa çıkartır. Bir küçük örnek de verebiliriz, 1950'lerden sonra Orhan Veliler şairanelikle dalga geçmiş, kitleler tarafından çok tutulan garip akımını yarattı. Bu akım, alalade söz ve duyuşları şiirde geçirip, hızla popülerleşti ve bugüne değin çok tutuldu. Ancak, bu sıradanlıktan açılan kapı, şiirdeki, soylu, yüce, derin, yüksek anlatımın sonunu getirdi. Daha sıkı bir örnek verelim. Kızılordu korosunun yüksek, soylu ve insanda derin duygular uyandıran söyleyişini düşünün. Aynı Kızılordu, Tarkan'ın "Oynama Şıkıdım"ını söyleyince, komedyaya dönüyor. Komedyayla insanları eğlendirebilir, yalap şalap, göte parmak bir rahatlığın içine sokabilirsiniz, ki, buna çok ihtiyacımız vardır. Ancak, acıma ve korku ve soylu erdemli duyguları sertleştirip elmas gibi parıldatacak yüksek duygulara da ihtiyacımız vardır. Fıkra, espri, ha ha hi hi, hayatımızda fazlasıyla yer ettikçe, coşmanın, başka türlerini hiç tanımadan, ciddi sorumluluk isteyen tarihi, vatani insani duyguları anlamayan, bir yığın genç hızla sünepeleşir. Bu gençlerin öğreneceği tek soylu söyleyiş stadyumlarda taraftarların söylediği koro şarkıları. Tragedya ve Komedyayı hayatın tüm alanlarına anlamada kullanabiliriz. Mesela, uzun, kara, yüce selvi ağaçları, parlak, asil Manolya ağaçları Tragedyanın konusunu oluşturur. Kavak, ossuruk ağacı, komedyanın konusunu oluşturur.

Mesela İstiklal marşımız, Çanakkale şiiri, tragedyanın konusudur. Bugün, MHP'lilerin dile getirdikleri, tüm bakanlıkların telefon sinyallerinde kullanılan yüksek vatan sevgisini dillendirdikleri türkü: "Ölürem Türkiyem".. Türkiye için ölelim ama, bu kadar basit, bu denli yılışık söyleyiş, bize soylu vatan duygusunu göstermez. Hey gidinin efesi, ne denli zırzop basitliğin içine düşmüş. Bu tür yılışık biçimsiz şarkılarla ancak lünpen cahil kitlelere seslenir, lünpen cahil kitleleri davar sürüleri gibi o yandan bu yana sürersiniz. Bu şarkılarla insan ruhuna yücelik katamazsınız.

Yani, günümüz milliyetçiliği, tragedyanın konusu olan yüce duyguları, komedyanın konusu yapmıştır! Komik şarkılar, komik sloganlarla "vatan" sevgisi ayaklar altına alındı!

Vatan, tanrı, sorumluluk gibi yüce duyguları bu suluzırtlak komedyanın içine alırsanız, başta Cem Uzanlar herkes bu ucuzluğu kullanır, bu ucuz komikliklerden meydanlarda vatan alır, Allah satar.

Halk aydınlarının yokolmasının sebebi, bu okumuş nesil, inandığı, insan, vatan, Tanrı, doğa gibi değerlerin medya ve partiler ve işadamları tarafından "komedya" haline getirilmesine dayanamadılar! Mideleri kaldırmadı. Bu komedya içinde halk aydınları halkın içinde göte parmak muhabbetten başka şansları kalmıyor! Göte parmak suluzırtlak muhabbetin içinde vatan, Tanrı, evren, doğa gibi soylu duyguların yaşaması mümkün değil!

Yani, duygu eğitimi. Söz, büyüdür, kuramcıların bu kavramlara fazla anlam yüklemesinin sebebi budur. Söz, insan kalbini açabilmeli. Söz, erdemin kalbine girebilmeli.

Hepimiz anamızdan birer köpek yavrusu gibi doğar, yüzümüze tükrülse, onun bunun kapısında bir kemik için kuyruk sallarız. Üzüm yiyen köpeği, pekmez sıçıncaya kadar kovalayacaksın. Yüksek insani duygularla peşinden koşacak, boğacak, cezalandıracaksın. Yoksa, yeni yetişen nesiller bu suluzırtlak muhabbetin içinde çürür, yıkılır.

Bakın, Amerikalılar Cavit Çağlar'a pekmez sıçırttı. Ama adam buraya gelince, Türkiye'ye dönünce, sıçtığı pekmezi yalamaya yine köpekler başına üşüştü.

Götünden pekmez sıçan öyle sağcı gazete patronları var ki, biraz da, solcu aydınlar yalasın diye solculara gazete dahi çıkartıyorlar. Böylelikle hepimiz bu suluzırtlak komedyanın içine gömülüyor ve meydanı Cem Uzan gibiler, ilerde daha niceleri boş bulup, at döndürüyor, "dağ başını duman aldı" marşlarını aç kitlelere söyletiyor!

Zeybek türküsü: "Yörük Ali'nin adını Hazreti Ali koydular".. Neden bir efenin adını bu halk Hazreti Ali koyar. Çünkü, kılıcına yiğit insanlar, sözüne de yiğit olmalı...

Korkusuz, gözünü budaktan sakınmayan, çok güçlü insanlar olduğumuz için bu sütunlarda efelenmiyoruz. Basit, zayıf, güçsüz insanlarız, ama, sözün namusu, sözün ahlak'ı için bu sütunlarda efelerin efesi gibi naralar atmak zorundayız...

Bugün, büyük gazetelerde edebiyat, sözün yüceliği, büyüsü olmaktan tamamen çıktı. İmla hataları, gramer savaşına döndü. Hayatı boyunca ansiklopedi tashihliğinden başka bir iş yapmayı beceremeyen kitapsız, esersiz ibrikçibaşı isimler köşeleri doldurdu. O kelime böyle yazılır, bu virgül buraya konur. Bu imla ve gramerin edebiyatla hiçbir ilişkisi yoktur. Edebiyatı, sözü, duyguyu, erdemi hiçbir zaman içine alamamış donmuş kuyruk yağı suratlı adamlar, işi bilmiş imlacılıktan edebiyat profesörlüğü yapıyor. Çünkü muhatapları yazarlar, sünepe, yılışık, şöhret düşkünü manyaklar. İnsan ruhuyla ilişkileri ebediyyen kesilmiş. Ahlaksızlığın saltanatında osuruk ağacı gibi birgünde büyüdükleri için, yüksek ahlaki duyguları alaşağı etmekten zevk duyarlar.. Ülkemiz tarihinin en büyük trajedilerini yaşarken ülkemizi tasvir için ".mı gömü dağıtmış yağğğ ağbi" gibi ifadeler kullanan bu insanların yılışıklık ve sululuğu, trajedimizin ne kadar büyük ve amansız olduğunu gösteriyor.

Zeybek türkülerindeki yüksek söyleyiş nerden geliyor, birçok şey söyleniyor, ama, bir düşüncede çok eski Yunan'dan tragedyalardan geliyor... diyenler var!..

İnsan soruyor, yüksek ve soylu bir ses arıyan insanlar neden dağ başlarında eşkiya olmuş.

Şimdi anlıyorum, bu topraklarda sözün namusunu arıyorsanız yazarlığınız hızla eşkiyalığa dönüşür!

Pişman değilim, sitem etmiyorum kendime. Aynen Karacaoğlan gibi, "şükür bu sevdaya bana verene" diyorum..

Çıkın ülkenizin yüksek yaylalarına, geniş ormanlarına. Anadolu'nun tragedyasını, yüksek, coşkun, yüce duygular içinde ruhunuza yerleştirin! Anadolu, tarihin en kanlı hançeri gibi yerleşsin ruhunuza! O zaman siz de pabuç bırakmazsınız, bu suluzırtlak komik adamlara! Bu komik vatanlar, bu komik allahlar, bu komik siyasetçilerle işiniz olmaz.

nihatg@leman.com.tr

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

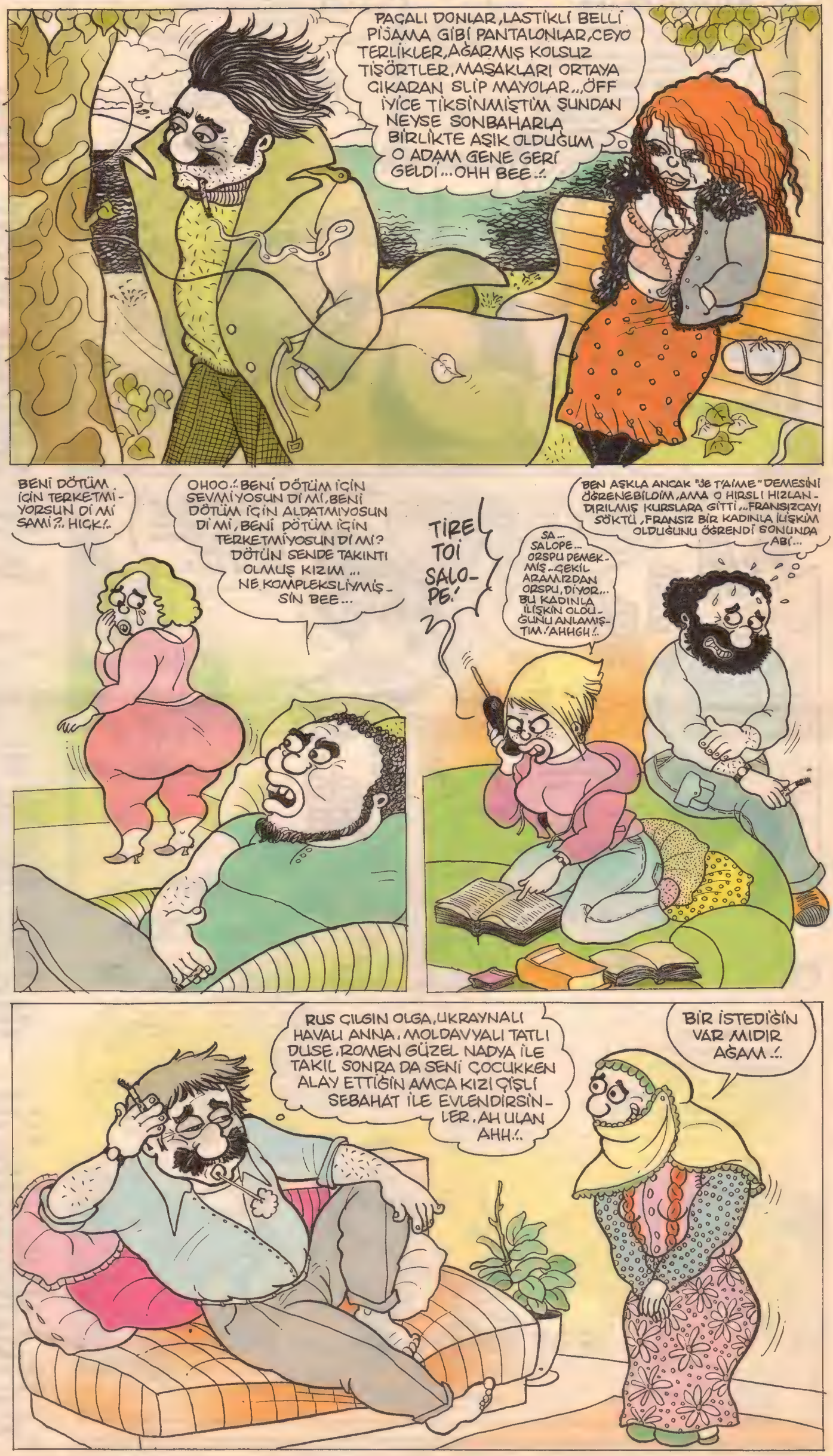

Akşamsefası

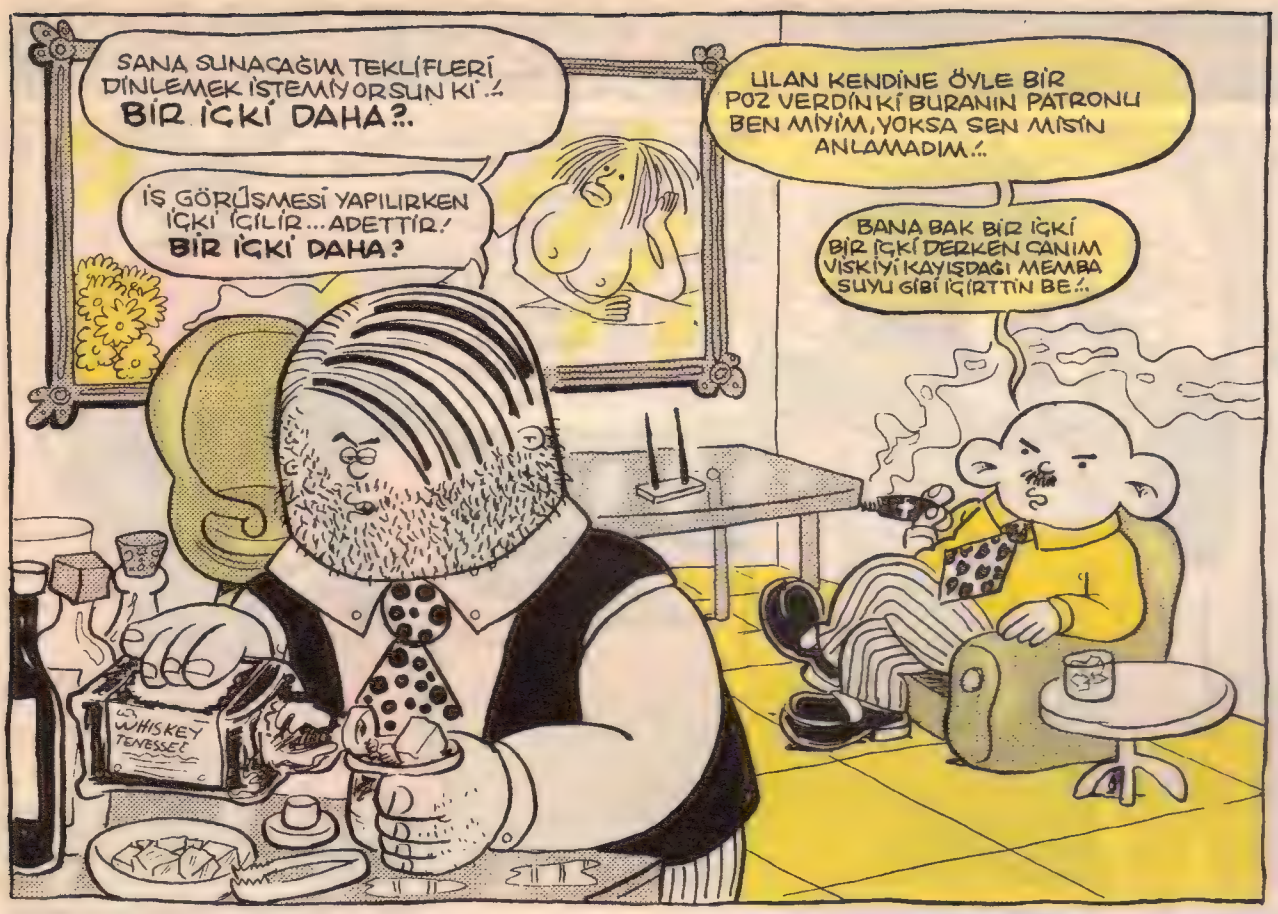

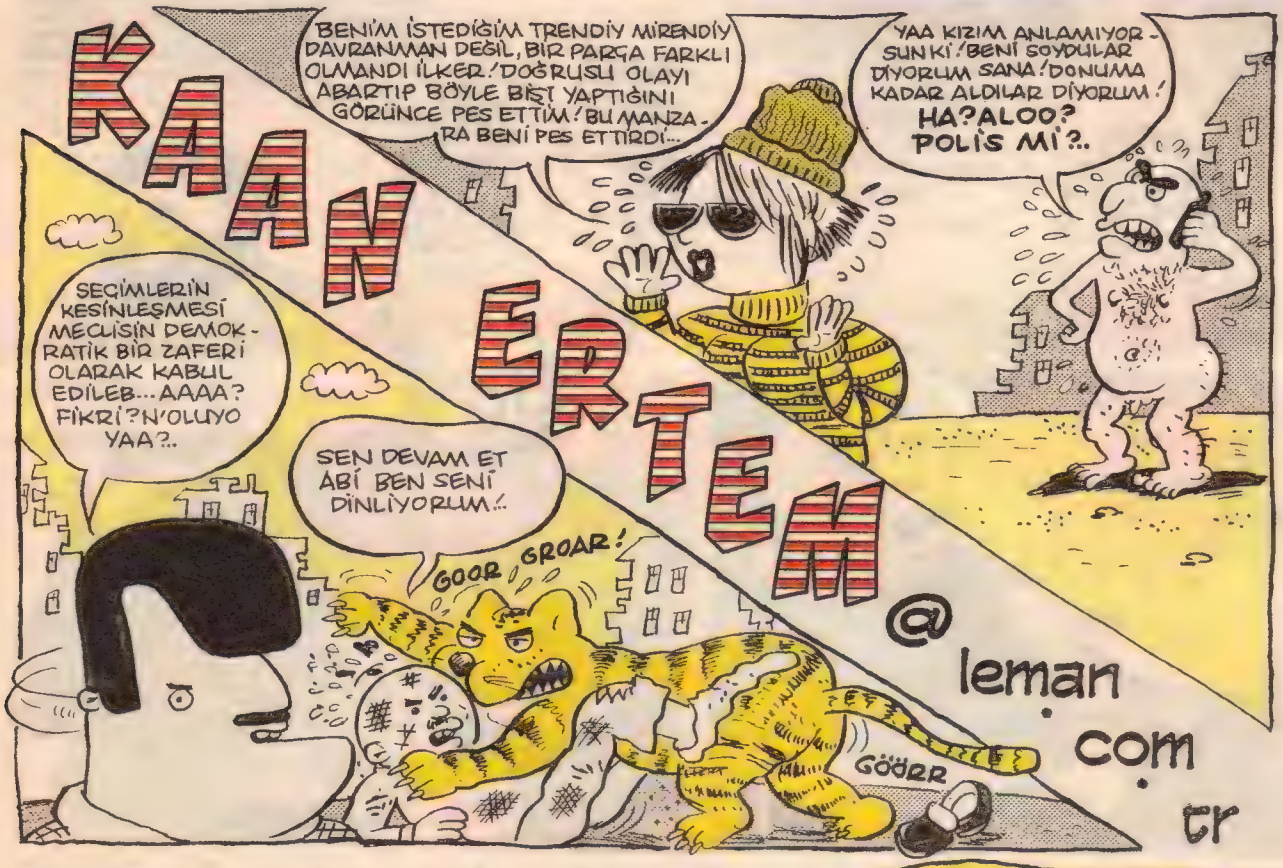

*Gökçen GÖKSAL "Devlete Dair (Araştırma)" "İKİLEM (şiir)" AKIN OK "Anadolu'nun türküsünden Arabeskin ikinci dönemine (Araştırma)" çıktı... Tavsiyeler... Ayrıca Dr. Fatih ÖCAL'a da çok teşekkür ederiz... (Tuncay ve ben.)

Akşamsefası

- Sıkılhan yanlış anlama ama ben baban evladım. Seni çok seviyoruz. Okuldaki veli toplantısı az önce bitti. Demin fizik öğretmenini gördüm de. Kendisi, gerçekten eğitim psikolojisinden anlayan kıymetli bir insan... Yanlış anlama...

- Eee? Benim o dersim çok iyi, ödevimi falan da verdiydim..

- Evet, Fizik öğretmenin gerçekten hoş, alımlı bir kadın. Etli dudakları, düzgün vücut hatları... İnsan ilk görüşte garip şeyler hissediyo. Gençliğimizde hepimiz tuhaf şeyler yaptık Sıkılhan... O yaşta oluyo böyle şeyler. İnsan büyüyünce anlıyor ki...

- Bandın bu bölümünü hızlı sarabilirmiyiz baba. Gene ne tuhaflık yapmışım? Hem sen doğru okula gittiğinden emin misin? Benim fizik dersim süper, hocayla da bi problemim yok.

- Hayır, ismine baktım, doğru okuldayım. Fizik Hocan Şebnem Hanım da doğru insan. Ama sen O'nun için doğru değilsin. Aranızda yaş farkı var... Ben de senin yaşındayken tarih öğretmenimiz Keriman Hanım'a saf ve temiz duygular beslıyordum. Ancak bu tip hisler, yalancı hisler. Senin kendi yaşında ve kültür seviyende birilerine aşık olman gerekiyor Sıkılhan.

- Baba ben öğretmenime aşık falan değilim ki ... Nerden çıkartıyorsun bunları? Napıyorsun sen?

- İtiraz etme evladım, kendinle yüzleş. Bilinçaltında anne figürünü arıyor olabilirsin. Ben durumunu öğretmenine açıkladım. Güzel olduğu kadar modern bir insan kendisi. Tolerans gösterdi. Yarın senle özel olarak konuşacak. Bak şimdi kendisine veriyorum. Ona "Sizi bir öğretmen gibi seviyorum" der misin lutfen?

- ...

- Alo? Alo Sıkılhan, yine mi kapattın yavrucum? Hadi ben neyse de böyle güzel bir hanımın suratına telefon kapatman çok ayıp. İlk kez seni anlamıyorum...

- Şşşşş Alooo Sıkıl. Orda mısın olm lan? Ben Buğra... Bil bakalım bana ne vurdular...

- Odun...

- Yok boolum. Kuduz aşısı vuruldum bugün. Lan var ya, kırk yıl düşünsem kuduz aşısıyla kafa yapıcağım aklıma gelmezdi. Efsane yazıyorum lan ben burda... Olay buymuş meğersem abi...

- Bi de zehirli kıymayı denesen artık diyorum Buğra.

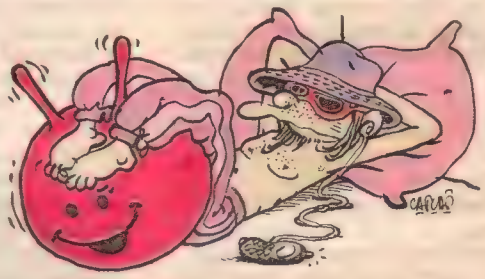

- Öyle diil olum, deneme yanılma, kafa bulma olayı değil bu seferki... Oğulcan var ya bizim. "Martı yumurtasının akını içersek, beynimiz tavana zıplıyormuş lan" diye bir geyik çıkardı. Onun yüzünden kuduz aşısı olduk...

- Ne yani abi martı mı gagaladı kafanızı?

- Süper ciddiyim bak! Abi abarıyosam neyim bak. Yumurtası yüzünden martıyla bir süre kapıştık. Oğulcan kuşa "Bütün hayvanlardan nefret ediyorum" diye taş attı. Martı kuşu ciyaklayınca etrafa başka kuşlar doluştu. Kuşlar gelince kediler, kedilerin peşinden de hayvan gibi köpekler oluuum... Oğulcan köpeklere taş atınca ısırdı eşşoğleşşekler bizi!

- Buğra... Bence siz bir birinizi ısırmışınız ondan sonrası da trip olmuş. Halüsünasyonlar kovalamış gene... Esasen ben de bir halisünasyonum Buğra. Hayal görüyosun. Bu konuşma hiç olmadı.

- Süper ciddiyim bak!... Aloo? Aloo?

- Detaylarla kaybedecek zamanımız yok Sıkılhan, ben annen. Bak, Metican diye eve taşıdığın sünepe oğlan var ya onun ailesi Sırbistan'dan göç etmiş altı kuşak önce. Pek tekin bir geçmişleri yok evladım...Terör yanlısı ya da korsan olabilir bu aile. O çocuğu ara, fazla kontür harcamadan arkadaşlığınızı bitir.

- Gidip evlerini de taşlıyim mi anne? Hehehe...

- Gülmemelisin Sıkılhan, evet gülünecek bir şey varsa hep beraber gülelim. Ama ben ciddiyim. Bir de Kutlukaan diye birisi var elimdeki listede. Top oynama onunla artık Sıkılhan...

- Naapcan topumuzu mu kescen? Ciddi misin sen anne yaa?

- Ciddiyim elbet evet. Vaktin zamanında annneannem, ki, kendisi, Ankara'nın tanınmış ailelerinden birinin kızıdır. "Bülbülle mesain olur götürür seni güle, kargayla mesain olur götürür seni boka" derdi. Kutlukaan'ın dayısı solcuymuş. Hapse girmiş çıkmış, düşünce suçuymuş kendisi. Derhal top oyununu kes o çocukla, evet kesmelisin. Dayısı da sizle penaltı atmaya kalkar, sonra da örgütlerden, öğrenci olaylarından zor çıkartırız seni evladım. Derhal küs oluyorsun kendisiyle...

- Top oynamaya devam etsek ama ben bunların hayalarına tekme atsam. Sülalecek üremelerini engellesem. Soona toplama kampları kursak anne...

- Şarjım bitiyo Sıkılhan, detaylara soona gireriz. Bir de şu eve telefon açan Büzgülay denen kız var. Dedesi gençliğinde kadın kıyafeti giyip köylerde çengilik yapıyormuş. Çok sakıncalı! Bu kızdan hemen ayrılmalısın evet, ayrıl onunla.

- Olur anne...Sen bir arkadaşımı daha kara listeye al ben se suratına kapatayım, hadi...

- Börkehan var ama kapatma... Sana kapatma dedim... Kapatmamalısın Sıkılhan!

sklhan@leman.com.tr

L e M an MİZAH DERGİNİZ

OKUR MEKTUPLARI

İMAM ADNAN SOK. NO:20
BOOBO BEYOĞLU / İSTANBUL

Gelecek İçin Umutluyum

Toplumumuzun çoğu kesimi cezaevinde yatan insanları birer cani olarak nitelendiriyorlar. İnsanların düşüncelerine, görüşlerine her zaman için saygılıyım. Yalnız benim insanlardan dileğim, bizleri tanımadan, yargılamadan hakkımızda önyargılı düşüncelere sahip olmamaları. Tamam bizler birer melek değiliz ama aramızda bulunan ve istisna olan suçlularla bizi aynı görmemelerini arzu ederim. Bir insan bir kere suç işledi veya işlemeye zorlandı diye bir kavram da yoktur. Bence en doğrusu insanları iyi, kötü, güzel, çirkin gibi kavramlara sıkıştırmadan olduğu gibi kabullenmektir. Benim düşüncelerim bu yönde yanlış veya doğru... Düne kadar üniversitede okuyordum ve geleceğe umutla bakıyordum. Ama adaletin eşit dağıtılmadığı bir ülkede bireysel kararlar veren insanlar yüzünden buz gibi bir dünyanın ortasındayım. Adaletin kestiği parmak acımaz derler. Ama adaletin eşit dağıtılmadığı bir ülkede benim kesilen parmağımın acısını, sonsuza dek yüreğimde taşınım. Her şeye rağmen bu dört duvar arasında içimde birkaç ümit kırıntısı kalsa da, bu zor günlerimde bana destek olan insanlar sayesinde geleceğe umutla bakıyorum. Bir yazarın dediği gibi "Hepimiz okyanusta bir damlayız. Bir araya geldiğimizde, bütünleştiğimizde bir anlamımız var." Sözler ve kurallar biliyorum ki, mutluluğun reçetesi değil. Ama herkes kendi sözleri ve kurallarını da ekleyerek, kendi reçetesini hazırlayabilir. Söylenmiş bir sözü değiştirerek mektubuma nokta koymak istiyorum: "Eğer umutla hiç tanışmamış olsaydım, onu hayal ederek gerçek olmasını sağlardım!.."

Not: Bana yazdığın mektubunda, bana nasıl hitap etmek istersen öyle hitap et diyen arkadaşıma; sana "Akdeniz Güneşi" diye hitap ediyorum ve bana yazdığın güzel sözlerinden dolayı teşekkür ediyorum. Arzu ettiğin gibi bir yaşamının olmasını da ayrıca temenni ediyorum.

Şerif M.Macit
E Tipi Cezaevi D-1 Aydın

Sevgili Leman

Sana ilk mektubum ve nerden başlayıp, nasıl sonlandıracağımı pek kestiremiyorum. Böyle bir ülkede, böyle bir coğrafyada yaşanacak o kadar çok şey var ki...

Dönüp etrafıma baktığımda gördüklerim artık midemi bulandırıyor. Sadece giysileri farklı bu insanların. Düşünceleri, saçmalıkları, yozlukları... Hepsi aynı ve dayanılmaz. Her genç kız potansiyel Nez, her genç erkek Gökhan Özen. Öyle bir zaman ki hayatımızı kimin kime verdiği, kimin kıçını ne kadar salladığı, kimin kaç tabak kırdığı gibi konular kaplıyor. İnsanlar kendi gerçeğini, açlığını, sefaletini unutup Amerikan özentisi küçük şeyler oluyorlar. Gençlerin önemsedikleri yegane şey karşı cins. Bir ilişkiye başlanıldı mı hayat sadece ondan ibaret oluyor ve diğer değerler silinip gidiyor. Bi tenhada elini tutmak, iki çimdik atmak ilişkinin birincil şartı! Aşkım, cicimili yozluklar, konuşulan kısır konular, hergün karşısına değişik bir kıyafetle çıkma saplantıları, başkalarıyla kıskandırmalar... Bunlar cinslerin karşılıklı meta haline gelip aşağılanmasından başka bir şey değil... Ve kimse hiçbir şey okumuyor bu zamanda. Kimse düşünmüyor kendinden başkasını. Filistin'de rezil bir katliam var, Afrika'da çocuklar açlıktan ölüyor, Türkiye'de ırkçılık dayanılmaz boyutlarda, kimsenin ipleğini yok... Duyarlı hale gelmemiz için illa abimizin dağa çıkıp olmayan vatanı için ölmesi mi lazım? İlla son çare çöpte yemek aramamız mı lazım? Nereye kadar uyuyacağız daha?

Benim bu tahammül edilemez memlekette durup nefes aldığım yerlerden yeganesi Leman. Ancak maalesef Leman'ın bile düzene uyum sağlayan yerleri var. Örneğin çok basit bir şey... Leman Kültür'de, fuarlarda satılan Leman ürünleri... Leman hem halkın ve ezilen kesimin yanında olduğunu savunuyor, hem de bir Tişört için 10 milyon fiyat dayıyor! Leman'ı gönülden seven, her hafta bir şeylerinden kısarak alabilen biri nasıl verebilir o parayı? Ancak etrafta hava olsun diye okuyan; zengin, sistem evladı kişiler alabilir. Hani kardeşçe bağlılık? Düzene uyumun tek göstergesi bu değil ne yazık.. Bir de Cezmi Ersöz var ki akıllara zarar!! Bir insanı genel bir platformda, cevap verme şansı olmadan eleştirmek istemezdim ama başka şansım yok. Cezmi Ersöz hayatı neredeyse sanal kadınlara indirgemiş ve temcit pilavı gibi uzun cümleler, boyalı sözler eşliğinde bize sunuyor. Toplumsal duyarlılıkla ilgisini göremiyorum. Buram buram ticaret kokuyor... Ve bir de "Deli Cevat" ile "Teoride, Pratikte B. Boysal" gibi çizgilerin daha çok L-Manyak gibi bir dergiye yakıştığı kanaatindeyim. Leman bir kültür ögesidir...

Sanırım çokça eleştirdim. Ama insanın nefes alabildiğine yerde bile öksürüyor olması üzücü. Umarım Leman eleştiri kaldırır. Aslında ummuyorum, eminim amacı yine de mektubun yayınlanmaması beni üzer. Herkese selam, sevgi, umut, direnç, güzellik...

Not: Nihat Genç, sanırım başıma gelen en güzel şey! Sen nereye ben oraya...

Pınar/Manisa

Selam Olsun Tüm Lemancılara

Ben Balıkesir Üniversitesi öğrencisiyim. Geçtiğimiz cumartesi arkadaşlarla başımızdan geçen hadiseyi sizlerle paylaşmak isterim...

Balıkesir otogarında arkadaşlarımla gelecek olan, eşyaları taşıyan otobüsü bekliyoruz. Saat beş, beş buçuk gibi geleceğini söylediler. Biz de saatinden erken geldik her ihtimale karşı. Birden bire dayanılmaz korna sesleri duyulmaya başladı, bir baktık ki ülkücü konvoyu geçiyor. Felaket kalabalık. Ardı arkası kesilmeyen her çeşit arabalarda; yaşlı teyzeler, çoluk çocuk kopuz çalmışlar. Etrafa ülkücü selamı atıyorlar. Trafik kilit gibi, çevreden katılanlar da var. Biz hala bekliyoruz eşyaları, fakat bu sıkışıklıkta bizim eşyalar gelmek bilmiyor. Tamamen mağdur kaldık yani... Sıkışan trafikte allı pullu siyah bi mersedesin camından, siyah takım elbiseli bir adam bize el sallayıp "merhaba gençler" demez mi?! Bizler de adama, "dumanı tüten b.ka" bakar gibi baktık... Adamın düştüğü durumu tahmin ediyorsunuzdur.

Eşyalarımız onların yüzünden epeyce geç geldi. Konvoydakiler de birbirlerine çarpıp kaza yaptılar. Amma komik duruma düştüler ya.. En içten sevgi ve saygılarımla.

Selahattin/Balıkesir

Ben Deliyim

Bu size ilk mektubum. Aslında nasıl ve neyi yazıcamı bilmiyorum. Ama başladık bi kere. Ya abi bende Leman aşkı falan yoktu. Ama tam bir Leman hastası olan arkadaşım (SİYAHDAN) sağolsun, beni de kendisi gibi kronik Lemancı yaptı. Artık kenara 650.000.' TL. koyabiliyorum. Bu benim için çok zor(du) ve güzel bişey. Ya şimdi kafam karıştı :) Neyse.. Ben 17 yaşındayım. Hayat beni sıkmaya çalışsa da ben direniyorum. Zaten doğrusu da öle. Hayat o kadar sahte ki insanlar yüzlerindeki maskeyi çıkarmıyor ve onunla yaşıyorlar. Mesela ben en uç noktaları en olmadık çılgınlıkları yapabiliyorum. Yaaa bu arada konu nerden nereye geldi.. Mektubu bitirirken size bu durumla ilgili bi anımı anlatayım: Geçen gün çarşının tam ortasında "hey millet ben deliyim" diye haykırdım. E tabi insanlar için pek iyi olmadı ama işte bu olmalı. İşte bu yaa! Neyse hemen iyi günner diliyorum.

Gözde-Yalova

ABD Irak'tan elini çek!

1 Aralık'ta savaşa karşı alanlarda buluşalım

ABD Başkanı Bush, Irak'a saldırmakta kararlı görünüyor. Küresel sermaye, 11 Eylül'ü bahane ederek dünya hegemonyasını pekiştirmek ve petrol ve enerji kaynaklarını tümüyle denetlemek için Irak halkını imha edecek. Irak baba Bush'un 1990 yılındaki birinci saldırısı sonucunda bir ABD yetkilisinin tabiriyle "sanayi öncesi topluma" dönüştürüldü. Bombardıman ve sonrası "uygar" dünyanın Irak'a uyguladığı ambargo yüzünden 1 milyonu aşkın Irak'lı yaşamını yitirdi.

Şimdi Ortadoğu yine ateş ve kanla sarsılacak. Zaten, aylardır İsrail Filistin üzerinde katliam politikaları uyguluyor. Şaron, ABD'nin 11 Eylül sonrası yarattığı savaş ortamından güç alarak tüm Filistin'i hapisahaneye çeviriyor. ABD'nin Irak'a savaş açmasıyla birlikte tüm Ortadoğu haklarını pertol ve silah devi şirketlerin çıkarları ve dünya hegemonyası için etkisi uzun yıllar silinemeyecek ölüm, acı ve sefaletle yüz yüze gelecek.

Türkiye'de hükümet ise savaş seferberliği hazırlıklarında. Askeri üsler adeta ABD'nin havaalanı gibi kullanıma açık. Hükümet İsrail'le silah modernizasyonu anlaşmaları imzalıyor ve milyarlarca dolar baştan aşağı bir savaş aygıtı olan İsrail devletine aktarılıyor.

Savaş ölüm ve ekonomik yıkım demektir. Birinci Irak savaşının Türkiye'ye maliyetinin 150 milyar dolar olduğu söyleniyor. Bu fatura Türkiye'de emekçilere kesildi. Yaşlı, kadın, çocuk yüzbinlerce Irak'lının ölümü, Türkiye'de de emekçilerin sağlık, eğitim ve diğer kamu hizmetlerinin gasp edilmesiyle elele gitti.

Türkiye'de emekçiler Irak halkıyla kardeşlik ve dayanışma duygularından başka bir duyguya sahip değiller.

ABD'nin hegemonya savaşı için, Türkiye'de de zaten kısıtlı olan demokrasinin ve özgürlüklerin daha da kısıtlanmasına yol açacak bir savaş rejimine, Türkiye'nin savaşa katılmasına izin vermemeliyiz.

Bugün dünyada Bush'u yalnızlaştırmak ve savaş koalisyonunu dağıtmak için harekete geçen milyonlarca savaş karşıtı var. Savaşa Hayır Platformu da bu savaş karşıtı uluslararası dayanışmanın bir parçası.

Savaşı durdurmak, Türkiye'nin savaşa katılmasını engellemek, savaş karşıtı milyonlarla dayanışmak, Irak halkının yanında olduğumuzu göstermek için 1 Aralık'ta miting düzenliyoruz.

Taleplerimiz:

1. ABD Irak'tan elini çek!

2. İsrail'le yapılan silah modernizasyonu anlaşmaları iptal edilsin!

3. Askeri üsler kapatılsın!

4. Savaşa değil, eğitime, sağlığa bütçe!

"Savaşı durdurmak mümkün, Savaşsız bir dünya mümkün" diyen herkesi 1 Aralık mitinginin inşasına çağırıyoruz.

"Petrol için ölmeye, öldürmeye hayır!"

Savaşa Hayır Platformu

Altındağ Türküsü

enderoz@leman.com.tr
Ender Özkarraman

TİYATRO LİBRA 17-27 Ekim tarihleri arasında gerçekleştirilecek olan Ethos Ankara Uluslararası Tiyatro Festivali kapsamında Mehmet Esen'in yazıp yönettiği "Karıncanın Gözyaşı" adlı oyun Tiyatro Libra bünyesinde sergilenecekti. Oyunun dünya prömiyeri 23. Ekim çarşamba günü saat 20:30'da Ankara Ekin Tiyatrosu'nda gerçekleştirelecektir. **Oyuncular:** Mehmet Esen, Seda Ertan

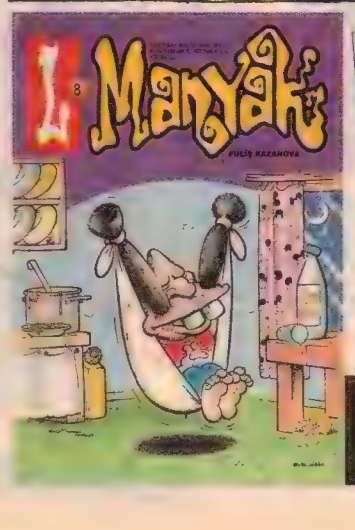

EKİM SAYILARI TÜM GAZETE BAYİİLERİNDE

ALBÜMLER GAZETE BAYİİLERİNDE

SAYI: 570
10 EKİM 2002
PERŞEMBE
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar
Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için
Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: Sabah Gazetesi - Dergi Bölümü • Genel Dağıtım: BBD
Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

Akşamsefası

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

bahadirboysal@yahoo.com

KUŞ KUŞABİLDİĞİN KADAR... KUŞ KUŞABİLDİĞİN KADAR!

McDonads GÜNÜ!! 16 EKİM DÜNYA ANTİ-

SİSTEM SIÇSIN BİZ YİYELİM!! NEREYE KADAR?

Akşamsefası

571

17 Ekim 2002 Perşembe 152209 Sayı: 2002/42- 650.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

K.K.T.C-750.000 TL.

LEMAN

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

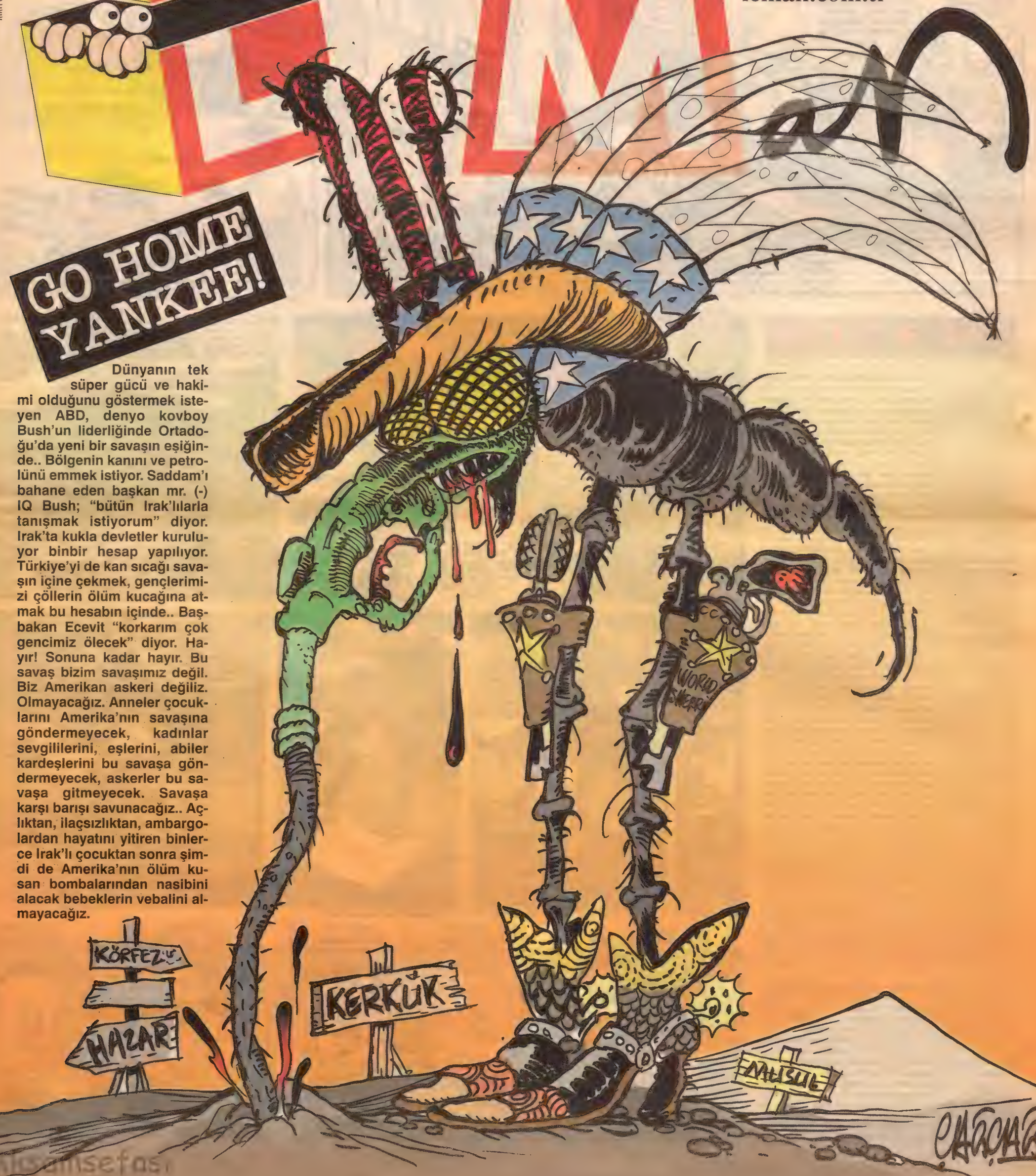

Dünyanın tek süper gücü ve hakimi olduğunu göstermek isteyen ABD, denyo kovboy Bush'un liderliğinde Ortadoğu'da yeni bir savaşın eşiğinde.. Bölgenin kanını ve petrolünü emmek istiyor. Saddam'ı bahane eden başkan mr. (-) IQ Bush; "bütün Irak'lılarla tanışmak istiyorum" diyor. Irak'ta kukla devletler kuruluyor binbir hesap yapılıyor. Türkiye'yi de kan sıcağı savaşın içine çekmek, gençlerimizi çöllerin ölüm kucağına atmak bu hesabın içinde.. Başbakan Ecevit "korkarım çok gencimiz ölecek" diyor. Hayır! Sonuna kadar hayır. Bu savaş bizim savaşımız değil. Biz Amerikan askeri değiliz. Olmayacağız. Anneler çocuklarını Amerika'nın savaşına göndermeyecek, kadınlar sevgililerini, eşlerini, abiler kardeşlerini bu savaşa göndermeyecek, askerler bu savaşa gitmeyecek. Savaşa karşı barışı savunacağız.. Açlıktan, ilaçsızlıktan, ambargolardan hayatını yitiren binlerce Irak'lı çocuktan sonra şimdi de Amerika'nın ölüm kusan bombalarından nasibini alacak bebeklerin vebalini almayacağız.

Bayır Güllü

Feyhan Güver

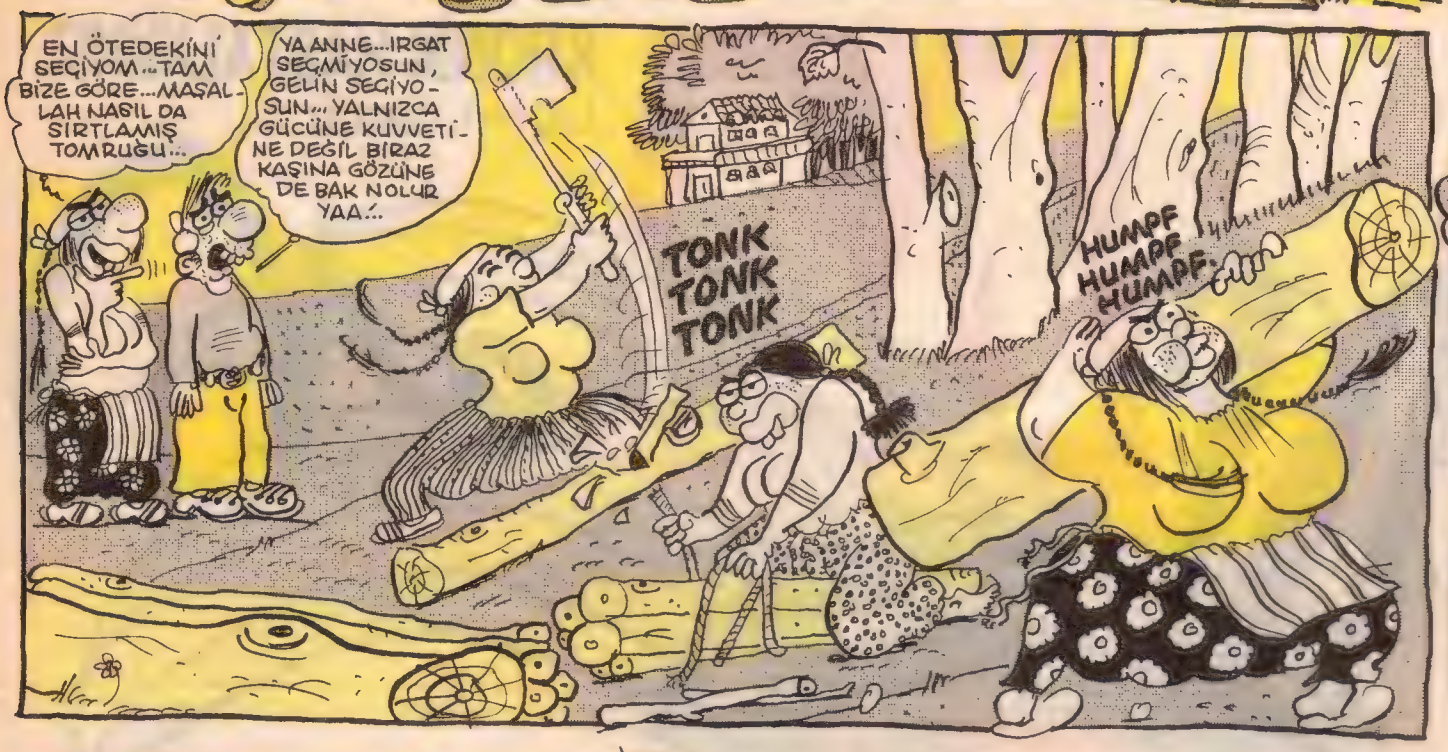

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·E·İ·D·A·N

Dükkândan çıktıktan sonra, karşı kaldırıma geçerken, elimle poşetin altına dokundum. Sıcaktı. Aslında karnım da pek aç değildi; ama evdeki hayvanı düşünüp, belki ben de gece biraz atıştırırım diyerekten, bikaç pide almıştım. Ne düşündüm sonra, bilmiyorum, kafam önüme eğikti. Yolu görmek için kaldırdığımda, ilerden, bana doğru yaklaşan parıltıyı farkettim. Belki, parıltı, ya da ışıltı filan diye söz etmemem gerekir; çünkü o kadar da yoğun bir gerçeklik sıçraması değildi. Belirsizliklerin savurduğu gölgeler o an yüzüme dolanıp, bakışlarımın bana sunduğu anlamı bulandırmaya çalışırken, yine de, en az bir parıltı kadar güçlü, canlı bir aydınlanma farkettmiştim loş kaldırımda. Mobilyacının, sonra tekel bayiinin önünden geçerek, yavaşça bana doğru ilerlerken, aramızdaki onbeş-yirmi adımlık mesafede, hissedebildiğim sadece bunlardı. Tarifi güç bir ilgi duyduğu, delice veya akıllıca, bütün tutkularıyla arzuladığı kadına rastlayan bir erkek ne yapabilirse, onu yapıyordum. Karmaşık arzular, belirsiz istekler, anlamdan yoksun kalarak sadece birer ışıltıya dönüşürken, renkli ampüllere bakan bir çocuk gibi, gölgeler yüzüme dolandığında ise, karanlık bir uçurumu seyreden hasta bir adam gibiydim. Tekrar önüme dönünce, ilk parıltının da yavaşça sönüşüyle duygularımı dengelemiştim; ama ardından, daha güzel birşeyi, ona neler diyebileceğimi aklımdan geçirdim. Tabii aklımdan hızlıca geçenler, ona değil de kendime söylediğim, hattâ kendime bile değil, ortaya savurduğum düş parçaları oldu. Yalnızca bir tanesiyle -daha mümkün göründüğü için- diğerleriyle beraber etrafa saçmadan, özel olarak ilgilendim: Bana, yanımdan geçerken bana, dostça, hattâ daha fazlasını da vaad ederek, gülümsemesini isterdim.. Ne alçaklık ama. Böyle bir bakışı, çoğu zaman insanlardan kendim esirgerken, bir başkasından aynı şeyi bekliyordum o an; üstelik yabancı bir kadından, ve daha fazlasını da istemekten utanmayarak. Ama utandıysam, sıkıldıysam eğer, bunların pek de farkında değildim o an; yaptığım tek şey, ilerleyen ışıltıyı kafamı kaldırmadan, göz ucuyla takip etmekti. Dar kaldırımların güzel taraflarından biri de buydu; bana doğru, üzerime üzerime geliyordu; yanıma vardığında da duracaktı belki.

O kadını, daha sonraki bir gün tekrar gördüm. Fakat ilk seferki gibi heyecan verici olmamıştı; hattâ ben de herhangi bir heyecanı yaşamaktan kaçınıp, karşı kaldırıma geçmiştim, o uzaktan beni farketmeden.. Işıltı!. Parıltı!. Yanan, titreyen şeyler; hayâl kurmaya, neyin ne olduğunu açıklamaya lüzum bırakmayan, o yarım yamalak hâliyle de bir gerçeklik oluşturabilen güçlü duygular. ölk seferinde, yani şimdi olanlar bunlardı. O geceden sonra, onu ilk kez görüyordum. Bulunduğumuz masa kalabalıktı; uzak köşelerde oturmuştuk, karşılıklı sohbetimiz pek olmamıştı. Yanında oturan, -bu benim kadınım dercesine sahiplenerek- onun sandalyesinin arkalığına elini yaslayan adamın, daha sonra beraber yaşadığı kişi olduğunu öğrensem de, o'na olan ilgim azalmamıştı. Yapılan esprilere, güzelliğini çoğaltan bir utangaçlıkla gülüyor, birşey sorulduğunda düşünerek, cümlelerini kendisini tarif etmek için kullanmadan, karşısındakini gerçekten yanıtlama isteğiyle cevap veriyordu. Yanındaki erkek de, zekâsı ve tavırlarıyla, onun aşkını hak eden bir izlenim bıraktığından, hiç kıskanamamış, sadece imrenmiştim. Ve şimdi, bütün bunları böyle bilince de, geriye pek birşey kalmadığından, ruhumu aydınlatan ışıltısıyla yetinerek ona doğru yürüyordum. Aramızda özel bir şeyler yaşanmadığı halde, saçmasapan bir merakla, bana neler diyebileceğini düşündüm.. Başkasına ait olanı istemek; ne acayip bir düşünceydi. Belki o kadar da tuhaf değildi. Bunun bilinçli bir istek değil, istek denince akla gelen diğer önemli şey: dünyayı hareket ettiren güç olduğu belliydi. öyle ki, dünya henüz yokken bile 'istek' vardı diyebilirim. Tanrı, veya her ne ise, istemişti mutlaka; yoksa ne evren filan var olabilirdi, ne de başka bi yer. Bana böyle şeyler düşünmeyi sağladığı için, o kadının karşıma çıkmasına şükretmek geldi içimden. Daha fazlasını beklememeliydim. Zaten beklemek ile istemek, bazen aynı şeylerdi. Yalnızca, bazen karışıyorlar işte.

Aramızda beş altı adım kaldığında, kafasını kaldırarak beni gördüğünü farkettim. Durmalı mıydım acaba; belki o geceden bahsederdik. "iyi akşamlar" dedim, yürüyüşümü aksatmadan. "iyi akşamlar" dedi, kafasını kibarca eğerek, ve biraz daha hızlı geçerek. Gülümsemişti, ama o geceki, herkese aynı şekilde sunduğu zarif gülümsemesiydi. Sonra, yol tıkandı. Küçük, kafe gibi bi yer vardı, önünde, kaldırıma konan sandalyelerde oturanlar var. Ayakta duranlar da vardı. Bi süs köpeği vardı, karşıdan gelen bir ana kız vardı, arkamdan gelen birileri vardı. O karmaşada, hepsinin arasında bi yerde sıkışarak, durmak zorunda kaldım. Az önce yüzüme çarpan gülümsemeyi değerlendirmek (yanlış anlamaya uğraşmak) için, tekrar hareketlenmeyi bekliyordum. Ve kızdım kendime oracıkta, böyle fırsatçı düşününce. Âekilin lan diye bağırmak istedim, geçicem yahu! Sonra köpek kaçıldı, öbürleri döndü, ana kız ilerledi, yürüdüm. Uçurumun dibine göz attım tekrar; lünapark kurulmuştu sanki aşağıya. Ne yapacağıma bir an karar veremeyince, poşetin altını tuttum öylesine. Hâlâ sıcak sayılırdı.

Akşamsefası

Adamı Gönül

Güneri Çoğulu

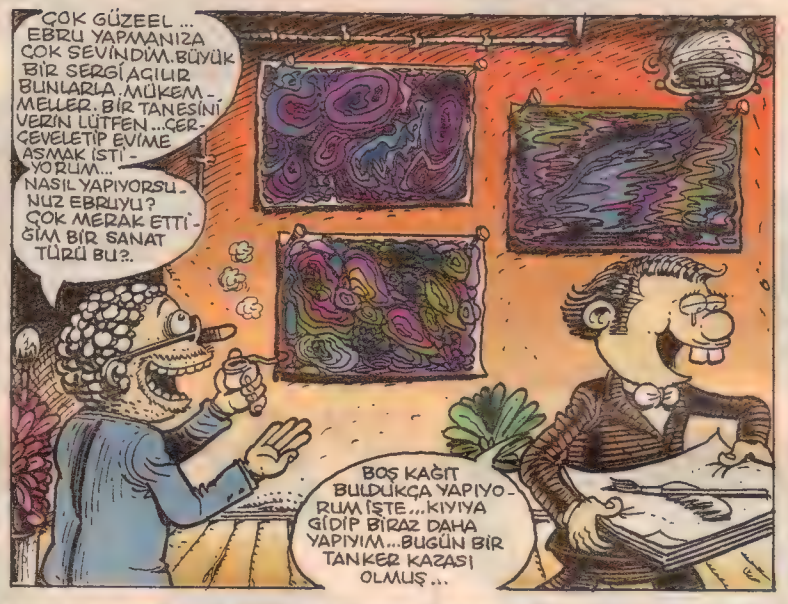

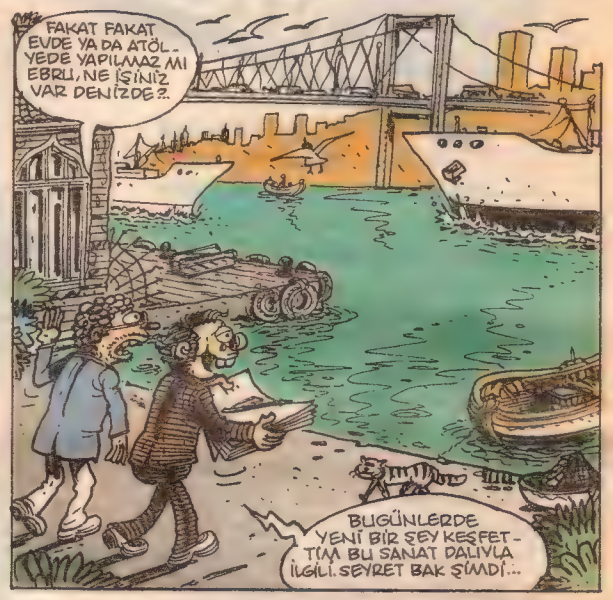

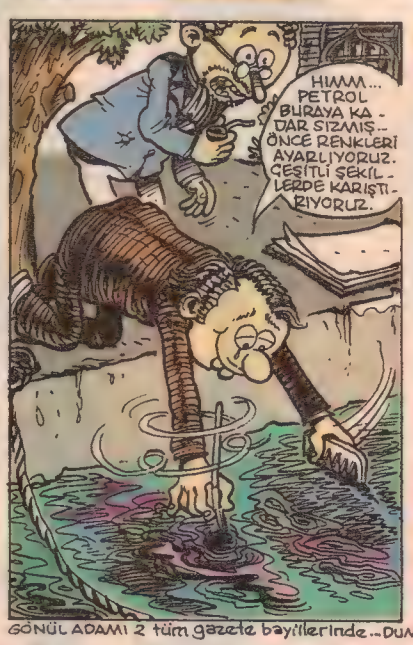

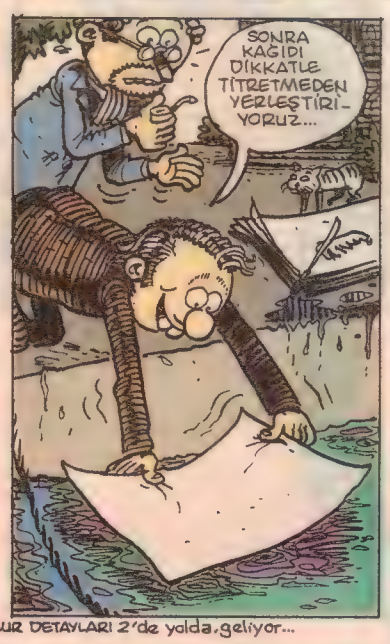

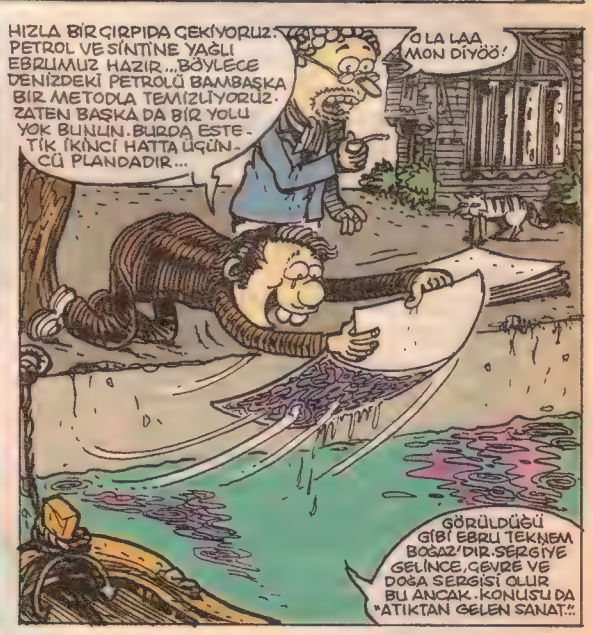

GÖNÜL ADAMI 2 tüm gazete bayilerinde...DUMUR DETAYLARI 2'de yolda geliyor...

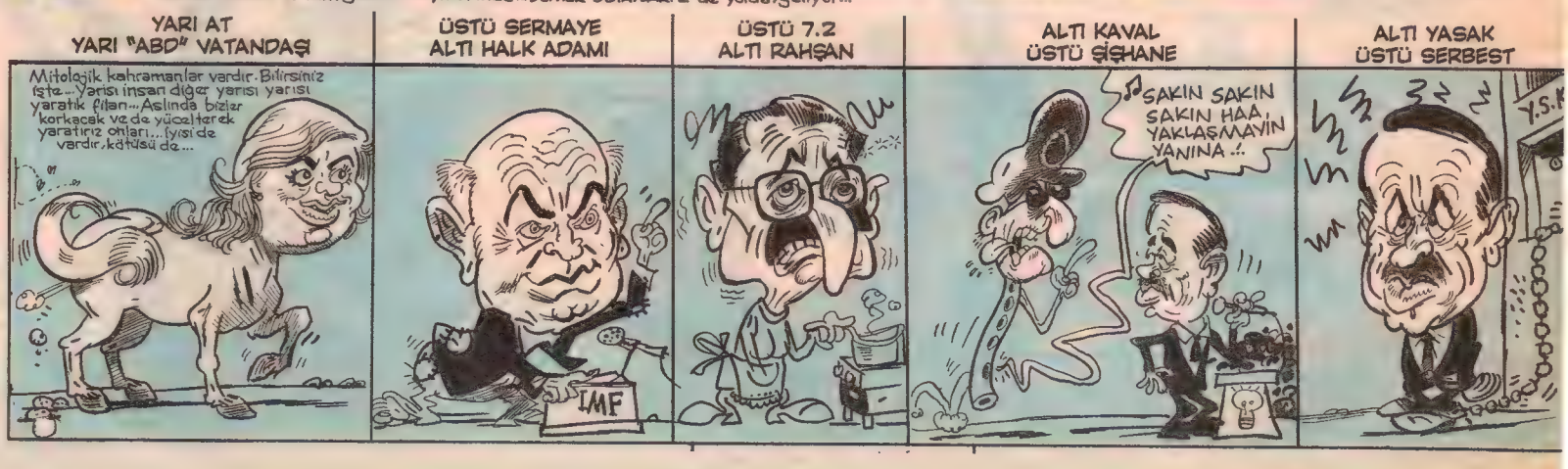

LeMan

Vaşington'da tanımadığı insanları rastgele uzaktan vuran katil için uzmanlar, "kesinlikle ruh hastası" diyorlar...

Dünya, Amerika'nın Irak saldırganlığı ve savaşçı denyo kovboy Bush'a karşı yürüyor.. Her coğrafyada Amerikan karşıtı gösteriler büyük yürüyüşler var. Ecevit'in çok gencimiz ölecek dediği ülkemizde ise tıs yok.. Hem de savaşın kan sıcağı burnunun dibindeyken, tam göbeğinde, içindeyken.. Savaşa gidecek yurdum genci uyan da balığa gidelim, savaşa değil...

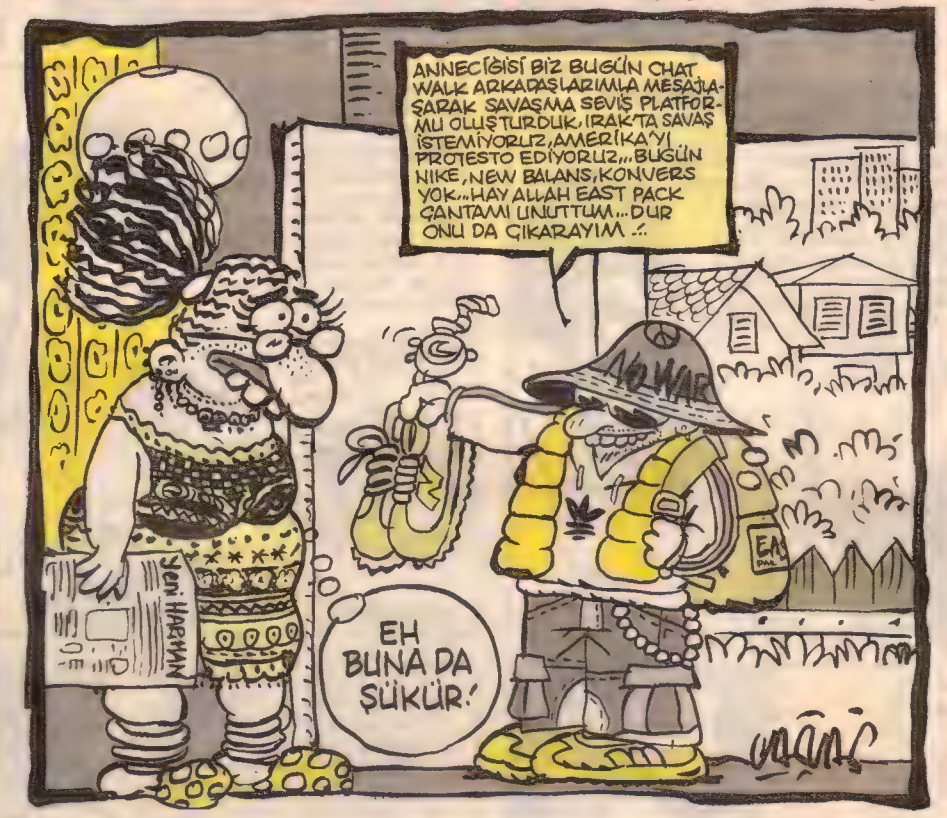

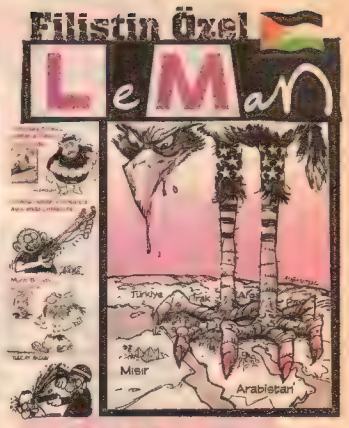

LeMan Filistin Özel Sayısı Bayilerde

İsrail, Filistinli çocukların kanına doymuyor..İsrail askerlerinin dinamitle havaya uçurduğu bir evde 4 yaşında bir çocuk hayatını kaybetti..

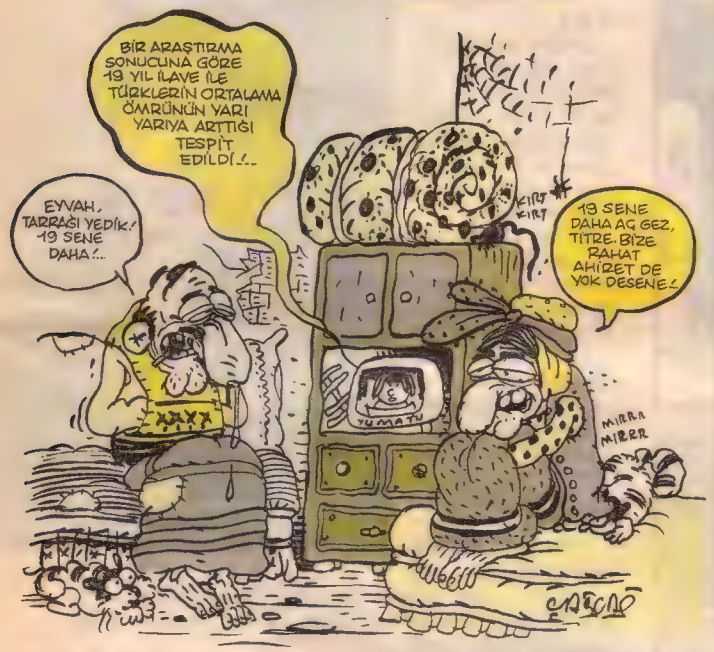

ANAP lideri Mesut Yılmaz: "Savaşın içinde olursak olumlu, olmazsak olumsuz etkileniriz" dedi..

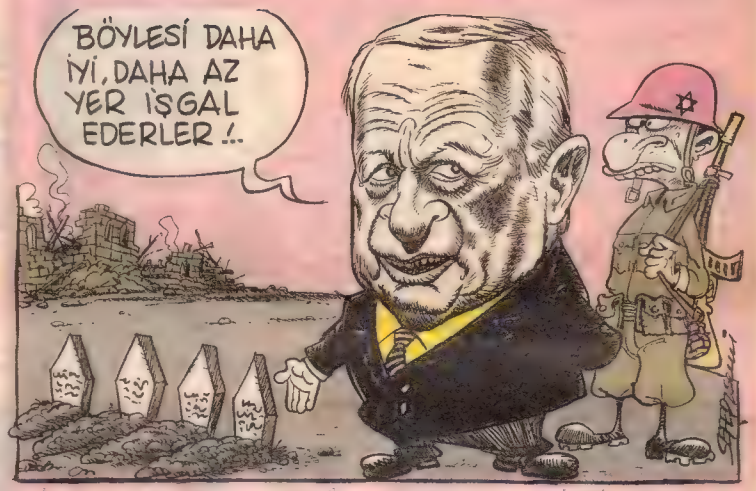

Unutmamak İçin

LEMAN'I BAYİSİNDE BULAMAYANLAR İÇİN

Dergimizin dağıtımını yapan dağıtım şirketini değiştirmemiz nedeniyle birtakım aksaklıklar yaşamaktayız. Bulundukları bölgenin gazete bayilerinde Leman'ı ve diğer yayınlarımızı bulamayan okurlarımızdan yoğun şikayetler alıyoruz. Bu şikayetler, aksaklıkların düzetilmesi ve dağıtımın sağlığı açısından çok yararlı olmakta. Biz de sorun olan yerlere hemen müdahele edebiliyor ve bulunmayan yerlere Leman'ı gönderebiliyoruz. Okur-Leman dayanışmasına şu sıralar gerçekten ihtiyaç var... Leman'ı bulamadığınız yerleri aşağıda yazan telefon, faks numalarımız ve mail adresine bildirirseniz büyük sevaba girersiniz..

TEL NO: 212 292 95 65
TEL VE FAKS NO: 0 212 251 52 67 (Sevinç hanım)
MAİL ADRESİ: sikayet@leman.com.tr

anaavratdümdüz gürbüz bey

M.LAÇİN

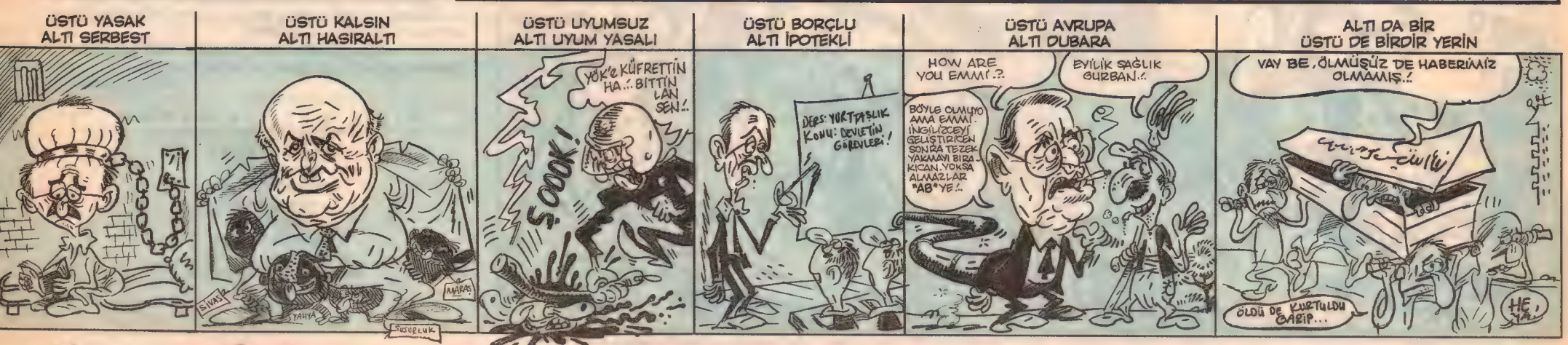

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAKMAK

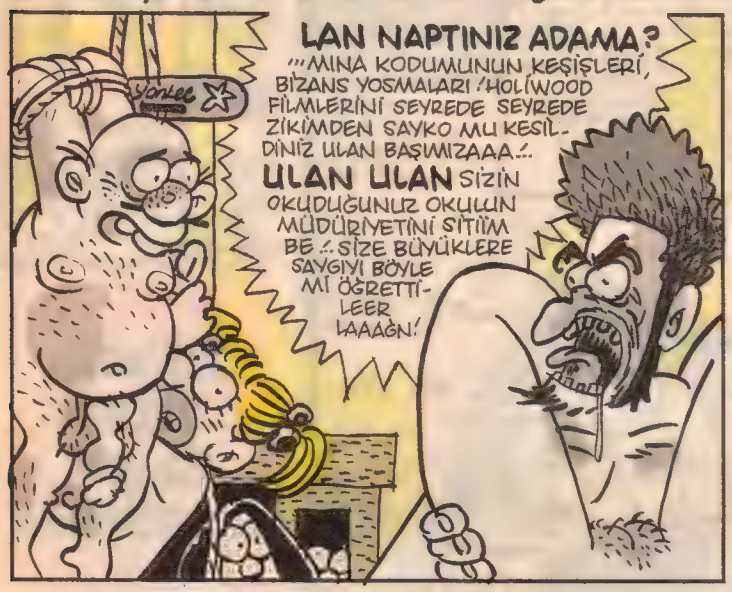

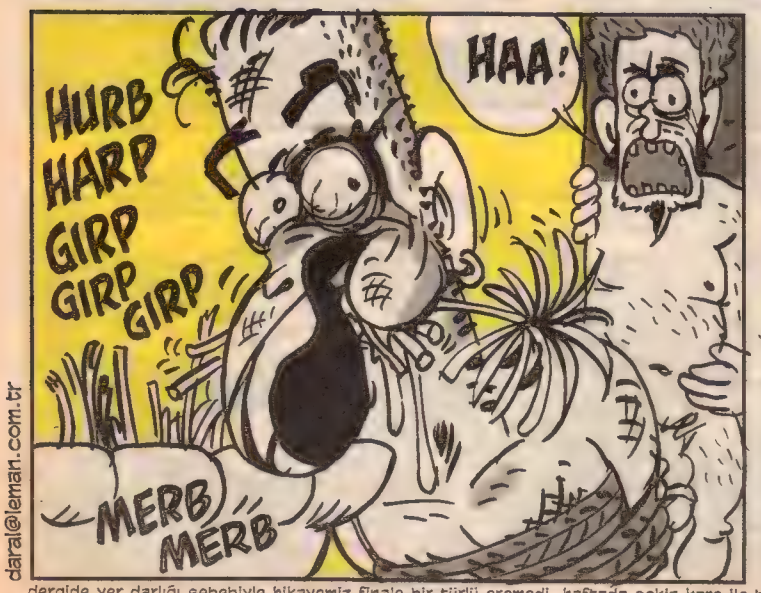

daral@leman.com.tr

dergide yer darlığı sebebiyle hikayemiz finale bir türlü eremedi..haftada sekiz kare ile bir arkadaşınıza bir hikaye anlatın bakalım..eee kolay değil,,sürecek daha!

Taksim Gümüşsuyu'ndaki yeni dergi mekanımızın alt katında bulunan Çin lokantasının mutfak kokularından baygınlık geçirerek çalışmaya hadi alıştık, pekin ördeğine döndük diyelim, çalışırken bu mutfağın çekiciliği ile bütün katları saran farelerle de dost olduk, bunu da kabul edelim. Lakin bir üst katımız var ki, bu katta da Demireller familyasının en genç, hür teşebbüs (!) girişimci Murat Demirel'in holdingine ait bir ofis bulunmakta. Fakat bu ofisin malum zamandan beri kapısı mühürlü olmakta.. Vahim olan şu ki bu ofisin muslukları mı açık unutuldu, boru mu patladı nedir bilinmez, dergimizin bulunduğu kata şelale gibi sular sızmakta ve bu sular üstümüze başımıza damlayarak bize tuvaletimizi, çay ocağımızı dar etmekte.. Ancak savcılık izni ile açılıp müdahale edilebilmesi mümkün olan bu katın durumu bizi kahretmekte ve bazı okurlarımız bize halen **"Siz bu espriyi nasıl buluyor sunuzP.."** diye sormakta. Sormayın kardeşlilm! Biz espriyi değil espriler bizi buluyor, tamam mı güzel kardeşim, bir tanelerim, güzellerim... Hadi kardeşim hadi tezgahın önünü kapatmayın hadi...

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

'oldukça sıkıcı bir aile yuvasına örtülmüş perdeler'

• "...Ahmet Haşim'i tanıyanlar canlı, akıcı, espri dolu bir konuşması olduğunu, sözünün sohbetinin eşsizliğini belirtirler. Bu hırçın, hursuzsuz insan, konuşurken kişilik değiştirir sanki, bambaşka biri olur. Ahmet Hamdi Tanpınar, şairâne bir anlatımla onun bu yanını şöyle betimler:

'Konuşan Haşim, eski masallarda tanıdığımız sihirbazlara çok benzerdi. Bakışın, müteharrik (hareketli) yüz çizgilerinin, dudak ve ses ifadeleri ile muttarit (düzenli) el haraketlerinin ayrı ayrı yer tuttuğu, aydınlattığı, mânâsını değiştirdiği, kuvvetlerini azaltıp çoğalttığı beş on kelime, yani beş on sihirli değnek darbesiyle bulunduğunuz yerin havası, eşyanın mahiyeti (nitelik) değişir, dünyanıza Haşim'in nizamı hâkim olurdu. Evet, bu sihirbaz isterse penceresinin önünde dizili saksıların cılız yeşilliğinde size bir Afrika ormanını seyrettirir, duvardaki resimleri çerçevelerinden taşan canlı varlıklar yapar, bir komşu evinin, şüphesiz dünyanın her tarafında olduğu gibi oldukça sıkıcı bir aile yuvasına örtülmüş perdelerinden bütün bir Hoffmann dünyası yaratırdı.' (A.H.Tanpınar, Edebiyat Üzerine Makaleler'den)

Sonuç olarak, Ahmet Haşim'in, hayatının ve kişiliğinin de etkisiyle, belli bir şiir anlayışına bağlanarak ve bu anlayışı geliştirerek kendine özgü hayali bir dünya kurduğu söylenebilir. Bir bakıma şiirin dünyasına sığınmış, çevresindeki çirkinliklerden, mutsuzluklardan, hatta kendisinden kaçarak şiirle soluk almayı denemiştir. (A. Özkırımlı - Ahmet Haşim - Cem Yayınevi)

Tanpınar'ın bahsettiği Hoffmann, öykülerinde doğaüstü yaratıklara yer veren, masallarıyla insanın garip yanlarını araştıran bir Alman yazar. Ayrıca besteci ve ressam. (1776-1822)

Benim Ahmet Haşim'e ilgim 'Karanfil' şiirindeki şu dizeden sonra başladı:

"Rûhum acısından bunu bildi."

Tamamı da çok güzel şiirin. Az çok bilirdim ama okudukça Ahmet Haşim (1887, Bağdat-1933, İstanbul), düş dünyamın ve Bebek Kafası'nın en güzide konuklarından biri oldu.

Şair-şiir konuları aşırı naif gelebilir ama hep mi seçim-baraj konuşalım, hiç durmadan para ve yolsuzluk?.. Haşim'in doğduğu yeri bombalama Amerika!.. (Torbada ekmek/Matarada su/Namluda mermi/Değildir şiir/Ama torbasından ekmeği/Matarasından suyu/Namlusundan mermisi biteni/Ayakta tutabilir - Hasan Hüseyin)

• **Bir vakit, regülatör varıdı evimizde!..**

• Yaşasın, "furya" lafı artık sit-com'lar için de kullanılıyo... Uzun yıllar (!) sadece 70'lerdeki seks filmleri için furya deniyodu.. (Video patlaması furyadan ziyade, salgın gibiydi!..)

• **Dağ başını Telsim almış, Delirmeyelim arkadaşlar!..**

• Aşağıdaki tarihlerde doğanlara sürprizim var: 27 Kasım 1951, 7 Eylül 1955, 20 Aralık 1956, 21 Ekim 1957, 15 Ekim 1959, 28 Ekim 1962, 25 Kasım 1963, 17 Eylül 1983... Doğum tarihinin bulunduğu kimlik fotokopisini, adresinizi yazmayı unutmadan bana fakslayın, mailleyin, postalayın... (Haftaya yeni tarihler!..)

• **Bluğ çağı biter, libidonun flu çağı bitmez...**

• İlkokul üçte, okuldan eve Dilek diye bir kızla beraber yürüyorduk genellikle, yakın oturuyorduk, aynı sınıftaydık... Bazen, bir üst sınıftan, Hilmi adında münasebetsiz bir çocuk da bize katılırdı... Hep terleyen, yakası daima eğri ve önlüğün altına beyaz boğazlı kazak giyen bu Hilmi, bana "İki desene" dedi bir akşam... Ben demek istemedim.. "İki de, iki de" diye tutturdu bu... "İki" dedim.. "Tilkinin ziki" dedi Hilmi.. Dilek "Yarın ikinizi öğretmene söylicem" dedi.. Ben "Beni niye söylüyorsun, ben sadece iki dedim" dedim... Hilmi bişey demeyip gülerek, sonra koşarak!.. Dilek öğretmene söylemedi bizi... (Söylemek?!)

• **Apartman sakinleri, bazen sakin olmayabilirler, bunu da vurgulamalı ayda bir!..**

• Kaptan Kusto, Fatih'te bir pastaneye gitmiş... Orada tatlılarla tuzluların ayrı raflarda durduğunu görmüş... Bunun üzerine dinini değiştirmeye karar vermiş... (Sivil Tarih!)

• **Bizde kirveye gösterilen özen, 'oralaada' vaftiz babalarına gösteriliyo mudur, başka sorum yok, teşekkür ederim!..**

vo@leman.com.tr

sisli geçmiş zaman

rene van der kerkof'la
güher pekinel'in
vili van der kerkof'la ise
süher pekinel'in
nişanlarında
acıbadem kurabiyesi
yemek isterdim şu hayatta!
sonsuzdur odaları düşevimizin
ama macar'a
behçet nacar
her zaman güzel kafiyedir!

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

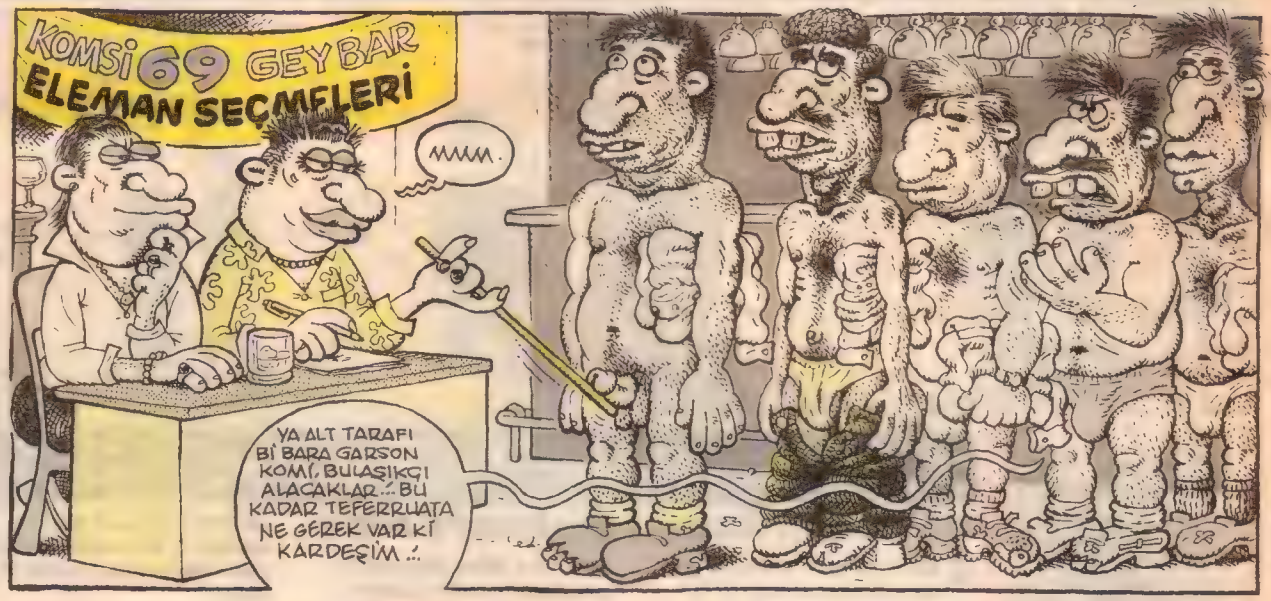

Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Erdem

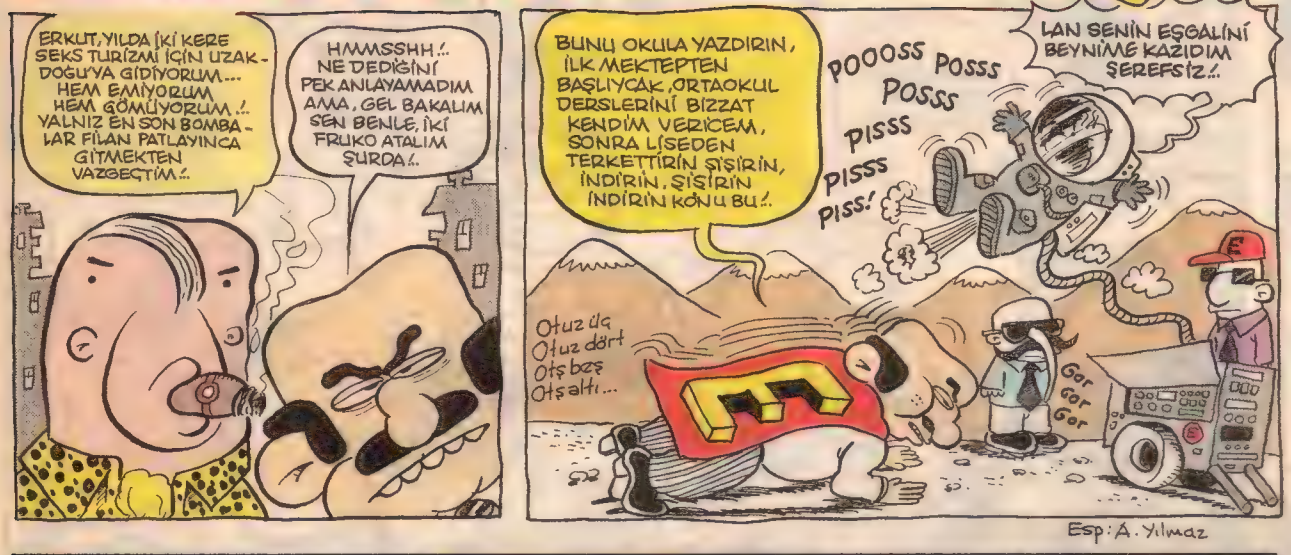

Esp: A. Yılmaz

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

PANTOLON

metinfidan

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

metinfidan@kerman.com.tr

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Seylan Çayı Adamı & Mc Evvan's Adamı

1. Seylan Çayı adamı, adı üstünde çay kültürünün ferdidir, insanın kendine gelmesinde rol oynar... **Mc Evvan's adamı, yaman biracı tavrıyla alkol dünyasındaki yerini almıştır, insanı kendinden geçiren alemin çocuğudur!..**
2. Seylan Çayı adamı, önündeki çaydanlıkla büyülü zamanlara kapı açar. **Mc Evvan's adamı, elindeki kupayla çok sıradan bir haldedir!..**
3. Seylan Çayı adamı ruhani saflığa, arınmaya bir davet gibidir... **Mc Evvan's adamı, itliğe-çakallığa prim veren bir izlenim içindedir!..**
4. Seylan Çayı adamı, dalgın ve nötr haliyle pazarlama dünyasının 'illa ki güleryüzlü ol' tabusunu yıkmış bir figürdür... **Mc Evvan's adamı, çalışılmış tebessümüyle tam bir reklam motifidir, can sıkar!..**
5. Seylan Çayı adamı, doğunun saygı kültürünü yansıtan bir terbiyeli, bir sakin, bir beyfendidir... **Mc Evvan's adamı, batının dışa dönük bir ferdi olarak, atakan ve maceracıdır, bırak saygıyı, insanın başını beladan belaya sürükleyecek gibidir!..**
6. Seylan Çayı adamı, başındaki külah benzeri şapkayla huzur arayışını vurgular... **Mc Evvan's adamı, o tüylü, abartılı şapkasıyla gösteriş tutkusu içindedir!..**
7. Seylan Çayı adamı, kendi alanında marka olmasına rağmen fazla coşmaz. **Mc Evvan's adamı, fazla patlayamamış olmasına rağmen coşumcu hal içindedir!..**

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

ERDENER ABİ

Akşamsefası

TERELALLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

BURAYA BAŞLIK BOŞLUĞU ayırdım ama düşündüm bişey bulamadım. Neyse naapalım... Boş bırakmak da olmaz...

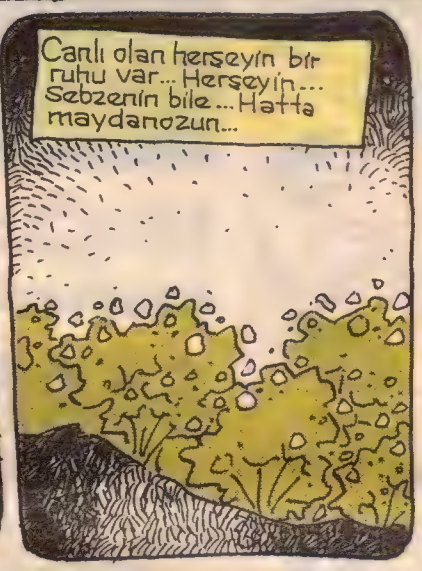

canbarslan@superonline.com

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Behiç Pek

ŞENSOY BAŞKAN HALKA SIRNAŞIYOR!

Ahahaha, ahahaha, ahahaha... Geri zekâlılar.. Ahahaha... Ahahaha... Ne? Mik? Mikrofonlar mı açık? Kap.. Kapa.. Çek.. Kaçılın.. Sus.. Aç şimdi.. Sayın vatandaşlarım. Bu yalancılardaaan bıkmadınız mıı? Sizi daraldıranlardan, donaldranlardan usanmadınız mıı? Şimdi; bak amcam soruyo ordan... Hakikaten yapacak mısın diyor.. Yapacam.. Geleyim, yapacam... Şak şak şak yapmadan bırakmam.. Hepin.. Hepsi.. Hepsini yapacam söz verdiğim şeylerin hepsiniii.. Haşşş.. Şak şak şak.. Önceeee... Önce... Anneannelerimize, geleneklerimizee gözeneklerimize uyguun.. Yakın tarihimiz, geçmiş vatanımız hakikaten deee! Eğitim parasıız.. Hocalar eve gelecek evee.. İngilizce hocasıı.. Alman... Fizik, cavalok ne varsa eve gelecek. Evde yoksanız.. Yoksanız evdeee! Gitmeyecek hoca.. Balkondan girecek. Kanepede uzanıp bekleyecek sizii.. Yemek yapacak yemeeek... Nohut kebabıı! Bir tabakta yüz nohut, yüzün nohuuuut! Yumulacaksınız yumulacaaakk!

KONT BARNABEAU

stadında, Barcelona-GS maçında forvette görev yapacak, agresif, zayıf ve dağıtıcı 40-45 yaşlarında santroforlar alınacaktır.
* Müracaatlar telefonla
Kayıt parası: 10 milyon (elden özel)
ilk onbir: 20 milyon.
Talihliler televizyonda açıklanacak pazartesi

* * *

TEKLETEL

Düdgün ve hatatıd yadı yadabilen tekletellele ittiyaç valdıl.

behicpek@leman.com.tr

Akşamsefası

İŞTE ZAFER MUTLU FARKI!

10 Ekim tarihli Vatan gazetesinin birinci sayfasında "Ateşli aşk öldürdü" başlıklı bir haber. Spotunda "Clinton'un Monica'sı gibi seks yapmaya kalkışan kadın öldü" yazan haberin içinde 39 yaşındaki S.Ş. isimli kadının arkadaşlarıyla gece yemeğe çıktığı, yemekte rahatsızlanıp eve döndüğü, eve geldikten sonra uyarıcı hap kullanıp sevgilisiyle sevişirken öldüğü yazıyor. Habere göre "yetkililer" S.Ş.'nin aldığı ilaçların etkisiyle "kalp krizi geçirmiş ya da nrai seks sırasında nefessiz kalarak boğulmuş olabileceğini" belirtmişler. Hangi ruh sağlığı bozuk yetkili böyle bir açıklama yapmış bilmiyoruz. Ama gazetenin ne türü sorunlarla boğuştuğunu bilmediğimiz editör düşünmeden S.Ş.'nin "Monica gibi seks yaparken kanısına varmış.

Gazetenin ertesi günkü üçüncü sayfasında S.Ş'nin "kızınız kalp krizinden öldü" açıklamasını "düzeltme özür" başlığıyla küçücük koyan gazete yetkilileri ak S.Ş'nin ailesinden özür diliyorlar. İş işten geçtikten ölümüyle zaten yıkılmış aileyi yerin dibine soktukta

LeMan Antalya'da

Antalya Devlet Opera ve Balesi ve Leman işbirl
"Zihinsel Yetersiz Çocukları Koruma Va
yararına Bale prömiyer gecesi
Tarih: 19 Ekim 2002 / **Saat:** 20:30 **Yer:** Antalya Kültür Me
Aspendos Salonu **Biletler:** 3 Milyon TL.

SEMENDER

CEZMİ ERSÖZ

Güzelliği gelip aramıza oturmuştu...

Öylesine güzeldi ki, ne kadar çaba harcasam da söylediğini bir türlü tam olarak anlayamıyordum. Ama sanki daha önce kimseden duymadığım şeyler söylüyor gibiydi...

Uçucu güzelliğiyle bana sanki çok uzaktan bakıyormuş gibi geliyordu ve bu aşılmaz uzaklık bütün çaresizliklerimi, gizlediğim bütün korkularımı acıyla kanatıyordu. Bir hayali anlatan kırılgan güzelliğine hiçbir zaman dokunamayacağımı hissediyor ve bu düşünce bana bütün bir hayatımın muhteşem bir yenilgiden ibaret olduğunu hatırlatıyordu...

İçimde yaktığı ateşte kalbimde sakladığım şiir, roman ve rüya kadınlarının yüzü teker teker aydınlanıyordu... **Doktor Jivago**'daki sarışın şefkat **Lara; Tanpınar**'ın **Huzur** adlı romanındaki hüzün ve şiir perisi **Nuran; Bir Yaz Yağmuru**'ndaki o büyülü, o asi, o masal kadını: o esirgeyen gülüşüyle hep kalbine inerek seven **Rommy Schneider**... Sonsuz özgürlüğü yaşamak için arkasına ölümü ve yalnızlığı alan aşk anarşisti **Betty Blue**... Şiir, roman ve rüya kadınlarına öylesine dalmıştım ki bir süre sonra onun sesini bile duymaz olmuştum. Ben bana aşkın varolduğunu kanıtlayan o hiç unutamadığım romanlar, şiirler, filmler arasında sürüklenip duruyordum.

Hayaller arasında sürüklenmediğim zamanlar, yeniden yüzüne dönüyor ve içimi kanatan kristal yüzünde soylu bir hüzün, ödünsüz bir başkaldırı duygusu, sonsuz bir incelik, hiç unutmayan ve ölümden bile güçlü bir bağlılık görüyordum... Ona bende uyandırdığı bütün bu duyguları dinmek bilmeyen bir susuzlukla anlatmaya çalıştım. Kendimi yıllardır bu an, bu yüz, bu duygu için bekletmiştim sanki. Bir ara masada titremeye başladım. Anlamasın diye ellerimi masanın altına sakladım. Ama o çoktan farketmişti. Elimi tuttu, içimde o yıllardır üşüyen yeri ısıttı sanki: **"Ben buradayım"** dedi, **"beni başka bir yerde arama, lütfen..."** Üzerinde beyaz bir gömlek vardı... Ve üzerine aşkın kimsesiz kanı sıçramıştı...

Ona: **"Beni bağışla, kendime bir an hakim olamadım"** derken, aslında bütün bu savrulmamdan, yüzlerin arasında kapılıp gitmelerimden, titreyişlerimden garip bir haz duyuyordum. Ama eksik, yenilmiş, önü kapalı bir hazdı bu. Çünkü ne yapsam ona dokunamayacağımı çok iyi biliyordum. Bu yenilmişliğimi, bu derin umutsuzluğumu anlasın diye içki içtiğimiz yerde birileriyle kavga çıkartmaya bile kalktım.

Her şey bir sis perdesinin arkasında olup bitiyordu sanki. Bir iki çığlık, birkaç küfür duydum, hiç aldırmadım; masalar devriliyor, bardaklar kırılıyordu...

Beni güçlükle dışarı çıkardı. Sonra acımı ve parçalanmış umudumu aynı anda yeniden canlandıran o sözü söyledi: **"Hadi, bana gidelim, biraz kendine gelirsin."**

Evindeki salonun duvarında boylu boyunca bir poster asılıydı. Posterde **Marilyn Monroe**, evine misafir gelen **Che Guevara**'ya çay ikram ediyordu... Bu poster beni bir an için etkilemişti, ama ilgisini üzerime daha fazla çekmek için posterin önünde yere diz çöktüm ve kendimi ağlamaya zorladım. Yanıma geldi, saçlarımı okşadı. İçim biraz olsun yumuşamıştı. Evi nane şekeri kokuyordu. Evi böyle kokan birinin bu hayatta hep kaybedeceğini, yara alacağını söyledim. Evet, biliyorum anlamında başını salladı.

Müzik setine bir **Tom Waits** kaseti koydu. **Tom Waits Yağmur Köpeği** şarkısını söylüyordu. Dinlerken sürekli dalıp dalıp gidiyordu. Biraz önceki ilgisi azalmış gibiydi. Onun bu hali, beni evine çağırsa da onun ulaşılmaz güzelliğine dokunamayacağım saplantısıyla birleşince yeniden hırçınlığım artmıştı. İçim içime sığmıyordu. kanepenin üstünde soğuk bir siyahlık halinde duran tabancanın niye orda durduğunu ve kime ait olduğunu sormadan ve hiç tereddüt etmeden aldım ve ona uzattım: **"Lütfen öldür beni, yalvarıyorum sana, bu hayatta her şey bana acı veriyor, evindeki bu nane şekeri kokusu bile, bu yüzden lütfen öldür beni"** dedim.

Hiç telaş etmedi ama yüzü bir anda düşkırıklığıyla gölgelendi. Sesine yine çok eski hüznün tonu geldi ve adeta kendi kendine konuşur gibi: **"Ne kötü, artık beni hiçbir şey şaşırtmıyor. Bu eve kim gelse benden aynı şeyi istiyor. Bugünlerde televizyonlarda hoşlandığı kadın tarafından tabancayla öldürülmek istenen adam klibi mi gösteriliyor yoksa?"** dedi...

Hoşlanmak sözü öylesine ağırıma gitmişti ki, bir anda içimden taşan gözyaşlarıma hakim olamadım. **"Ne hoşlanması?"** dedim öfkeyle; güçlükle konuşuyordum: **Senin yarattığın bir sonla, bu umutsuzlukla bitirmek istiyorum hayatımı...** Yanıma geldi, sarıldı: **"Boşver şimdi bunları"** dedi. **"Hadi gel sevişelim."**

Bu söz bana rüyamda söylenmiş gibi geldi. Sanki bir anda içimdeki o dinmeyecek sandığım sızı dinmiş gibiydi. Bu halimi yadırgamalıy-

dım, ama buna hiç vaktim yoktu. Aşkın o derin sızısından, bir anda ulaşılmaz saydığım insanla o yoğun sevişme heyecanına girmiştim.

Onu dudaklarından öperken mavi, aydınlık bir okyanusa koşan nehirler gibi hissettim kendimi...

Saçlarının kokusu bir gökkuşağı tadı veriyordu bana. Sanki her tarafım kanıyor ve bu kanama sürdükçe yitirdiğim çocukluğumdan unutturulmuş sevinçler bana yeniden gülümsüyordu...

Beyaz gömleğini çıkartmasına yardımcı oldum. Bedeninin diri güzelliği, tenindeki ışıltılı sevda yüzündeki bütün anlamları bir kez daha doğruluyordu.

Okyanusa, bu sonsuz aydınlığa karışmak istedim, günlerdir çölde yalnız kalmış bir yolcunun susuzluğuyla bedenini öpmeye başladım. İşte bu sırada ansızın tedirgin olduğunu hissettim. Hafifçe omuzlarımdan itti ve adeta fısıltıyla: "Çok afedersin, bir saniye **izin verirsen, şunu su bardağına koyayım, sonra sevişiriz"** dedi. Çok şaşırmıştım. Yavaşça geri çekildim... Göğüslerinin neredeyse tam ortasında duran garip bir hayvanı özenle eline aldı ve yatağın yanıbaşındaki komodinin üzerinde duran içi su dolu bardağa usulca bıraktı.

Bardağın içine yavaşça yerleşen hayvana dehşetle baktım. Bu bir semenderdi. Şu solucana benzeyen sürüngen ve onuru kırılınca intihar etmeye kalkışan hayvan. Ani bir hareketle doğruldum: **"Ne arıyor bu hayvan üzerinde?"** diye adeta bağırarak sordum. **"Yoo, telaşlanma, ben onu çok seviyorum, yıllardır göğsümde yaşıyor o, birbirimize çok bağlandık."**

"Bu hayvan göğsünde mi yaşıyor?" dedim, ihanete uğramış bir insanın öfkesiyle. **"Lütfen bağırma ve anlamaya çalış"** dedi, kendine hakim olmaya çalışarak...

Midemde garip bir bulantı vardı. Aceleyle üzerimi giyindim. Yatağın yanındaki koltuğa oturdum. Tiksintimi ve öfkemi gidermek için hemen bir sigara yaktım. Yattığı yerden hiç kımıldamadan: **"Tiksindin değil mi ondan?"** dedi. **"Üstelik hiç yakından bakmadın. Görür görmez tepki gösterdin. Sen bir taşın, bir yaprağın bile içine girmek için çok yakından bakmamışsındır. Oysa her şeyin içini açıp büyük bir dikkatle ve uzun uzun bakmak lazım. Daha tanışır tanışmaz, henüz içimi görmeden, bunun için hiç emek harcamadan... Oysa biraz önce bana neler yükledin... Büyük aşk sözleri söyledin geriye dönüşü olmayan, yolculuklar vaadettin bana. Hatta içindeki o derin acıyı uyandırdım, diye benden seni öldürmemi bile istedin. Bütün bunlardan sonra şu küçücük semendere göğsümde bakıyorum, diye bana birden yabancılaşıyor, hatta tiksiniyorsun. Bu nasıl bir oyundur söyler misin? Kim yazıyor bu ortak senaryoyu siz okumuş erkeklere? Hüzünle bakan, kırılgan, soylu, duyarlı, ama asi görünümlü, mutlaka çekici ve güzel olan bir kadın görünce hemen devreye giren bu ısmarlama senaryonun kötü birer oyuncuları olmak size ağır gelmiyor mu? Bu duvardaki posterin önünde ağlaman bile senaryonun bir parçasıydı. Sana bunu belli etmemeye çalıştım. Ama bu eve getirdiğim erkeklerin neredeyse hemen hepsi bu posterin önünde ağladılar. Bu benim için ne kadar düşkırıcı bir şey biliyor musun?"**

Sanki bütün bunları kendine söylüyor, kendinle konuşuyor gibiydi. doğruldu, semenderini su bardağının içinden usulca alıp göğsüne yerleştirdi. Semenderin kulağına yavaşça: **"Sakin ol bebeğim, sakin ol, yok bir şey"** dedikten sonra, üstünü giyindi. Sonra o da bir sigara yaktı, bakışlarını gece lambasının gölgelere boğduğu odasının tavanında bir noktaya dikerek konuşmaya devam etti: **"Biliyor musun, fotokopiyle çoğaltılmış gibisiniz. Duygularınız hep önceden kurgulanmış. Bana benzer şeyleri söyleyip sonra da benimle sevişmek isteyen, ama göğsümdeki semenderi görünce hemen hemen aynı tepkileri gösteren o kadar çok erkek oldu ki, artık her şeyden ve herkesten umudumu kestim... Gece aldıkları alkolün etkisiyle benim için ölmek istediklerini söylerler, buradan giderken de cüzdanlarını kontrol ederler, yerinde duruyor mu, diye... Hep seviyormuş, âşıkmış gibi yaparsınız, bağlanmış gibi... Ama hep kendinizle, kendi duygularınızla ilgilisinizdir... Tanrım, hiç sıkılmıyor musunuz kendinizden? Böyle anlarda biraz uzağa çekilip, kendinizi hiç seyretmiyor, ne kadar zavallı ve komik olduğunuzu hiç görmüyor musunuz?"** Derin bir sessizlikle dinliyordum onu. Sanki içimdeki o gizli ve herkesten farklı sandığım ama binlerce insanda bir benzeri karakutumu görmüştü. Bana ona karşı çıkacak hiçbir şey bırakmıyordu. Söylediklerimden hem büyük bir utanç duyuyor, hem de garip bir şekilde özgürleştiğimi hissediyordum. Onu öyle, odasının tavanındaki bir noktaya bakarken ve derin bir kırgınlıkla kendi kendine konuşurken bıraktım...

Yollarda saatlerce amaçsızca dolaştım. Kendime lanetler ediyordum. Nasıl oluyordu da kendimi bu denli kolay aldatabiliyordum. Yıllardır bana ait olmayan ödünç duygularla sevdiğimi, bu ısmarlama duygularla acı çektiğimi sanmış, bu başkalarının kurguladığı hayatım yüzünden birilerinden hesap sormuş, birilerine tepki göstermiştim...

Onca yaşadığım boşuna mıydı öyleyse? Yaşanmamış gibi mi saymalıydım onca heyecanımı, onca yolculuğu, onca sanrıyı? Hayır, bu kadarı da haksızlık olurdu bana, yaşadıklarıma, birlikte olduğum insanlara. Şimdi gecenin bu yarısı kendimden bu derin utancı duyuyorsam, bütün bu yaşadıklarımdan yaralı da olsa bir anlam çıkardığımın kanıtıydı...

Eve geldim. Odama girdim. soyundum. Tam yatağıma girecekken göğsümde garip bir kıpırtı hissettim. Sanki biliyordum ne olduğunu, ama yine de çocuksu bir heyecanla hemen baktım. Göğsümün tam ortasında o semender duruyordu. Telaşlanmamaya çalışarak ve onu ürkütmeden seyretmeye başladım. Biraz önce yaşadığım o derin hayal kırıklığının göğsümde açtığı yaraya yuva yapmıştı. Yüzüne, gözlerine, gövdesine dakikalarca baktım. Derin bir dikkatle ve büyük bir incelikle seyredip inceledim... Artık onunla yaşayacaktım...

Zihnim temizlenmiş ve adeta berrak gibiydi. Önümde yepyeni bir sayfa açılıyordu sanki. O ısmarlama, o ödünç duygularımı devreye soksaydım, şu an ona aşık olduğuma inandırmaya çalışırdım kendimi. Hayır, aşk değildi bu yaşadığım... Olsa olsa aşka hazır hale gelmekti...

Senin sırrın bu:
Eksik sevilince fazla güzelleşiyorsun...
Kışın ortasında açan
erik ağaçları gibi oluyorsun.
Gözlerindeki nehirler erkenden taşıyor.
Saçlarında asi bir ağustos dolunayı ışıyor.
Senin sırrın bu
Sen eksik sevilince,
hayat normallerinin üstünde
fazla güzelleşiyorsun...

Akşamsefası

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

İyi öldürmeler!

Çok derin bir adamım; fikirlerim bu derinlikte boğulabilir!

Onun içindir ki fikirlerime can yeleği giydiriyorum!

İşte size can yeleği giydirilmiş bir fikir!

Sakın bu ülkede çelik yelek giymeden dolaşmayın.

Neden mi?

Çünkü Türkiye Avrupa'nın en silahlanmış ülkesi.

Türkiye'de 13 milyon aile var ve bunun yarısı silahlı.

Türkiye'de kişilerin sahip olduğu tabanca, tüfek sayısı 6 milyonu aştı.

Ülkemizde günde 4 kişi bu silahla birbirini öldürüyor.

Bu gidişle insanlar birbirine "iyi günler" yerine **"iyi öldürmeler"** diyebilir!

Ve böylesine bol cinayetli bir toplumda çok sayıda eski katilin milletvekili adayı olmasından doğal ne olabilir?

Zaten şu anki milletvekili adaylarının dörtte biri ya cinayet sanığı ya rüşvet ve yolsuzluk sanığı.

Türkiye Avrupa'da kişisel silahlanmada olduğu gibi rüşvet ve yolsuzluktada birinci.

Uluslararası Saydamlık Örgütü Türkiye'yi Avrupa'nın en ahlaksız toplumu ilan etti.

Böylesine bir toplumda adı rüşvete, yolsuzluğa bulaşmış çok sayıda kişinin milletvekili adayı olması da doğal değil mi?

Liberal hırsızlar mı yoksa muhafazakâr hırsızlar mı yönetsin sizi?

Irkçı katiller mi yoksa irticacı katiller mi yönetsin sizi?

Hadi yapın seçiminizi.

Neyse bunlar derin konular.

Derin konulara can yeleği giymeden dalanlar boğulurlar!

* **Hapishanedeki okurlarıma kitaplarımı göndermek istiyorum. Bana LeMan dergisinden ulaşabilirler.**
* **Lütfü Oflaz**'a sahip çıkalım. Yılların emeğine saygı duyalım.
* Her Perşembe gecesi, saat 22.00-23.00 arası **Yon FM**'deyim. Marmara Bölgesi'nde **96.60** frekansında, diğer bölgelerde ise **Show TV** üzerinden **7.74** ses frekansından dinlenebilir.
* **"Yine Seninle Geldi Hayat"** adlı kitabım çok yakında Gendaş Yayınları'ndan çıkıyor...
* **Ankara.** 17 Ekim perşembe günü **Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü**'ndeyim.
* **Bayram Balcı.** Yerdibi. Şiir. Virtüel Yay.
* **Mehmet Esen**'in yazıp, yönettiği **Karıncanın Gözyaşı** adlı oyun **TİYATRO LİBRA** bünyesinde sergilenecektir. 23 Ekim çarşamba günü saat 20:30'da **Ankara Ekin Tiyatrosu**'nda.

cezmier@leman.com.tr

Kırık Leblebi

SUAT ÖLKAN

kirikleblebi@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

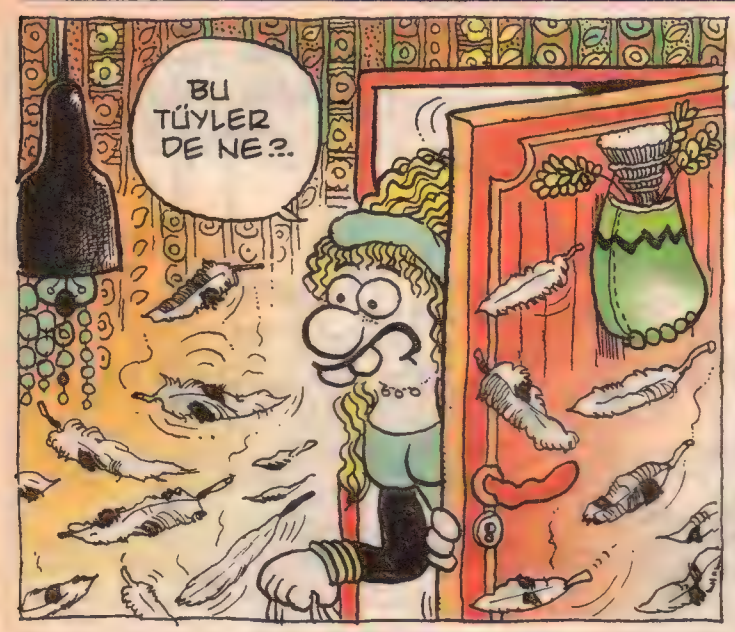

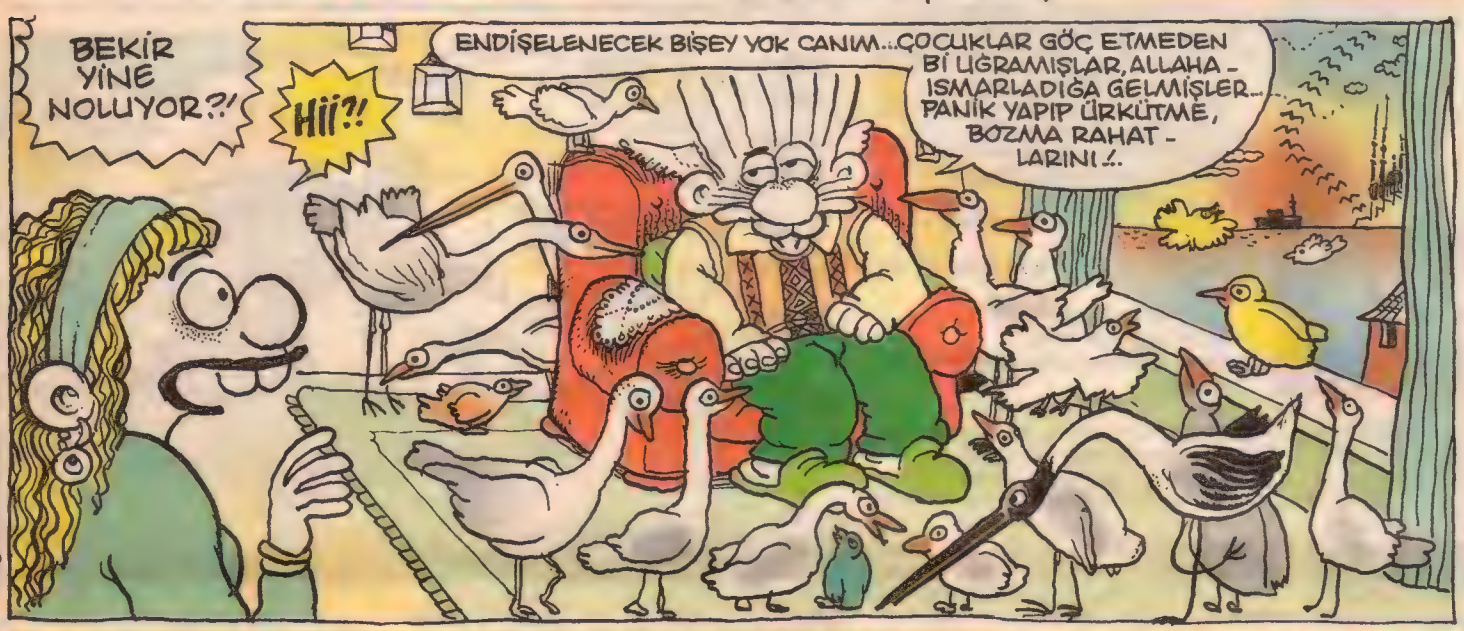

bezginbekir@leman.com.tr

...FEYZİ ÖZŞAHİN

DELİCEVAT

agdabak@leman.com.tr

GÖKHAN DABAK

Akşamsefası

- Alo, çabuk yere yat Sıkılhan, kes kafayı...Evet , çabuk lutfen.

- Nooluyo anne ya? Niye yere yatıyorum? İyiydim bööle ayakta. Hehe.

- Duvarlara yakın yürü evladım, kalabalıkta bir panik halinde hemen yere yat... Açık hedef olma, emi annesinin bi tanesi. Evet?

- Peki terli terli su içebilir miyim? Tanımadığım kişi veya kişiler çukulata verirlerse peşlerine takılıp inşaatlara gidiim mi? Yine ne diyosun sen anne yaa?

- Yapmamalısın Sıkılhan. Tedbirli ol yavrum. Sokaklarda bir veya birden çok keskin nişancı dolaşıyormuş. Adam yaşlı, çocuk, zenci, orta gelirli, alt kültür kim olursa keyfine göre dürbünlü tüfekle vuruyormuş... Siper al çocuum... Ben şu an siperdeyim, birazdan çıkıp yuvarlanarak telefonumu şarj etmeye gidicem...

- Karışmak gibi olmasın ama çık o siperden anne. O herif taa Amerika'da kurşun saçıyo. Hem lanet olası federaller ilgileniyodur zaten kendisiyle.

- Uzak mesafeden dürbünlü tüfekle vuruyormuş çocuum, bakarsın buralara da gelir sana kurşun seker. Babanla yarın çelik yelek alıcaz sana, merak etme...

- Daha yerli, bizden bi paniğe kapılsaydın diyorum anne. "Newyork Kanalizasyonlarında timsah dolaşıyomuş sakın kanalizasyona giriyim deme" şeklinde aradığında seninle bu konuda anlaştığımızı sanıyordum.

- Sana ilgi gösteriyoruz yavrum. Anne ve babasından yeterli ilgi görmediği için seri katil ya da uyuşturucu bağımlısı olan bir sürü çocuk var, evet, hergün okuyoruz bunları. Şu anda bu diyalog arayışlarımız, gösterdiğimiz ilgi seni boğuyor olabilir evet. Ama ilerde anne olunca beni anlarsın yavrucum.

- Nası yani?

- Eeee. Ehe...Herneyse Sıkılhan sen dediklerimi unutma. Baret, kask felan alsak takar mısın? Bahaus'un kataloğundan bakıyorum şu an, sadece sarı renkleri var... Alo? Alooo? Sıkılhan?... Ay inanmıyorum oğlumu vurdular galiba...

- Alo... Sıkılhan ben Dilayda... Bişi sorucam ben sana "kuma" olarak gelebilir miyim?

- Bi manimiz var yalnız Dilayda. Hehehe... Kumalık olayı için benim evli olmam gerekiyo diye biliyorum.

- Bence sen yanlış biliyosun Sıkılhan. Daha dün; Çilek, Hürkan'la Şule'nin ilişkisine kuma gitti. Aslında Çilek'le Hürkan önceden flört ediyorlardı. Sonra ben araya girdim. Çıkıyorduk, o sırada Şule Hürkan'dan hoşlandığını itiraf etmiş. Çilek bana gelip Şule'yi aradan çıkarmak için Hürkan'ı terk ettiğini söyledi. Sonra Hürkan çok eşliliğe itirazı olmadığını söyleyerek Şule'yle çıkarken Çilek'i de kuma aldı...

- Dilayda, Bi sus kızım yaa. Beynimin kukusuna koma gene!

- Sıkılhan, ciddiyim, ben kuma gitmek istiyorum abi. Benim için birileriyle çıkabilir misin? Bana bu iyiliği yap lütfen... Siz çıkın, ben kumanız olarak geliyim...

- Gelme... Gelmeyin... Git! Hatta defol yaa Dilayda.

- Alo? Alooo? Saçmasın Sıkılhan. Düz bi insansın...

- Alo Sıkı... Buğra ben. Abi sentetik tiner alıp Çağataylar'a geliyosun hemen, durum çok acil.

- Bana ne olm nalbur muyum ben? Ayrıca zıkkım için.

- Tineri içen kim lan. Çağatay'ın şeyine sürcez. Olm çocuğun durumu harbi çok kötü bak. Bu plastik şişme kadınlar oluyo ya. Çağatay şeyine marangoz tutkalı sürüp plastik kızla şey yaparken yapışmış.

- Hayır abi, yeminim var. Çağatayın şeyiyle uğraşmaktan bıktım ben. Elektrik süpürgesinin borusuna kıstırdığında da "Abi Bosch servisinden bi tamirci arkadaş alıp gelsene" diye beni aramıştı. Rezil oluyoz lan millete. Kendi şeyini kendi kurtarsın beni ilgilendirmiyo.

- Abi yazık lan çocuğa, hayatının sonuna kadar yapışık ikiz gibi o plastik şeyle mi yaşıycak. Kankalık bööle günde belli olur. Hadi kap da gel tineri. Ben gidip alıyım diycam ama adım çıkmış. Mahallenin nalburu hayatta bana tiner felan vermez. Hadi kanka...

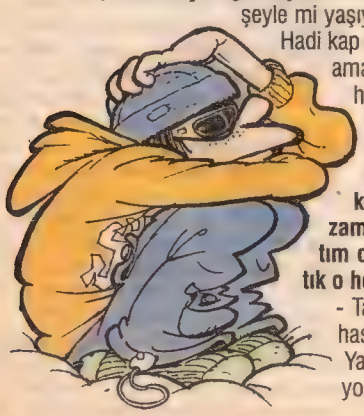

- Hiç kanka ayağı yapmayın olm. Kendi şeyini ağzına almaya çalışırken boynunu kırıp hastanelik olduğu zaman üç ay bütün ödevlerini ben yaptım onun. Yeter artık abi.Oynamasın artık o herif de orasıyla yaa...

- Tamam abi baarma ya. Kızı söndürüp hastaneye gidelim bari diyo Çağatay. Yalnız ikimizde de para yok. Bi elli milyon çıkma yapabilican mı sen bize?

Akşamsefası

KAAN ERTEM

@leman.com.tr

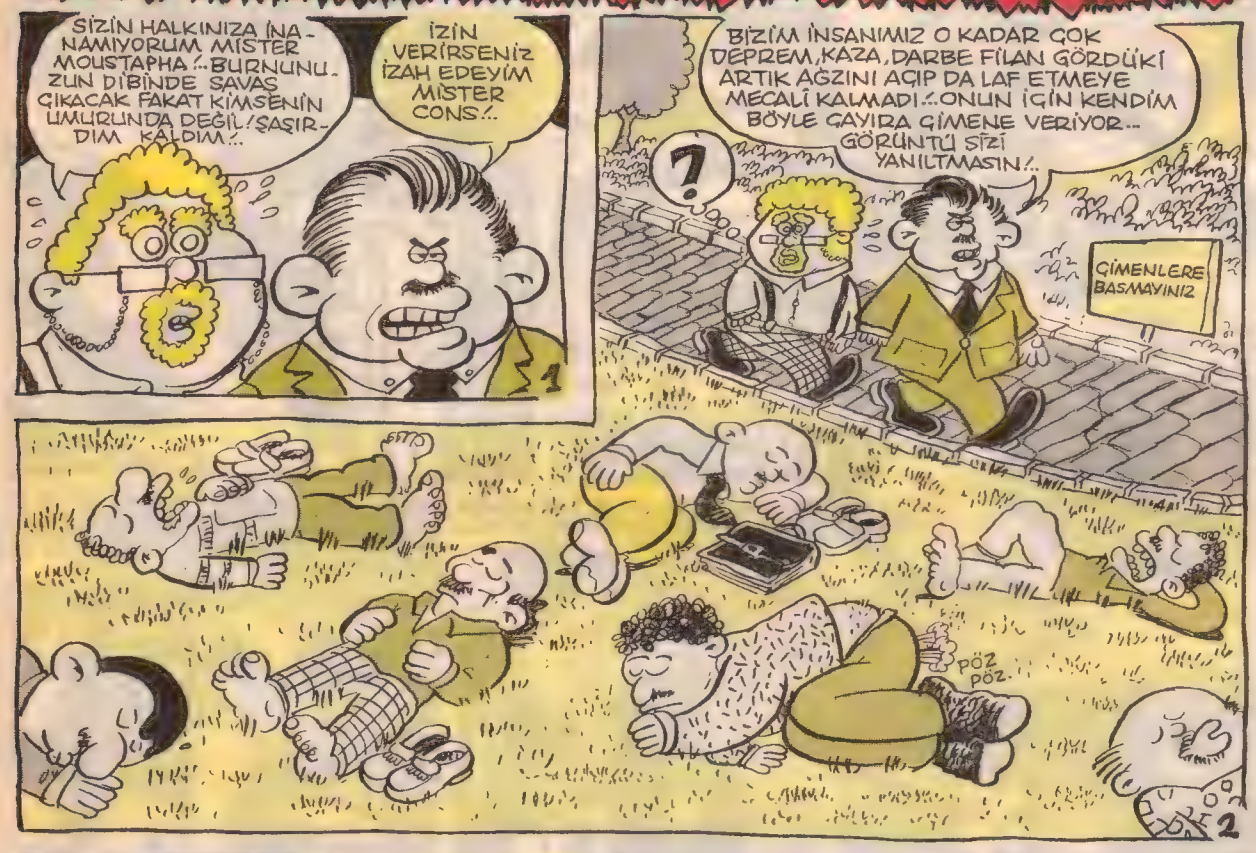

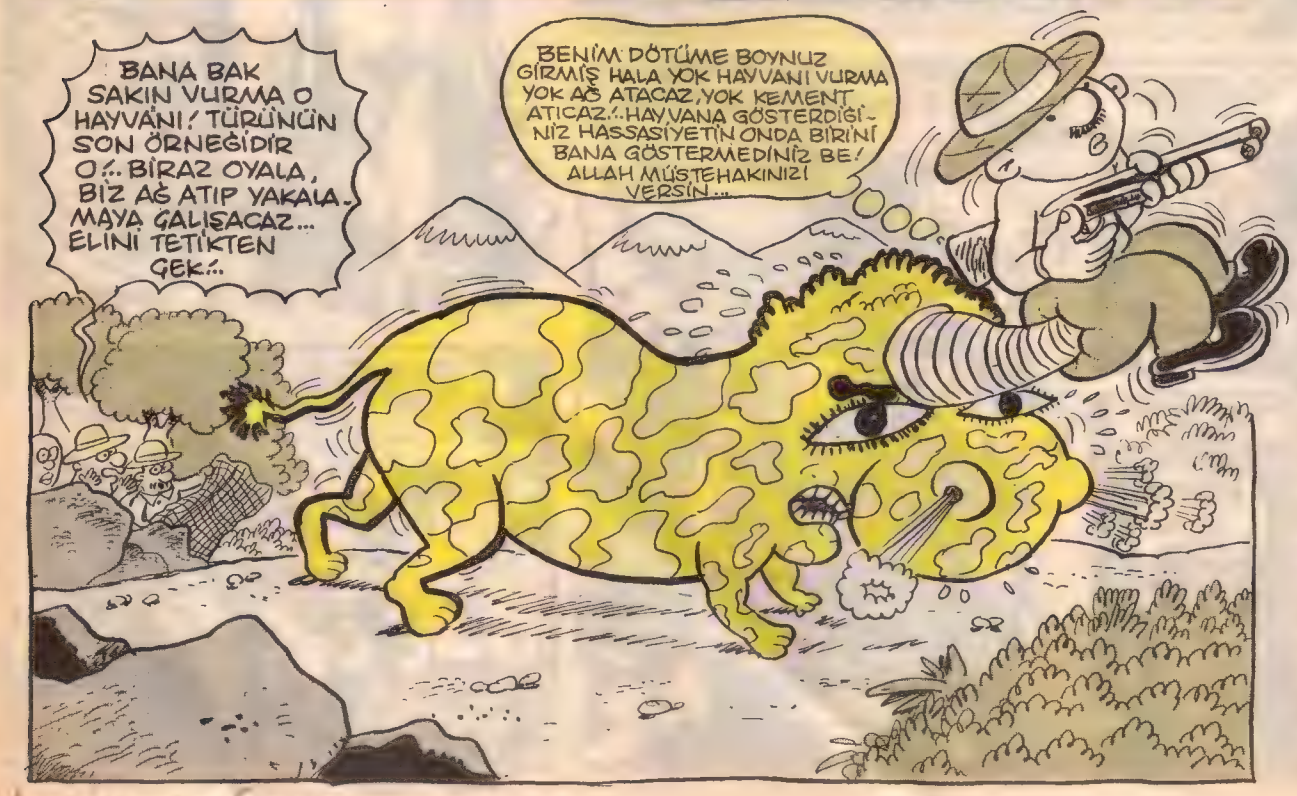

EDEBİYATA GİRİŞ

Nihat Genç

Konu: Cyrano!

Yüzyıl önce tarihler, 1900'ü dönerken, Fransa'nın en meşhur adamı Cyrano de Bergerac'ın yazarı, Edmond Rostand idi. Aynı yıllarda Fransa'da Dreyfus davası sürüyordu. Ama edebiyatçılar, gazeteler, halk, Rostand'ı konuşuyor. Yediği, içtiği, giyindiği, söylediği herşey halkın ağzında. Cyrano de Bergerac yeni sahnelenmişti. Dünya edebiyatı sanki romantizmi yeni keşfediyordu, bu denli naif ve bu denli kutsal imgeler, kılıç, şiir, aşkı bu denli sarhoş edici şekilde hiçbir yazar biraraya getirememişti. Oyun hızla başka dillere çevrildi. Uzak ülkelere kumpanyalar. Hatta İstanbul'a dahi geldi, ancak, oyunun kahramanının uzun burnu, Abdülhamit'in burnunu andırıyordu, izin verilmedi!

Cyrano, Don Kişot, Hamlet, Raskolnikov gibi dünya edebiyat tarihinin "hazret"lerinden. Aşk mektubunun üstündeki gözyaşlarını, seni yazmak ne zor Cyrano! Aldığın yaraları taşıyor hala yazarlar. Nükte, alay, şiir, kılıç, düello, yoksulluk, gurur ve aşk. Bunlar için, bütün coğrafyalarda paranın, şöhretin saltanatına karşı hala senin tiradların okunuyor Cyrano: "İstemem eksik olsun!"

Onbinlerce kez sahnelendi. Ancak, Fransız halkının bu oyuna düşkünlüğü çok zaman sonra alaya dahi alındı. Nerdeyse bizim "Malkoçoğlu" filmlerine döndü.

Her eserin konusunu, halk, Tanrı, insanlar, eşyalar, vs. oluşturur. Cyrano'nun konusu ise: "Edebiyat"tır. Eser, edebiyatın ne olduğunu ve temel kavramlarını işler. Son sahnede, sevgilisi Roxana'nın, manastır bahçesinde akşam vakti işlediği gergefinin üstüne düşen yapraklar, bu oyunda "azrail" rolünü oynar. Bu oyunda, çapkınlık, sevişme, buluşma hiç yoktur, hepsinin rolünü "yapraklar" üstlenir.

Genç edebiyatçı için Cyrano'yu okumak askerlik hizmetidir. İşgal kuvvetlerine (medya yazarlarına) karşı savaşmak için edebiyatın haleti ruhiyesini, doğuş sebeplerini, varlık sebebini en iyi anlatan bu naif, romantik şaheserdir!

Yapraklara hayranlığımızla eğlenmeyin. Onların bir sonbahar günü, rüzgarla hayranlık verici son uçuşlarında nefes kesici akrobasileri hüznümüzü kırbaçlar. Duygu ve hayallerimizi, insanlığın bayrağı yapan yaprakların bu son süzülüşleridir. Ağacından firar eden, kendini ateşe, bilinmeyene atıveren yaprakların havadaki "s" kıvrımları sevgilinin dudak çizgileridir. Rüzgarın nereye savuracağını bilmeden korkusuzca boşlukta raksedişleri edebiyat'ın cennetidir! İnsanlar, mal, para, mülk sahibi olmayı ister. Edebiyatçının mülkü sadece bu yapraklar! Bir imge olarak edebiyatın hazinedeki sorumlu bakanıdırlar. Rüzgarda kendini boşluğa umarsızca bırakışı ruhun en güzel en isyankar süsüdür!

Cyrano'yu eşsiz bir klasik yapan, hala insanoğlunun ruhunu kamçılamasının sebebi: "güzel sözler"dir. Cyrano için güzel söz: "hayatın anlamı, hayatın tadı." Zeki ve ince ruhlu insanların büyüleyici sözlerinden güzel ne vardır dünyamızda. Güzel bir söz, çoktan hayatımız için lüks oluverdi. Oysa mutlu hayat dediğimiz şey, bizi övmüş, okşamış, şımartmış güzel sözleri topladığımız gizli sandıkların ta kendisidir. Güzel sözlerle okşanmamış bir kadın, canlı bir cenazedir!

Kanımızın sıcaklığı, sinirlerimizin titreşimi sabah akşam bir güzel söze muhtaç! Güzel sözler neden aşırı duygusallığın konusu oluverdi. Modern topluma nefretimiz, sert eleştirimiz bu, bir güzel söz sahibini artık melonkolilikle suçluyor, aşırı incelik, başka, ilginç, tuhaf bir yere doğru uzaklaştırıyoruz. Esketik ameliyatlar, ölümcül diyetlerle, topluca bedenlerine işkence eden kitleler, bir güzel söz öğrenmek ve söylemeyi neden hiç dert edinmiyor. Bedenimize nitelik katan bir güzel sözdür. Belki de çağımızın depresyonları, psikiyatristlere koşturmaları bir güzel söz eksikliğinden.

Birden aklıma geliverdi işte, divandan: "Bahçeler bezendi, çimenler süslendi. Sevgiliden geliyorum haberini, benden önce bu bahçeye kim getirdi!"...

Bir zamanlar insanlar canlarını güzel sözlerle korur, bedenlerini kötülüklerden güzel sözlerle kurtarırdı. Zerafet, sanat, nezaket ancak güzel sözlerle mümkündü. Bir zamanlar neden insanlar ölümsüzlüğü güzel sözlerde ve onların ince hikmetlerinde, okşayışlarında aradı! Kalbimizi saran bir güzel söz, göğsümüzün üstüne bastırdığımız sevgiliden bir küçük pusuladır. Velhasıl bu amansız gerilla savaşında tek nevalemiz ve silahımız sadece çürümüş yapraklar! Allah kimsecikleri kurumuş yapraklardan, bahçelerden, uzun yürüyüşlerden, güzel sözlerden eksik bırakmasın. Hayatımız için çok sert tedbirler alın, birkaç güzel sözü kalbinize bastırın!

Roxana, oyunun kadın kahramanı, iki sevgilisine rağmen ömrünce bir erkeğe dokunmadı, ölen sevgilinin aşk mektubunu yaşlanıncaya kadar kalbinin üstünde sakladı. Güzel sözlere düşkünlüğüyle zerafet ve nezaketin timsali, bu güzel sözleri derin bir sır, dünyanın en büyk hazineleri gibi "taşıyışıyla" Fransız edebiyatının, romantizmin baş kahramanı oldu! Genç edebiyatçıların ne zaman ruhu çalkalansa, sokaktaki bütün kadınları Roxana gibi görür. Roxana, saf, temiz, pırıl pırıl bir aşk ve yüce fedakarlık! Genç yazar, genç şair, duy sesimi, sokaklarında kelime güzelliklerini kahramanlaştıracak tek bir Roxana kalmadı!

Roxana'ya aşık iki erkek, biri Christian, diğeri gizlenmiş sevgilisi: Cyrano! Christian çok yakışıklı, Cyrano çok çirkin. Cyrano aşkına ebediyyen karşılık alamayacağını bilir. Christian'a yalvarır: "Sen bana güzellik ol / Ben sana ruh olayım!"...

Güzel yazılar, güzel sözler toplumun ruhudur! Göklerden bir güzel söz için ayrıldık. Tanrı'nın yanından, birbirimizi okşamak, iltifat, şımartmak için uzaklaştık! Yazarların geceleri gidip gidip ziyaret ettiği bir kavmi var. Kara toprakla sevişen. Kara saçlarını tarayıp uzun selvilere dayayan. Çekingen, utangaç, gizli, gecelerin ülkesi. Ağır yükler taşır gibi kararan havayla inliyor gibi. Et deri kalmamış, üzüntü, sıkıntıdan kararmış akşamlar. Sözün kabarık coşkusu olmasa, bu sert, bu demir paslı keskin perdesi akşamların. Akşamlara yarı sarhoş koşan kimlerdir? Tam vazgeçerken bu dünyadan bizi alıkoyan kimin dudaklarından dökülen sözlerdir.

Hayatı, ruhumuzu güzelleştiren, ey güzel sözler! Sizleri kimler yazdı! Ne çok yazdı! İnsana hoşça vakit geçirtmek, şeytanları, boğucu sıkıntıyı taşlamak, bu hüzün tadlandırıcısı, bu duygu lezzeti, bu hayal gücü kimlerin? Durduk yerde büyük bir sevinç yaşamak için, durduk yerde zevkten deliye dönmek.. Kaç insan içimizde sandıklarında saklıyor bu sözleri. Ruhumuzu büyük ve eşsiz yüce bir manzaraya çeviren bu sözlerle içimizde kaç kişi gece gündüz yatıp yatıp kalkıyor. Aşksız geçen tek bir akşamı nasıl kaldırır bu kalabalıklar!

Cyrano, eşsiz, meşhur uzun burnuyla bir çirkinlik abidesi! Aşağılık komplekslerinin en fecisi. Dalga, daşşak geçenlerin efsanesi! Halkın alayları motor gibi makine gibi ara vermeksizin dalgasını geçer. En sağlam ruhları bile paramparça eden bir halk faşizmi. Yalnızlığa itilir. Başına her an kakılan bu bedeni kusur, hayatı için her saniye ona hatırlatılan ne büyük bir tehlike. Osmanlı orduları başkomutanı Enver Paşa'nın boyu fazla kısaydı. Atatürk"ün boyu kısa, sesi inceydi. Bir yığın aşağılık, alçak ve namussuzla her an uğraşmak zorunda! Burnunu, iğneleyici, zehirli sözleri ve kılıcıyla ölünceye dek korur! Çirkinliğini, kılıcı, şiiriyle maskelemek ister. Cyrano, basit, mıymıntı, şöhret düşkünü, burjuva özentisi insanları hiç sevmez. Onunla başedecek güçte şair yok. Şairliğiyle soylu değerler ifade eder, çirkinliğini unuttrup, saf, temiz, yüce bir erdemle özdeşleşmek ister. Ama bu büyük kargaşa, çelişki, çözülemeyecek bir büyük trajedi, çünkü ne denli yüce sözler söylese, burnu her zaman o güzel sözlerine çelme takıp yine alay konusu oluyor. Gülünç, iğrenç, korkunç bir burun sahibinin soylu duyguları dile getirmesi, o burnu kendine bağışlayan Tanrı'ya karşı bir isyan, zaten Allah'a inanmaz. Burnunu gözlerden hiç saklayamaz. Gizlenemez bu çirkinlik, Cyrano'yu korkusuz ve çok amansız bir şövalye yapar. Sözleriyle başka bir bedene girmek zorunda. Durmaksızın soylu sözlerle pis, çirkin, basit insanlarla dolu bu hayata karşı koymak zorunda. Bu korkunç burun Cyrano'yu çıldırtmıştır, bu bedensi cinneti, büyük bir zekanın ürünü, incelmiş söz oyunlarıyla aşmayı dener!

Cyrano'nun kendi burnuyla dalgasını geçtiği tiradlar inanılmazdır, çirkinliğini korkusuzca tasvir ederken bulduğu söz oyunları, edebiyat tarihi için eşsizdir: "Yaptırın ona bir küçük şemsiye / Yazın fazla güneşten rengi solmasın diye!".. "Ey burun, bütün cihanda / Seni nezle edecek güçte tek rüzgar bulunmaz!".. Yine kendine şöyle seslenir: "Mösyü kibarsınız muhakkak / yoksa imkanı var mı cumba sahibi olmak!"..

Çok şiddetli, acı verici, ruh azaplarından doğmuş bu cümleleri, dalgasını geçenlerin yüzüne karşı, meydan okuyarak söyler ve son cümlesi: "Ancak, bana böyle şakalar yapamazsınız / Çünkü karşınıza çıkar / Bergerac'ın kılıcı!!"..

Edebiyat, yüce olanla bayağı olanın çatışmasından doğar! Ancak, yüce sözler söyleyen ağzının bir santim üstündedir o bayağılık abidesi çirkin burun! Kendisine yaptığı bu ağır şakaları

DERSLERİ

zevkle okuması, gücüne güç kadar. Cyrano zeki lafları, zarif buluşlarıyla dalga geçenleri denetim altına alır, susturur. Sanki çirkin burnu onu, soylu duygularla büyük bir başkaldırıya hazırlar. Basit, budala insanlara karşı bir isyan düzenler. Kendisini çıldırtan çirkinlik, burjuvalara karşı savaşının bayrağı olur. Ya da iç rahatlığını bulabilmek için, herkesten önce itiraf, teşhir edebilmeli bir insan çirkinliğini. Haysiyet sahibi insanlar, çirkinliklerini görmeden, başkalarına ateş açamaz. Ve sanki, gözünün önünden bir an gitmeyen bu çirkinlik, onu sürekli, güzel, soylu, zeki sözler söylemede talim sahibi, uğraş sahibi, kendini aşmak zorunda bırakır. Çirkin burnu, onu şiddetli bir radikal yapar. Yani, en ulaşılmaz yere, bu burunla hiç girilemeyecek yere, romantizmin kalesine tırmanır. Edebiyatın gizli anahtarını saklandığı yerden bulup çıkartmıştır: "Gurur!" Çirkin burnu, Cyrano'yu başkasından, halktan dışarı koyar, tek başına bırakır, orijinal bir yalnızlık, burnuyla yalnızlığa itilmek istenir. Kalabalık içinde onurlu insanlar gibi yaşamak bir yana, kalabalıklara "onur" dersi verir, herkesle durmaksızın savaşmak zorunda kalır. Bir bayağı komiklikten, inanılmaz bir tragedya yaratmak zorunda. Zaaf, edebiyatçıyı coşturmakla, zaaf edebiyatçıyı azdırmakla kalmaz, zaaf, yüce erdemin en kuvvetli ilacı olur ve basit ve zavallı kitleleri kılıcıyla yararak en imkansız tepeye tırmanır: Edebiyat tarihinin en romantik kahramanı, bayrağı, insanların en çirkini Cyrano, olur!

Kılıç ve üstün söz yeteneğiyle korkunç çirkin burnunu aşan Cyrano, bu zalim burunla yalnız sevdiği kız karşısında utanır! Canıyla, bedeniyle sevgilinin önüne çıkamamak. Şerefi için meydan meydan dövüşen Cyrano, aşkı sözkonusu olunca bir korkak gibi davranır. Çirkin burnu yüzünden yüz kızartıcı bir suç işlemiş gibi saklar kendini. Bu radikal romantik, aşktan darbe üstüne darbe yer ve ebediyyen sözlerinin arkasına gizlenmeye karar verir. Bu soylu fedakarlığı bir hayalperestlik değil, edebiyatın amacıdır bu, gizlenmek. Cyrano'nun kalbinde bitmeyen bir düzensizlik kolgezer. Çıkıp dobra dobra konuşamamak, hayatın en katı gerçeği. Ne söz, ne şeref, ne kılıcı bu utancı örtemez. Ama inadla aşkının üstüne gider, aşk savaşından bir saniye kaytarmaz, gizlendiği yerden ömür boyu mektuplar yazar.

Sevdiği kız Roxana kuzenidir, çocukluğundan beri tanışırlar. Roxana, Cyrano'yı ağbi bilir. Birgün Cyrano'dan, kendisini Christian denen yakışıklı çocukla tanıştırması için yardım ister. Sevgilinin ricası, emirlerin emridir. Başka bir çocuğu bulup elinizle teslim edeceksiniz, dayanılmaz çatışmalarla doludur Cyrano'nun ruhu!

Cyrano, yine, burjuvalara, şiiri ve kılıcıyla meydan okuduğu birgün, Christian sürekli onun burnuyla dalgasını geçer. Bu inanılmaz bir meydan okumadır Cyrano'ya. Cyrano hangi cümleyi kursa, Christian karşısına geçip "burnun mu?" der, defalarca. Etrafındakiler Cyrano'nun çocuğu asla affetmeyeceğini, doğrayacağını düşünür. Cyrano hayatında ilk kez kendine yapılan alaylara katlanır. Düz yakışıklı Christian'la başbaşa kalır ve Roxana'nın ona ilgisinden söz eder. Arkadaş olurlar!

Ancak, Christian çok tutuktur, konuşmasını bilmez, aşk sözcükleri bulamaz. Roxana karşısında rezil olacağını düşünür. Cyrano devreye girer, aşk mektuplarını kendisinin yazacağını söyler. Edebiyat, başkasının mektubunu yazmaktır. Christian'ın da çok sert bir karakteri vardır, Roxana, beni olduğum gibi kabul etsin diye diretir. Başkalarının yardımı, sözüyle sevilmesini asla kabullenmez. Ve Roxana'nın karşısına olduğu gibi çıkmaya karar verir, büyük bir hüsran yaşar.

Çünkü Roxana'ya sadece "seni seviyorum" diyebilir, Roxana ısrar eder: "hadi", "devam edin lütfen, büyüleyici, sarhoş edici sözlerinizi bekliyorum" der. Christian kekeler, tıkanır, söz bulamaz, yeniden ağzından sadece "seni seviyorum" der. Christian'ın bir cümle dahi kuramadığını gören Roxana'nın hayalleri yıkılır, aşkı biter. Sevdiği adamın bir boka yaramadığını düşünür. Bu dünya güzeli yakışıklı çocuğu hiç umursamaz, "ruhu da güzel olmalıydı" diye inad eder. "Benim tanıdığım Christian soylu, yüce, güzel sözler söyleyebilmeli" der!

Christian, aşkını kaybedeceğini anlayınca Cyrano'nun tavsiyesine istemeden uyar, bir gece, Roxana'nın penceresinin ardında, karanlık içine saklanarak, Cyrano'nun kendi ses tonunu taklit edip Roxana'yı mest etmesine izin vermek istemez, ama, itiş kakış içinde Cyrano, Christian'ı itip kendi rolünü oynar ve Roxana yeniden Christian'a aşık olur...

Christian mağduruyetini kabullenmez. "Beni olduğum gibi sevsin" diye diretir. Yazar, bu romantik idealist tabloda, Christian'ın şahsında insan asaletini çok sağlam resmeder. Çünkü Christian için mağduriyeti kabullenmek tüyler ürpertici bir aşağılanmadır. Bu yüzden asla Cyrano'nun süflörlüğünü kabullenmez. Modern toplum bize şöyle seslenir, mağduriyetini kabullenip, kendinizi acındırın, asla itibar talebinde bulunmayın, isteklerinizi ancak bu şekilde müzakere edebiliriz. Değil gurur, soğukkanlı görünmeniz dahi cezalandırılır. Modern toplum bütün insan yavrularına aynı yıkıcı merhameti gösterir, kendinizi acındırın, ağlayın, zırlayın ki, yardım edelim, der. Çünkü, gururu yıkarsanız öfkeyi de yıkarsınız. Öfke yıkılırsa "kutsal"ı da bertaraf edersiniz. Yani, beş kuruşluk yardım için insan ortadan kaldırılır. Şefkat talep eden, merhamet dilenen bir köpekler sürüsüne döneriz, soylu aşklar artık bizim neyimize!

Christian asla yardım talebinde bulunmaz. İnanılmaz sertlikte bir adalet duygusuyla Cyrano'nun karşısına çıkar, "hayır o aslında seni seviyor" diye diretir. Küçücük duygular üzerine düşünün. Küçücük korkular, küçücük kuşkular, küçücük telaşlar. Düşünemediğimiz kadar çokturlar ve günboyu yiyip bitirirler bedenimizi. Bize küçük dehşeler hazırlar ve en derindeki "egomozu" parçalayıverirler. Çünkü, en derindeki sütun, "adalet" duygusudur. Modern toplum bize, yakın, yıkın, menfaatiniz için küçük hileler, yalancıklar, sahtekarlıklar yapın diye diretir, sebebi, en derindeki "adalet" duygumuzun yıkılıp, onların vahşi iktidarlarını kabullenmemizi sağlarlar. Bir insan ele geçiremeyecek, sahip olamayacak pahasına "adil" davranmalı. Bu yüzden Christian'ın ıstırabından derin zevkler alırız. Christian gibi çok yakışıklı bir gencin bir kaç güzel söz beceremiyor diye, "mağdur" düşürülmesi de oyunun inceliğidir, ancak, Christian'ın bu mağduriyeti asla kabullenmeyişiyle, yüksek, asil bir sevgili olarak gözümüzde büyür. Cyrano'yu artık çok daha güç bir vicdan hesaplaşması beklemektedir...

Christian'la Cyrano arasında "hayır o aslında seni seviyor" kavgası ve çekişmesi başlar. Christian savaşta ölene kadar, iki aşık birbirine "hayır o aslında seni seviyor"u ıspatlamak peşindedir. Cyrano, Christian savaşta son nefesini verirken ona Roxana'nın aslında kendisini sevdiğini inandırmaya çalışır. Christian bu şüpheyi çözemeden ölür. Son nefesinde dahi Roxana'ya soru üstüne soru sorar, soruların hepsi, güzellik, çirkinlik üzerinedir... Christian son nefesinde Roxana'ya: "Roxana! Korkunç çirkin bir adam olsam yine beni sever misin?" der. Roxana: "Evet" der... Ve biraz sonra Cyrano'ya: "Herşeyi denedim, onun gerçek sevdiği sensin" deyip, ölür!

Gerçek sevgili kim? Yüzü güzel olan mı, ruhu güzel olan mı? Tanrı'nın bu acıklı trajik eşitsizliğine edebiyat bir adalet mekanizması olarak devreye girer bütün kıtalarda! Bütün coğrafyalarda tarihin ilk gününden beri bitmeyen bir meydan savaşı verir edebiyat. Çirkinliğinden endişe duyan çaresiz her sevgiliyi yakıcı sözleriyle silahlandırır.

Edebiyatın en büyük savaşıdır bu. Tabiatın kendisine karşı girişilmiş amansız bir boğuşmadır. Tabiata karşı, tabiatın sert, acı, katı gerçekliğine karşı "sembolizm"i keşfeder. Çünkü sembolizm, bütün eşyanın rengini, fiziki görüntüsünü değiştirir. Tabiatın bütün tasavvurlarına iç dünyamızın rengini verir. Sembolizm, katı, çıplak, acımasız gerçeğe karşı, edebiyatın verdiği isyan hareketidir! Bütün eşyaları, evleri, davranışları, tabiatı, Tanrı'yı, akla gelebilecek herşeyi silbaştan gözden geçirir, edebiyat. İnsanoğlu'nun tabiata karşı en büyük ayaklanmasıdır sembolizm! Fiziki gerçekliği "linç" girişimi! Kabarmış sözlerle, taşkın, kınlgan bir duygu imparatorluğu kurar ve abartılı şarkılarıyla hepimizi

Devamı Arka Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Akşamsefası

13. Sayfadan Devam

içine alır!

Christian, İspanyollara karşı savaşa katıldığı günden beri Cyrano onun adına günaşarı ondan izinsiz Roxana'ya mektuplar yazar. Roxana, mektupların duygusal süslerine, derinliğine dayanamaz ve tası tarağı toplayıp kadın haliyle düşman cephesi içine dalıp, Fransız askerlerinin yanına gelir. Askerler, bir kadının nasıl deli bir cesaretle düşman cephesini aştığına şaşırır. Roxana'ya işte bunu sorarlar. Roxana, bu gücü, Christian'ın yazdığı mektuplardan aldığını söyler. Mektupların duygusal gücü Roxana'ya bir kahraman kuvveti, korkusuzluğu verir. Hiçbir zorlama, dayatma olmadan, incecik ve zarif bir kadını savaşa sürükleyecek denli coşkun bu mektuplar edebiyatındır. Askerler, sert görünümlü cephe içinde, topların, silahların yanıbaşında zarif, nazik bir kadın görünce şaşırır. Roxana'nın dantelasından çok duygulanırlar. Elişi, süslü, kadın işi bu dantelayı askerler fazlasıyla abartır, dantela bir nevi savaşın amacı olur ve dantelayı flamalarına bayrak diye takarlar! Güzel söz, kadın zerafeti, dantela, korkusuzluk ve aşk cesareti, Fransız milli estetiği olur! Roxana'nın dantelası, cephedeki rütbeleri, üniformaları aşıp, savaşa ince bir ruh katar. Romantizm burada had safhadadır. Yazar, kadın dantelasına dahi militarist bir anlam katar, dantela, savaş aygıtının bir parçası olur, çünkü, vatan için ölmekle, aşk için ölmek duyguları 19. yüzyılı sarhoş eden "romantizm"in iki büyük ayağıdır.. Vatan sevgisi, bir kadına aşk, içiçedir, işte bütün coğrafyalarda milli bağımsızlık savaşlarını coşturan "milli romantizm" budur!

İşte bu sahneler 1900'lü yıllarda Paris'in kibar kalabalıklarında duygusal infilaklara sebep oldu. Kibirli insanlar, yoksul insanlar bu duygusal patlamalarla Cyrano'nun aşkını kahramanlaştırdıkça, vatanseverlik de büyüdü. Ruhu soylulaştıran bu aşk hikayesiyle edebiyat, büyük kitleler içine girerek tarihinin en büyük kariyerini yaptı. (Türk milli edebiyatında "aşk" ayağı çok eksiktir, kadın yerine, fedakar ana, bacı kahramanlar kullanılmıştır!)

Roxana, gururla, Christian'ın yazdığını sandığı mektupları gösterir: "Bakın üstünde Christian'ın gözyaşları var!".. Gözyaşları aslında Cyrano'nundur. Cyrano ayrıca, Christian adına son bir veda, aşk mektubu yazmıştır. Roxana, Christian'ın kalbi üzerindeki kanlı mektubu ebediyyen kalbi üstünde taşır. Üstünde Cyrano'nun gözyaşı, Christian'ın kanı bulunan mektup, bir muska, bir büyü gibi, Roxana'nın kalp ağrısını ebediyyen dindirmeye çalışacaktır!

Oyunun son perdesi, onbeş yıl sonra bir manastır bahçesinde geçer. Cyrano onbeş yıl boyunca, kalbinde sakladığı aşkı Roxana'ya hiç söylemez. Roxana, Christian'ın yazdığını sandığı kanlı mektubu onbeş yıl aralıksız göğsü üstünde taşır. Cyrano, her cumartesi iki eli kanda olsa Roxana'yı düzenli ziyaret eder.

Cyrano, burjuvaları eleştiren, budalaları affetmeyen, zehirli iğneleriyle herkesi sokmaktan yorulmayan yaşlı bir gazetecidir. Herkes çekinir, korkar Cyrano'dan. Kılıcının karşısına kimse çıkamaz, ama ölmesi için dua edilir. Bu acımasız eleştirileriyle Cyrano, yoksulluğa, yalnızlığa itilir, bir tavan arasında sefil bir hayata gömülür. Söylediği sözlerin onuru için kimseden yardım aklının ucuna bile gelmez. Açlıktan ölür, nükteli, iğneli sözlerinden vazgeçmez.

Roxana'yı ziyaret edeceği bir cumartesi günü, manastıra ilk defa geç gelir, çünkü, karşısına kılıcıyla çıkamayan rakipleri bir suikast düzenler, Cyrano'nun kafasına kalas düşürürler. Cyrano yaralıdır. Ölmek üzeredir. Roxana ölmekte olduğunu bilmez.

Son sahne. Manastırın bahçesi. Bir sonbahar günü. Roxana yine gergef işlemekte. Akşam olmakta. Yapraklar, Roxana'nın gergefi üzerine düşmekte!

Bu son sahne, edebiyatın yerkürede düzenlediği en güçlü, en duygulu çatışmalarla doludur, ağlamamak, hüngür hüngür hıçkırmamak mümkün değildir. Bu son sahnede her replik, her cümle, kanlı bir mermi gibidir, üstelik akşamdır, üstelik bir sonbahar günüdür.

Cyrano, gergefin üzerine düşen sonbahar yaprağını görür ve sahne başlar, ilk cümlesi: "yapraklar"...

Yine mi o yapraklar.. Yaprakların onbeş yıldır Roxana'nın gergefinin üzerine düşmesi Cyrano'yu delirtmektedir, bütün oyun. Cyrano'nun bütün duygusal atmosferi bu tek cümlede özetlenir: "Yapraklar"...

Yapraklar, yapraklar, yapraklar! Bu eşsiz, manyak romantiği bir ömür boyu kudurtmuş ve tedavi etmiştir. Şimdi, aynı yapraklar, kalbine yine mermi gibi girmekte. Oyun kaçyüz bin kez sahneye konursa konsun, Cyrano'nun "yapraklar" deyişiyle salon patlaya patlaya hıçkırıklara gömülür. Oyunun en güçlü repliği tek kelimedir: "Yapraklar!"... "Yapraklar" deyişiyle, Cyrano kendini kaybeder. Bundan sonrası artık tufandır. Sevgilinin ağzından çıkacak her söz patlamaya hazır mayın gibidir...

Gergefin üzerine düşen her yaprak Cyrano'nun nefesini darlaştırır, boğar, ölümünü hazırlar! Roxana, binlerce kez çıkartıp okuduğu kalbinin üstünde gözyaşı ve kan lekeli Christian'ın mektubunu bir kez daha okumak ister. Mektubu bu kez ilk defa okumak için Cyrano ister.Cyrano yaralı ve cançekişmekte. Hava mektubu okuyamayacak kadar kararmıştır. Ancak, mektup, satın satınna Cyrano'nun ezberindedir.

Cyrano akşam karanlığında mektubu okur ve Roxana karanlıkta nasıl okuduğuna şaşırır, bağırarak yerinden kalkar: "Bu mektupları yazan sendin..."

Cyrano son nefesinde yakayı ele vermiştir.

Roxana hayıflanarak, bunca yıl neden söylemedin diyerek delilenir ve mektubun üstündeki gözyaşlarını gösterir: "Bu gözyaşları senin... Benim gerçek sevdiğim sendin!"...

Cyrano, eliyle mektubun üstündeki kanı göstererek: "Ama, kan, onun kanı!"...

Bu aşk kimin? Gözyaşını döken mi, kan dökenin mi? Edebiyat, namus, şeref, derin bir bilgelikle bu büyük soruyu ortaya atarak Cyrano'yu yere düşürür. Yaraların ve soruların en büyüğüdür bu. Gözyaşı döken benim mi bu aşk, kan döken sizin mi? Bu toprak, bu sevgili kimin?

Ülkenizi soyuyorlar, halkınızı öldürüyorlar, bu kanın sahibi kimse aşkına sahip çıksın! Çünkü Cyrano, aşkı Roxana'yı, onun için kan döken Christian'a ebediyyen teslim etmiş, Roxana'ya dokunmamıştır! Kanı dökene, ömür boyu, derin bir saygı duymuş ve ebediyyen susmuştur. Hiçbir güzel sözün, hiçbir soylu duygunun, Christian'ın döktüğü kan kadar kutsal olamayacağını bilir. Bu büyük romantiğin gözyaşları, güzel sözleri ve soyluluğu artık hiç işe yaramaz! çünkü kan, "onun kanı!"

Bu kan sizin kanınız, edebiyat sadece, yapraklar ve gözyaşlarıyla dolu bir çağrıdır! Edebiyatın, edebiyatçının "haysiyeti" budur!

Cyrano sendeleyerek ayağa kalkar, son nefesini vermekte. Arkadaşı, ölmekte olduğunu anlar ve ona: "Ay ışığı seni götürmeye geldi" der. Bu çılgın romantiği bu dünyadan ay ışığından başka kim götürebilir. Cyrano "mehtaba" döner. Elinde kılıcı, yanında sevgilisi ve karanlık ormanların üstünde mehtap!

Ay ışığına döner.. Tanrı'ya kılıcını gösterip: "Bu (kılıç) benim!" der. Bu kılıcı, şerefiyle taşıdığını... Artık ölmekte olanın kendisi değil, Tanrı'ya armağan edeceği, işte bu boyun eğmemiş, bükülmemiş "kılıçtır"... Lekesiz, tertemiz, gururunun abidesi, kılıcı!... Tanrı'ya, mehtaba, ay ışığına, kılıcını uzatır!

Roxana, ölmekte olan Cyrano'yu yerde, başından sarar, Cyrano'nun ağzından Roxana'ya karşı, son cümlesi dökülür: "gururum!".. Perde, oyun biter...

Roxana'ya aşkım demez, sevgilim demez, ona, "gururum" der...

Tanrı'nın cezası o korkunç çirkin burnu aşabilmek ve burjuvaların alaylarına karşı koyabilmek için, bu kadar yüksek, bu kadar soylu ve erişilmez bu gurura ihtiyacı vardı!

Aşkı için değil, gururu için yaşadı!

Hayatın anlamı, hayatın tadı, hayatın gayesi, bu zehirli iğneleyici sözler, bu ölümüne düelloiar, bu sefiliği pahasına vazgeçmeyişi, bu başkaldırısı, bu bitmeyen isyanı. İnsan olmanın asaleti, bu "gurur" için!..

Ders bitti. Kalk ve doğrul, genç yazar! Dışarda ipini koşarmış rüzgar. Cyrano bir hayalperest miydi? Bırak kendini sokağa. Bırak, hayallerini rüzgarlar oysun. Yazar yaprakları çok mu abarttı? Bırak kendini yapraklara. Yapraklar kılıç ucu gibi kalbine dokunsun. Cyrano son sahnede öldü mü? Öldü mü genç yazar... Peki neden bu kılıç hala elimizde, bu kılıç şakırtıları hala beynimizde!

nihatg@leman.com.tr

Akşamsefası

M.ORTATEPE'NİN TEKNOLOJİK ADAMLARI ve MAXI MESAJ ÇILGINLIĞI

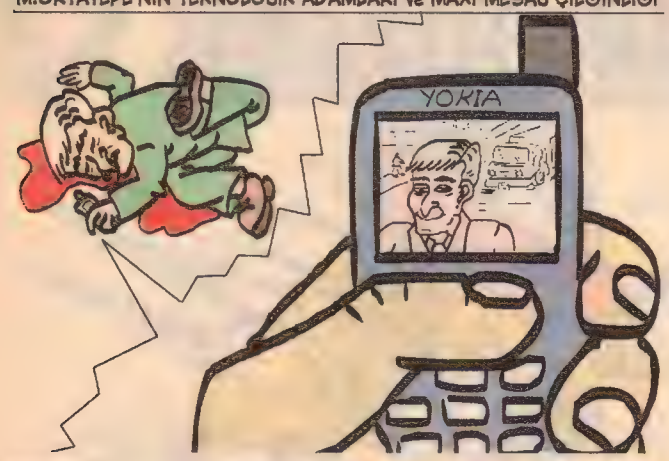

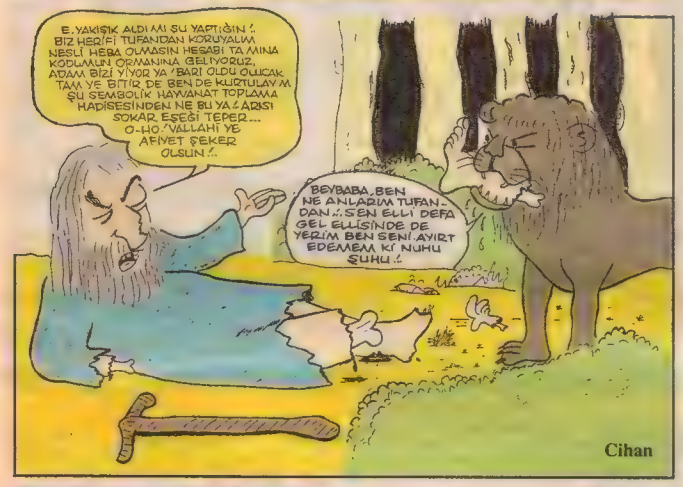

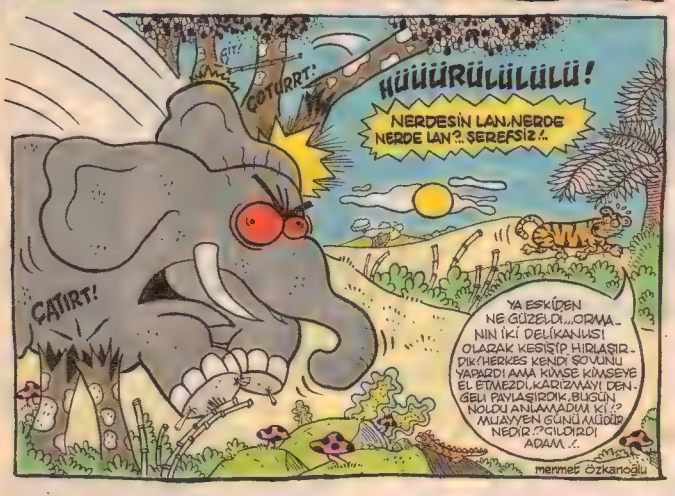

LeMan Okur Mektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Açlık

Sıcak bir temmuz öğlesi, insan oturduğu yerde terler içinde kalıyordu. Eskimiş bir koltuğun üzerinde uyuklamak üzereyken hayatımı sarsacak o sesle irkilmiştim. Babam elindeki demir parayı öyle bir vurmuştu ki sehpanın üzerine, evin içinde yankısı gitmeden isyan sözleri hemen peşinden dökülüverdi.

– İnandığım Tanrı böyle olmamalı!

İlk başta anlam veremediğim bu sitemin sebebini anlamakta geciktirmeyen babamın sözleri devam etti.

– Ne olurdu sanki şu kuru fasülyenin içinde bir parça da et olsaydı. İşte o anda her şey durdu, babamın nemli gözlerinde gözlerim asılı kaldı. O zaman çocukluğumu orada bıraktım, babam da üç ay sonra hayatını orada bıraktı. O ölmüştü. Ve geriye etsiz yenen bir kuru fasülyenin gerçekliği kalmıştı. Tüm bunlar acılar zincirinin küçük bir halkasıydı. Ve bu zincirden küçük bir halkayı daha anlatmak istiyorum.

Köyde olduğumuz bir yaz günüydü. Erkek kardeşimle, annemi köyde bırakıp eve gelmiştik. Son paramızı da köyden gelişimiz için kullanmıştık... Karnımız acıkmıştı ve evde yiyebileceğimiz sadece bayatlamış köy ekmeği vardı. Ve birkaç kelle kuru soğan. Soğanı kaynamış suyun içine doğrayıp ekmekleri de kattıktan sonra babamızın isyan sözlerini anımsayarak karnımızı doyurduk. Kardeşimle göz göze geldiğimizde bakışlarımızdaki dostluk ve muhannete minnetsiz oluşumuzun gururu vardı. Gerçekten de o an muhteşemdi. Canım kardeşim Serkan bu satırlar eğer yayınlanırsa gözlerinden öptüğümü bil.

Sevgili Leman dostları bu yazıyı yazmama sebep; Knut Humsan'ın "AÇLIK" adlı baş yapıtı. Sarsılarak okudum. Çünkü geçmişim vardı içinde. Her ne kadar bizim yaşadığımız kitapta anlatılanlar kadar derin olmasa da o açlığı hissettim. Dileğim odur ki yeryüzünde açlık kalmasın; ama dilemek bana korkak ve alçaltıcı gibi gelmekte. Halbuki bunu engellemek elimizde. Ama bizler arada kalmış insanlar topluluğuyuz.

Sevgi ve saygılarımla...

Fazıl Oral/Akkuş

Eyvallah Leman!

Açıkçası sana minnettarım ve emin ol bu kadar Leman dostunun aynı zamanda benim de, fikirlerimin de dostu olacağı aklıma gelmemişti! 2002/38 Leman'da yazım ve korkusuzca adresim çıktığında! yalnız olmadığım duygusu beni mutlu etti. Tek derdim bu kadar cevabı nasıl yazacağım!? Bunun için nasıl ki bana bu kadar dost için yardım ettiysen umarım onlara bir EYVALLAH demek için de yardım edersin! İki gündür posta kutum dolup taşıyor! İlk mektupta rahatsız oldum çünkü manasız, anlamı sapmış, egzantrik olmaya çalışan, okuyanlar bilirler, yazımla alakasız olduğunu bilirler işte böyle bir mektuptu. Annem başımın etini yedi; "sen görüşlerini yazıyorsun da neden açık adres veriyorsun" diye!- Halbuki ben açıktım, gayet açık, o yüzden de hele de o yazıya anlamsız mektupların geleceğini düşünmeden adres verdim. Son iki gündür de tam 27 tane mektup aldım; öğrencisi, askeri, düşünce suçluları (ki bu nasıl bir suçtur!) çok sevindim ve annem de sevindi... Hepsine de mektupla nasıl cevap vereceğimi şaşırdım. Annem "Lemankardeş sana belki yardım eder" dedi:)

Böylece bunu kabul eder misiniz bilmiyorum ama, sizin sayenizde edindiğim fikir dostlarım ve hepsi birer Lemandostu!.. Yine sizin sayenizde teşekkür etmek istiyorum. Ve verilen açık bir adrese (ki bu Leman'dan verildiği için farklı anlaşılacağını sanmam) dost! olarak görüp düşüncelerini gönderdikleri için hepsine hela! olsun...

H.Evcil, Ö.Arı, B.Durali, E.Domrul, S.Arslan, S.Kılıçkaya, C.Pala, M.Sadıkoğulları, C.Oğuz, V.Yıldırım, Y.Görgü, A.Gümüşsoy, Ö.Uzun, M.Yıldız, E.Özer, C.Çiçek, G.Tezcan, M.Danacı, C.Bakanşak, S.Yeşilli, Serhat, C.Tuğral, S.Tugay, V.Yürek, İ.Özcan, E.Güler, M.Kaya.

Hepinizin mektupları ve cümleleri içten olduğu ve görüşlerimi paylaştığınız için hepinize selam olsun! Mektuplarınızı teker teker cevaplayacağım ama hakettiğiniz gibi bir Lemandostu olarak sizi bu sayfadan, Türkiye'nin ses çıkardığı bu yerden selamlamak istedim! Gecikirsem affedin, emin olun çok sevindim, hepimizin Lemandostu ve birbirimizin dostu olduğuna... Ayrıca Leman'a adresimi yazmakla kötü bir şey yapmadığımı anneme hep birlikte gösterdik! Eyvallah yoldaşlar!

Aygül/İstanbul

Harbiden Hayalperest

Kütahyalı Emel... Mektubunu Leman'da okudum. Ve o programı ben de izledim... Anlıyorum. Üzgünüm. Ama bizler boşuna üzülüyormuşuz! Ülkenin tek sorunu Amerikan zencisi ağzı ve pazarda satılan, üstünde sarışın, maymun suratlı adamların resminin olduğu tişörtlermiş! Biz de salak gibi üzülüyoruz parkta, çadırda yaşamak zorunda kalanlara! Tüh, çok üzüldüm taklitçiler varmış! Mersinli Gamze sana söylüyorum; gözünü aç, uyan, burası TÜRKİYE! Kendini kandırma, hepimiz açız. Seyyar stendapçılar da aç sen de, ben de, hepimiz açız. Taklitçi değil hakikisi olsak bile açız. Bizi ancak direnişin hakikisi doyurur güzelim. Rap'in mapin değil! senin gibilerin derisini yüzüp tuz gölüne atmak istiyorum...

Seni seviyorum Leman. Tüm yazar ve çizerlerine sevgilerle.

Senem Yıldırım/Nazilli

Filizlerimiz Tükenmesin

2002/38. sayıda, Okur Mektupları bölümünde Manisa'dan yazan Eda'ya merhaba... Ben üniversite son sınıfta okuyorum. 1. sınıftayken aynı senin gibi şiir dinletisi yapmaya karar vermiştim. (Aslında bu fikir daha lisedeyken aklıma düşmüştü ya, neyse...). Ancak ben şanslıydım. Tek başıma değildim. 6-7 arkadaşımla beraberdim. Ve çok sıkı bir çalışmanın ardından (1 hafta içerisinde) dinletimizi yaptık. Yani ben sahneye çıktım. Ve bu belki de (o ana kadar) hayatımın en önemli anıydı. İnsanlar beni alkışlıyor ve tebrik üstüne tebrik alıyordum. İlk anda okuldan gelen tepkiler olumluydu. Ancak ardından ciddi sorunlar yaşadık ve adı bile olmayan dinleti grubumuz dağıldı. Yani benim de sesim kısıldı, "kıstırıldı"...

Demem o ki Eda pes etme, inatla ve inançla dinletini yapabilirsin. Eğer okulda başaramazsan, okul dışında gerçekleştirebilirsin... Üniversite konusundaki hayal kırıklığını ben de paylaşıyorum. İnan bana bizlere bilinçli bir törpüleme politikası uyguluyorlar. Törpülenme Eda, filizlerin tükenmesin... Sevgiyle kal...

Mari/Antakya

Merhaba Leman Dostları

Ben devlet denilen olgunun, ağır tekmesini yemiş bir mahkumum. Çünkü hiçbir delil ve belge olmadığı halde bana bu kadar ağır bir olay yaşattılar. Cezaevine girdiğimde bana ceza veremezler diye düşünüyordum. Çünkü davacılar gelip bu olayda yoktu diyorlar. Olaydan üç saat sonra üstümüz aranıyor. Tabi benim üzerimde olaydan temin edilmiş hiçbir şey çıkmıyor. Tabi emniyetteyken polisler yaptırım gücü ile getirdikleri evrakları okutmadan imzalatıyorlar. İstersen imzalama. Filistin askısına, elektriğe, yangın söndürme hortumundan çıkan tazyikli suya dayanma gücün varsa imzalamazsın. Zaten ondan sonra iş bitiyor. Mahkeme... Mahkemenin yaptığı şey polis tutanaklarını göz önüne alıp cezayı basıyorlar. Hiç bu cezayı veriyoruz ama nasıl yatacaklar, suçları bu cezayı gerektirir mi, belki de gerçekten suçsuzdur diye düşünmüyorlar.

Yani bir insan mahkeme karşısına çıkıp kendini savunmaya kalkışsa bile nafile... Bu arada Avrupa Birliği'ymiş, Kopanhag Kriterleri'ymiş; böyle bir devleti Avrupa Birliği gibi gelişmiş ve ilerlemiş bir topluluk başına bela mı etsin.

M.E/Niğde E Tipi Kapalı Cezaevi

Çığlık, Ankara'ya Sesleniş (Ve Tüm Öğrencilere)

Merhabalar; bu mektubu, 28 Eylül 2002 tarihli sayıda "Susmak daha doğrusu susturulmak..." başlıklı okur yazısına katıldığımı belirtmek için yazıyorum... Ben Gaziosmanpaşa Üniversitesi Beden Eğitimi Spor Yüksek Okulu'nda okuyorum. Okulu bırakma düşüncesi aklıma gelmedi değil. Ancak bunu yaptıkça sen, ben gibiler kaçtıkça sonradan gelenler de aynı sorunlarla karşılaşacak. Ne yapmalılar, onlar da mı kaçacak?Hiç sanmıyorum. Hani karanlığa küfretmektense, mum yakma felsefesine ne oldu? Bence kaçmak hiçbir işe yaramıyor. Evet, durup düzeni izlemek, bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın demekte yanlış. Ama bir yerlerden başlamalıyız. Hiçbir şey olamadığı gibi bunlar da yalnız olmaz. Küçük başarılar ya da küçük başarısızlıklarla sonuçlanabilir belki, ama başarı başarıdır. Belki içlerinden birinin düşüncelerini değiştirebilir. Ne dersiniz? Bence başlangıç için fena sayılmaz. Suskunluğun çığlığa değil de en azından fısıltıya dönüşmesi bile susup, hatta gözlerimizi kapatmaktan iyidir!.. Teşekkürler Leman Ailesi...

Dorn/Tokat

Boşluklara İzin Vermeyelim

Bu bir ilk, devamı gelecek mi bilmiyorum? Sizinle neden ve nasıl beraber oldum onu da bilmiyorum, bu beraberlik bazen size ve her şeye karşı nefrete dönüşüyor. Bu nefreti hak ediyor musunuz sorusunun cevabı geçen haftaki okur mektubu köşesindeki "Yakışıklı Dondurmacı" meselesinde yatıyor. Bunca rezaletten çektiğimiz yetmiyormuş gibi bir de bu köşeden seslerini yükseltmelerine izin veriyorsunuz. "Bu alacalı delikanlılar ve güzel kızlar" neden kendi dünyalarını taşıyorlar buralara, gitsinler kendi mağaralarında "aşklarını" ve "çapkınlıklarını" yaşasınlar, yetmedi mi onlardan çektiğimiz? Ve şunu çok iyi anladım ki, bizler LeMan yaratıcıları ve devamlılığını sağlayanlar suskun kalıyoruz, daha sesimizi yükseltelim. Yayınlanmasa da daha çok yazalım ve izin vermeyelim boşluklara, bilelim ki hayat boşlukları affetmez... Her mevsim hüzünlü olan bu kentte ayaktaysa insanlar, yaşamaya ve paylaşmaya değer şeyler vardır demek. Ya sizin kentleriniz dostlar, böyle hüzünlü mü?.. Yazın siz de kentlerinizi ve insanlarınızı, yazın ki paylaşalım hüzünlerimizi ve sevinçlerimizi... Yaşamaya değsin günlerimiz, öylece bakmayalım her şeyi berbat edenlere, kenetlenmeyelim ama izin de vermeyelim hüznümüzü çalmalarına...

Ilgınç/Diyarbakır

Merhaba

Ben Balıkesir'de Matematik Öğretmenliği 3. sınıf öğrencisiyim. ve geçen sene demokrat arkadaşlarla birlikte "lal" adında bir kültür-sanat dergisi çıkardık. Bir kısım çevreler tarafından baskılar olmuştu. Ve dergimizin sonra ki sayılarının gelmemesi beni üzen bir durum. Ve gerçekten "lal" (dilsiz) kaldık... Ayrıca Can Yücel'in dizelerine benzeyen Bezgin Bekir'e ise keyifle bakıyorum. Teşekkürler.

Abdurrahman/Balıkesir

Hep Beklenir Burada

Doğmak nasıl hayata göz açmaksa hayat ölüme akan bir nehirdir. Hayat nehri er geç denize ulaşacaktır. Ve nehir uğradığı her yerde bir dere aramaktadır. Bilmediği bir yerlerde, bilmediği bir şeyler aramak... Aramak çoğu kez bulamamaktır! Bulmak hep bir kaybedişin başlangıcı olurken, hayal kırılır ve başlar mapusluk... Mapus bir laboratuardır. Yarım-eksik bir hayat... Dudaklara söylenmemiş sözler biriktikçe yazmak konuşmanın/anlatmanın/ırmak ırmak çağlamanın öteki adı olur.

Her yazış "görüldü" damgasıyla çıkar yola... Bilinmezdir yolculuk. Zira; hiçbir mapuslu, kendi mektuplarının postacısı olamaz. Pulsuz, damgasız gidemez bilinmeze... Ve bazen de "hangi adrese gönderileceği bile bilinmeden" mektuplar yazılır, gerisi uçsuz bucaksız bir ova enginliğinde bekleyiştir... Bekleyiş çoğunun gelmeyişidir. Hep beklenir burada. Beklemek hem boyun borcudur, hem çaresizliktir... Ve sürdükçe bilinmezden yana bekleyiş, bu beton duvarlarda her yerden daha gece olur; gece!

Beklemek bir yazgı, gelmeyiş nehrin ulaşmaya gebe olduğu denizdir. Ve siz Leman dostlarından; Bekledik/Beklerim/Bekliyorum...

Ahmet Süreyya Gür
1 Nolu E Tipi Kapalı Cezaevi
Bağlar/Diyarbakı

"Yurdum Dinsin Artık Gözünün Yaşı"

Öncelikle bize düşüncelerimizi yazma imkanı sunduğu için Leman'a teşekkürler. Ben bir lise son öğrencisi olarak korku ve endişelerle birlikte üniversiteye hazırlanıyorum. Mezun olup işsiz kalan gençleri görmek beni endişelendiriyor. İşten atılmalar, düşük ücretler derken son olarak gazetede, YÖK hakkındaki düşüncelerini söyleme nedeniyle üniversitelerden kovulan öğrencilerin haberini okudum. Bu nedenle halkımızın ve biz öğrencilerin sonunun nereye varacağını düşünerek derin bir korkuya kapılıyorum. Elbet bu böyle gitmez ve onurlu bir yaşamın kapıları halkımıza açılır. Bizlere bugünleri yaşatanları herkes tanıyor. Tanıyoruz ve bir daha onları iktidara getirmeyeceğiz. Çünkü kimin ne olduğunu öğrenmiş bulunuyoruz. Bunun için emekçinin ve halkın yanında olan partilere oy vereceğiz. Yolsuzlukları kovacağız.

"Haykır acını ey halk, kopar sırtında şakırdayan kırbacı..."

Şimdiye kadar iktidarda olup da hiçbir şey yapamayan yöneticiler şimdiden sonra da hiçbir şey yapamazlar. Zaten bir şey yapmıyorlar, halkı acımadan sömürüp ve yobaz bir kültüre teslim etmeye çalışıyorlar. Bu göründüğü gibi kolay olamaz. Daha şimdiden işçiler, köylüler ve çiftçiler zor durumda. IMF ve AB'ye yapılan sululuk bize tarımımızın ve sanayimizin tüketilme girişimlerinden başka bir şey getirmedi. Çok istiyorsanız AB'ye siz girin, biz kalıyoruz.

"Gidenlere selam olsun, kalanlarla yola devam"

Yaklaşan seçimler için IMF'ci değil, emekçinin yanında olan partileri düşünelim. Bugünlerde ortaya çıkan, halkçı ve yeni olduklarını söyleyen partilere kanmayalım. AB bize gelecek vadetmiyor, tam tersi Türkiye'yi tüketmeye çalışıyor. Orası bizim kurtuluşumuz olamaz. Çocuklarınızın geleceği için, haberiniz olmadan cebinizden çalınan vergiler için, öğrenimlerine son verilen gençlerimiz için, ezilen halkımız için bir kez olsun "hayır" demesini bilelim. Şu anda halkımız her şeyin farkında, o halde AB'ye teslim olmayalım...

"ASIL ONLAR TESLİM OLSUN!"

Ertan/İstanbulr

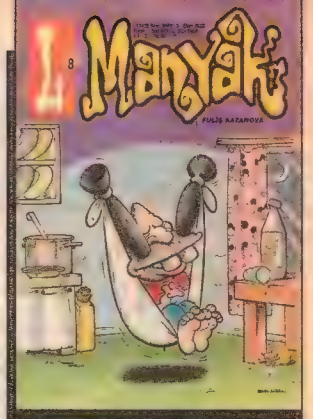

LeMan
SAYI: 571
17 EKİM 2002
PERŞEMBE
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için
Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: Sabah Gazetesi - Dergi Bölümü • Genel Dağıtım: BBD
Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Akşamsefası

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

Üstad Ahmet Yılmaz'ın katkılarıyla.

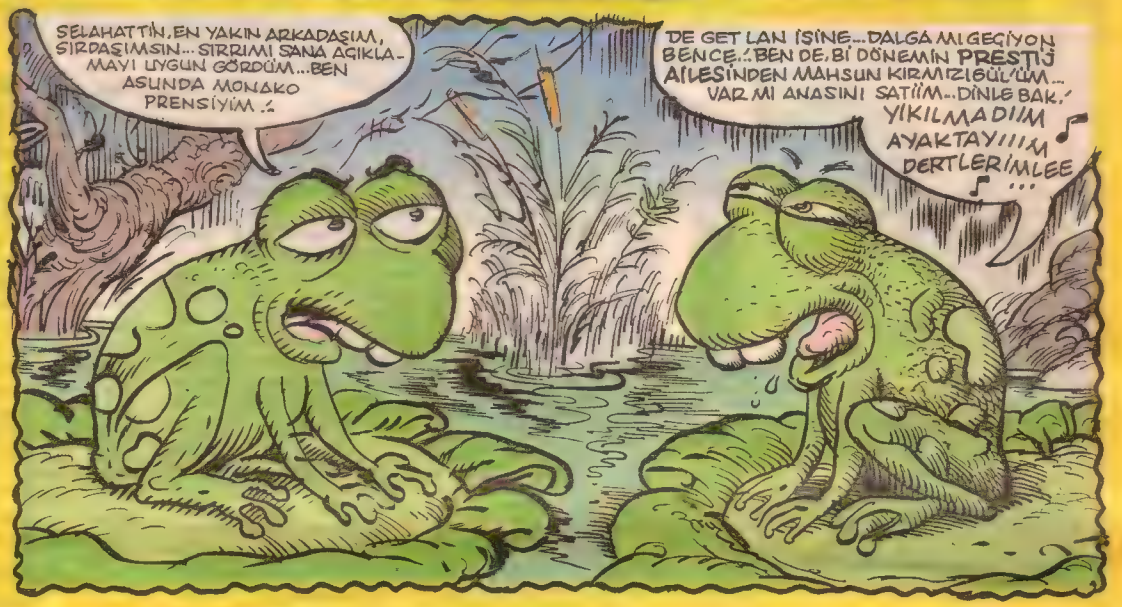

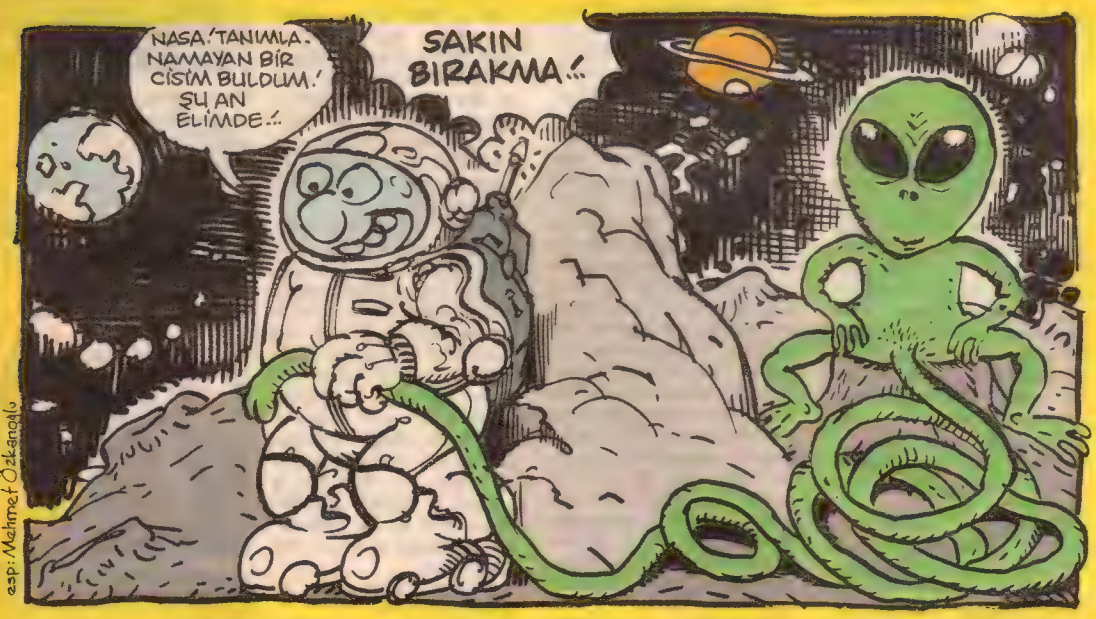

esp: Mehmet Özkanoğlu

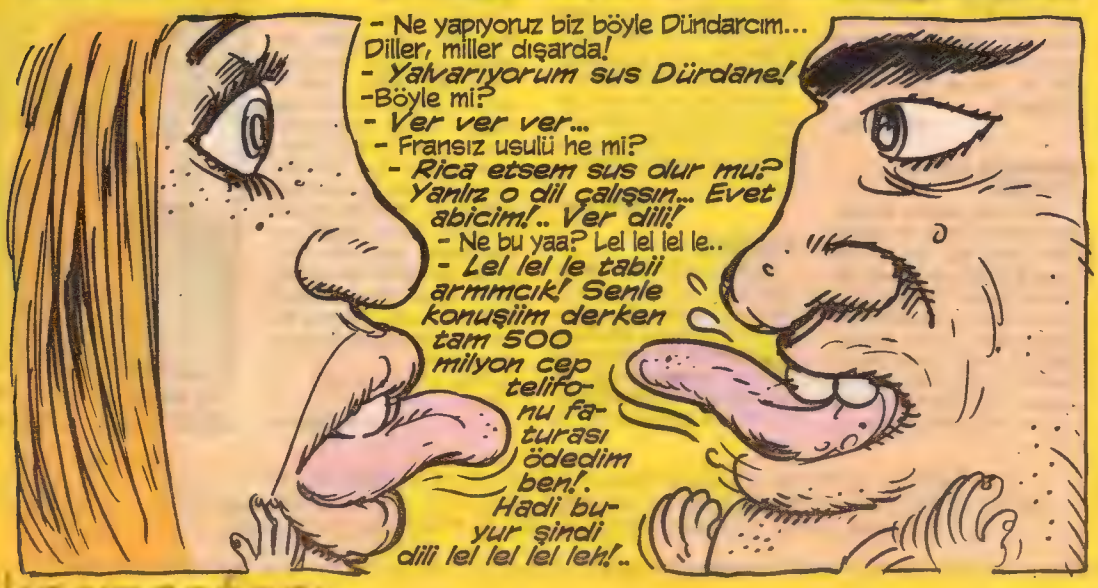

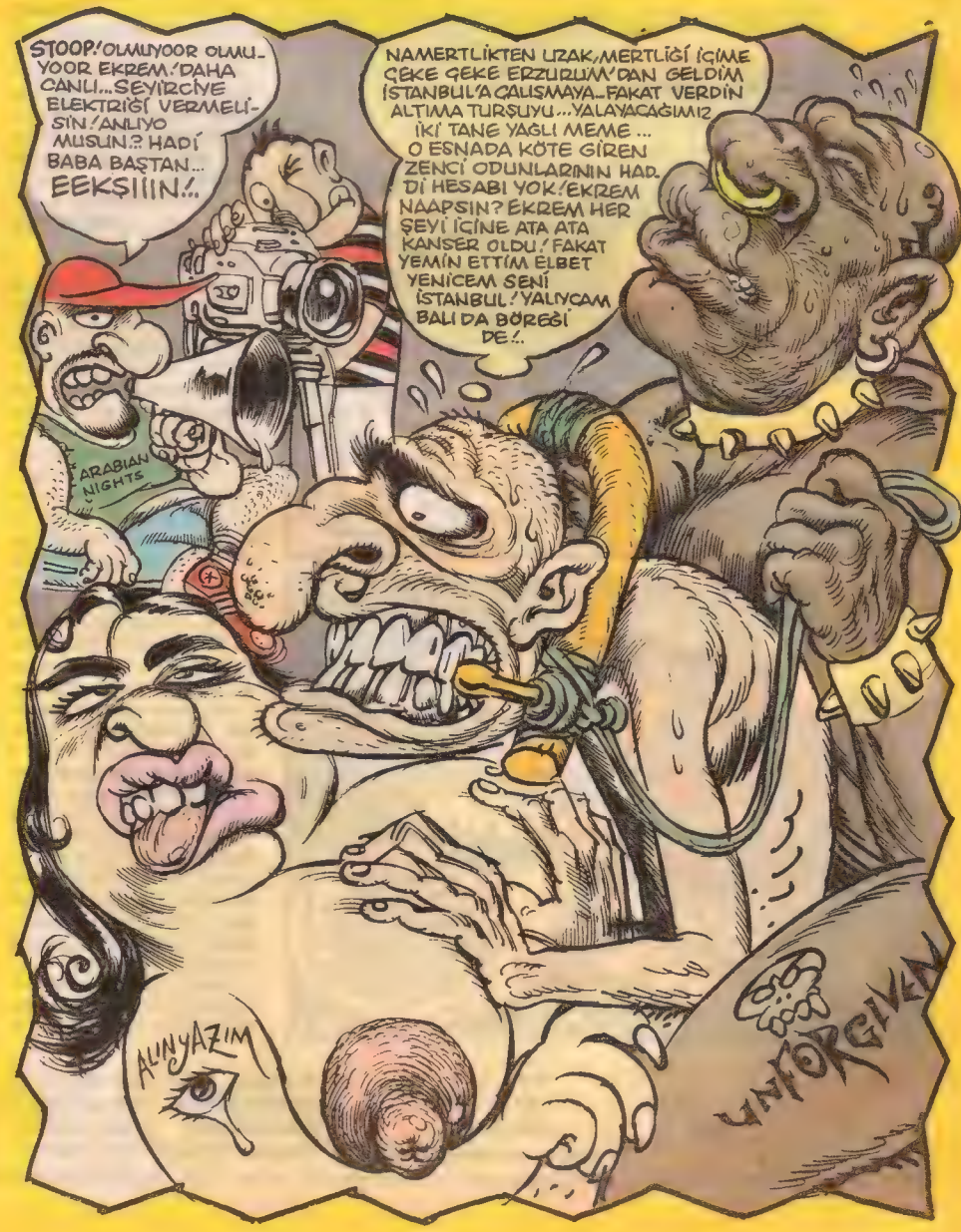

Akşamsefası

572

24 Ekim 2002 Perşembe 152209 Sayı: 2002/43- 650.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

K.K.T.C-750.000 TL.

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

MAGAZİN, TELEVOLE BOK ÇUKURU

Yıllardır dilimizde tüy, kalemimizde mürekkep bitti. Kaç kapak yaptık, kaç yazı yazdık, kaç karikatür çizdik sayısını unuttuk... Televizyonları, gazeteleri, cafcaflı eklerini, 1. sayfalarını, tam sayfalarını magazin-televolelerle halkın üzerine patlayan lağım borusu gibi kullanmak aslında bize göre ideolojik bir tercihti. Böyle olduğu için çok önemliydi ve onun için bu kadar üzerinde durduk, yazdık, çizdik.. Vaka bir ülke için utanç verici boyutları bile çoktan aşmıştı... Şebek şovmenler, dürrük şarkıcılar, elbise değiştirir gibi sevgili değiştiren bluğ çağını henüz aşmış ebleh manken kızlar, baba parasıyla hovardalık yapan ruhsuz, duygusuz, embesil, şiş surat zengin çocuğu oğlanlar, Ferrariler, milyon dolarlık yatlar, yazın Lailalar, Dodo Beachler, kışın Etiler'in zevksiz, zevzek, kitch ötesi Arto'lu, Tırto'lu mekanları, bunların her türlü iğrençliklerini hep beraber tüm ülke seyrettik.. Onlar gibi olduk, tek farkla, tüketmeden, tüketemeden. Bir halkı, ülkeyi topyekün paralize etmek, aptallaştırmak istenilse herhalde ancak bu kadar etkili bir yöntem kullanılabilirdi.... Son, Derya Tuna'nın vurulması işlere silah, külah, mafya olaylarından sonra bütün basın, medya, en etkili kalemler bunları tartışmaya başladı... Aslında ne olduğu da ortada.. Mit, MGK bunları hizaya çekip işin boku çıktı diye brifing vermiş...İş buralara kadar da varmış. Oysa biz bunları yazıp çizerken; "canım uzaktan kumandan elinde istemiyorsan seyretme" diyenler de bunlardı... Bu televizyonların, bu gazetelerin, bunların çarşaf boylu 38 renkli beleş verdikleri eklerin, yüksek köşelerin sahipleri onlar değildi sanki, şimdi tartışıyorlar, amman diyorlar... Amanı mamanı yok Leman'ı var.. Biraz oraya bakın da utanın..

guverfeyhan@hotmail.com

Bayıl Gülü

Feyhan Güver

LeMan MEDYA

GAZETECİLER DERYA TUNA'NIN VURULACAĞINI NEREDEN BİLSİN?

BUGÜN BİR İDDİA ORTAYA ATILDI? GAZETECİLER DERYA TUNA'NIN VURULACAĞINI BİLİYORDU! ÇOK SAÇMA BİR İDDİA! İBRAHİM TATLISES'İN, TRANSPARAN KIYAFET GİYEN VE GÜNAY'DA SAHNEYE ÇIKMAYA HAZIRLANAN 19 YILLIK HAYAT ARKADAŞI DERYA TUNA'YA ÇOK KIZDIĞI VE HERAN HERŞEY YAPABİLECEĞİ KONUŞULUYORDU! BU DOĞRU. ZATEN BUNU TATLISES'TE POLİSE VERDİĞİ İFADE DE SÖYLEDİ, 'PLANLARIM VARDI. HİÇ OLMAZSA GÜNAYA GİDİP EN ÖN MASAYA OTURACAKTIM VE DERYA SAHNEYE ÇIKINCA HAVAYA ATEŞ EDECEKTİM' DEDİ. ONUN DIŞINDA GAZETECİLER PROVA SONRASI DERYA TUNA'NIN VURULACAĞI İSTİHBARATINI ALSAYDI HEPSİ ZANLIYI ÇEKMEK İÇİN DEĞİŞİK AÇILARDA DURURDU! FARKINDAYSANIZ, SALDIRGANI SADECE TELEVOLE KAMERASI YAKALADI. GAZETECİLERİN VURULMA OLAYINDAN HABERİ OLSAYDI DERYA TUNA, DEĞİŞİK AÇILARDAN VE DAHA UZUKTAN İZLENİR, SALDIRGAN HER KAMERAYA YAKALANIR..

Yukardaki yazı..Kenan Erçetingöz adlı magazin gastecisinin Habertürk adlı bir sitede yayınladığı yazıdan bir bölüm.. Kırpılmış özel olarak kurgulanmış hiçbir şey yok..Ama insanın tüylerini diken diken edecek cinsten bir durum, bir tespit.... Koca koca analizlere,koca koca laflara, felan hiç gerek yok..Kaş yapayım derken göz çıkarmak değil, mide kaldıran bir yazı.... Medyanın geldiği en son nokta; bundan öte düzeysizlik yok artık.. Güya arkdaşlarını savunuyor.. Haberleri olsaymış, daha uygun yerlerden çekim yaparlarmış..Be vicdansızlar vurulacak insanı uyarmak hiç mi aklınıza gelmez..Bu kadar alçaklık olur mu.. Hiç mi duygunuz yok.. Hiç mi.. Sevmediniz.. Gözünüz bu kadar kararı mı… Neyi niçin tartışıyoruz işte herşey ortada.

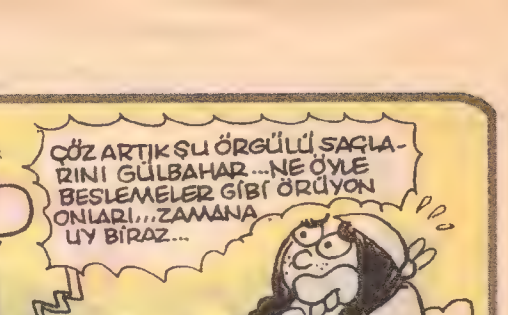

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Nihat Genç'e teşekkürlerimle!

"Seni sevmeyen ölsün" demeyin dostlarım, beni sevmeyen de yaşasın!

"Sana haksızlık, saygısızlık yapana kalemlerimizle haddini bildirir, işini bitiririz" gibi bir öfkeye de kapılmayın.

Kalemlerimizi birbirimizin işini bitirmek, birbirimizi yok etmek için kullanmayalım.

Dünyadaki adaletsizliği, savaşı, kirliliği, yoksulluğu, sömürüyü, zulmü yok etmek için kullanalım.

Sorunlu olsak da sorumlu olmayı bilelim.

Kalemlerimizi kişisel kızgınlıklara, kıskançlıklara alet etmeyelim.

Kişilerle değil fikirlerle cenkleşelim.

Bu arada geçen haftaki yazısında **"Lütfü Oflaz'a sahip çıkalım. Yılların emeğine saygı duyalım"** diyen Cezmi Ersöz'e teşekkür ederim.

Yeri gelmişken Nihat Genç'e de teşekkür etmek isterim.

LO adlı kitabım için yazdığı yazıda Nihat Genç beni şöyle övüp yüceltmişti:

"Lütfü Oflaz, atını mahmuzlamasa da, o at artık sabah akşam kendiliğinden tırıs gidebiliyor, çünkü o uzun yol yolcusu. Bizler, ani, sert ataklarla öne fırlıyor, hızla arayı açtığımızı düşünüyor, yanılıyoruz. Lütfü Oflaz, sabrı, uzun yılların tecrübesinin verdiği sakin bir güleryüzlülükle havasız günlerimizde bize, yorgunluk bilmeyen atının rüzgarıyla nefes veriyor. O'nunla arkadaş olmanızı, saatlerce dertleşmenizi çok isterdim. O'nun gizli bir belge gibi sakladığı yazarlık ahlakını ve bu ahlağın tutuşturduğu derin neşeyi tanımanızı çok isterdim."

Beni böylesine övüp yücelten Nihat Genç'e bir teşekkür bile etmemiştim.

Bunu bugün yerine getiriyorum; Nihat Genç'e teşekkür ediyorum!

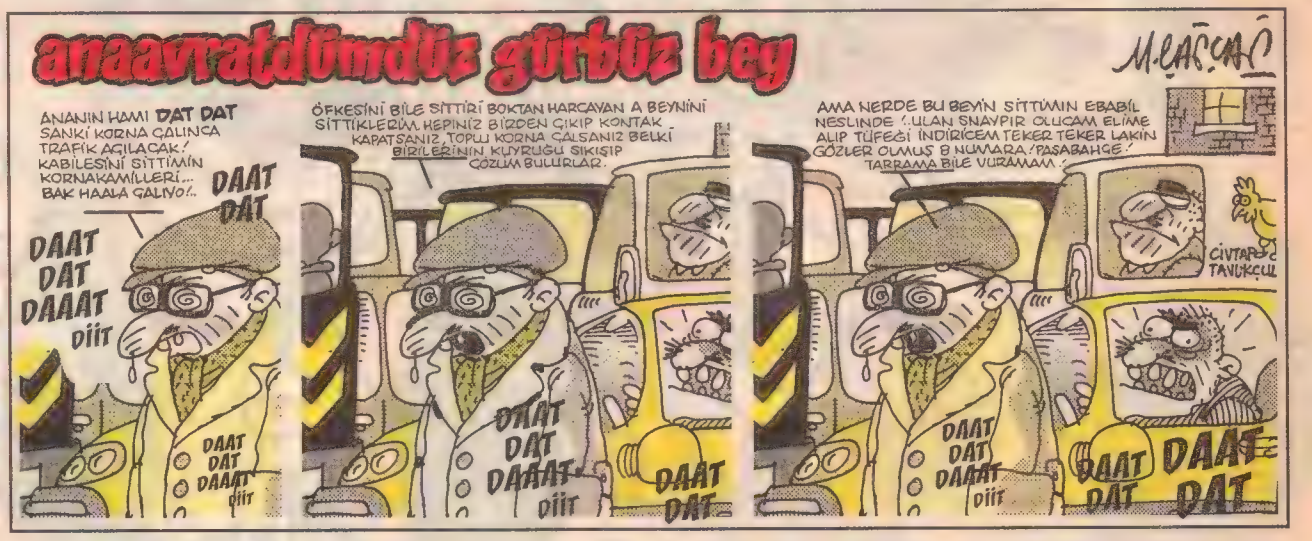

DİP NOT

Alp Tamer

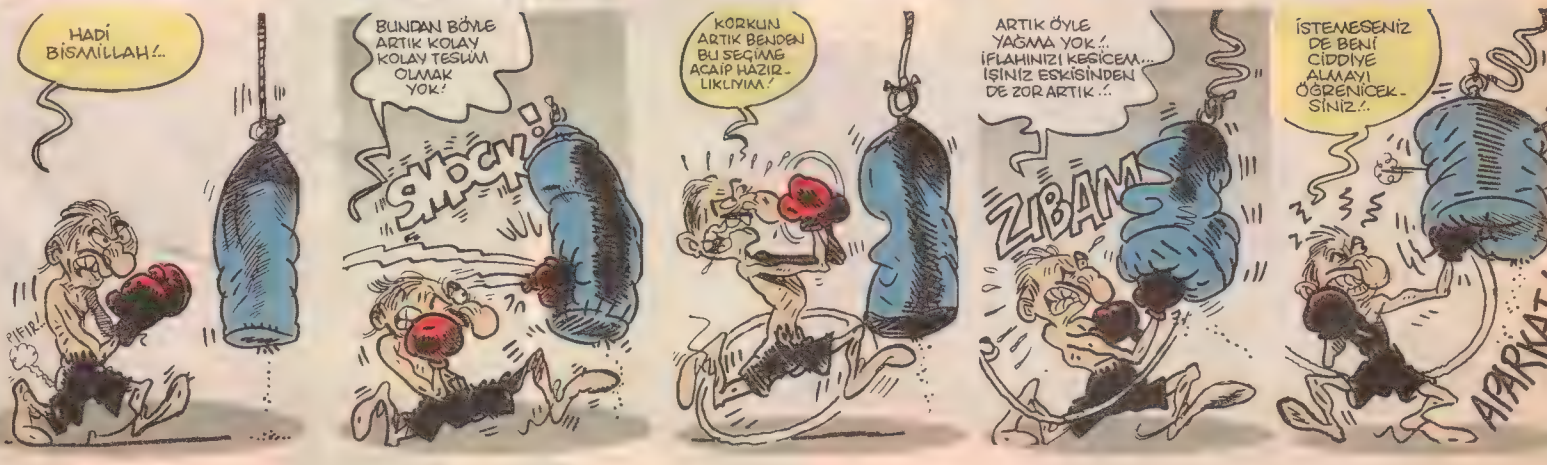

Akşamsefası

Lemon

Manisalı gençlere işkence davası yedi yıl aradan sonra on polise, 6 ile 130 ay arası hapis cezasıyla sonuçlandı.

68 kuşağının önderlerinden ünlü kır gerillası Mustafa Yalçıner, 31 yıl önce Malatya'nın Nurhak dağlarında ağır yaralı olarak yakalanmıştı..O şimdi DEHAP'tan Malatya milletvekili olarak meclise girmeye çalışıyor.

F tipine karşı başlatılan ölüm oruçlarının 2.yıldönümünde gösteri yapan TAYAD'lıları polis copla dağıttı, 101 kişi gözaltına alındı..

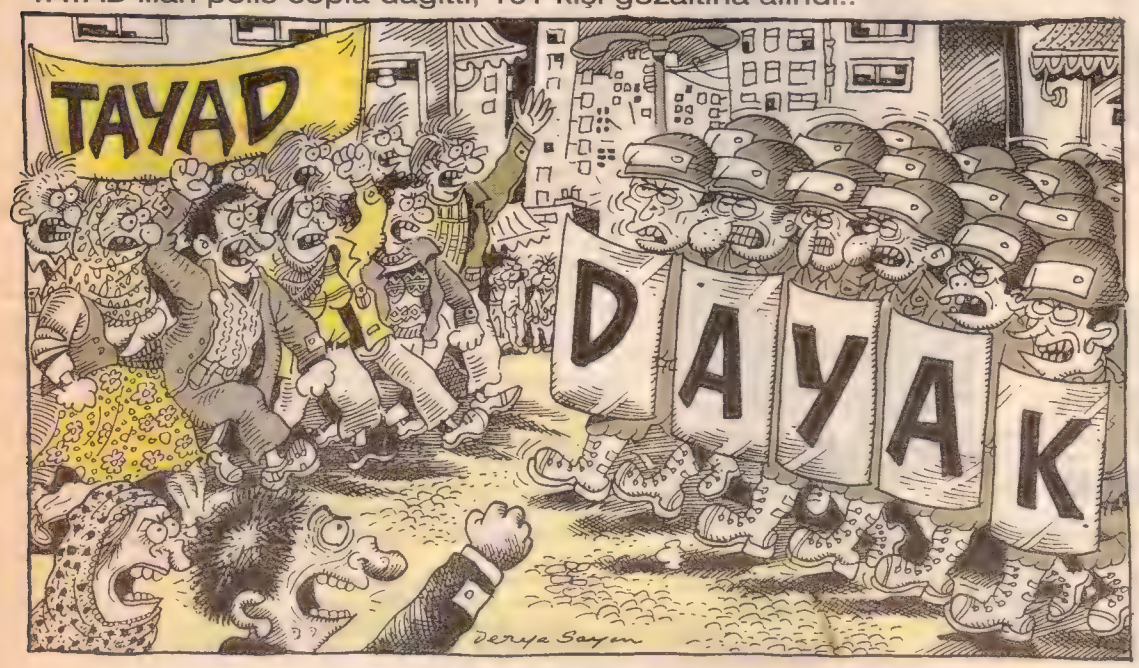

Ankara'da polisin stres atabilmesi için Mozart ,Bethoven çalınan "hobi odası" yapıldı.

Manisa'da çocuklara işkence yapmaktan yargılanan polisler ikinci kez mahkum oldu.Ceza alan polisler, mahkemenin kararı baskı altında aldığını söyleyerek "AİHM başvuracağız" dediler .

Okmeydanı'nında ÖDP seçim afişlerini asan 11 partili, polis tarafından gözaltına alındı. ÖDP yönetimi seçimde çifte standart uygulandığını ve herkese eşit davranılması gerektiğini açıkladı..

Kemal Derviş, seçim bölgesi Kadıköy'de yoğun birgün yaşadı. Amerikan tarzı halk adamını oynadı; Caddebostan sahilinde yürüyüşe çıktı sonra da seçmenleriyle birlikte egzersiz yaptı...

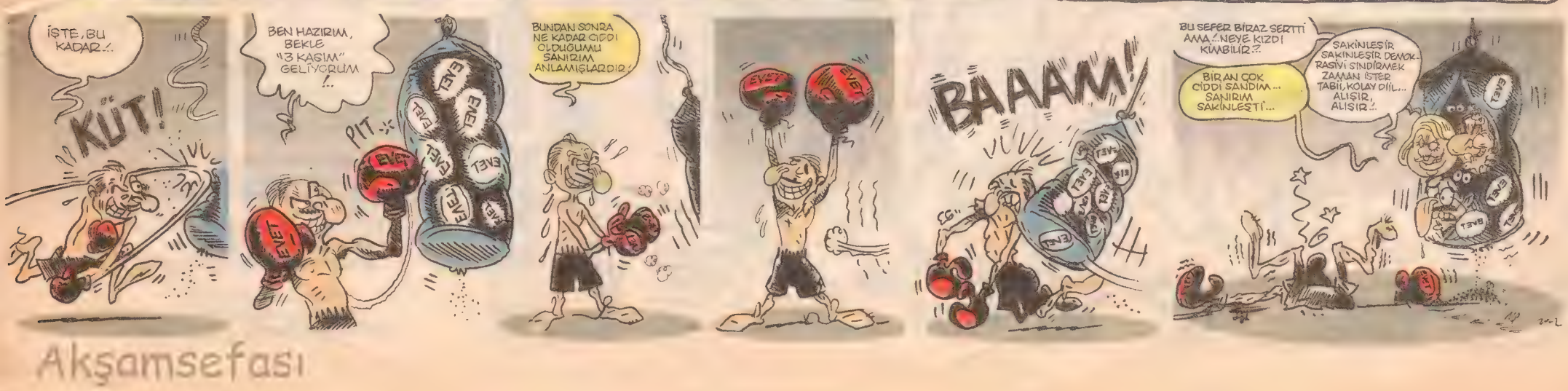

Akşamsefası

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAĞAN

Gecen haftadan devam.

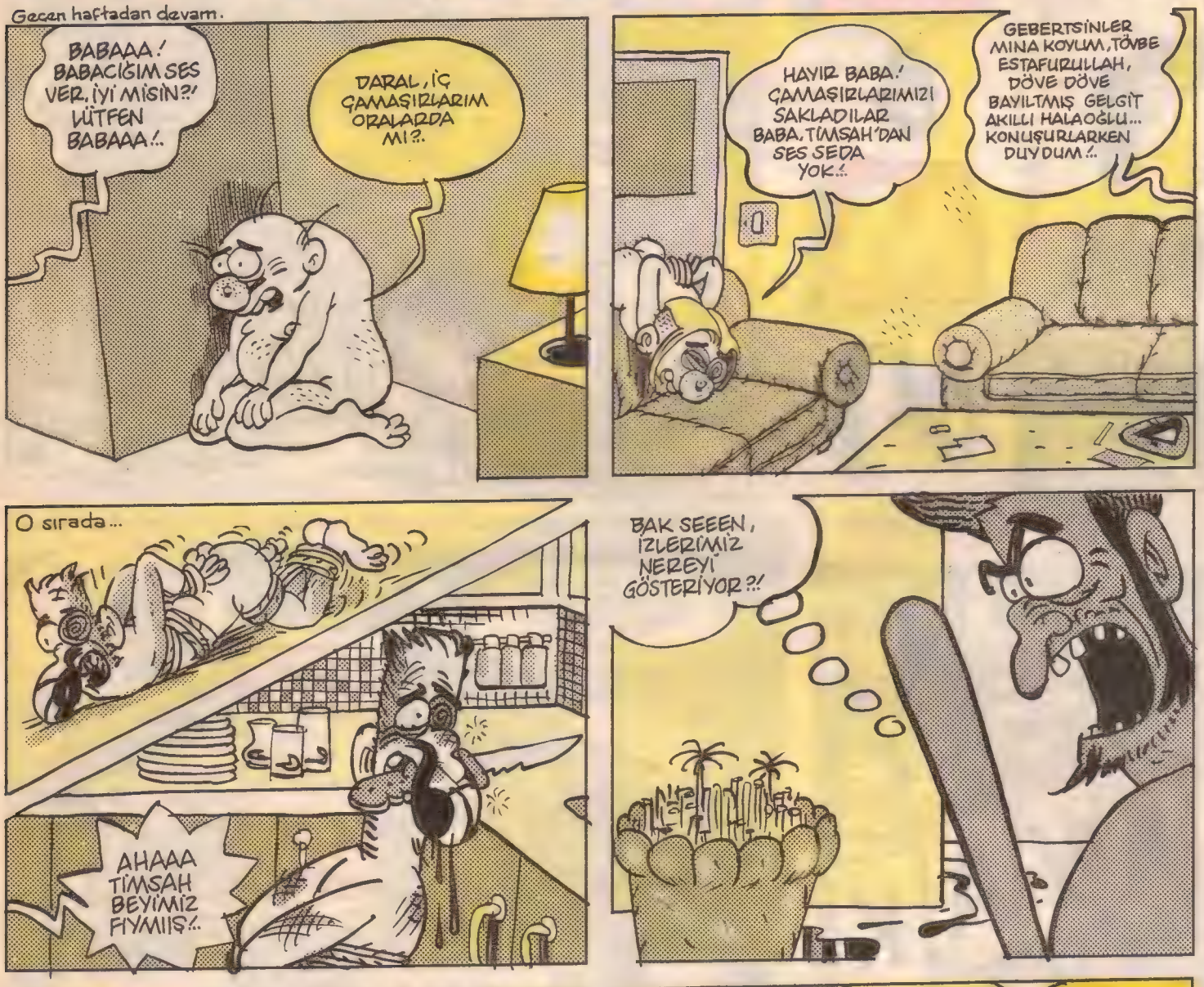

DEVAMI HAFTAYA...

daral@leman.com.tr

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Kalbime gir, 10 dakka dolaş!

● "Pazara gidelim, bir kuzu alalım
Pazara gidip bir kuzu alıp n'apalım
Me-me-me, me-me-me diyelim
Hapur hupur-hupur hupur yiyelim!"

şarkısı, inceden bir etobur marşı gibi sızar körpe dimağlara... "Körpe dimağ" lafını ilk kullanan kimdi mesela, bu kadar tutacağını sezdi miydi acaba?.. Bu şarkıda pazara gidilip kuzu alındıktan sonra ve kuzuyu da yemeden az önce "Me-me-me" demenin alemi ne, o anlaşılmaz.. İyice, hayvanı üzer gibi!.. Hadi bu da tamam, şarkının devamında iyice delirtici detaylar var:

"Pazara gidelim, bir köpek alalım
Pazara gidip bir köpek alıp n'apalım,
Hav-hav-hav, hav-hav-hav diyelim
Hapur hupur-hupur hupur yemiyelim!"

"Köpek yenmez" demek için katlanılan zahmet bir yana, "hapur-hupur yememek" gibi bir zırıklık de saklı inceden:

-Nasıl yemeyelim hacı?..
- Hapur-hupur yememekte faide var!..

● **Karadır kaşların, günlük yazdırır!..**

● Talabani denince de "Malabadi Köprüsü" aklıma kah geliyo, kah gelmiyo!.. Selçuk Alagöz söyler idi: 'Siirt'in dağlarında uçan kuşu vururdu' diye... Cem Karaca'nın da "Niyazi" vardı bak... Kavga, İlyas-Temel-Süreyya, tüfekler 'Hockins' marka!.. (Geçmiş olsun Cem babaya) Talabani diyodum, isminin 'talap' kısmı, 'dolap' gibi, adam yapsan yapılır... Ama dolap adamı bambaşka, 7 farkta yerini alacak... Kimle karşılaştırılacağını söylemiim bari.. Talabani ile Barzani arasındaki 7 farkı yazayım dedim, baya araştırma istiyo bir, ikisi de "Kürdistan yavaştan kendini sevdirir" havasında, iki... Yine de duruyo yedek gibi!.. *(Gönderme yaptığım şarkı Mazhar Alanson'un, "Hindistan yavaştan kendini sevdirir" dizesi... Mazhar Alanson kendi alanında en iyi söz yazarı, en çok dinlediğim yorumculardan biri... "Yandım yandım"ın da esprisini yazmıştım, "Bana Bambi'den kaşarlı söyleten kadın!" diyerek... Bu yaz nerdeyse onun albümüyle geçti... Yıllar önceki bir Leman kapağında MFÖ'yü eleştirmiştik, yeri geldikçe herkesle ilgili birşeyler daha yazarız ama olumlu hislerimiz de mevcut, yeri gelmişken belirteyim dedim... MFÖ'yü de özledik inceden!)*

● **Sakın bu 'keskin nişancı' bizzat Saddam çıkmasın lan?!.**

● 2008 Türkiye-Yunanistan Avrupa Kupası'na logo önerisi: Vedat Okyar ile Fedon, iki kardeş, ama baya bi benzeyerek, birbirlerine rakı ve uzo içiriyolar, hani kollar birbirine geçirilip içirilir ya!.. Olma mı?.. (Peki, benim adımın Vedat Okyar'dan gelmesi?!. Sonra, bi ara...)

● **Yar, bana bir dinlence medet!..**

● "Kalbim, seni özler, yollarını gözler
Nerde verdiğin sözler, neden geri gelmedin?"

şarkısının sözleri tam da böyle miydi bilmiyorum ama, şu şekil değiştirilirdi:

"Saffet, beni affet, ez beni, mahvet
Nerde giydiğin kasket, neden giyip gelmedin?"

Tabii, melodiyi bilmeden çok saçma bu sözler... Melodiyle de saçma ya... Seyyal Taner'in "Usul usul, gel yavaş yavaş / Kalbime gir, ol sarmaş dolaş" şarkısı da sokağa "Kalbime gir, 10 dakka dolaş" şeklinde yansıdıydı...

Şarkılar deyince, "Rüya Gibi Her Hatıra" nasıl coşkun bir şarkı değil mi?.. Çok tatlı parça!.

● **Ali Taran, baş kesen!..**

● Yeni tarihleri veriyorum, bu tarihlerde doğmuş olanlara sürprizim var: 5 Nisan 1946, 13 Mart 1947, 31 Ocak 1948, 5 Şubat 1953, 7 Mart 1953, 5 Nisan 1953, 20 Şubat 1956, 2 Mart 1958, 13 Nisan 1961, 11 Şubat 1969, 17 Şubat 1969, 4 Ocak 1985, 2 Ocak 1986... Doğum tarihinin bulunduğu kimlik fotokopisini, adresinizi yazmayı unutmadan bana faksla yın, mailleyin, postalayın... (Haftaya son tarihler!..)

● **"(Geçen) Yüzyılın başında, La Rochelle'deki bir kafede müşterilerden birinin boynunda çepeçevre bir dövme vardı, kesik mavi çizgilerden oluşan bir dövme; yanında "Buradan kesiniz" yazıyordu."** (Tristan Maya)

● Bir rehber arkadaşım, turda bi fransız kıza aşık olmuş, çok kafayı takmış, hatta kafasından evlenmek bile geçiyomuş... Bu hissiyatını dertleşme babında otobüsün şoförüne aktarınca, şoförün yanıtı şöyle olmuş:

- Aman abicim, çeşit .arak yemiş kadından kan olmaz, iyice bi araştır!..

● **Dengesiz beslenmenin bir diğer adı: Karıncayiyen!..**

vo@leman.com.tr

sisli geçmiş zaman

yedi cücenin yedisi de benim
hem öfkeli hem neşeli hem uykum var hepsi
ben komple yedi cüceyim - sen pamuk ol!

salıyı çarşambaya bağlasın gece
salı neye bağlanır ki zaten
pazarın ertesi pazartesi-bence cumartesi ol!

her insan bir başka kent
çok kalınca varoşlarını da görürürsün
ilk tercihim adadır - olmadı şirin ilçe ol!

aslına bakarsan her yer güzel
biz gene de maçka'da buluşalım
bulut konusunda kararsızım - sen yağmur ol!

Akşamsefası

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

HALİÇ'İN DİBİNDE ALTIN FALAN YOK ABİ..SON BÖLGEYİ DE TARADIM... YALNIZ TEMİZLENDİ FALAN DİYOLAR YA BURASI İÇİN... YALAN ABİ...

OLMALI!.. BİR YERLERDE OLMALI... EFSANELER ÖLMEZ...

SEN JOSEF'İN ÇOCUĞUYUZ LAYN BİZ...ADAMIN NA KORUZ.!..

ÖNÜNE BAKSANA DAVAR!

HA BUNU SEN BAA MI SÖYLEYSUN?

ROBERTE YANLIŞ YAPANIN AĞZINI FUCKERİ LAYN!..

SEN JOSEF LİSESİ SERVİS ARACI

OKUL

ROBERT KOLEJ

ROBERT SERVİS ARACI

BİR YERDE BİR YANLIŞ YAPIYORUZ MADAM..ONCA EĞİTİMİ BİR SERVİS GÖTÜRÜYO.! ŞÖFÖRLERDEN ETKİLENİYORLAR MADAM NES PA.?!

E BE VIYY.!

PETROL

GANLISI VURMUŞ, GANLISI!..

SOVAN GETİRİN, SOVAN.!

TÜTÜN BASIN, GANI KESER!..

BU MEMLEKETTE SERİ KATİL FİLAN OLUNMAZ MINA KOYİM..YİRMİ BİRİNCİYİ VURDUM HALA KİMSE TINMADI...

KİM VURDUYA GİTMİŞ!..

BU DÜNYADA HASIM TUTMEYCEN!..

MERMİ MANYAĞI OLMUŞ LAYN.!

AYOL BU ADAMIN HİÇTE KADIN RUHUNDAN FALAN ANLADIĞI YOK..NE KADAR ABARTIYOLAR.!..

AHMET ALTAN ALDATMAK

ALDATMAK

ŞUNLARI BİTİRSEYDİN DE GELSEYDİN YA BE?! SÇTIN GÜZELİM CİNSEL İLİŞKİYE ALLAH KAHRETMESİN SENİ!..

BİTMİYOLAR Kİ AMOĞAGOYUM ÖNNÜZE GELENİ SARAYA MUHAFIZ DİYE DOLDURMUŞUNUZ...

FÇP!

KARA MURAT KÖPEEK! AHH.!

ZINK!

Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Sayısal Loto & Milli Piyango

1. Sayısal Loto, lotarya aleminde yeni ve 'trendy' sayılır.. **Milli Piyango, klasiktir!..**
2. Sayısal Loto, kendin oynadığın için olayı sanki sen yönlendiriyormuşsun hissi verir, yanıltıcıdır.. **Milli Piyango 'şans' olgusuna yüzde yüz sahip çıkar, kandırmaz, dürüsttür!..**
3. Sayısal Loto, "İkide kaldım, üç tutturdum" gibi kaba ifadeler taşır. **Milli Piyango, bünyesinde "amorti" gibi şık bir kelime barındırır!..**
4. Sayısal Loto, 'her hafta cumartesi' monotonluğuna sahiptir. **Milli Piyango, '9-19-29' şahaneliği yetmiyormuş gibi 23 Nisan - 30 Ağustos modeli sürprizler de yapar, artı her yılbaşında coşar!..**
5. Sayısal Loto, tarihsel olarak hep Spor Toto'yu çağrıştıracaktır, zaten Şans Topu, 10 Numara gibi çeşitlemeleri de mevcuttur... **Milli Piyango, alanında rakipsizdir; A Milli Piyango, Ümit Milli Piyango gibi çeşitlemeleri yoktur!..**
6. Sayısal Loto; 'makineye uyumlu', primitif, fazla beyaz bir tasarımın ürünüdür, kolon hesabı sonucunda standardizasyonunu yitirmiştir... **Milli Piyango; çeyrek, yarım ya da tam, standart haldedir, görsel yönüyle de küçük bir kültürel anımsatma yapan estetik bir arşiv belgesidir!..**
7. Sayısal Loto, teknik bir isme sahiptir... **Milli Piyango, aynı anda hem milli, hem de piyango haliyle bambaşkadır, en az Romalı Perihan ya da Sivaslı Cindy kadar melez bir isimdir!..**

(Fikir ve görsel malzeme: Aslan Özdemir!...)

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

ERDENER ABİ

PANTOLON

METİN FİDAN

metinfidan@leman.com.tr

Akşamsefası

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

BU NE BİÇİM ELBİSE ULAN... ŞU KIZIN AYAĞINA SIK! HADİ!..

TAMAM... DA... AMA... EE...

MAAŞALLAH... BU YILKİ HASAT ÇİFTÇİNİN YÜZÜNÜ ÇOK GÜLDÜRDÜ...

YAĞ SATARIIM BAL SATARIIM..! USTAMI ÖLDÜR-DÜM BEN SAHİİ. GULP!..

HAH HAA! ZATEN SENDEN ŞÜPHELENİYODUK.. KENDİ AĞZINLA YAKALANDIN...CİNA-YETTEN TUTUK-LUSUN...

AKŞAM DÜĞÜNE GİTÇEZ,KUZEN EVLENİYOMUŞ!

HİÍ..GİYECEK Bİ ŞEYİM DE YOK.TÜH... GÖRÜYO MUSUN?.

YAHU HANIM,FATMA ÇOK ÇİRKİN OLDU..BUNUNLA ALAY ETMESİN İNSANLAR...KEŞKE BİRAZ SANA BENZESEYDİ...

BİŞEY OLMAZ. İLERDE GÜZELLEŞİR BENİM KIZIM...

BU SEFER İÇGÜDÜ MİÇGÜDÜ SÖKMEZ ABİ, HEM ÇOK UZAĞA HEM DE DENİZ AŞIRI Bİ YERE BIRAKTIK..ARTIK GERİ GELEMEZ...

HIMM...ÖNCE KUZEYBATIYA GELDİK,SONRA DOĞU İSTİKAMETİNE DÖNDÜK...YAKLAŞIK 45 DERECE ENLEM 12 DERECE BOYLAM ARASINDAYIZ ŞU ANDA...EVET. FERİBOT SAATİ DE UYDU MU ALLAH KISMET EDERSE 9 SAAT SONRA GENE EVDEYİM..

YETİŞİİİİN.! DOĞUKAN ABİİYİ FOTOKOPİ MAKİNASI KAPTI..!

canbarslan@superonline.com

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Behiç Pek

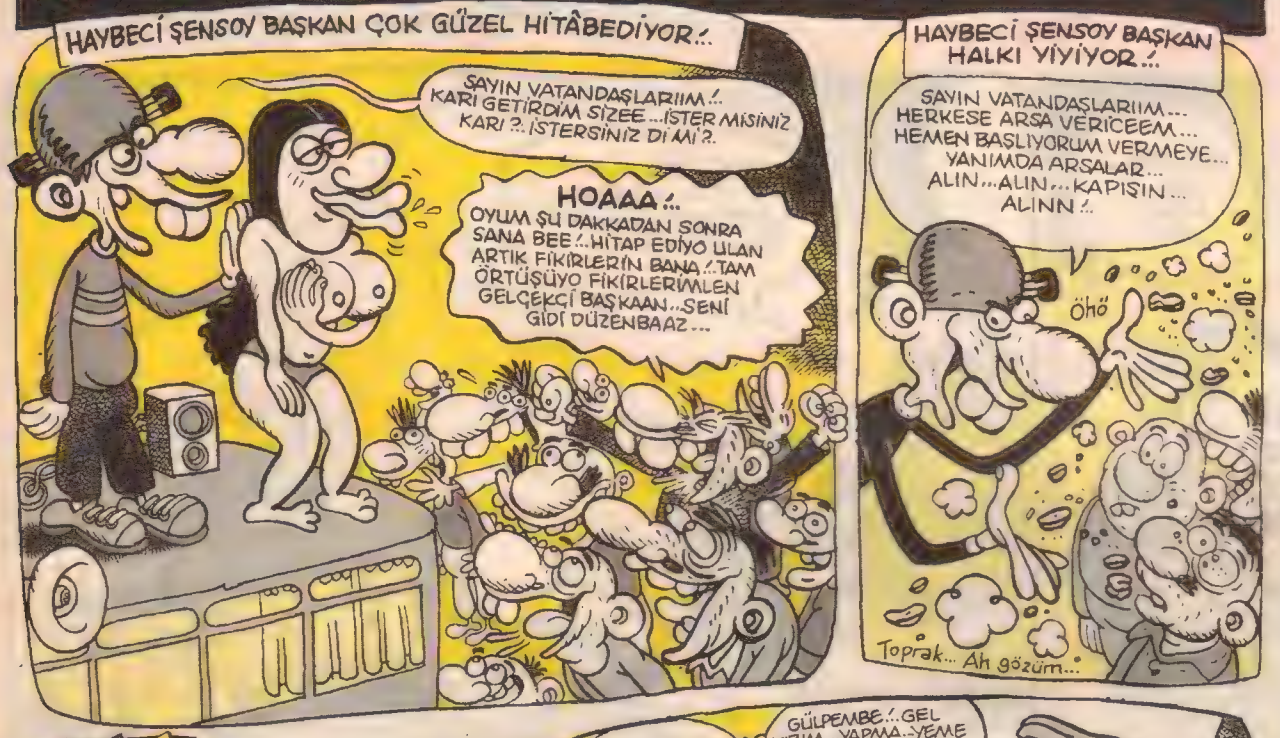

ŞENSOY BAŞKAN GEMİ NE YAPIYOR AZIYA ALIYOR!

Çııktık arnıımıız ileee, ooo dağların baaşıılınaa... çıt.. dızzt.. Sayın vatandaşlarım, been.. İktidara gettirin beniii, size en güzel maçlarıı o da ne, ben seyrettirmeyeyim mii? Maçlar, öyle bildiğiniz gibi değiil. Ne şifresii, ne stadıı, ne maçı neee? Maçlar evinizin bulunduğu sokakta oynansın mı? Camdan bakıp seyretmek maç ister misiniiz? Rüştü, bakalım önündee, Ortega yokuş aşşa diriplingleeee. Ceviz yer misiniz ceviz?.. Ceviz verin şunlara. Nisan ayındaa milli takımlan berabeer İngiltere'ye yollayayım mı hepinizii? İster misiniz? Şenol Güneş kucağında taşıyacak hepinizi tek teek.. Yüz yıldızlı otellerin kıral dairelerinde, paşa katlarında Naomi Çampellerle kaldırtayım mı sizii? İster misiniiz? Kim istemez kiim? Sen mi? Seni naaptıttırınm biliyo musun? Kaçın şunu, açın.. yanını açın.. Sıç.. Saçılın!.. Yırt... Hart!..

HERŞEYE KARIŞAN KADIN BEYZA HERŞEYDEN KORKAN KOCASI FEZA...

KAYIP TERRİYER CİNSİ

Kahve gibi rengi, grisi beyazı bulunan, golden sarısı da denebilir, ön-arka ayak, kulaklar var. Dik ve uzun köpek.. Yüksek vücutlu, koşarak, boynu boyunduruk gibi şey takılı, havlayan, buldoka benzemez irice, fino tipli köpeğimi 16 yıldır bulamıyorum. (Daha güzel ve iyi tarif telefonda.) Kaybolma mahalli motor iskelesi yanı Fındıkzadede

EĞER BİR ÖYKÜ

İyi ki yolda arama yapan polisin gözlerine korkusuzca bakmamışım... İyi ki o an kimliğimi evde unuttuğumu farkettiğim için kendimi suçlu hissedip de gözlerimi ondan kaçırmışım... Yoksa benim için çok farklı, böylesi ilginç ve bana çok şey öğreten bir gece yaşamayacaktım.

Bindiğim dolmuştan indirildiğimde saat neredeyse gece yarısına yaklaşıyordu. Bir ekip otosuna bindirildim ve yaklaşık on, onbeş dakika sonra oturduğum semtin bağlı olduğu emniyet amirliğinin nezarethanesine konuldum. Sadece polislerin oturduğu salondan sızan kirli bir ışığın daha da kararttığı bu tuhaf odada idrar, sigara, ter ve ayak kokusunu bastıran çok daha ağır ve keskin bir kokuyu hissediyordum: Korkunun ve aşağılanmışlığın kokusu...

Nöbeti devralan polisler sırayla demir parmaklıklardan bana tuhaf ve uzak bir ilgiyle baktıklarında onların gözlerinde kendimi o an Afrika ormanlarından yakalanıp getirilmiş tropikal bir kuş gibi düşündüm. Bana bir süre baktıktan birkaç dakika sonra da oturdukları salondan bir ses duydum. **Kimliği yokmuş**, diyordu biri diğerine.

Şakağında koca bir ben olan, sürekli terleyen ve hızlı hızlı konuşan bir polis nezarethanenin demir parmaklıklarına başını dayayıp ne iş yaptığımı sorunca, ne olur ne olmaz diye, **serbest meslek**, dedim. Bunu duyunca bir anda dalgınlığından kurtuldu ve o sıradan bakışları yırtıcı kuşların gözlerine benzedi ve üstüne basa basa, **başka**, dedi. **Nasıl başka**, dedim. Durdu, yırtıcı gözlerinden keskin, asitli ışıklar geçti, belli ki bir şeyler düşündü: **Yok bir şey**, dedi ve sonra tekrar eski dalgın savrukluğuna, eski sıradan gözlerine döndü. Birkaç saniye sonra da polislerin oturduğu salondan, **Serbest meslek... Serbest meslek ha!**, diye yüksek sesle bağırıp kahkaha atan birkaç polisin sesi geldi kulağıma...

Nezarethanenin gıcırdayan banklarından birine yavaşça oturdum, sırtımı dayadığım bankın ıslak soğukluğunu ciğerlerimde hissettim. Hemen gömleğimin cebini yokladım. Sıcacık bir sigara yaktım. Garipti, o an içimde çocuksu bir dinginlik vardı. Sanki buraya düşünce birdenbire kendimi sevmeye, kendime alışmaya başlamıştım. Ruhum, tutarsız esen rüzgârlarını kesmiş ve içimde hiç durmadan kendine çarpıp duran pencerelerini şimdilik sessizce örtmüş, bir ana şefkatiyle üzerine kapanmıştı. Bedenim kanıma salgıladığı salgılarıyla tüm ağrılarını, sızılarını geri çekmişti.

Dışardan gelen bağırış, çağırış, hatta tokat seslerini duyunca kendimden koptum. Demir parmaklığın kilidi hoyrat bir çabuklukla açıldı ve iki polis saçları üç numara kesilmiş, zayıf, uzun boylu ve üzerinde rengârenk yeleği olan gençten birini ensesinden tutup içeri yanıma fırlattı. Yeni misafirimle bir an göz göze geldik; ama beni pek önemsemedi. Önce nezarethanenin bir ucundan öbür ucuna birkaç kere gidip geldikten sonra, bir sigara yaktı. Sonra da ürkek adımlarla demir parmaklıkların önüne yürüdü. **Bakın çok yanlış yapıyorsunuz. O torba benim değildi, masanın üzerinde duruyordu, biri bırakıp gitmiş. Ben yıllardır tombalacılık yapmıyorum**, dedi salonda nöbet bekleyen polislere.

Bunun üzerine daktiloda bir şeyler yazan polislerin biri yazmasına hiç ara vermeden, **neyin doğru, neyin yanlış olduğunu biz iyi biliriz; bize akıl öğretme de kapa çeneni, biz senin gittiğin yerden geliyoruz**, diye bağırınca, başını eğdi ve geçip karşıma oturdu. Bana bu defa dikkatlice baktı ve başıyla selamladı, sonra da, **kimliğini evde mi unuttun sen**, diye sordu. Çok şaşırmıştım. Na**sıl anladınız**, dedim. B**en anlarım**, dedi, **insanların yüzünden her şey belli olur**. Yine ayağa kalktı ve ama bu kez biraz daha umutsuz bir şekilde demir parmaklıkların önünden bir süre polisleri seyretti. Bu defa da polislere, **atv'de arkadaşlarım var, arayabilir miyim**, diye sordu. Polisler önce birbirlerine baktılar, aralarında bir an sessizlik oldu. Aynada kravatını düzelten bir polis, **kimi arayacaksın atv'den**, diye sordu meraklı bir muziplikle. Tombalacı genç önce bir an düşündü sonra da, **İbrahim**, dedi. Bu sırada elinde çay tepsisiyle biraz önce içeri girmiş olan bir bekçi alaylı bir ses tonuyla, **ohoo... senin de dünyadan haberin yok, İbrahim aylar önce Kanal 6'ya geçti**, deyince daktiloda yazı yazan polis atıldı: **Söylüyoruz senin gittiğin yerden geliyoruz diye, inanmıyor**. Bizimki bu defa polislerden bir hayır gelmeyeceğini anlayınca, onların duyacağı bir şekilde, ama bana bakarak, **siz öyle sanın, nasılsa durumumu haber alır almaz onlar beni ararlar**, dedi...

İşte tam bu anda duvarları titreten bir sesle herkes irkildi: **Çekilin, dokunmayın o pis ellerinizle bana! Hiç utanma yok mu sizde?** Demir parmaklıklı kapımız bu defa ağır ağır açıldı. İriyarı, kızıl saçlı yaşlı komiser, kibar bir ses tonuyla, **dokunan filan yok size, lütfen buyurun geçin**, dedi. Ve nezarethanedeki içeri uzun beyaz sakalları ve elindeki garip tahta bastonuyla yaşlı bir adam girdi. Havanın sıcak olmasına rağmen kalın bir palto vardı üzerinde, boynunda ise yün bir atkı. Bize önce kim olduğumuz anlamak için son derece ciddi bir ifadeyle baktı, sonra da adeta kutsal dava arkadaşlarını selamlar gibi, **geçmiş olsun arkadaşlar**, dedi o kusursuz **İstanbul** Türkçesiyle. Paltosunun ceplerini arar gibi yaptıktan sonra da, **sigaranız var mı arkadaşlar**, diye sordu. Bir sigara uzattım. Tombalacı genç de sigarasını yaktı. Sigarasından bir duman çektikten sonra tombalacının biraz önce yaptığı gibi o da demir parmaklıkların önüne emin

adımlarla ve
ifadesiyle yü
lar altına alır
rek şehir, bu
sualsiz bu h
settin Hoca
mezsiniz; bi
sizlik kaplad
zıyı bitirip bi
mış ve ne di
lis ise olanla
lamıştı. **Amz**
mam efend
suçlamalara
gözlerini dik
cağımızı dik
yim, yoktun
benim kolla
polisler aras
kartılıp kenc
kısmı ise ke
ni öneriyord
likle izliyordu
çok büyük,

Bu tartış
mavi elbisel
Sağlık Baka
mek de mi
ğı banka ya
emretti. Boş

Onu getir
ken yakalad
ve bunlardan
çocuklarımı
dünyada da
çekleştireco
ayıracak. K
rum. Seni v

Mektupla
için çok sev
bir bölüm o
ve ben de b
raya getirm
derece kenc

Ortalığı b
ne yapacağı
bayan, bir y
rın her şey
tıştırmaya ç

Bütün bu
oturduğu ye
ni evladı gi
kızıl saçlı ko
ğırdı. Bizimk
hem zaten
ha kadar bir

Sabah, r
ben serbest
bir çay bah

behicpek@leman.com.tr
Akşamsefası

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ

yeni Harman

PAZARTESİ GÜNÜ İSTANBUL, ÇARŞAMBA TÜM TÜRKİYE'DE

- HABER
- YORUM
- MİZAH
- RÖPORTAJ
- MEDYA
- SPOR
- POLİTİKA
- DÜNYA
- KAİNAT

filtresiz, anti küreselci, bol dumanlı gazete..

N YOKSA...

inde polisleri küçümseyen, dahası onlara yol gösterip akıl verecek olan birinin ve tane tane konuşarak, bakın sayın arkadaşlar, bu gece burada bir tarih ayak- ve tüyler ürpertici bir skandal yaşanıyor; neden mi; açıklayacağım: **Bu müba- iyalar diyarı fethedilirken daha hiçbiriniz dünyada yoktunuz; ama sorgusuz n inine attığınız ben vardım; işte acı olan bu; Yüce Fatih Sultan ve Akşem- beraber surlardan İstanbul'a girerken yaşadığımız o gururu hiçbiriniz bile- ediğiniz için de sürekli yanlışlar içindesiniz.** Bir anda ortalığı derin bir ses- ktiloda bir şeyler yazan polis yazısına ara verip ayağa kalktı. Ondan yazdığı ya- diğini sormak için içeri giren kızıl saçlı komiser de üzgün bir ifadeyle bakakal- ğini şaşırmış bir haldeydi. Bu beyaz sakallı fatihi getiren esmer, uzun boylu po- şısında adeta kendini suçlu hissetmiş ve komisere kendisini savunmaya baş- **ndim, inşaatlardan demirleri...**, derken beriki onun sözünü kesti ve fatihe, **ta- yarın her şey bir çözüme kavuşur, siz merak etmeyin**, dedi. Ama bir kez bu öfkelenmiş görünüyordu; onu yakalayıp getiren bu genç polise o iri, siyah **peki, Ulubatlı Hasan, canını feda ederek Bizans surlarına o mübarek san- n neredeydin sen genç arkadaşım; söyler misin, neredeydin; ben söyleye- dünyada yoktun; ama Ulubatlı Hasan'ın, bu rezil yere attığınız kişinin, yani la can verdiğini bilmende yarar var,** dedi. Fatihin bu çarpıcı sözleri üzerine hararetli bir tartışma başladı. Bir kısmı onun hemen nezarethaneden dışarı çı- nlarında oturtulup, ona derhal çay ve kahve ikram edilmesini istiyordu. Diğer nden özür dilendikten sonra, bir taksiyle evine ya da kaldığı yere götürülmesi- nu getiren genç polis ise bir köşeye çekilmiş olup bitenleri suçlu bir çaresiz- ce sesli bir polis ise habire, **onu oraya atmakla çok büyük bir günah işledik,** rdu salonda bir ileri, bir geri volta atarken...

a polislerin oturduğu salona bir bekçinin eşliğinde giren saçları sarıya boyalı, 45-50 yaşlarındaki bir kadın ara verdi. **Artık sabrım kalmadı, sonunda sizi 'na şikayet edeceğim; bu yaptığınızı size pahalıya ödeteceğim; yolda yürü- k**, diye bağırdı ve sinirli sinirli yürüyüp salonun en dibindeki iki polisin kapladı- ve birden, **toplanın biraz, ayakta bekleyecek değilim herhalde**, diye adeta unan polisler kadına yer açtılar hemen.

işman bekçi ise komisere, **amirim, bir arabayı durdurmuş, pazarlık yapar-** derken mavi elbiseli kadın bu sırada çantasından bir tomar mektup çıkartmış ni bağıra bağıra okumaya başlamıştı bile: **Sevgili ve biricik karıcığım. Seni ve özledim. Ancak buradaki çalışmalarım henüz bitmedi. Önümüzdeki hafta nce hiç gerçekleşmemiş bir karaciğer naklini başında olduğum ekip ger- Dünyanın en tanınmış televizyon kanalları ve gazeteleri bu olaya büyük yer la gurur duyacaksın... Çok yakın bir zamanda ülkeme dönmeyi arzu ediyo- cuklarımı hasretle kucaklıyorum ve öpüyorum.**

ntasına yerleştirirken, **vatanı ve milletinin onuru, dahası insanlığa hizmet karısından ve çocuklarından yıllardır ayrı kalan kocamın son mektubundan ım. Kocam İsveç'de ülkemizi tıp alanında başarıyla temsil eden bir doktor bir adamın eşiyim. Şimdi siz böyle büyük bir insanın eşini fahişe diye bu- ne büyük bir hata yaptığınızın farkında mısınız,** dedi. Bunları söylerken son n emin gözüküyordu.

da biraz önceki gibi derin ve suçlu bir sessizlik kapladı. Telaşlanan ve o an için emeyen komiser, hayat kadınına adeta ölçülü bir çekingenlikle yaklaşıp, **bakın şlık olabilir, lütfen bu gece kendinizi bizim misafirimiz olarak kabul edin; ya- ığa kavuşur, hepimiz insanız, hata yaparız değil mi efendim**, diyerek onu ya-

uşmalardan birden cesaret alan tombalacı genç, sanki son bir umutla birden fırlayıp salondaki polislere, **Hıncal Uluç abime telefon etmek istiyorum; be- ever, lütfen telefon etmeme izin verin**, deyince, zaten sinirleri tepesinde olan er, **başlatma şimdi Hıncal abinden, gelirsem oraya kırarım kafanı**, diye ba- nce sustu, biraz sonra da hiçbir şey olmamış gibi beyaz sakallı adamla bana, **eki arkadaşlar durumu öğrenince beni hemen ararlar**, deyip sustu ve saba- a hiç konuşmadı...

i saati başladıktan yaklaşık bir saat sonra beyaz sakallı fatih, hayat kadını ve kıldık. Hiç yaşadınız mı bilmiyorum, nezarethaneden çıkıp bir kahveye, ya da ne gidip çay içmek insana büyük bir mutluluk verir. Biz de öyle yaptık. Sabah güneşinin o taze sıcaklığıyla cilveleşirken tavşankanı çaylarla içimizi yumuşattık.

Ama ben merakımdan ölüyordum. Fatihle, kocasının dünyaca ünlü bir doktor olduğunu iddia eden hayat kadınına, polislere neden öyle garip hayat öyküleri anlattıklarını sordum.

Fatih, bacaklarına sürtünen kırçıl renkli bir kediyi büyük bir keyifle okşarken, **kafalarını karıştırmak için**, dedi. **Çünkü polislerin hayal dünyaları çok yoksuldur. Ben her yakalandığımda ayrı bir öykü anlatarak onları şaşırtır, birbirlerine düşürürüm ve böylece kendimi dokunulmaz kılarım,** dedi, **ve o anda hangi öyküden etkileneceklerini bilirim; mesela şu aralar İstanbul'un fethiyle ilgili öyküler onların ellerini kollarını bağlıyor...**

Hayat kadını da ona yakın şeyler söyledi: **Bu insanlar gözleriyle gördükleri, elleriyle dokundukları şeylere inanırlar ancak. Bu yüzden ben de onlara her yakalandığımda hep bilmedikleri dünyalara, dahası güçlü ve ünlü insanlara dair öyküler anlatırım. Çünkü onlar güce taparlar. Ve en önemlisi anlattığım öyküye önce kendim inanırım. Böylece onlara karşı üstünlüğü hemen ele geçiririm. Dayak atmaya niyetlenmişken, birden özürler dilemeye başlar ve bana ne ikram edeceklerini şaşırırlar. Bu bir savaştır, öykülerin, yani hayal dünyalarının savaşı. En güçlü, en tutarlı ve hep birbirinden farklı öyküleri, yani hayalleri kim üretecek? Bir gün önce anlattığım bir öykünün bir gün sonra anlattığım öyküye karışmamasına çok dikkat ederim. Benim içimde bir çok öykü, birçok hayat yan yana, kardeşçe yaşar... İşimin en önemli bölümüdür bu benim için.**

İşte tam bu sözler üzerine nezarethaneye atıldığım sırada gözleri yırtıcı bir kuşun gözlerine benzeyen polisin, işim için, serbest meslek dediğimde, neden, **başka**, diye sorduğunu şimdi anlamıştım. Meğer polis gizli bir alışkanlıkla benden bir öyküm olup olmadığını soruyormuş. Nereden bilebilirdim ki?

Peki, tombalacı genci neden serbest bırakmadılar? Onun sizinki gibi ilginç ve farklı bir öyküsü yok muydu, diye sorunca bastonuyla yerde garip şekiller çizen fatih bana o zeki gözleriyle bakarak yanıtladı: **Çünkü o hep aynı öyküyü anlatıyor polislere ve anlattığı öyküye kendi de inanmıyor, çünkü hayal dünyası en az polislerinki kadar zayıf. Ben onu ne zaman nezarethanelerde gördüysem hep atv'deki arkadaşlarından bahsediyor, ama bu kanalda çalışan birinin ismini sorsan, bir tek isim bile veremez. Çünkü tembel, biraz çaba harcayıp da bu kanalda çalışan birkaç kişinin adını öğrenmiyor. Olmaz ki, öykü için çaba harcamak ve her defasında farklı bir öykü kurmak lazım.** Sonra da paltosunun cebinden bir iki kitap çıkardı: **Bakın, ben şu ara Prokopius'un Bizans'ın Gizli Tarihi'ni ve Şevket Süreyya Aydemir'in Suyu Arayan Adam kitaplarını okuyorum. Biliyorum ki, bu kitaplardan, yakalandığımda ya da başım sıkıştığımda işime yarayacak çok öyküler çıkacak.**

Bizi büyük bir dikkatle dinleyen hayat kadını ise bu defa bana dönüp, **peki, siz dün gece polislere nasıl bir öykü anlattınız, merak ediyorum**, diye sordu. Şaşırıp kalmış, en çok da utanmıştım. Ne diyeceğimi düşünürken araya o gür sesiyle fatih girdi. **Yoksa polislere bu gibi durumlarda Paris Şartı, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi, CMUK gibi şeyler mi anlatıyorsunuz**, diye sordu ve sorarken de bir taraftan hayat kadınına beni göz ucuyla işaret edip alaylı bir şekilde gülümsüyordu. Bir an küçümsendiğimi hissettim ve aceleyle atıldım. **Ama bu gibi şeyler onları az da olsa etkiliyor. Yeri geldiğinde söylemek gerekir. Üstelik bunlar gerçek, sizinkiler gibi kurmaca şeyler değil,** dedim.

Bunun üzerine fatih, başını anlamlı anlamlı salladı. **Gerçek şeyler öyle mi, siz eğitimliler hep böylesiniz, devleti bir türlü tanıyamadınız**, dedi. Hayat kadını da onun bu sözlerini onaylıyordu.

Biraz sonra belki güneşin sıcak yumuşaklığı yüzünden, belki de gece boyunca polislere kendi içinde tutarlı ve etkileyici öyküler düşünüp anlatmanın getirdiği yorgunlukla bu hayatın ta içindeki o iki sıradışı insan başlarını masaya dayayıp uyumaya başladılar...

Onları rahatsız etmeden yavaşça kalktım. Yolda yürürken içimde, ruhumda garip bir eksiklik olduğunu hissediyordum. Eğitimli olduğum için bu devleti, sistemin işlerini, perdenin arkasında ipleri elinde tutanları ve bizleri yönlendirenleri sanki hiç çözemeyecekmişim gibi hissediyordum kendimi...

İnşaatlardan demir çalarken yakalanan ve kendisini **İstanbul**'un fatihi gibi sunan adamın sözleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu: **Siz eğitimliler hep böylesiniz, devleti bir türlü tanıyamazsınız. Kafalarını karıştıracak, güçlü, tutarlı ve hep yeni bir öykün yoksa yandın demektir!.. Ezerler sizi! Unutmayın bunu, hiç unutmayın!**

CEZMİ ERSÖZ cezmier@leman.com.tr

* Her Perşembe gecesi, saat 22.00-23.00 arası **Yon FM**'deyim. Marmara Bölgesi'nde **96.60** frekansında, diğer bölgelerde ise **Show TV** üzerinden **7.74** ses frekansından dinlenebilir.
* **"Yine Seninle Geldi Hayat"** adlı kitabım çok yakında Gendaş Yayınları'ndan çıkıyor. .
* **Almanya.** 26 Ekim cumartesi günü **Almanya**'nın **Darmstat** şehrinde, **Huseyin Çelebi Sanat Gecesi**'ndeyim.
* **TÜYAP Beylikdüzü.** 1 Kasım cuma günü saat 13:15-14:45 saatleri arasında söyleşim var. İnterexpo salonundayım. İmza günüm ise aynı gün 15:30-20:00 arası.
* **TÜYAP Beylikdüzü.** 2 Kasım cumartesi günü 16:00-20:00 arasında **Gendaş standında** imza günüm var.
* **Cuneyt Ozkurnaz.** Şehrimin Yurek Yangını. Şiir.

Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

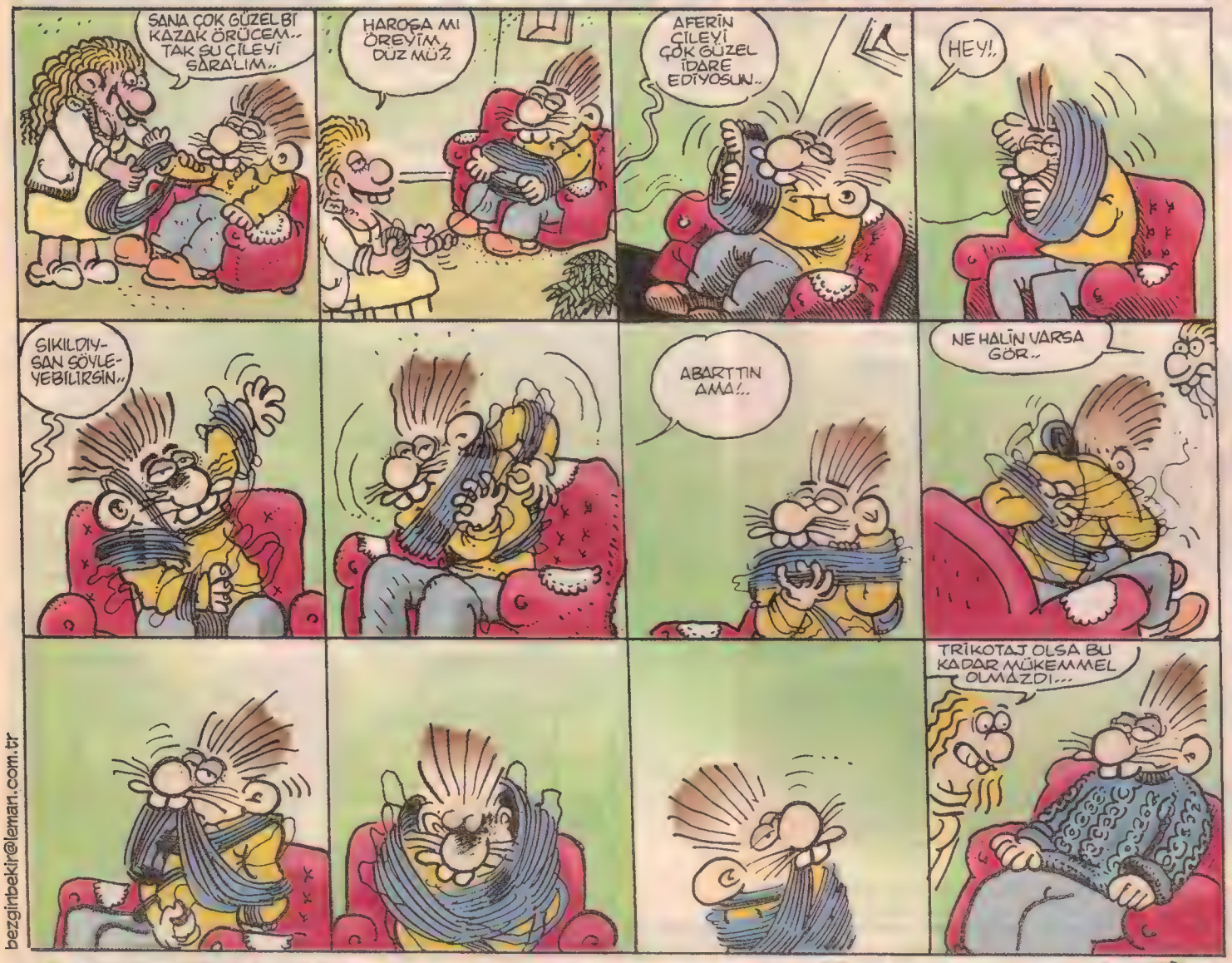

bezginbekir@leman.com.tr

...FEYZİ ÖZŞAHİN

Gönül Adamı

GÜNERİ İGOĞLU

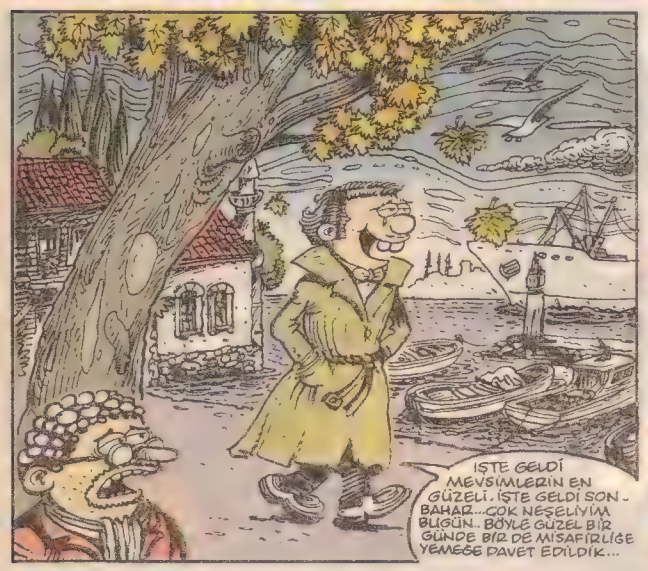

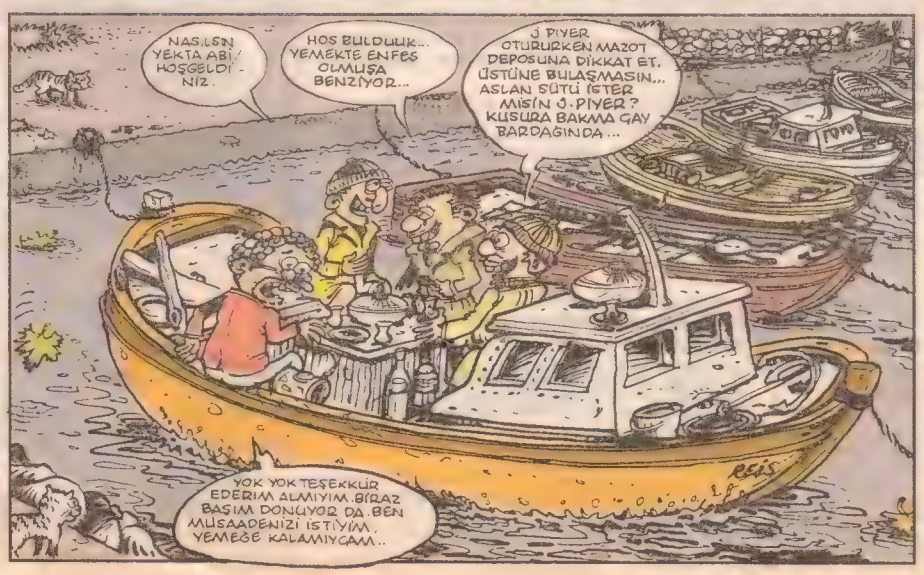

GÖNÜL ADAMI 2 Tüm gazete bayilerinde.

Akşamsefası

Sıkılhan ile diyalog çabaları

Atilla Atalay

- Sıkı olm, sakata geldim lan. Alo ordasın de mi? Ben Çağatay... Ölüseviciler bilgisayarıma girdi olm.

- Hani sen internete tövbe etmiştin lan, " Bidaha porno sitelere girmicem" diye yeminler ediyodun. Beynin donuna düşmüş olm senin. Bilgisayarı klavyeli kuku zannediyo salak yaa.

- Yok baabi, biyoloji ödevi için bakıyodum. Samimiyim bak... Soona site siteyi açtı, resimlere bakarken dalmışım bi ara. Otomatikman bi program yükledi heralde karşıdan. Ekranda şeyini gösteren bi zombi var şimdi, naaptıysam gitmiyo. Fişini çektim, açtım kapadım, gene burda. Usta bi yardım et be, sen anlarsın bu bilgisayar işlerinden. Çok pis bakıyo olm bu zombi.

- Bana ne Çağatay yaa bakışıp dur Zombi'yle. Yeminim var senin bilgisayara el sürmem ben. Ayaklı pipi, porno biti...

- Aha! Zombi gitti... Kendi kendine, "Yüzüne Kaka Yapılmasından Hoşlananlar Sitesi" açıldı şimdi. Korkunç yaa...

- Huhaha... Çabuk kaç abi o ekranın karşısından ... Kes kafayı, yüzünü koru.

- Hay kafama mıçıyım yaa, nerden girdim o siteye ben, kapanmak bilmiyo.

- Sen bekle, kendi kafasına kaka yapmaktan hoşlanan sapıkların sitesi de açar kendini birazdan. Onlara anlatırsın derdini. Zuhaha...

- Gülme baba yaa. Ben bunu tamire felan da götüremem böyle, rezil olurum herkese.... Alo, çok ciddiyim abi yaa. Sende vardır virüs temizleme programı felan, kap da gel cd leri, noolur. Bak ben de sana bi kıyak yapanm, internetten yüzyirmikibindörtyüzatmış tane porno jpeg resim indirip mevzulara göre koleksiyon yaptım, onları veririm. Alo... Orda mısın abi. Yaa noolur yaa... Aha... Burnuna karyola yayı takmış bi kadın resmi çıktı şimdi de, dikenli telle kendini boğuyo... Anneeaa... Çok korkunç olm...Alo...

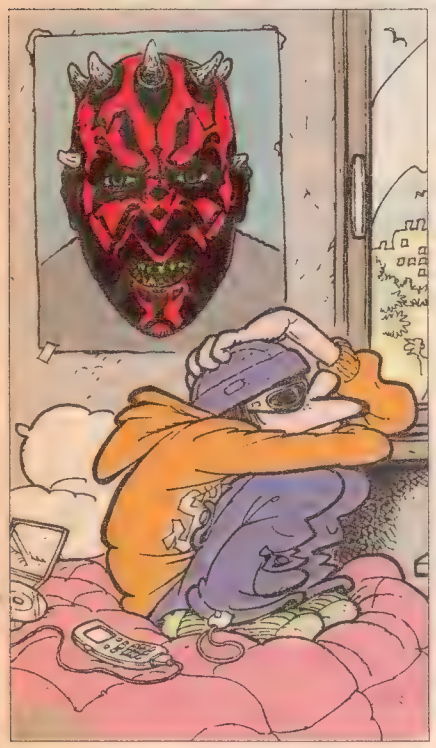

- Benim ağzımı yerim ben, bu zamana kadar nerelerdeydiim beeennn... Kendimi buldum artık Sıkılhan... Alo, Sıkılhan, duyuyo musun hocam beni? Alo... Buğra ben...

- Şu var ki Buğra, artık ben ben değilim. Az önce kendimi kaybettim!

- Hadi yaa, ne güzel, ne yuttun...

- Henüz bişey yutmadım ama cep telefonumu yutasım var. Az önce Çağatay adındaki internet pipisiyle konuştum. Delirtti lan herif beni. Sinirden elim ayağım uyuştu, beynim karıncalanıyo, gülme kriziyle hüngür hüngür ağlama arası biyerdeyim...

- Haddi be... Ne güzel olmuşun olm sen ööle ... Demek uyuştun.... Çook iyi yaa. Versene şunun cebini bi de ben arıyım. Alo... Alo... Ne kapıyon olm. İyi bişey olunca hemen kendine sakla di mi? Noolur sanki çocuğun numarasını versen biz de arayıp senin kafan gibi güzelleştirsek azcık kafayı... Sanki ben bulamam...

- Miriba Sıkılhan, Bunalgül ben... Bişi sorucam, bir iki saat önce akıl hastanesine mi yönlendirdin sen telefonunu? Acilden Doktor Mert diye stajyer bi çocukla tanıştım. Üçe gidiyomuş. Olgun bi insan ama çocuksu tarafları da var. İki üç cümle konuştuk hemen anladım boğa burcundanmış kendisi. Taurus takım yıldızından...

- Hey Allahım yaa, keşke yönlendirilmiş olarak kalsaydı telefon...

- Ay şimdi niye sinirleniyosun ki Sıkılhan? Tipik balıksın işte, duyarlı luzır, yok yere hüzünlü. Gel gitler içindesin ne zaman neye kızıcağın belli olmuyo.

- Seni ciddiye alıp yanıt vermem doğru mu bilmem ama ben balık burcu değilim Bunalgül.

- Saçmalama öyle olman lazım. Ben asla yanılmam. Balıksın sen balık. Su grubusun. Linda Goodman'ın astroloji kitabında balıklar için...

- Kitap okumana ayrıca sevindim Bunalgül. Ancak beni Linda Goodman doğurmadı. Annemin bana verdiği gereksiz doğum kaydı bilgilerine göre ben...

- Balıksın diyorum sana... Saklama balıksın...

- Çağatay, Buğra, üstüne bi de sen... Örgüt müsünüz lan siz?

- Çağatay'la Buğra terazi ben yay'ım...

- Gebersenize...

- Ay bak, kapatıcaksan yine yönlendirip de kapatır mısın. Ben ezberden bilmiyorum akıl hastanesinin telefonunu, aramıyım şimdi. Alo stajyer boğa için diyorum... Alo... Hemen de kapadı salak. Balık şey...

Akşamsefası

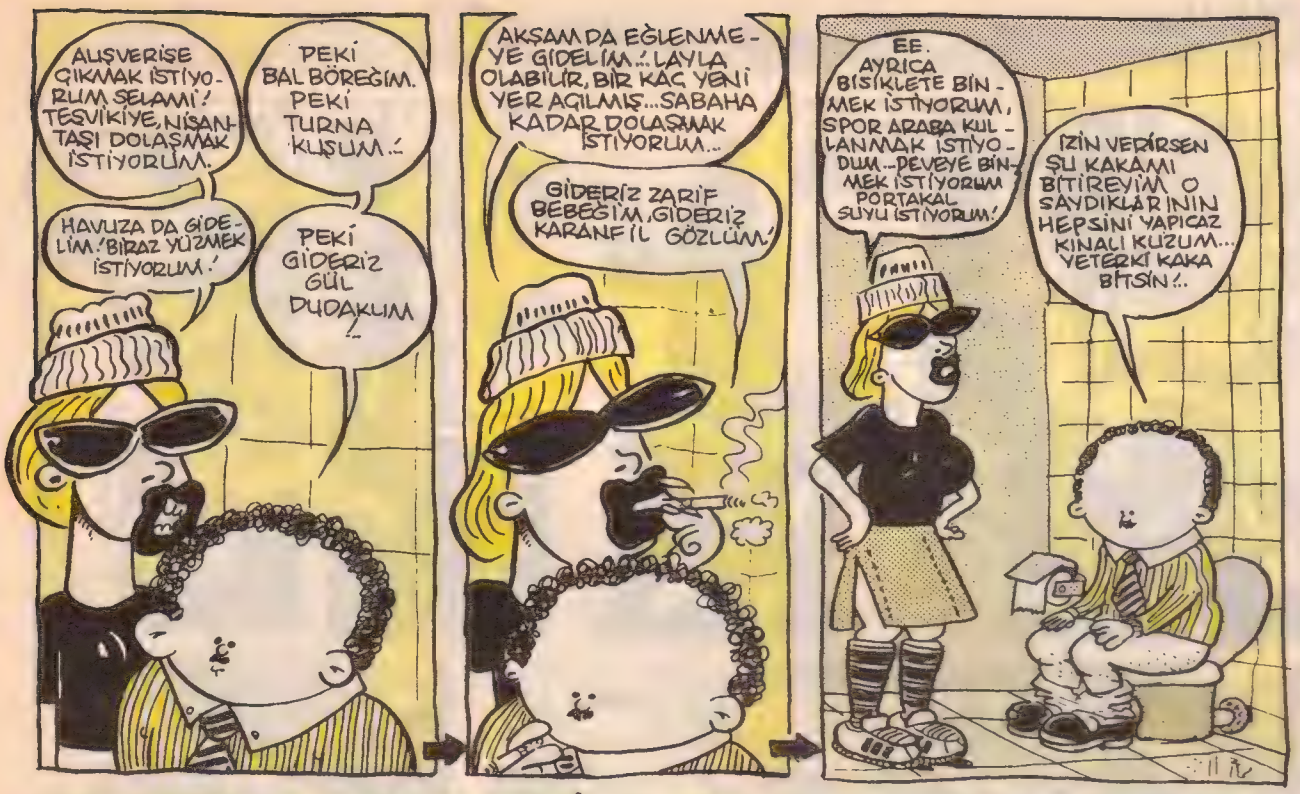

KAAN ERTEM

@leman.com.tr

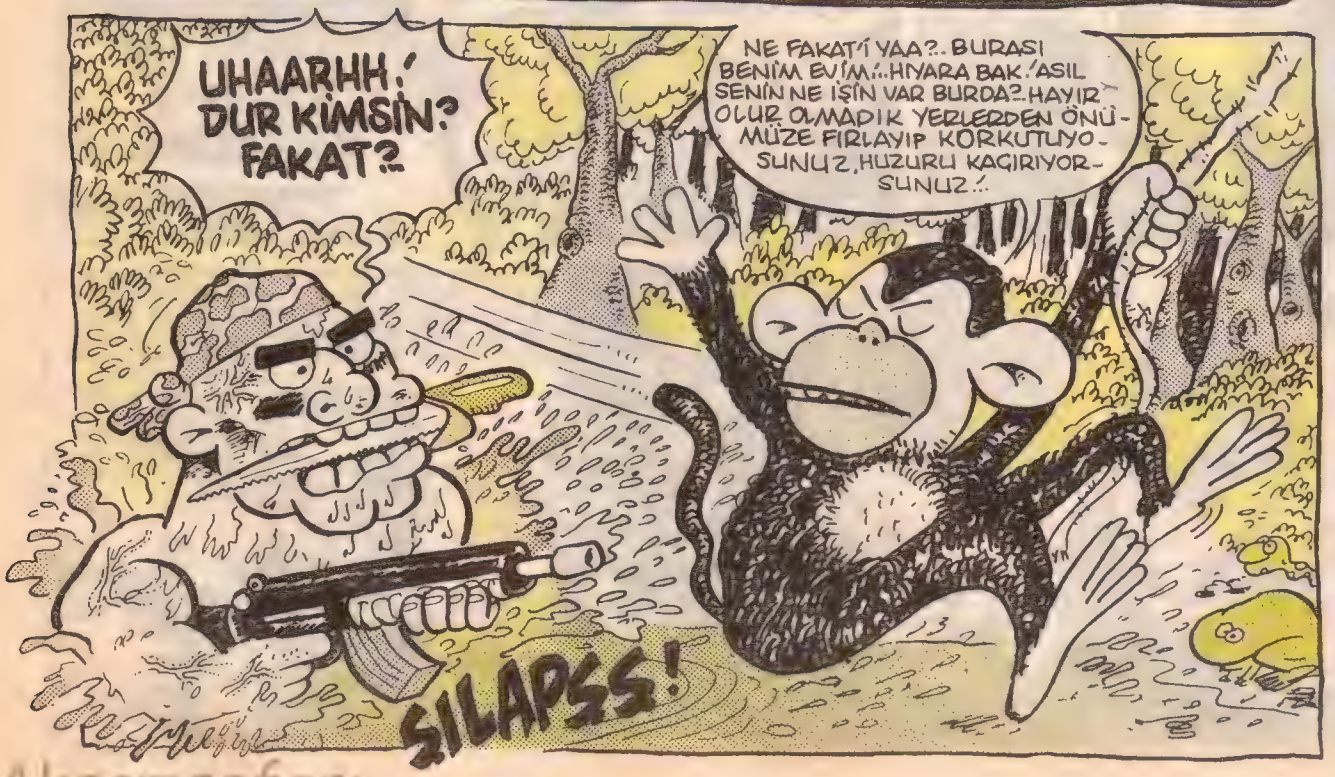

Akşamsefası

SALİH

Öğrenciydik. Hergün birkaç kişinin yol ortasında öldürüldüğü günler. Cadde ortasında sıra sıra dizili bombalar. Mit, ajanlar, polis, ihbarlar, baskın, hizipler. Hava kararmadan insanlar korkudan kaçışarak eve koşuyor. Akşamları tek kişi kalmıyor. Kara bir yağ kazanına düşmüş gibi yağlanmış gömlek yakaları. Kapşonlu gocuklarımız. Zifire dönmüş yatak çarşafları. Sigara alacak para yok, sigaranın kendisi yok. Tekel bayiinde kuyruğa giriyor, Maltepe, Samsun. Helaya, hamama girince, pislikten oluşmuş yeşil yosun üstünde kayıyorsun. Herkesin yüz kemikleri çıldırmış gibi zayıflayıp, fırlamış. Zavallı insanlar korkudan ürperiyor. Sokaklar teneşire, dükkanlar kadavraya, şehir büyük bir mezarlığa dönüşüyor, hergün cenazeler kalkıyor, ölüm kokusu sauna buharı gibi tüm şehri örtmüş. Salih, James Dean gibi yakışıklı, farklı gür bıyıkları. Gömlek altından göğüs kılları, geniş omuzları. Hakikaten çok yakışıklı. Ama babası hamal, Salih'in annesi kaçtığı için çocuk yuvasına bıraktı, her hafta babası düzenli gelip Salih'i hamama götürürmüş. Salih bir gece polis dövüp silahını alıyor, sonra silahı satıp, daha ucuz bir silah. Ankara'da hava kirliliği had safhada, yollarda ağaçlardan düşüp ölmüş serçeler, sığırcıklar, gazeteler her an kitlelerin öleceğini yazıyor. Siyasi karışıklık, anarşi, cinnet en sakin insanlara kadar bulaştı. Kızılay'a girdik, kestane kokusu dayanılır gibi değil, Salih: "alalım la" dedi, "paramız yok oğlum", birkaç adım yürüdük, kestaneci bir sivrisinek kadar zayıf, ama kemikli parmakları cellat gibi, Salih birden döndü: "alalım, .mına koyum".. Nasıl sıcak kestaneler. Izgara üstünde kızarıp, kabarıp, yarılıp keyif içinde bir kenara yığılmışlar. En güzel yanları yarılmış karınlarının üstündeki kızarıklık. Çok para. Büyülendik, kestane seyri içimizdeki bu derin mezar kokusunu gezintiye çevirdi. İstedik ki kestanelerin hepsini avuçlayıp ceplerimize, koynumuza doldursak. Kestaneci parmakuçlarıyla beş-altı kestaneyi minnacık bir kese kağıdına doldurdu, avcumuz kese kağıdına çok büyük geldi. Avcumuz yanıyor. Önümüzde polis bitti. Nasıl kaçıyoruz. Kestaneler soğudu, nefes nefese bir ara sokağa girip karanlık bir apartman girişine tünedik. Bir tane çıkarıp yedik! Nasıl çıtır, nasıl çekici, nasıl yumuşacık, yemeden uzun uzun seyretmek istiyor insan. Ağzına sokunca hemen yutmamak, ağzında dört döndürmek. Salih, ağzına sokmasıyla kusar gibi tükürüp fırlatması bir oldu. Kurtlu çıktı. Bir tane daha, o da çürümüş. Bütün kese kağıdında tek bir sağlam yok. Kestaneci fena kandırmış bizi. Nasıl derin bir hayal kırıklığı, kuyuya düşmüş gibi. Çürümüş kestaneler toplumun kendisi. Geriye dönüp kalabalığı yara yara kestanecinin işini bitirmek an meselesi. Toplumsal umutlarımızın son günü. Çok ilerde yolumuzu gözleyen depresyonun ilk habercisi. Toplumsal duygularımızı vahşileştirecek ilk şiddetli kırbaçlı duygular. Salih'in beline avantür heyecanla koyduğu silah yönünü buluyordu: toplum. Nerde ne zaman artık bir fikir tartışması açılsa "kestaneciyi hatırla, bitmiş oğlum, bu toplum bitmiş!".

Salih o gece uyuyamadı, son paramızı verdiğimiz, uğruna aç kaldığımız kestaneciyi gidip bulacak: "dur oğlum, gidip beynine sıkayım.."

Toplumu işte bu ahlaksızlardan kurtaracak büyük ahlak davalarının kahramanı olmalıydık. Peki kiminle? Yuvadayken okuduğu girgır dergisinde bok yerine mok yazıyor, çok gülüyordu moka Salih, adı Mok Salih'ti artık, kendisini hergün helada karyola demiriyle döven odacı Mahmut'u evire çevire kalın sopalarla dövüp bir daha yuvaya uğramayan Mok Salih'le... Salih'i zor zaptediyorum: "dur la, gidip şu kestanecinin beynine sıkayım!". Bir yanıyla da tetikçi, dayı, bitirim tavrını hiç ciddiye almayacak kadar çocuksu, Teksas, Tommiks'li bir tarafı vardı yaşadıklarımızın. Çocuksu bir kahramanlık ve gerçek bir katil, esrarlı bir karışım, toplum allak bullak olmuştu ve bu kurtarıcı karışımdan binlerce üremişti, biri de Salih... En küçük esnafından en büyük toptancısına kadar hepsi kazığa çekilip asılacak. Sülük, sırtlan bu adamlar. Silah, bu maceranın en tantanalı oyunu. Kestane içinde kurtçukların aldığı yol, bir maden işçisi gibi tüm kestaneyi boydan boya kazışları Salih'in rüyalarına girdi... Salih, hayallerinde dahi o çürümüş kestaneden bir küçük temiz kırıntı koparıp yemek istedi, bulamadı.. Ağır bir karanlık çöktü üstüne. İnandım ki Salih, kestaneciyi kesin vuracak!..

Salih'le yürüyoruz, sigara yakacağım, ateş yok, Salih'de de yok. Sokağın başında çakmakçı, "ateş" istedim, çakmakçı sigaramı yaktı, "sağol abi" dedim yürüdüm. Arkamdan çakmakçı "para at tezgaha, ateş bedava mı" diye bağırdı. Geriye döndüm, çakmakçı avantür filmlerindeki kötü adamların tıpkısı, efe efe diklenmiş. Neye uğradığımızı şaşırdık, kaynar sular döküldü üstümüze. Sigaradan bir fırt çekmeden.. Keskin, cesur gözlerle yanımıza geldi çakmakçı.. Bozuk para vermek için tereddüt, şaşkınlıkla, ürpertiyle üstümü başımı yokladım. Salih, sözle anlatılamayacak bir çabuklukla belinden silahı çıkartıp çakmakçının kafaya dayadı. ".mına koduğumun gavatı bir ateşe para mı istiyorsun, toplumu siz çürüttünüz ulan, söyle la, sıkıyım mı?".. Çakmakçının beti benzi attı, dondu kaldı, Salih, ayağıyla adamın tezgahına tekme atıp kırık, bozuk, tamir için gelmiş çakmakları sokağa dağıttı. Salih, dişlerinin arasına dilini ısırarak sıkıştırmış, gözlerini kara bir hainlikle kısışı, çok korktum Salih'ten, yerdeki çakmakları toplamaya çalıştım, çakmakların her biri akıl hastanesinden kaçmış delilere benziyor, hepsinin boş ve anlamsız bir duruşu var, bozuk çakmakların ötesinden bir boş bakış üstüme çullandı. Çakmakların bakışları küçük fareler gibi ruhumu kemirdi!.

Bazen kahveye dalardık, loş, karanlık, çökmüş yanaklar, kalın biçimsiz dudaklar, tahta çürüğü kulaklar ve duvarda neşesiz durmuş bir saat. Salih'in içinden ne geçiyorsa ayağa fırlayıp garsona bağırdı: "Çalıştırın la şunu, .mına koduğumun saati durmuş, bakan yok, gören yok!".. Bozuk bir saatten bu kadar sert ve amansız bir öfke bir çıldırış çıkması için insanın içinden fazlasıyla sert tiksindirici fırtınalar olmalı. Salih delici bakışıyla garsonun üstüne yürüdü. "Sıkıyım mı la şuna, sıkıyım...!". Garson neye uğradığını şaşırdı, fena halde ürktü.. Kimse cesaretini toplayıp Salih'e doğru bakamadı!.. Salih'e doğru kim bakarsa deşilecek. Cam kesiği gözlerinin içinden bunu herkes anlıyor!

Sabahın köründe yurtta uyandırdılar beni: "gardaş kalk, kâlk!". Soğuk yurt odasında vampir, drakula gibi doğruldum. Yine ne oldu? "Gardaş, arkadaşımız Salih Demirfırka karakolunda, koş, bir kıymalı pide götür, açtır..".. Salih'in evi de oralarda. Ev dediğin derme çakma, kontraplaktan iki oda. Mahallede Salih'ten yaka silkmeyen yok. Onun arkadaşı olduğum öğrenilince yürüyüşüme yollar açılıyor. Demirfırka dünyanın en neşeli karakolu, sıcacık yüzlü, sağlıklı bedeni olan tek insan yok burda. Karanlık bir ağzın içi, eğri büğrü kurtçuk suratlı insan dolu. Polislerin en çok uğraştıkları vaka, kadınlar, sarhoş kocalarını ihbara geliyor, içiyor, dövüyor, çocukları uyutmuyor, diye hergün bir-iki sarhoş teşi sürüklenerek sokuluyor nezarete, dayakla ayıltıyorlar. Bir kadın geldi, "oğlum altın bileziğimi çaldı" diye, oğlunu ihbar etti kadın. Yanında bir velet hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Çok daha korkunç birşey oldu, oğlunu şikayet eden şalvarlı şişko kadın, altına işedi.. Peşinden bir baba, asker kaçağı oğlunu ihbara geldi, oğlan bir metre elli santim yok, sinek kadar birşey. Ordudan kaçıp geceyarısı eve girip başlamış uyumaya. Baba, oğlu uyurken koşup gelmiş. Zavallı çocuğu böcek gibi çiğnediler, çocuk demir ökçeli polis tekmelerinden o kadar yedi ki. Babası, kaygısız, tasasız olup biteni izledi. Salih de nezarette, polislere katılıp çocuğa bir tekme de o geçirecek. Bana döndü: "la sıkıyım şunun beynine, .mına goduğumun çocuğu askerden kaçılır mı..".. Polis telsizlerine her saat başı tüyler ürpetrici bir cinayet haberi düşüyor, Abidinpaşa'da bir komünisti öldürüp çöp tenekesine sokmuşlar, dün akşam Aktaş'ta imamın oğlunu öldürüp alnına jiletle kahrolsun faşizm yazmışlar.. Ne kadar cesaretinizi toplasanız, kemiklerinizi çürüten bir derin korku acımasızca fare gibi kemiriyor ciğerinizi.

Salih'i nezaretten alıp sokağa çıktık, önümüzde kahve, Salih, kahvedekilere ".mına koduğumun gavatları, memleket elden gidiyor tavla oynuyorsunuz, bomboş tavla oynuyorsunuz!".. Derken kahvenin garsonu Salih'in önünde esas duruşa geçti. Salih'in dik dik bakışına dayanamadı, kısa, kara bir oğlan. Cımbız diye tarif edilen türlerden, pergel gibi iki uzun bacak, çok kısa boyu ve yağlı saçları tarakla ortadan ikiye ayrılmış, Salih, garson oğlana tekme fırlatıp "la get .mına koduğumun gavatı..."...

Dizgi, pikaj, baskı, militan dergiler çıkarıyoruz. Salih, önceleri hareket halinde, yerinde duramazdı, konuşur, bağırırdı, şimdi, balkonda oturmuş soğuk balkon demirlerine bakıyor akşama kadar. Sokağa çıktım, akşama döndüm, tekrar aynı demire bakıyor.. Ertesi gün sokağa çıktım, akşam döndüm, Salih, balkon demirlerine ayaklarını dayayıp sallaya sallaya demiri büküp koparmış, tüm balkondan otuza yakın demir sopa yapıp bir kenara istif etmiş. Boş durmamış, yemek masasının dört bacağını kökünden kopartıp dört büyük sopayı da kapı arkasına istif etmiş. Salih'in sopaları inceleyen gözlerinin ta içine baktım. Yontma taş devrine dönmüştük. Artık öfkelenmiyor, sopayı havada çevirdikçe tiz kahkahalar atıyor, oyun oynuyor, neşeleniyor!

Büro yedinci kattaydı, bilmeden akşam vakti balkona giren uçuruma düşebilir. Aklı yitirmiştik, zincir, kemik, silah sesleriyle bir şeytan kitlesi, odaları, sokakları doldurmuş, akşam karanlığı kırbaç gibi gırtlağıma sarılmış, sokak başında genç adamların köpük köpük cilalı, parlak kıpkırmızı kanları ebedi ve korkunç bir sessizlikle içimize dökülmüştü. Bütün insanlığa, kalkın ve çıldırın, birbirinizi öldürün borusu gibi siyasilerin demeçleri! Sıcacık yataklarında sessizce bekleyen herkes öldürülecek. Bu soğukların soğuğu Kasım, Aralık ayları herkese kazık olacak, herkese mezar, herkese çiviler girecek, kafatasları parçalanacak. İnsanlığın en güzel tacı, öğrenci tabutları üstüne düşen kanın örtüsü, kanın, ahenkli ve ağır ağır tabut üstüne düşüşü, ölümü en derinden kazıyıp, acı mide ve beyin kazıntılarıyla içinize dolduruyor.

Ne zaman elime canhıraş bir kitap alıp, ben okuyacağım, ben sizden değilim, ben, bu işin dibinde neler var öğreneceğim desem, Salih baş ucumda biter: "gardaş, kültür işiyle gitmez, şimdi mücadele zamanı, davranma zamanı!".. Ve etrafımda huysuz köpekler gibi dolaşıp: "gardaş var ya ben çok kitap okudum, Dandanakan savaşı 1040'da yapıldı!".. Yani, Anadolu topraklarının önü açıldı 1040'da, tarihin geri kalan kısmı hiç ama hiç önemli değil. yırtıcı, kanlı bir bayrak gibi, buz kalıbı gibi bir surat. Birazcık gülse, keçileri kaçıracakmış gibi, güldüğünde zaten yüzünde keçileri kaçırmış bir sırıtış beliriyor. Yaptığı tek spor omuzlarını esneyerek kütürdetmek. Kaskatı kesilmiş, taş heykeli, donuk bakışıyla can sıkıcı günler boyunca, elimdeki kitaba bakıp: "gardaş var ya Başbuğun kütüphanesinde 250 kitabı var!" Yani çok çok okumuş Başbuğ! Zırcehaletin en kahpe örümceği, en aşağılığı kültürsüzlüğün. Acıktık, çok acıktık. Bakkaldan veresiye alalım.. Kapıda sucuklar asılı. Sucuklar nasıl azgın. Nasıl tahrik edici.. Salih, "gardaş şunlara bir sıkıyım!".. Asıl hikaye sucuklara takılmış gözlerimizde. Karanlıkta, aç, bitkin yurda dönüyoruz, bir haşlanmış yumurta buluruz umuduyla. Korkuyla ve usulca ilerliyoruz, arkamızdan bir kedi cıyaklayarak çöp tenekesinden fırladı, Salih, Tommiks gibi ani hareketle, sırtıyla yere düşüp, tek mermiyle kediyi öldürdü! Ve zaferle kedinin leşini elleriyle ayağa kaldırıp, bir aşk testisi, bir vazo gibi başının üstünde tuttu, "ölmüş .mına koduğum" deyip çöpün içine bıraktı!

Salih, teşkilattan çağırıldığında, yani bir işe yaradığında dünyanın en mutlu adamı, mutluluktan böğüre böğüre marşlar söylüyor, çağrılmadığında öldürücü bir sessizlikle demir dolabın dibine tüneyip hırsından hıçkıra hıçkıra ağlıyor.. Bir defasında büyük başkanlardan biri, Salih'e "mok" dendiğini duydu, "Salih şahsiyetli bir arkadaşımızdır, ona lümpence ad takanlar cezalandırılır!" dediğinde Salih tam bir mutluluğa kavuştu. Nasıl mutlu. Bana iltifatlarda bulunuyor: "var ya gardaş sende çok iş var, var ya gardaş, sen bize çok lazımsın, bu kültür işlerinin de davaya fay-

dası var!". "Gardaş var ya, bu işler bitsin Milliyetçi Türkiye kurulsun, seni alıp hamama gidicez, peşinden muhallebiciye!".. Yolda yürürken, sağından gitmemi istemez, "gardaş emniyet açık, soluma geç" diye ikaz eder. yani, belindeki silahın emniyet düğmesi açık, patlarsa vurur seni. Ancak, bunu öyle sert, beyne çakılan matkap gibi sert söyler ki, soğuk acımasızlığıyla bir üstünlük kurar. Teşkilattan çağrılmadığı zaman, tek başına sokağa çıkıp "gardaş şöyle bir dolanayım" dediğinde bu serbest çalışma anları, kendi kafasına göre işe çıkışı, onu mutluluktan deliye döndürürdü. Nereye Salih, dendiğinde: "yarı şaka, gardaş, kestaneciyi arıyom" deyip, hiçbir zaman boşta olmadığını söylemek isterdi. Yaptığı işleri insan havzalası almaz, dilden dile anlatılan ünlü baskınlarından sadece birini anlatayım. Ünlü mafya lideri İnci Baba her yıl düzenli müteahhitlerle toplantılar yapıp, ihaleleri aralarında bölüştürür. Birkaç arkadaşıyla bu toplantıyı basıp, bir çuval, çek, senet toplayıp getirdi. Yüzlerce seneti arkadaşlar görünce gülmekten kırıldı. Salih: "gardaş dalga geçmeyin, .mına koduğumun bu masonları memleketi soyuyor!".. Yıllar sonra bu baskını detayıyla anlattı, silahı dayadığında İnci Baba'ya: "şimdi sen tavşan oluyorsun" demiş.. Böyle bir cümle düşünmemiş, tasarlamamış, o an korkudan ağzından kaçmış.. Ne demek sen tavşan oluyorsun. Küçükken yuvada Salih'i sürekli döven Mahmut, baba dedikleri yurt müdürü anında odaya girince, müdüre şirin görünmek için Salih'e dönüp, güya onunla hep oynuyormuş gibi: "hadi sen tavşan oluyorsun!" der, gönderirmiş.. Bakanlar, mafya liderleri, başbakanlar... bu birkaç adam, kimleri tavşan yapmadı ki! Mahallenin meyhanesini kaç kez ikaz etti, "kapatın ulan burayı" diye önünde nara attı. Sonunda Salih, gece, ahşap meyhane kapısını tekmeyle kırıp, içeri girdi, tüpgaz ocağını yaktı, üstüne tencere gibi küçük bir tüpgaz bırakıp çıktı. Sabaha doğru infilakı tüm Ankara duydu.

Bir yırtıcı hayvan öfkesine kapıldığını görmedim, yalnız sert, insafsız! Panik duygusuna kapılmaz. Bu kadar güzelyüzlü bir çocuğun suratı gangsterleştikçe boşluğu daha derinden taramaya başladı. Belinden silahı alıp, sırtına kapşonlu bir siyah pelerin verin, ayinde kıpırtısız dua eden bir papaz pekala olabilir. Birgün gelir, "gardaş Adana'ya gidiyorum", bir gün gelir, "gardaş Zonguldak'a gidiyorum", yani, orada arkadaşlarımız vuruldu, karşılıksız kalmayacak!..

Tanımadığı tüm yazarlar komünisttir, birgün Kemal Tahir okuyorum, "gardaş komünistleri okuma, kafan karışır!" diye sert ikazlar... "yok Salih, bu adam Osmanlı'dan bahsettiği için komünistler artık onu sevmiyor" dedim, "Osmanlı'dan bahsediyorsa mesele yok gardaş!".. Arada bir karşıma geçip davayı anlatır, sağcılarda davayı anlatmak gibi birşey vardı, solculara "somut durum tahlili!". Mehmet Ali Aybar'ı okurken, "bak Salih, bu adam, Çekoslavakya işgaline karşı çıktı diye dışlandı, şimdi, özyönetim, ülkeye göre sosyalizm falan diyor..", Salih: "Gardaş onlar herşey der, Allah bir demez!".. "İyi ya Salih bu adam Rusçu değil?" "Yok gardaş, onlar Türk gençliğinin beynini yıkamak için Rusya'ya karşıymış gibi görünürler!"...

12 Eylül'ün olduğunu Salih çok geç duydu. Sabah kalktığında evin karşısında kahvenin radyo sesini çok açtığını gördü. Pencereden "kapatın ulan sesini" diye bağırdı. Ufacık, paçoz garson Salih'i deliye döndürten bir küfür savurdu: "Ne diyorsun lan, .mına koduğumun çakalları, başımıza alikıran başkesen mi oldunuz lan...", Salih, düne kadar önünde düğme ilikleyip korkudan donuna işeyen bu çocuğun efelenmesine şaşırdı, "dur lan geliyorum aşağı" deyince paçoz garson: "Gel gel de Kenan Paşa'ya vereyim seni.. Gelsene laaa, Kenan Paşa ihtilal yaptı oğlum, sokağın başında tanklar, niye gelmiyorsun lan, gel de Kenan Paşa .iksin ananı!".. Salih neye uğradığını şaşırıp radyoyu açtı. Radyoda marşlar. Vın... bir daha görülmedi. Yukardan emir gelmiş, kaçsın, diye... Yollar kesilmiş, mümkün değil kaçması. Anlattığına göre. Bulgaristan üzerinden bir minibüsle geçiyor. Minibüsçü durup dört tane orospu aldı. Orospulardan biri Türkçe konuşuyor, Azeri. Gelip Salih'in kucağına oturdu, Salih'i okşamaya başladı. Salih, hırsından ağlamaklı, kadına: "biz sizin için öldük, öldürdük, senin yaptığına bak!" demiş... Azeri kadın da Salih'e çıkışmış.. "Siz Türkler, Ukraynalıya, Rus'a, yüz dolar verir, Azeri olunca (düzmek için) bir doları çok görürsünüz!".. Salih kadının isyanını anlamamış, Azeri kadın yanındaki orospuları gösterip, onlara yüz dolar verirsiniz, özüme bir dolar verirsiniz...

Gitti, arkadaşları, uyuşturucu, esrar işine girmiş. Döndü. Teşkilat bitmiş. Onbinlerce insan boşluğa düşmüştü. Bir şekilde birkaç kişi yakın arkadaş evi buldu, Salih, ilk günkü gibi ortada kaldı. Sokakta yatan çok eski yurttaki arkadaşlarına döndü. Teşkilattan herkes hayalkırıklığını, tarikata girerek, mafyacılık oynayarak, Özal'ın partisinde şirketleşerek doldurmaya çalıştı. Salih, hiç birine bakmadı. Düz ayak alkolizme yuvarlandı. Deli gibi içiyor, "bırakın o iti" dediler. Salih ebediyyen küstü. Bir arkadaşının babası Kayaş'ta bir küçük dükkan çalıştırıyordu, yanına sığındı. Dükkan dediğin, daracık yer, köy bakkalı misali, ekmek, makarna, birkaç gofret, sakız, şeker, sigara. Hikayeleri arkadaşları arasında efsane oldu ama onun adı "puşt" oldu. Efsaneleri gençlik teşkilatlarında hala anlatılır, yok yirmi polis çevirmiş, hepsini hacamat etmiş, yok Salih'in gizli görevleri varmış, yok... Salih'in tek derdi içmek. Akşamın olmasını... Dağda, taşta, köprü altlarında bir hırpani, bir serseri gibi Salih, eski yuvadan arkadaşlarıyla eski bir kilime, mukavva kartona sarılarak uyudu. Dükkanın sahibi yaşlı amca ölünce, dükkana yerleşti. Birzaman mahallenin kadınları kap kap yemek taşıdı. Ama sonra, ufaktan dükkancılığa başladı. Tam yirmi yıl aralıksız, o dükkandan dışarı adım atmadan, orada yattı, orada kalktı. Kimseden beş kuruş dilenmedi, kimseyle görüşmedi.. Muazzam, akılalmaz deli bir gururu vardı. Bu gurur uğruna o dükkanın içinde tam yirmi yıl yaşadı. Nasıl yaşadı? İçeri düşse, başka bir koğuşa ziyarete gider, o bu birkaç metrekarede ömür çürüttü. 1987, ya da 1988, tam hatırlamıyorum. Kürt savaşı yeni başlamıştı, doğuya Özel Tim kuruluyordu, o günlerde görmüştüm Salih'i.. Kürt savaşıyla canlanıp ayağa kalktı, içkiye tövbe edip, eski arkadaşlarını bulup, özel time yazılacak sağlam arkadaşlarından, sağlam gençleri liste halinde yazıyor, bakanlıktaki arkadaşlarına iletiyor..

Toza, küfe ve küle bulanmış bu daracık ahşap yer, eski mezar odaları, tümülüse benziyor. Boyu tavana değiyor, sırtı kamburlaşıyor. Yaşlandıkça yakışıklı erkek teni, bir branda bezi, eskimiş bir çadır bezine dönüp daha da erkekleşiyor. Mahelleli kadınlar ona çorba ikram ediyor. Çocuklar tezgahın hemen önünde günboyu neşeyle oynaşıyor. Hayatın gürültüsü işte bu kadarcık dükkanına sızıyor. Bir de üst komşusunun kamyonu, dükkanın hemen önüne park ediliyor, dükkan karşıdan görülmüyor, güneş dahi girmiyor. Buradaki yalnızlığı, gizlenmişliği, yani sığınağı çok sevdi. Tam yirmi yıl. Tek kişilik bir kaleydi burası, tam yirmi yıl. Gecekondulu kadınlar nadir de olsa bu genç erkek güzeli adamla el kol şakasına başladı, çok tehlikeliydiler. Bu hoş sohbetler beklenmedik felaketlerle doluydu, yüzüne derin bir kayıtsızlık takı, tam yirmi yıl. Rafların birinde çok eskiden kalma bir kartpostal bükülmüş, tozlu, karlı bir kış gününü gösteriyor, dere kenarında masalsı bir orman evi, dumanı tütüyor. Hiç kaldırmadı bu kartpostalı. Mezarında, onu hayallere daldırıp, keyifle ıslık çaldıracak tek kışkırtıcı manzara, bir de, kavalı.. Belki çok uzaklarda eski arkadaşları arasında efsanesini anlatıyor gençler, ama o hiçbir zaman "işte o benim" diyemeyecek. Yine de gazete parçalarına bakıp, deli milliyetçiliğini kıskançlıkla yirmi yıl herkesten sakladı.

Bu yirmi yılda üç-dört defa ziyaret ettim. Yirmi yıldır ağır küfürlerle davasına saldırmış bu arkadaşının ağza alınmayacak küfürlerini duymazlıktan gelir. Ben, bireyin sağlığı, eğitimi, hakları gibi ısrarla solcu laflar etsem, bunları hayatın gürültüsü gibi görüp, alaycı bir gülümsemeyle ve zevkle, çok yakın arkadaşım ne kadar düzgün konuşuyor, ne bilgili bir insan diye gizli bir gurur duyar ve eleştirilerimden hiç aklı karışmaz. Oysa, ben, orada yirmi yıldır yattığı kararmış ve parçalanmış sünger yer yatağını her gördüğümde, aklım karışıyor. Bu paçavra yatağı gördükçe, kendimi arkadaşlarıma gerçekten ihanet etmiş gibi görüyorum..

Kaçak yoldan bir ömür illegal hayat yaşayan insanların sinir sistemini, şiddetli duygularını yumuşatan şey nedir? Derin inançları uyku hapı işlevi mi görür. Korkunç zararlar vermiş, hayatlarında bol bol vahşet düzenlemiş bu insanlar huzursuzluk denen şeyi neden tanımaz. Suçluluğun kırıntısı yok. Aksine, vatan için çalışmış, kamu yararına yaşamış, bir kahramanlık bahşederler kendilerine. Kendilerini koruma dürtüleri o kadar sert ki, en korkunç öfke ve nefretleri bile bir bebek gibi vicdanlarında uyuturlar. Şimdi şu dükkanın içi.. Sonsuza kadar bir asansör içinde üç kişiyle boğuşmaya benzemez mi? Bir insan yavrusu neden kendini yıpratsın. Kendini göğe yükselmiş, seçilmiş kahraman gibi düşünmek çok daha etkili çözüm değil mi?

Yine daldık tartışmaya.. Biraz sonra farkettim, alışverişe gelen insanların yüzü hiç görülmüyor. Tezgah camından eller giriyor, eller para uzatıyor. Çeşit çeşit kadın kolu. Ah işte bir tanesi, fıstık istedi.. İncecik bileziği, kolunun derisini tatlı bir eziklikle sarmış...

İnsan dayanamaz bu kadar güzel şeye. Bunlardan birkaçını ısırıp koparıvermek istiyorsun. Açık ten rengi, küçük, siyah kadifemsi tüyleri, pırıltılı. İncecik bilezikler halka halka dolanmış. Biçimli, düzgün kol bilekleri, peksimet, kurabiye gibi. Sessizce çekilen eller. Bir el, yalnız el, hiç tanımadığım el, seni neden sevindirik yapar. Gül dalı. Şimdi milyon yıl önce ormandaki soyumu kıskandım, hiçbirşey sormadan pençelerimi geçirsem. İç geçirerek gözlerimi kapattım. Rüya gibi bir zifaf gecesine dalıverdim. Kadının elinden sanki bir ısı yükseldi. Minnacık el, eşek sudan gelinceye kadar dövdü beni. Bu ne incelik Tanrım. Üslubuna hayranım. Milyon yıl önce soyum, neden çiğ çiğ yerdi, şimdi anlıyorum. Şu uzanmış kadın eline İran halıları versem, elmas kolyeler versem, eridim. Daha uygun bir yumuşaklık düşünemem. Dünya hazinelerinin kapısı size nerde açılır bilemezsin. İşte bu daracık dükkanda soluğum kesildi. Kadının çıplak kolu. Bir an sandım ki her yanı çıplak. Yüzümdeki sakin, ağır maske düşüyor. Kadın, bedenime utanmazlık salıyor. Dükkanın içi karanlık. Para üstü tabağına bıraktı parayı, naylon fıstık paketini aldı. Bu etin pirzolası da güzel olur, yaprak gibi incesi de. Kadının parmakları fısıldıyor gibi kulağıma. Şarap esmerliği. Yoksa şu her tarafını çarşafla kapatan yobazlar çok mu haklı. Durduk yerde zilzurna şerefsiz bir sarhoş oldum. Biri bana "de get la çakal" deyip kovsun, durduramıyorum kendimi. Avlu gibi avuç içleri, helva mı desem, yılan ısırığı mı, kuşkonmaz mı? Ah be kadın, o ayartıcı tavırları, o ziyafete çağıran ikramları, nerden öğrendi bu eller! Usulca uzanışları o kadar saf, o kadar masum, o kadar beyaz ki, usulca para uzatışları, insanda ne vicdan sızısı, ne suçluluk duygusu bırakıyor. Bir nur banyosu gibi yıkayıveriyor, güneş ışığı gibi, ellerin güzelliği kemiklerime kadar sızıyor, dünümü, tarihimi, bütün kötülüklerimi bir çırpıda sabunlayıp çıkıyor! Yoksa, en derin vicdan azaplarını, tabiatın bir küçük parçası bile temizleme gücüne mi sahip! Şu uzanan bileğe, dişlerimle mor bir saat izi bıraksam, eşşek kadar adam oldum, hala nedir bu laflarım, okuyucu beni bir bok sanıyor, benim kendimden hiç umudum yok, kurduğum hayaller bir orospu gibi donumu düşürüyor!

Devamı 15. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

• ÇILGIN KIZ BUSEM ve DÖVMECİLİK SEKTÖRÜ...

• AŞK GEMİSİ.

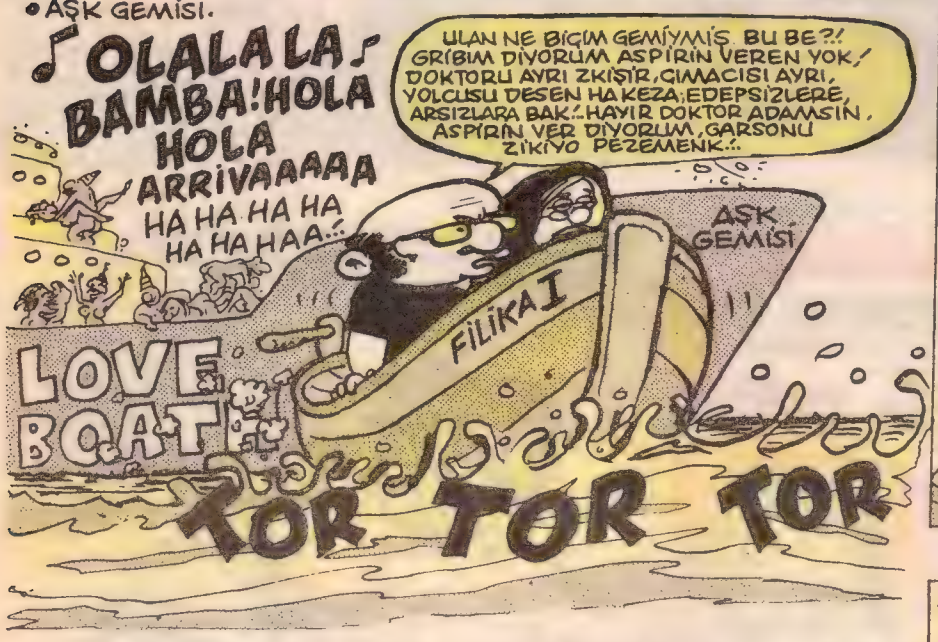

• MUHTEŞEM BEY ve MACERALARI.

• ZEYTİNBURNU SAHİLİN ÇOCUĞU TÜFEKÇİ ŞEVKİ...

CÜMBÜR CEMAAT VİAYPİ ÇIKTI, KALDIYSA ALIN!..

Bu maceranın sonu. AHMET YILMAZ

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsetası

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·E·İ·D·A·N

Saat gecenin ikisi. Ceketimi çıkarmadan koltuğa çökmüştüm. Karşımdaki kanapede oturan fahişeyle tartışıyorum.. Olacak şey mi yani, ne büyük bi saçmalıktı bu!. Aslında ilk başta, keyifli bi tartışma olabilir izlenimine varmıştım. Hattâ düzüşmeyi filan bi kenara bırakıp, bilincimizin derinliklerine inmeyi, seks-para, keyif-bedel, insan-yaşam gibi iddialı konularda yeni ufuklara açılmayı aklımdan geçirdim. O niyetle yaklaşıyodum. Zeki bir kadına benziyodu. Ağzı biraz laf yapan, az buçuk düzgün konuşabilen herkes, önceleri zeki birisine benzer!. Birbirinize mesafeli yaklaşır, lafları ağızdan kerpetenle olmasa da, ayakkabı çekeceği gibi düzgünce sıyırarak alır, bi süre böyle anlaşırsınız. Sonra birdenbire, müthiş bir saçmalık patlak verir!. Aynı şeyler devamlı tekrar edilir, berbat bi tıkanma başlamıştır, kimse de kendini kabahatli bulmaz!. Saçmalık Tanrısının gökten ateşli oklarını fırlatarak, konuşmayı alevlendirmesine yol açan şey, gerizekâlı fahişenin oral seks yapmama prensibiydi. Gerçi, oral moral, seksin herhangi bir bölümüyle ilgili özel bir aşırılığım yoktu, allah ne verdiyse işte. Fekat, nedense o gece için, günün başından itibaren, mükemmel bir gece yaşayacağım diye şartlamıştım kendimi. Bu mükemmellik yaklaşımı, dünya standartlarındaki, eksiksiz bir normal sexi de içeriyordu tabii.. Ve bana durup durup söyledii şey, -tartışmayı "sen, 'ben' aşamasına getiren tuhaflık- "niye sen beni uyarmadın?" oldu. Önceden belirtmeliymişim bu isteğimi! Hayır, senin uyarman gerekiyordu dedim!. Evet, anal seks filan sapıklık olabilir ama, oral sex normâl bir seksin içinde mutlaka bulunmalıdır diyerek, içinde üç kez seks geçen mantıklı fakat iğrenç bi cümle kurdum! O kadar bilimsel ve teknik konuşuyordum ki, miidem kalkmıştı, canım bile istemiyordu artık!.

Zaten bi ara kıllanmıştım. O ucuz fahişe numaralarından birine başvurup, eski kocasıyla sırf onu oral seks yapmaya zorladıı için ayrıldıından bahsederek, sözüm ona prensip dedii şeyin zemiinini hazırlıyordu! Bi şeyin dolaylı anlatımı ancak bu kadar dolaylı olabilirdi!. Saat gecenin ikibuçuğuydu. Şimdi bunu sepetlesem -tabii paramı geri alıp- sonra gidip başka bi kadınla anlaşsam.. Ohoooo, uğraşılır mı ya gece vakti, otuzbir çekerim daa iyi.. Ve o esnada, aslında onunla tartışıyo gibi görünürken, kendi içimdeki pislik ve zehirle cebelleştiğimi, bu karmaşıklığın da tavırlarımı çirkinleştirdiğini farkettim. Çünkü biraz korkmuştu. Yani, kolay da değil, hiç tanımadı bi erkeğin evinde, şehrin taa öteki ucunda, uzak bi semtinde.. Sesime güzel bir ton vermeye gayret ederek, hatânın kendisinde olduğunu, bildiğim bütün fahişelerin yapmayacakları şey için müşteriyi önceden uyardığını, eksik sunacağı hizmet için benim tam para ödeyemeyeceğimi, bu saçmalığın sona ermesi için akıl gücüm tükendiinden, kendisinin bir an önce bi yorum getirmesini, tane tane ifade ettim!.. Yarın taksiyle bana gideriz, .. milyonunu (paramın üçte biri) geri veririm dedi.. Eh teknik olarak mesele halledilmişti.. Tamam dedim.. Halâ biraz endişeliydi. Akıllı ve düzgün konuştuumu sanıyordum ama, ipin ucunu kaçırmış olmalıydım!.. Yanına gidip, çenesini tutup sıvazladım, artık annaştımızı, neşelenmesini söyledim. Biraz gülümsedi. Kedi de gelip kucaana sıçrayınca, raatladı.. Ya ben?. Sekizyüzelli tane değişik tüylü kedi okşasam bile pek gevşeyeceğimi düşünmüyodum. Teknik annaşma sağlansa dahi, gece bir kere boka batıp çıkmıştı. Gerçi, çiftler arasındaki kavgadan sonra cinsel beraberliin daa ateşli geçtii söylenir. İyi de, ulan biz çift filân değildik ki!. Birebir, kendi başına, tek tek kişilerdik işte! Onun bi yığın sorunu vardı eminim, benim kendi dertlerim.. Göğüsleri ufaktı. Çeşitli haplarla büyütmeye çalışmış, ama yan etkisi ortaya çıkınca, bi ara oldukça kilo almış.. Biraz neşelenince çenesi açılmıştı. Kediyi sevdi durdu. Ben de etrafta dolandım, bardakları lavaboya götürdüm. Yağmur yağacak gibiydi, dışarı çıkıp donları filan topladım ipten. Sonra yanına gittim..

Bir fahişenin gözlerine bakmaya çalışmak kadar, yorucu ve insan ruhunu darmadağın eden bir başka aptalca gayret yoktur!. Vücutlar birbirine bir milimden bile daha yakınken, kimi yerlerde ötekinin içine geçmişken, bakışlardaki mesafenin böylesine uzak ve nerdeyse sonsuz bir hiçliğe ait olması, nooluyo lan, naapıyorum ben gibi saçma şeyler düşündürtüyo insana!. En iyisi hiç bakmamaktır. Ama ben seyretmeyi severim.. Neyse ki o kapatmıştı. Tartıştım ya, tavır aldı bana galbâ.. Çok da umrumda; ben paramın geri kalanını alıyım da yarın.. Böyle şeyler kafaya takılarak da seks meks yapılamıyo tabi!. Yapmıyo sayılırdık zaten!. Aptalca, mekanik hareketlenmeler, git, gel, dön şöyle. Bi an önce bitse de uyusam derdindeyiz, ben de, o da!. Yine de inaadına, belki sırf gıcıklık olsun diye, ayrıca garip bi tüketim çılgınlıının da etkisiyle, üç posta hakkımı tamamlayıp, ucundan tuttuğum eciş bücüş naylonları gidip çöpe attım..

Yanyana yatmamız da pek iç açıcı görünmediinden, ona kanapeyi hazırladım. İsterse tv. seyredebilmesi için kablolu kulaklıı önne koydum, şofben ve yanan katalitik soba hakkındaki gerekli bilgileri de verdikten sonra, içeri gidip yattım. Abuk sabuk bi geceydi doğrusu; aynı berbatlığın, sabahleyin ve sonrasında da devam edeceğini düşünüyodum.. Tahmin ettiim gibi oldu. Kadının evine giderken, bilmem nerenin, bilmem neyin işgâlinden kurtuluşunun bilmem kaçıncı yıl dönümü olduu için o gün, şehrin en önemli bikaç caddesi trafiğe kapalıydı!.. Acayip yerlerden dolanıp durduk!. Sonunda oturduu semte varabildik, paramın bi kısmını geri alıp devam ettim, biraz ileride ben de indim.. Eh, hakkımı korumuştum doğrusu; bu kayda değer çabamı şimdi güzel bi kaavaltıyla kutlayabilirdim!. Mutlu filan gibi bişiy olmak, elimde diil ama sanki. Taa iskeleye kadar, onlarca pastanenin vitrinindeki hiçbir poğaçayı beğenemedim!. Belki de, yani öyle sanıyorum ki; bu tuhaf günü bir yazıda anlatabileceğimi, hayatımın da mizah dergisi köşesine malzeme olacak küçük ilginçlikler dışında gelişmeyeceğini düşününce, niye böyle yersiz birşey düşündüm ki diye sinirlenip, kendimi aç bırakıyodum işte!. Nereye kadar?. Canım bişey istemiyoken, bi süre sonra tam tersini yaptım! Şu her yerde şubesi olan, uluslararası hamburgercilerden birine girdim. Oral sexten tasarruf ettiim parayı, amerikalı patronlara yatırmak!. Eh, böyle bi gün için fena bi yatırım diildi!..

13. Sayfadan Devam

Genç bir kadın dükkandan içeri girmeye davrandı. Salih, nezaketle: "hanfendi, tezgahtan söyleyin, lütfen tezgahın arkasına girmeyin!".. lütfen, izinsiz, girmeyin, söyleyin, bu laflar.. Salih bir manifaturacı kalfası gibi efendim dahi demiyor "efem, efem" diye hitap ediyor, "ne buyurdunuz, lütfen..", Salih başka bir adam, eminim!

Biraz önce fıstık alan kız başka birşey daha almak için bir daha geldi, başını tezgah camına sokarak: "fıstıkların çok bayat, çok bayat!".. Salih: "değiştirelim".. dedi. Kız: "Yok, yok paketi açtım!".. Salih: "başka birşey vereyim!". Kız: "Bu fıstıkları kimden alıyorsan, söyle, çok bayat!".. Salih: "Bir fıstık borcum olsun.." dedi nezaketle..

Kız gitti. Salih'in beti benzi attı, çok utandı. "Müşteri'ye kötü mal verince, sanki biri beynime bir kurşun sıkıyor!" dedi... Raftaki fıstık paketlerini aldı, birini açtı, ağzına attı, gerçekten bayattı, dört-beş paketi çöpe attı... Bana döndü: "Hatırlıyor musun kestanelerin hepsi çürük çıkmıştı!"..

Salih inanılmaz bir sakinlikle ve bambaşka bir dünyanın çocuğu gibi: "Kestaneciye gidip, kardeşim kestanelerin çürük çıktı deseydik, ne olurdu, sanki niye bu kadar ciddiye aldık!"..

İnsan bu yaşa gelince çürük çarık alışıyor, ama toplumu yeni tanıdığı o günlerde bir tek çürük kestane bile insanı paniğe sürüklüyor... Salih'in çok yumuşamış görüşleri şaşırttı beni...

Herhalde yirmi yıl bu dükkanda kendiyle konuşa konuşa sertliğini kaybetmiş olmalı. Konuşma da bir şiddettir, kendiyle konuşurken, şiddeti içine dökersin, toplum kurtulur. Bir insan kendiyle konuşmanın kırbacına dayanamaz, hızla kendini savunursun, hızla sığınacak birşey ararsın.

Hayatın bu karmaşık yaşantısının insana yüklediği psikolojik zorlukları genç insanların kaldırması mümkün değil. Oysa bizler gençken hayatın bize yüklediği psikolojik zorlukların tümünü "vatan" gibi tek bir kelimede şifreleyip, hayatı basitçe çözdük. Bu yüzden sağcılar senden benden rahattır. Hayatın zorluklarıyla birebir savaşmak zorunda değiller. Bütün hayatı, aşk, çevre, eğitim, arkadaşlık, alışveriş, ekmek parası, Tanrı, seyahat, lüks, meslek ve bunların getirdiği binbir psikolojik ağırlık "milliyetçilik" gibi tek bir kelimeyle, ya da "Allah" kelimesiyle şifreleyip, yolsuzlukları, katillikleri herşeyi bu tek kelimeyle açıklarız. Hayatı Vatan, ya da Allah diye birer kelimeyle şifreleyen bu insanların foyalarını ortaya çıkartmak mümkün değildir. Çünkü, onlara, çöpü neden dökmedin, pencereyi niye kapatmadın gibi gündelik sorular sorsan dahi, "çöp dökmek vatanın hayrına değildir" "Allah pencereyi kapatmamı istemedi" gibi, kendisine yönlendirilen bütün soruların cevabını bu şifre kelimelerle verecektir! Büyük kitleler yakalandıkları bu amansız hastalığın hala farkında değiller. Milyonları yatalaklaştıran çözümsüz bırakan bu şifreleme sistemi.. Hayatı çözecek sosyolojik, psikolojik ve felsefi argümanlardan habersiz milyonlarca genç bu şifre kelimelerle çarçur edilir, kurban edilir! Şifre kelimelerin yanında bir ideoloji asla yoktur, birkaç kelimelik bir vatan, gomünist, Allahsızlar, masonlar gibi, bir cümleye sığacak bir jargonları vardır. Bu jargonla otuz yıldır tanımadıkları bir toplumda oturup, üstelik "milliyetçiliğiz" derler. Bunu şizofreniyle açıklayabiliriz. Bu şizofreniyi ağırlaştıran devlettir, medyadır, burjuvadır. Bu tatlı salaklar hoşlarına ve işlerine gelmekte! Devletimiz bu jargonu eğitim ve diyanetle formülleştirip, otuz yıldır gençliği rehabilitesi imkansız bir "deliliğin" içine sürükledi!

Otuz yıldır devlet dairelerimizi, okullarımızı işte bu insanlar yönetti! Bu şifre, devleti soymanın da jargonu. Devleti soymak suçunu kimse kabullenmiyor, devasa bir ruh hastalığı, Menderesçiler, toplumun ezilen gerçek efendileri olduklarına inandılar, efendi gibi bir hayat için çaldılar, çırptılar. Özalcılar fırsatçı ve leşçiydi, Türkeşçiler yaptıkları fedakarlığın karşılığı olarak soyguna devam ettiler. Sosyal demokratlar ülkenin kurucusu, ülkenin resmi sahibi kendilerini gördüler. Devleti baba gibi değil, kendilerini herşeyi hakeden bir evlat gibi gördüler. Bu şizofrenin jargonu değişmedi!

1999 seçimlerine kadar Salih bu mezarda sakladı kendini. MHP'nin seçim zaferiyle neşeden kudurdu. Hayatında ilk kez kravat taktı, ilk kez düzgün bir takım elbise giydi, partiye koştu.Bu dükkanın önünde sekiz-dokuz yaşında çikolata alıp sevdiği çocuklar çoktan üniversiteyi bitirmişti. Ne uzun mücadeleydi. Zafer büyük bir kavganın sonunda nihayet gelmişti. Birkaç haftaya kalmadı, mahallenin işsiz çocuklarına ağbilik yapıp partiye götürdü. Salih'in havasından geçilmiyordu. Anneler-babalar Salih'e dua ediyor, dükkanı "türbeye" dönüyordu. Bakan arkadaşlarının telefonları alındı, iş müracaatları yapıldı.. Delikanlı çocuklar gittiler, geldiler, "bizi Salih ağbi gönderdi"...

Hiçbiri işe giremedi. Salih'in bütün sinirleri yirmi yıl sonra işte şimdi boşaldı. Bu acayip hastalığı tanıyacak gözleri şimdi açılıyordu. Salih karşıma oturdu ve Sağlık bakanlığı'nda yapılan yolsuzlukları, isimler, adresler vererek bir liste halinde anlattı bana. Döndü, Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı'nda gübre, tohum ihalelerini hangi arkadaşları yapıyor, bir bir anlattı. Bayındırlık Bakanlığı hangi evden idare ediliyor, yüzdeleri kimler alıyor, tek tek saydı. Hayal kırıklığının ve küfürlerinin ucu bucağı yok. Teşkilatları anlattı, ihaleye girecek müteahhitler telefon edip onlarca genç istiyor, ellişer milyon dağıtıyor, ilçe başkanına da birkaç milyar.. Teşkilatlar sırf ihale için çalışıyor. Devlet Bahçeli bunları görmüyor, işitmiyor mu, dedim.. "en yakınında olup bitenleri de görmüyorsa ....." dedi...

Üç-dört gün önce, eski arkadaşları seçim otobüsüne binmiş oy toplamaya gelmişler. Tesadüfen Salih'in de dükkanına girip: "Biz Milliyetçi Hareket'ten geliyoruz" derken, Salih, hiç ummadıkları bir sertlikte adayların yüzlerine bakmadan: "ne kadar milliyetçi varsa .mına koyum" diye cevap veriyor, dükkan altına üstüne, bir boğuşmaya dönüyor!

Adaylar, Salih'in gerçekte kim olduğunu öğrenince, donup kalıyor, sessizce dükkanı terkediyorlar!

Yirmi yıldır içinde yaşayıp yüzüne hiç bakmadığı bu dükkanın, rafları çürümüş, camları pislikten kararmış, her yeri toz toprak içindeydi.. Üç-dört gündür, ne olmuşsa Salih'in içinde.. Hayatında ilk defa kendi dükkanına döndürdü gözlerini. Rafları değiştirdi, tezgah camını çerçevesiyle yeniledi, duvarı, duvarkağıtlarıyla süsledi..

Salih'in yanına gittiğimde işte bu tadilat vardı... Yirmi yıldır bir insan, içinde yattığı, kalktığı bir dükkanı temizlemez, ilgilenmez mi? Şimdi ne oldu da, birden, dükkanını bir sırça köşk gibi yenilemeye, orayı bir cennet köşesi gibi renklerle boyamaya başladı!

Raftan birkaç fıstık paketi daha çıkardı, içini açtı ağzına attı, tadına baktı.. Birkaç tane seçip avcuma koydu.. "ye, ye!".. "Bayat bunlar Salih!" dedim, "Ye, ye, hepsi bayat değil!"

İşi başından aşkın, yerde boya kutuları, tezgahların üstü gazetelerle örtülmüş.. Bana dönüp: "hadi şimdi sen tavşan oluyorsun" (yani, çok işim var, sen kaçıyorsun...)

Son bir bakış fırlattım küçücük, tozlu dükkana. Artık sefere çıkamayan suya gömülmüş çürümüş gemi.. Yeniden çekilebilir mi kızağa. Yan yana dizili süt şişeleri, ölü ağzında köpükler gibi.. Yol çok uzayınca kalp kendi başını korur mu? Gün gelir, anne, baba, akıl, fikir gider, incecik rüzgarlar konuşmayı yeniden öğretir mi? Keşke yalnız ekmeğimiz çalınsaydı. Size göre birşey yok sevgili okuyucu, biz, umutsuz kalmamak için farelerin betonu kemirmesi gibi, ideolojileri kemirdik. Ah süklüm büklüm fiyonk makarnalar! Şimdi ne söylersiniz. Hamur gibi açılıp dümdüz neden açılmadı içimizde başka yollar. Pamuk ipliğine dönmüş ekmekler. Uykuya dalmış un çuvalı. Ağzı kupkuru leblebiler! Şeker çuvalına yeniçeri gibi saplanmış kürek, söyle. Söyleyin, sessiz bulut renginde köşe köşe sakızlar. Konuşun, katil bir örümceğin yuvasını mı yaptınız. Zindana girmeseydik, hayat saray mı olacaktı. Ah raflara tünemiş tozlar. Biliyorum en iğrenç sizin diliniz. Cırcırcır ince ince günboyu siz kemirdiniz güneş ışığını. Bu naylon, tozlu kolonya şişesi, sanki biz yokken geceleri, hapishane kapısında ağlaşan annelere mi döküldü.. Ah, zincire vurulmuş delilerin gözleri gibi fıstıklar. Dokunsam güleceksiniz, hala, biliyorum. Biz genç bir çocuktuk, çiğnedi bizi hayat, şimdi gülüyorlar bize en yakın arkadaşlarımız, siyasiyiz diye... Sonunda, son çare, kendimize kıvrıldık. Ah gofretler, ısırsam bir diş, çıtır çıtır... Küçük derelere düşmüş yapraklar gibi tadınız. Kıvrıla kıvrıla götürür müsünüz beni yeniden?. Kayaları mermiler değil, sular patlatır! Yol çok uzundu ve ben yol boyu çok çok çok çok çok seslendim, duymadınız... Ölümümüzün şerefine, kahroluşumuzun şerefine, binlerce kez, binlerce insan ne çok şampanyalar patlattı! Patlatın şampanyalarınızı, patlatın. Küçücük kağıtlara küçücük kelimeler, kuş üzümü gibi harfler gönderiyorum.. Görmüyor muyuz sanıyorsunuz ekranlarda yüzlerinizi, yakışıklı semirmiş yarasalar! Uyuşur, bıkar, sıvışır, çürür, gider miyiz sanıyorsunuz... Anadolu'nun boz suratlı buğdayları, kızıl çalılıklarına düşmüş bu kuş üzümlerini yemez mi sanıyorsunuz! Çatırdayarak kırılsa da gövdeleri, sanlacaklardır, güneşlerden gelmiş bu sarhoş ışıklara!

Hey rüzgar! Kampanalar çalan rüzgar! Senin o istiridye kabuğu alnından öperim! Döndün dolaştın dünyayı işte, fırıl fırıl! Bizim köye de geldin, gördün.. Belki umutsuz, kanı çekilmiş, solungaçlarınız solgun ve güçle bela türkülerle ayaktayız.. Ama hiç, ama hiç, ama hiç, ama hiç, karanlığa sığınmadık.. Ve yine, 19. yüzyıl gibi herşeyini yüklendik... Siz 3 Kasım gecesi, kediler gibi düzüşün, siz çürüdükçe, gövdemizin altına işte yine çekiliyor yağlı kızaklar!..

nihatg@leman.com.tr

Akşamsefası

Kazım Hoca

Yaklaşık 4 yıldır Leman okumaktayım, şimdiye kadar size yazmayı düşünmemiştim. Ta ki şu yaşadığım olaya kadar. Ben varoş dedikleri bir kenar mahallede oturuyorum. 30 Ağustos tatili nedeniyle arkadaşımla Taksim'de buluşmak için randevulaştık. Ben trafik var diye iki saat önceden yola çıktım. Taksim'e geldiğimde buluşmamıza daha bir saat vardı. Gezinirken Tokat köylerinin düzenlediği bir tanıtım sergisi gördüm. Köyde kullanılan çeşitli aletler sergileniyordu. Biraz dolaştıktan sonra bir sergiye gözüm takıldı. "Emekli Öğretmen Kazım Sürücü Ahşap ve El Sanatları Sergisi". Ahşaptan muhteşem heykeller ve eşyalar yapmış olan bu insanı mutlaka görmeliydim. İlgisizlikten yakınıyordu, ziyaretçilerin çoğu bedava yiyecek dağıtan bölümlere üşüşmüştü. Sonra arkadaşım bekler diye oradan ayrıldım. Ertesi günü tekrar gittiğimde toparlanıyorlardı. Kazım Hoca'nın gözlerinden hayal kırıklığı okunuyordu. Bir müddet onu izledim eserlerini toplarken, bir annenin çocuğuna gösterdiği titizliği gösteriyordu. Bir insan ağaca nasıl böylesine bir hayat verebilirdi... Toplama işi bittiğinde yanına gittim ona, "İnternet sayfamda sizden sözedeceğim, bir mahsuru var mı?" dedim. Sonra konuşmaya başladık. Öğretmenlik yaptığı yıllarda çok sıkıntı çekmiş... Bir Mahsuni Şerif hayranı. Ondan sözettiğimizde, aceleyle bir sigara yaktı, gözlerinden yaşlar süzüldü. Bana belli etmemek için; "Ya bu İstanbul'un nemi bana yaramıyor" dedi. Cebinden çıkardığı temiz ve katlanmış beyaz mendiliyle yaşlarını sildi. Anlatmaya devam etti. Zamanında sırf Mahsuni Şerif dinlediği ve Alevi olduğu için ceza almış, müfettişler tarafından hep eksi puan verilmiş ve hiç terfi edememiş. O da emekli olduktan sonra bütün duygularını eserlerine yansıtmış. Ama en çok da Mahsuni Şerif'in ölümü yıkmış onu. "Mahsuni'nin her sözü bana atasözü gibi geliyor" diyor ve devam ediyor; "Pir Sultan'dan sonra Anadolu'ya gelen en büyük aydın oydu". Vedalaşıp yanından ayrılırken, insanlar hala bedava dağıtılan yiyecek için yarışıyorlardı. Bir kenardan oturup onları seyrettim. O anda Kazım Hoca'yı düşündüm. Kendi kendime; bu halka mı eserlerini tanıtacaksın... Bunlara sadece bedava yemek vereceksin. Bunlar değil mi derin devletin desteğiyle devrimcileri katleden, katilleri meclise sokan. Bunların kahramanları Arto'lar, dansözler, bunların imparatorları müziğimizi yozlaştıran, kanlarını kameraların önünde döven ve hiçbir şey üretmeyen kara cahiller. Bunların ideolojileri çıkar üzerine kurulmuş. Bunlar değil mi, Mahsuni Şerif'in 12 Eylül'e tepki için yazdığı "dom dom kurşunu" türküsünü düğün salonlarında söyleyip, tepinen. Bunlar ne anlar yaratıcılıktan?! Ama bu ülkenin insanından umudunu kesmiş senin gibilerin aydınlığı umutlandırıyor. Sen hep var ol Kazım Hoca!!!

Eserlerle ilgilenen arkadaşlar Kazım Hoca ile irtibat kurmak için 0356 - 528 04 23 veya 0546 - 252 63 15 nolu telefondan ulaşabilirler.

Yüksel Coşar/Sarıgazi-İstanbul

Okyanustaki Umut Balığı

Acılarını paylaşıyorum Ceren. Mektup yazma isteği yaşını görünce doğdu içime. N'olur vazgeçme aşktan, sevgiden... Haykır sen de... Yeni bir yelken aç; bırak kendini okyanusa... Büyüktür okyanus ve elbet çıkacaktır karşına umut balıkları. Unutma! Korkaklıktır vazgeçmek ve sen vazgeçmiş değilsin; çünkü acılarını bizimle paylaşma cesaretini gösterdin. Bu, okyanusa yeni bir yelken açmak için yeterlidir. Aç yelkenini ve bırak kendini okyanusa... Ve karşına çıkan her umut balığına "Merhaba" de... Onlar seni bekliyor, unutma!

Perver / Siirt Öğrenci Yurdu/Siirt

Merhabalar

Sürekli okurunuzum. Düşünsel-sanatsal tavrınızı beğeniyle izliyorum. Durduğunuz muhalif zeminde, politikliğinizi ısrarla ve karasivil bir öfkeyle vurguladığınız için, yürekten kutluyorum sizi.

Felsefe öğretmeniyim. Yıllardır, şiir/deneme/eleştiri yazılarını yayımlıyorum. Bu alanlarla ilgili insanlarla; yazışmak, tanışmak, tartışmak istiyorum. Ne ki, tarih ve coğrafya (siz buna hayat ve doğa diyebilirsiniz), insani dileklere her zaman cömert davran(a)mıyor. Çevremde dergi, kitap okurlarından hanidir geçtim; toplumsal-kültürel sorunlara (alanlara), ortalama düzeyde eğilen gazetelerin köşe yazarlarından "iki çift laf edecek" iki insan bulabilsem, sevindirik olacağım. Bu ne kıraçlıktır böyle, bu ne zihinsel yoksulluktur!.. "Kahhar gecenin yarısı" demiştim, bir şiirimde. Bu o zamanlar mı?..

Bir postmoderndir, globalleşmedir.. gırla gidiyor. Neyin postmodernizmi, globalleşmesi? Yürürlükteki "devasa zifirikaranlık atmosfer"den kesinkes sorumlu sayabileceğimiz primitif kafalarla, moderniteyi bile yüzünegözüne bulaştıran komprador varsıl(!)lıklarla mümkün mü bu? Salt malların, paranın uluslararasılaştığı; ama "beyin-yürek bileşkesinin" asla kotarılamadığı feodal-lumpen ahlak(lı)ların ceberrut dünyasında, yaşamak –üstelik şiirsiz/felsefesiz, yaşamak mıdır sahiden? Yaşamaksa bile insanca mıdır? İnsan onuruna yaraşırca mı?

Size de kırgınım, sevgili Leman ekibi... Defalarca yazdıklarımın tek sözcüğünü yayımlamadınız, bugüne değin. Sebeplerinizi bilmiyorum, demokrat olduğunuzu biliyorum ya; yetmez mi sitemkâr olmam için... Olabildiğince namuslu yaşamaya çalışan; yurdum üstüne çöreklenmiş uğursuzluk katmanlarını dağıtma bilincine, kanıca kaderince katkıda bulunmayı ilke edinmiş; irili-ufaklı hiçbir iktidar odağına ömrübillâh minnet etmemiş; şiirden, felsefeden öte kuytusu olmayan bir insanım ben. Sosyolojik anlamda "beyaz türk" olmadığım gibi, "beyaz şair" filan da değilim. Şu güzelim derginize neden yasaklıyım ki.. Umarım bu kez yayınlarsınız, kırgınlık koksa bile umutsuzluk uçurumuna asla savrulmayacak satırlarımı. Aracılığınızla duyuruyorum burdan: Şiire, felsefeye, demokrasiye, arkadaşlığa.. hayata ilişkin her milim kırıntıya.. karasevdalı bir tutkuyla bağlı herkesle (dil, din, ırk, yaş, cinsiyet, siyasal tavır, felsefi yaklaşım, fiziksel görünüm farkı gözetmeden) yazışmak istiyorum. Ko bağırsın her köşebaşında bir küresel eşkıya: "Yaşasın homoekonomikus!" diye. Paratanrıcıların sol(!)dan takviyeli aydın(!)cıkları da, üstümüze-başımıza püskürtedursun, çağdaş (!) yalanlarını... Devrimci dostlukların, etik ve estetik değerleri titizlikle savunmanın tam zamanı... Hepinize selam ve sevgi... Esenlikle kalın...

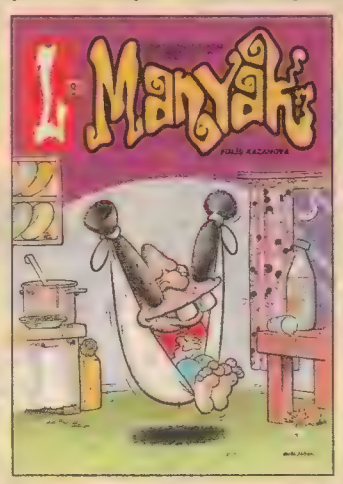

Bünyamin Durali / P.K. 3, Silivri/İstanbul

Merhaba Leman ve Okurları

Ben bu mektubu derginizin 2002-41 sayısına Manisa'dan yazan Pınar'ın Cezmi Ersöz için düşündüklerinin dışında bütün düşüncelerini paylaştığımı belirtmek için yazıyorum. Bence Pınar'ın Cezmi Ersöz gibi bir insanı tanıması bile onun için bir şans. Sanırım Pınar Cezmi Ersöz'ün sadece kadınlar için yazdıklarını okuyor. "Haritanın Yırtılan Yeri" kitabı ile "Annelik Oyunu Bitti" adlı kitabındaki "Ahdım Var Bu İki Anneyi Barıştıracağım" adlı yazısını okursa Cezmi Ersöz ile ilgili düşüncelerinin değişeceğini sanıyorum.

Ama arkadaşımızın sistem ve Leman için düşündüklerini paylaşmamak elde değil. Çünkü aylık harçlığım olan 30 milyonla İzmir fuarına girmiştik kız arkadaşımla. Harçlığımın yarısını Leman Kültür'de bir tişört ve bir fincan için ödemek zorunda kaldım. Bu size bir sitem olabilir ama unutmayın sitem sevgiden doğar. Sevgilerimle.

Davut/İzmir

Can Yoldaşlarım

Öncelikle benim gibi hür ve özgür iradeyle düşünüp, bunu halkın sesi, susturulanların sesi, ve haykırışı olarak Leman dergisiyle bizleri temsil ettiğiniz, sesimizi duyurduğunuz , bizleri bir çatı altında topladığınız için sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Şu an Mersin E Tipi Kapalı Cezaevi'nde tutuklu bulunmaktayım. Gönül ister ki darda olan insanlar, bir an evvel özgürlüğüne kavuşsun! Ama davası uğruna yatan bütün kardeşlerimi yürekten, gönülbağıyla destekliyorum.

Bugün, tv izlerken aşırı derecede sinirlendim. Ülke sorunları değil de, demokratik bir ortamı yaşamak ve paylaşmak insanların çabası, haykırışı yerine; neymiş Çağla Şikel'in, Yüksel Ak'a gönderdiği mesaj tartışılıyor. Bir de bu yetmiyormuş gibi televizyonda bu konuyla ilgili mahkeme bile kuruluyor. EYVAH Kİ; YAZIKLAR OLSUN!!! Ekmek yok, bu memlekette... Ekmek, iş, aş yok! İnsanlar AÇ GEZİYOR! Ama suç bizde. Kimin kiminle kırıştırdığını tartışanlara ortak oluyor, izliyor ve kim haklı diye cepten mesaj bile gönderiyoruz.

Ben sıkı bir Leman dergisi abonesiyim. Dergimizi -sizleri samimi ve inandırıcı bulduğum için dergimizi diye başladım- her hafta tüm ayrıntılarına kadar birkaç defa okurum. Genellikle insanlar buradaki karikatürleri komik buldukları için okurlar sadece. Ama hür ve özgür düşünceye sahip olan insanlar bunlara gülmez sadece, ders de çıkarır, düşüncelere ve üzüntülere de kapılır.

Özellikle sizden bu mankenler konusunu, herkesin kendi işini yapması gerektiğini (E.Toroğlu gibi) vurgulamanızı, vurgularken de onlara bilinmesi gereken en önemli şeyin ekmeğin kaç lira olduğunu sormanızı istiyorum. Siz halkın, bastırılmışlığın, susturulmuşluğun ve özgürlüğün sesi olarak bizleri temsil ediyorsunuz. İnanıyorum ki, bu konuya duyarsız kalmayacaksınızdır.

Benim gibi düşünen, özgür ve hür düşünceye sahip, dışarıda bizleri savunan, destekleyen, benim gibi kader mahkumu olan bütün arkadaşlarımı, kardeşlerimi, can yoldaşlarımı selamlıyorum ve özeleştirilerini, paylaşmak istedikleri duygularını bana mektupla bildirmelerini istiyorum. Herkese selam olsun. Hoşçakalın.

Uğur Budak / Mersin E Tipi Kapalı Cezaevi D.8 Koğuşu/Mersin

Merhaba Lemanseverler

Leman dergisi benim için özeldi ama son üç aydır çok daha özel bir yere sahip. Neden mi? Çünkü üç aydır benim de bir Bezgin'im var. Evet şu bizim Bezgin Bekir var ya işte tam ona benzeyen bi Bezgin. Bir buçuk yıl önce tanıştım onunla. İlk gördüğüm günü iyi hatırlıyorum. Sırıtarak geldi ve arkadaşım bizi tanıştırdı. Sonraki zaman diliminde teknolojiden yararlanarak görüşmeye başladık. Böyle olmak zorundaydı; çünkü o Diyarbakır'da okuyor ve yaşıyordu, bense İzmir'de... Bu yaz İzmir'e gelmesiyle her şey değişti. Yaşamıma ilk defa biri girmişti. Evet o, yani Bezgin... Tabi bi Bezgin'le beraber olmak kolay değil biliyorum. Ama körle yatan şaşı kalkar misali ben de bir miskine dönüştüm. Ama her şeye rağmen o adamı seviyorum ve hayatımda olduğu için ona teşekkür ediyorum. 23 Ekim onun doğum günü fakat ben yanında olamıyorum. Umarım mektubum Okur Mektupları sayesinde ona ulaşır. Ona söylemek istediğim tek şey var; Bezgin iyi ki hayatımdasın, iyi ki benimlesin. EZ TE PIR HAZDIKIM Bezgin.

Herkese bol Lemanlı günler diliyorum.

Eğriburun/İzmir

Açın Türkiye'nin Yolunu Pokemonlar Geliyor!

Bu Leman'a üçüncü mektubum. Yayınlanmadı diye kızmıyorum, çünkü; hepimiz aynı düşüncelerdeyiz. Birimizin eksik söylediğini diğerimiz tamamlıyoruz. Sanırım geleceğe doğru sağlam bir gençlik yetişiyor. Sonuçta, devletimiz genç ve doğru düşünen bir nüfusa son derece ihtiyaç duyuyor. Bu siyasetimiz açısından da böyledir. Birkaç siyasi parti dışında diğerlerinin havada kalan sözlerini, seçim zamanı nasıl oy dilendiklerini acıyarak izliyorum. Aslında gülünç durumdalar. Çizgi film niyetine vizyona koysalar çocuklar kahkahalarla seyrederler. Sonuçta onların durmadan şekil değiştiren pokemonlardan hiç farkı yok. Bazı Leman yoldaşlarının, böyle haksızlıkları ve sorunları anlatmamızın yanında, hayata gülümseyen yazılar görmek istediklerini okumuştum. Aslında direnmemiz, sesimizi bir şekilde duyurmamız gerekiyor. Zaman gülme ve eğlenme zamanı değildir, harekete geçme zamanıdır.

İMF'nin sömürücü politikaları yakamızı bırakmıyor. Bu kez de sağlık giderlerini kısıtlamamızı istiyorlar. Yakında toprağımızı ele geçirecekler ve sokaklar mezarımız olacak. Abartmıyorum, bu böyle olacaktır. Haziran ayında geçirdiğim rahatsızlık nedeniyle hastanede yattım. Daha doğrusu yatmaya çalışıyordum. Eski sigorta karnemle geçiştirdim ama şimdi kontrollerime gidemiyorum. Çünkü, yeni sağlık karnem için babamın emeklilik cüzdanının çıkması gerekiyor. Maalesef babam emekliye ayrılamıyor. Neredeyse dokuz ay oluyor ve biz hala uğraşıyoruz. Bunu, emekliye dahi ayrılmanın zorluğunu göstermek için yazdım. Sonumuz nereye varacak kimse bilmiyor.

Ertan - İstanbul

Bugün Üzüldüm

Bugün zamanı durdurdum. Herşey durdu. Etrafımı izledim. Hiç sesim çıkmadı bugün. Yalnızca izledim. İzledikçe sesim içime gömüldü, yok oldu. Sonra acıdı bütün bedenim, en çok beynim. Üzüldüm. Ben konuşmadıkça etrafın gürültüsü arttı. Diğerlerinin konuşmalarını duydum. Üzüldüm tekrar.. Çünkü bomboştu, amaçsızdı, bazen ukala bazen de kibiriliydi. Ama inanın hiçbir amaç sezmedim o konuşmalarda, yaşantılarda. Sanki herkesin ayrı ayrı küçücük dünyaları vardı ve kendi dünyalarının sınırlarını kendileri istedikçe genişletip, daraltabiliyorlardı. Bu koca dünyayı, olup bitenleri, bütün çirkinlikleri kavrayamayacak kadar küçük mü beyinleri diye düşündüm. Ama değildi; müzik, kıyafet tarzı, moda dedin mi onlardan sorulurdu. Yaşam üzerine senin adına karar veren, küçük testlerle olaylar karşısında nasıl davranman gerektiğini söyleyen dergiler onlardan sorulurdu. (Aptal kız dergileri). Üzüldüm, hep üzüldüm. Yaşananlar karşısında nasıl bu kadar tepkisiz olduklarına şaştım. İnsanlığa, hayata, direnmeye, gerçekleri görmeye, başkaldırıya dair küçücük bir pırıltı yoktu içlerinde. Doğmuşlardı, sunulanlarla yaşıyorlardı ve öleceklerdi... Kendinden sonrakileri hiç düşünmeden, yaşadıkça kirlenerek, yaşadıkça onursuzlaşarak aslında.

Sonra onlara haksızlık mı ediyorum acaba dedim, ama bu fikrim çok geçmeden silindi beynemden. Çünkü onlara haksızlık etmiyordum, gördüklerimi, bana gösterdiklerini söylüyordum. Eğer onlara bu söylediklerimle haksızlık ediyor olsaydım, benim onlara bakınca gördüklerim çok farklı olurdu. Baktıkça boşluk.

Kimbilir kaç kişi bugün benim bu düşündüklerimi düşünüp endişeye düştü. Bunu aklıma getirince umudumun külleri -alevleniyor, sıçrıyor etrafa... Bizden öncekilerin yaptığı gibi, düşündükten sonra bütün planlananları gruplar halinde eyleme dökebilsek, isyan etsek sisteme yani... O zaman rahatlar bu ülke galiba, o zaman arınır yapmacık kimliklerden ve kavuşur benliğine ve bağımsızlığına... Saygılar.

Öznur Karaca/Manisa

Leman Ne Yapsın!

Bundan iki yıl önceydi sanırım, yine Leman Dergisi'nde okumuştum. Doğan Grubu'nun boyalı gazetelerinin sadece ham kağıt masrafının 700 bin lira olduğunu ve hal böyleyken bu gazetelerin piyasada 100-150 bin liraya satıldığını yazıyordu. Şüphesiz bu gazeteler sisteme iyi ayak uydurmuş hatta sistemin ta kendisi olmuştu... O günden bu güne değişen bir şey yok...

10 Ekim 2002 tarihli Okur Mektupları köşesinde Manisa'dan Pınar arkadaşın Leman dergisi için yazdığı eleştirileri okudum. Birçok konuda haklı eleştirileri vardı... Evet, 10 milyon bir tişört için çok fazla ama bu konuda Leman'ın pek yapacak bir şeyinin olduğunu zannetmiyorum. Aslında artık kabul etmemiz gerek; bu sistem içerisinde var olma savaşı veriyorsak istesek de istemesek de bu oyunun içindeyiz. Eğer muhalifseniz işiniz her zaman zordur. Diğer yandan Leman gibi bir derginin, bu çeşit promosyon ve dergi satışlarından başka ne gibi bir geliri olabilir ki?

Diğer bir konu... Okur Mektupları köşesinde Leman'daki yazar ve çizerlere zaman zaman eleştiriler geliyor. Bakıyorum haftaya hemen cevap bir başkasından "Beğenmiyorsan okumazsın kardeşim" diye... Bu eleştirilerin sunulması güzel tabi, karşılıklı anlayış içerisinde... Ama şunu da kabul edelim, Leman bir mizah dergisi ve bu dergide herkes kendinden bir şeyler buluyor. Yani benim beğenmediğim başkasının hoşuna gidiyor.

Sonuç olarak; bu çirkin coğrafyada, bu ne olduğu belirsiz sistemde, bu karmaşık renk curcunasında var olmak çok zor! Hele alternatif olarak var olmak daha da zor. Yani Leman dergisinin işi zor!.. Herkese selam...

Not: Evet Nihat Genç bir insanın hayatında başına gelebilecek en güzel olaylardan biri... Ama onu haftadan haftaya yazdığı coşkulu yazılarının yanında, birbirinden ilginç ve bir o kadar da etkileyici kitaplarıyla da tanımak gerekir.

Özcan/Gaziantep

L-MANYAK CİLDİ TÜM GAZETE BAYİİLERİNDE

CNR İstanbul Uluslararası Kitap Fuarı'nın yeni adresi CNR EXPO 13-22 Aralık 2002 Metro ile ulaşım
CNR EXPO Fuar Merkezi Yeşilköy 34830 İstanbul Tel:(212) 663 09 45 Faks: (212) 663 09 73-74

SAYI: 572
24 EKİM 2002
PERŞEMBE
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212 245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: Sabah Gazetesi - Dergi Bölümü • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

bahadirboysal@yahoo.com

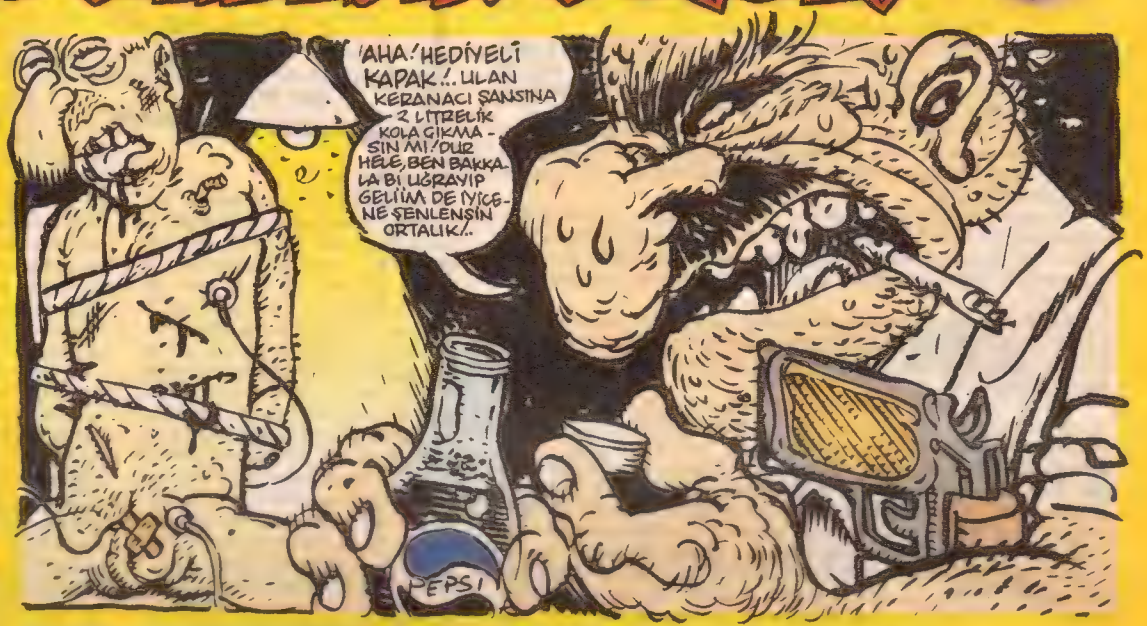

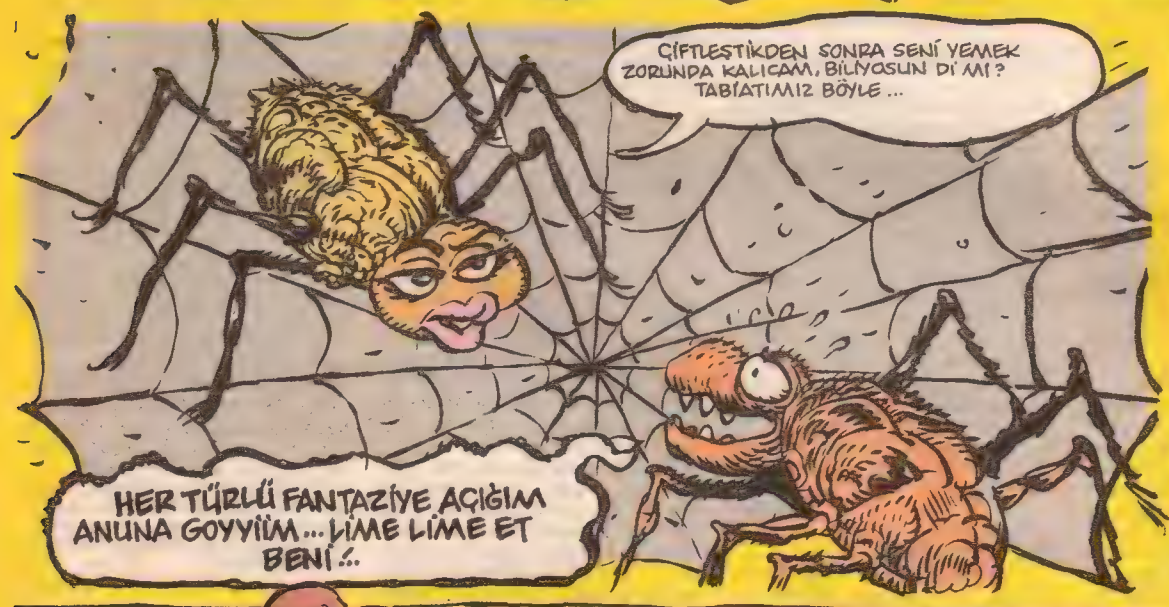

ATOM değişti, bambaşka bir hal aldı!

573

31 Ekim 2002 Perşembe 152209 Sayı: 2002/44- 650.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

K.K.T.C-750.000 TL.

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

YENİ BİR SEÇİM, YENİ BİR HAYAT, BİZE YEPYENİ HORTUMCULAR LAZIM!..

- ABİ, ERDENER ABİ KARARSIZLIKTAN BAŞIM ÇATLADI ABİ. SAHİ SEN OYUNU KİME VERİYORSUN ABİ!..

- SENİ İLGİLENDİRMEZ!..

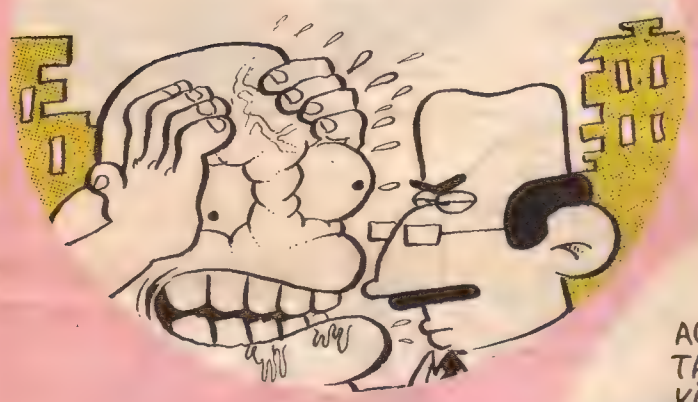

- BEN HAK VE ÖZGÜR-LÜKÇÜYÜM ABİ OTONOM'UM, ROCKER'İM, EŞCİNSELLER VE LEZBİYEN-LERE, ÇEVRE HAREKETLERİNE DUYARLIYIM, ANTİ KÜRESELCİYİM; GEL GÖR Kİ BÜTÜN BU AÇILIMLARI SİYASİ BİR OLUŞUMU PARLAMENTOYA TAŞIYACAK HALK YIĞINI YOK. MECLİSİ FEODALLAR, KÖYLÜLER TESLİM ALMIŞ DURUMDA. YILLAR YILI SİSTEM DIŞI KALDIK. DUR BAKALIM BU SEÇİMDE BİR TAKIM KIPIRDAMALAR VAR!. FAKAT BİLMİYORUM Kİ EGEMENLER SİSTEME GİRMEMİZE İZİN VERİR Mİ?..

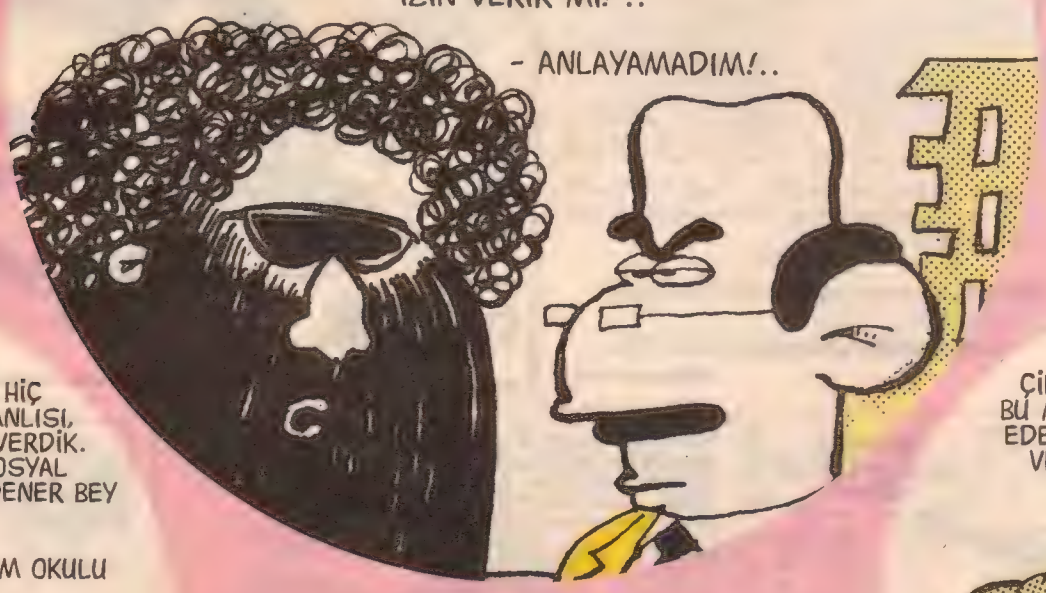

- ANLAYAMADIM!..

- ERDENER ABİ BUGÜN COŞKU DOLUYUM ABİ. OYUMU KULLANMIŞ, YURTTAŞLIK GÖREVİMİ YERİNE GETİRMİŞ BİR VATANDAŞ OLMANIN HAFİFLİĞİYLE ADETA AYAKLARIM YERDEN KESİLDİ.

- AFFERİN SANA!..

- ATADAN, DEDEDEN LAİKLİYİ BENİMSEMİŞ BİR AİLENİN EVLADIYIM, OYUMUZU HİÇ ŞAŞMADAN AYDINLIK TÜRKİYE YANLISI, DEMOKRATİK VE LAİK PARTİLERE VERDİK. ASLINDA KAFAMDA BLAİR TİPİ SOSYAL DEMOKRAT BİR PARTİ VAR AMA. ERDENER BEY SİZ NE DİYORSUNUZ?!..

- SANDIK, KILIÇ ALİPAŞA İLKÖĞRETİM OKULU 2. KATTA MÜRÜVET HANIM!..

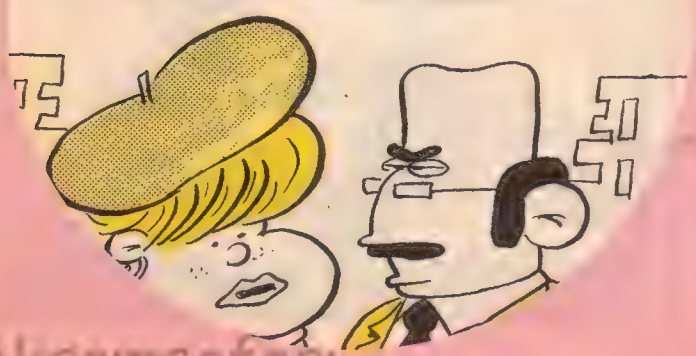

- TARIMI, HAYVANCILIĞI, ÇİFTÇİYİ PERİŞAN EDENLERE, BU MEMLEKETİ İMF'YE MAHKUM EDENLERE, CEVABIMI SANDIKTA VERİCEM ERDENER EMMİ!..

- VERİNİZ!..

Akşamsefası

guverfeyhan@hotmail.com

Bayık Günü

Feyhan Güver

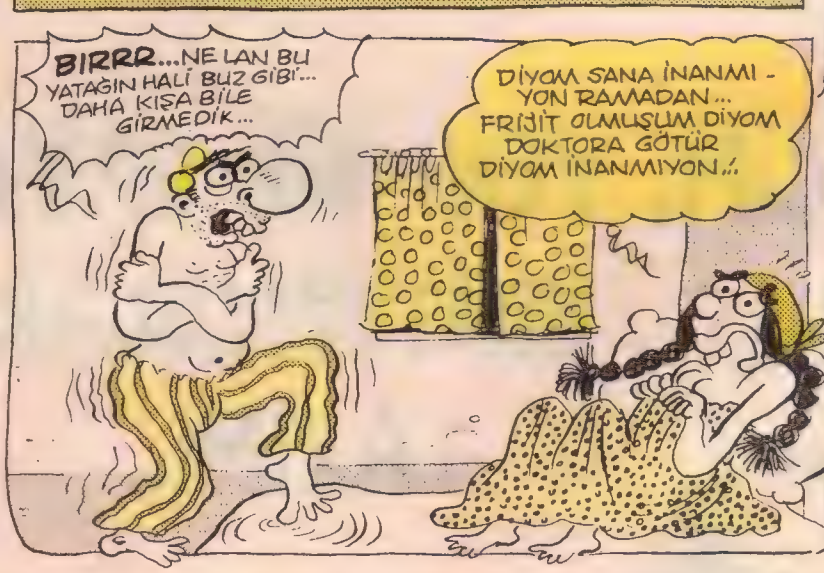

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VELAT ÖZDEMİROĞLU

İsmet İnönü'nün imzasının yorumu & Kenan Evren'in imzasının yorumu

1. (İnönü) İstikrarlı bir kişilik...
(Evren) Kişiliğini dıştan ele vermemeye özen gösteriyor; ama altta epeyce karmaşık bir yapı var!..

2. (İnönü'nün) Naif ve çekingen bir hali var..
'K'nın alt bacağının kırılarak yapılmış olması ve noktalanması, kesin karar veremeyen kişiliği ele veriyor!..

3. (İnönü'nün) İmzasında çizgi düz gitmekle beraber bir aşırılık da arzetmiyor.
(Evren'in) İmzasında soyadının okunamaması ve sadece 'e'nin seçilebilmesi, geçmişte ezilmiş, kırılmış olduğunu gösteriyor!..

4. (İnönü) Aşırı görülen hiçbir şeyi yapmak istemeyen, her zaman doğruyu tam yapmak isteyen bir adam...
(Evren'in imzasında) Çizgiler aşağı doğru iniyor ve geriye dönük!.

5. (İnönü) Çok açık bir kişi olduğu için imzasında da adını ve soyadını okunacak biçimde yazmış...
(Evren) Tevazu sahibi değil ve gerçekle bağı da zor kurabiliyor!..

6. (İnönü'nün imzasında) 'İ'ler, diğer harflere göre orantısız, bu da ölçülü davranma konusunda sorunları olduğuna işaret ediyor..
(Evren'in) İmzası, Adolf Hitler'in imzasına çok benziyor!..

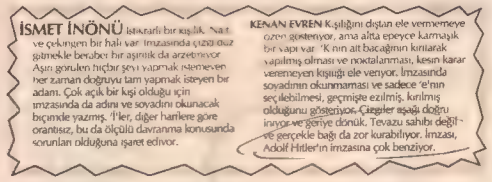
İSMET İNÖNÜ İstikrarlı bir kişilik. Naif ve çekingen bir hali var. İmzasında çizgi düz gitmekle beraber bir aşırılık da arzetmiyor. Aşırı görülen hiçbir şeyi yapmak istemeyen, her zaman doğruyu tam yapmak isteyen bir adam. Çok açık bir kişi olduğu için imzasında da adını ve soyadını okunacak biçimde yazmış. İ'ler, diğer harflere göre orantısız, bu da ölçülü davranma konusunda sorunları olduğuna işaret ediyor.

KENAN EVREN Kişiliğini dıştan ele vermemeye özen gösteriyor, ama altta epeyce karmaşık bir yapı var. 'K'nın alt bacağının kırılarak yapılmış olması ve noktalanması, kesin karar veremeyen kişiliği ele veriyor. İmzasında soyadının okunmaması ve sadece 'e'nin seçilebilmesi, geçmişte ezilmiş, kırılmış olduğunu gösteriyor. Çizgiler aşağı doğru iniyor ve geriye dönük. Tevazu sahibi değil ve gerçekle bağı da zor kurabiliyor. İmzası, Adolf Hitler'in imzasına çok benziyor.

(Buraya kadarını ve imzaları, 7 Eylül 1997 tarihli Hürriyet Pazar'dan aldım. Son maddeyi de ben yazayım artık!)

7. İnönü, bu imzayı, gençlerin asılmasına karşı kullanmıştı...
Evren, gençlerin asılmasına imzasını attı!..

vo@leman.com.tr

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

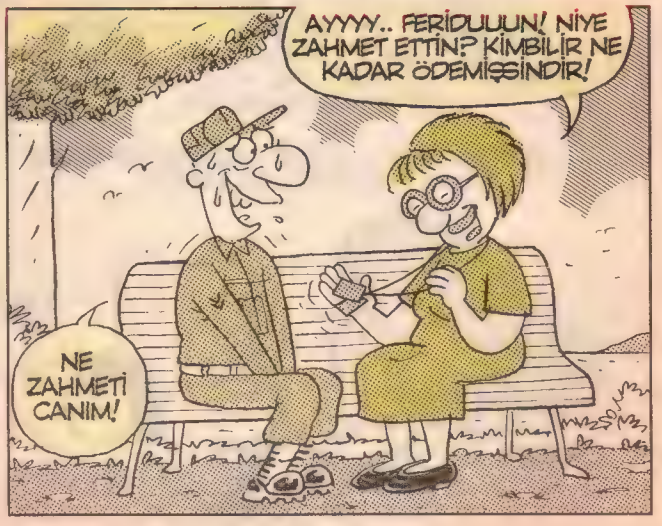

Akşamsefası

LeMan

Yoksulluğun ve işsizliğin görsel sembolü "simit"in İstanbul'da sarayı açıldı...Simit sarayı, Beyoğlu ortamına bambaşba bir hava verdi!..

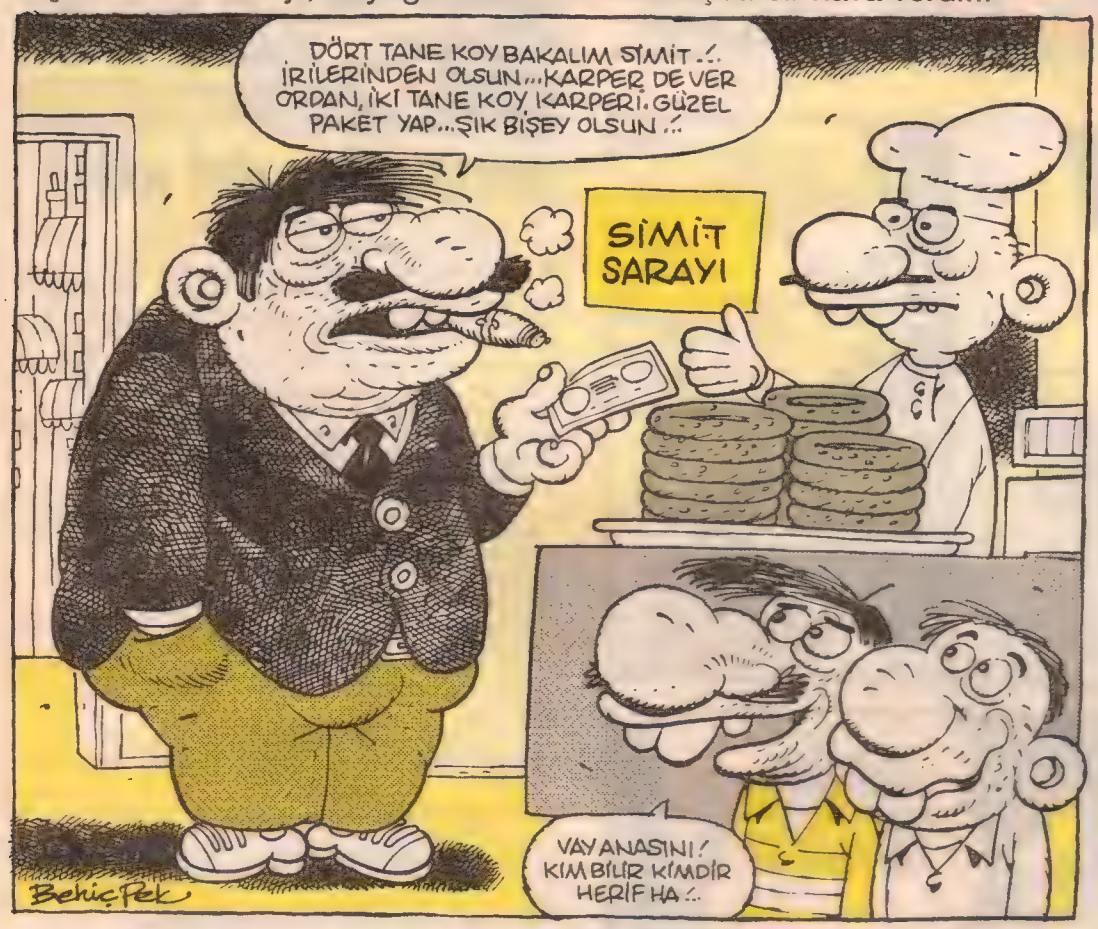

Yolunmuş şahin Bush'un ülkesi Amerika'da "savaşa hayır" sesleri günden güne yükseliyor...Vaşingtonda 100 bin kişi.."barış" için beyaz saraya yürüdü...

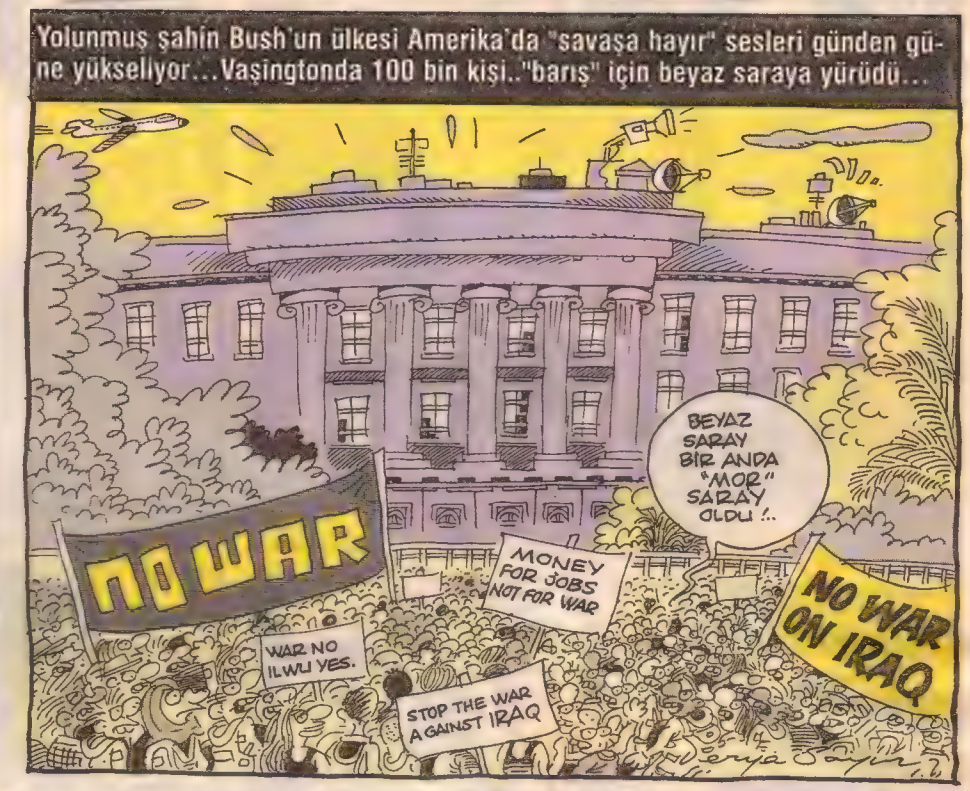

İlköğretim manzaraları, kabusa dönüştü..Antalya'da bir ilköğretim okulu tuvaletini özelleştirdi..Öğrenciler ayda 2.5 milyon ödemezse zorunlu ihtiyaçlarını başka başka yerlerde gidermek zorunda.!! Hatta para vermeyen öğrencilere dayak bile atılıyor..

30 milyarlık kadın ayakkabısı gündeme bomba gibi düştü..Denizli'den başlayan "kim bu adam..", "kim bu şanslı kadın" soruları memlekete dalga dalga yayıldı.. Elmaslarla süslü bu 30 milyarlık ayakkabıyı yaptıran görgüsüz kim gerçekten!

Genco'nun son sözleri...

Sevgili Türkiyeliler,

Daha ne düşünüyosunuz lan?!. Daha ne?. Ben varım burda.. Ben oy isteyeceğim de, siz fakir-kopuk sürüsü, sevgili halkım, ne haddinize oy vermiceksiniz be!.. Bugün oy için aranızdayım, tek tek el çakıyorum, aslında içimden nasıl tokada çıkmak geliyo, nasıl şu vasıfsızları tokatlamak istiyorum, o da yarın işallah!..

Açın ulan Türkiye'nin önünü.. Çekil lan şişman!. Biz 500 sene dünyaya hükmettik, o zaman ne UEFA vardı, ne Eurovision!.. N'oldu sonra?.. IMF'ye muhtaç hale geldik.. Kendi adıma ben muhtaç değilim, biraz yaklaşsalar IMF'yi de çarparım ama siz muhtaçsınız, yoksullar sürüsü, değerli dostlarım!. Lan var ya, şu azimle, şu masrafla bi de mazbut-yoksul olaydım ben var ya.. Ne yazık ki zenginim ama ben de halktanım!..

Yemin ediyorum, halkıma 3-4 dakikadan fazla bakamıyorum, gözüm doluyo.. Böyle de bir insanım.. Sen kimsin IMF?. Kim oluyorsun da, borç isteyene borç veriyorsun?. Şerefsiz!. Bu memleket Amerika'dan yönetiliyor.. Yolladılar mavi gözlüyü, ajan resmen.. Herif, Amerika saatlerine göre yaşıyor, o yüzden sabahın üçünde-dördünde ayakta!.. Öğleden sonra sır olur, görünmez, çünkü Amerika'ya göre ayarlıyor kendini.. Kafası zaten sürekli Jetlag kafası.. Gelemiyor kendine.. Ayrıca milletin kafasını da Jetlag ettiniz.. Götlek ettiniz lan milletin zihnini.. Hep bu mavi göz.. Siyaseten motor!. Geleli 10 gün oldu ya işte biraz daha fazla, üç parti değiştirdi.. Oysa ben başından beri burdayım!. Yeni kurduk ama hep kafamdaydı benim bu.. Yıllar evvel Ahmet Özal'la parti kurmak için sözleşmiştik, bi yanlış anlaşılma oldu, televizyon kurduk.. Kurduk da fena mı ettik?. Hatırlamıyo musunuz ulan Yasemin Evcim miydi ne, gece cimnastiğini?. Bu ülkenin sahipsiz çocukları sayemizde az mı koştu lan otuza?.. Hizmet ettik, hep hizmet!.

Bizde Allah korkusu var.. Atamızdan yadigar, bizde ata barı var.. Bi tane ikinci el helikopterim var, gözlerine battı.. Neymiş, her kalkışı o helikopterin, 100 emek maaşıymış.. Ulan vizyonsuz serseri, sen emekliyle beni ne karşılaştırıyosun?. Ne işim olur lan emekle benim!.. Bizde bu ülkeye aşk var, aşk.. Karşılık bulamazsak, bacağından kurşunlarım ülkeyi yeminle.. Racon diye bişey var.. Para lazım lan bana!. Oy verin... Oy verin hele bir yol geçeyim, oy verin ağalar beyler.. O kadar baraj yaptırdım, beni yüzde on barafından muaf tutmaları gerekirdi.. Barajı geçmem lazım, yoksa hep beraber tutarız... Neyi tutarız, zaman gösterir.. Benim kendi adıma dokunulmaz olmam lazım, gelin hep beraber dokundurtmayalım... Aylardır, terliyorum, yapış yapış.. Haybeye mi ulaaayn?!.. **V.Ö.**

SEÇİM YASAKLARI
tanın türkü korusun
İBRAHİM TATLISES
pala remzi türküsünü Ağar'a uyarladı başı derde giren derin devlete sarılır
ALİ ŞEN
30 milyarlık pırlantalı ayakkabı
PUTİN GAZI
nazi ruhlu bakır yürek
HÜSAMETTİN ÖZKAN
tel maşa
AKP'NİN BAŞBAKAN ADAYI
huzursuzluk kaynağı doğmamış çocuğa don giydirme kumpası
ERBAKAN
ah be hoca çıkar takunyaları yıkat korumalara ayakları yak nargileni..çekil artık altınoluk'a..
WİLLİAM SAFİRE
kerkük için savaşa girin diyen ebleh gazeteci parçası

ABD'nin "Gözden Geçirilmiş Irak" tasarısının eski tasarıdan hiçbir farkı olmadığını belirten Fransa ve Rusya, Irak operasyonuna muhalefeti sürdürüyor...

Tüm Türkiye 30 milyarlık ayakkabıyı sipariş eden işadamını arıyor!..

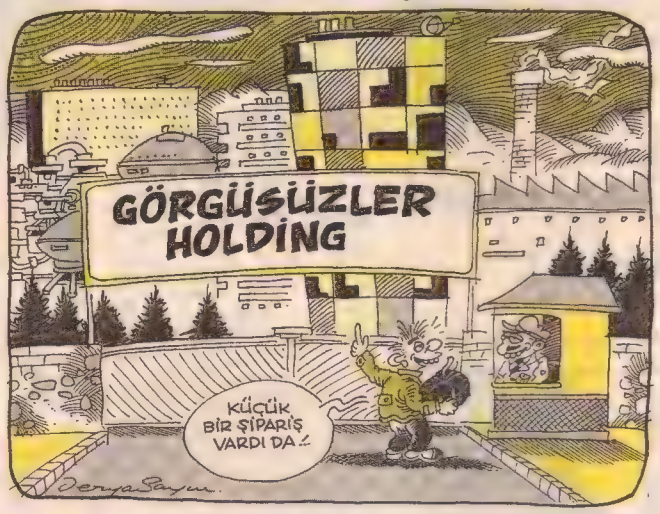

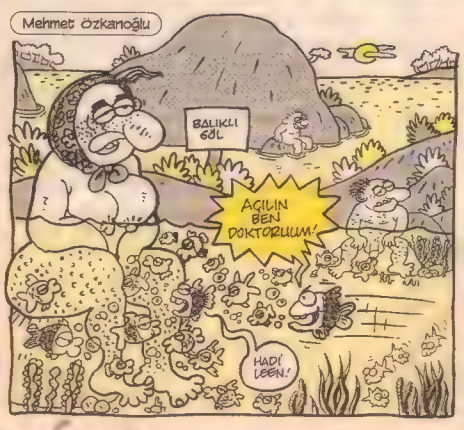

Akşamsefası

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAKÇAK

geçen haftadan devam...

daral@leman.com.br

Arkadaşımız Ender Özkahraman'ın bir adet "Haluk"ları oldu.. Haluk'a analı babalı ve neşeli bir hayat dileriz...

Güzel gibi, diil gibi!.

● *"Pazarda bal var gelinim, pazarda bal var*
Sende bir hal var gelinim, sende bir hal var"
türküsü de tam kına zamanı, zaten şaşkın olan gelini iyice üzer gibidir.. Birbirine durmadan negatif veren bi kitle mevcut... "Gızanam şuradan şuraya bi ağrı var" şikayeti yetmez bazı yaşlı kadınlara, karşısındakini de tribe sokar, "Betin benzin pek bi sapsarı gız, hasta gibi misin?" diyerek!.. Hasta değil de, 'hasta gibi' olmak.. Aynı kadınlar, yöredeki genç bi kızdan "Bu neyki böyle; güzel gibiii, diil gibiii" diye de bahsedebilirler...

"Amanın nineler / Un eler döneler" türküsü bir ihtimal, bu *"ulu garılara"* ithaftır.. Veya hiç ilgisi de olmayabilir!..

● **"Kültür, öğrenmek ve unutmaktır"**
(Kimin lafıydı, unuttum!)

● Sadece gelinlere türkü yazılmaz, gelinlerin yaktığı türküler de vardır... **"Burçak Tarlası"** bunlardan biridir:
"Sabahınan kalktım, ezan sesi var
Ezan sesi değil yar yar, burçak yası var
Bakın şu deyyusun kaç tarlası var.."
Son dize bazı yörelerde değişik söylenir:
"Soruń şu köpeğe kaç tarlası var!.."
Gelinin aldığı tavır açısından, çok kıymetli bir türkü... Tokat yöresinden..
"Aman kızlar ne zor imiş burçak yolması
Burçak tarlasında yar yar gelin olması"
şeklindeki durum tespiti, giderek
"Evini başına yıkar da giderim"
kararlılığına ve
"Ilahi kaynana ömrün tükene"
arzusuna dönüşür.. Gelinlerimizi burçak tarlalarında çalıştırmayalım dostlar!.. (Final cümlesi bulamayış)

● **Realist Filmcilik sunar: ÖLÜMLÜ SEVDA!**

● Demin 'Tokat' yazınca, aklıma gelen dizeler ise şöyle:
"Tokat'tan aldım bakır
Yosmanın gözleri çakır
Kurban olsun o gözlere bu fakir!.."
Yanlış olmasın, Neyzen Tevfik'e ait olabilir, emin değilim.. Aklımda kalmış... (7 farkta Neyzen Tevfik ile Şair Eşref olur mu acaba,.yeniden iyice bi okumak...)

● **Bi arkadaşım olsa da, herhangi bir yarışmaya katılmaya teşvik etsem!..**

● Fotoğrafta sağdan ikinci kişi, rahmetli büyükbabam **Ethem Özdemiroğlu...** Güzel bi muhabbetten yadigar, çok sevdiğim bi fotoğraf.. Tarih 13 Şubat 1972...

● **"Dolaylı Kıbrıs görüşmeleri"** nasıl oluyor?.. Kıllandırmamak için lafı Malta'dan, Girit'ten açıp, ufak ufak Kıbrıs'a mı geliyolar?.. Belli ki Kıbrıs için gelinmiş biraraya, direk girin lafa kardeşim!.. **(Kararsızla küskünün dostluğu uzun sürmez!.)**

● Bi elektronik posta geldi, atv canlı yayınından, programından bir görüntü, sunucu ve konuğu oturmuşlar... Yukarıda "Zenciler; iyi mi, kötü mü tartışması" yazılı... Altta ise aynen şöyle yazıyor: **"İsmini vermek istemeyen izleyici Filiz Ovar-İngiltere!.."** *(Gönderen: Cenk Baykan)*

● Lig maçlarında 'önemli olan üç puan...' Kupada önemli olan 'bir üst tura geçmek...' Galip durumdayken 'topu oyalamak' profesyonellik gereği.. Hazırlık maçı adı üstünde... Yani 'güzel futbol' için herhangi bir sebep yok ortada.. Aslında... Atletizm, yüzme falan gibi değil, şampiyonla 'en iyi' farklı olabilir... Artı, bana ne!.. *(Bu arada Nihat Kahveci, 100. yılında Beşiktaş'ı ne tanıttı ha, inceden!)*

● Son tarihler: 7 Ağustos 1945, 3 Ağustos 1948, 12 Mayıs 1949, 16 Mayıs 1950, 17 Haziran 1950, 26 Temmuz 1950, 21 Ağustos 1952, 3 Haziran 1956, 5 Mayıs 1959, 28 Mayıs 1960, 21 Temmuz 1969, 28 Temmuz 1983, 14 Ağustos 1984... Bu tarihlerde doğanlar, bu durumu bana bi şekilde belirtirlerse ve adreslerini yazarlarsa, kendilerine minik bir sürprizim olacak!.. Posta olur, e-posta olur, faks olur, miks olur... Miks neyse artık...

● **Tak etti canıma, bu maskeli balo**
Bu maskeli balo ve onun sayko yüzleri!..

sisli geçmiş zaman

ilk tercihim ömercik'ti benim hayatta
ama daha çok
ödüllü bir doğu bloku filmi gibi
geçti tıfıllığım
genellikle lojmanlarda

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

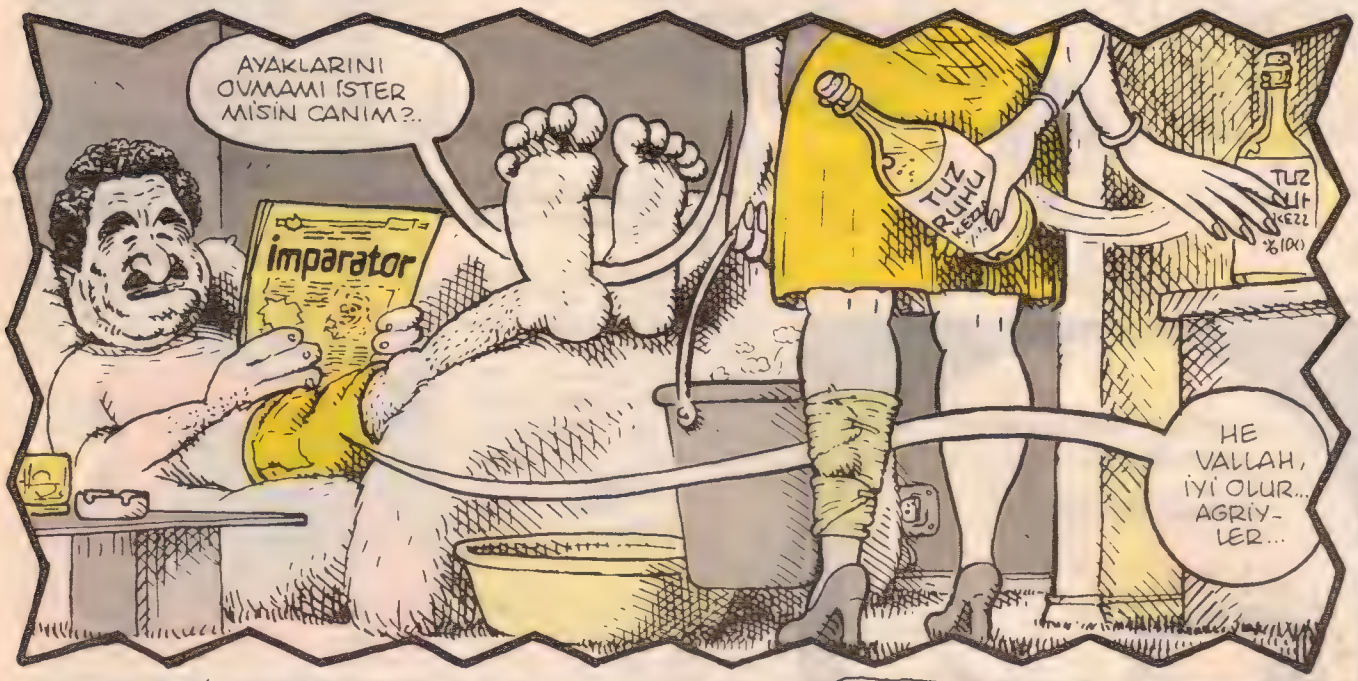

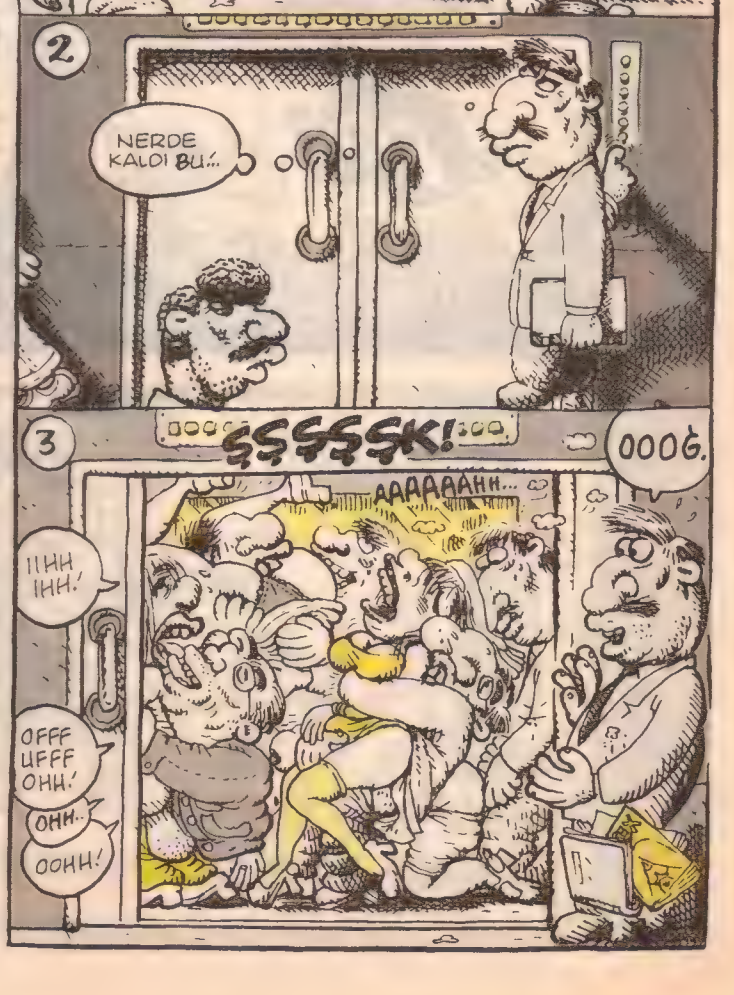

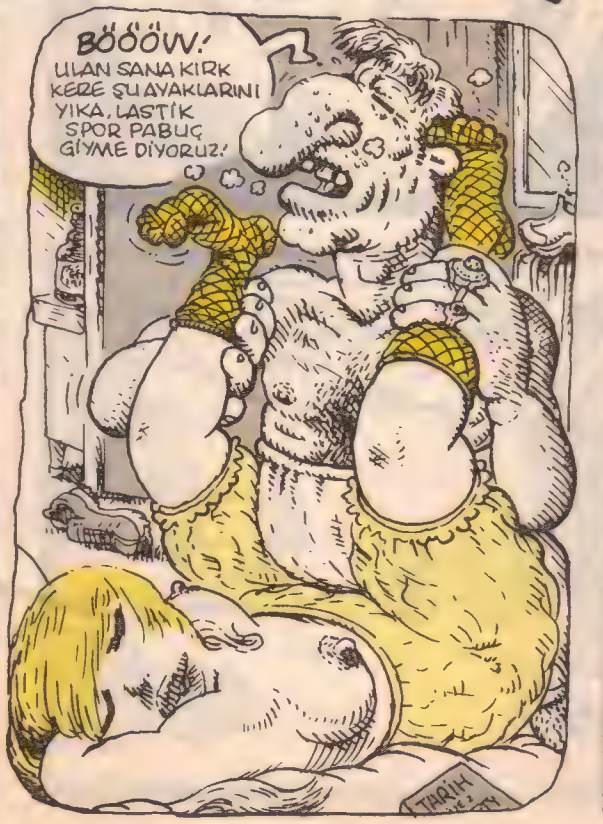

Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

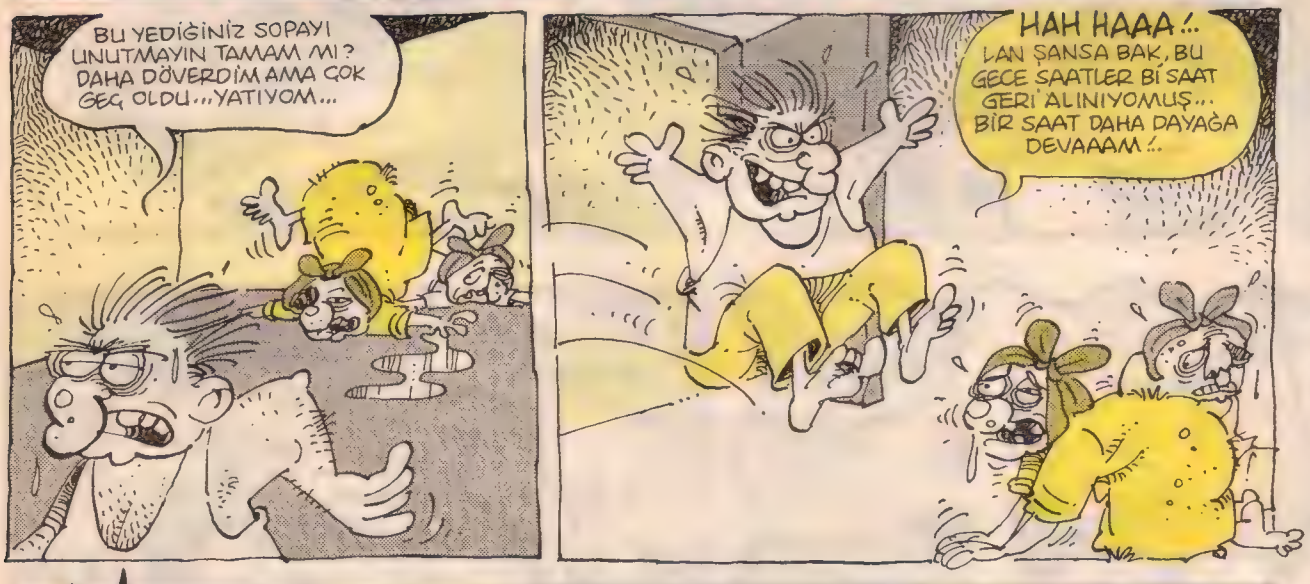

ERDENER ABİ

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TUSET

SIKILHAN ile diyalog çabaları

Atilla Atalay

- Alo, Sıkılhan annen ben yavrucum. Çiş var mı çocuğum çiş?

- Tamam senin gözünde hep bebeğiz ama biraz abartmıyo musun anne? Beni okuldan arayıp da sorulcak soru mu şimdi bu?

- Çişin varsa kendini sıkma evladım. Sana gidip okulun paralı tuvaletine çişini yapıcak kadar harçlık veriyoruz. Gazetede okudum, okul tuvaletleri paralı oluyomuş. Sakın sen "Eğitimde fırsat eşitliği, Paralı eğitime hayır" filan gibi martavallara kanıp talebe olaylarına karışma. Böyle mevzuular için çişini tuttuğuna değmez. Sakın okulda bi sıvrilik yapma, paralı tuvalet olayına "tu kaka" deme yap kakanı. Evet yapmalısın.

- Bitince "Anneee bitti" diye haber de vermemi ister misin peki anne...

- Ben birazdan toplantıya giriciim sekretere not bırakabilirsin. Unutma Sıkılhan, okulda sureti katiyyede "Neden niçün" diye sorular sorup çıkıntılık yapmak yok, çiş yapmak var. Öpüyorum seni çocuğum, babay.

- Bu evrende yalnız değiliz Sıkılhan... Beni almaya gelecekler, mesaj geldi, hissedebiliyorum... Bu senin kurtuluşun için de son fırsat benimle Uşak'a geliyor musun?

- Kim geliyor Bunalgül? Hangi fırsat kızım? Uşak'a niçin?

- Yaratıklar... Aslında yaratık değiller, bizim gibi insan kılığına girmiş formsuz, şekilsiz enerji halinde evrende seyahat ediyorlar ve her gezegenden gelişmiş örnekler alıp medeni bir kainat düzeni kuruyorlar. Araçları Uşak'tan kalkıyo. Samimiyim bak.

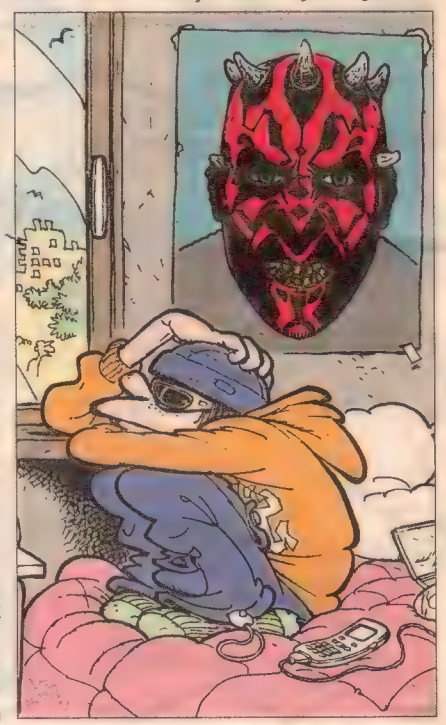

- E tutmıyım ben seni o zaman.

- Senin de benimle gelmen gerekiyor... Translandığım mesaja göre bir çift olmamız gerekiyor... Beni öncül tip olarak seçtiler. Ben de seni yanıma alacağım Sıkılhan... Bu fenomende birlikte yaşayacağız...

- Hay fenomenler götürsün seni...

- Beni değil ikimizi götürecekler Sıkılhan... Alo? Alo Sıkılhan... Düz bi insansın Sıkılhan. Sen var ya bu evrende hep yalnız kalıcaksın, bunu hakkediyosun benim kıymetimi bilmiyosun. Hayvanlarca kere hayvansın... Pis...Horribıl.

- Alo? Sıkılhan ben annen yavrucuum... Fil d7 x b5... At b4 x c2...

- Kale d8 x d3.... Anne?

- Hani satranç, puzzle gibi seni içine kapatan şeylerden uzak duruyorduk Sıkılhan Bey? Çişini yapmış mısın diye rehber öğretmenini aradım sınıfta tek başına tavandaki bir boya lekesine bakarken yakalamış seni... Sorduğunda 'Bişey yapmıyorum' demişsin. Neden bişey yapmıyosun evladım? İçine kapalı felsefik hislerle dolu biri olmamalısın Sıkılhan. Hayata karşı sivrilik yapmamalısın. Harry Potter'den başka kitap da okuma. Ruh hastası olursun çocum, evet, olmamalısın.

- ...

- Sana sıkıştırılmış magazin kürü yaptırıciim Sıkılhan... Çevrene ve güncel yaşama duyarsız kalmamalısın, hayır. Bu soruların yanıtlarını akşama kadar bulucaksın bana... Bir; İbrahim Tatlıses'in kadınları kimlerdir, sıralayınız... İki; Hülya Avşar- Gülben Ergen yarışındaki son durumu karşılaştırmalı olarak irdeleyiniz... Üç; Ebru Şallı'nın koca adayı kimdir ve nikahları ne zamandır?... Bunlar... Alo? Kaçamazsın Sıkılhan şimdi bu soruları mesajlıyorum sana... Kaçamazsın! Evet, olmamalı. Tabii ki hayır.

- Alo Sıkıllan, olm ben ya Çaatay... Baksana, demin sana cep telefonundan acayip bi fotoğraf yolladım mı ben? Abi, dur kapatma yaa... Kazayla sana gönderdim galba herhalde... Durum acil olm... Bak işte şu telefonuna... Çıplak bi şekilde amuda kalkmış gülümsüyor muyum senin telefondan? Afedersin ama şeyim sallanaraktan yani...

- Çaaatay! Çükünü elektronik ortamlardan çek artık olm, bi gün başına bi iş gelicek.

- Ya kızın biriyle cep to cep fantezi yapıyorduk. O bana buzdolabının derin dondurucusuna sürtünen bir resmini yollamıştı en son ben de onun resimli mesajını 'cevapla' yaparken kazayla sana gönderdik herhalde...

- Baktım, sallanan dijital bir şey yok telefonumda...

- Hassstirrr ya... Dayıma gitmiş lan o zaman... Telefon defterinde senin adının altında dayımın telefonu kayıtlı... Olm bu mesajı geri almanın bir yolu var mı. Usta, gözünü seviyim sakın kapama, dayım ararsa telefon meşgul çalsın...Alo?

Akşamsefası

TERELLİ PICTURES

CAN BARSLAN

LA FONTEN DEN MASALLAR 1 İNEK İLE EŞEK

LAN EŞEK! SEN NE İŞE YARARSIN HA... BAK BEN İNSANLARIN ACAİP DOSTUYUM, ETİMDEN, SÜTÜMDEN HERŞEYİMDEN YARARLANIYOLAR... YA SEN?.. SEFİLSİN OLUM... HAMALSIN HAMAL...

AYRICA BEN MEŞHURUM OOLUM... REKLAMLARDA OYNUYOM... FUTBOLCU BİLE OLUYOM... BU BİZİM SÜT OLAYI VAR YA... İŞİ BİTİRİYO... SENİN NE ETİN YENİR NE SÜT VERİRSİN... BOKTON BİŞEYSİN OOLUM...

KODUMUN KENDİNİ BEĞENMİŞ DAVARI, SEN GÖRÜRSÜN...

Aynı gece...

ÇOK SESSİZ OL... ÇİFTLİK SAHİBİ UYANMASIN...

HAYDAA! NOOLDU LAN BU EŞEĞE? İKİ SEKSEN UZANMIŞ ÖLMÜŞ MÜ, HASTA MI NE LAN BU!..

BU HALDE İŞE YARAMAZ BU... BAKSANA CAN ÇEKİŞİYO... GİTTİ GİDECEK...

OHOO! BEN DE KENDİMİ ÇOK HAZIRLADIYDIM HA! NAPÇAZ LAN!

OOH, OH... LAN BU İNEK OLAY! EŞEKTEN DAHA İYİ LAN... OH VALLA KESİN DAHA İYİ...

O ZAMAN BUNDAN SONRA HEP İNEĞE TAKILAK...

HEH HEE! GÖRDÜN MÜ EŞEKTEN NASI YARARLANIYOMUŞ İNSANLAR... HADİ BAKALIM LİSTENE BUNU DA EKLE. ETİNDEN SÜTÜNDEN. VEE...

MASAL NO 2 Kahraman Alabalık.

KIII!

AAAAAAA!

ÇATORRK!

HUNNAAA...

KAAT!

TROOK!

ABİİ! ALABALIK ABİ... PSST! ALABALIK ABİİ!..

RESTORANT

KİREMİTTE ALABALIK

ABİ, BUGÜN ÜÇBİN ADET KİREMİT KIRDIM... YARIN DEVAM EDİCEM ABİ...

DÜNYADA TEK BİR KİREMİT KALMAYANA KADAR DEVAM... ARTIK BU KİREMİTTE ALABALIK OLAYI BİTMELİ... SEN PARAYI DÜŞÜNME. DİPTE ÇOK BATIK VAR... HAZİNELER FALAN...

canbarslan @ superonline.com.

Akşamsefası

LeManti MEDYA

Rusya'da rejim değişti, kapitalizm geldi ama, Zafer Mutlu'nun komünist düşmanı kafası hala değişmedi.

KOMÜNİST KAFA DEĞİŞMEMİŞ

Gazdan zehirlenen 645 rehine Moskova'da tedavi altında tutuluyor. Ailelerin hastaneye girişine izin verilmiyor. İnsanlar, bu baba-kız gibi ancak pencerelerden görüşüyor. Bu da Ruslar'ın birşeyler sakladığını düşündürüyor.

Söyleşi için gittiği İstanbul Üniversitesi'nde Ahmet Altan'a Atatürkçü Düşünce Derneği üyesi öğrenciler tarafından çürük yumurta atıldı.. Gerekçe Almanya'da yaptığı konuşma ve 2. Cumhuriyetçi olması.. Bu iftirayı ona atan ise Milliyet Gazetesi.. Milliyet ve Yayın Yönetmeni Mehmet Y. Yılmaz yalan haber yaptığını itiraf etti ama Atatürkçü öğrenciler ikna(!) olmadı!..

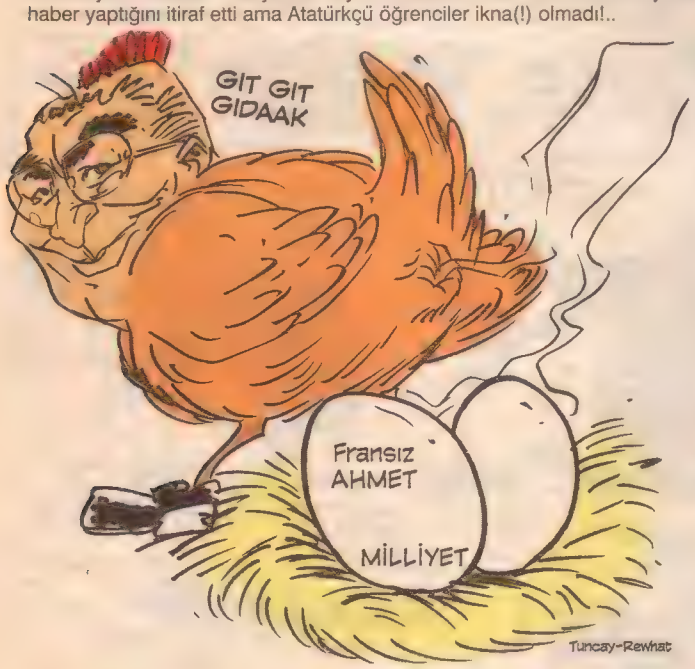

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

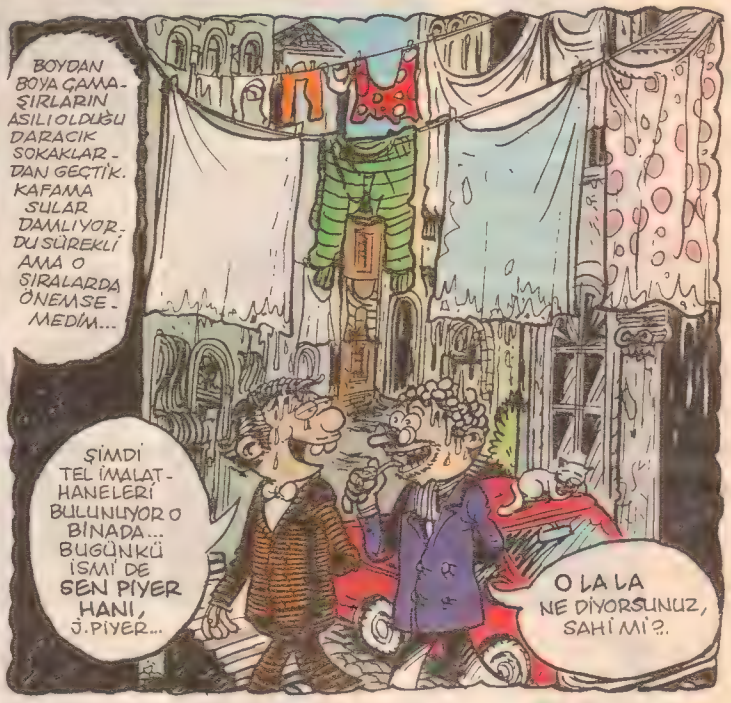

DOĞUŞTAN ÜMİTSİZDİK İKİMİZ DE...

CEZMİ ERSÖZ

Birlikteyken ne çok soru sormuştum kendime ve sana... Hep bir kesinlik arıyordum... Belirsizliğe tahammülüm yoktu... Sonuna dek emin olmak istiyordum bana duyduğun sevginden... Başkası değil, en çok sevdiğin ben olmalıydım. En çok sevdiğin bensem, beni bu denli çok sevdiğini bana kanıtlaman gerekiyordu... Ne bulmuştun bende de bu denli seviyordun... Ve asıl önemlisi beni denli çok seven sen aslında kimdin, bunu bilmeliydim en çok... Kuşkular, kaygılar, kıskançlıklar içinde sorularıma yanıt arıyordum... Hem de en mutlu olduğumuz zamanlarda... Sanki mutlu olmaktan korkuyor gibiydim... Bir şey olacak, birisi bir yerden çıkıp gelecek her şeyi elimizden alacaktı sanki...

Dalgınlaştığın, içine döndüğün, sık aramadığın günlerde bu korku, bu endişe bir cinnet noktasına götürüyordu beni... Kilitlenmiştim sanki... Başka bir şey düşünemiyordum... Senin dışında bir şey konuşulduğunda ya dinlemiyor, ya da hiçbir şey anlamıyordum söylenilenlerden... Sanki duyarsızlaşmıştım başka insanlara, onların sorunlarına... Ne söylerlerse söylesinler, eğer içinde senin adın geçmiyorsa sözcükleri etimi tırmalıyordu... Çabucak konuşup bitirsinler istiyordum konuştuklarını... Sorunlarını, içlerinden geçeni, hayallerini hemen söyleyip konuyu sana getirsinler istiyordum...

Bencil bir acıydı yaşadığım... Sen yokken dokunduğum her nesneden, her sesten garip bir sıkıntı akıyordu içime...

Beni sevdiğinden, bana sonuna kadar bağlı olduğundan, hayatında benden başka kimseye yer olmadığından, en çok sevdiğinin ben olduğumdan kesinlikle emin olmak istiyordum...

Bu belirsizliklerden, bu yanıtını alamadığım sorulardan kaçabilmek için eş, dost sohbetlerine katılıyordum. Kibar ve aydın çevrelerine... Seni tanımadan önce benim de bir hayatım olduğunu hatırlatmaya çalışıyordum kendime... Düşün, diyordum, o bir süre önce yoktu hayatında , hiç girmediğini, onu hiç tanımadığını düşün, kaldığın yerden devam et, kurtar kendini, çık bu yastan... Çık bu çöküş korkusundan... Çık ve yeniden sarıl ondan önceki hayatına... Ve en çok birisinin çıkıp gelip; **Artık acı çekmenize gerek yok, onu çoktan yitirdiniz, ya da öyle biri hayatınızda hiç olmadı, artık toparlayın kendinizi**, demesini bekliyordum...

Seni unutabilmek ya da senin hiç olmadığını hissedebilmek için ne kadar çaba harcadığımı bilemezsin... Başardığım anlarda oluyordu, olmuyordu değil... Böyle anlarda kendimi güvende ve özgür hissediyordum... Gittiğim yerlerde yine eskisi gibi göz dolduruyor, kendimi dinlettiriyordum çevremdekilere... Beni hayranlıkla seyrettiklerini görünce, işte diyordum; yeni, onsuz bir hayat kurabilirsin kendine, bak seni nasıl önemsiyorlar, bak hayat onsuz da yaşanabilirmiş, şunu iyi bil ki sensin önemli olan... Arkana bakma ve yürü..."

Ama çok uzun sürmüyordu böyle anlar... Çok diplerden derin bir sancı birden yükseliyor ve bütün bedenimi esir alıyordu... Bu sancıya rağmen konuşmaya devam ediyordum, etmesine ama, artık konuşan ben olmuyordum... O kendine güvenen, o özgür insan değildim artık ben... Birden garip boşluğa düşüyordum... Bu boşluğa düştüğüm anlarda etrafımdakilere bunu belli etmemeye çalışıyor, telaşla biraz önce verdiğim sözleri hatırlatıyordum kendime... Bana ait bir hayatım olduğunu, arkama bakarsam yıkılıp gideceğimi, bir daha kalkamayacağımı, yürüyüp gitmem gerektiğini... Ama nafile, önce bedenim çözülüyordu, sonra da o kibar ve aydın dilim...

Ve yavaşça geri çekiliyordum bulunduğum masalardan... Annesinin karnında büyümeyi bekleyen bir embriyon biçimini alıyordum sanki... Kimse bunu fark etmese bile ben kendimi öyle görüyordum... Başımı öne eğiyor, dizlerimi karnıma doğru çekiyor, sanki sana sarılırmış gibi kendime sımsıkı sarılıyor ve öylece o sancının geçmesini bekliyordum... İşte o zaman anlıyordum ki içinde sen olmayınca benim bir başka hayatım olamazdı... Sen olmayınca ben kendimi güvende ve özgür hissedemezdim... Arkama bakmadan yürüyüp gidemezdim... Sen olmayınca hiçbir yer bana ait olamazdı çünkü... Sen olmayınca o zehirlediğim yalnızlığımı götürürdüm nereye gidersem... O zaman anlardım asıl yalnızlığın terk edilmek değil, hiçbir şey paylaşmadığın insanların arasında durmadan acı çekmek olduğunu... Senden ayrıldığımda acıyla büyürdü varlığın içimde...

İşte böyle zamanlarda, senden kurtulmak, seni unutmak için girdiğim kibar ve aydın çevrelerde kendimi esir alınmış gibi hisseder ve durmadan kapılara bakardım... Bir anda kapıdan görünüp beni gelip alacağını, bu esaretten kurtaracağını düşünürdüm... Gelse ve beni buradan alıp götürse, kurtarsa bu insanlardan , derdim...

Çocukluğum aklıma gelirdi böyle zamanlarda... Annem bir fabrikada çalışıyordu... O yanımda yokken öyle özlerdim ki annemi... Çalıştığı fabrikanın önüne gider, onun çıkışını beklerdim. Gelip elimden tutup, beni eve götürmesini, bana sarılmasını... Bazı akşamlar annem fabrikadan çıkıp gelmezdi... Beni tanıyan bazı işçi kadınlar yanıma gelir; **Annen bu akşam mesaiye kalacak, bekleme onu, geç gelecek** derlerdi... Fabrikadan eve tek başıma dönerdim... Ama dönerken hep geriye dönüp bakardım, annem çıkıp gelecek mi, ansızın bana sarılıp elimden tutacak mı diye, ama o gelmezdi...

O zamanlardan kalmış benim ayrılığa tahammülsüzlüğüm... Belirsizliklere dayanıksızlığım... Çok beklemiştim, çok ayrı kalmıştım sevdiklerimden... Çok fazla şey beklemiştim hayattan, çok kırılmıştım...

İşte bu yüzdendi sana durmadan sorular soruşum... Sana bir türlü inanmayışım...

Bana neden aşıksın?..Ne kadar sürecek bu duyguların?..Ya bir başkasını seversen?..Ya beni en zor anımda bırakırsan?..Ya ansızın terk edersen?..En çok sevdiğin hep ben mi olacağım?..Duygularından nasıl emin olabilirim?..

Böyle anlarda, ya, susup sarılırdın bana... Ya da sadece; **Bir şey sorma bana artık, yanındayım, nasıl sevgiyle sarıldığımı görmüyor musun, bu yetmiyor mu sana**, derdin...

Ama yine de yetmezdi bana bunlar... Hep kesin bir şeyler söylemeni isterdim... Beni bu belirsizliklerden kurtarmanı... Suskunluklarından korkardım... Susmayıp, bir şeyler söylemeni beklerdim... Tüketirdim seni endişelerim, korkularım ve kaygılarımla... Yetmezdi bana sessizce sarılman... Bu sessizliklerinden binlerce anlam, binlerce kaygı çıkartırdım: Gelip geçiciydim senin için... Daha öncekiler gibi bitecekti bu beraberlik de... Ve sen bana gerçekten aşık değildin... Benimle olman sadece yaşama tutunma isteğiydi... Kendini doğrulama çabandı... Bana değil, imgeme aşıktın... Asıl sevdiğin bir başkasıydı, o bir türlü unutamadığındı... Ve beni, benim istediğim gibi sevmiyordun da, aslında sahip olmak istiyordun... Ben senin için doğru insan değildim, sen benim için doğru insan değildin... Annem fabrikadan hiçbir zaman çıkıp gelmeyecek, elimi hiç tutmayacak, eve hiç birlikte dönmeyecektik... Ben içime bıraktığın o kimsesiz acıyla bir gün bir hiç olacaktım... Yığınla kaygı, yığınla soru, endişe, belirsizlik ve kıskançlıkla durmadan bu soruları sorardım işte...

Oysa şimdi anlıyorum, her şey ; bütün sevgin, bütün bağlılığın o sessizliğinde saklıymış... Bazı sorular hiç sorulmalıymış... Çünkü bazı soruların yanıtı asla yokmuş... Hayatın asıl büyüsü bu bilinmezliklerde yatıyormuş...

Ama seni o denli çok severken bu bilinmezliklere tahammül edemiyordum... Sessizliğindeki o gizli sesi duyamıyordum... Suskunluğunda saklı olan yanıtları anlayamıyordum... Sabırsız, alıngan, küskün biri oluyordum. Öyle ki benimle ilgisi yoksa çektiğin acıları bile kıskanıyor, madem başka şeyler için acı çekiyorsun, o halde senin hayatında benim yerim yok, zaten sen acılarını bensiz çekiyorsan, beni hayatının dışına atmış demeksindir, diyordum...

Senin benden ayrı bir varlık olmana tahammül edemiyordum... Onca ortak yanımızı değil, böyle anlarda bizi birbirimizden ayıran farklılıklarımızı düşünüyor, durmadan bunları kanatıyordum...

Ve uzaklaşıyordum senden... Beni bir daha arama, diyordum, telefonlarını açmıyordum... Uzak diyarlara gidip kendimi oralarda kaybetmek istiyordum...

Bu defa sen üstüme düşmeye başlıyordun... Hayatımda başka biri olup olmadığını soruyor, seni gerçekten sevmediğimi sorguluyor, aslında bu ayrılığı baştan beri benim hazırladığımı ve hep özgür kalmak istediğimi söylüyordun... Beni sana gerçekten aşık olmamakla suçluyor, seninle beraber oluşumu yaşama tutunma isteği olduğunu , yaralarımı sen de sardığımı, şimdi artık rahatça başka insanlara koşacağımı düşünüyor

Artık susan taraf ben oluyordum.Yanıtlarım benim de... Ve beni durmadan arayıp sorman sende olduğu gibi, suçlu bir güven duygusu veriy betme korkusu sana geçiyordu... Seni ne kadar ö nı derinden hissetmeni, yaptıklarından pişman ol sorularımın, kuşkularımın yanıtını ben sormadan bekliyordum...

Bir aşk değil de, yöntemi, taktikleri her an değiş mızda... Birbirimizin can çekişmesinden besleniy sen güçlü oluyordun, bazen ben güçlü... Bütün de kalmadan sonuna kadar tanımaktı:

Gerçekte birbirimize aşık mıydık?..Aşıksak, bir aşık olmuştuk?... Bu aşk bitimli miydi, yoksa so di?..Hangimiz hangimizi zor bir anımızda bırakacak derine sevdiğimiz başka birileri var mıydı?..Birbirim başka acılar yaşıyor muyduk?..Yaşıyorsak, neden acıları?..Birbirimize söylemediğimiz neler vardı?..E sanlardık? Yanılsama mıydı bütün bu yaşadıklarım sanlar mıydık, yoksa birbirimiz diye imkansız olan

Bitmeyen sorular... Bitmeyen kuşku ve kıskanç

Ve sonra nefes bile alamadığımız özgürlüklerin lik , o ışıksız dünyalarımıza dönüşümüz başlardı gittiğimiz yerlerde ansızın yükselen o derin sancı. çimini alışımız sonra... Dizlerimizi çenemize doğr mız... Ve sonra kapılara durmadan bakışımız: Şimd insanlardan kurtarıp, nereye isterse oraya götür patlayan o gizli çığlıklar... Sonra o hiçbir yere ait orada, bedenimiz burada, sanki bir hayalet gibi du ruluşumuz başlardı sonra...

Evet, artık şimdi kirli bir yalnızlıkta özgürüz... ğimiz yere gidebilir, istediğimizle birlikte oluruz... acı bunun için miydi?..Birbirinin onca yakınında o

*** Beyoğlu.** 9 Kasım cumartesi günü saat 18:00'de **Divriği Kültür Merkezi**'ndeyim. Suriye Pasajı İstiklal Cad. No:348/57 Beyoğlu. Tel: 0212 - 292 20 20 / 292 19 29 ***** Her Perşembe gecesi, saat 22.00-23.00 arası **Yön FM**'deyim. Marmara Bölgesi'nde **96.60** frekansında, diğer bölgelerde ise **Show TV** üzerinden **7.74** ses frekansından dinlenebilir. *** "Yine Se** İmza günümüz ise aynı gün **Gendaş Yayıncılık Standında** 15:30-20:00 arası. *** TÜYAP Beylikdüzü.** 2 Kasım cumartesi günü 16:00-20:00 arasında **Gendaş standında** imza günüm var.

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Behiç Pek

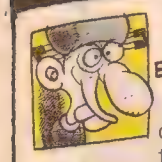

ŞENSOY BAŞKAN NEYİ AŞMAYA? BARAJIII! ÇALIŞIYOR!

Çııktı arnım çaatısıı, duurmadı hiiç akaraak trallalla trallalla... Sayın beey!. Hanımlarefendiii!. Arkadaşlaar!. Yeter etmedi mi bu çektiğiniz cafcafalaar? Bu yalanbaaz, dolamacaa siyasetenleriii!.. Dürüüüst, arnı şık, arnımın tam ortası milliii.. Her yerii.. Hortumcuyaaa, hüpüpçüyee, bozamgozaaa, dur diyeneee!

Sevgili arkadaşlaar! Çirkinseniiz, bu sizin suçunuz değiiil. Çehredir buu!.. Üst, deri kaplı, altı eet! Ben yakışıklıyıımm.. iyi dee! iyi dee! Güzel de bir bizee, çirkin de birdirbiiir!

Çııktı arnım kaayayaa, giidiniz arkaadaşlaaar. Bu kuş tüüürüü nerde vaar. Tarlalaa trallallaaa.. Gelin tipsizlik demeyelim dee, bu suratlarla olmaaaz. Hepinizi yakışıklı yapayım mıı? Yapayım mıı? Hepiniz posterni, baka baka esterle yüzünüze oyacak anahatları, yakışıklı yüüzn yanındaaa! hepinize birer tane Nikol Kidman evereyim mii? O boşandı çünkü ondan! Evereyim mii? Söööz! Evereyim mii?. Sööz... Everirim... Söööz.. Everirim dedim. Sööözz... Evir.. Sööz.. Evree.. Söz.. Virir.. Sööz.. Eaaah bee! Setteaaa! Seyytt! Hayyyttt...Sitrit!

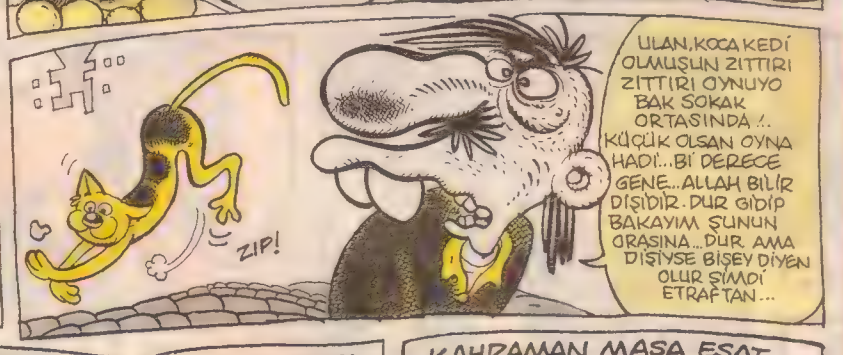

ÇOCUK BAKICISI BAYAN

Genç, güzel, sarışın, seksi, ağzı sıkı, asla sesi çıkmaz, suskun, korkak ve utangaç!.. Müzmin bekâr evinde yatılı kalacak ağzı sıkı, çocuk bakıcısı bayan aranıyor. Tekrar söylüyorum. Sesi çıkmayacak, çeşitli olayları kimseye anlatmayacak. Ne olursa olsun. Ağzı sıkı demiş miydim? Hah, tamam!

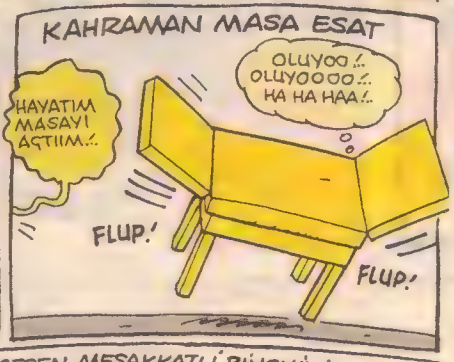

behicpek@leman.com.tr

Kırık Leblebi

SUAT ÖZKAN

kirklebi@leman.com.tr

...dun...
...essizliğimde gizlenmişti
...ıkı benim senin ararken
...ordu bana... Bu defa kay-
...zlesem de ayrılığın acısı-
...anı , sana döndüğümde
...söyleyecek hale gelmeni

...n kirli bir savaş vardı ara-
...r gibiydik sanki... Bazen
...dimiz birbirimizi hiçbir giz

...irimizde ne bulmuştuk da
...suza kadar sürecek miy-
...k?..Özlediğimiz, derinden
...z için çektiğimiz acılardan
...ve kim için çekiyorduk bu
...z aslında kimdik, nasıl in-
...z?..Bu ilişki için doğru in-
...ir şeyleri mi seviyorduk?.
...klar...
...ize çekilişimiz, o tek kişi-
... Birbirimizi unutmak için
... Annemizin karnındaki bi-
... çekip öylece kalakalma-
... o gelse, beni buradan, bu
...e, deyişlerimiz... İçimizde
...olamayışımız... Yüreğimiz
...madan oradan oraya sav-

...Hayatımız bize ait... İstedi-
...eki, her şey, çekilen onca
...duğu halde, bu denli uzak-

ta kalmayı başarabilen tek kişilik adalar haline gelmek için miydi?..Birlikte olmayı başaramadık, peki söyle ayrı kalmayı neden başaramıyoruz?..Neden arkamıza bir kez olsun bakmadan yeni hayatlarımıza gidemiyoruz?..Neden başkalarını sevemiyoruz?..Nerede o güvenli ve özgür kişiliklerimiz?..Birbirimiz için doğru insanlar değildik, tamam, ama nerede bizim için o doğru insanlar?..Birbirimizi bir an önce unutmak için yana yakıla aradığımız halde neden onları bir türlü bulamıyoruz?..

Sana duyduğum aşkı bıçakla keser gibi kes , dediler bana... Oysa ben kendime ait değilim ki... Birbirimizde yaşıyoruz biz... Ben sen de, sen bende... Nerede başlıyorsun ben de, ben sen de nerede bitiyorum, bilmiyorum ki...

Bazen ayrılık dayanılmaz olduğunda bu bağlılığı hafifletmek için seni durmadan yüzeye çekiyorum. Basitliklerini, sıradanlıklarını düşünüyorum... Gözümde önemsizleştirmeye çalışıyorum seni... Oysa biliyorum ki boşuna bir çaba bu... Çünkü her defasında yüzeye çektiğim kendim oluyorum. Senin basit ve sıradan biri olduğunu düşünürken basit ve sıradan olan aslında ben oluyorum... Seni önemsizleştirmeye çalışırken ben kendi gözümden düşüyorum... Senin hakkında düşündüğüm her olumsuzluk gelip önce beni vuruyor... Sana her kötü söz söylediğimde aslında kendi sevgime karşı suç işliyorum... Kendimi senden her kurtarmaya çalıştıkça senin içinde biraz daha kayboluyorum... Senin efendin olmaya çalıştıkça sendeki kendimin biraz daha kölesi olmaya başlıyorum... Seni her kötüledikçe bu aşk için çektiğim her acı biraz daha günaha batıyor... Ve bu günah dolu acı beni sana gittikçe daha çok bağlıyor...

Anladım ki bunca yıl seni gözaltında tutup, yanıtını bilmediğin sorular sordukça aslında kendimi gözaltında tutmuşum ben... Ve anladım ki sana sorduğum her soruda kendime sorup da bir türlü yanıt alamadığım binlerce soru yatıyormuş... Ve her soruda aslında kendi korkularım yatıyormuş, kendi inançsızlıklarım...

Şimdi senden ayrıyım, hayatım bana ait sözde... Ama hiç özgür değilim ki... Eskisi gibi bakmıyor gözlerim, çünkü gözlerim ayrıldığımızdan beri bana ait değil... Dokunduğum hiçbir şeyi hissetmiyorum... Çünkü ayrıldığımızdan beri ellerim bana ait değil ki... Bir başkası olmak isterdim bu acıyı çekmemek için... Oysa içimde sen varsın, bir başkası nasıl olabilirim ki... Geçmişim, geleceğim sende kaldı... Zamansız bir şimdide kendi hayatımı nasıl yaşayabilirim ki.

Artık soru sormayacağım sana... Çünkü soruların bir anlamı yok artık... Neden seni sevdiğimi bilmiyorum. Belki bir yanılsamadır bu... Belki de çok imkansız birisindir benim için... Belki de o imkansızlığını seviyorumdur, kim bilir... Bu aşkın ne kadar süreceğini de bilmiyorum... Bilmek de istemiyorum..

Çok sevdiğin, bir türlü unutamadığın biri olabilir, onun için de acı çekiyor olabilirsin... Seninle büyüyen, hayata tutunamayan bir annen vardır mesela, belki de onun için acı çekiyorsundur... Aramızdaki sessizlik bundandır belki de.

Yüzündeki o güçlü, o sert maskeyi çekip çıkartsam ne olur, çıkartmasam, bildiğim bir şey var ki, o maskenin ardındakini görmesem seni bu denli çok sevemezdim... O maskenin arkasındaki o durmadan kanayan, o bu dünyaya bir türlü hazır olamayan şefkatini görmesem seni bu denli sevemezdim belki de... Ama dedim ya, bu soruların artık hiçbir anlamı yok diye... Ben içimdeki acıya bakarım... Sensiz kaldığımda artık eskisi gibi bakmayan gözlerime bakarım... Sensiz nereye dokunursam dokunayım hiçbir şey hissetmeyişime, bir hayalet gibi oradan oraya savruluşuma bakarım...

Ben kendimi bunca yıldır ne kadar tanıdım, ne kadar anladım ki seni tanıyıp, anlayayım... Seni çok seviyorum, diye seni sonuna dek anlamam gerekmiyor... Hem sen bunca yıldır kendini ne kadar tanıyıp anladın ki...

Benim için her zaman her şeyinle bilmediğim, anlamadığım biri olarak kalacaksın... Ben de senin için bilmediğin, tam olarak tanıyamadığın biri olarak kalacağım... Bu coşkuyla seveceğiz birbirimizi... Dilsizliğin ve bilinmezliğin bilgisiyle,..

Çünkü hayatın büyüsü bu belirsizliklerde yatıyor aslında... Yanıtı olmayan soruların ardındaki o suskunluklarda...

Her aşkın bir ömrü vardır sevgili... Biz kimiz ki bu ömre zaman biçeceğiz... Baksana, her şeyi denedik bu ömre teslim olmaktan başka... Ve şimdi artık hiçbir soru sormuyorum sana... Susup teslim oluyorum bu akışa...

Nereye gidiyorum , diye kendime sormayacağım artık... Vardığım her yer bu donmuş, bu taşlaşmış dünyadan mutlaka daha güzel bir yerdir...

İkimizde doğuştan ümitsiz doğduk... Sen anneni büyüdün, ben annemin gelmesini bekledim hep... Vardığımız her yer bu ümitsizlikten mutlaka daha iyi bir yerdir...

cezmier@leman.com.tr

...inle Geldi Hayat" adlı kitabım çok yakında Gendaş Yayınları'ndan çıktı... * TÜYAP Beylikdüzü. 1 Kasım cuma günü saat 13:15-14:45 saatleri arasında söyleşim var. İnterexpo salonundayım.

Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

bezginbekir@leman.com.br

FEYZİ ÖZŞAHİN

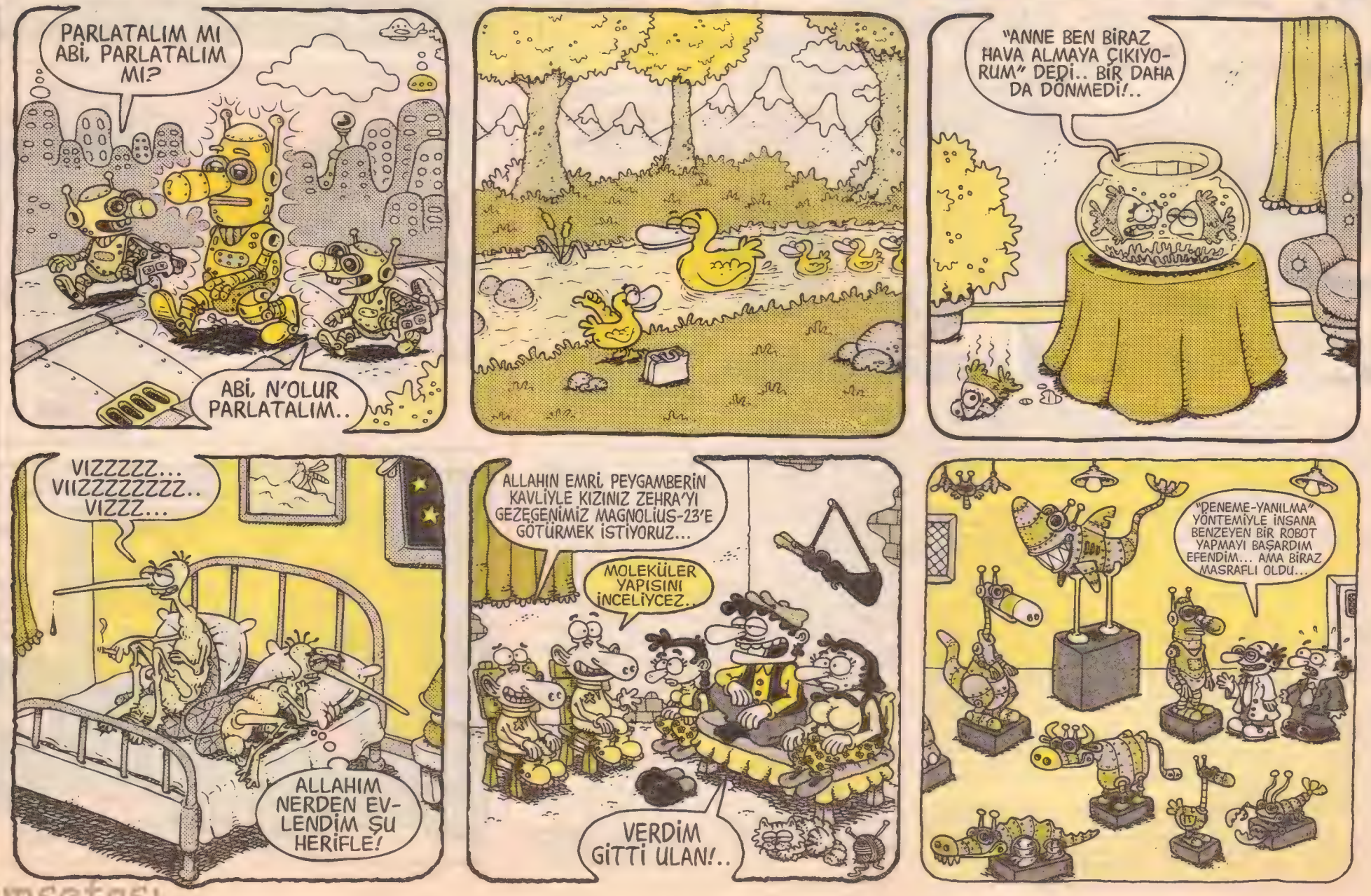

Akşamsefası

Küçük Kara Balık

enderoz@leman.com.tr

Erdem Özkarraman

ABİ SELAM?

NEDİM AĞBİ?

....

YAZIKLAR OLSUN; AKŞAMA KADAR YANINDA KALDIM AMA NE SELAM ALDIN, NE DE AĞZINDAN Bİ LAF ÇIKTI BE ABİ?..

.....

N!!

OO RAHATSIZ OLDU ABİMİZ...

YALNIZ BIRAKALIM ONU

THUMP

BEN BÖYLE ARKADAŞLIĞIN İÇİNE EDE..

...

SUSULEN!

GEÇ OTUR YERİNE!

BUGÜN KOCA Bİ BALIK YAKALAYIP DENİZE GERİ SALDIM; ONA ÜZÜLÜYORUM!..

BÜYÜK BALIK?

EN AZ ALTMIŞ KİLO!.. BOYU DA RAHAT BENİM KADAR...

CİDDİ OLAMAZSIN!.. BU SENE EGE'DE BÜYÜK BALIĞIN AVINI BIRAK, GÖLGESİNE RASTLAYAN OLMADI!..

Dün gece daha gün ağarmadan açıldım; ağları yeni yeni salıyordum ki birden büyük birşey hissettim... hemen ayaklandım...

N!!

...hızlı hızlı çekmeye başladım ve birden gözgöze geldik!..

Böyle bir türle ilk defa karşılaşıyordum!

ABECİM KURBAN OLAYIM BIRAK BENİ...

SEN?

SEN DE KİMSİN?..

AZ İLERDE GEMİMİZ BATTI ABE...

KAÇAKSIIN!

ABECİĞİM YALVARIYORUM BIRAK BENİ.. BIRAK YOLUMA GİDEYİM...

SAMOS ADASINA Bİ SAATLİK MESAFE KALMIŞ... BIRAKIRSAN YÜZERİM!

...

N!!!

Felaket birşeydi... böylesi yalvaran bakışları hiçbir canlıda görmemiştim daha önce...

...daha fazla dayanamadım, bıraktım gitti!..

TUHAF, BÜYÜK KARA Bİ BALIKTI; Bİ DAHA ZOR YAKALARIM BÖYLESİNİ!

KENDİN BIRAKTIĞINI SÖYLÜYORSUN YA!.. DAHA NE ÜZÜLÜYORSUN?

BİLMİYORUM Kİ... MEMLEKETE Bİ HAYRIMIZ DOKUNURDU BELKİ!

BOŞVEER... DAHA ÇOK VARDIR BU SULARDA ONLARDAN...

Bitti

Akşamsefası

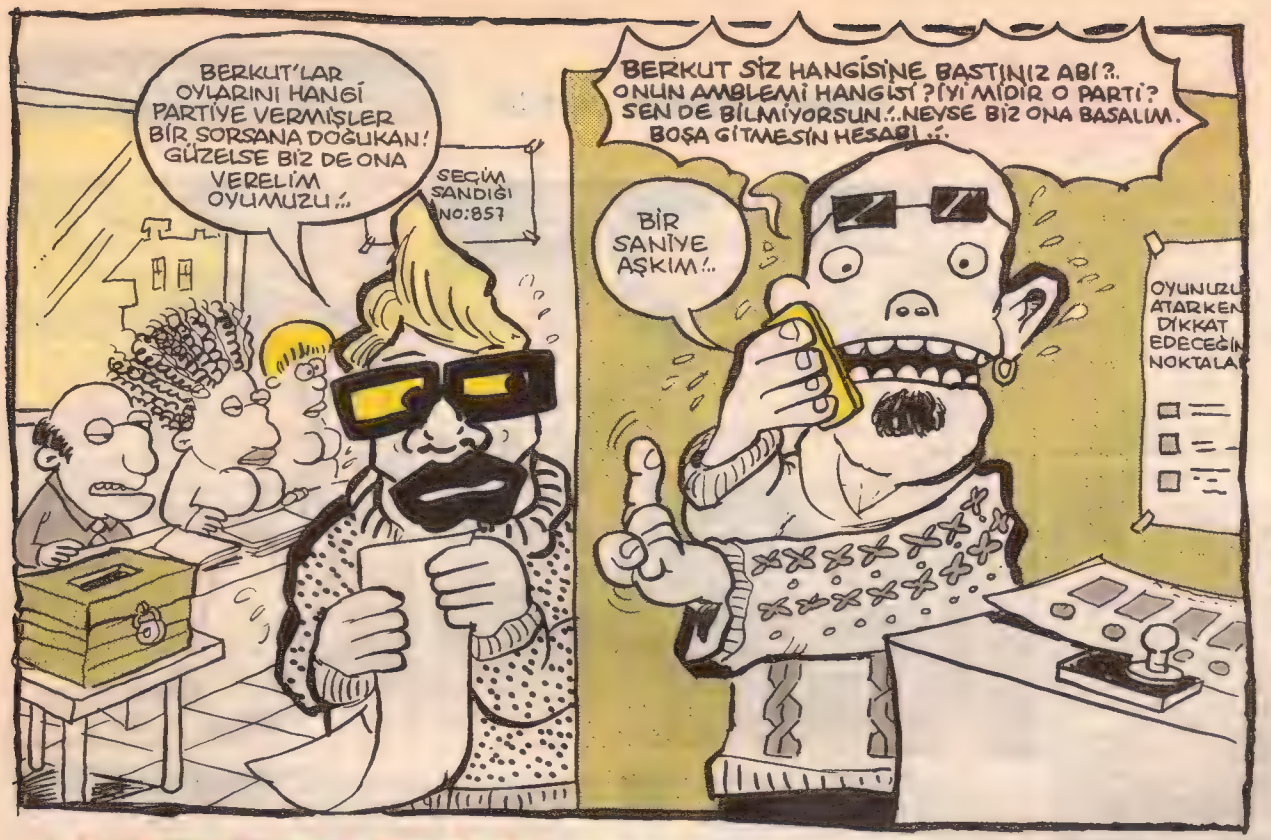

KAAN ERTEM @leman.com.tr

BBG'nin hastası Süleyman ve yıkılan hayalleri.

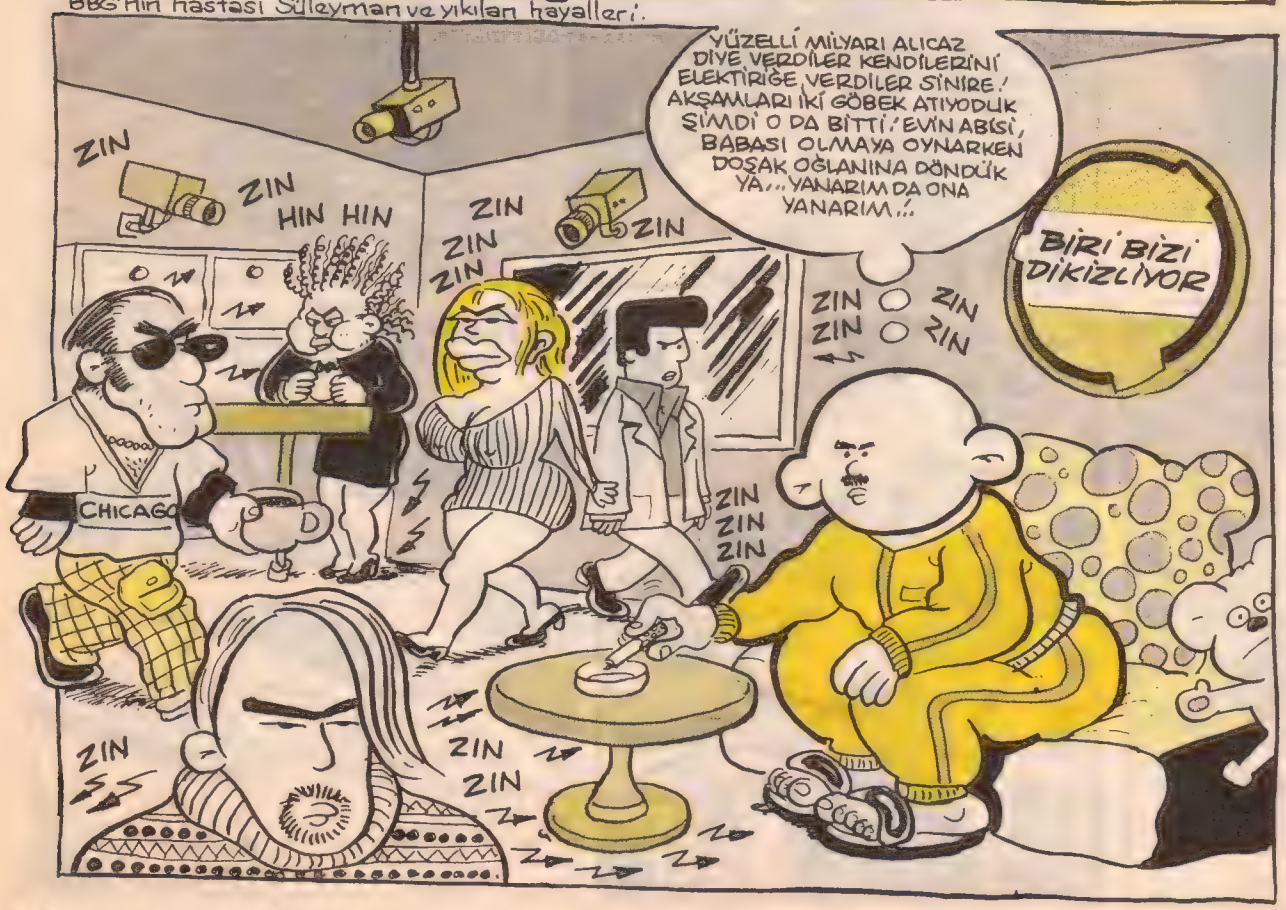

TÜRKİYE'NİN APTALLARI

Nihat Genç

Kitap fuarında yüzlerce şairin ismi, toplantısı, paneli. Bir çoğunu şahsen tanırım. Bir mağara adamı onlar. Cahil, okumamış ve bozuk. Bu insanlar neden bu kadar cahil ve dünyadan habersiz sorusu, bizim üstümüze kaldı.

İsmini söylemeyeyim, mesela Şükrü, yirmi yıldır tanırım. Misler gibi genç bir çocuktu. İlk yazdığı şiirleri bilirim. Heyecan ve gizlilikle bana okur, ben de edebi bir okşayışla "kağıda dökülen kelimelerinin ömürleri uzun olsun" diye tatlı tatlı takılırdım. Yanıma geldiğinde temiz yüzüyle bir güzellik getirirdi, deri çantası hep şişkindi. Canını dişine takmış, deli gibi kitap okur, dünyanın en sıcak en tatlı arkadaşıydı.

Sarmaşıklar, ağaç yaprakları, gölgeler, akşamlar, münzevi insanlar, uzak semtler, eski kitaplar, kırgın kadınlar, kınk kalpler, hepsiyle ıstıraplı ve çok koyu bir arkadaşlığı vardı, galiba şair oluyordu. Bir zaman sonra aramız bozuldu, sert tartışmalarla birbirimizi baltalayarak öldürdük.

Şükrü, şiir diye diye kazıklanmıştı. Birkaç dergi editörü tarafından tuzağa düşürülmüş, delirtilmiş, tüm hayatı mahvolmuştu. Bugün gibi hatırlıyorum, elinde Enis Batur'un şiirleri, benim midem kalkar, o ise dünyanın sırrını çözmüş gibi okurdu: "Yasalar inecek doruğun sisinden. Devinim yok. Kum saati yatay duruyor. Göz uzağın ötesini anıyor. İp düğümün karmaşık evrimini. Artık biliyoruz biz bilisizler. Söz sorumsuzdur. Söylüyoruz gene de sığ sığamızdan içerdiklerini. Ama zamanın önüne koyduğu ardımızda bıraktığına özdeş. Her söylev bir susku bütününe hazırlık gerçekte..."

Gülmekten donumuza işediğimiz bu saçmalıklara Şükrü niyeyse fazla inanırdı. Keşke gülüp geçebileceğimiz bir hastalık olsaydı. Şimdi bu saçma adamlar tüm dergileri işgal etmişler, dizboyu manyaklık yüzlerce genci allak bullak etti.

Şükrü"ye bağırıyorum, "Şükrü, bunlar manyaklık, okuma oğlum. Saçmanın daniskası.."... Şükrü büyülenmiş gibi devam ediyor: "Bir zamanda böyle geçsin pusula / durmadan dönüp durursun şimdi / Fırat, köpük içinde bir at yüzünü sayısız / sayfa kaplamış durgun görür gözyazısı / Sorunun düştüğü su, boğulayazdığım yanıt / matal matal matarar, benim bildiğim söz değil / Bin gürültü birimi önümden hızlıca akar ki yüzüm.."

"Dur Şükrü, Allahınıseversen, dur.". Durmak bilmez. Çantasından yine Enis Batur'un şiirini çıkartır: "Dramatis personae: Saat ve mekan menkıbeler arası bölünmüş dikkafalı portreler galerisi: Bir Hamlet geçiyor!"..

Bu manyak hiçbir işe yaramayan mısraların sahipleri bugün binlerce dolar maaşla dergi editörlüğü yapıyor. "Ne lan bunlar Şükrü?".. "Sen ne anlarsın?" diyor, "Sen ne anlarsın" cümlesi en büyük savunmaları, beyinleri, kişilikleri, hayat tarzları, "sen ne anlarsın!"..

Pıs herif, usanmamış, bıkmamış, terbiyesizce yüzlerce gencin kafasını düzmüş. Binlerce kelimeyi yanyana getirip kandırmış gariban çocukları. Alın okuyun işte, Enis Batur, Opera, Papirüs, Mürekkep, Tüy, İblise Göre İncil, Doğu Batı Divanı, Kandil gibi, baştan sona bok püsürük paçavralara devam etmiş. Tam otuz yıl kusmuş. Dur diyen olmamış. Kendi gibi bir yığın bozuk herif türemiş. Bu sefer birlikte kusup, tuhaf bir tarikat olmuşlar.. Tam bir kelime bozukluğu. Birşey söylemeye çalışıyor, ama otuzyıldır beceremiyor. Ancak, cahil okuyucu, sanki bu kelimelerin derininde büyü saklamış gibi imalarla kandırılmaya çalışılıyor! Düz okuyucu bir bakışta göremiyor, anlamıyor, oysa derininde ne anlamlar gizli. Tam bir dehşet! Kandırmaca.

Bu cümleler, nasıl Hizbullah insanları satırlarla doğrayıp bahçe duvarına gömdüyse, yüzlerce gencin duygularını keserlerle doğrayıp parçalara ayırdı. Şair değil. Edebiyat hiç değil. Gizli ve manyak bir edebiyat tarikatının aptal müritleri oldular!.

Daha çirkin bir mezar düşünülemez. İnsanın, ruhunu böyle cümlelere bağlaması için ciddi bir deliliği ya da Türkçeye, Türk gençliğine kastı olması gerekir. Bu delilik, az okumuşluk ve aşağılık kompleksli insanları kandırıyor. Karımızı donduran aşağılık kompleksi. Şöyle gelişiyor: Az okumuş insan, şiir ya da romandan birşey anlamayınca kendini suçluyor. Ben zayıf olduğum için anlamıyorum, diyor. Yazar ve şairler de okuyucuyu aşağılık kompleksine sokmak için habire anlamsız kelimeler bulup oynar. Daha çok anlamayın, daha çok hayran olun.

Anlamsız metinlerle bir piyasa oluşturmayı başarmış bu saçma herifleri kutlayalım. Ve bu yazar, şairler, medyada çok övülüp, bol bol boy gösterince, aşağılık kompleksiyle okuyucu, "evet, herkes beğeniyor, anlıyor, bende bir eksiklik var galiba" demeye başlıyor!

İşte ispatı. Bilgi Üniversitesi'nden parayla ders almak isteyen öğrenciler, Mete Tuncay gibi ünlü tarihçinin adını hiç yazmıyor, ama. Elif Şafak gibi medya şöhreti cahilin dersine binlerce dolar yatırıyor. Daha nasıl bir felaket bekliyoruz. Anneler babalar çocuklarınız paralarını çar çur ediyor. Ne yapsın genç çocuk, açıyor gazeteyi o, açıyor dergiyi o.. Çocuğun yaşı 19, bilemedin yirmi. Ne yapsın..

Yazar ve şair, ekranda, dergide, köşesinde, ya da röportajında, kendine öyle derin pozlar veriyor, öyle büyük edebiyatçı rolleriyle oynuyor, öyle çok hikmetli laflar buluyor ki, okuyucuya şunu diyor: ben büyük yazarım, herkes kabul etmiş, sen aptalsın, o yüzden anlamıyorsun.

Aptallık da bir kölelik biçimi. Medyamız başardı bunu. Bomboş okuyucular, bomboş yazarlarla çekişip duruyor. Okuyucu, ezikliğinden kurtulmak için, işte bu kurnaz yazar-şairleri habire okuması lazımmış mecburiyetine sürükleniyor. Birşey anlatılmadığını görüyor okuyucu. Ama etrafında aptallığı anlaşılmasın diye kamuya uyup: "Herif müthişdi" diye anlatıyor. Müthiş olan aşağılık kompleksi. Kendi cahilliği.

Bakın size edebiyat metninin ne olduğunu anlatayım, bir dut tanesi, ya da bir diş sarımsak yiyin. Hayatın inanılmaz tadlarından bir minik tadın rengi ağzınızı karıştırır. Bu tadı, çocuk, hayvan, köpek, örümcek, insan, herkes pekala anlayabilir. Ama, şimdi, bu dut gerçek bir duttu, ama, ben anlayamadım diye birşey yok. Dutsa, duttur. Değilse değildir. Zoraki tad arama. Zoraki kendi damağınızda, ağzınızda bozukluk aramak.. İşte hedefledikleri bu. Aşağılık kompleksi büyüdükçe, okuduğu manyak yazar için daha büyük laflar etmeye başlar okuyucu: "Mükemmel ve yeri doldurulamaz şair, yazar!".. Bir dergide okumuştum, Hilmi Yavuz için "son ikiyüz yılın en büyük şairi" yazılmıştı..

Ali Nejat Ölçen anılarında anlatır, İsmet Paşa nereye gitse yanından küçük siyah çantasını bırakmazmış. Korumaları küçük siyah çantayı kolluyor. İçinde devletin sırları, Türkiye'nin herşeyi saklıymış. İsmet Paşa yanında taşıdığı bu büyük devlet sırlarının sakladığı çantayla da meşhurdu. Birgün ünlü öğle uykusu, şekerlemelerinden birini yapmak için odasına gelmiş Ali Nejat'ın, siyah çantayı açmış, Ali Nejat'a, sana büyük devlet sırrını gösteriyorum, yalnız sana gösteriyorum, demiş. Çantayı açmış, bir küçük işlemeli yastık. Mevhibe İnönü'nün işlediği yastık. Vurmuş yastığa kafayı, uyumuş...

Felaket son sürat sürüyor, dergiler, medya, yayınevleri, bu kompleksli okuyucuların pazarından trilyonlar kazanıyor!

Oysa edebiyat, dünyanın her yerinde insan yüreğini hop indirip hop kaldıran şeyin adıdır!

Şükrü, bir şeytan tuzağının içine girmişti. Kayıp bir insandı. Bu koca ülkede o günlerde bu saçmalıkları bölüşecek benden başka da kimsesi yok. Konuşmam onunla, idare eder, laflarının üstünden atlar geçerim. Gitti, uçtu çocuk, yazık, derim. Edebiyat tarihinin en yüz karası kuşağı. Kim şiirlerini yayınlarsa onun köpeği. Siyaset, ekonomi, dünya, hayat, hepsini unuttular. Bu bozuk cümlelerle sahiden, gerçek, dumanı sıcak sıcak tüten bok oldular!

Yıllarca izledim Şükrü'yü, bir hırsız gibi, tenhada edebiyat heveslisi genç bir şairi yakalamış bilmişçe birşeyler anlatıyor. Bu bozuk mısralarla çocuğun üstünde güç ve hakimiyet kurmaya çalışıyor. Şiirini yayınlamayan derginin dedikodusunu ne iğrenç küfürlerle yapıyor. Öğrendikleri tek şey, kasıntı, bilmiş havalarını ayak tuttukları, ordan burdan toplanmış bir "jargon".. Üç beş bilmiş laf. Sen kimsine çıkan jestler, mimikler. Aleme kahraman olmuşlar.

Şiirini yayınlamak hayat memat meselesi. Telefonlar, pazarlıklar, dergiyi ziyaretler. Davetler. Arkadaşlıklar. Rakı masaları. Birbirine iltifatlar. Belki elinden kırktürlü iş gelirdi, ama, niyeyse bu bozukluğa taktı. Bir tek şiir yayınlamak için iki yıl kıvırır, iki yılını küçük bir derginin etrafında dolaşarak geçirir. Söylediklerini tükürür, yalar. Dün küfrettiğiyle sarmaş dolaş olur. Bir dergiden başka dergiye dedikodular taşır, ortamlarda dolaşır, yani. Bu arada, ülkemiz dünya kurulduğundan bugüne, en çok ölüm veren savaşların içine girer, bir çoğunu sınırında birçoğunda içinde yaşar, Kürt savaşı, Çeçen savaşı, Bosna savaşı! Duymaz. Görmez. Körfez depremı. Tanımaz. Bilmez. Gamsız, kayıtsız. Şiir siyasete sokulmamalı. Şair istediğini yazar. Şair her bokun üstünde, gibi. Tek dertleri: Şiirleri yayınlanmadığında cenazeye döner, işkence çeker, dünyada başka da birşeyle ilgilenmezler! Sonunda hatın sayılır yedi-sekiz dergide şiirlerini yayınlatıp, şairliğine genel bir "kabul" sağlamış, yani zaferi kazanmıştır!

Nihayet dergilerde Şükrü'nün şiirlerini görmeye başladım. Aman aman, olamaz, inanılmaz... Buyrun: "kösnücül akşamın istenci.."... "Hoyratça burkulup, dingin..". "Akşamın rengi mum suskunu..".

Allahım, allahım, nedir başımıza gelenler.. Son yirmi yılda yazılmış buna benzer bozuk mısralardan yüzbinlercesini bulup çıkartırım, her tartışmaya, her panele varım. Ne lan bu.. Hayatımın hiç bir döneminde bu denli sivrilmiş manyaklık görmedim.

Karşısına çıkıp "anlamadım" dedikçe, kasılarak: "tabi anlamazsın!".. deyip, filozof genişliği, Niçe rahatlığıyla, çok üstün bir sarhoşluk ve hikmet yakalamış insanların kalp sevinçleriyle sırıtarak: "Anlamazsın oğlum, bir okumayla tabii anlaşılmaz!"..

Uçmuş. Çabalanım boşuna. Bunları söylediğim günlerde Şükrü'nün şiirleri çok önemli bir edebiyat dergisinde yayınlandı. Artık bana da bok yemek düşer, adam şair. Zaten aşağılık sürüsünün tüm komplekslerini tatmin edecek kadar dergi var ortalıkta.

Yılmadım, Şükrü'ye: "Bak Şükrü, bir metin anlaşılmalıdır. Dünyanın her yerinde her şiir her zaman anlaşılmıştır. Anlaşılmaz metin kavgası sadece bizim ülkemize mahsus! Çünkü bu denli zırzop, züppe, akıl hastasını sadece ülkemiz yetiştirdi, dergilere saldı. Üstelik bu adamlar anlaşılmayı çok istiyor, ama, beceremiyor, yetenekleri yok, kifayetsizliklerini maskeliyorlar ve ancak senin gibileri kandırıyorlar.."

Bunları tartıştığımız günlerde Şükrü, Türk edebiyatının en büyük şiir ödülünü aldı. Mantık bitti. Zekamı keskinleştirip, bağırıp çağırıp kendimi yoruyorum sadece. Tek bir düzgün cümleleri yok, ama, ödülden ödüle koşuyorlar. Ortalıkta yüzün üstünde şiir ödülü, yüzlerce büyük ödül almış şair kol geziyor!

"Bak Şükrü, okuma isteğinin coşturulması edebiyatın görevidir. Okuma isteğini kıracak yazıdan, cümleden insanları nefret ettiren bu salaklara uyma. Mide bulantısı. Siz edebiyatçı değil, dalga dalga manyaksınız" dediğim günlerde, Şükrü, Cumhuriyet Kitap Dergisi'ne kapak oldu. Önceleri, şaşkınlıktan küçük dilimi yutuyordum. Şimdi birşey diyemiyorum, çünkü ne desem "kıskanıyorum" oluyorum. Bu bir kümes hastalığı. Bir tavuktan bütün tavuklara geçen bir poz verme hastalığı.

Okur, yorumlayabileceği, sonra, savunabileceği metinlerle yetişir. Edebiyat dergileri çocuk kandırır gibi, şimdi aptal okuyucuları terbiye eder gibi, bütün eleştirilerinin yönünü "metin okumaya" çevirdi. Bütün eleştirilerde şu cümleler kesinlikle var: "Metni çok yönlü okumalı", "başka tür okumaların kapısını açıyor", "metin kendini ele vermemeli!".. "Kendini hemen okutan şiir, kötüdür!"..

Yani, yazma becerisi sıfır yazar ve şairleri kesinlikle anlayamayacağını eleştirmen de biliyor, bu yüzden, okuyucuya biraz daha kendinizi sıkın, metni bir daha okuyun akılları veriyor..

Kur'an şifreleri gibi. Bulutlara bakıp Atatürk silüeti görmek gibi. İşimizi gücümüzü bırakıp acaba ne dedi diye kara kara araştıracağız. Oysa bir insan, koltuğun bacağına, tuvaletin sifonuna, ya da sadece a harfine bakıp, ciltler yazacak kadar şey hatırlar, tasarlar, aklına gelir. Neden bu bozuk metne yoğunlaşalım. Biz aptal mıyız? Günahımız ne? Günahımız şu: "İçimizden onlar şöhret oldu. Bu yüzden bütün okuyucular hep birlikte çalışıp onların metnini anlayalım"..

Bu oyunları, eskiden zararsız bulur, yahu okuyucu aptal değil gibi yorumluyordum. Şimdi ise, öyle aşın bir bulaşıcı hastalığa döndü ki, işte fuar dolusu şair, yüzlerce panel. Habire insanlar para yatırıyor. Çünkü bu salaklıktan romanlar da türedi. Ve isimleri yazıla yazıla ezberlendi. İsimler ezberlenince edebiyat fakültelerine hoca, büyük medyaya editör oldular. Bize de görevler düşüyor. Bu bozuk cümleleri anlamak için sabah akşam götümüzü yırtalım!.

Ya da bıkıp usanıp: "müthiş missin be kardeşim" deyip adamı övüp kurtulalım. İçimizde kim, bu ağır, öldürücü aptallığın moda olabileceğini tahmin edebilirdi!

Akşamsefası

Bizi edebiyattan kuşkuya düşüren bu insanlar edebiyat dergileri ve kurumlarının başında, yüzlerce konuşma, yüzlerce toplantı. Bu zır deliler okursuz edebiyatı moda edip rahat ettiler. Kitleleri edebiyattan soğutup, edebiyatı kendisi ve birkaç bozuk arkadaşının tekeline aldılar. Küstah ve terbiyesiz. Facianın, rezilliğin daniskası!

İşte bunları anlattığım günlerde, Şükrü, uluslarası yazarların davetlisi olarak seyahata çıktı. Birkaç büyük dergide şairliği dosya konusu oldu. Yüzünde şakır şakır bir neşe. Manevi bir zevkle şişmiş burnu. Artık oturup kalkarken dudakları kıpırtısız. Sevimli ve sakin bir gülümseyiş. Genç okuyucu geldiğinde karşılarında cesur ve heybetli bir yüz görüyor. Bize bir ömür fare leşi yedirdiler, ne Dostoyevski'ye, ne Nazım Hikmet'e bu adamlar kadar kasılmak nasip olmadı!

Hiç kuşkunuz olmasın. Edebiyatın hedefi anlamdır. Absürd, dadaist, kurmaca sözcükler yazmak, tarihte bir dönemde, bir buluş olarak tarihin o gününde kaldı. Bozuk cümle, ancak bir tane yazılır. Çünkü bütün bozuk cümleler aynıdır. Ancak bu amcalar birşey ifade etmeye çalışıyorlar ama ifade edemiyorlar. İfade yüksekliği ve derinliği için Türkçe'yi derinden, köyünden, divanından okumanız şarttır. İfade yoksa edebiyatta yoktur!

Bu insanlar, insanlardan uzak durmayı, yalnız kalmayı, kalabalığı, toplumu, gürültüyü, çiçeği, vatanı, hiçbir şeyi ifade edemeyen dehşet bir kördüğümün içine girdiler. Acayiplik tohumu. Sırtlarına şairlik üniforması giymek için çalmadıkları kapı, söylemedikleri yalan kalmadı.

Sahte ödüller. Sahte röportajlar. Sahte mısralar. Ve utanmazlar. İşte dünyada eşine rastlanmayan, sadece bizim dergilerimizde büyütülmüş mahluk türü! Bir de cüret ve küstahlık, bir de pervasızlık, bir de onu bunu beğenmeme, bir de körlüklerine bakmadan herkesi yargılama, üfürme. Çağımızın daha yıkıcı daha vahşi insan türü yok! Torpiller, kayırmalar, adamını bulmalar, torpilli röportajlar.. Sonunda, ne kendi yüzlerine bakmışlar, ne içlerine bakmışlar, ne ruh dünyalarını tanımışlar, ne bedenleriyle, insan oluşlarıyla, ahlakla ilgilenmişler!

Şiirde-edebiyatta, bizler, yazarın içe ve dışa bakışını seyretmek isteriz. Bu insanların derdi içlerine bakış değil, o dergi bu dergi niye şiirimi yayınlamadı. Ve kelimenin önüne ve arkasına bir kelime bulmayı meslek edinmişler. Düzgün söylemek kusurmuş gibi. Hayattan zevk almayı bilmeyen. Hayatla konuşmayı bilmeyen. Basit, ucube, binlerce taslak. Basitlikleri ve zayıflıklarını çok iyi bilecek kadar kurnaz oldukları için, sürekli bu biçimsiz sözlerin arkasına bir takım dedikodularla saklanmayı hayatlarının en büyük marifeti sanıyorlar.

Keşke, bozulabilecek kadar düşünceleri olsaydı.

Yazının kağıda geçmesi, binlerce yıl aldı. Söylenceler önce ezberde tutuldu. Ezber de bir yazı biçimi. Şenliklerde, bağ bozumlarında sarhoşlar ezberledi bu söylenceleri. Sonra sonra insanları bu denli coşturduğu için insanlığın hafızasına, sonra da taşlara kazıdı.. Sizin neyiniz kayıd olacak. Bu yüzden hepsi antoloji yazarlarının götünden ayrılmaz. Ezbere girecek bir dil olmadan, şiir olmaz. Üstelik şiir, ilahi bilgiye yakınlığıyla övünür. Ayinsi özellikler taşır. Kutsaldır. Duygu, hikmet, ifade, felsefi kelimeleri, kağıda dökme becerisi olmadan yazarlık olmaz. Tiksinti verici sözler. Ve hiçbir zaman rezil olmayacak kadar ayarlanmış, tutulmuş, anlaşılmış dergiler, dostlar, arkadaşlar!

Ve şimdi, yüzlerce şair, antolojiler dolusu şair, fuarlar dolusu şair tuhaflık yarışına girmiş. Kasıntı! Poz. Bilmiş. Aşırma sözlerle birbirlerinin taklidini yapa yapa bir tarikat olmuşlar. Hepsi birbirinden bahsedip adlarını başkalarına ezberletme yarışına girmiş.

Heyecan sıfır. Duygusal gerginlik sıfır. Akıl sıfır. Müzik, dil kültür, felsefe sıfır. Herşeyleri kulaktan dolma ya da son okudukları kitap kadar. Hareketsiz. Kabız. Tembel. Uyuşuk. En derin katlarına kadar sızmış ukalalık! İnat ettiler, bu toprakların en iğrenç yaratıkları olmayı başardılar!

Şiir, toplumsal alana, şölene açık alandır. Dobra dobra söyleyeceksin, türküler gibi, şarkılar gibi, yüksek tepeden söyler gibi, ilahi sözler gibi, aşk gibi, rüzgar gibi konuşacaksın. Birlikte söyleyeceğiz, birlikte heyecan sarhoşu olacağız.

Bu kamyonlar dolusu çuvallar dolusu salakları kim üretti. Nerde üreldiler. Yaptıkları tek güzel şey, bu paçavra püsürük şeyleri yayınlayıp iç dünyalarını belgelediler. Hayal kurmayı bilmeyen. Üslupsuz. Kelime boğuntuları içinde kafa ve kalp adamı olmayı hiç tanımamış, kelime sakatatları. Keşke ürkek bakışları olsaydı. Keşke gerçekten uçuruma dikili gözleri olsaydı. Keşke gerçekten topluma yabancı olsalardı. Keşke, "Ali gel, annen öldü" gibi basit bir cümleyi herkesin yazabileceği bu kadar sıradan bir cümleyi tanıyabilselerdi.. Edebiyat dışı. Sanat dışı. Basit kurnazlıklar sirki!

Keşke, dumanlı bir kafaları. Kederli bir yüzleri. Keşke, toprağı derin kazacak sert kazmalar gibi dürüst.. Keşke denizden korkan ama kayıkçı olsalardı. Keşke düşündükleri yerden kayıp düşecek kadar iç sarsıntıları olsaydı. Keşke buz üstünde taş taşımanın estetiğini bilselerdi.

Keşke, şiir yazarken, mahsustan bayılmanın keyfini bilselerdi. Şiir zilzurna keyif, zilzurna kederdir. Küçük zarif sarhoşlukları anlatacak kadar kitap okusaydılar. Sihirli zevkleri, sinir uçlarını tanıyabilseydiler. Keşke ahlak'ın kefaretine dayanabilecek ve ruhun ancak kelimelerin üstünde yücelebileceğini bilebilselerdi! Keşke, akşamı bizden önce görebilselerdi. Keşke rüzgarlar önce onların dalını kırabilseydi. Keşke, apaçık bir gerçeği kağıda geçirebilmenin, edebiyatın hakikatı, kendisi olduğunu bilebilselerdi. Kaygı duymaksızın kağıda çiziktirilen kelimelerin, dürüstlüğün, onurun, erdemin ve kendi insan soylarının sonunu hazırladığını bilebilselerdi. Edebiyat, ağzımıza vahşi bir acılık veren hayallerden başka nedir ki. Bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamadan kelimeler sır dolu kapılarını açar mı sanırsınız.

Bir yalan savaşı! Türk milleti neden bu kadar ucuz yalanlar ve bu kadar yalancı aydınlar yetiştiriyor!

Neden inzivaya çekilmiş küçük tahta kulube gibi dergiler içinde yüzlerce küçük şair yalan söylüyor. Neden yalçın dağ başlarında hergün turnaların yükselişlerini seyreden köylüler, yalan söylüyor. Neden Amerika'da okumuş, bilim üstüne bilim yapmış ekonomistler yalan söylüyor. Palavraya dönmüş ruhlar!

Son iki senede ülkemizde İmam Hatipli zekasını coşturan korkunç kitaplar yayınlandı. Sebataycılar hakkında, altı-yedi tanedir, hepsini okudum. Secerecilik adlı hikayemde de görüşlerimi dolaylı olarak söyledim. Özetleyelim. Ilgaz Zorlu adında genç bir adam, tarihin karanlıklarında kalmış "dönmelerden" hayali bir cemaati anlatır. Ve sonra bu hayali cemaati yazılarıyla canlandırıp kamuoyuna maleder. Ancak, sonra coşar. Çünkü, bu hayali cemaatin etnik haklarını savunmaya vardırdı işi. Yazara bir "tasarım" ödülü verilmeli. Yoktan varetti işte ekmeğini. Tarih içinde kalmış bir cemaati belirginleştirip, sonra bunların siyasi, sosyal, uluslararası haklarının sözcülüğü.. Bravo doğrusu. Dünya tasarım ödülü verilmeli. Yoktan varetmek buna denir. Kısaca, bir magazin tarihçisi yoktan bir cemaat türetip, sonunda bu cemaatin sözcülüğü konumuna geçip, cemaatin haklarını savunmaya başladı.

Karanlıklara gömülmüş bir cemaati aydınlığa çıkarttığı ve mevzuuyu artık bu cemaatin "etnik" "kültürel" haklarının savunulmasına kadar getirdiği için genç yazara hem şaşıralım, hem de övelim.

Ancak, tüm Türkiye, milyonlarca imam hatipli genç, işte Türkiye'yi gizli gizli yönetenler diye ayağa fırladı. Ülkemiz bu yüzden kalkınmıyor, çünkü Türkiye'nin en kritik noktalarında gizli bir el tarafından yerleştirilmiş Sebataycılar bunlar. İmam Hatipliler nasıl mutlu oldu. Düşmanı bulmuştular..

Bir ülke siyaseti bir ülkenin entelektüel birikimi bu kadar kolay karıştırılamazdı.

Gençliğin ve genç aydınların içinde korkunç yönelimler oldu. Herkes, şu son iki senede piyasaya sürülen bu yedi sekiz Sebataycı kitabı konuşuyor, sol dergilerdeki gençler dahi bunlara inanır hale geldi.

Yüzlerce şahsiyeti, o sebataycı, bu mason, o yahudi diye düşmanlaştırmak birbirlerinin işine geliyor. Kovmak, damgalamak bu kadar kolay. Biz, Osmanlı bakiyesi üzerinde oturuyoruz. Yüzbin çeşit ırk, mezheple yaşadık. Biz, insanları "yaptıkları-ettikleriyle" değerlendiririz. İnsanların hangi ırk, hangi cemaat oluşları bizi hiç ilgilendirmez. Bu palavralar, bu uydurmalar, bu karalamalar, bu insanları vahşice sığır gibi damgalamalara milyonlarca genç neden inanır!

Ülke siyaseti daha çözülmez hale gelsin, en güvenilir insan isimleri bile karışsın diye birileri oynuyor toplumla.

Biz, insanları ahlakları ve hukuklarından sorumlu tutmalıyız. Bu karalamalara, bu görünmez gizli icatlara neden inanıyoruz.

Cahil olduğumuz için. Aşağılık kompleksleriyle dolu ezik insanlar olduğumuz için. Bu ülkede değer olmuş, bakan olmuş, insanları, ahlak ve hukuklarıyla değil, hangi gizli ellerin kuklasıymış gibi mahkum etmeye alışmış bir tımarhane aklına sahip olduğumuz için.

Birkaç manyak, birkaç vahşi zekalı bu tür kitaplar yazabilir ve bizlere de ilginç gelir, öğrenir, bakarız. Ama tüm Türkiye'yi, tüm tarihi bu gizli eller yönetiyormuş gibi "değerlendiren" ve milyonlarca aptal okuyucu bulan bu görüşler neden hala tutuluyor? Cahil olduğumuz için. Neden yüzbinlerce okuyucu, imam hatipliler gibi bu manipülelerin dolmuşuna geliyor. Kandırılabilecek kadar küçücük zekalarımız olduğundan!

Diyelim ben Aydın Doğan'ı, Orhan Pamuk'u, İsmail Cem'i hiç sevmem. Ve ömrum oldukça bunlarla mahkemelerde savaşacağım.. Ama bu isimler benim siyasi, edebi muarrızlarım diye, bunlara Yunanmış, Sırpmış, Yahudiymiş, masonmuş gibi laf atmak, alçaklığın, şerefsizliğin alasıdır. Onlarla başedemeyince, gizli karanlık bir cemaatin üyesi gibi damgalar vurup gençlerin kafasını karıştırmak utanmazlık, sorumsuzluğun daniskasıdır!

Bu insanlar "iyi insanlar" değil diye, onlara hile, yalan ve karalamayla saldırma hakkım yoktur. Sırf düşmanlarımı alttetmek için, şeytanlığın tarafına geçemem. Onur ve gururumu ve şerefimi dürüstçe mücadelede bulurum, şeytanca dedikoduların emrine vermem. Aksine, düşmanlarıma dahi kirli eller saldırdığında bu kirli elleri görüldüğü yerde ezmek, yoketmek bu ülkenin çocukları olarak bizim görevimizdir. Çünkü bu ülkede kim olursa olsun, benim toprağımın çocuğu, ben sevmesem, beğenmesem de, benim ülkemin değeridir. Onlarla yumruk mesafesinde kavga ederim, küfür mesafesinde dalaşırım, ama, onları, çok uzak mesafelere, ülke dışına atacak yunan, sırp, mason damgası asla vuramam.

Birileri, birilerini suçlamıyor, karalamıyor, bizleri "erkekçe" dövüşmekten uzaklaştırıyor. Gizli kirli eller, bizleri "dürüstçe" "dobra" kavgadan uzaklaştırıp, nasılsa düşman, istediğin gibi vurabilirsin anlayışına getirip, "şerefsizlik" ve "alçaklığı" bizlere öğretiyor.

Diyelim Kemal Derviş, ülkeye geldi, bir ekonomik program yaptı. Adamın cahil olduğu program okunduğunda görülür. Cahil insan ve ülkesini hiç tanımıyor. Cahil insanlar yönlendirilmeye ve kullanılmaya açık insanlardır. Bu tür insanlar biraz da hırs sahibi olunca, birileri tarafından kolaylıkla yönlendirilir. Ve ülke, bu tür zırcahil şişirilmiş insanların yönetimine geçebilir. Bize düşen, ekonomiyi ve siyaseti bu cehaletten kurtarmak. Ancak, adamın arkasında bilmem hangi gizli tarikatlar olduğunu söylemek, bize has Türk işi bir aptallık. Bizi siyasi muarızlarına karşı erkekçe dövüşmekten alıkoyup, bizi, şerefsizliğe zorluyorlar...

Facia odur ki, artık ülkenin gelişmiş zekaları dahi İmam Hatipliler gibi bu yalanlara inanmaya başladı. Herkes bir gizli ismin arkasında gizli tarikat arıyor. Normaldir. Birkaç bozuk mısrayla ülkenin en şöhretli edebiyatçısı olunabiliyorsa, aynı ülkenin ekonomistleri de bir kaç yalan dolan uydurma raporla ülkenin en şöhretli ekonomisti pekala olabilir. İkisinin de ucu ucuz yalan, palavra ruhlardan geçiyor!

Yalan ve uydurma ve palavralarının, işine göre davranmanın sarhoş edici bir kimyası var. Çünkü kolayca suçlarsın. Çünkü kolayca düşmanlarını altedersin. Kolayca şöhret olursun.

Siyasi, ekonomik ve edebi olarak yönetilemez, düzenlenemez bir

Devamı 15. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

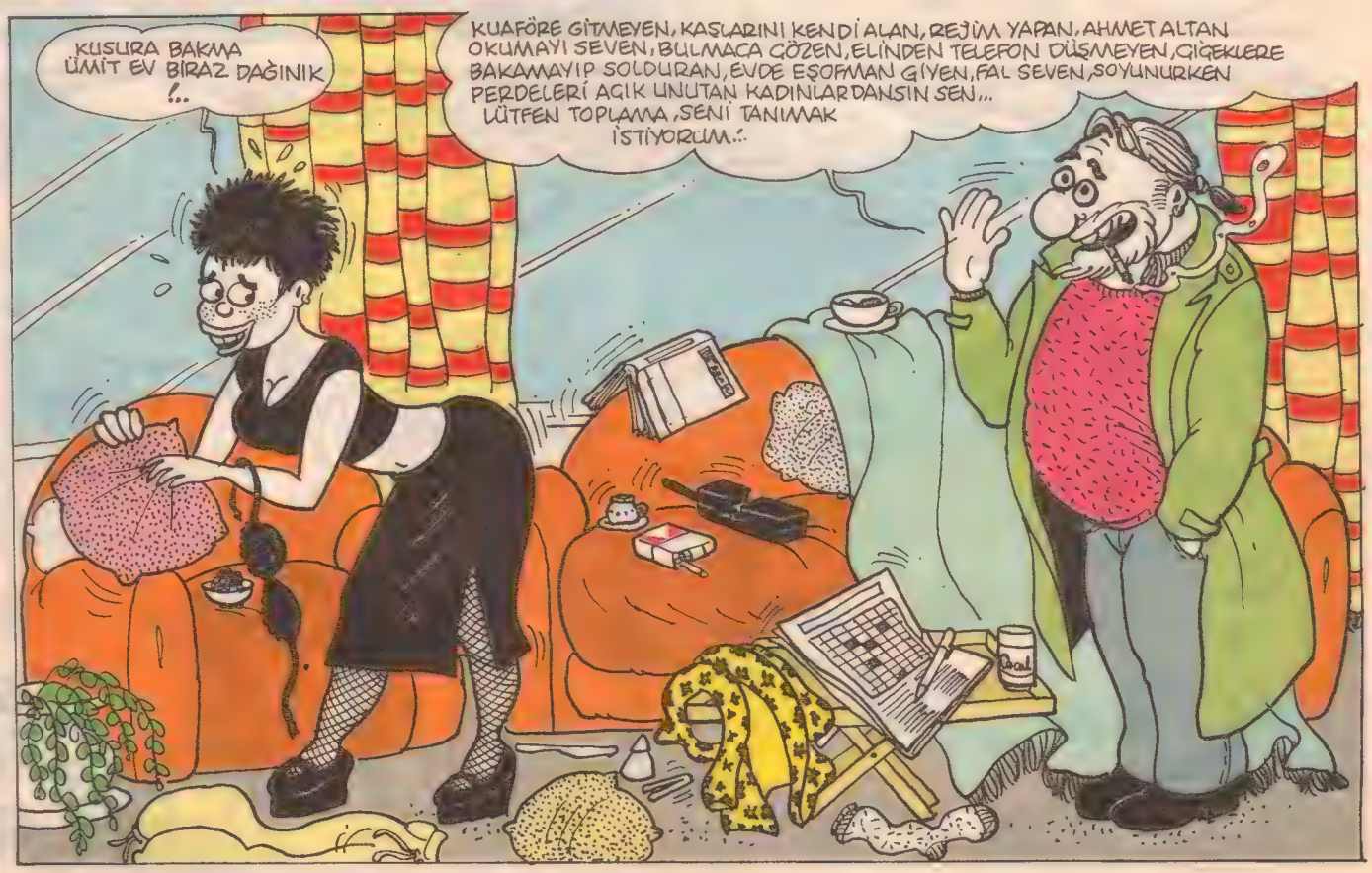

Akşamsefası

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

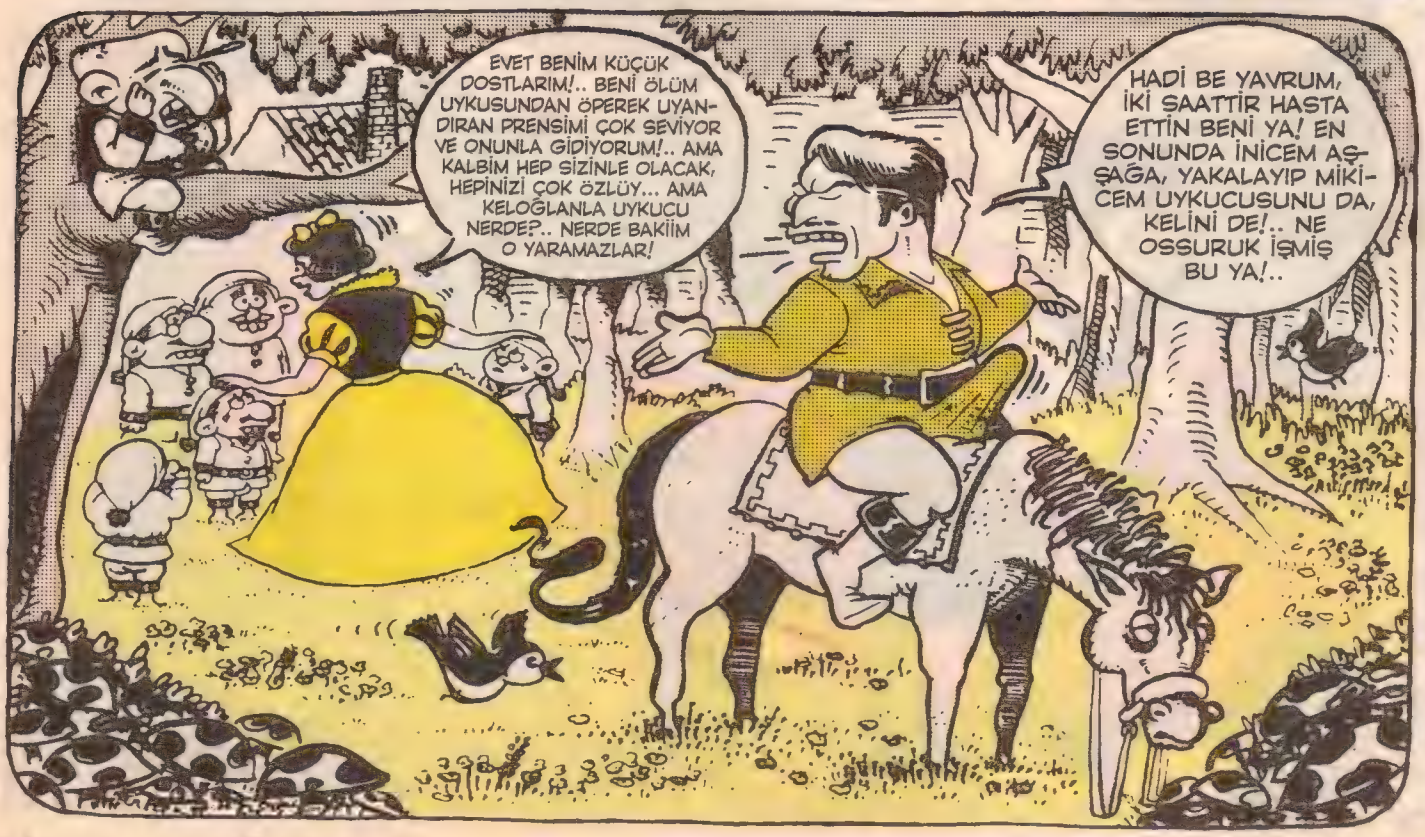

cemahmet@leman.com.tr

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·F·i·D·A·N

"Olayı gördün mü?" Evet, bişiy gördüm sanki ama, olay molay diil o!.. Yuh ulan be, olaymış!. Sokakta, orda burda, her lafın başına veya kıçına, hemen bu ekleniyo: 'Olay'.. Kolonya olayı, çekyat olayı, bira olayı... olur olmaz herşeyin yanına!.. Yürüyorum; önümdeki iki herif ne yiyeceklerine filan karar vermeye çalışıyolar. Bi tanesi, "lahmacun olayına girelim abi," dedi!. Yani, şunu yiyebiliriz, şöyle yapabiliriz diyemiyo, 'olay' diye süslüyo hemen lafını. Tabii, bu onun estetik yaklaşımı; ama gerçekten de olaylı bi biçimde mi yiyecekler acaba!.. "Buket olayı ne oldu?" Neyin olayı! ..Buket olayı?.. Yahu güzel kardeşim; Buketle, veya Receple aranızdaki mesele n'oldu filan desene! Olay da ne şindi?. İki kelime daha fazladan konuşamıyor yahu!. Acelesi mi var acaba? Veya, bi tür gizem etkisi mi yarattığını düşünüyor?.. Gariban kelimenin de hiç bi suçu yok bu arada!. Oluşmuş olan, meydana gelen şey demek işte; değişik ve ilgi çekici durumları tarif etmek için de kullanılıyor.. Fekat her boka da olay denilirse, zamanla, hangisi olay hangisi olmamış, birbirine karışacak!. Bizim, hayattaki bazı şeylere, n'oluyo lan dercesine şaşırmaya, acayip şekilde bişeylerden etkilenmeye, arasıra küçük ruhsal sarsıntılar yaşamaya ihtiyacımız var mutlaka!. Oluru olmazı oracıkta olay yaparsak eğer; 'unutmak', 'kanıksamak', 'kabullenmek' denilen, insan yaşamını içinden çıkılamıycak berbat bir çukura sürükleyen o iğrenç ruh hallerini, kendi ellerimizle davet edecez içimize... "Ooo, saç yapmışsın!" Ne yapmışım! "Saç, yapmışsın?" Ulan bişey yapmadım ben yavrum! Kendisi, kendi kendine oluverdi!.. -Vay lavuk; saç 'yapmışım' ha?. Perukçu muyum ben; ne demekmiş o öyle?.. İşte, n'apsın ama; en ufak bi şeyi bile, 'yapmak' olarak görüyor hemen.. Bu yapma saçmalı, imaj ve vizyon denilen o diğer durumlarla bağlantılı kesinnikle! Yapacak başka şey kalmadı, saç sakal yapılıyo, kıyafet yapılıyo, gözlük, tavır, araba, çevre yapılıyo!. Nasıl ki, receple veya buketle aramda olaylık bişey geçmemişse, bunların da hiçbiri, 'Yapılan' şeyler filan diil... Söyle, bugün allah için, hadi kendin için, ne yaptın?. -Eöö, saç yaptım!- Bak, ne kadar komik di mi?. E madem ki saçma ve gülünç, yapma o zaman sen de canım!.. N'oldu?. Ya, o bana şey deyince, ben birdenbire ah! filan oldum.. Nee! 'Ah filan oldum?.' -bu iyice delice! bunu ben de açıklayamıycam. Daha çok genç kızlar filan kullanıyor. Televizyondaki yarışmalarda rastlamıştım. Yaşanılan bi durum hakkındaki duygusal etki tanımlanmakta güçlük çekilince, 'Filan'a, destekleyici olarak başvurulmakta. Hattâ kimi zaman destek de değil, tek başına, sadece o kelimeylen idare ediliyor!. Halbuki, güzel bi şeydir 'filan'.. Falan, felan gibi türleri bulunur; ben de sık kullanırım.. Ama duygusal bi durumdan söz ederken, ulan biraz kıçımı yırtar, azcık beynimi zorlar, filansız tarif etmeye çalışırım!.. Evet, çok az kelimeyle konuşuyoruz. Fekat, ansiklopedik bilgilere, müthiş bi sözcük dağarcığına da sahip olmak gerekmiyor ki! Sahip olduğumuz dokuz on kelimeyi bile, -olasılık hesaplarına göre- düzgünce sıralasak eğer, yüzlerce farklı anlam çıkacak!. Ama alışıla gelen biçimler, basit şemalar, temel kalıplar var yığınla. Bu kalıpların çoğunu da, televizyon ve diğer yayın organları sunuyor. Kendi dili oluşamıyor insanların. O oluşacak diller de birleşip, asıl dili zenginleştiremiyor... İşin estetik boyutu başka birşey tabi. Yani, gönlümüzce saçmalayıp, abuk sabuk konuşma serbestliğimiz de vardır!. Karşında da öyle birisi duruyosa, anlaşır gidersin işte.. Ya ortalığa konuşmak, bişeyler söylemek gerektiğinde peki?. Bi yöntem belirlemek icap edecek. Uyduruk kalıplara sığınılırsa bunun için, anlaşmak filan bi yana, kafa göz yarılmadan tamamlanabilirse ne âla!.

Ufak tefek, bond çantalı, gözlüklü bi adamcağız vardı.. 'Adamcağız' derken küçümsemiyorum, aksine, ona güvenmiştim; fakat kendisini küçük bir duruma düşürmeye çalışmışlardı.. Tv.deki, yozlaşmayla ilgili bi tartışma programında konuk olarak bulunmuştu bu adam. Kurabiye yemeye gelmiş diğer konukların saçmalaması bittikten sonra, Reha Muhtar buna söz verdi. Ve ufak tefek adam, konuya öyle bi girdi ki, tamam dedim, bu bişeyler söyleyecek! Hakkaten de, ilk giriş cümlesiyle bile -sanal kahramanlar diye bahsederek galiba- meseleyi şöyle bi toparlamıştı. Gel gör ki, garabet sunucu araya girdi ve, sırıtarak, "sanal mıyız yani biz şindi, hi he!" dedi!. Adam, böyle bi cıvıklığa karşı koydu önce, yapmayın, bu şekilde konuşamam, anlaşamayız dedi. Sunucu, iplemedi pek, bi an önce diğer uyduruk ama mini etekli konuklara söz vermek niyetindeydi. Adam, baktı olmayacak. Hiç uzatmadı, çantasını alarak, kalktı gitti!. Acayip üzülmüştüm. Hem önemsenmeyişine, hem de diyeceklerini kaçırdığıma... Yorum aynıdır: Halk anlamıyor böyle konuşmaktan filan derler. Karşılığını, aynı şekilde suçlanan bi profesör vermişti. 'Dışçiye, doktora filan gidince, teknik ve bilimsel olandan çekinmiyoruz da, konuşmaya ve tartışmaya gelince niye sevimsiz bulunuyor aynı yöntem?' Konuşarak tedavi edilmesi ve onarılması gereken durumlar mevcut..

Bakmayın böyle, kelimeleri düzgünce sıralayarak bi yığın şey anlattığıma; kendim de çok konuşkan biri değilim. Bişey diyemeyeceğimi anladığımda da, susmaya çalışırım çoğu kez... İyi de, ortaya konuşurken, kendimi niye işin içine kattım şimdi!. Galiba, nedeni şu: Çünkü, korkuyoruz!. Kendimizi açıklarken hata yapmaktan, ifade ederken saçmalamaktan, bildiklerimizin yanıltıcı olabileceğinden, böylece küçük düşebileceğimizden, çok korkuyoruz!. Normaldir. Kozlarımız var; üstünlüklerimiz, eksiklerimiz var. Gerekmedikçe anlaşılsınlar istemiyoruz. İçimizdeki tehlikeli ve hastalıklı tarafları gizleyen, onları açığa vurmayan temel ifade kalıplarını kullanmak, her zaman için daha güvenlidir. Ama bu ürkütücü gizleme çabası, başka önemli şeyleri de, beraberinde aynı karanlığın içine gönderiyor.

Böyle derken, ben de biraz ürktüm açıkçası. Hiç lafı bağlamaya çalışmadan, Celine'yle bitireyim bari: Gecenin sonuna yolculuk: "...karşınıza, müthiş günbatımları çıkıyordu. Kaçışı yoktu bunun. Her seferinde, güneşin dehşetengiz katli gibi trajik. Koca bir şike.. Ne var ki, tek bir insanın kaldıramayacağı kadar büyük bir hayranlıktı bu.."

Akşamsefası

13. Sayfadan Devam

ülkenin içine işte böyle düştük. Bunun en köklü sebebi, eseri, insanı, ahlakı tanımayışımız, ucuz dedikodu sahiplerini göklere yükselttiğimiz için.

Acıklı bir karanlık. Gizli, tuhaf, anlamı bozuk, kirli şeylere inanma aşkı, işte Türk zekası!

Geçtiğimiz hafta Ankara merkezden banliyö trenine bindim ve Kayaş yönüne gittim. Tam yarım saat. Binlerce gecekondu. Otuz tane Şırnak. Dağ dağ üstünde. İki-üç milyon insan yaşıyor bu birbirinin üstüne istiflenmiş tepelerde. İlkokullar ve camiler dışında devlet yok. Milyonlarca genç, bu itiş kakış, tepeleme ev, sokakların içinde doğup büyüyor. Tek güzellik yok. Eski bir sur, eski bir camii, eski bir bahçe, düzgün neşeli bir sokak, güzel bir mimarı.. Bizlere, insanlığı, sanatı, duyguyu, manzarayı, yaşamayı anlatabilecek tek bir eser tek bir obje yok. Burada büyüyen milyonlar, insanlığın ve modernizmin zevklerine dair hiçbir şey görmesi mümkün değil. Milyonlarca zevksiz gecekondu ve önlerinde kupkuru kavak ağaçları! Boş, yararsız, zevksiz milyonlar. Bu halk toplulukları içinde büyüyen milyonlarca genç.

Yarı köleler! Haksız bir dünyanın mağdurları. Ahlak dışı bankaların, ahlak dışı devletin kurbanları. Hiçbiri kendi istekleriyle fakir olmadı. Bu insanlar sefaleti köylerinden getirmedi!

Ve onlar muhtemelen MHP, Cem Uzan gibi partilere oy verecek. Bu şu demek: Dünyayı inkar ediyoruz! Çünkü etrafta görülebilecek bir dünya yok. Bu hor görülmüş semtlerden aşağılık kompleksli, ezik aydınlar çıkar. Yarım okumuş. Herşeye inanır.

Çok dikkatli olmalıyız, lafımızı dürüstçe ve apaçık söylemeliyiz. Söylediğimiz şeyler anlaşılmalı. Gizli bozuk cümleler, gizli tuhaf tarikatlar, gizli yalanlar, entrikalar. Buradan yetişen milyonlar artık hayatlarını bu düz yalanlarla kuruyor!

Hayal kırıklığına uğramış ve yenilmiş bu kitleleri yeniden açıklığa, hukuka, dürüstlüğe çağırmak, gittikçe imkansızlaşıyor!.

Ne olur, doğru dürüst konuşalım. Derdimizi, meramımızı, düşmanımızı dürüstçe söyleyelim. Adam gibi konuşun. Söylediğiniz anlaşılsın. İnanın bu yenilmiş kitleler çok sevecektir sizi. Aç kalsalar, işsiz kalsalar dahi, sizin dürüst sözlerinizle mutlu olacaklardır.

Birileri siyasette, edebiyatta, içimizdeki saflığı kırıp, çok haklı, yüzdeyüz haklı olduğumuz halde bizi "şerefsiz" entrikaların kuklası, oyuncağı yapıyor! Karmakarışık gevezelikler ve entrikalarla düz ve çıplak sefaletimiz örtülüyor. Sanki açlığımız yalanmış gibi. Sanki gerçekliğimiz uydurmaymış gibi. Sanki, sonunda, bütün bu sefaleti hakediyormuşuz gibi.. Karmakarışık gevezelikler, şöhretler, dedikodularla, çıplak gerçekliğimiz, kirlenip, örtülüyor!..

Burjuva ressamlara, delilik yapmaları için para verir, yüzyıldır. Ressamlar da burjuva kendilerini ilginç, deli bulsun diye tuhaf şapkalar takar, kameralara deli gibi bakar, bozuk bozuk konuşup, eğlendirirler burjuvayı, yüzyıldır.

Ancak, şiirin görsel yanı yok. Şairlerin delilik piyasası daha ucuz. Üstelik acınacak kadar ucuz. Bir şiir ödülü, bir dergiye kapak.. Ve fuar dolusu bu aptallar, yayınevi standlarında "garnitür" olabiliyorlar, ancak!..

Bu kadar ucuz, garnitür bir deliliğe insan olmanın haysiyeti, insan ruhu, teslim edilir, terkedilir mi?

Ve.. Ana haber bültenleri dahil, Kur'an'ın şifrelerini yayınlıyor. Aklı başında insanlar alet oluyor. Yer gök manyak dolu. Ulan terbiyesiz cahiller. Benim de helanın yarıçapıyla sıçtığım bokun ağırlığını çarpın, güneşin yarı çapını bulursunuz.

İstediğinizi istediğinizle çarpın, bölün, siz istedikten sonra, herşeyi bulursunuz.. Ortaçağ bu kadar karanlık değildi..

Ortaçağ dediğimiz, burdan daha aydınlıktı. Çünkü ortaçağın meşhur engizisyon mahkemeleri, işte bu anlam içinde tuhaflık bulan, şifrelerle oynayan insanları ciddi ciddi yakıyordu..

Biz, bu manyakları, sanatçıları, siyasetçileri, işte, Ankara merkez'den otuz kilometre Kayaş'a kadar milyonlarca gecekonduluya seyrettiriyor, onların sefaletinin karşısına bu düz delileri koyuyoruz!..

Terbiyesiz adamlar, bin yıldır şifre arıyorsunuz, bari asprinin şifresini bulun da Sandoz'a para ödemekten kurtulalım. Bir ağrı kesicinin şifresini bulun da, milyar doları elin gavuruna vermeyelim.

Kurtuluş Parkı. Çay bahçesinde. Pazar günü. On tane Etopyalı genç. İyi giyimli. Siyasal Bilgiler'e okumaya gelmişler. Zayıf, uzun ve parlak siyah yüzleri. Hiç konuşmadan oturdular, üç saat. Yere ve boşluğa baktılar. Öyle mahsun. Suskun. Öyle temizdi ki yüzleri. Eğildi ruhum. Kapkara seccade gibi yüzlerine dokunmak istedim. O memleketlerin iyi aile çocuklarından olmalılar. Ülkemize, okumaya gelmişler. Pantolonları, kazakları, gri, kırmızı, hardal ve lacivet. Ne çok seviyorlar renk renk taşırıp, giymeyi. Ama neden böyle. Soğuk ve korku dolu. Boğazları düğüm düğüm oturuyorlar.

Çok uzak ülkelerden siyaset öğrenmeye gelmişler. Ağaçlardan yapraklar düşerken, hepsi dalıp dalıp gidiyor. Kapkara bir hüzünle. Tartışmasız ve gürültüsüz. Sessizce ağaç dolu parkın solmuş derinliğine bakınıyorlar. Bir daha Etopya haritasını çıkartıp ruhumdan, baktım. Gerillalar ayaklanmış kaç vakit. Ne kadar sahil varsa artık yok. Artık değil toprakları. Okyanus'un ortasındalar ama tek kayıkları yok. Afrika'nın ortasındalar ama tek ağaçları yok. Ve neden hepsinin kara üzüm gibi gözleri üstünde kar tanesi gibi ışıltılı gözleri boşlukta geziniyor. Şimdi, şu yaprak, dalından oynaşıp, kurdelalaşıp uçup düşene kadar. Kaç bebek, kimsecikleri rahatsız etmeden ölmüştür ülkelerinde. Bu gerçek hikaye. Dümdüz, açık.. Bu yüzyılda, şimdi.. Bugün. Orada. Kum tepelerinin üstünde.. Paçavralara sarılmış sivrisinek kadar küçük bebekler. Açlıktan kemiklerin çıldırdığı. Kemiklerin fırladığı sessiz ülke. Yaprak değil rüzgarın uçurduğu. Kemiklerin kumlara kürek gibi saplandığı Etopya! Çekirge suratlı bebekler. Tükürecek kadar suları dahi yok. Böcekler bile cançekişirken debelenir. Canları çıkarken dahi kımıldayamayan tek canlı türü Etopya'nın bebekleri! Olmadı bizim hiç, yapraksız kabuksuz, tamtakır kuru bakır böyle bir ülkemiz. Bu yüzden belki, sizin gibi üzüntülü değiliz. Göbek atar oynarız. Göbeklere altın varaklı pullar takarız. Kemikleri deri olmuş. Kemik oyukları suratlara şekil olmuş. Ve bizim toprağımızda rüzgar kum tepeciklerinden çok uçuracak yaprak bulur. Orada. Kemik parçalarına serilmiş, sarılmış kirli bir kilim gibi, çarşaf gibi deriler. Kemik torbası bebekler. Kemikten başka tanımış değiliz, saçları da var mı Etopya'da kadınların. Biliyoruz, ne kadar ağaç diksen üzüntüden kuruyorlar, çünkü yağmur suyunu önce bebekler sünger gibi içiyorlar. Kupkuru sıcakta kemiklerinin sesini, çatırdısını duyan bebekler. İşte bu sesler. Gerçek! Tarihin, insanlığın ıstırap dolusu ezgisi oldular. İyi bakın, un bulamacına uzanan kaşıklara. Her biri ölü kemiğinden kaşıklar. Burun salyasında, bebeklerin gözlerinden büyük sinekler. Ölene kadar son bir umut, kupkuru memelerinden neden tutar anneler. İşte gerçek hikaye, ekranlar, dergiler bin defa soktular gözümüze.

Etopyalı gençler. İçlerinden biri, gayet düzgün konuşuyor Türkçeyi. Bu toprakları görünce, en çok neye şaşırdın, dedim. Jilatine sarılmış, mücevher tanesi gibi kestane şekerleri, dedi. Sonra uzun uzun gümüş gibi parıldayan, iğde ağaçlarını gösterdi. Bir tas un bulamacı yemekten şişkin karınları, bebeklerin. Karınları su toplayıp patlamış bebeklerin!

Lokum da yediniz mi, dedim, şakacıktan. Ağaç zamkı gibi simsiyah yüzlüsü "hah evet, hatırladım o bir böcek mi?" dedi. Köşeye büzülmüş bir kör gibi oturan, ince uzun yüzlüsü: "hatırladım" dedi, "Osmanlı saraylarında şen şakrak neşeyle.. Padişahlar ağızlarını tadlandırırmış" dedi. Açık saçık müstehcen laflar etmiş gibi. Önce utanıp, sonra karanlık ağzından. Limon sarısı dişleriyle güldüler. "Artık", dedim öğrendiniz siyaseti, bu kadar kafi, dönün memleketinize"..

Bakışlarını başka yöne çevirdiler ürkerek. Nasıl bir pis koku yayılacak sözlerimden etrafa diye. Panikle kaskatı kesildiler. Anlayamadım benden neden küstü bakışları.

Soyulmuşlar, öldürülmüşler, aç kalmışlar, belki. Ama ülkeleriyle hiç daşşak geçmemişler, benim sözlerim gibi. Bir Amerikan masası şefi gibi gördüler beni ve paniğe kapıldılar.. Belki bir ülke dahi değil Etopya.. Alçak yüksek, rüzgarın .ikine göre yığdığı kum tepecikleri. Ama, hayret ettiler. Ülkesiyle dalga geçen, bu muzip, şakacı adama. Çok cılızdılar. Katran siyahdı yüzleri. Beni boğacak kadar gürültüsüzdü bakışları. Ama bu kadar lakaydını düşünmemişlerdi insanoğlunun.

Rahat konuşmalarımı hergelece şakalar gibi görüp, bakışlarını başka yöne çevirdiler. Şimdi, bana, ağaçlara değil. Çok uzaklarda, belki de şimdi gerçekten, yeniden Etopya'yı düşündüler. Çok şaşırtıcı film gibi konuşan bu insanı hiç sevmediler. Çok sarsılmış, örselenmiş, zedelenmiş gibi.. Dehşetle gözlerini kısıp, simsiyah alınlarını gerdiler..

Ne olduysa o an, saflık ve temizliklerinden ve siyaseti bu denli ciddiye alışlarından utandım. Çok utandım kendimden..

Ve o an ne olduysa, madenler, hazinelerle dolu bir ülkede yaşadığımı hatırladım, buydu belki de beni gizlice şımartan..

Ve yemiş içmiş ve zıbarmış insanlar biraz da eğlensin diye yazılar yazdığımı sandım..

Kazıyıp içimi, deşip deşip.. Sizin yüzünüz kara, bizim bahtımız, dedim.. Boşuna... Konuşmadılar bir daha.

Haklıydılar. Şeklimize bakıp, insana benzetmiştiler bu bedeni. Bu kemikler, derimize saplanmış arkeolojik buluntular. Kazdıkça cehalet, kazdıkça ukalalık, kazdıkça şımarıklık, kazdıkça ihanetle savrulmuş bedenimize saplanmış kemik parçaları..

Kemikler. İnsan kemikleri! Kemikler! Bir insan değil, iskemle gibi oturuyor içimde. Kemikler! Tanrı'nın çıplak ayakları mı içimde. Kemikler! Doğmadan ölmüş bebeklerin çığlığı mı, gölgesi mi, dedikoduların, entrikaların sivri kazıkları mı?

Aklım ermiyor bedenimde duruşunuza!

Kemiklerimizin yerini değiştiriyor birileri, tuhaf, anlamsız, bomboş karaböcekler, mısralarla, siyasetle, ısırıp, koparıp, delirtip..

Ah kemiklerim, aklım ermiyor ihanetinize!

Besledim büyüttüm sizi yiğit sözlerle. Bir daha dönmemek için giderken bu ülkeden, hiç değilse, kayığıma kürek olursunuz diye..

Nereye gideceksin. Şimdi anlıyor insan, ülkem Etopya'dan da uzak! Şimdi anlıyor insan, ülkemde tek ağaç kalmamış, tek sahil yok!

mihatg@leman.com.tr

Akşamsefası

LeMan MİZAH DERGİNİZ

Okur Mektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Susmayalım, Haykıralım!

Buradan sorumluluk sahibi olan insanlara sesleniyorum... Ben bu sene Ege Üniversitesi'ni kazandım. Burdaki ortamın (düşünce olarak) süper olacağını düşünüyordum. Ama günler geçtikçe o düşüncelerim hayal kırıklığına dönüşmeye başladı. Ben orda arkadaşlar arasında fikir, düşünce ortamı yaratırız diye düşünüyordum. Ama baktım ki herkeste bir şekil arkadaşlığı var. Kim zengin, kim güzel giyiniyor; çoğunluk bunları düşünüyor, ve sanki bilgililermiş gibi bilgiçlik taslıyorlar hiç bilmedikleri konularda. Ayrıca bizim gibi sorunları tartışan ve kitap okuyan arkadaşlara "inek" muamelesi yapıyorlar. Artık bu zihniyetin değişmesi gerekli diye düşünüyorum. Artık bu zihniyetin değişmesi gerekli diye düşünüyorum.

Tedirginlik duyduğum bir başka konu ise; gündemimizde epeyce yeri olan savaş meselesi. Bütün dünya (çoğunluk) savaşa karşı cephe almışken bizim devlet büyüklerimiz ise Amerika'ya yalakalık yapıyor. Bunlar bu dünyada yaşamıyor mu? Savaşa gireceğiz de ne olacak sanki?! Yine vatandaşlarımız ölecek, ana-babalar yas tutacak, ülke ekonomisi de batacak vs..

Bir de kendini uyanık sanan IMF diye bir kurul var. Hangi ülkeye bulaşmışsa, görevi olan ülkeyi kalkındırmak yerine ülkeyi kendi çıkarları doğrultusunda batıran IMF denilen bir şey! Devlet büyüklerimiz de çok akıllı ya! Ülkeyi krizden turtarmak amacıyla hemen bunlara sarılıyor. "denize düşen yılana sarılır misali". Beyler uyanın! Ne IMF'si, ne kurtarması , resmen batıyoruz. Gözlerinizdeki kara perdeleri kaldırın!

Geldik seçimlere... İnşallah bu sefer insanlarımız bilgili, uyanık insanlara verir de oylarını, ülkemizi kurtarırız açlıktan, sefaletten... Ben burada büyük çoğunluğun içinde yatan düşüncelerini yazmak istedim. Hoşçakalın tüm Leman okurları. Hepinizi çok seviyorum.

Adem Sönmez/İzmir

Karamsarlığa Son!

Size Munzur dağlarından, Munzur'un o güzelim suyundan, Dersim'in bereketli topraklarından, o güzelim insanların yüreklerindeki o güzelim, o sıcacık, o buram buram aşk kokan sevgiyi yolluyoruz.

Tunceli'nin ilçeleriyle beraber oluşturduğu o mükemmel doğa manzarası anlatmakla bitmeyecek bir efsane gibi ama biraz yardımcı olabiliriz. Tunceli'ye bağlı olan Ovacık ilçesi gidilip görülecek en nadide diyarlardan biridir. Buraya ayrı bir güzellik katan Munzur gözeleridir. Bu gözelerden içilecek bir avuç su, bir anlık bile olsa, gam, tasa ve kederlerinizden kurtulmanızı sağlar. Karamsar arkadaşları Munzur gözelerinde su içmeye, Hozat'ta tandır yemeye, Tunceli'de Munzur'a karşı bir bardak demli çay içmeye, o güzel ilçelerin tarihe ayna tutan o güzel yapılarını görmeye davet ediyoruz.

Bundan sonra Leman'da mutsuz ve umutsuz mektuplar istemiyoruz. Çünkü hayat herşeye rağmen güzeldir... Hayatın güzelliğini çıkarmanız dileğiyle...

Not: Özellikle Leman-L-Manyak ekibini görmek bizleri mutlu edecektir.

Alev-Burcu/Tunceli

Şu Güzelliğe Bakın

Merhaba. Ben Kıbrıs'ta vatani görevini yapan mutsuz bir askerdim. Size beni en çok etkileyen bir olayı anlatıyorum.

Şu an nöbetteyim. Saat 18:30 civarı. Biraz önce hava kapalıydı. Hafif hafif yağmur yağıyordu. Hava açtı ve gördüğüm manzara şimdiye dek beni etkileyen en iyi manzaralar arasındaki yerini aldı. Sağımda Beş Parmak dağları, güneş tam cephemden düz arazi üzerinden batıyor. 90° derece yukarıya baktığımda hava her zamanki maviliğinde. Aşağıya indikçe sarılaşan hava tam güneşin etrafında kıpkızıl bir renk alıyor ama güneş bulutlardan görünmüyor. Güneşi ve dağları altına alan düz fakat dağlardan daha uzun olan bulut, güneş ışığıyla kızıl bir çizgi halini almış. Düşünsenize Kıbrıs'ın burnunun uzunluğundaki sıra dağlarının üzerinde dümdüz bir çizgi var. Hele güneşle toprak arasındaki renk, bulutlar ilerledikçe hem koyulaşıyor hem de açık bir renk alıyor. Güneş ışığının vurduğu herşey (ben de dahil) kızıl ve sarı renklere bürünüyoruz. Batan güneşin kızıllığı beni çok etkiledi ve sanki başka diyarlara götürdü. Çok duygulandım, yanıda sigaram var ama ateşim yok. Bu da bunca güzelliğin içinde tek güzel şey oldu. Duygulandım ve düşündüm. Evimi, ailemi, dostlarımı ve yaşadığım aşkları. Kendimden geçtim adeta. Ağlamaya çalıştım başaramadım. Bu yazıyı yazmaya başladığımda güneş batıyordu, şimdi ise battı. Etrafımda gene kimse yok, karanlıktan başka. Güneş beni bu nöbetimde yalnız bırakmıştı. Yine bir gün gitti. Şafaktan bir gün daha yedik. Güneşin batışını her ne kadar istemez gibi görünsem de 225 kere batıp askerliğimin bittiğini görmek istiyorum... Siz de hayattaki olumsuzlukları bir kenara atıp hayatın güzelliklerini yaşayın. Nerde diye sormayın, uzanın çimlere sırtüstü, güneşe bakın, doğuşuna ve batışına... Sevgilerimle.

Erdal/Kıbrıs - vefasiz06@hotmail.com

Teşekkürler...

Selam Leman dostları. Ben üniversite öğrencisiyim... Dorn, seninle aynı sorunları ben de yaşıyorum. Ama bazı şeylerin düzeltilmesi için birilerinin harcanması gerekiyor sanırım. (Ama ülkemizde değiştirmeyi bırakın, değiştirmeyi düşünmek bile suç sayılıyor). Unutmayalım ki burada harcanan biziz ve binbir zorluk çekerek verdiğimiz emeklerimiz. Ben harcanmak istemiyorum. Harcanmak isteyenler susmaya ve oturmaya devam etsinler. Fikirlerini değiştirenler varsa ne mutlu onlara.

Teşekkürlerimi sona sakladım. 42. sayıda yazdığı yazıyla bana cesaret veren Aygül'e çok teşekkürler. 38. sayıyı bulamadım. O sayıda yayınlanan mektubunun bir fotokopisini bana yollarsan ben de fikirlerimi sana yazabilirim. Adresim herkese açık.

Can / 8050 Sok. No:152/4 Egekent/İzmir

Kader Kalemi

Her şey bundan bört yıl önce başladı. Belki bu yaşadıklarım beni daha karanlık bir dünyaya çekti ama bana çok şey öğretti. Dört yıl önce küçük bir ilçede liseyi bitirmeye çalışırken kendimi bir dersanede buldum, gözümü açıp kapatana kadar yerleştirme sonuçları gelmiş (Endüstri meslek olduğum için bi dünya hakkım yenmiş) ve bir üniversitenin "Elektrik" bölümüne yerleştirilmiştim. O güne kadar da evden hiç uzak kalmamıştım. (Tatiller dışında). Ve o güne kadar da ailemle hiç bu kadar huzurlu olmamıştım, çünkü evimde değildim. Okula tek başıma kayıt yaptırmaya gittiğimde gerçek hayat başlamıştı. Okulun ikinci gününde bir işe girmiştim (okul ikinci öğretim), şansım yüzüme gülüyordu. (Ekonomik özgürlük). Artık kimseye bağlı değildim, kimseye hesap vermek gibi bir zorunluluğum yoktu. Çünkü eve 6 saat uzakta yaşıyordum. Yeni insanlar tanıdım. Bir sürü insan profili.. Şu iyi şu kötü dedim ve çıktı da.. Ama bazen iyilerin kötü çıktığı da oldu. Kendimi kimseye ezdirmedim. Ama gene de kendi içimde ezik kaldım, nedeni de şimdiye kadar hayatı pek fazla ciddiye almadığımdan kız arkadaşa vakit ayırabiliyordum ama okula başladıktan sonra... Hep kendi kendime konuştum, insanları tarttım, büyüdüm; çok şey gördüğüme inanıyorum. (Kendi ölçülerim içerisinde). Çünkü hem okudum, hem çalıştım, hem gezdim. İşte hayat bu derken (al sana hayat!) bugün okulum bir sene uzamış durumda ve harç parasını vermek için nereden para bulacağım diye düşünüyorum. (Gitarı sattım, telefonu da satarım anasını satiyim). Ve staj defterini yazmam gerekirken bunları yazıyorum ve Leman okuyorum. Nedenini bilmiyorum ama İstiklal'in ara sokaklarını gezerken bütün baktığım yerleri yeni görüyormuşum hissini yaşadım. Bu hissi de bana Leman'ın verdiğini biliyorum.

Bundan dört yıl önce göz kadar bir yerde elektrikçi olmayı düşünürken şimdi Türkiye dar gelmeye başladı. Bu kadar şeyi yazdım da boyum mu uzadı, ama yazdım işte... Tıpkı insanın eline verilen kader kaleminde, yaşadığından başkasını yazamayacağı gibi... İşte bu kalem de benim kader kalemim... İyi ki varsın Leman ve sevgili Lemancılar... Benimle konuşun lütfen.

necohali@hotmail.com

Isparta'da Alternatif

Isparta'da yaşıyorsanız ve gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde yer almak istiyorsanız size bir mesajımız var: 16.10.2002 tarihinde kurucu üyelerinin tümünün Süleyman Demirel Üniversitesi'nde öğrenci olan gençlerin oluşturduğu Isparta Gençlik Derneği adıyla bir dernek kuruldu. "Peki ne işe yarar bu dernek?" diyorsanız işte birkaç örnek:

– Başta yüksek öğrenim gençliği olmak üzere tüm gençliğin akademik-demokratik mücadelisini benimser, gençliğin sorunlarını çözmeyi kendine görev bilir.

– Uygarlığın ve çağdaşlığın sağlam temellerinin düşünce özgürlüğü, hoşgörü ve insan sevgisine dayalı bir demokrasi olduğuna inanarak gençliğin bu yöndeki eğitimine yardımcı olur.

– Her anlamda emperyalizmle kuşatılmış ülkemizde, kültürel yozlaşmaya karşı tarihsel ve çağdaş kültür değerlerini işleyip ortak bir halk kültürünün, sanatının yaratılmasına yardımcı olur. Bu değerlerin gençliğin içerisinde benimsenmesinde görevlerini yapar.

Evet arkadaşlar; Emeğe saygı duyuyorsanız, haksızlıklara karşıysanız, eşitsizlik sizi iğrendiriyorsa, kültürümüzü korumalıyız diyorsanız, insan gibi yaşamalıyız diyenlerdenseniz, bu derneğe siz de katılmalısınız.

Not: Isparta'da demokratik bir mücadeleyle gençliğin sorunlarına eğilmek için kurulan bu derneğe olacak yeni katılımları önemsememiz sebebiyle siz Leman çalışanlarından yardım bekliyoruz.

Isparta Gençlik Derneği Üyeleri
Piri Mehmet Mah. Kunduracılar Sitesi
Kat:3 No:133 Isparta

Bir Umut Işığı

Sevgili Lemankolikler; sizlere birçoğumuzun içinde yaşadığı, yaşamaktan bıktığı, başkaldırdığı, belki de elleri kolları bağlı seyrettiği bir ortamdan yazıyorum. Türkiye'nin dört bir yanında örneklerini görebileceğimiz, içsel güzelliklerini hiç tanıyamadan kalıpların, kırılamayan toplumsal zincirlerin içine eğitim sistemi tarafından güdükleştirilmiş, dumura uğratılmış kafalarıyla dalan insanların arasında boğuluyorum bir çoğumuz gibi. Kendilerinin bile olmayan boyalı yüzleriyle, onlarca insanın topluma yararlı olmasını sağlayacak paralara mal olan şatafatlı giysiler içinde kendileriyle aynı kafada, yani sadece dış görünüşe önem veren birkaçının ağzından çıkacak yapmacık iltifata muhtaç, anlamsız hayatlarını sürdürmeye çalışan zavallıların halini gördükçe üzülüyorum; ama çoğunluktalar ve gençliği sorunlara kayıtsız, amaçsızca sürünün bir parçası olmaya sürüklenirken görmekten mutlu sömürgeciler tarafından marka ve sınırsız eğlenceye düşkünlükleri körüklendikçe, onlar tatminsiz ruhlarını biraz olsun sakinleştirmek için çılgınca alış-verişe, sapık ilişkilere veriyorlar kendilerini... Gerçek mutluluğun içsel bir doyumdan, insanları, yurdunu utanmadan, beynimize sokulmaya çalışılan önyargılardan uzak sevmekle ve sevmenin sorumluluğunu üzerine almakla elde edilebileceğini göremeden... Eğer hala orada potansiyelin en fazlasını gerçekleştirmek için kendini sürekli geliştirme telaşında, günlük aldatmacalardan uzak bir yaşam sürenler varsa selam olsun. Varlığınızı hissetmek bile mücadeleyi tek başına sürdürenler için bir umut ışığı, ufku süzerken...

Özge/Bilkent / freelife82@hotmail.com

Sen İçerdeyken

Sen içerdeyken ben dışardaydım. Ama farketmedi kimse varlığımı emin ol. Bir tek sen kadar duymadı biz milyonların gizli isyanını duyması gerekenler. Sanki biz de dört tarafı çevrili hücredeydik. Ne yürüdüm yürüyebildiğim kadar ne bağırdım haksızlıklara avazım çıktığı kadar. Sadece yarışmaları izleyip, dizileri takip ettim. Söylenenlere kanıp yalanlarla uyudum. Ama hiç büyümedim uyuyarak.. Sen açlıktayken ben toktum. Yani öyle avutuldum. Aslında milyonlar olarak biz de oruçtaydık ama uykudaydık, bilmiyorduk. Ne yiyebildik istediğimizi ne giyebildik. Tek farkımız, bizim giysilerimiz siyah çizgili değildi. Renklerini alamamışlardı daha giysilerimizin.

Benim mücadelem tek kişilikti hep; tek kişilik korkularım, tek kişilik kaygılarım vardı, nedenini bile düşünmediğim. Oysa sen içerdeydin ve biliyordun verdiğin mücadelenin nedenini. Tutsak da olsan insanca yaşamayı hakettiğini ve bunun için ölümün bile göze alınabileceğini biliyordun, içinde küçücük bir umut bile olsa... Bunun için oruçların en kutsalını tutuyordun, bizse hala o kutsal ayı bekliyoruz. Hani şu insan olduğumuzu, işlerine yaradığımızda hatırlayan, birkaçını alkış tutarak beklediğimiz, seçimden bir gün sonra başlayacak olan orucumuzu bekliyoruz. Kendimiz için... Dedim ya bizim kaygımız tek kişilik.

Muhtemelen sen yine bu ayda, sonra da bir mevsim daha oruç olacaksın. Bize zor geldi hep, kabul edemedik verdiğin mücadeleyi ama kabul eden çıkacak elbette tuttuğun oruçların en kutsalını... Vazgeçme... Ve unutma ki sen var oldukça ben biraz insanım.

Ali Ekber/Eskişehir

Kaptan Habeşli'ye...

Her fotoğraf çektirdiğimde "işte bu sefer güldüm" diyorum içimden. Gülmediğimi ancak fotoğrafları gördükten sonra farkediyorum. Gülen iki şey var; sağ ve sol gözüm. İnandığım bütün değerleri, sevdiğim bütün varlıkları yitirsem yine gülmeye devam ederler. Onları yönlendiremiyorum. Gelen bir ölüm haberinden sonra dahi gülmeye devam edebildiklerine göre başka açıklaması olamaz.

Ne var ki onların gülümsemelerini görebilen tek kişi –aynaya baktığım zamanlarda– benim. Bazen hoşuma gitmiyor değiller. Ben de onlara katılıyorum ve üçümüz kahkahalara boğuluyoruz. Sıra fotoğraf çektirmeye gelince bir tedirginlik olur bende. Sanki daha önce hep beraber gülen biz değilmişiz gibi... BEN GÜLMEK İSTİYORUM; gözler gülüyor, ben somurtuyorum. İçimden itiraz etmek geliyor; "Usta tekrar çekebilirmiyiz be? Çok kötü çıkmışım". Yalnız içimden...

Seni ilk gördüğümde flaşın patlamasını bekliyor gibi hissettim kendimi. Elime fotoğrafları alacak ve güldüğümü görecektim. Bu sefer başardım, gülüyordum. Hem de diğerleri gibi otuz iki dişim birden görünüyordu. Allah kahretsin ki bu sefer de gözlerim kapalı çıkmış. (Bedevi, kısmet, çöl, kutup ayısı, vs.)... Bu sefer benim bir suçum yok. "Lütfen tekrar çeker misiniz? Gözlerim kapalı çıkmış". BENİ SEVMEYİ DENEYEBİLİR MİSİN? ÇÜNKÜ BEN SENİ SEVİYORUM.

Kel Geyik-KTÜ/Trabzon

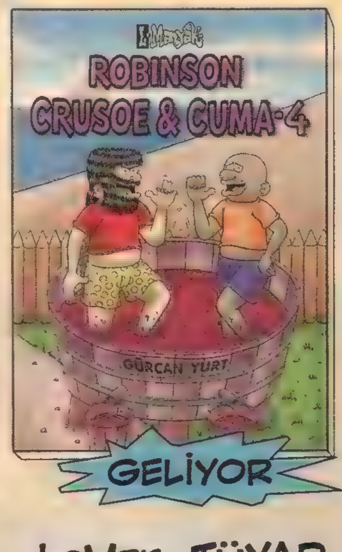

LeMan, TÜYAP Kitap Fuarı'nda
İmza Günü
1 Kasım Cuma
Suat Özkan
"Dedeler"

Aslan Özdemir
"Zaman Aynası"
2 Kasım Cumartesi
Gecenin Melon Şapkası
"Yaralı Nefes"
saat 15:00'da
Leman standında
kitaplarını imzalıyorlar

Gakiptek'in yeni çizgi romanı yakında başlıyor

CNR

İstanbul Uluslararası Kitap Fuarı'nın yeni adresi CNR EXPO 13-22 Aralık 2002

Metro ile ulaşım

CNR EXPO Fuar Merkezi Yeşilköy 34830 İstanbul Tel:(212) 663 09 45
Faks: (212) 663 09 73-74

SAYI: 573
31 EKİM 2002
PERŞEMBE
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazıişleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: Sabah Gazetesi - Dergi Bölümü • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ

yeni Harman

DİKKAT

YENİHARMAN'IN ÇIKIŞI SEÇİM YASAKLARI-SANSÜRÜ NEDENİYLE ERTELENDİ!

İSTANBUL'DA PAZARTESİ, TÜM TÜRKİYE'DE ÇARŞAMBA GÜNÜ ÇIKACAĞINI DUYURDUĞUMUZ HAFTALIK SİYASİ GAZETEMİZ YENİ HARMAN MATBAADA 23.000 BASKIDAYKEN SEÇİM HAFTASI KONULAN SEÇİM SANSÜRÜ NEDENİYLE DURDURULDU... İÇİNDE SEÇİMLE İLGİLİ BOL SİYASİ MALZEME, HABER, RÖPORTAJ, ARAŞTIRMA, ESPRİ BULUNAN YENİ HARMAN ÇIKTIĞINDA TOPLATMAYA UĞRAYACAKTI..

HAFTAYA YENİ HARMAN YENİDEN...

- HABER
- YORUM
- ARAŞTIRMA
- MİZAH
- RÖPORTAJ
- MEDYA
- SPOR
- POLİTİKA
- KÜLTÜR-SANAT
- TARİH
- DÜNYA
- KAİNAT

filtresiz, anti küreselci, bol dumanlı gazete..

Akşamsefası

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

SANAL SİMGE

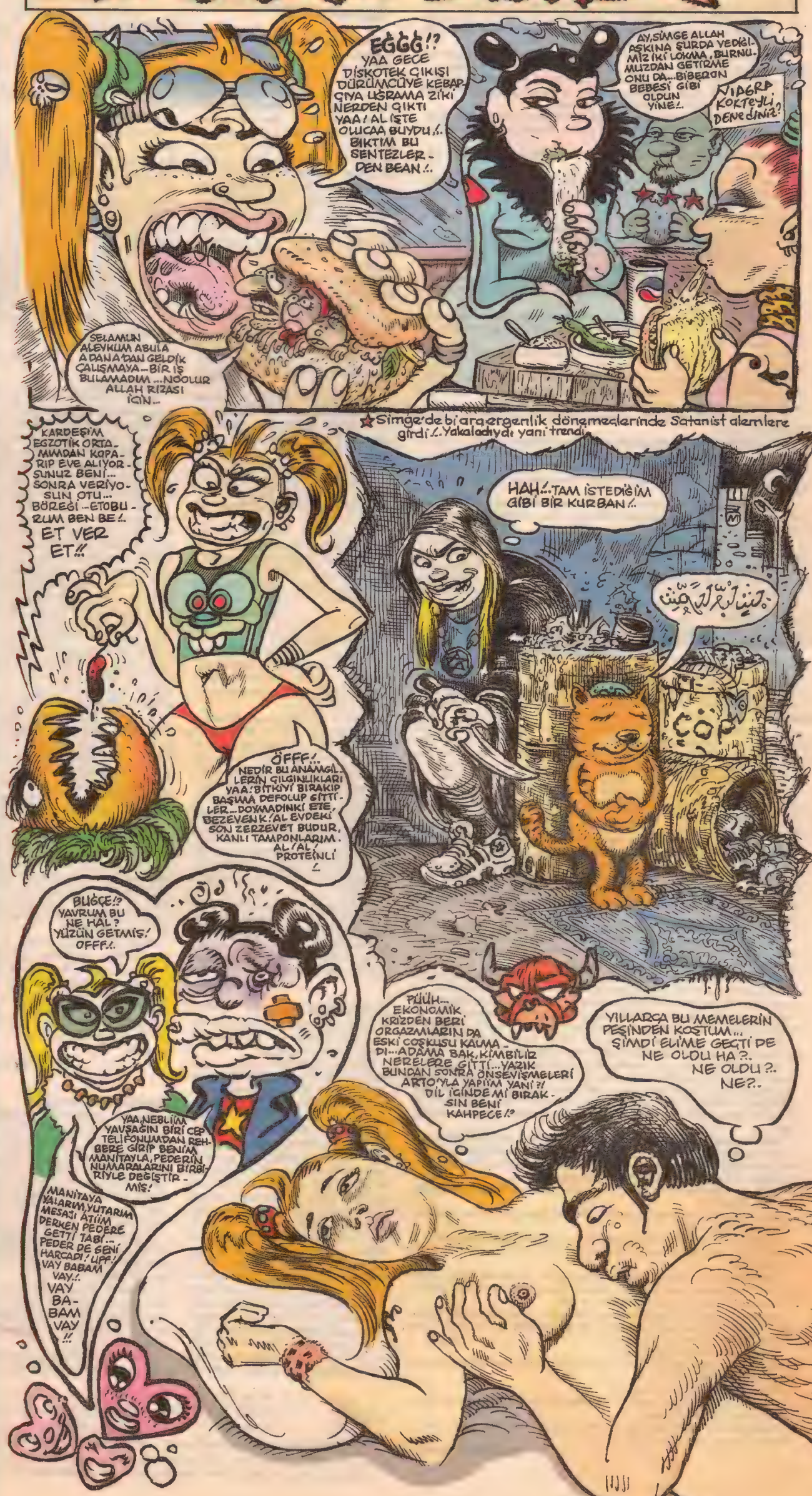

574

7 Kasım 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/45- 650.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

K.K.T.C-750.000 TL.

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

Cumhuriyet Tarihinin En Büyük Siyasi İnfazı

Akşam

çağsağ BOYSAL

Bayır Gülü

FEYHAN GÜVER

ÇAR NEWA'NIN "MAK" ADLI ALBÜMÜ ÇIKTI...KANI KAYNAYANLAR İÇİN...

ON BİR AYIN SULTANI GELDİ DE KİME GELDİ..

İftar sofrası olmuş Etna volkanı hesabı! Yanaş yanaşabilirsen.

KIRMIZI BÜLTENLİ

Jet Fadıl Türkiye'de bir ilki gerçekleştirdi.

Gıyaben bağımsız aday oldu, gıyaben milletvekili seçildi.

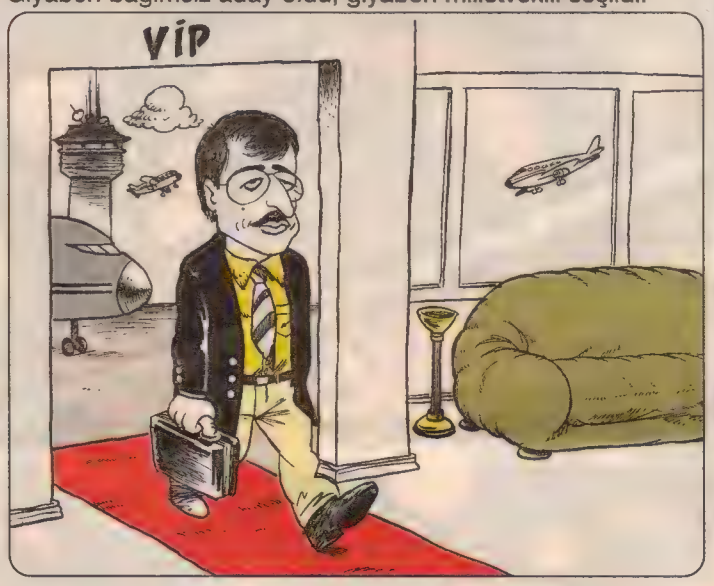

Televizyonda 3 Kasım seçim gecesinin en ilginç görüntülerini MHP merkezi verdi.. Marşlara, sloganlara, gözyaşına eyvallah diyelim, fakat bir ülke vardı ki adresi belirsiz, kükredi kükreyecek.. Bir hezeyan halk patladı patlayacak.. Neyseki sağduyu ve sükunet yüreklere su serpti, aklı selim hakim oldu.

Lale bahçesinde yeni soğanlar ekimi dolayısıyla bir haftalık tatil...

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Akşamsefası

LeMan

Kutsal devletçi, statükocu sol,ıkına sıkına buraya kadar gelebildi.. Baykal'ın solu inandırıcı, güven verici bulunmadı, samimiyetinden kuşku duyuldu ve seçmen AKP diyerek Baykal'ın soluna geçit vermedi.. Siyasetçiler mezarlığına gitmekten bu seferlik yırtan Baykal yatsın kalksın
3.5 yıldır meclis dışında kalışına dua etsin...

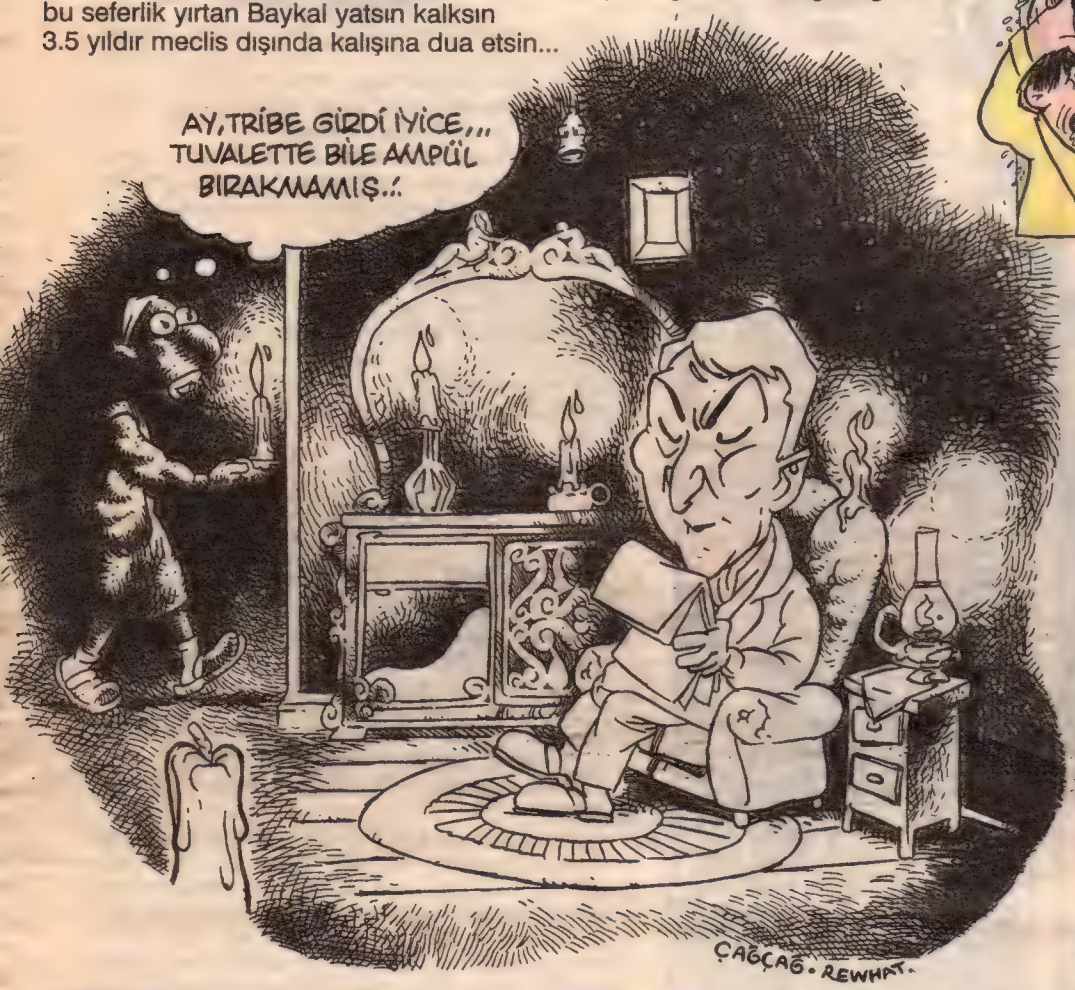

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

LEMAN SİYASET SAHNEMİZİN SON YILLARINA DAMGASINI VU-RAN UNUTULMAZ(!) SİYASETÇİ-LERİMİZE YENİ HAYATLARINDA HAYIRLI BAŞARILAR DİLER!

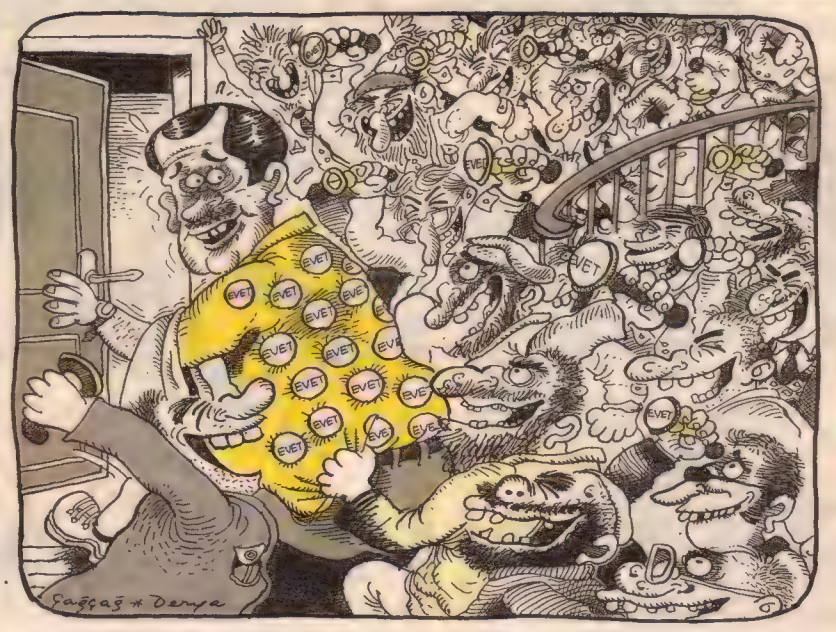

Photoshop: Sinan Göksel

Istanbul Fatih'te aynı binada bulunan iki özel lisenin kız ve erkek öğrencileri ayrı binalarda ders görüyor , ayrı bahçelerde beden eğitimi yapıyor...

70 bin çocuk, diktatörlerin, faşistlerin emrinde savaşıyor...Birleşmiş Milletler Çocuk Fonu UNİCEF, Doğa Asya'da savaşan yaklaşık 70 bin çocuk askerin terhis edilmesi çağrısında bulundu..

Dünyalar güzeli bilim adamımız **Ord.Prof.Ekrem Akurgal**'ı Anadolu'da yıllar yılı kazıyıp nice uygarlıkları günışığına çıkardığı toprağın altına uğurladık, toprağı bol olsun.. LeMan

Akşamsefası

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAĞAN

Geçen haftadan devam.

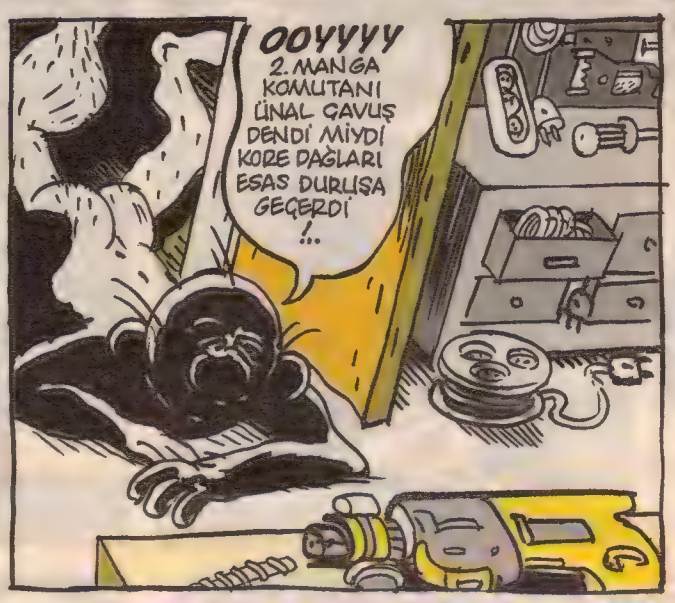

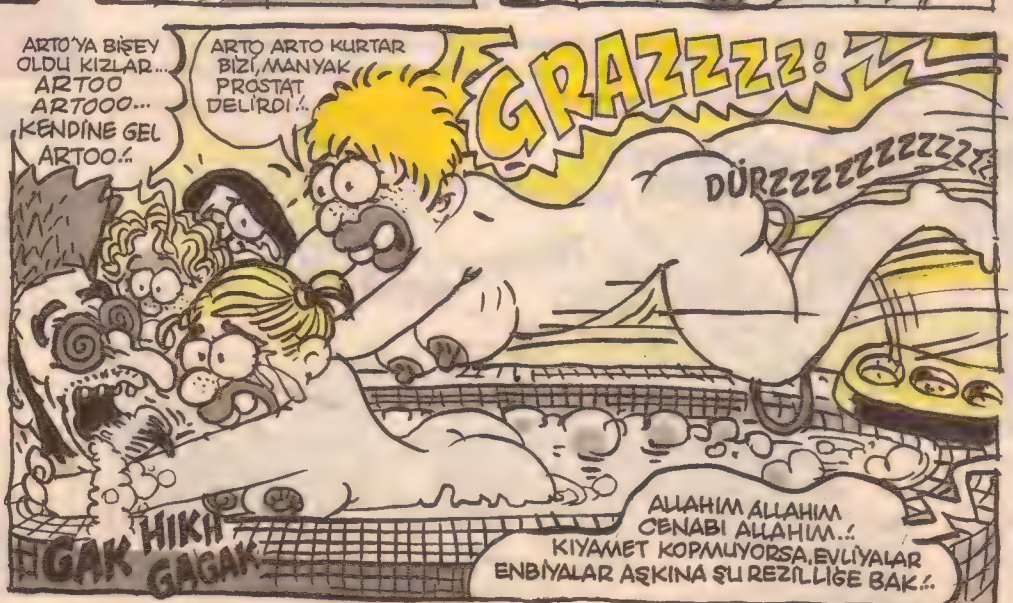

HİKAYE ARAP SAÇINA SARDI YA, HAFTAYA DUR BAKALIM...

daral@leman.com.tr

ŞIKILHAN ile diyalog çabaları

Atilla Atalay

- Sıkılhan, annen ben. Bişi sorucam çocuum, anneannene bakma sırası bizdeydi di mi? Bizde mi o? Yalnız şarjım bitiyo, çabuk yanıtlamalısın, evet çok çabuk.

- Evet, anneannem üç aydır bizde kalıyo anne. Duydun mu yoksa şarjın mı bitti.

- Duydum çocuğum evet. Peki anneannen bizi duyabiliyo mu? Dayın ve ben fifti fifti para koyup yüzyirmibeş dolar artı kadeve ye kendisi için bir işitme cihazı almıştık. Çalışıyo mu o, şarjı filan var mı?

- Sen hariç hepimizin şarjı var anne.

- Evet peki. Anneannenin işitme cihazı olan kulağına yaklaşıp kendisinden rica eder misin sana biraz dini bilgi versin. Şirketteki arkadaşlar olarak bu seçim sonuçlarını tam anlamlandıramıyoruz biz. Olay tamamen takıyye de olabilir. Her ihtimale karşı anneannenden biraz dini bilgi al sen, okey? Mersi çocuğum, öpüyorum seni, bişey diyo musun?

- Allah diyorum.

- Çok iyi. Babay.

- Aloo Sıkılhan... Ben Bunalgül, bak ne diicem, bakar mısın, şu an masanın üzerinde bulunan sarı post-it yaprağı bir parça sağa kaydı mı?

- Masanın üzerinde bir şey yok ki? Masa boş...

- "Masa boş" dedi adam yaaa... İnanmıyorum... Ben de bu çocuğu niye seviyorum böylesi diyorum "Masa boş" dedin yaa. 'İçimizdeki Ben Yönü'nün Sesi' kitabını okudum da Sıkılhan,.insan beyninin keşfedilmemiş daha bir çok yönü var, şimdi sen "masa boş" dedin ya...

- "Susma Merkezi" diye bişey var mı o beyinde acaba?

- Daha kitabın oralarına gelmedim, dördüncü çeptırdayım. Ama yirmiüçüncü sayfada "Düşün boyutu özdekliğinden" söz ediyodu. Biliyo musun, sana konsantre olup masanı düşündüm, inanmıycaksın ama boş olarak gördüm o masayı. Hatta Büzge'yi cepten aradım, ben dedim Sıkılhan'ın masasını uzaduyum yöntemiyle boş görüyorum dedim aynen böyle. Çisil'le ikisi çet yapıyolardı, bana güldüler. Hatta Çisil bana "Manyak" dedi arkadan duydum. O Çisil'in var ya bir ayağı altı parmaklı. Esas kefidi manyak. Al işte bildim masanın boş olduğunu, nooldu girdi mi şimdi. Ay salak bu Çisil yaa.

- Bunalgül, şimdi ben bir şey yapıcam bakalım bunu hissedebilicek misin?

- Düşlüyorum... İçinde korkunç bir arzu var... Senden buraya negatif bir yorum dalgası geliyor... İçine doğru gömülüyorsun. İletişim kanallarını kapatıyorsun. Kapatıyorsun... Kapatıyorsun!

- Kapattım!

- Kapattın? İnanmıyorum yaa... Kapattı adam resmen. Bildim ama.

- Alooğğ? Sıkıl? Demin ismini söyleyip topu havaya attım, hala istop demedin yaaa? Bari kaleye geç bi penaltı atıyım. Nıhehehe... Sıkı, spor yapıyorum burda, beden terbiyesi olayı. Uhaha... Usta var ya, inanmıycaksın... Bu ortamlarda spor yapmak ne biçim yapıyo biliyo musun kafayı.. Dümdüz... Nası bi güzellik geldi anlatamam. Yalnız hafiften yoruldum galiba, kalkamıyorum burdan. Beni bi alabilir miyiz acaba? Aldırtmak istiyorum kendimi Sıkılhan, zıhehehe...

- Buğra, germe abicim beni. Nerdeysen orda zıbar yat,

- Abi, atlama beygirinde uyunmuyo be. Burdan düşer taklaya gelirim, üzülürsün bak. Zaten hiç bi zaman anlamadın sen kardeşini. Toplum olarak bize yardım eli uzat Sıkılhan. Zuhaha... İtmeyin lan bizi toplum dışına. Gelin hep beraber top çevirelim.. Yoksa atarım kendimi atlama beygirinden. Pıhıhe.

- Atlama beygiri mi? Buğra sen fiziksel olarak nerdesin şimdi?

- Okulun spor salonu... Bugün boyandı burası. Her yer bembeyaz... Servis şöförü Celil Abi "Tam ortamı Buğram" dedi, daldık içeri deli gibi koştuk. Önceden iyidi ama şimdi ağırlaştık baabi. Boya kutuları... Tiner kutuları... Uykum var...

- Buğra, oğlum topu felan yerine koyun oldu mu? Yatın siz uyuyun biraz ben birazdan geliyorum oraya... Hademe okulda mı?

- O voleybol filesinden süperman pelerini yaptı... Uçmak istiyor artık...

- Uçmasın, konsun! Taksi tutup oraya geliyorum. Yatın siz... Nefret ediyorum senden yaa... Alooo... Uyu Buğra, uyu!

sklhan@leman.com.tr

Akşamsefası

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

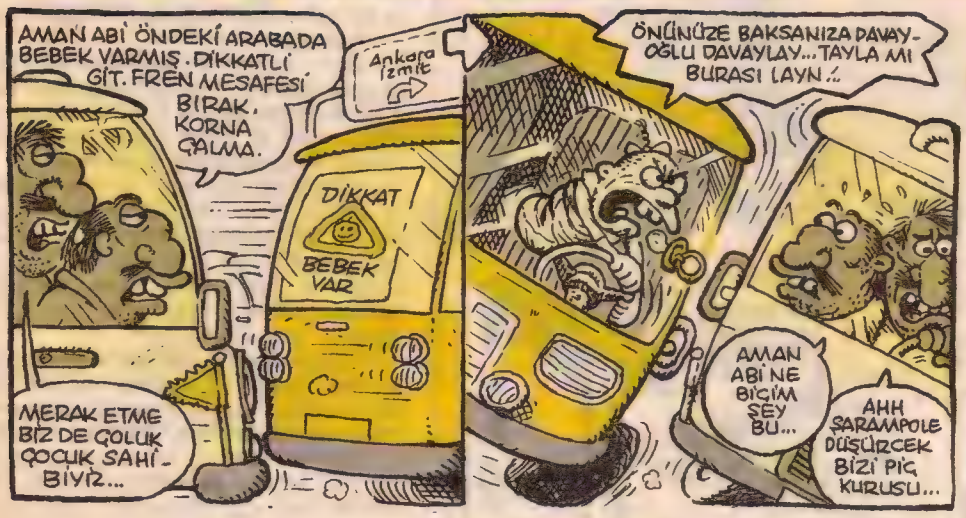

«Paris'te ikiyüzbin köpek ayda toplam onaltı ton kaka üretiyor... Bunun dört tonu sokakta kalıyor. Yılda altıyüz- elli Parisli kakada kayıp hastanelik olmaktadır...»

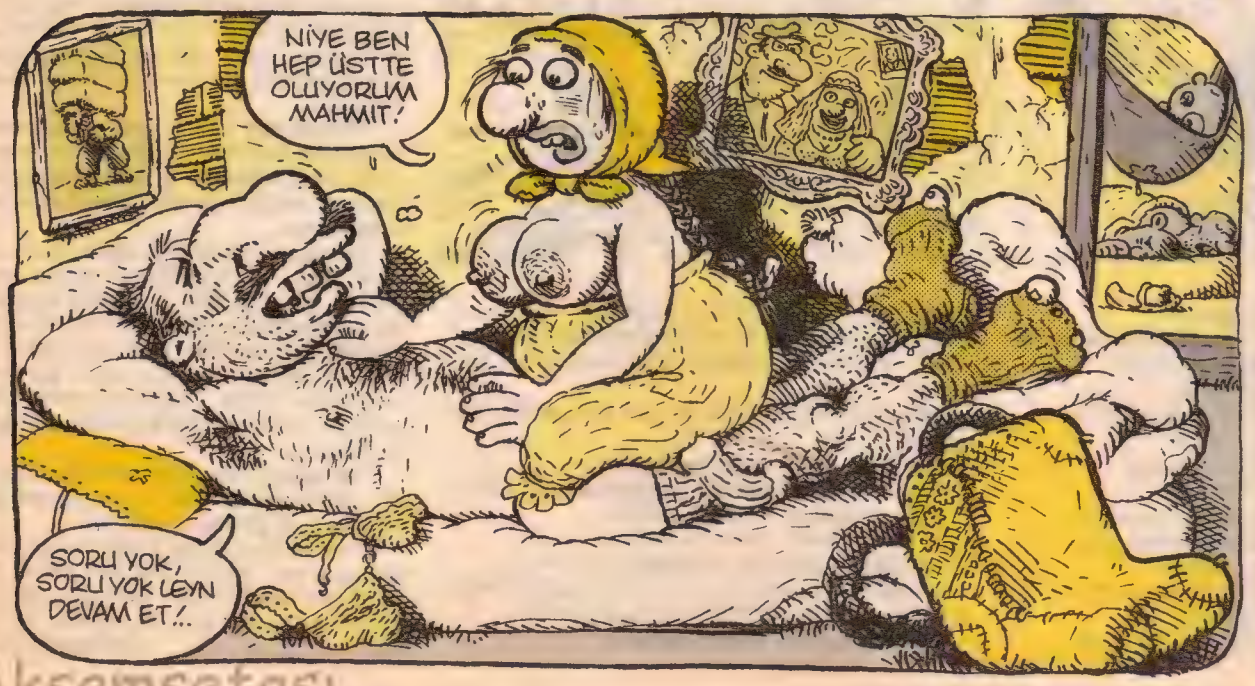

karatan@leman.com.tr

Akşamsefası

100 SORUDA HAYATIN ANLAMI

REWHAT

YENİ BAŞBAKAN KİM OLACAK?

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

* Recep Tayyip Erdoğan, partisinin kimliğini "Müslüman demakrat" olarak açıkladığı için başbakanın da aynı nitelikte olmasını istiyor.. Uzun zamandır "gündüz demokrat, gece müslüman" olan bir isim arayışında.. Ya da başbakanın bir gün müslüman, bir gün demokrat olması da gündeme gelebilir.. Bu durumda MGK toplantılarının, başbakanın demokrat olduğu günlere denk getirilmesini düşünüyor...

*** Toplumsal sempatisi nedeniyle geçici bir süre Zekeriya Beyaz'ın başbakanlığı gündeme gelebilir... Fakat Zekeriya Beyaz'ın olası yurt dışı gezilerinde yine inceden porno alemine yazılması ihtimali Tayyip Erdoğan'ı tedirgin ediyor... Beyaz'ın aracılarla yolladığı "Yemin ederim, o hadise bi kerelikti, hevesimi aldım, kafamdaki muamma bitti" şeklindeki pusula da Erdoğan'ı rahatlatmadı... Çünkü Erdoğan, seçim gecesi Beyaz'ın "Senden Başka Herkesle!" adlı erotik filmi izlediğini saptamış durumda!..**

* Erdoğan, Abdullah Gül'e çok güveniyor.. Hatta yakın çevresine "Mandrake'nin yanında nasıl Abdullah diye yağız kankası varsa, benim de yiğido bi Abdullah'ım var" dediği öğrenildi... Gül, başbakanlığa gelirse adını "ABDullah Gül" stiline sokarak, batıya da güvence verecek... Ama Gül'ün başbakanlığı konusunda en büyük engel genç ve dinamik olması... Tayyip Erdoğan "Bu işleri en iyi ben bilirim, ben de Erbakan'ın yanına genç ve dinamik olarak girmiştim, insan bi yere kadar bekliyor, bi akşamüstü ansızın coşup kabarası geliyor.. Kendi elimle kendimi yakmam ba!" şeklinde düşünüyor...

*** Başbakanlık için sürpriz bir başka aday ise Ahmet Necdet Sezer... Boşalacak cumhurbaşkanlığı için Erdoğan'ın kafasındaki isim Recep Tayyip Erdoğan!.. "Cumhurbaşkanı olmak için milletvekili olmak gerekmez, ben oraya zıpladıktan sonra başbakanı değiştirebilirim, o ayrı" düşüncesini geliştiren Erdoğan için uzmanlar "O kadar dindar ki, takiyenin bile Allah'ını yapar" yorumunda bulunageliyorlar!..**

* Erdoğan, müslüman demokrat bir aday bulamazsa "yorgun demokrat" arayışına yönelecek.. Bunun sebebi demokratlığın aslında nasıl yorucu bi iş olduğunu gösterip, kamuoyuna "demokrasi olmazsa kimse yorulmaz aga" mesajını vermek... Yorgun demokrat kimliğine en uygun isimler ise Bülent Ecevit ve Erdal İnönü... Erdoğan, Kasım sonu gibi sefere çıkarak "DSPoğulları" beyliğini topraklarına katmayı düşünüyor!..

*** Vecdi Gönül bir diğer aday ama onun da adı ve soyadı fazlasıyla maneviyat içerdiği için şansı az.. Bu konuda Erdoğan, kendi isminden de rahatsız... Adını ilk fırsatta Recep Teoman veya Richard Tayyip olarak değiştirmek istiyor!..**

* Bülent Arınç, isim olarak da engeli olmayan bir başbakan adayı... Ama Arınç'ın son dakkaya kadar Erbakan'ın yanında bekleyip, durumu kollamış olması Erdoğan'ı kıllandırıyor... Çok yakın bir dostuna "Bu adamı başbakan yaparız, gider İngiliz Muhafazakar Parti'ye girer, başımız ağrır" dediği öğrenildi... Ya da bizi de yiyolar!..

*** Erdoğan, Ahmet Selçuk İlkan ve Sezen Cumhur Önal'ı "dönüşümlü başbakan" yaparak "Tam oldu memleket" mesajı da verebilir... Uzmanlar, konuyla ilgili olarak "İyice!" demekle yetindiler...**

* Erdoğan, sürpriz bir vefa örneği göstererek Necmettin Erbakan'ı başbakanlığa getirebilir... Bu olasılıkta "Nasıl olsa kimi getirsem yıpratacaklar, yıpratamayacakları tek kişi Erbakan, çünkü sonuna kadar yıprak bi insan" düşüncesi egemen... Bu konuda Erdoğan'ın temel şartı sakallı korumaların sakallarını kesmeleri, en azından kirli sakal seviyesine inmeleri!..

***Bir başka aday Erkan Mumcu... Yakın çevresi Erdoğan'a bu konuda "Dikkat et, Erkan iyi çocuktur ama demokratlığı çok pistir, değil genel başkanını, babasını-dayısını tanımaz" uyarısında bulunuyor...**

* Başbakanlık için en ciddi adaylardan biri de Karen Fogg... T.C. vatandaşlığına geçerse hem hristiyan, hem kadın, hem de demokrat kimliğiyle AKP iktidarının imajını değiştirebilir... Bu alternatife en büyük tepki Nazlı Ilıcak'tan geliyor... "Zaten kadın ve demokratım, Patrik'ten randevu alıp canlı yayında vaftiz olurum, eksiğimi de kapatırım" diyen Ilıcak, Erdoğan'ın telefonlarına çıkmayışını içine sindiremiyor...

*** "İki aylığına Tansu Çiller" bir başka alternatif... Erdoğan, bu olasılıkta iki ay sonra yeni bir seçim ve % 88 oy oranı hedefliyor!..**

* İsmet Sezgin alternatifi, Erdoğan'ın kafasında zerre kadar yok... Ama bir siyasi teamül haline gelen "Bi yere kadar İsmet Abi" formülüne uzak kalmamak için, bu ismi arada bir kolpadan zikrediyor!...

vo@leman.com.tr

Lüfü Oflaz

Edison kaybetti, ampul kazandı!

Toplum mühendisleri kaybetti, kaldırım mühendisleri kazandı!
Rakı kaybetti, zemzem kazandı!
Meclis dışı yüzde 45 kaybetti, yüzde 35 kazandı!
Yüzüncü yıl marşı kaybetti, mehter marşı kazandı!
Muz kaybetti, karpuz kazandı!
Tenis kursu kaybetti, Kur'an kursu kazandı!
Şapka kaybetti, takke kazandı!
Devlet Baba kaybetti, Müslüm Baba kazandı!
12 Eylül kaybetti, 11 Eylül kazandı!
Kışla kaybetti, cami kazandı!
Kolej kaybetti, imam hatip kazandı!
Beyaz kaybetti, yeşil kazandı!
Parfüm kaybetti, gülsuyu kazandı!
Paris kaybetti, Mekke kazandı!
Dil bilgisi kaybetti, din bilgisi kazandı!
Belirginlik kaybetti, belirsizlik kazandı!
Mayo kaybetti, pijama kazandı!
Kalem kaybetti, tespih kazandı!
Proje kaybetti, öfke kazandı!
Klasik müzik kaybetti, mevlüt kazandı!
Lale kaybetti, devetabanı kazandı!
Çok seslilik kaybetti, tek seslilik kazandı!
Tek çocukluluk kaybetti, çok çocukluluk kazandı!
Sekiz yıllık eğitim kaybetti, beş yıllık eğitim kazandı!
Tayyör kaybetti, tesettür kazandı!
Bıyıksız Adem kaybetti, badem bıyık kazandı!
Miğfer kaybetti, kubbe kazandı!
Süngü kaybetti, minare kazandı!
Kemalpaşa kaybetti, Kasımpaşa kazandı!
Menderes'in, Özal'ın, Türkeş'in oğlu kaybetti, Sarıçizmeli Mehmet Ağa'nın oğlu kazandı!
Edison kaybetti, ampul kazandı!

Akşamsefası

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

Tavan arasında eski bir sandıktaki hazineden daha değerli olan şey, içindeki anılardır... Eski ve değersiz eşyalar, saklanan küçük hediyeler, gizli bir aşkın hüzünlü kalıntıları ve tabiiki kitaplar, dergiler ve el yazıları...

Yaşlı kadın uzak bir şehire, çocuklarının yanına gittiğinde çıktım oraya... Sandık, sandığımdan kolay açıldı Türkçe'nin cilvesine inatla... Kocası yıllar önce ölmüştü. Tütün kutusu, ağızlıklar, zincirli saat palabıyıklı sararmış resimler... Ve trajik bir öyküyü anlatan gazete parçalarıyla mürekkebi solmuş hatıra defteri...

25 yıl önce mutlu ve hayırlı bir zaman...

HOPAAA! TEEYTEYTEY!

Eğlence dürmanlı kafalar, kavakyelleri mesafe...

Gençlik, delilik, enerji uzaklar, ıssızlık... Mesafe...

TEEY TEY TEY...

Soğuk...

Bİ DAKKA YA? NEREYE GELDİK?

DÜĞÜN EVİ NERDE?..

HEEEEY!.. İMDAAAT!..

KİMSE YOK MUU!?

Kurtlar uludu cevap olarak... Yollarını bulma adına koştukları her köşe, daha çok kaybolmak, daha çok panikti...

KAYBOLDUK! ALLAH CEZANI VERSİN SENİN HALAYBAŞI GİBİ! SEN GETİRDİN BURALARA BİZİ!..

SAKİN OLUN! BİZİ ARAYACAKLARDIR...

Soğuk jiletten daha çelik... Donmak uyumayı getirir...

UYUMAMALIYIZ!.. HAREKET EDELİM!..

CİLVELOO...OY...NANAY...DAA...OOY.

NA..NAY...CİL - NA...HHH!..

ŞEVKET!

ÖLDÜ!.. ALLAH TAKSİRATINI AFFETSİN!..

HEPİMİZ ÖLÜCEEZ.

Günler geçti... Umutlar tükenmeye başladı...

SOĞUK OLMASA BİLE AÇLIK ÖLDÜRÜYOR BİZİ, PROTEİN AZLIĞI... KURUYARAK DÜŞECEĞİZ...

BİR ÇARE VAR, ŞEVKET ABİ...

HIII?!

Yaşamak içgüdüsünden daha güçlüsü yok... Yapmak zorundaydılar...

ALLAHIM, SEN BİZİ AFFET..!

GUM...ŞUP...MM... HEPSİNİ YEMEYELİM ŞEVKET ABİNİN..!

Birkaç gün sonra onları buldular... Bir kurtarma halayı geldi ve yedeğine alarak selamete götürdü hepsini...

Yaşlı kadının kocası iki kez ölmüştü adeta... Önce donarak, sonra arkadaşları tarafından yenilerek... Ama o bir kahramandı ölümüyle can veren, bir meçhul anıt... Hiç ondan bahsetmediler bir daha... Ama arada bir halay çektiklerinde... Yerini hep boş bıraktılar...

canbarslan@superonline.com

Arşivserdast

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Behiç Pek

HAYBECİ ŞENSOY AFRİKA'NIN BALTA GİRMEMİŞ ORMANLARINDA

Haybeci Şensoy ne ediyor? Ambale ediyor...

TANSİYON DEĞİL SANKİ PANSİYON

Fanatik Panaynikos taraftarları, Saracoğlu stadında tuvaletlerin içine zıçtılar. Ne ayna kaldı, ne lavabo, ne dostluk. Bu dostluğa uzamış kirli bir ayaktır. Gelki göresin!.. Şimdi biz Atina'da ne yapmalıyız. Gül mü uzatalım, çiçek mi atışalım. Ortega ufak tefek bir adam. Ayağa pası iyi yapmalıyız. FB forması giydirilmiş yakın dövüş uzmanı onbir badigard sahaya çıksa Panaykos futbolcularını eşek sudan gelene dek dövsün. Ama dostluk kazansın. Onun için, yok öyle pankart mankart. Yok İstanbul bizimdir. Hayır, verelim onların olsun. İki ayda deli çıkarlar. Şehrin yolları delik deşik. Hani belediye? Yok böyle birşey.. Bir de top çizgiyi geçti mi tartışmaları. Hayır. Fakat hakem çizmeyi aştı. Gel ki göresin. Beşiktaş maçının hakemi çek. Çek kuyruğunu gitsin. O pankart konusu. Kuş konacak barış gelecek. Yanlış. Onlara da yakışmadı bize de yakışmadı. Sarışın olsa, Alman olsa belki yakışırdı. Ege'nin iki sahiliyiz. Rüştü sakat diyorlar. Ama Göztepe kalecisi Bülent karşı kaleye giderek, hayır! Bir kaleci kalesini bu kadar şaşırmamalı.. Yakışmadı!.. Panaykos kalecisi çizgiyi geçti mi? Hayır! peki top geçti mi? Evet. Nasıl olur? Kaleci geçmemiş, top geçmiş, sırtı kaleye girikken. Bak gördün mü? Yakıştı mı? Onun için söylüyorum.

SİRK DÜNYASI...

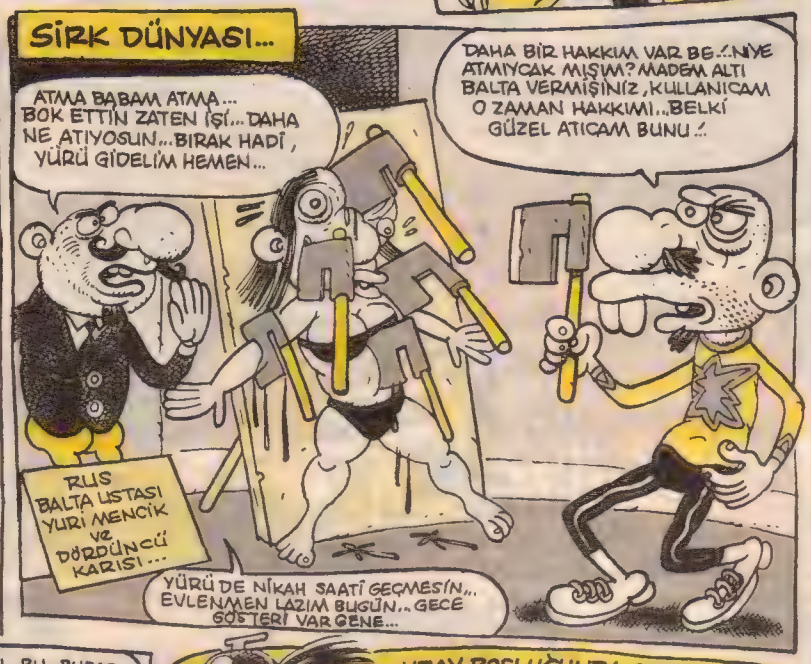

PANTOLON

METİN FİDAN

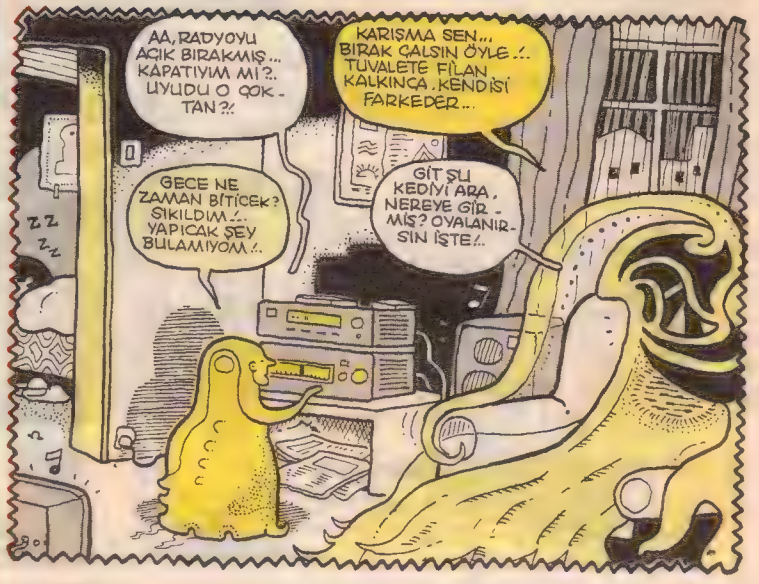

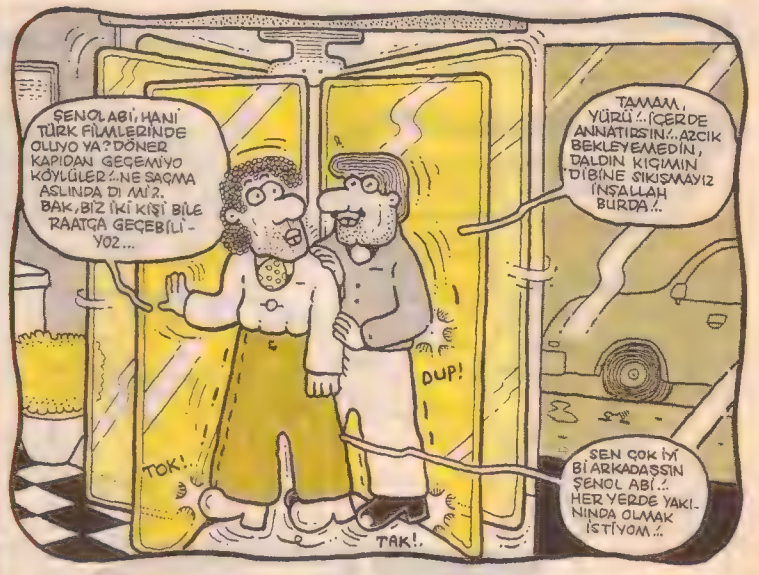

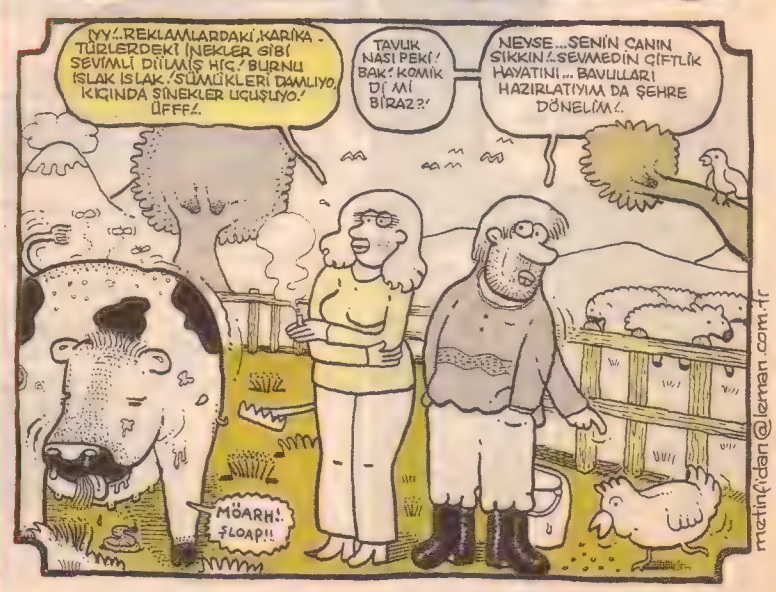

UZAY BOŞLUĞUNDA GEÇEN MEŞAKKATLİ BİNONİKİ YIL BADIZ-136 ve "DOKTOR HAYIR"IN MACERALARI...

HERŞEYE KARIŞAN KADIN BEYZA ve HERŞEYDEN KORKAN KOCASI FEZA...

ŞAŞKIN BAKKAL'DA

Ebe.. Ebeveynli.. Jakuz.. ne? Gömme banyolu.. üç oda.. ort.. Salonsuz.. şa.. şaşkın.. mutfaklı.. dam.. herşeyl.. o... o-a.. A-aaaa?..

metinfidan@leman.com.tr

Akşamsefası

BALIKÇI KRAL

cezmi ersöz

Geceydi, hava korkunç soğuktu. Her yer kapalıydı ve tek bir jetonum vardı. Ve o tek jetonla sıcak ve korunaklı bir yere ulaşabilirdim. İki telefon kulübesi yan yanaydı. Bütün iyi niyetimle birini seçtim. Ama o hiç aldırmadı umutlarıma ve iyi niyetime. Yuttu o tek jetonumu. Gece bana koyu ve soğuk yalnızlık hediye etti. Ama yine umudumu yitirmedim, öbür telefon kulübesinden telefon edebilmek için jeton bulabileceğim bir yer aradım bir süre. Biraz ilerde ağaçlıklı bir parkın arka taraflarında küçük bir ateşin yandığını gördüm. Garip bir umutla, o savruk, yorgun ateşe doğru yürüdüm. Üç kişi ateşin başında oturmuş ısınmaya çalışıyordu. Yarılanmış ve üzeri çamurla bulanmış bir kanyak şişesi elden ele dolaşıyordu. Alevlerin büyülü ışığı yüzlerine mitolojik kahramanların o gizemli, o ölümsüz ifadelerini vermiş gibiydi. İkisi erkek biri kadın bu üç insanın belli ki başlarını sokacak evleri ve birbirlerinden başka hiç kimseleri yoktu... Beni görünce konuşmalarını kesip üçü birden dikkat kesildi. Yanlarına yaklaştım: **Afedersiniz telefon jetonu arıyordum, satıyor musunuz, ya da yanınızda var mı, çok makbule geçerdi?** dedim. Erkeklerden, kısa boylu, zayıf, tek gözü kapalı ve soğuktan korunmak için adeta çuvallara sarınmış olanı: **Ne jetonu beyefendi; eskidendi o işler, şimdi jeton mafyası var, satmamıza izin vermiyorlar** dedi... Diğer ikisine gözüm kaydı. Kadının siyah saçları adeta kırpılmış gibiydi. Ayakları çıplaktı. Üstünde delik deşik, solgun bir etek vardı. Ama sırtında yeni olduğu belli olan yünden bir şal vardı. Üstelik renkleri çok güzeldi. Yanındaki kızıl sakallı ve hızlı hızlı konuşan adam ise, kadının üstüne başına bakarken yanıma geldi ve benden sigara istedi. Uzattım. Hemen markasına baktı ve ateşin başındaki kadına: **Kısa İkibin!** dedi aceleyle göz atarak. Kadın, idare eder anlamında başını salladı, sonra da **Balıkçı Kral'a: Bana da istesene** dedi. Paketimden kadına ve tek gözü kapalı olana da sigara çıkartırken bu insanların **Balıkçı Kralı** nereden bilebileceklerini düşünüyordum büyük merakla: **Balıkçı Kral mı?** diye şaşkınlıkla sordum. **Evet, Balıkçı Kral** dedi tek gözü kapalı olan, yani, **Robin Williams**. Bu sırada lafa kadın girdi: **Aslında siz de çok benziyorsunuz Robin Williams'a** dedi.

Ben daha **Balıkçı Kral** şokunu atlatmadan tek gözü kapalı olanı: **Sizin Akşam gazetesinde tanıdığınız var mı?** diye sordu. "**Niye?**" dedim. "**Şu televizyonları gerçekten verecekler mi, millet perişan oldu, gazeteye her gün zam geliyor, yazık insanlara** dedi. **İyi de** dedim, **Size ne televizyonlardan, kuponlardan. Olur mu?** dedi. **Bir televizyonumuz olsa fena mı olur, gerçi başımızı sokacak evimiz yok ama, olsun... Bir kaç gün için de olsa bizim de bir televizyonumuz oldu** deriz; **kahvelerde seyretmek için garsonlara yalvarmaktan bıktık. Neden birkaç gün için diyorsunuz?** diye sorunca yüzünü parkın arkasında başlayan karanlık yamaca çevirdi. durgunlaştı, sesi değişmişti sanki: **Bize bırakmazlar televizyonu buralarda,** dedi. Kadın sanki bu konuyu geçiştirmek istercesine hemen araya girdi. **Öyle kuyruklar oluyor ki, millet bize yalvarıyor. İşimiz var, siz bekleyin, aldıklarımızdan bir kısmını size verelim**, diye. **Bak şu üzerimdeki şala. Tam sekiz saat bekledim. Kuponların sahibi eldivenle şapkayı aldı, bana da bunu verdi. Hak etmişim değil mi ama...**

Bunun üzerine **Balıkçı Kral** oturdukları yerin hemen arkasındaki battaniyeyi kaldırdı ve bana son aylarda hep birlikte kupon kuyruğuna girerek kazandıklarını gösterdi tek tek. Islak toprağın üzerine serdikleri kirli bir çarşafın üzerinde gazetelerden kupon karşılığı alınmış iki teflon tava, bir elektrikli battaniye, bir gece lambası, onların yanında üç ekmek, naylon torba içinde birkaç konserve, iki portakal ve biraz zeytin vardı... **Bunları ne olur, ne olmaz diyerek kötü günlere saklıyoruz, çünkü dünyanın bin türlü hali var!** deyip tekrar üzerlerini battaniyeyle örttü. soğuk iyiden iyiye artmıştı. İçim titriyordu. Kendimi kısa zamanda bir eve atmazsam hasta olacağım kesin gibi gözüküyordu, ama bu insanlar o denli ilgimi çekmişti ki ayrılamıyordum yanlarından. Merak ediyordum onları. Özellikle **Balıkçı Kral'ın Bu dünyanın bin türlü hali var** sözünün anlamını... Bir ara sessizlik oldu. Sessizliği bozan **Balıkçı Kral** oldu: **Siz** diye sordu: **Uğur Dündar'ı tanır mısınız, yani bir yakınlığınız var mı? Yo, hayır, tanımam** dedim. Üzüldü, yutkundu. Sonra yine toparlandı: **Peki Savaş Ay'ı?** diye sordu heyecanla: **Evet, çok iyi tanırım, ne oldu ki?** diye sordum merakla. Kadın şalına biraz daha sarıldı ve hayranlıkla gülümsedi: **Ali Kırca gelsin, hayranım o adama, çok yakışıklı!** deyince tek gözü kapalı olan öfkeyle çıkıştı kadına: **Biz ne dertteyiz, sen ne derttesin, kes sesini, hem Ali Kırca böyle işlere bakmıyor** dedi.

Merakım daha da artmıştı: **Balıkçı Kral** kaldığı yerden devam etti: "**Beyefendi biz her akşam saldırıya uğruyoruz. Neyimiz var neyimiz yok zorla alıp götürüyorlar, karşı koymak mümkün değil, ne yapacağımızı bilemiyoruz. Gün gelecek onlara kimse karşı koyamayacak. Hani televizyonda gösterilse, belki kamuoyu sahip çıkabilir bize, belki... Bir rica etseniz, ne olur.**

Bu sırada kadın ve tek gözlü olan oturdukları yerden birden kalkıp parkın aşağısındaki karanlık yamaca doğru korkuyla bakmaya başladılar. Kadın adeta sesi titreyerek: **Yine geliyorlar** dedi... Baktıkları yere ben de baktım ama birşey göremedim. **Kimler geliyor**? diye sordum heyecanla... Tek gözü kapalı olan: **Uğultularını duymuyor musunuz? Birazdan burada olurlar, yeter bunlardan çektiğimiz.. Kim bunlar, size ne yapıyorlar**? dedim. **Onların hiçbir şeyleri ve hiçbir umutları yok** dedi **Balıkçı Kral** gözünü uğultuların geldiği karanlık yamaçtan ayırmadan... **Biz yine az çok şehrin nimetlerinden yararlanıyoruz. Onların bu şansı da yok. Gecenin bu saatinde ellerinde sopaları, yanlarında yaralı, hasta köpekleriyle şehri dört bir taraftan sarar ve kimden ne bulurlarsa alıp götürürler. Kimse onlardan kaçamaz.. Peki, siz niye bu kadar korkuyorsunuz, sizde ne götürebilirler ki?** diye sordum... **Bizden mi** dedi, **Balıkçı Kral**, hafif alaylı: **Demin size battaniyeyi kaldırıp gösterdiğim eşyaların hepsini şimdi onlara vereceğiz, bize bir şey yapmasınlar diye... Hatta,** dedi ve kadına üzüntüyle baktı -bu bakışlarında kadınla aralarında bir duygusal ilişki olduğunu hissettim- **Onun üzerindeki şalı bile alacaklar, çünkü ihtiyaçları var. Çünkü onlar bizden çok daha kötü durumda, anlıyor musunuz**?

Kadın bu sözleri duyunca sırtındaki şalına daha bir sıkı sarıldı ve yüzünü onun içine gömdü. Şalını yitirmeden önce son kez kokluyor gibiydi. bu da yetmedi, biraz sonra olabilecekleri aklından geçirmesi bile içini dondurmuş olacak ki, ateşe, onu kucaklamak istercesine yaklaştı... Bıraksalar, şalıyla birlikte alevlerin içinde kaybolup gidecekti sanki...

cezmier@leman.com.tr

* **"Yine Seninle Geldi Hayat"** adlı kitabım Gendaş Yayınları'ndan çıktı...
* **Beyoğlu.** 9 Kasım cumartesi günü saat 18:00'de **Divriği Kültür Merkezi**'ndeyim. Suriye Pasajı İstiklal Cad. No:348/57 Beyoğlu. Tel: 0212 - 292 20 20 / 292 19 29
* Her Perşembe gecesi, saat 22.00-23.00 arası **Yön FM**'deyim. Marmara Bölgesi'nde **96.60** frekansında, diğer bölgelerde ise **Show TV** üzerinden **7.74** ses frekansından dinlenebilir.
* **Kadıköy.** 23 Kasım cumartesi günü saat 15:00-17:00 arası **Kuraldışı Kitabevi**'nde söyleşi ve imza günüm var.

Kırık Leblebi

SUAT ÖJKAN

kirieblebi@leman.com.tr

LÜTFÜ OFLAZ, NERDESİN ABİ, ÖZLEDİK SENİ...

ÖZGE SAMANCI

Akşamsefası

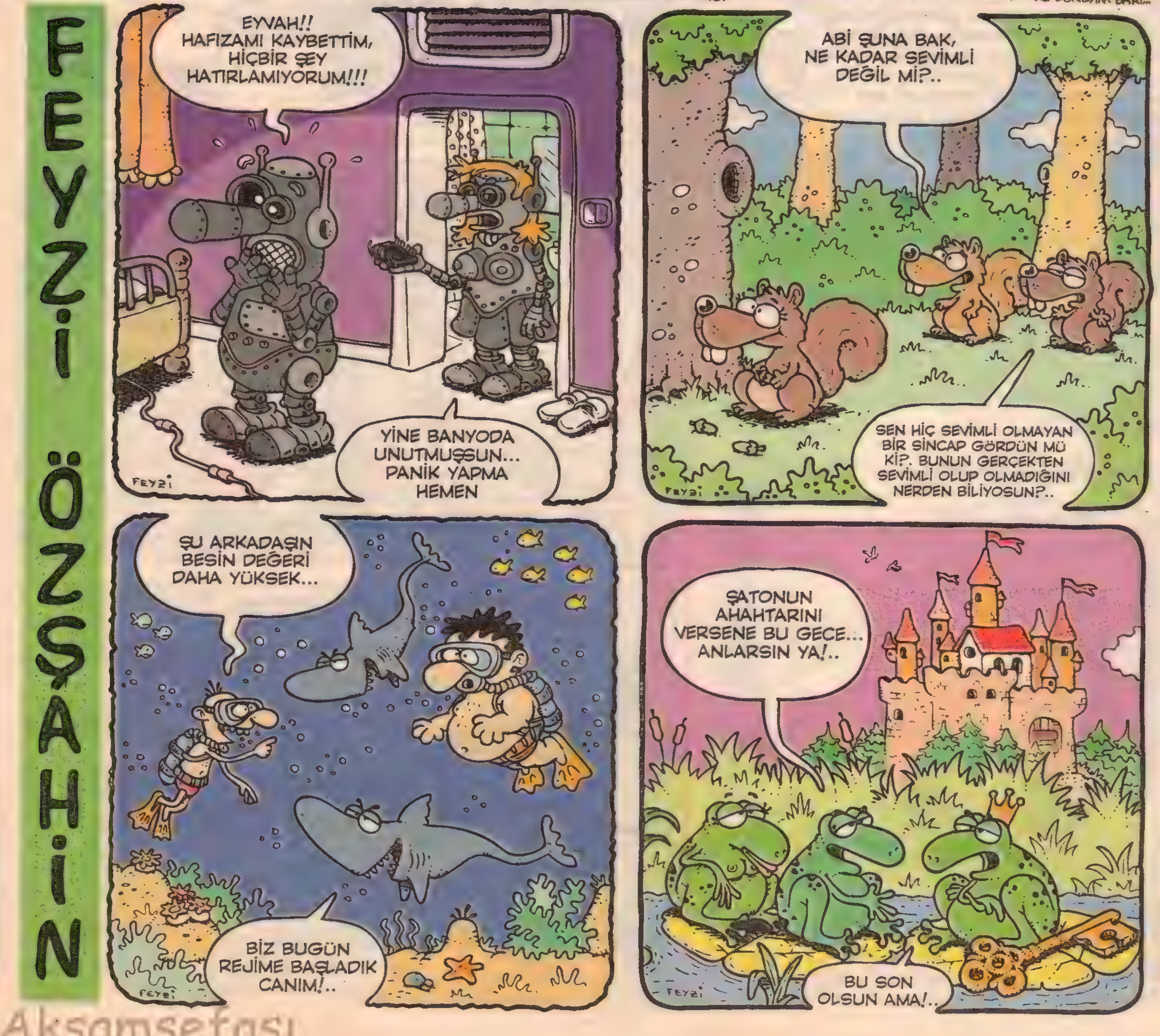

HIR GÜR

Nihat Genç

İçimden, bu soğukta dışarı çıkan delidir, dedim. Karşı kaldırımda ihtiyar bir adamın bir sağa bir sola gidip geldiğini, ne arabaya bindiğini, ne kahveye girdiğini gördüm. Garson, karısı her sabah onu evden kovar, öğleye doğru aşevinde kuyruğa girer, kaplarıyla kahveye gelir, dedi. Karısı, arkadaşlarım eve gelecek diye sokağa fırlatır.. Memduh dayı kahveyi sevmez. Canı çok çay ister ama parası yok. Bir akıl hastası oğlan var. Sırf onun çayını içmek, çayı bedavaya getirmek için onunla tavla oynar. Akıl hastası oğlanların sayısı üçü dördü geçiyor. Memduh dayı, "bak çayını içerim" diyor, peşin peşin. Akşama kadar kapları yanında, gömülüyor tavlaya. Akıl hastası oğlanların zardan, puldan haberleri yok, gelişigüzel oynuyor, eğleniyorlar. Olsun. Memduh dayı sabırlı. Alıştı. Çayını içiyor ya, keyfine diyecek yok. Dışarda deli bir soğuk. Akıl hastaları bile eve kapanmış. Memduh dayı tavlacı oğlanı bekliyor.

Oğlan köşeden görününce garson müjdeyi veriyor: "dayı gel gel, seninki geliyor!". Akıl hastası oğlana bağırıyor: "Nerde kaldın lan puştun çocuğu, hem dayı tavla oynayalım dersin, hem ortalıkta yoksun, kaçtır saatin, baksana.."..

Akıl hastası oğlan Memduh dayıya: "Gürcüce kuş ne demek ona baktım".. Memduh dayı: "ne demekmiş!".. "Uçan şey demekmiş!".. Memduh dayı: "kelebek de uçuyor!".. Akıl hastası oğlan şaşırır, kazık gibi olduğu yere çivilenir: "hiç düşünmedim, gidip ansiklopediye bir daha bakayım" deyip, geri döner. Memduh dayı oğlanı kolundan tutar: "Tamam oğlum, yarın bakarsın, tavlayı oynayalım, akşama bakarsın!"..

Tavla açılır. Saçları kırlaşmış, burnu yemyeşil. Çok nadir, para bulursa tek ayak altılı oynar. Sekiz saat aynı sandalyede oturur. Kağıt oyununa hiç oturmaz. Eski yazı bilir. Hergün çok maceralı masalsı gizli bir hikaye anlatır kahvenin patronuna.. Kahveci laf olsun diye konuşmalarına kulak verir bazen: "Ne o Memduh dayı birşey çıktı mı?".. Sözkonusu macera bir eski yazılı kitap. Değersiz birşey. Hüseyin Rahmi'nin eski yazı kitabı. Bir milyon, bilemedin iki milyon ancak eder. Sahaf kitaba "beş milyon" demiş. Memduh dayı: "çocuk mu kandırıyorsun, beş milyar versen vermem!" deyip çıkmış. Bu beş yıl önceydi. Müzayedecilere, yayıncılara, tarih kurumuna, Kültür Bakanlığı'na, müze müdürüne, işinin adı ne, her yere müracaat etmiş, "bir fiat biçsinler" diye.. Herkes üç milyon ancak eder, demiş. Ama Memduh dayı hiçbirine inanmıyor. Elinden kazıklayıp almak için herkesin işbirliği içinde olduğuna inanıyor.

Kül ve dumandan rengi değişmiş masa örtüleri. Hangi sıkıntıyla gömülmüşse bakışların, avantür bir film gibi okunuyor desenleri. Yamru yumru suratlı kapıcılar bağıra çağıra okey oynuyor. Sıkıcı, çirkin, kısa sakallı yığınla buruşuk herif, .mına koyum, .mına koyum, .mına koyum diye vuruyorlar kağıtları!. Odun yüklü eşek gibi suratlı adamlar! Soğuk bir saygı değil, duygusuz bir sertlik yüzlerinde ihtiyarların. Bambaşka, suskun bir sevimsizlik! Erik kurusu yüzlerinde ebedi bir sevimsizlik. Elma kabuğu derilerinde çil çil lekeler.. Bu kurumuş odunları insan sobaya atmak istiyor. Sıkıcı sessizlik dumana bulanmış. Külüstür arabalar gibi masanın kenarına ofluya puflaya bir yığın ihtiyar park etmiş. Yalpalaya yalpalaya helaya kalkarlar. İnsan bu yaşa gelmeden birkaç dönümlük meyve bahçesi edinmezse vay haline. Bundan sonrası dehşet dolu. Çocukluğumuzda dinlediğimiz korkunç masalların hepsi işte geliyor başımıza!

Hüseyin ağbi ihtiyarların en genci, en siyasisi, aç gözlü bir ihtiyar olacağı bilmişliğinden belli. İnsan bu kadar hayal dolu yalan bir yoldan ihtiyarlığa gelmemeli. Kırış kırış suratında meymenet yok. Pörsümüş, uyuşuk bedenini on bardak çay içse canlandıramaz. Hem gizlediği hayalkırıklığı hem üstünde bitmeyen bir kırıklık. Belki de sigaranın sersemletici nikotini çok tatlıdır bu yaşlarda. Bazen öyle keyifle tüttürür ki, dumanında güvercinler uçuşuyor gibi, dumanında, yumuşacık kırlentlere dantel işliyor gibi!. Gidip geliyor, Memduh dayının herkesten gizlediği kitabını kapmaya çalışıyor.

Kaç zamandır kurumuş iskeletten ihtiyarlar yönetiyor ülkemizi, insan anlamak istiyor bu bitmeyen hırsları. Hem Enver Paşa, hem Mustafa Kemal çok çok genç yaşta iktidar oldular, ikisi de devrimciydi. Ama işte ölüyoruz hala ihtiyarlar başımızda. İnsan bedeni gibi fikirlerin de kemikleştiği çağ mı ihtiyarlık. Gençler kahramanlığın şiirsel yönüyle ilgilenir, ihtiyarlar bu berbat romanın sonuna bütün bu rezil hayatı temize çeken son bir cümle koymak için mi yarışır hala. Yoksa ulusal kahramanlık için ihtiyarlıktan başka ciddilik bulamıyor muyuz? Yoksa, geniş kitlelerin değerleri ve hayalleriyle kaynaşmak ve ayrılmaz bir milli şahsiyet olmanın evrimi ancak ihtiyarlıkta mı tamamlanıyor. Ankara taşı gibi, yaşlandıkça, yıprandıkça güzelleşiyor mu insan. Sanat gibi fikirler oluşturmak için, bu fikirleri bir asra giydirmek mi gerekiyor.. Devletin kasvetli resmi ciddiyeti için illa da ihtiyar aramasının sebebi nedir? Sadık, otoriter ve ahlaksız, işte bizim ihtiyarlar. İşte ulus devletlerin yaslandığı kardinaller ordusu!

Yaşlılıktan peksimetleşmiş kemikleri, kaburga yerine çelik korse takan ve mezarda kemiklerin kımıldaması gibi yürüyen bir başbakanımız var. Ya da İhlas finansa bütün hayatının birikimini kaptırmış ihtiyarların ağlamalarını, bu hayatın neresine koyacağız. Ve çok yalan söylüyor ihtiyarlarımız. Mesela Fetulla efendi, geçmişte de bugünde de hiç bir partiye oy verin telkininde bulunmadım, diyor. Yalan. Ve müslüman bu adamlar. Bu kadar kolay çabucak yalan söylemek için mi ihtiyarlar insanlar! Ya da Demirel, yalandan ölünmediğini kaç kuşağa öğretti!

Memduh dayının sinirle bağırışı kahvenin sessizliğini yırtıyor, içinden neler düşünmüşse artık: "üç milyon nedir, şurdan kalem alsan üç milyon!".. Kahvecinin de pek .ikinde değil Memduh amcanın kitabı, laf olsun torba dolsun giriyor mecburen muhabbete: "Onu senin elinden alana kadar üç milyon. Aldıktan sonra ona kimse fiat biçemez!"..

Kahvenin bilmişi Hüseyin ağbiye geliyor laf sırası: "Yahu Memduh dayı, Osmanlı'dan ne kaldıysa para bugün. Osmanlı'nın herşeyi para.. Nerden baksan bu kitaba, yüz yılı var. Sen, üç milyardan aşağı inme!"..

Memduh dayı kitabı eline geçireli onbeş yılı geçiyor. Oh ne güzel! Kitapla birlikte ne hayaller geldi, servetlerden büyük masalların sahibi oldu, bugün satacak, yarın satacak, milyarlar birgün cebine girecek, diye, bekledi durdu. Yaşlılığın keyfini bu kitapla çıkartıyor. Ama yaşlılık da bitiyor, kitap hala elinde. Kitabına bir kıskanç, kimseye göstermiyor. Onbeş yılın hergünü ayrı bir hikaye. Ayrıntılarıyla ballandırarak anlatıyor.. "Gösterdim yayıncıya.. Gözleri açıldı. Aldı eline, hemen telefona sarıldı. Çağırdı bir adam. Evirdiler, çevirdiler. Aralarında fısfıs..".. - Eeee Memduh dayı?, Memduh dayı: "Beş milyar çıkacak ağzımdan ama, belki otuz milyardır.. İşimin adı ne. Beklerim.

Devamı 12. Sayfada

Akşamsefası

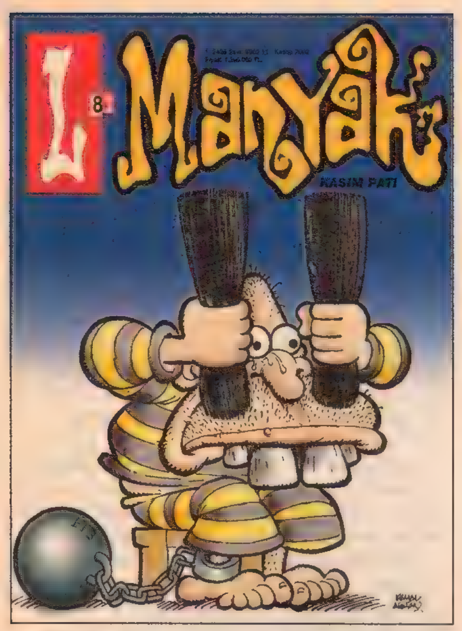

Türkiye'de aylık dergiler çıkmaya başladığından beri 1 numaralısı.. Tek geçen **L-Manyak** bu ay tamtamına **80 sayfa** ve alemde 80 manyak gücünde.. Pırıl pırıl, tiril tiril kağıdı ve **kasıkları kasım kasım çatlatan "KASIM"** sayısıyla şanlı gazete bayilerindeee! Hele hele heleeeeeeee! Sobeeeeeeleeeeeee!..

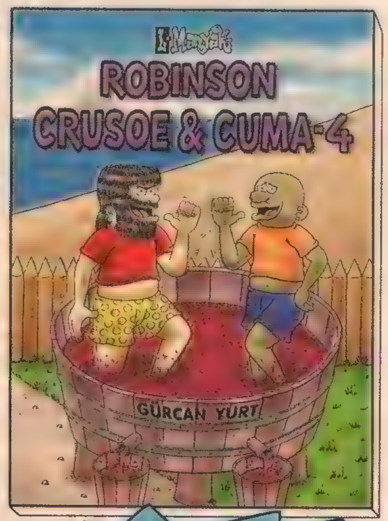

GELİYOR

GA-İPTEK-İN'in yeni çizgi romanı haftaya başlıyor

Sütün Kıymeti

Ender Özkahraman

H_2O

H_2SO_4

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

H_2O & H_2SO_4

1. H_2O tabiatın stanıdır, eşsizdir... **H_2SO_4 bi sürü asitten biridir!..**
2. H_2O hayat verir, can verir, vareder... **H_2SO_4 eritir, can alır, yokeder!..**
3. H_2O basittir... **H_2SO_4 asittir!..**
4. H_2O "aşikio" diye okunur... **H_2SO_4 "hasaniki salakosmandört" gibi bilimdışı, laubali bir kodlamayla anılır!..**
5. H_2O dünyanın ve insan vücudunun %75'ini kapsar. **H_2SO_4 ortamlardaki oranı kayda değmez bir maddedir!..**
6. H_2O 'su' gibi özel isim bile olabilen aziz bir ad almıştır... **H_2SO_4 "sülfürik asit" adıyla fazlasıyla tekniktir, kimse evladına bu ismi koymaz!..**
7. H_2O bazen 'ölmüşlerinin canına değsin' denerek içilir... **H_2SO_4 sadece yanlışlıkla içilir, o zaman da kişi 'canına değecekler' arasına katılır!..**

(Fikir: Sinan Göksel)

Akşamsefası

10. Sayfadan Devam

Ben yiyemedim parasını, bırakırım hazineye, devlet yesin, fakir fukaraya dağıtsın..”..

Kahveci, ince uzun, yakışıklı ve geyik çevirme ustası, biraz da daşşak geçiyorlar Memduh dayıyla: “Eeee Memduh dayı, müze müdürü ne dedi?”.. Memduh dayı: “Kitap bende bir dursun. Uzmanlara sorayım dedi..”.. Kahveci: “Bıraksaydın dayı!”.. Memduh dayı: “Yarın gideceksin, kayboldu diyecekler, bürokrasi bu. Koyar bir yere unutur. Onunla mı uğraşacağım, aldım çıktım kitabı.. Ben bu kitabı Topkapı sarayına göstereceğim!”..

Memduh dayının kankası Cemal amca. Cemal amcaya oğulları yardım etmez, kimse yardım eli uzatmaz, ama bunu hiçbir zaman söylemez. Cemal amca bir kent yoksulu. Memduh dayı gibi aşevi kaplarını daldaşşak masaya koymaz, utanır. Derdinden, kendinden sözetmez. Hayatını, cüzdanına dizdiği vesikalık fotoğraflarla yaşıyor. Bakıp bakıp geride kalan hayatına iç geçiriyor bazen. Hayatı, biriktirdikleri yağma edilmiş. Küçükken Atatürk'ü görmüş. Hiçkimseyle senli benli olmaz, usulca gelir, usulca kalkar. İhtiyarlık, yeteneği olduğuna artık güvenmeyen yaşın mı adı. Cemal amca Memduh dayı gibi değil, alınganlık gösterir, itinalı bir saygı bekler, her lafa girmez. Sert toprak renginde yüzü, yani, paltosu da yüzü de uyumlu mukavva renginde. Öyle gün boyu TV'ye bakar.

Zarif bir geçmişi olduğunu birgün birlikte TV izlerken anladım. Haberler, yoksulları, aç annelerin evlerini gösteriyordu. Cemal amca, bir fıkra anlattı: “İsmet Paşa, dedi, bir yoksul köy evine girmiş.. Köylü, İsmet Paşa'ya bir çorba, bir pide, ikram edecek bir avuç üzüm, hiçbir şey bulamaz, utanır.. Döner, İsmet Paşa'ya köylü, “Paşam, der, en iyisi mi ben size bir zeybek oynayayım!”..

Benim de mutlu olmam için böyle zekice fıkra dinlememe şart. Dinlerken kabıma sığmıyor, gözlerim parlıyor. Süreyya Ayhan'ın Avrupa Şampiyonu olduğu saat, akşam saat altıyı çeyrek geçe.. Aynı saatte altılının son ayağı vardı.. Cemal amca, Memduh dayıya “aç şu kızı seyredelim” dedi, Memduh amca “ne etcen?” deyip, at yarışını izledi. Cemal amca, onca yoksulluğun, sahipsizliğin içinde, üstüne atladı, Memduh dayının elinden kumandayı kapıp: “Türk Milleti koşuyor be adam. İki tane beygirin peşine düşmüşsünüz” deyip azarladı, onca yılın arkadaşını...

Bazen, ortaokul çocukları gibi, aşırı hassas, aşırı inadcı, kavgacı olur, birbirlerini çekiştirirler. Böyle mi atlatılır yalnızlık tehlikesi. İnsanın moral dengesi, yani, sevinçle üzüntüyü dengelemeyi nihayet öğrendim dediği yaşta bu kadar sert itiş kakış ve küfüre şaşırıp kalıyorsun. Birbirlerine bazen çok kötü muamele yaparlar. Kızgınlığın en ağırı. İnsan çözemiyor bu solmuş bahçedeki fırtınaları.

Dünya siyasetini neden ihtiyarlar yönetir. Ünlü ABD'li Dışişleri Bakanı Kissinger'in Dış Politika kitabı bir nevi ikiyüze yakın ihtiyarın son iki yüz yılımızdaki kavgalarının savaşı.. Riskleri acele etmeden yönettikleri için mi? Yoksa, bir ortaokul çocuğu gibi diri, insan güdülerini çok berrak dile getirdikleri için mi? Yani, delikanlılık, sahip olma, ben döverim, en büyük benim iddiası ihtiyarlıkta ortaya çıktığı için mi?

Ekrana kim çıkarsa küfrederler, hayat, ihtiyarlıkta eskisi kadar yorucu değildir denirse, inanmayın. İnsanın kendini yatıştırma gayreti hiç değişmez.

Siyasilerden ne kadar nefret etseler de, nefretleri bizimkiler gibi köklü değil. Çünkü ihtiyarların siyasi görüşleri bonapartizm! Bonapartçılık, yüksek memurlarla yönetilen devlet aşkı. Yüksek memurlar hırsız ise devlet bitti. Yönetim, demokrasi, cumhuriyet, bütün düşünceler tek noktada toplanır: ağır, ciddi, büyük bürokratlar. En ideal yönetim bu. Aslında halkımızın asırlardır siyaset anlayışıyla devletin siyaset anlayışı aynı, cumhuriyetin de bu, Osmanlının da buydu. Yüksek memurlar. Siyasilere gelip geçici gözle bakılır, yüksek memurların adı ise devlettir. Bu devlet aşklarından nefret, tiksinti duyabilirsiniz. Ama bu onların romantimzi. Yüksek memurluk kahramanlığının adı. Başıboş rüyalara ve vaatlere dalmış siyasilerle günboyu eğlenirler, çünkü, geride duran yüksek memurlardır. Yüksek ve ciddi, sorumlu memurlara teslim edilmemiş devlet, tutarsız, karmakarışıktır.

Bu düşünceleri çok da doğrudur. Bugün, yüzelli yıl geriye gidelim. Dünya siyasetini düşünelim. Rusya, İngiltere, Fransa ve Osmanlı ve dünya dengeleri.. Aralarında amansız kapışma. Yüzelli yıl önce neyse, bugün de o. Bugün iki yüz yıl önceki sadrazamımız mezarından kalksa, kaldığı yerden gözü kapalı yönetir dışpolitikamızı. Bizler hergün, heyecandan ve korkudan sarsılarak dünya dengelerinin sürekli değiştiğini sanırız. Hiç değişmez! Bin yıl önce atalarımız paranın ve pulun ve hazinelerin sahibi Abbasi imparatorluğunun kulu kölesi ve askeri olmak için koştu Ortadoğu'ya. Bugün, para pul Amerika'da.. Bu sefer, Abbasiler'in başkenti Bağdat'ı yıkmak için koşuyoruz, yine para için!

Ulus devletlerin asırlara yayılan politikaları değişmedikçe, “insan” değişmez! Devlerin savaşı basittir ve asırlardır aynıdır. Bizim ütopik düşüncelerimiz içler acısıdır. Hepimizin hayatı, bu değişmez bu heybetli asırların manzarası içinde savaşlar, terörler içinde eriyecek. Bizim artık fosil, dinazor deyip lanetler yağdırdığımız ihtiyarlar hep haklı çıkacak. Çünkü, çocukken öğrendikleri milli hassasiyetler hayatları boyunca büyük fırtınalar yaratmış ve hala aynı slogan, aynı duygular içinde ölmektedirler. Bu yüzden, etrafta biriken kitap, kültür, tiyatro, değişim, modernizm, partiler hepsi gelip geçici oyalanıcı şeylerdir. Hiçbir değişimin, küreselleşmenin, AB'nin, hiçbir gelişmenin yıkamayacağı en sert en köklü en bağnaz duygularla inşa edilmiş milli benliklerdir. Asla yıkılmaz! Onlar yıkılmadıkça biz “insan” değil, askeriz. Bu yüzden, yoksulluklarına isyanları bizim gibi fütursuz ve köklü ve amansız değildir. Yoksulluktan yakınırlar, bir sınıra kadar! Devlete saygının, yüksek memurlar ve askerlerin ördüğü, toplandığı yere kadar!.. O sınırdan sonra, büyük hayranlık başlar!.

Kahvecinin canı sıkılmış, yine Memduh dayıyla eğlenmeye gelmiş, kafamdaki tüm fikirler uçuştu. Kahveci: “Memduh dayı, sen o kitabı sat, var ya, benim elimden bu kahveyi bile satın alırsın!”..

Memduh dayı dolmuşa gelir: “Dur bakayım, hayırlısıyla!”.. Kahveci: “Valla Memduh dayı, yüz milyarı banknot bırak. Çeketimi alır, giderim!”.. Memduh dayı gözleriyle kahvenin derinliğine, tavanlarına alıcı gözle bir bakıp: “Sanki yerini satıyorsun, bir dükkan..” Kahveci: “öyle deme Memduh dayı, yüz milyon cirosu var bugüne bugün!”

Hüseyin ağbi, kahvenin en gösterişlisi. O kadar yaşlı değil. Altmışında ancak. Kahvenin lideri gibi. Çok iddiacı. Yarım yamalak bilgileriyle inanılmaz bir hakimiyet kurmuş kahvede. Gençler sırf ağzından birşeyler çıkar diye onunla kağıt oynar. Bilgisi, hafızası artık bir efsane. Nerde, ne zaman çalıştı, ne iş yapıyor, nerden emekli, bilen yok. Kahveye kim damlarsa, kendini onun masasında bulur. Ağrı kesicilerin isimleri üstüne doktorlarla münakaşaya girer, paylar, azarlar. Tarih konusunda kimsenin kendinden çok bilmesine izin vermez. Memduh dayıyı da böyle kandırdı.. Kitabı aldı, “baba, bunu müze müdürü arkadaşım var, ona göstereyim” deyip Memduh dayı'ya boş bir umut verdi..

Hüseyin ağbi çok ilginç biri. Etrafındaki hayran grubu Türk gençliği, Türk üniversiteleri hakkında umutlarını allak bullak ediyor. Hergün Hüseyin ağbiye uğrayan bu gençlerin psikolojilerini parçalara ayırıp inceliyorum, kavrama yetenekleri sıfır ama bağlılıkları inanılmaz. Ona yakın olmak, onunla tartışmak, onu dinlemek bir din. Hepsi üniversiteli. Aralarında “yahu adam felaket biliyor”, “Geçen var ya, Fenerbahçe'nin 1968'deki şampiyon kadrosuna sordum, tek tek saydı, üstüne 1. İnönü Zaferi'ndeki topların sayısını sordum, tek tek saydı. Üstüne, Kafka'nın anne, babasının adlarını sordum, onu da bildi, olamaz kardeşim!..”..

Özel bir vaka değil Hüseyin ağbiye bağlılık, bu toplumun hiç gelişmeyeceğini gösteren olağanüstü bir hilkat garibesi, hasta. Yanında gençlerden biri varsa sen ne söylersen söyle küçümseyerek gülümser. Bu gülümseme ‘sen kimsin, ne biliyorsun” demek, gençlerin aklını başından alır. Diyelim, laf mehterden açıldı, İttihatçılar unutulmuş mehteri yüzyıl sonra yeniden kurdu, eski marşlar bile unutulmuştu, dediğinde, çabuk davranarak: “.iktir git lan, yalan yanlış konuşuyorsun, sen kimsin Osmanlı'dan bahsediyorsun, bilmeden konuşma..” gibi laflarla konuyu yararak, tepeden girip, saçmalama lan, cahil herif gibi sözleri öyle mimik ve jetlerle öyle sert, bilmiş, kurnaz kullanır ki, artık ondan iyi bilmiş olamazsın. Bu masa kahramanlarının bakanlığa, başbakanlığa kadar yükseldiğini çok gördüm.

Birgün söz Faruk Nafiz Çamlıbel'in Han Duvarları'ndan açıldı, ne yapayım, kendimi tutamam girerim lafa, Faruk Nafiz, Demokrat Parti'den milletvekili, Yassıada'da yattı, çıktığında bir de “Zindan Duvarları”nı yazdığını söyledim. Şimdi ondan çok bildiğim çıkıyor ya ortaya. Hemen müdahale eder. “Yok oğlum öyle birşey, sen Necip Fazıl'la karıştırıyorsun”.. Gençler bilgiliye değil, Hüseyin ağbinin lafı kesip atmasına, beni paylamasına hayran kalıyor!

İnsan anlıyor ki, bir sözü doğru bilmek yetmiyor. Bir karizma içinde söylemek gerekiyor. Söz, mimik, giyim, şekil, posta koyar gibi konuşmanız yoksa bilginize kimse itibar etmiyor. Gençler bulmaca çözerken, yanımdan, sen kimsin bakışlarıyla geçip kahvenin bir ucundaki Hüseyin ağbiye sorarlar, hani biz de memleketin bir yazarıyız, yok.. Birazdan Hüseyin ağbi, Reegan'ın karısı Nancy'nin köpeğinin adını muhabbet içine sıkıştırıp, hayranlarına yine büyük şovlarından birini daha hazırlayacak, sen de bir kenarda, bir boktan anlamayan boktan bir herif olarak bokuna gömülü kalacaksın!

Hüseyin ağbinin tarikatvari karizmasının altında yirmi yıldır aralıksız çalıştığı ve hala bitiremediği Türkiye'deki tüm sorunların çözüldüğü “Türkiye'nin Kaynakları” kitabı var. Türkiye'nin kaynaklarında bu ülkedeki kireç yataklarından kestane ağaçlarına kadar herşeyin servet dökümü yer alıyor. Kitap bittiğinde iktidara hangi parti gelirse gelsin, kaynaklar ortaya dökülecek, sorun kalmayacak.. Bu zengin kaynaklar, yanında birkaç dakikalığına tesadüfen oturmuş üniversiteli bir gencin hemen aklını başından alır. Bu büyük eseri takdimi inanılmaz, hayatın neresinde, hangi dert, hangi kişisel sorunların içinde olursanız olun, bu kitabın içindeki servetin hayaliyle tüm varlığınızla sizi ken-

Akşam Servisi

11. Sayfadan Devamı

dine bağlar. Hayranlık az kalır. Hemen, işinizi, gücünüzü, okulunuzu, istikbalinizi erteleyip Hüseyin ağbinin kitabı bitirmesi için mutlaka katkıda bulunmak zorunda kalırsınız.

Bu hayallerle belki ihtiyarlığın karanlığını dağıtmaya çalışıyor ama, ortaya çok acıklı manzaralar çıkıyor. Diyelim bir genç Mersin'den yeni geldi, dün indi otobüsten, Hüseyin ağbiyi tanıdı. Muhabbet, öyle sorumlu, sadakat, acil bir hal alır ki, etrafından borç para bulup, ertesi gün tekrar Mersin'e dönmek zorunda kalır. Mersin'deki muz yetiştiriciliği, seraların sayısı, üretim hakkında bilgi toplamaya. Artivin'e, Van'a yaz tatiline dönen gençler, Hüseyin ağbinin beyin yıkamasıyla ziraat müdürlüklerinden, süt, yoğurt, peynir, kereste, sanayi odalarından kaynakların rakamlarını bulup getirmek zorunda.. İnanılmaz bir proje.

Hüseyin ağbi Türkiye'nin iç borçlarını iki ayda ödüyor, şöyle, doları üç milyon yapıyor, herkes dolara koşuyor, ertesi ay Türk parası basıp doları bir milyona indiriyor. Gençler bunu kimse akıl edemedi, işte bu kadar kolay diye götünden ayrılmıyor Hüseyin ağbi'nin. İkna, söz, uyarı, tatlılıkla karşılarına geçip konuşsan sana asla inanmıyorlar, öküz gibi inadçılar. Yorulup bırakıyorsun. İçinde bir korku beliriyor, ya iktidara gelirlerse.. Geliyorlar da..

Hüseyin ağbi, Türkiye'nin Kaynakları kitabı için bir kez kütüphaneye gitmiş değil, yerlerini dahi bilmez, bir tane üniversite çalışmasını eline alıp bakmış değil, bir kez Ziraat Fakültesi'ne gitmiş değil, akşama kadar kahvede. Ama kim yanına bir kitapla gelse, evirip çevirip hemen kamulaştırır. Hayranı çocuk için "şereftir" bu, birşey diyemez. Kahvenin okunmuş gazetelerinden ekonomi haberlerini, borsa rakamlarını, bütçe rakamlarını makasla kesip kupürleri toplar. Bu onun sorumlu çalışmasını gösterir. Sakın ola ki tartışmaya girmeyin, cüzdanındaki bu kupürler dolusu bilançolar masaya yayılıp belgelerle iddianız çürütülecek!

Taşra üniversitelerini, taşra işadamları derneklerini gezdim, oralarda ne çok Hüseyin ağbiler var. Dün MHP, bugün Tayyip'in listelerinden işte meclise doluyorlar, Türkiye'nin kaynakları diye diye coşup, Türkiye'nin kaynaklarını yokediyorlar. Yoksul, çaresiz, umutsuz üniversiteli gençlerin kalplerinin en derine inmeli. İnsan Hüseyin ağbinin yanında kendini, yoktan zengin olmuş, hazinelerin içine düşmüş gibi hissediyor. Uçsuz bucaksız bir zenginlik aklını alıyor. Durduk yerde kendini zengin bir ülkede, umutlu, dolu dolu, tıka basa buğday, madenlerle dolu, hatta sarhoş oluyorsun. Türkiye'nin sorunu "kaynak" değil, yönetim, bu yüzden öbürleri gidecek, bunlar gelecek, gidip gelmeler bitmez, Özal gider, Demirel gider, Bahçeli gider, türevleri gelir. Hepsinin elli yılda söylediklerini topla, birkaç baş döndüren slogan, büyük kitleleri etraflarına toplamayı yetiyor. Köklü bir geçmiş ve köklü bir servet! İşte hepsi bu sloganı gösterip durmaksızın iktidara oturuyor!

Ülke ikiyüz milyar dolar borca gömüldü ama bu parlak zekaların kaynakları tükenmedi, Türk bayrağı değil, ABD bayrağının şerefine savaşa giriyoruz, bu Anadolu dolusu fare zekalılar bitmiyor..

Bu zenginlik, sadece ülkeleriyle gurur duymalarını değil, yavan, sıradan, basit hayatlarını da coşturuyor. Gençler zenginlikleri duydukça azgın bir hayvan gibi masanın üstüne çullanıyor. Hüseyin ağbinin ağzından fırlayan her sözcüğe atlıyorlar, sanki birazdan bu madenlerle ceplerini dolduracaklar.. Yarına kalmaz IMF'nin tüm borçlarını hemen ödeyecekler. Hüseyin ağbinin gözleri ülkemizin yarınlarını aydınlatan bir meşale!

Ülkemiz zengin masalı, idellerin ideali. Daha da şahlanıp bu ideal, insanı büyüleyen sanatların sanatı oluyor. Koyu ve deli bir dinin içine sokup köreltiyor sizi. Hüseyin ağbiler gittikçe peygamberleşiyor. Gençlerin hayatına bundan daha kolay ve daha kısa yoldan yön verilebilir mi? Siyasetin geri kalan kısmı, entrika, o yemiş, bu yemiş, işte birisi yemeseymiş, herşey güzelmiş, işte biz yemeyeceğiz!..

Bu yüzden bu gençler, toplumla savaş halinde benim gibi bir yazardan asla hoşlanmaz. Yoksul, bir sıska sokak köpeği gibi kenara itilmiş, solmuş benizli, incecik yüzlü gençler, yağma hasanın böreği gibi atılıyor lafların üstüne, herbirini havada kapıyor! Beyni olmayan insanların bu kadar keskin gözleri, bu kadar hassas bu-

runları olmamalı!

Yan masada ben, hasetimden çatlıyorum. Adnan hocacılar, Erbakancılar, Tayyipçiler, Türkeşçiler, hepsi büyük, eşsiz, uçsuz bucaksız köklü bir geçmiş, inanılmaz servet vaad ediyor. Hepsinin masası tıka basa. Ben, kırgın, küskün, isyankar, nefret, öfke dolu, küfürbaz, duygusal olarak yıpranmış bir böcek...

Tek bir eserleri yoktur ama hayatları üzerine sihirli kelimelerle şair gibi konuşmayı bilirler. Bu hikaye bitmez, biz Memduh amcaya dönelim. Bir yıldır hergün Hüseyin ağbiyle kavga halinde. Hüseyin ağbi müze müdürü arkadaşıma kitabı baktıracağım deyip, kitabı elinden kaptı, kapış o kapış, getirdiği yok.

Hüseyin ağbiyi suçlamak tehlikeli, o kadar bilgili bir insan ki, bir kitaba tenezzül etmez. Memduh dayı elinde aşevi kapları erkenden gelir oturur, garsona: "Hüseyin geldi mi?".. Garson: "Gelmedi Memduh dayı!".. Hergün aynı, Hüseyin'i sorar, garsondan aynı gelmedi cevabını alır. Bu umutsuz bekleyişine can dayanmaz.

Memduh amca kahveciye: "Kitabı alıp kaçmasın bu adam?" dediğinde Hüseyin ağbi lafın üstüne gelir. Memduh dayının kitabımı getirsene yalvarmaları vız gelir tırıs gider. Memduh dayının yüzüne doğru bağırır: "Aşağılık, rezil herif, sen ağlamadın mı şu kitabı satalım diye. Ne diye sık boğaz ediyorsun!".. Memduh dayı: "Bir yılı geçti oğlum, bir yıl..!"

Kahve sakinleri didişmenin tadını çıkartır. Ertesi gün, Memduh dayı öfkesinden boğulacak gibi: "Ulan ne yüzsüz adamsın, kitabımı getirsene!".. Hüseyin ağbi: "Sen adam değilsin, ayağında çorap yok, bir ütülü gömleğin yok, satalım şu kitabı sen de rahat et diye uğraşıyoruz, iyilikten anlamıyorsun!"..

Diğer gün. Memduh dayı yine üzüntülü. Hüseyin ağbiden kitabı isteyecek fırsat kolluyor, laf bulamıyor. Bütün özlemleri elinden alınmış gibi. Mutsuzlukla sandalyesine gömülür, Hüseyin ağbi alıkıran başkesen, korkuyor.. Ama içinde neler dönüyorsa, bir anda Hüseyin ağbiye küfürler yağdırarak saldırıya geçer. Kahve sakinleri teskin eder Memduh dayıyı. İtişmeden bıkan kahve sakinleri Hüseyin ağbiye sitem dolu takılır: "La Hüseyin, getir şu ihtiyarın kitabını. Sana mı kalmış herifin kitabını satmak.. İstemiyor adam.."

Memduh amca her saldırıya geçişinde bayılır gibi oluyor. Sağı solu müthiş ağrılarla sızlıyor. Oflamaları puflamalarıyla karışık küfürleri bitmiyor. Kahveci Hüseyin ağbi'ye: "Ölecek adam Hüseyin, getir şunun kitabını!"..

Hüseyin ağbi oturduğu yerden kımıldamadan "tamam yarın getiririm .iktiğimin kitabını!"..

Yarın, öbürgün, diğer gün, kitap gelmez, aynı hırgür.. Memduh dayı Hüseyin ağbinin tepesinden inmez!

Memduh dayı yine birgün Hüseyin ağbinin üstüne çullandı. Çullanmasıyla düşüp yere kapaklanması bir oldu. Aşevi kapları tangur tungur yuvarlandı, yüzü kan ter içinde, ağzından, öfkeden sabun gibi köpük fışkırıyor.. Kahve sakinleri umarsız, Memduh dayı yine delilendi deyip sessizce eğleniyor.

Yan masada Hüseyin ağbinin müridlerinden, kapkara saçlı bir oğlan olup biteni görüyor, elinde sigarası, mavi mavi tüttürüyor. Neden Memduh dayının yerde debelenişine kulak asmıyor. İhtiyarların örselenmesine neden hayatın önemsiz ayrıntıları gibi bakıyorlar. Kimsesiz bir ihtiyarın bir kitap için yırtınışını alaya alıyorlar. Gizliden gizliye Memduh dayıya yapılan eziyetten hoşlanıyorlar gibi. Şimdi yanlarına gidip bunları sorsam, bana, ülkemizin Van Gölü'nden, Tuz Gölü'nden, Kireç kaynaklarından sözedecekler.. Birazdan Hüseyin ağbi gencin masasına gelir: ".mına koduğumun ihtiyarı. Evde onbin tane kitap var, ne yapayım senin üç kuruşluk malını" deyip ve sonra lafı başka yöne çevirir: "Kitap satılır mı? Kitap satan vatanını satar. Bu kitaplar bu ülkenin değeri. Osmanlı'nın malı bunlar. Yabancılar alsın götürsün istiyorlar. Yüz dolar alacağım diye, kaynaklarını, servetlerini yağmalıyor, açgözlü ihtiyarlar..!"..

Hayran genç, kapkara saçlı taşralı çocuk, çok üzülmüş, kendisini lüzumsuzca germiş Hüseyin ağbisini okşar gibi teskin ediyor: "Sen bulaşma bu adamlara Hüseyin ağbi. Bu adamlar ne verdi bu ülkeye!.."

Bu son gün. Memduh dayı bir hışımla girip kahveye Hüseyin ağbiye saldırdı. Hüseyin

Devamı Arka Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

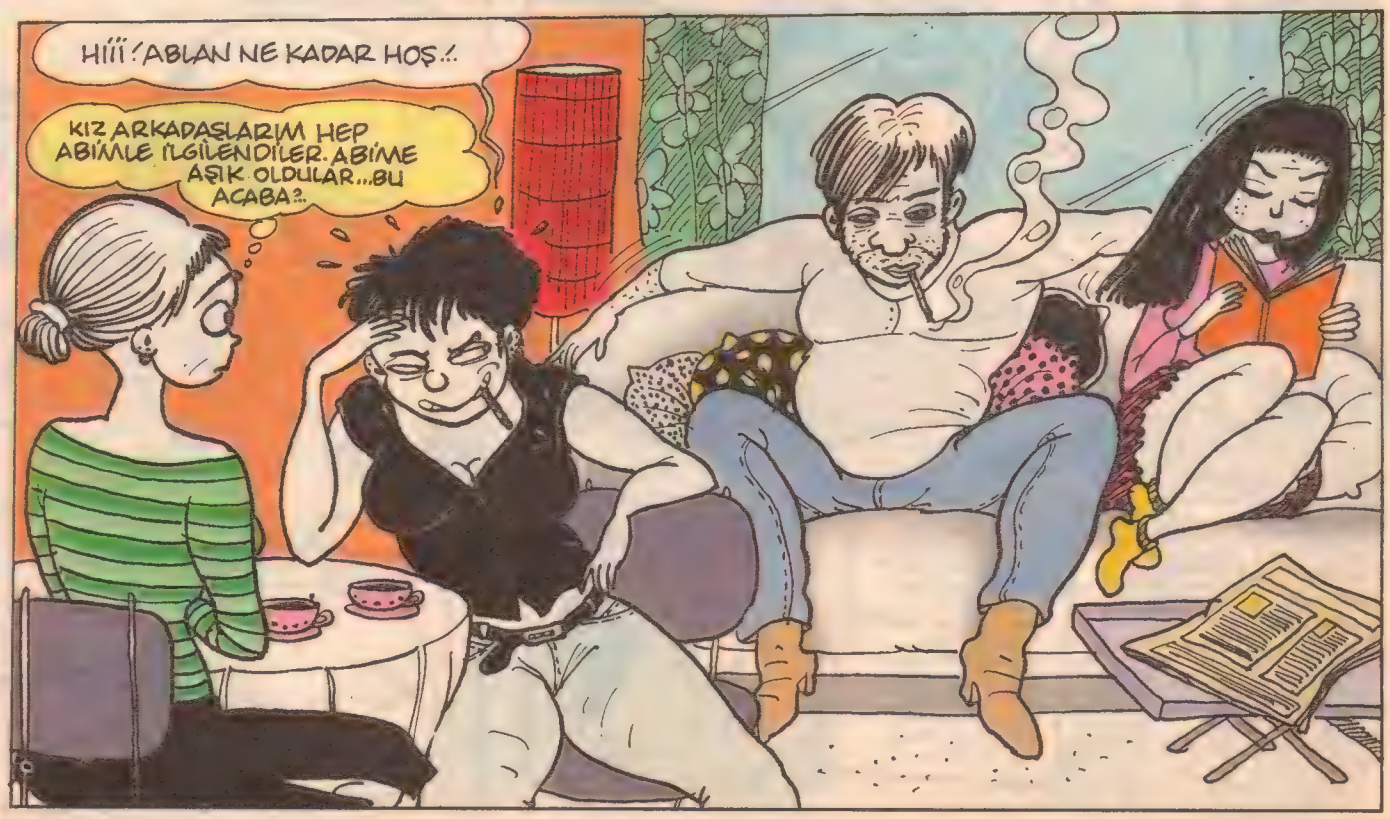

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

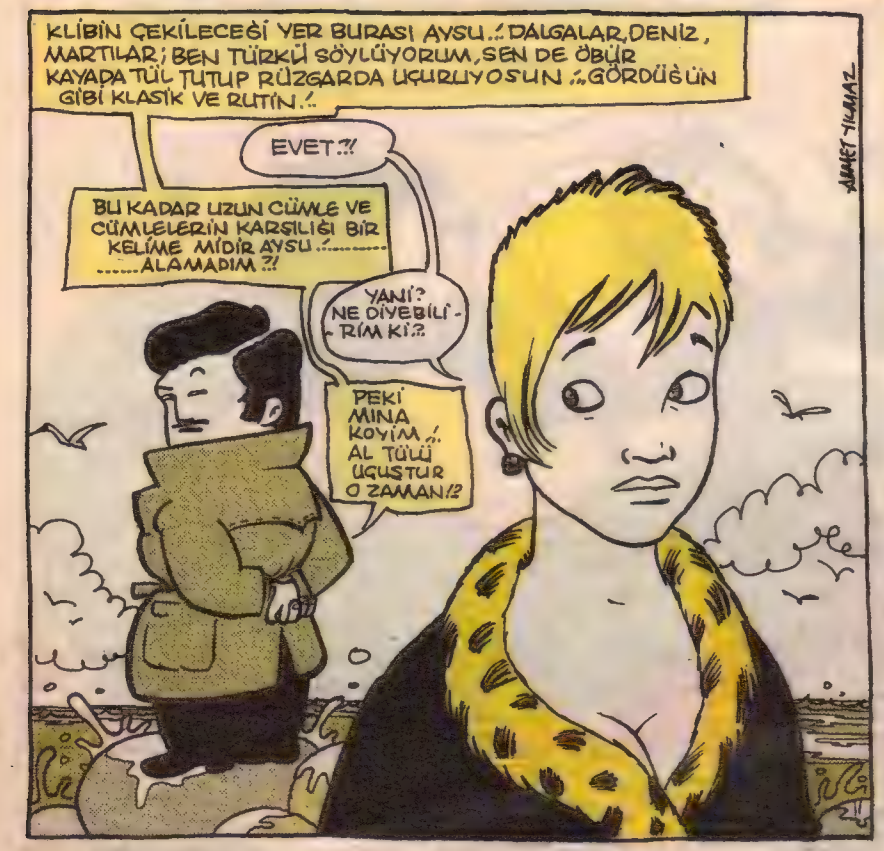

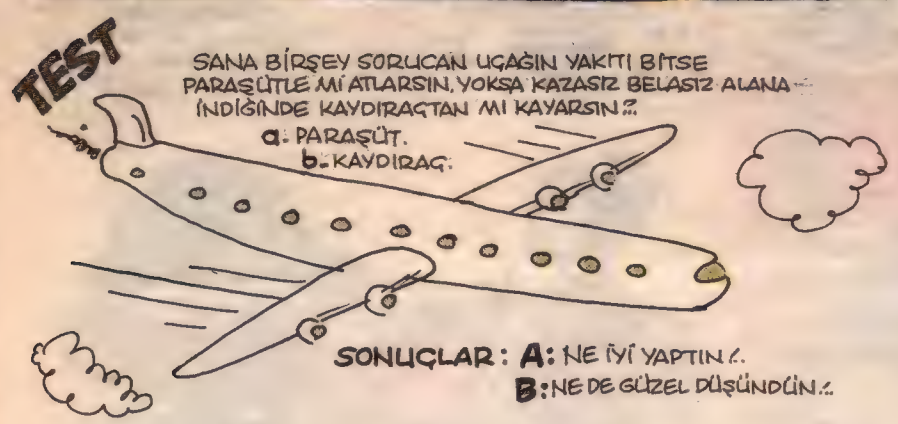

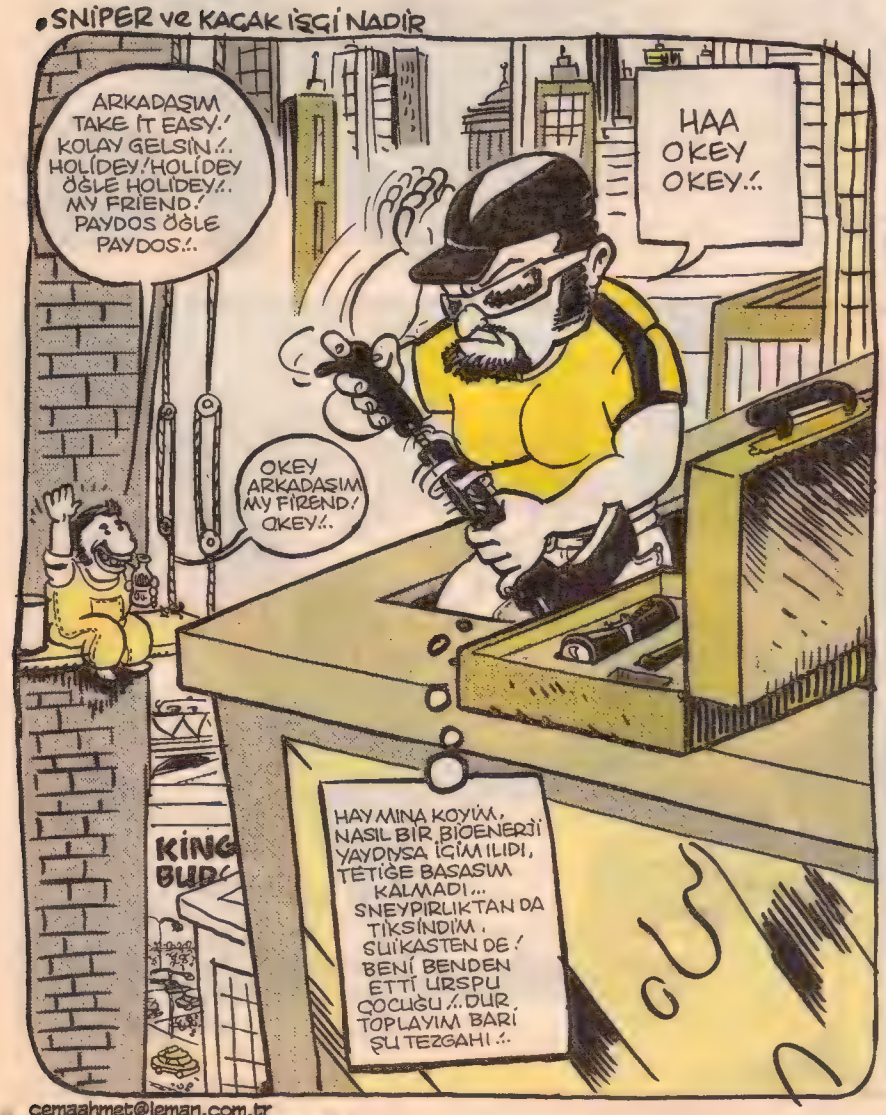

BU MACERANIN SONU.

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsefası

13 Sayfadan Devam

ağbi silkelenip yere fırlattı. Soluk soluğa yere düşmüş ihtiyarın başında Hüseyin ağbi. Soluk alıp verişi, haşlanmış sığır kemiğinin iliğini emer gibi. küstah bakışlı. Zafer kazanmış bir kahraman gibi kollarını kabartmış. Ayaklarının altında masanın altına girmiş Memduh dayı. Dişsiz ağzı. Girtlaklanmayı bekleyen. Boğuk, hınıltılı, cılız, ölmekte olan bir beygir gibi. Başından yukarı dev gibi. Tehditkar, gaddar, tam bir sadist gibi onu boğazlamaya kalkışmış Hüseyin ağbi.

Masanın altında, korku, dehşet ve umutsuzluk gözlerine yerleşmiş, acı çeken Memduh dayı. Yukarda, kartal gibi kollarını açmış sopa gibi küfürler savuran Hüseyin ağbi!

Kahveci küfürler duyulmasın diye Memduh dayının ağzına yapışıyor. Hüseyin ağbi: "Bırakın be.. Ne söyleyecekse söylesin," naralan.. Hayta gibi, tehditvari küfürler ne zevkli fırlıyor ağzından!

Memduh dayı aşağıdan bağırıyor: "Beni enayi yerine koydun!" Hüseyin ağbi son bir tekme atıp noktayı koydu: "Yok oğlum, kitap mitap yok. Unut kitabı!"..

Hüseyin ağbi, dalaşma sırasında götünden kaymış pantolonu düzeltti. Düzüşme sonrası bir acelecilik gibi. Taşaklarını yerine koydu, Memduh dayıyı sürükleyerek masanın altından çıkarttılar.

Hüseyin ağbi soluya soluya masadaki yakışıklı, genç üniversitelilerin yanına gitti. Büyük bir öfkeyle sarsılıyordu hala. Havalı ve başedilmesi imkansız karizmatik küfürlerden savurmaya devam ediyor: "ulan yaşlısın, ne emmeye gelirsin, ne gömmeye!"..

Memduh amca, delirmiş. İpe sapa gelmez, bozuk, yarım kelimelerle hırlayarak bağınıyor. O kadar anlamsız anlaşılmaz konuşuyor ki Memduh dayı, kahveci delirip delirmediğine baktı. Kahve sakinleri, dalaşmayı bir zevk, bir eğlence selinin ortasındaymış gibi ateşli, neşeli gözlerle izledi. Memduh dayının hırpalanışını görmeyen, deli gibi sarhoştur der, sendeleyerek ayağa kalktı. Önüne çay koydular. Düşen şapkasını silkeleyip verdiler.

Memduh dayının ağlamaklı bakışları, uzun uzun, oyun masasının kirli, duman renkli çuhasına dikildi. Tüm hayatını bir boy aynasında seyreder gibi ve kaybedilen son savaş gibi! Bir dalaşmaya daha gücü yetmez. Onbeş yıldır gözü gibi saklayıp hülyalar kurduğu ilahi mücevher, kaşıkçı elması değerinde kitabı kaybetmişti. Hüseyin ağbi, bir eşek düzer gibi arkadan ona saldırmış yere fırlatmıştı. Keşke, şimdi, delirecek, kahveyi dağıtacak kadar gençliği olsaydı. Silaha sarılacak, cinayet işleyecek, bir sopa tutacak kadar gücü olsaydı. Hüseyin pezevengi serveti çalmış, üstüne oturmuştu. İlerki masada Hüseyin ağbinin dolu dolu küfürleri hala camlara, ampullere, tavanlara kadar fışkırıyor!

Kahveci, bir an Memduh dayı öldü sanıp dehşetten donakalmıştı. "Yahu Memduh dayı, vereyim iki milyon bırak Hüseyin'in yakasını, her gün sizin hırgürünüzü çekemem ki?".. Memduh dayı bütün alemin kendisine karşı olduğundan emindi: "O kitabı ikiniz yediniz, ortaksın Hüseyin'le" diye hakaretle bağırdı..

O saate kadar, ortaya konuşan ve sakinliğini bozmayan Kahveci delirdi: "Kalk lan, çık dışarı..", garsona dönüp: "çıkartın şunu kahveden, adam bildik, ağbi dedik kahveye aldık, utanmaz herif, bizi de hırsız yaptı!"..

Memduh dayı kahvecinin paylamalarından çok korktu. Ortamı yumuşatmak, alttan alır gibi: "şurdan bir su verin!" dedi, sakinlikle. Kahveci: "Su-bu yok, hadi hadi hadi hadi dışarı dışarı dışarı!" deyip köpek defeder gibi sırtından bir kedi yavrusu gibi kapılıp, çekilip kapıya konuldu.

Dalaşmada incelmiş paltosu yırtılıvermişti. Usul bir sesle garsona: "bırak beni, tamam, çıkıyorum, bırak!".. Kapıda, üstünü başını silkeledi. Aşevi sefertaslarını naylon torbasına koydu. Paltosunun yırtık yerine hazin bir gözle baktı. Kurt gibi öfkelenmiş kahvecinin gözlerine yan gözle bir daha baktı. Irza geçmiş bir sapık gibi, utançtan bumbuz kesildi. Kahvenin içinde sıcak, neşeli, alaylı bir hava esiyor. Kahveci ortaya bağırdı: "Onu mu çekeceğim kardeşim bu yaştan sonra, bizim de işimiz gücümüz var, hergün hergün bir kitap davasıdır tutturmuş!"..

Memduh amca, çok uzun boyluydu, saçları ağarmış ama gürdü, kırış kırışı alnı ama dikti, kahramanca savaşmıştı işte, hakkını almak için, altını üstüne getirmiş, masaları dağıtmıştı. Belki bu ay sonunu da bu kitabın hayaliyle geçirecekti. Üstü başı toz toprak içinde, kirli bulaşıklar gibi gömleği. Paltosunun altında bir güğüm gibi balon gibi şişmiş kalbi. Bu kalp, bu kadar ucuz gömleğin, bu kadar eski bir paltonun altında kalmamalıydı. Yüzü paslı teneke gibi.

Bayatlamış bir dilim ekmek gibi uzun kemikli elleri. Bir çocuk gibi, üstüne yağ sürüp şeker döküp yeniden yiyebilir miyim bu elleri. Bütün malını kaybetmiş bir yahudi tüccarın kini saklı gibi hain hain gözleri, loş bir resim. Arabalar hızla akıyor, telaşla: "Beni karşıya geçirir misiniz?" dedi, usulca..

Koluna girdim, saatine baktı.. hiçbir şey olmamış gibi.. "Geç kaldık, pirince giderken, evdeki bulgurdan olduk, aşevinin kuyruğu uzamıştır" dedi..

Kitap, bir milyon etmezdi, ama bu korkunç yalnızlığı dağıtmaya yetiyordu belki. Karşıya geçene kadar kafasında neler planlamışsa, yepyeni ve sıfırdan bir hayata başlar gibi, hayalleri bırakıp, gerçek hayata şimdi başlayacakmış gibi: "Şuraya yanım çuval çekirdek getirsem, şu köşede satarım" diye mırıldandı.

Girtlağına kalın bir balgam birikti, öksürdü, öksürdü, yürüdük, yürüdük.. Arkamızdan Cemal amca yetişti: "Polise gidelim" dedi.. Memduh dayı elinin tersiyle kesip attı: "Şimdi polis, kitabı nerden buldun, antikadır diye başımıza çıkar!" dedi.. Cemal amca sustu. Bizle birlikte yürüdü. Yürüdük. Yürüdük. Cemal amcanın aklına bir fikir geldi: "Cumhurbaşkanına mektup yazıp herşeyi anlatalım, iyi adama benziyor!" dedi..

Parkın kenarından yürüyoruz, ışıklara kadar geldik. Kuzey rüzgarları kestane yapraklarını düşürüyor. İri eşek kestaneleri ayaklarımız altında. Yumuşacık: "kavhe mi yok gidecek" dedi.. koluna öyle sıkı sarılmışım ki, pişmanca kendini paylamaya başladı: "O deli oğlan tavlaya gelseydi, belki bu kadar sinirlenmezdim!"..

Sürekli saygı gösterisi yapmaya çağıran bir ses var içimde. Ne yapabilirim. Işıklar yandı, Memduh dayı, Cemal amcayla hoplaya hoplaya karşı kaldırıma geçti..

Ben bu tarafta kaldım. Arkalarından bakıyorum. Karşı kaldırımdan akıl hastası oğlan çıktı, Memduh dayı'nın önüne. Hırpalanmış, örselenmiş, yemyeşil çürümüş burnunun tam üstüne yumruk yemiş Memduh dayı, nerdeyse ağlayacak, sarıldı akıl hastası oğlana..

İlerde bir sokağı işaret etti Memduh dayı.. Eminim. Bir parti tavla oynamak istiyor akıl hastası oğlan.. Memduh dayı, oğlana sarıldı, koluna taktı.. Sıkıca.. Bir daha işaret etti deli oğlana: "Orada oynarız" gibi...

Öyle sarmaş dolaş.. Dünya tatlısı iki arkadaş.. Baktım arkalarından.. Ülkenin madenlerinden, petrollerinden, borakslarından, hepsinden büyük, hepsinden eşsiz, bir saygı, bir zerafet, bir nezaket.. Sanki ülkelerin ülkesi, vatanların vatanı, dağların en büyüğü, bu akıl hastası oğlanın tavla daveti... Hazinelerin gerçeği işte bu, akıl hastası oğlanın, saygı ve ciddiyetle Memduh dayı'ya tavla daveti... Memduh dayı, yine çayı bedavaya getirdi ya.. Dünya umurunda değil!..

nihatg@leman.com.tr

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·E·i·D·A·N

Dalıp gitmişim yazdığım şeye. Yaklaşık, bi saat filan geçmişti. Önce ne olduğunu anlayamadım; sanki, bi eksiklik vardı. Şöyle bi kafamı kaldırdım, 'ulan, sigara niye içmiyorum ben' dedim. Hemen pakete uzandım.. AEEAAYH! Bitmiş, bomboş, hiçbişey yok. Bi tane bile! Aman Allaam, boku yedim!. Ah Metin, ah, olacak şey mi be yavrum? Beynini sigeyim senin! İnsan durumu bi kontrol eder, belirli zamannarda.. Ne halt ederim ben şindi bu saatte, nerelere, kimlere giderim?!. Kısa süren bu güçlü şokun, ve beraberinde getirdii iğrenç sızlanmaların ardından, evin içinde müthiş bir arama operasyonu başlattım! Mutlakâ yedek, veya yarım bir paket olmalıydı, mutlakâ. Bütün kalbimle buna inanma gayretindeydim! Eğer öyle diilse, ya kendimi dehşetli bir törenle salaklık tacı ile onurlandıracak, veyahut, hayatta inandığım bütün değerleri reddetmeye, yeni baştan sorgulamaya hazırlancaktım. Neyse, aklıma kötü şeyler de getirmemeye çalıştım! Bi sigara pakedi nerede olabilirse, heryere bakıyordum. Yeni ceketimin, eski ceketimin ceplerine, masanın çekmecelerine, çekmeceleri çıkarıp karanlık boşluğa, buzdolabına, pantolanlara, eşofmana, ÇEKİLL! Sigtir git! -kedi ayaama dolanınca ona bağırdım- çok gergindim, aman tanrım, aman tanrım, veya, gerizekâlı, geri zekâlı! deyip duruyordum. Yavaş yavaş ümiidimi kaybetmekteydim. Daha önce baktıım yerlere, iyi bakamamış olmalıyım diyerek, tekrar baktım. GAARÇ! diye kanapeyi ortaya çekip, altını kontrol ettim. Bazısı tanıdık gelen, bazılarını ilk defa gördüüm yabancı cisimler duruyordu önümde. Küçük kurşun kalemler, iki siyah tükenmez, eşşek kadar bi martı tüyü, çekirdek kırıntıları, bi çay kaşıı, ne olduğunu anlayamadığım kıllı, eciş bücüş şeyler! Fakat, bir tek dal sigara düşmemiş mi yani şuraya? Yuh!. Son umudumu, çöp kutusuna saklamaktaydım tabii, onu en son çare olarak düşünmüştüm. Olmadı, sabaha kadar beni idare edebilecek izmaritlerle yetinecektim. Balkona çıktım koşarak.. CİYAAİK!

Geri zekâlı, geri zekâlı.. Çöpü, akşamüstü çıkarmıştım! Kutuya yeni koyduum market poşeti, içinde yeterli sayıda izmarit bulundurabilecek, zengin ve kapsamlı bir çöp değildi henüz!. Konserve kutusuyla bi litrelik pet şişenin arasında yakaladıım bi kısa'yı, içeri geçip hemen yaktım, sakin bi şekilde düşünmeye çalıştım! Odanın ortasında duruyor, sonra aniden yüzümde oluşan zavallı, yavşak bi gülümsemeyle hareketlenip, belirsiz bi noktaya kendimi fırlatıyordum! Katlı havuların arasına ve çatal kaşık çekmecesinin içine baktım.. 'Heryer' kavramı, anlamını yitirmek üzereydi. Heryerin dışında bi yer daa olmalıydı, oraya bakmalıydım. Ama orada da yoksa, 'heryer' denen şey genişleyecekti, uzay geometrisi, aynştayn, real sosyadat! Saçmalıyordum. Tek tesellim artık, aklımı uyuşturabilecek kadar düzenli bi biçimde saçmalayabilmekti. Bir insanın düşebileceği en berbat, en alçak, yerin dibine girerek utanması icap eden durumlardan biriydi böylesi.. Kafanı soktuğun bi ev var işte, karnını da doyurabildin, bişeylerle ilgileniyor, onlarla uğraşıyorsun; ama yine de, başka bi maddeye daha ihtiyaç duymak niye!? Zavallı insanoolu; bi orman dolusu panteri, geyiği sincabı, sana g.tüyle güldürecek zaafların, güçsüzlüklerin, peşini hiç bırakmayacak! Kumaş dikişi gibi kıçına yapışacak! Bu küçültücü durumlara devamlı düşecek, debelenecek, ancak 'bi zavallı olduğunu itiraf edebilmenin' sahte huzuruyla yetinerek, ruhunu zehirli duygularından arındırdığını sanacaksın... Bi an, böyle çok genel ve bilimsel bi şekilde düşününce, saatime bakmayı akıl edivердim: Vay be! Ben, daha geç sanıyordum. Gece üç'e kadar açık bi market var bi kaç kilometre ileride! Hemen çıkarsam..

Başka bişey olsa, imkânı yok bu kadar süratli giyinemem. Gömleğin düğmelerini, sıfır hatayla, beş saniyede ilikledim! Pantolonu ayaama geçirirken, hiç saa sola sarsılmadan, çok düz ve akıcı bi kayganlığa bıraktım kendimi! Eğer, yere eğilmiş çoraplarımı giyerken aynı anda da bi kolumu ceketimden içeri sokabilseydim, mükemmel olacaktı! Ayakkabımın bağcıklarına, kararlı parmak hareketleriyle, iki tarafı da eşit, sert ve acımasız bi fiyonk atıp, merdivenleri indim!. Dışarısı, soğuktu. Ay vardı gökyüzünde. Sokağı dönerek caddeye saptım.. Yolu yarılar gibi olduumda, ıslak asfaltın ve karanlık kaldırımların ilerisinde, marketin ışıltılı tabelasını ve içeri girip çıkan insan siluetlerini farkediyordum uzaktan. Yüzümde, aynı yavşak gülümseme belirdi. Fakat yanağımın bi ucunda da, 'ulan bunun neresi sevinilecek şey' diyerek, tüm neşemi reddeden bi kasılma vardı! İkisini de etkisiz hale getirmek için, dudağımı ısırarak yürüdüm..

Akşamsefası

LeMan MİZAH DERGİNİZ
OKUR MEKTUPLARI

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Kurtarın Öldüyorum

Bir bitikliğin öyküsü kalemimin ucundan kan revan damlayan... Kabulleniş... "Dünya yalan değil, insanlar yalan" demişti bir dostum... Değil dostum değil. Her şey gerçek...

Dişlerini Amerika'nın bilediği köpeklerin zoruyla kestirdiğim saçlarım, adımı ibneye çıkaran küpelerim ve sakallarımın yokoluşu, sokağa çıktığımda kan davalısını görmüş gibi bakan onlarca yobaz kelle. Ailemin bu itler tarafından kışkırtılması, hepsi gerçek. Babamın, demokrat geçinip burjuvanın copunu çakdırmadan .ötümüze sokan iki yüzlü patronumuz tarafından işten atılması, çok zaman evde yakacak odun bulamayıp, gazete ve eski elbiseleri yaktığımız, sofranızdan kalkmak bilmeyen tarhana çorbamız. Babamın yediği tüm kazıklara rağmen hala sağ partilere olan düşkünlüğü, aynı zamanda beni TERÖRİST, KOMÜNİST, ATEİST gibi kavramlarla itham etmesi. Hepsi gerçek.

Daha ne kadar sayayım dostum!.. Sesimi yükseltecek bir dağ yamacı, içimdeki isyanı, kiri bastıracak bir sonsuzluk yok. Yumruğumu sıkamıyorum artık... Eziliyorum... Yalnızım ve korkuyorum.. Ölmekten değil isyanımın beni boğmasından.

Buradan nefret ediyorum. Sokağa çıktığımda çoban köpekleri ve diğer iki ayaklı yaratıklarla didişmekten bıktım... Ailemle, yoksullukla, cahillikle, kendimle, kalemimle didişmekten bıktım... Yalnızlığım beni ürkütüyor. Ne olur yalnız bırakmayın beni. Yalnız olmadığımı bileyim. Yumruğumu sıkıp göğe kaldırmayı, devrim marşlarını, özgürlüğe kanat çırpmayı, savaşmayı tekrar öğretin bana... Yoksa yenilip kaybolurum... Çoban yok. Kurtlar dadandı bana... Kurtarın ÖLÜYORUM!

Ergin

Sevgili Ağabeyime Mektup ve Ceren'e...

Hatırlar mısın ağabey. Senle hep durduk yere tartışırdık, kavga ederdik. Birbirimize yazdığımız mektuplarımızda hâlâ ederiz ya, neyse. Seninle hiç anlaşamadığımı sanırdım hep; ama aslında en iyi senle anlaşırmışız sanırım. Bunu sen şimdi içerdeyken anlıyorum. Biliyorsun abi; ben şimdi yalnızım, tekim. Şimdi derdimi anlatacağım bir abim yok yanımda. Sevincimi, mutluluğumu da... Ama şimdilik yani. Biliyorum ki yakında çıkacaksın oradan. Yeniden senle dertlerimi ve sevinçlerimi paylaşacağım. Sonra yeniden kavgalar edip tartışacağız seninle değil mi? :)

Kusura kalma sevgili Leman. Aslında bu mektubu canım abime gönderecektim ama 14 Eylül sayılı Leman'da sevgili abim (öz abim değil:) Üzeyir Karahasanoğlu'nun mektubunu gördüm. Düşündüm ki eğer mektup yazabiliyorlarsa (hâlâ), Leman'ı da oradaki herkes okuyabilir. Gerçi abim de sizin hastanızdır. Sürekli Leman okur. Yani anlayacağınız sizin aracılığınızla abime seslenmek istedim.

Ve sen sevgili Ceren... Ne mutlu sana hayatında kısıtlı da olsa yaşamışsın aşkı. Olmasa da barby bebeğin, olmasa da fını fını topacın yaşamışsın aşkını. Ne mutlu sana! Şimdi bana kızma Ceren. Biliyorum. Yaşamasam da aşkı, evet seni anlayabiliyorum. Ama sana bunları anlatmamın sebebi sadece seni kendimle kıyaslamamdır. Sanırım sen benden daha şanslıymışsın (Tabi bana göre). Biliyorum bilmesem de, yaşıyorum yaşamasam da aşkı. Yani acını anlayabiliyorum. İnsanın sevdiği, değer verdiği şeyleri yitirmesi gerçekten de çok acı verici. Ama Ceren biliyormusun; benim kaybedeceğim, onu çok seveceğim bir sevgilim olmadı asla. Sen nasıl çocukluğunda bir bebek veya topaç özlemiyle büyüdüysen, ben de hayatı anlamaya başladığımdan beri sevgiye hasretlendim hep. Ama hiç kendimi yormadım, bunun için kendimi de zorlamadım. Çünkü bunun benim elimde olmadığına inanıyorum. Ve inanıyorum ki o kişi bir gün beni bulur. (Umarım).

Umarım Ceren çocukluğunu kaybetmezsin. Ve abicim umarım Tekirdağ'daki hücrende bu yazıyı okursun.

ak_erkan2@yahoo.com

Bir Tutam Hayat

Sevgili Leman ve dostları... Zaman hızla alıp savuruyor insanları. Kimisini çıkmaza, kimisini güneşe yani mutluluğa...Biliyorum ki hiç birimiz mutlu değiliz. Ama mutsuzluğumuz kadar da mutluyuz. Sevdik yaşamayı, çünkü sevdiklerimiz vardı. Koskoca bir kavgayı omuzlayıp sırt sırta dövüştüğümüz yoldaşlarımız... Yalnızlığı hiç tanımadık, tanımlayamadık. Çünkü şiirlerimiz, türkülerimiz yanımızdaydı. Umudun ezgilerini ıslıkla söyledik. Gözlerimizin yaşıyla besteleyip, yüreğimizle haykırdık. Sonra bir kasırga koptu. Büyük bir deprem oldu beynimizde. Düşlerimiz, umutlarımız enkaz altında kaldı. Yalnız, yapayalnız kaldık. Zaman hızla savurdu bizleri. Kimisini çıkmaza götürdü, kimisini mutluluğa. Şimdi karmakarışık duygular içerisinde umutsuzca gelmeyeceğini bile bile mutluluğu bekliyorum. Çünkü yepyeni bir hayata başlamak istiyorum. Bir avuç, bir tutam mutluluk dostlar. Dilenmiyorum, yanlış anlamayın. Ama biliyorum ki benim gibi bir sürü yalnız insan var. Eğer siz de o insanlardan biriyseniz ve hayata yeni dostlarla başlamak istiyorsanız, hepinizin mektuplarını bekliyorum. Çünkü Lemancılar doğrulan gören insanlardır. Hoşça dostçakalın.

Hüseyin Adalı - Sabuni Mah. İkinci Firuz Sok. Yusuf Öztürk İş Merkezi/Edirne

Merhaba Güzel İnsanlar

Ben Siirt Eğitim Fakültesi'nde okumaktayım. Çoğu zaman son 650.000 liramı Leman için sakladığım olmuştur. Leman ailesine, bizlere her hafta verdiği "nimetten" dolayı teşekkür ediyorum. Yüzbin'i aşkın nüfusu ve üçbin fakülte öğrencisine rağmen defolu da olsa bir sinemamız bulunmamakta... Yazkış çamurlu sokaklarıyla ve günlük değil de haftalık akan sularıyla Siirt'imizi kimseler duymadı, görmedi... Tabi ki seçimlerde her zaman ki gibi, şu büyük (!) partilerimiz, 4x4 cipleriyle, yakasında siyasi amblemi, siyah ve lacivert takımlarıyla hemencecik geliveriyorlar. Şöyle yapacağız, böyle yapacağız diye... Nerdeyse Akdeniz ve Ege denizini Siirt'e getirecekleri bile söyleyecekler utanmasalar! Ama her şey rağmen, Ahmet Kaya'nın da dediği gibi "Elbette bugünler gelir de geçer babam..."

Brindar/Siirt

Selam

Ben yaklaşık 6 aydan beri Leman okuyorum, ve inanmıyacaksınız; Leman'ı ilk aldığım aydan sonra 2 ay dışarı çıkmadım, kimseyle konuşmadım. Hep evde hatta odamdaydım. Artık herşey bana iğrenç ve değersiz geliyordu. Çünkü her şeyi görüyor ve anlıyordum. Gerçi önceden de görüyordum (görülmüycek gibi değil ki) ama bu denli değildi... Ben 15 yaşındayım ve çevremde hiç istemediğim şeyler oluyor. Örneğin hiçbir arkadaşımla istediğim şeyleri konuşamıyorum. Çünkü onların konusu sadece erkekler ve erkekler! En önemlisi ve en ilginci olan da annem ve babam. İkisi de eski devrimcilerden, yapmadıkları etmedikleri kalmamış. Yanlarında kaç insan öldürülmüşte yine yılmamış, yıkılmamışlar. Ama şimdi öyle mi?.. O eski devrimci, yıkılmaz insanda bir damla heyecan, umut, çaba yok. Niye böyle oldu bilinmez. Örneğin babama ya da anneme bir olayı veya konuyu anlatıyorum (özellikle Leman'da geçen konuları), nasıl böyle yaparlar, neden böyle insanlar diyorum... Babam da annem de "Bunda ne var ki kızım, artık böyle ve böyle gidecek. Biz onlar için o kadar jop yedik, eziyet gördükte ne oldu. Sen yorma kafanı bu işlere!" diyorlar. Evet bu ve bunun gibi sözler duyuyorum. Niye böyle oldu biliyor musunuz? Ben biliyorum; öğrendim. İnsanların umutlarının, heyecanlarının ve en önemlisi aşklarının ve amaçlarının yok olmasından... Ama ben bir şey daha biliyorum. Bu umutlar, amaçlar, aşklar asla bitmemeli, tam gaz devam etmeli.

Tüm Lemanseverlere, çalışanlara ve Nihat Genç'e sevgiler.

Radiohead

Uçurtmam Tel Örgülere Takıldı

Merhaba Leman ailesi ve okurları... Ben Leman'ı yeni okumaya başladım ve devam edip etmeyeceğime henüz karar veremedim. Leman okuru olmayı deneyeceğim... Bir Leman okurunun bana verdiği bir dergiyi okudum. Özellikle Okur Mektupları köşesi çok hoşuma gitti. Okuyacağım bir derginin diğer okurlarıyla iletişim kurabilmek çok güzel. Leman'ı tebrik etmek lazım.

Leman'a yazanların çoğu Komünistim, Devrimciyim, Solcuyum vs. demekte. İşte bu nokta gerçekten çok düşündürücü. Kabul edersiniz ki, ülkemizdeki çarpık düzenden dolayı; birçok insanın yalnızca öfkesini kusabilmek için bu söylemlere başvurduğu bir gerçektir. Bu konular bu kadar basit değildir ve gerçek yolcular için sadece söylemden ibaret değildir. Leman okurlarını duyarlı olmaya davet ediyorum. Gerçek yolculara, bedel ödeyenlere saygı duyalım ve lütfen konuşurken solcu, yaşarken karambolcu olmayalım.

Bir başka konuysa 5 Ekim 2002 tarihli dergide mektubu yayınlanan Bilge'ye birkaç şey söylemek istiyorum... Merhaba Bilge... Kardeşin Aytaç'a selam eder, en kısa zamanda kavuşmanızı temenni ederim. (Hala cezaevinde ise). Toplumumuz genellikle mahkumlar hakkında ön yargılı düşünmektedir. Senin bunu aşabilmiş olman ve senin gibi insanların varlığını bilmek mutluluk verici. Ama izin verirsen sana bir sorum olacak: Kardeşin cezaevine girmeseydi yine aynı düşünce içerisinde olurmuydun? Samimi olarak cevaplamanı isterim...

Mektubuma son verirken, insanlara hayatı sevmelerini ve tadını çıkarmalarını tavsiye ediyorum. Tabi ki hayatın tadını çıkarmak, kendini gerçeklerden uzak tutup, suni ve değersiz eğlence(!)lerin içine sokulmak değildir. Hayatın tadı kimi zaman göz yaşlarında gizlidir. Herşeyden önemlisi özgürlük elinizde. Üstelik size AŞK da yasak değil. Aşk'a inanın. Her şeyde Aşk'ı, Aşk'ta her şeyi bulacaksınız. Unutmayın; Aşk uğruna yapılan her şey kutsal bir eylem değeri taşımaktadır. Herkese sevgi ve saygılarımla...

Ercan Tanrıverdi
Kapalı Cezaevi A/5 Edirne

Tanımak ve Paylaşmak!

Merhaba Leman ve sevgili okurları... Ben henüz lise son öğrencisiyim. Aslında hayata hep iyi yönlerinden bakan ve bütün güzellikleri yaşamaya çalışan biriydim. Ta ki bu yıla kadar.

Neden bu yıla kadar? Çünkü düzeni bozuk sistemi yeni farketmeye başladım. Yoksul insanları, çıkar üstüne kurulan dostlukları, bencil insanları yeni yeni tanıyorum. İnsanlar artık aşklarını bile güzel yaşayamaz olmuşlar. Birbirlerine hakaret etmek, kırmak, incitmek normal sayılır olmuş. Düşünce suçlularını (ki böyle bir şey nasıl suç olarak görülebilir hala anlayabilmiş değilim) cesaretlerinden dolayı tebrik ediyorum. Leman Dergisi'ni bir aydır okuyorum ve okumaya devam edicem. Okur Mektupları sayfasına fikirlerini yazıp gönderen herkese teşekkür ediyorum. Bana hala bunları önemseyen insanlar olduğunu gösterdiler. Hepsiyle fikirlerimi paylaşmak istiyorum.

Esra / Neslişah Mah. Vatan Cad. Emlak Konutları G-2/13 Fatih/İstanbul

Katliamın Sığ Sularından

Yazılanlar, çizilenler ve anlatılanlar kimimizi hiç ilgilendirmedi. Bir çoğumuz sustuk. Elimizden ne gelirdi ki... Kendi kendimize kahrolduk. Hiçbir şey yapamadık. O güzelim doğa, o kıyılar, o kayalıklar birer birer gömüldü maziye. Şimdi iş makinalarının gölgesinde balık tutmaya, denize girmeye mahkumuz. Oh olsun bize... Hem bu daha başlangıç. Asıl olacakları tarih, doğanın intikamı diye yazacak ve pişman olması gerekenler artık yaşamayacak.

Ben Giresunlu bir gencim. Her gün yaşanan bu vahşeti aynı gözlerle ve aynı nefretle izleyerek yolculuk ediyorum. Sahil yolu artık onların. Hepsine hayırlı olsun!.. Ama bu rezalet herkesin canını birgün acıtacak. Bu olanlar sanmayın ki yanımıza kâr kalacak. Teknolojiyi iş makinaları sanan halk, birgün gereğinden fazla uslanacak! Çünkü yavaş yavaş herkesin damarına basmaya başladılar. Benim içimdeki volkanın patlaması gördüğüm o en son rezaletle mümkün oldu.

Çocukluğumuzu silip süpürdüler; salıncaklarımızı, kaydıraklarımızı, çınar ağaçlarını bir bir yok ettiler. Geçmişimin buğulu penceresinden içeri baktığımda gördüğüm hiçbir şey şimdi yerinde yok. O koşarken düştüğüm ağacın dibi, o dudağımı kanatan salıncak demiri, saatlerce başından ayrılmadığım kaydırak... artık yok! Sanki hiç yaşanmadı o zamanlar. Bizler yoktuk sanki. Durun diyecek gücümüz de yoktu. Bir gün yine dolmuşla eve dönerken başımı çevirip baktığımda iğrenç bir boşlukla karşılaştım. Çocukluğumun yalnız parkı peşkeş çekilmişti değişme (!) uğruna. Dümdüz edilmiş bir tarih vardı gözümün önünde. İçime dolan soğukluk ve derin bir iç çekiş... Neden?

Şimdi duygusal olmanın tam zamanı. Çünkü yaşadığım kasabanın ve benim çocukluğumun tek parkı artık yerini asfalt yollara bırakıyordu. İşte bunu herkes anlayamaz. Hani o markalarını botlarımıza, postallarımıza kazıdığımız buldozerlerin üstündekiler de, onları meraklı gözlerle aptalca seyredenler de... Herşeye rağmen geç kalınmış bir müdehale artık kör etmeyecek. Bu vahşeti göremeyen siz dostlarım, şunu bilin ki o güzelim Karadeniz kıyıları yok oldu, bitti. Dağların etekleri bir bir kirlendi. Ben de aynı işkenceyi görmeye devam ediyorum. O yolculuk hergün sürdükçe birazcık daha gömüleceğim...

Hakan Karaahmetoğlu-Espiye/Giresun

Halkımıza...

Şu anda oturmuş sizi düşünüyorum. Son zamanlarda hep bu vesileyle gözlerimi kaçırıyorum uzaklara. Aslında uzak dediğim yer tam şuramda, sol göğüs kafesimin içinde. Kalbimle arama koymuş olduğum mesafe kilometreleri de aşıyor...

Yasaklar büyüttü bizi, tanımlayamadığımız baskılarla beraber. Acıları emzirdi bizi, anamız ne kadar vermek istese de baldan şifalı ak sütünü; o süt, damağımızda acımsı oluyordu. Kanımızda var artık acı çekmek, tenimize kara bir ben gibi yapışmış. Hiçbir estetik uzmanı sökemiyor onu bizden... Bir tek bir zamanlar içinde bulunduğumuz hayat kavgasındayken hatırlamıştık insan olduğumuzu ve silinmişti ruhumuza, tenimize ve kanımıza işleyen acımtırak lekeler. Onurumuz coşmuştu ve paylaşmıştık yarın yanağından gayri her şeyi... Temizdi düşlerimiz, imkansız görünse de, çocuksu olduğu söylense de... Kavgamızda kaba kuvvet, zorbalık, baskı yoktu. Kötülükler ülkesinde azınlık olarak iyiliğin mücadelesindeydik ve tek silahımız doğrularımızdı. Halen de olduğumuz gibi... Bizi anlayanlar alınlarımızdan öptüler, anlamayanlar küfrettiler beşikteki çocuğumuza, mezardaki ecdadımıza kadar... Ne yapalım tepkimizi zamana bıraktık, tek umudumuz güneşin doğuşu olmuştu... Ama güneş doğduğu gibi batıyordu hergün.

Doruklara sevdalılar topluluğuyduk. Hedefimiz güneşi zaptetmekti. Güneşte bizi evlatlığa kabullenmişti. Adımız güneşin çocukları olarak söyleniyordu artık. Güneşi gören ve arzulayan her yere. Bu lütuflara rağmen ayaklarımız yerden kesilmemişti. İyiliğin savaşçıları olarak görevimizi sürdürüyorduk. Yeni insanların, yeni yerlerin çekim alanına kapılıyorduk, rüzgara uyum sağlayarak. Fırtına olup estiğimizde hasımlarımızı kendi evlerine, sığınaklarına hapsediyorduk. Mekan özgürlüğü tamamıyla kendi eksenleri etrafında dönmeleriyle mümkün oluyordu. Yalnız iyi niyet düşüncelerimiz düşmandan yana oluyordu. Çünkü düşman da bizim gibi bir insandı ve ana kuzusu bir genç kızın sevgilisi... Bir çocuğun babası olarak canlanıyordu gözümüzde. İşte bu yüzden iyi niyetimizle bitirici vuruşu yapamıyoruz. İyiler iyi olduğu için her savaştan yenik ayrılıyordu. Biz de bu nedenle bir yenilgiden diğer yenilgiye gemilerle gidiyorduk şehrin görünmeyen limanlarından. Anladık ki sonunda, zalim olmayı öğrenmeden bu savaşı hiç kazanamayacağız. Ama zalim olmak ve olmaya çalışmayı hiçbir zaman anlatamayacağız yüreklerimize. Çünkü duygusal insanlar kalplerini beyinlerine gardiyan yapmışlardır. Her ne kadar otoriter olsakta duygusallığımız bizi pişmanlığın cenderesinde yakıyor, kavuruyor ruhumuzu bile.

Özlem Gül Yaşar
Tam Açık Cezaevi Halk Koğuşu Burs

CNR
İstanbul Uluslararası Kitap Fuarı'nın yeni adresi CNR EXPO 13-22 Aralık 2002
Metro ile ulaşım
CNR EXPO Fuar Merkezi Yeşilköy 34830 İstanbul Tel:(212) 663 09 45 Faks: (212) 663 09 73-74

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ
yeniHarman
HABER · SPOR
YORUM · POLİTİKA
ARAŞTIRMA · KÜLTÜR-SANAT
MİZAH · TARİH
RÖPORTAJ · DÜNYA
MEDYA · KAİNAT
filtresiz, anti küreselci, bol dumanlı gazete..

SAYI: 574
7 KASIM 2002
PERŞEMBE
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: Sabah Gazetesi - Dergi Bölümü • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

bahadirboysal@yahoo.com

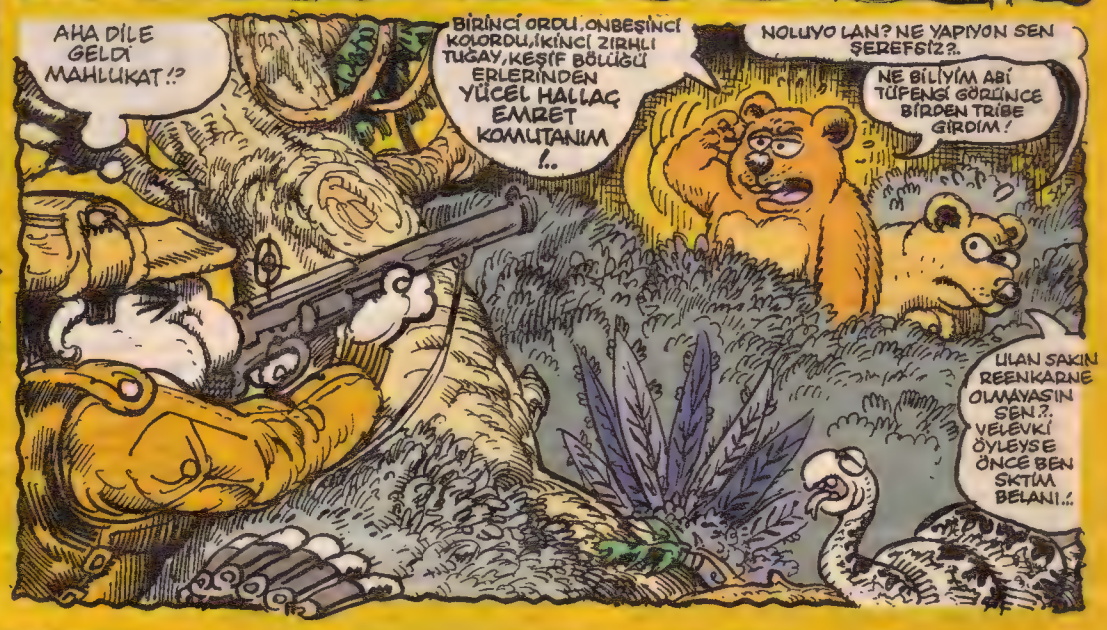

575

14 Kasım 2002 Perşembe 152209 Sayı: 2002/46- 700.000 TL. (KDV Dahil

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

K.K.T.C-900.000 TL.

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

GELİR DAĞILIMINDAKİ FARK KAPANIYOR!

Zenginin Fakirleşmesi de Züğürdün Çenesini Yorar

Dünyanın gelir dağılımı en bozuk ülkeleri sıralamasında ilk sıraları kimseye kaptırmayan Türkiye'de fark kapanıyor. Zengin ve yoksul arasındaki 27,2 katlık fark 20,1'e indi. Bu tabii ekonomik büyümeden, gelir paylaşımı adaletinden ya da yoksullar lehine sosyal politikalar uygulamasından kaynaklanmıyor. Son kriz gelir durumu iyi zenginleri de vurdu. Özal'ın meşhur ortadireğinin yerinde yeller esen, yoksullar kuru ekmek bulamazken, zenginler de son krizden paylarını aldılar. Aslında gerçekten bu ülkede insanlar çocuklarına sıcak bir aş yerine taş pişirecek hale geldi. Hem de milyonlarcası yurdun her yanında.. Bunlara "Öteki Türkiye" denildi.. Bir yandan da ülkenin Belçikası, İsviçre'si denilen hatırı sayılır bir zengin sınıfı oluştu. Bunlar köpeklerle, koruma ordularıyla korunan sitelerine çekilip varoşların ve Öteki Türkiye'nin patlayabilecek sosyal öfkesinden kendilerini uzak tutmaya çalıştılar. Manyaklığa varan bir tüketim çılgınlığı da yaşandı, yaşanıyor. Yani herşey ölçüsüz, bozuk, düzü olmayan zalimce ve insanlık dışı.. Şimdi biraz olsun dengeye gelen olgu ise hiçbir şeyi düzeltmiyor, zaten kolay kolay birşeyin düzeleceği de beklenmiyor. Kantarın topuzu kaçmış bir kere... T.

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

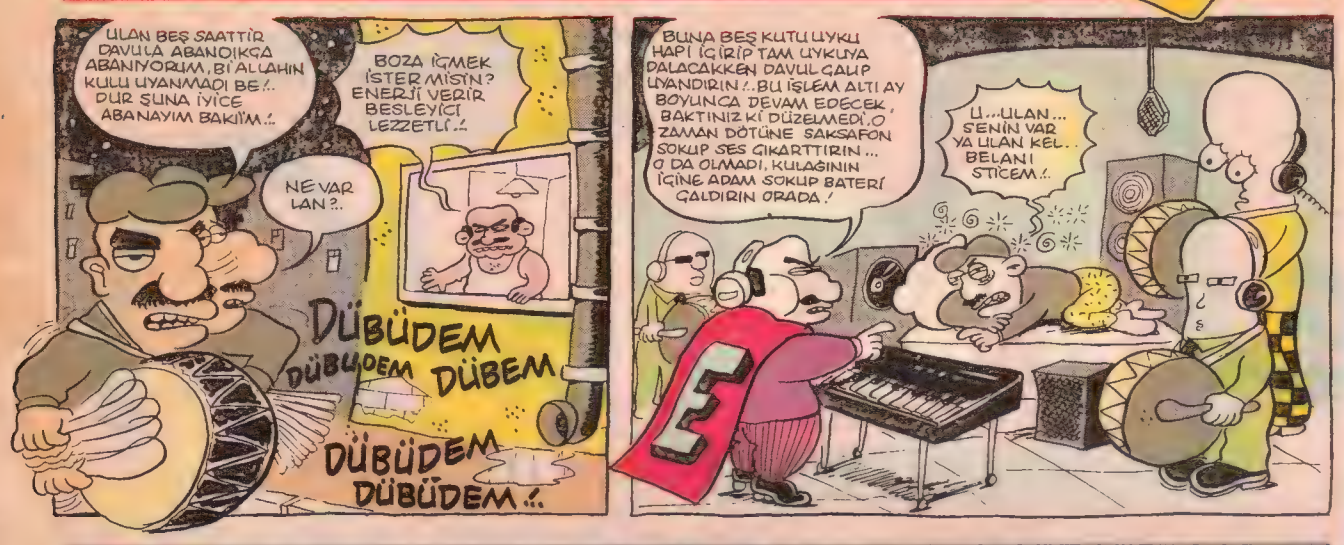

HAİN EVLAT ÖYKÜSÜ

Can Barslan

GEZO MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

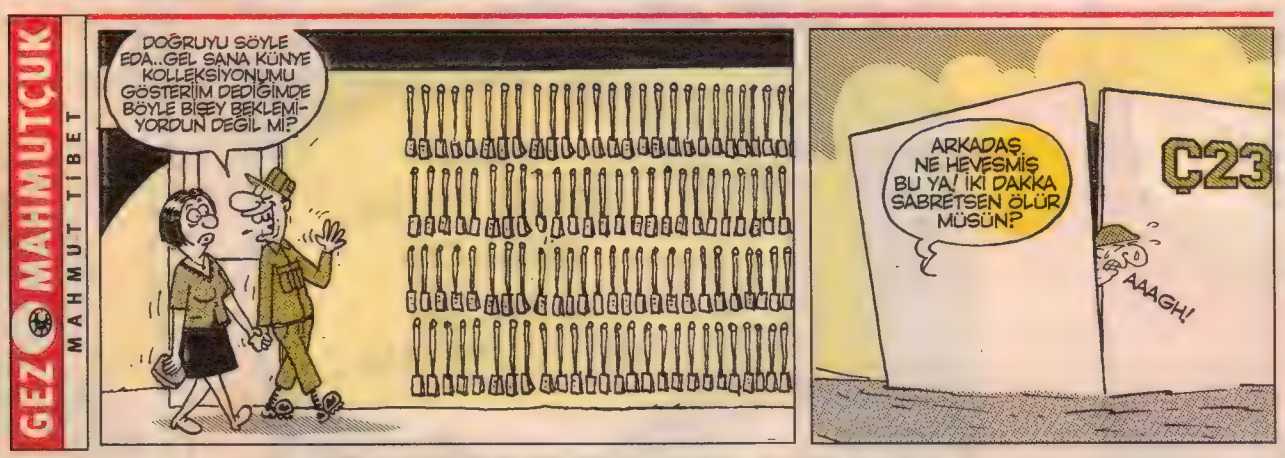

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

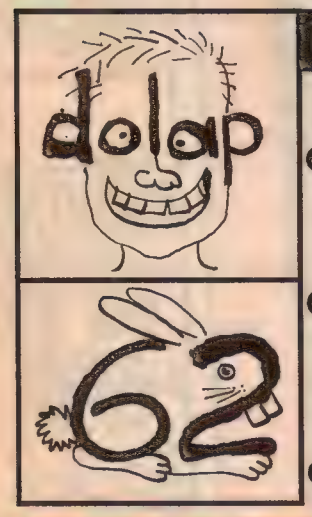

Dolap adamı & 62 tavşanı

1. Dolap adamı 'dolap' yazar yazmaz, insana bakan bir gizli surettir.. **62 tavşanı, psikopatımsı bir uğraş sonucu ortaya çıkmış bir zorlama figürdür!..**
2. Dolap adamı, kendini harflerin samimiyetine terketmiş bir kalenderdir, sözeldir... **62 tavşanı, rakamların soğukluğunu taşır, sayısaldır!..**
3. Dolap adamı, korkutucu basitliği ve gülümser ifadesiyle pozitif elektrik simgesidir... **62 tavşanı, negatiften de beter nötr haliyle muamma bir ruh halinin ferdidir!..**
4. Dolap adamı, şeklinden oluştuğu kelimeyi bünyesinde belirgin olarak taşıyan sakin ve dingin bir şahsiyettir... **62 tavşanı, oluştuğu rakamı tamamen asimile etmek ister tipli bir kurnazdır!..**
5. Dolap adamını herkes çizebilir, o herkesin dostudur, kitlesi geniştir. **62 tavşanı, daha zor çizimiyle sınırlı bir kesimin elemanadır!..**
6. Dolap adamı, insana cepheden bakan bir sempatiktir.. **62 tavşanı, başı eğik, kıçı çıkık pozisyonuyla sinsilik teşebbüsünde gibi bir antipatiktir!..**
7. Dolap adamı, istenirse somurtuk da yapılabilen bir karakter zenginidir. **62 tavşanı, Bugs Bunny özentisi bir karaktersize benzer!..**

vö@leman.com.tr

(Sebla Koçan'ın katkılarıyla, çizimler: tatar sekreter!)

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

ERDENER ABİ

PANTOLON METİNFİDAN

metinfidan@leman.com.tr

Akşamsefası

LeMan

Seçim meydanlarında kendisi için birşey istemediğini söyleyen AKP lideri Recep Tayyip Erdoğan, başbakan olmak için her yolu deniyor.Erdoğan, Cumhurbaşkanı Sezer'in "hukuku siyasallaştırmayın" sözlerine, "Milli iradeyi kimseyle paylaşmayız" diyerek tepki gösterdi...

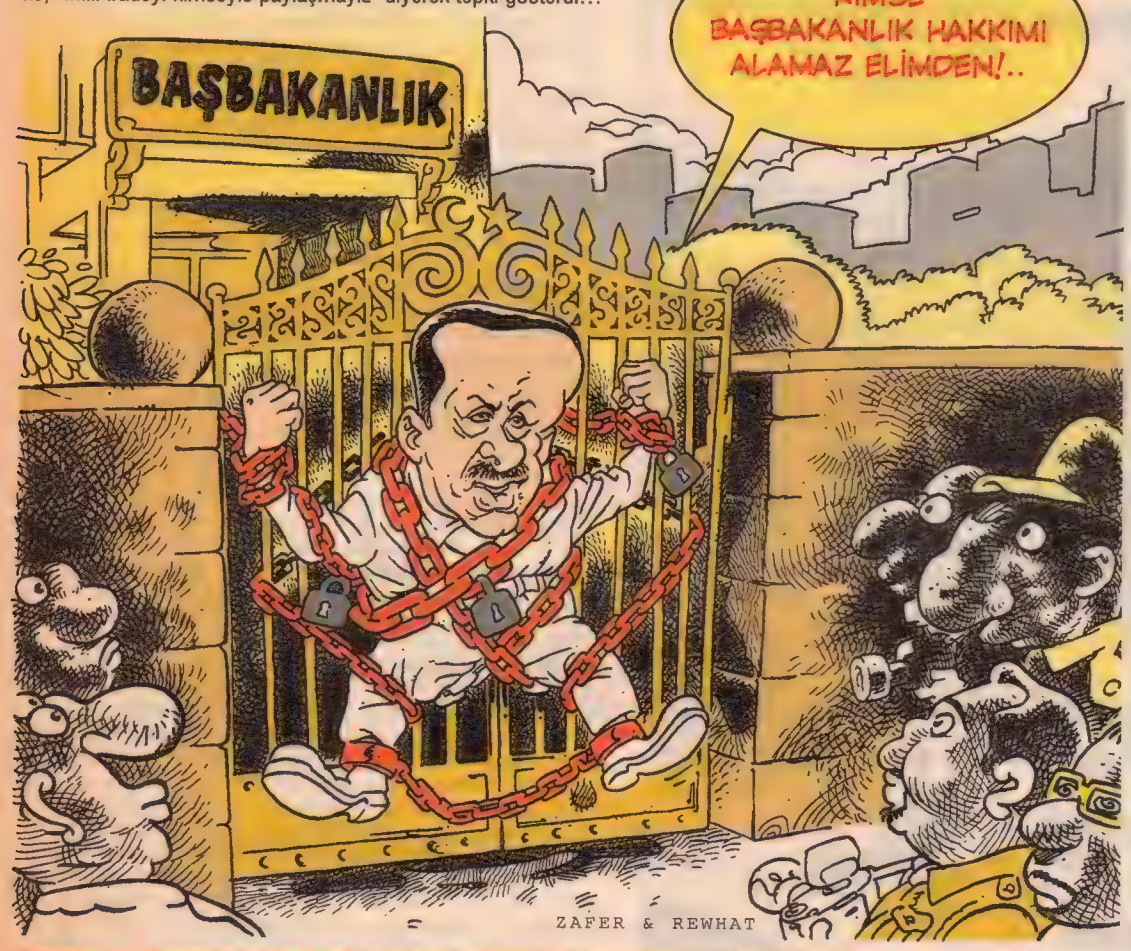

KOFİ ANNAN'IN KIBRIS PLANI

* İki toplum arasındaki kaynaşmayı pekiştirmek için Rauf Denktaş Selanik'te, Klerides ise Kayseri-Talas'ta 6 ay yaşayacaklar... Kofi Annan, ayda bir iki lideri de ziyaret edip erzak bırakacak!..

* Türklerin azınlık psikolojisinden kurtulması için adaya 3000 kadar zaza yerleştirilecek, 8-10 noktaya da iskandinav serpiştirilecek!..

* Dönüşümlü başbakanlık önerisi tutmazsa, vardiyalı başbakanlık gündeme gelecek; sabah 04:00'da göreve başlayan günün ilk başbakanı, öğleden sonra 16:00'da, başbakanlığı bir nevi taksi gibi diğer lidere bırakacak... Başbakanlığı sırasında, kendi toplumunu kayırır tavırlara giren lider, CNN - BBC ortak yayınında uzmanlar tarafından "diplomatik pis" ilan edilecek!..

* İki tarafın kumarhaneleri arasında 24 saat marka, iskambil k âğıdı, içki, sıcak servis, nakit para alışverişi sağlanacak... Bir tarafa gelen turist, rehber tarafından yanlışlıkla olmuş gibi diğer kesime de götürülerek gelir seviyeleri eşit tutulacak!..

* Garantörlük anlaşması işleyecek... Herhangi bir 'ibnetörlük' olursa, kriz masası kurulacak... Kriz masası Anamur'a bakacak...

* Bakanlar Kurulu'nda altı rum, üç türk bakan olacak.. Plaj voleybolu sırasında iki rum bakan türk tarafına geçecek, bir rum açıkta kalacak.. Bakanlar Kurulu'na teknik direktör Celal Kıbrizi de istediği zaman katılabilecek...

* Dünya Bankası'ndan gerekli para gelirse, Kıbrıs ters çevrilecek, ucunun Türkiye'yi değil, tarafsız bir bölgeyi göstermesi sağlanacak!.. Çiller, Yılmaz gibi ex liderlerin iki-üç yıllığına Kıbrıs'a gönderilip her iki tarafın birbirlerine şükretmeleri ve barış içinde yaşamaları kesinleştirilecek!..

Vedat Özdemiroğlu

BEHİÇ PEK

behicpek@leman.com.tr

Çiller, seçimin faturasını hafif hasarla atlatmak için DEHAP'ın oylarına göz dikti...DYP, DEHAP'ın oylarının iptali için formül arıyor...

ABD, Irak'a saldırmak için kıl tüy bahaneler ararken, operasyonu başlatmak için yılbaşını bekliyor...

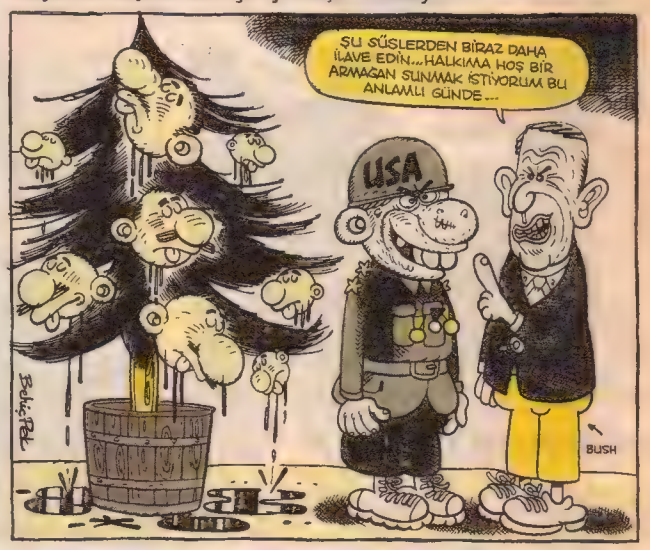

Polislerin, depoya kapatarak kıyasıya dövdüğü protestocu öğrenci Veli Kaya'yı, depo kapısını yumruklayarak açtıran yurttaşlar kurtardı...

anaavratdümdüz gürbüz bey

M.LEAL CAN

FADIL AKGÜNDÜZ
bir dokun, bin ah işit
dokunmayın fadılıma
o milletin vekili

TAYYİP ERDOĞAN
hani kendin için oy
istememiştin
başbakanlık başını
döndürdü

OSMAN DURMUŞ
giderayak ilaça zam
ölüsü bile zarar adamın

TÜRK LİRASI
dünya klasmanında
214.sırada

AYŞE ARMAN
baydı bu marjinal tafralar
ilginç olma gevezeliği

BUSH
köylü fanatizmi

SİİRT MODELİ
kepazeliğin, miilleti
koyun yerine koymanın
diğer adı

TANSU ÇİLLER
asrın yüzsüzü alkışlarla geldi,
halkın tokatıyla gidiyor

LOJMAN GEYİĞİ
ucuz edebiyat, ucuz
halkçılık

İŞKENCE
bitmeyen kriter

İŞ ALEMİ - MEDYA
güce tapan, yanar-döner
kâr sevdalısı utangaç
tayyipçiler

filtresiz, anti küreselci, bol dumanlı haftalık siyasi gazete..

yeniHarman

TÜM TÜRKİYE BAYİİLERİNDE

ÇIKTI

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAÇAR

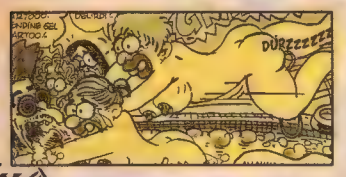

ÖZET: İzmir'den Timsah'ı ziyarete gelen halaoğlu eve yerleşir...Cibilliyetsizin önde gideni çıkan Arto ve kız arkadaşları evin, huzurun ve yerleşik Ünal dayi düzeninin ..mına kor.. Daral.Timsah,Ünal dayi evde delirmeyen kalmamıştır.

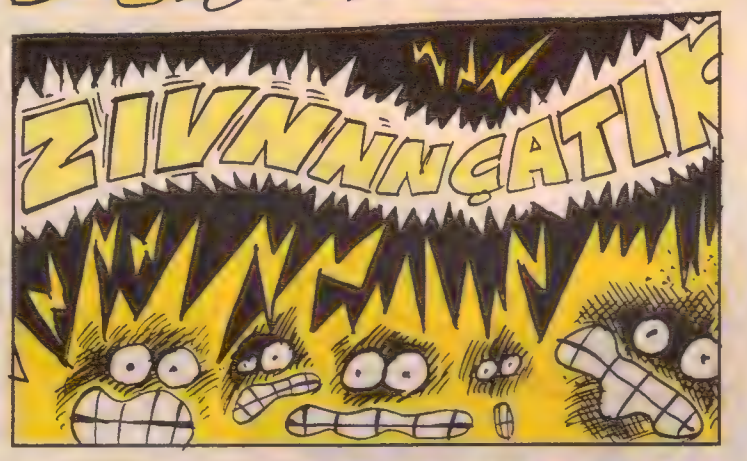

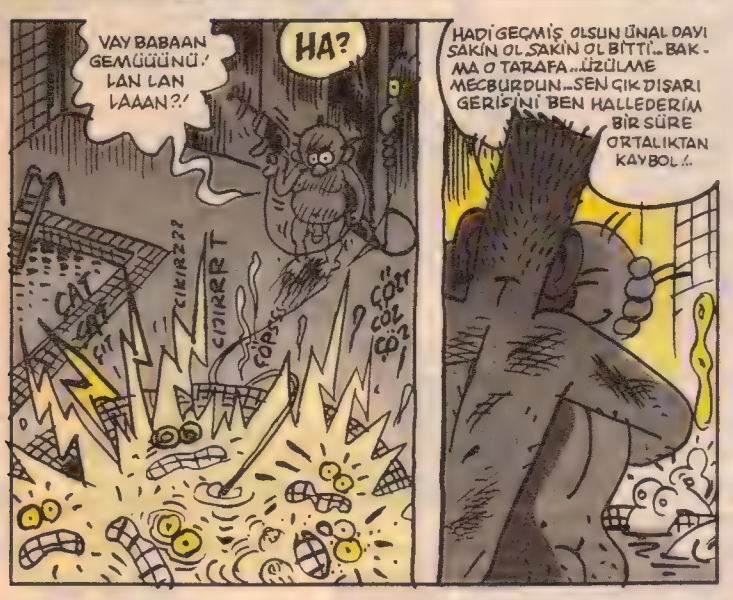

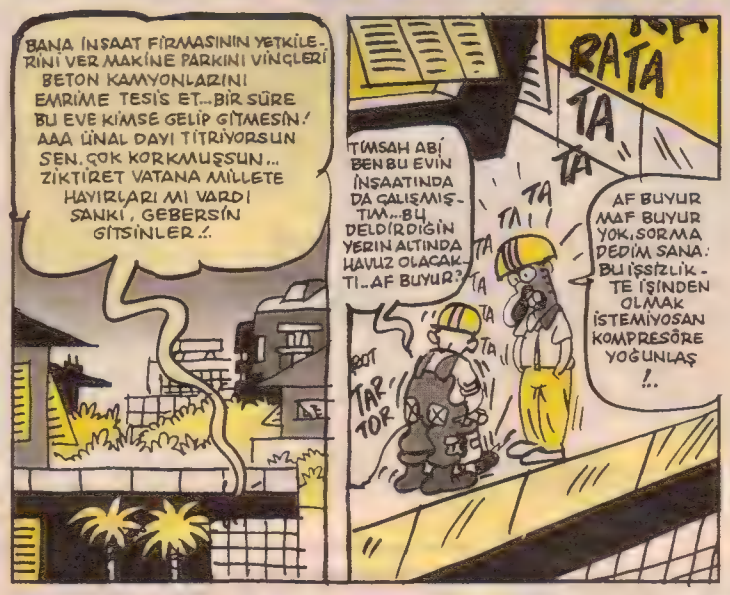

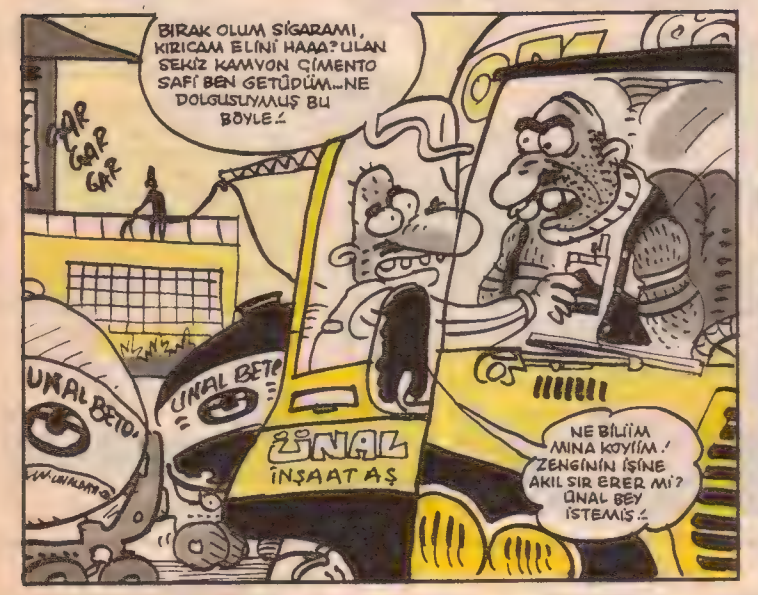

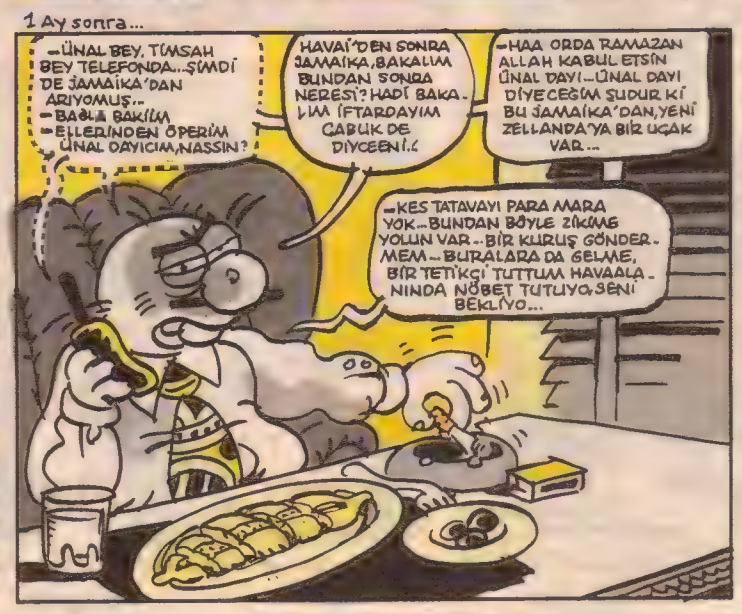

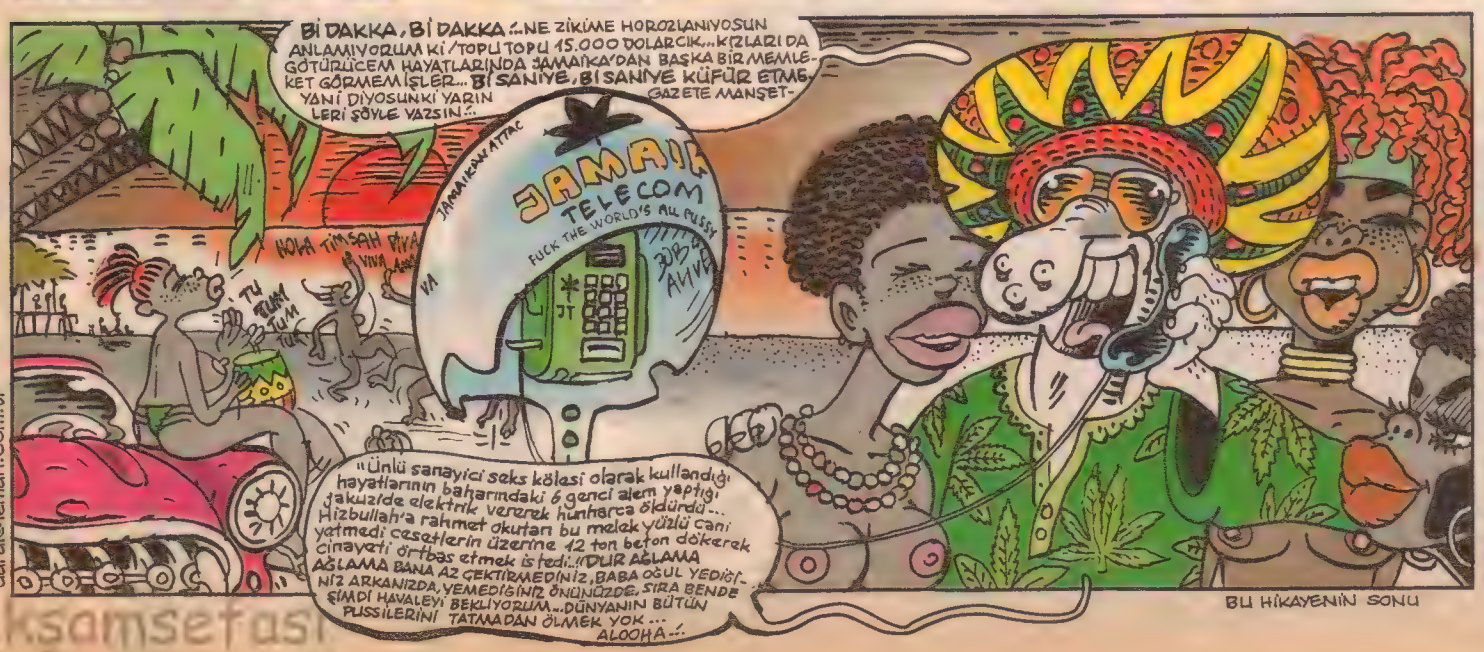

daral@leman.com.tr

Akşamsefası

AYRINTILAR

metinelidan

"Su var mı acaba? dedim.. Her şeyden şüphe ediyorum. Veya, olasılık hesabı yapıyorum lüzumsuz yere! Acaba'yı niye ekler ki insan, 'var mı' de yeter işte!.. "Kalmamış. Diyet kola var," dedi adam.. Diyet ha? Kendi halindeki zavallı 'kola' kelimesine, ekstra anlam ve ucuz bi prestij kazandıran sağlık terimi! Yine de, çok etkileyici değil; ölümüm şekerden olsun.. Sonra, internet kafedeki iki üç müşteri ve dükkân sahibi, içeri hızla dalan bi çocuğun gaza getirmesiyle, dışarı fırladılar.. Eline döner bıçağı geçiren bi manyak, etrafa saldırıyormuş.. Ekrandaki sayfayı biraz küçültüp, önüme aldım. Hmm? Teşekkür ederim. Tk!.. Hımm?.. Dışarıdan, uğultular, bağırışlar geliyordu.. Dükkanı boşaltan çocuk, "polisler peşinde, ama herif kaçıyo!" dedi, kapının önünde birikenlere; ve durumu eğlenceli hâle getirecek ek bilgiler sundu ardarda.. Cümlelerin sonlarını göremeyince, kenarlarından çekiştirip, sayfayı biraz büyüttüm.. "Kocaman bi döner bıçaa..." dedi çocuk.. Evet, bize özgü, bireysel şiddet silahımız. Belki, beyzbol sopası kadar rahat kavranamasa da, çok daha hırpalayıcı olabilir... Çıkıp baksam, bi bok göremeyeceğimi biliyordum. Ya da, yeterli derecede göremiycektim, keyifli bi seyir olmayacaktı hiç. Uzaktan uzaa, "aa o ne, bıçağı mı fırlatıyo," "aa, bak bak, naaptı ki şindi?" diye, pek bişey annamadan bakınıp duracaktık!. Birisinin kulağı filan uçuruluyosa, biraz yakından görebilmek isterdim elbette.. 'Tk, tk!. Hmm?. ne diyebilirim ki?'... İlk coşku ve heyecan azalmak üzereyken, yeni gelişmeleri takip etmek amacıyla, cesur kafe sahibi olayın yakınlarına gitmeye karar verdi.. Diğerleri, 'boşver, yapma' filan derken, olup biteni etraflıca öğrenmek arzusuyla da, gözleri parıldıyordu.... Sigtir lan! Sandalyende otururken, nası gördün o mesafeden, parıltıyı marıltıyı!. Doğru, görmedim, ama hissettim. Bi parıltı, bende yoktu; hiçbişey ilgimi çekmiyordu nerdeyse. Anlamsızca, ekrana bakıyordum.. Kafe sahibi geri döndüünde, çatışmanın yakınlara sıçradığını haber verdi. Diğer kafe çalışanına, içeri girerek kapıları kapatmayı teklif etti. "Oğlum, içeri girelim lan.. Bu ibne şimdi kaçarken, gelip de buraya filan sığınmasın?." 'Tk, tk!. Hiç de iyi olmazdı bu tabii.. Böyle tiplere, sakince ve anlayışlı yaklaşmak lâzım.. "Tutun lan yavşağı, bırakmayın!" şeklinde sesler duyuldu. "Sallıyo yaa!" dedi bi adam.. Kapının önünde dikiliyordu çocuklar ve kafe görevlileri. Her an içeri kaçabilecek bir şekilde ama, temkinli.. 'Daltonlar' gibi, kapının kenarından, üstüste kafalarını ve ellerini dışarı çıkartsalardı eğer, bu hoş görüntüyü kelimelere aktarmaktan büyük bir keyif ve onur duyardım. Ne var ki, dağınık bi hâlde duruyordular.. Bir arkadaşa cevap yazmayı, cümbüşün sonrasına bırakıp, bi siteye girdim, öylesine bakınmak için.... CAAART!. Arkamdan usulca yanaşıp, ya allah diyerek, havada geniş bi yay çizse, kılıcı ile?. Yok be, niçin yapsın ki öyle.. Hem, daha yakalayamadılar mı bu herifi! Kesin, seyrediyorlardır.. Neyse, içerisi sakindi en azından, sayfayı eşşek kadar açıp, rahatça okuyabildim.. Bi süre sonra, olayın etkisi azaldı, bağırış çağırış sesleri uzaklaşarak daha derinlere, iki üç sokak arkalara kaydı; kapıdaki bir iki kişi de bilgisayarlarına geri döndü. Dükkan sahibi oradaydı sadece, emniyeti sağlamak için.: Çıkmaya hazırlandım ben de. Menüde, kompütürü askıya aldım. Klavyeyi masanın altına hızla iteleyince, tekrar açıldı! Sakince yaptım bi daa, yavaş yavaş, elimi bi yere çarpmadan..

Acaba, parayı ödediğimi de söylemeli miyim? Yani, filmlerde hani, taksiden inenlerin filan, ücreti ödeme bölümü pek gösterilmez ya?.. Sıçıp batırmak da buna denebilir ayrıca; ilginç bi açıklama yapayım derken üç satır harcadım gereksiz yere!. Neyse, yağmurluumun kapşonunu düzelterek, sokaa çıktım.. Ortalık sakindi; bi kulak parçası, kesik el, kan damlası filan yoktu kaldırımlarda. Zaten öyle bişey olduunda, poşete koyup adli tıba götürüyorlar herhalde. Veya hiç uğraşmayıp çöpe atıyolar. Bilemem... Düşüncelere dalmış olarak, kuruyemişçinin ordan köşeyi döndüğümde, ensemde soğuk çeliğin ürpertisini duydum!. "Kıpırdama hiç!" dedi.

O herifti bu. Döner bıçağını enseme dayamıştı.. Yumuşatmaya çalışıp, "Şu an, kendimi tavuk döner gibi hissediyorum," dedim.. "Korkman gerekiyor! Düzgün cümleler kurup, esprili cevaplar verme bana!" dedi.. "Ama, sen de" dedim, "sen de düzgün ve ilginç cümleler kuruyorsun!." Bunun üzerinde biraz düşündüğünü, nefes alış biçiminden anladım.. Aklıma, bi karate hareketi geldi o esnada! Aniden dönerek, kolunu şöyle yapıyorsun, elini yandan, bileğine uzatarak, öte taraftan... nasıldı yahu?.. "Korkmuyor musun,"dedi, "böyle sakin durduğuna göre!." Korktuğumu belli etmemeliydim. Sakince, akıllıca konuşmalı, erkeklik gururumu da incitmemeliydim. "Canımı yakma! Bırak beni gideyim!" dedim.. Bıçağın ucunu saçlarımdâ gezdirirken, "Hâlâ dalgasındasın, yeterince ciddiiye almıyorsun," dedi.. İkna gücümün azaldığını, ve harekete geçmem gerektiğini farkederek, döner bıçaklı bileğini tuttum, dönerek!. Soğuk ve pütürlüydü... "Çekil git, çekil git!" diye bağırıyordum, kuruyemişçinin köşesindeki tabelâ direğini, boğazından kavramış bir vaziyette!.. "Yeterince ciddiiye almıyorsun!" dedi, karşı kaldırımdaki bankamatin köşesinde durup, bıçağını uzaktan sallayarak.. "Bir direk bu!" dedim, "daha fazla nasıl ciddii olabilirim; insanlar bana inanmıycak!." Şimdi, gerçekten korkuyordum işte!. Yaşlı bir adam geçmekteydi yoldan. Ve yaşlılara özgü, o tuhaf cesaretiyle, "Na'pıyorsun evlâdım, sakin ol!" dedi.. "Sen karışma moruk," dedi, döner bıçaklı adam, "bizim aramızda bişey bu!." Direği bırakarak, hızla sokağa daldım...

O günden sonra, artık ne zaman bi dönercinin önünden geçsem, eli döner bıçaklı bi dönerci görsem.... -Eee??- (Nasıl?) -Evet, görsen? Tamamlasana lafını, salak!- (Şey.. hiç bi dönercinin önünden filan geçmedim henüz!. Daa yeni, dün oluyo da bu olay..) -Ulan sen var ya, üçkâatçının kralısın!- (Bana böyle, kral mıral diye, iğrenç tabirler kullanma lütfen!.) -Bak bak, hem suçlu, hem güçlü...

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

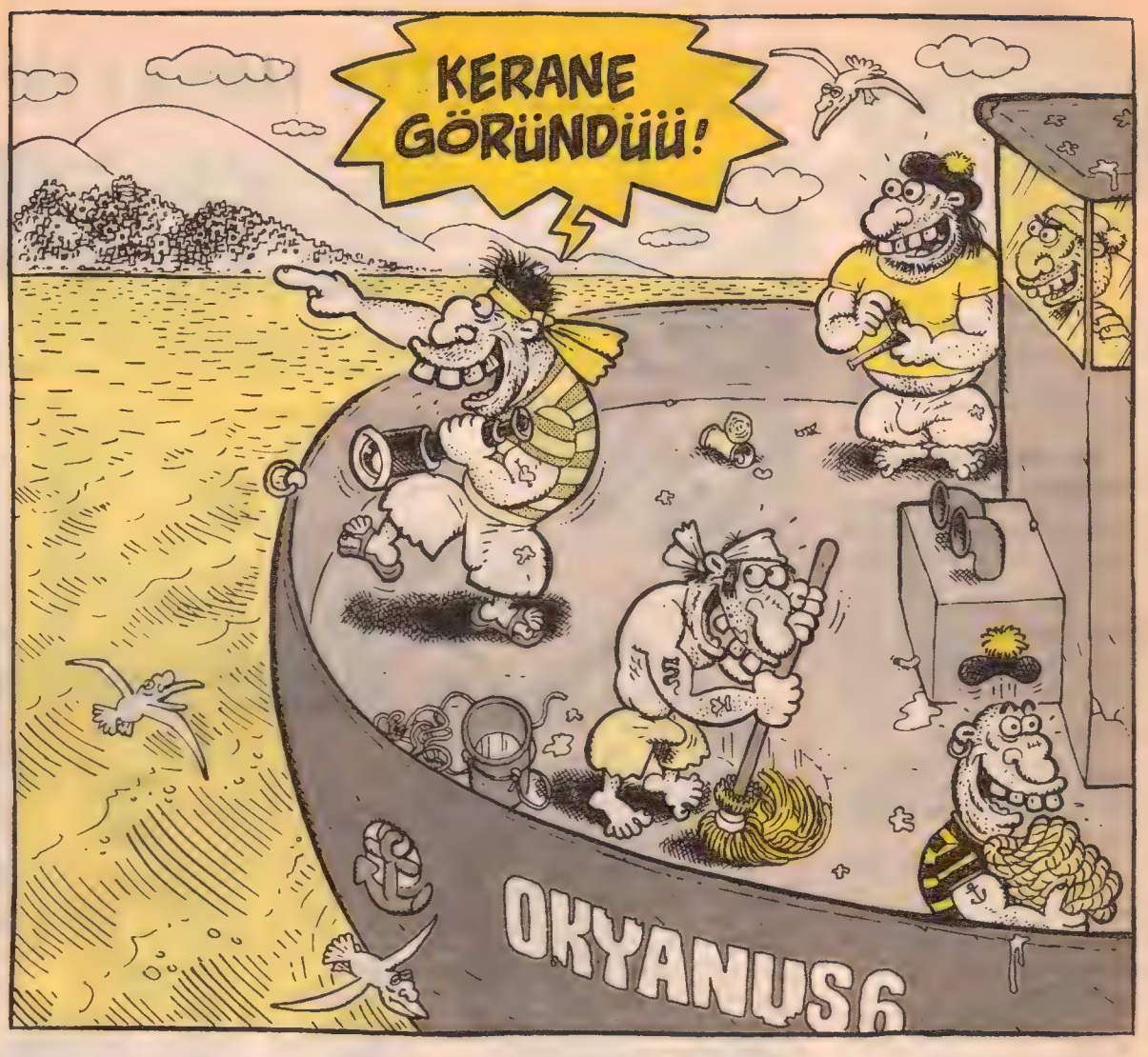

Mısır'daki El Ezher üniversitesi Oxford'dan 300 yıl önce kuruldu. Kuranı ezbere bilmeyen alınmıyor...

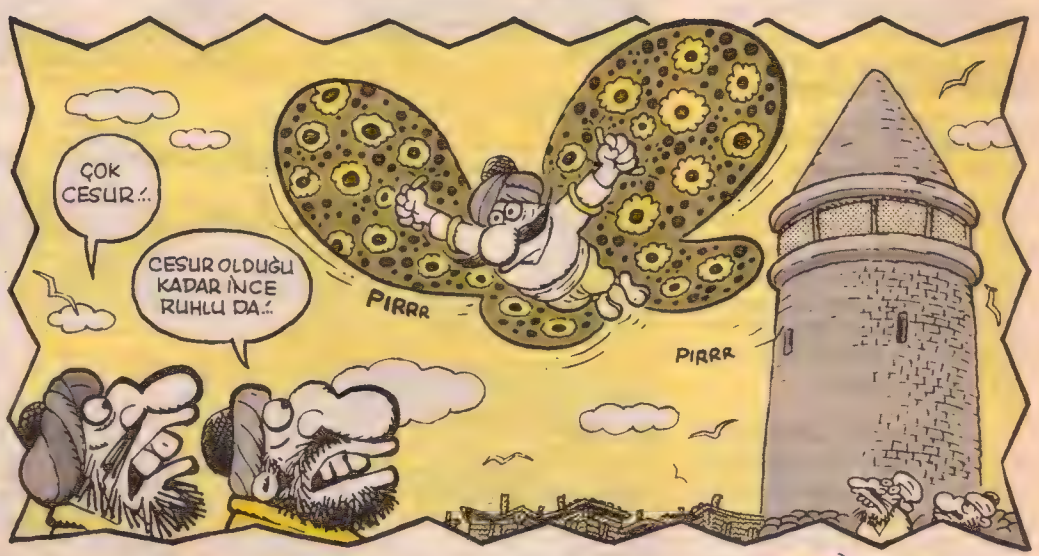

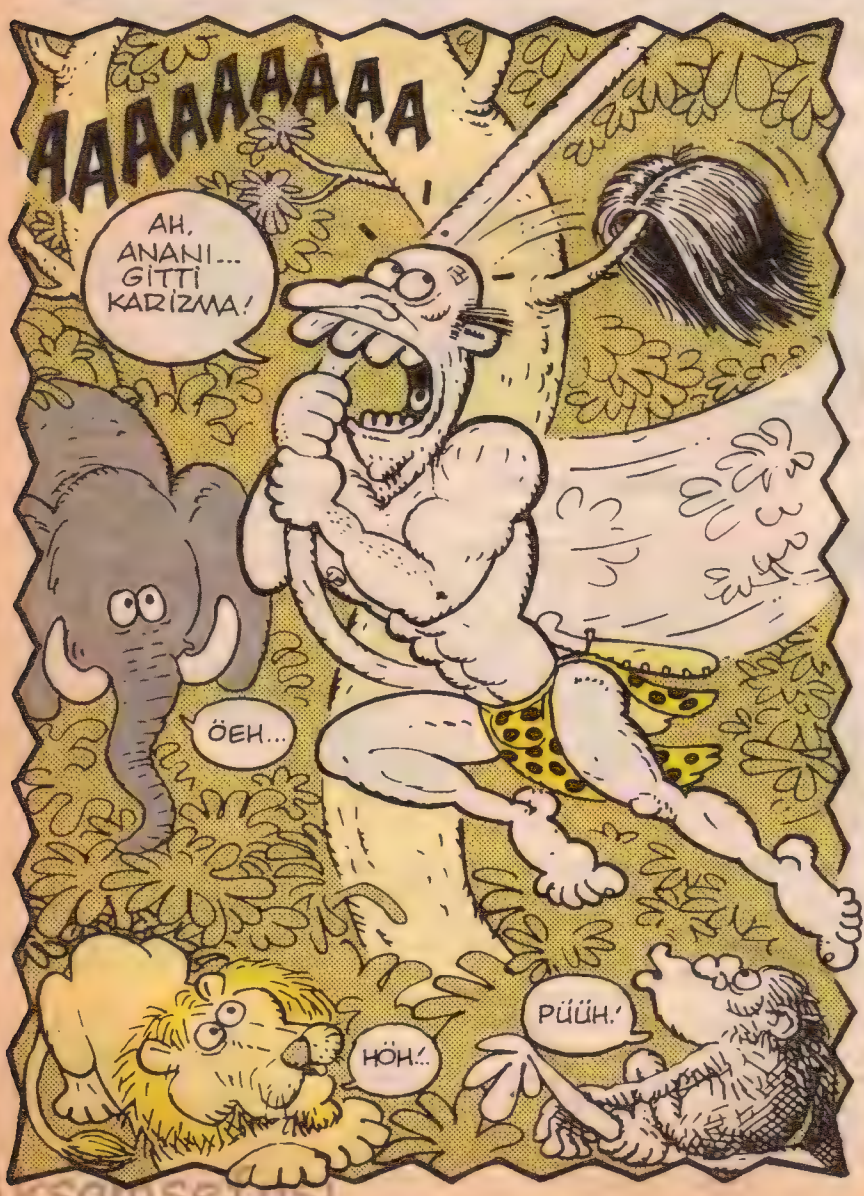

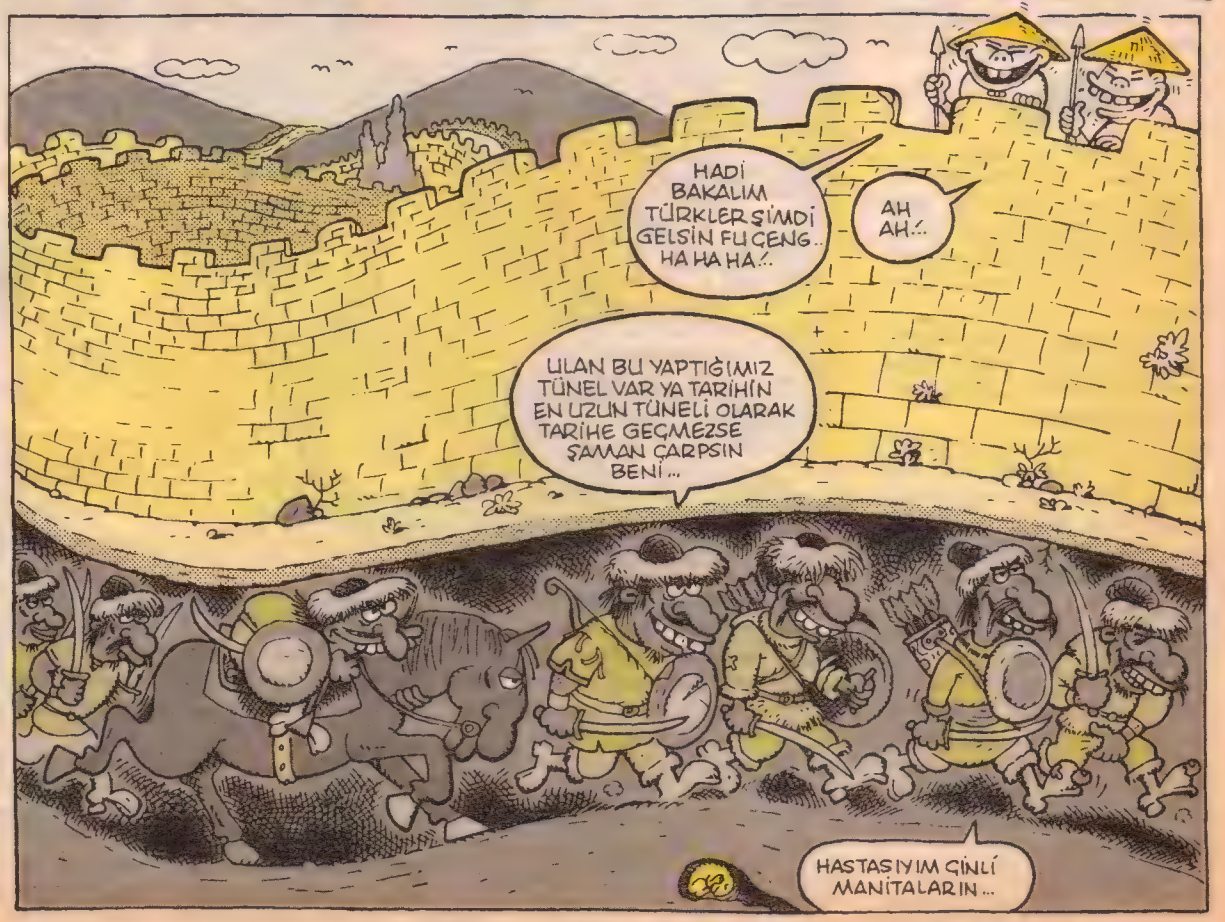

karatan@leman.com.tr

Akşamsefası

- Alo, Sıkılhan kardeşle mi görüşüyorum? Hırgürkan ben. Bak arkadaşım, Şeygül'den uzak dur, o kıza ben bakıyorum. Yanlış olmasın, üzülürüz soona.

- Ben seni tanıyo muyum Hırgürkan... kardeş?

- Tanımıyosun ama tanışıcaz arkadaşım. Kız Meselesi Meslek Lisesi'nden sizin okula nakil geldim. Babam okulun kantinini işletiyo, artı, servislere ortağız, müdür hemşerimiz olur ve yedi kardeşiz. Bi abim hapiste, öbürü BBG de... Şeygül'den uzak duruyosun, tamam mı arkadaşım, ben söyledim yani.

- Süpermişin Hırgürkan kardeş de... Ben senin "Şeygül" dediğin kızı da tanımıyorum.

- Eeee... Şeyma olabilir. İsmini henüz öğrenmedim... Şeyneyse yani... İsimler önemli değil burda, olayımız başka anlatabiliyo muyum?

- Anlarım...

- Bak bu bööle güzel oldu "anlarım" felan hesabı. Temiz çocukmuşun bana "Reis" de... Kapadıktan soona numarayı cebinin hafızasına al "Reis" yaz oraya. Hatta bi zahmet Deli Yüreğin melodisini ata bana zil olaraktan. Bu arada harbiden sevdim seni, biliyosun, kantin bizim, kolaya felan para verme orda "reisin yakınıyım" dersin. Ben bu okulda bi alt yapı olayına girmek istiyorum tamam mı. Hani bi kaç kardeş bizbize, bi güzellik, bi delikanlılık getirelim ortamlara. Bi baktım da okulda çok yavşak var yaa.

- Çok...

- Bi sakat olursa, kantin bizim biliyosun, kaşar kesilen bıçağı kaptığın gibi dal, çekinme. Amiri memuru tanıdık, ipten adam alırız. Olmazsa başka liseye nakleder babam bizi. Anladın? Hadi eyvallah diyorum ben.

- Olm Sıkılhan, Buğra Ben... Alo, acayip sakata geldim lan. Usta var ya, babam bu sefer kesti beni, aadiyim kesti. Herifin arabasını viyadük ayağına gömdüm. Bişey sorucam, ananen evde mi?

- Nası yani anneannem? Olm bana bak, şokta felan diilsin de mi? Hastaneden mi arıyosun yoksa?

- Yok baabi oto sanayiindeyim. Usta "on milyar yazar arabaya" diyo. Neyse onu annem kanalıyla bi şekilde halledicem de, bana anneannen lazım.

- Ne zaman geri vericen?

- Olm zarganalık yapma lan, şaka söölemiyorum ben. Bak şimdi; babam Ankara'ya mazbata almaya gitti, yarın dönücek... Ama senin anneannen babamı cebinden arayıp benim babannemin taklidini yaparak "Oğlum Dursun, ağır hastayım, ölecin ben gaari, gel elimi öp de helallaşalım" derse babam buraya dönmeden direk memlekete gider. Ben de bu arada arabayı yaptırır garaja koyarım, okey. Yaz şimdi babamın cebini.

- Ölecin ben gaari ben Buğra. Senin bu akılların fikirlerin beni öldürcek.

- Niye be olm. Annanne babaanne ne farkedicek, bütün yaşlı kadınların sesi benzer. Bak söz anneannene hurma, pusulalı seccade, tansiyon aleti ne istiyosa alıcam. Yapma lan, gel yardım et kardeşine...Benden istesen çıkartıp o dakka veririm sana lan bütün sülalemi. Alo...Olm kapadın mı lan telefonu. Abi kırk yılda bi bişeyin lazım oldu yaptığın aadiliğe bak... Alo... Alo... Seni de öğrendik Sıkılhan inbesi.

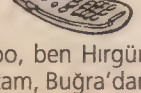

- Aloo, ben Hırgürkan... Bak ne diycam, Buğra'dan uzak dur.

- Obaaaa! Olm senin durum bayaa karışık. Şeygül dediğin kızdan uzak durmayı anladık, "Kız Meselesi Meslek Lisesi" hesabı. Ama Buğra niye ki. Gerçi senin biliceğin iş tabi ama hayretimi de ettim yani ben burda.

- Hayır okul çıkışı takıcam bıçağı da... O durumda psikopata bağlı oluyorum etraftakilere de sallıyorum bazen. Hani yakınında bulunup da sakata gelme diye söylüyorum. Almış babasının arabasını lavuk, Şeygül'lerin sokakta pati çekiyomuş. Sokucam bıçağı memlekete kaçıcam. Aslında bu Şeygül mü Şeyma mı ne o karıdan da soğudum. Okulda yazmayan yok, verek olm o karı.

- Verek?

- Tamamen. Olayı o onun abi: vermek. Akşamüstü onun da önüne çıkıcam. Sokağa yabancı araba almak neymiş görsün. Kantinde çok taze kaşar kesti bu bıçak. Bi tane daha kesse noolur. Hem, bu okuldan da sıkıldım zaten. Samimi konuşuyorum, kapıp bıçağı alayını dağıtıcam, başka okula naklolucam... Harbiyim.

- Öyle kal, geçen günler seni değiştirmesin Hırgürkan.

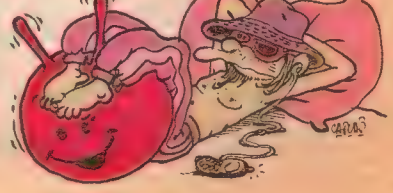

100 SORUDA HAYATIN ANLAMI

REWHAT

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

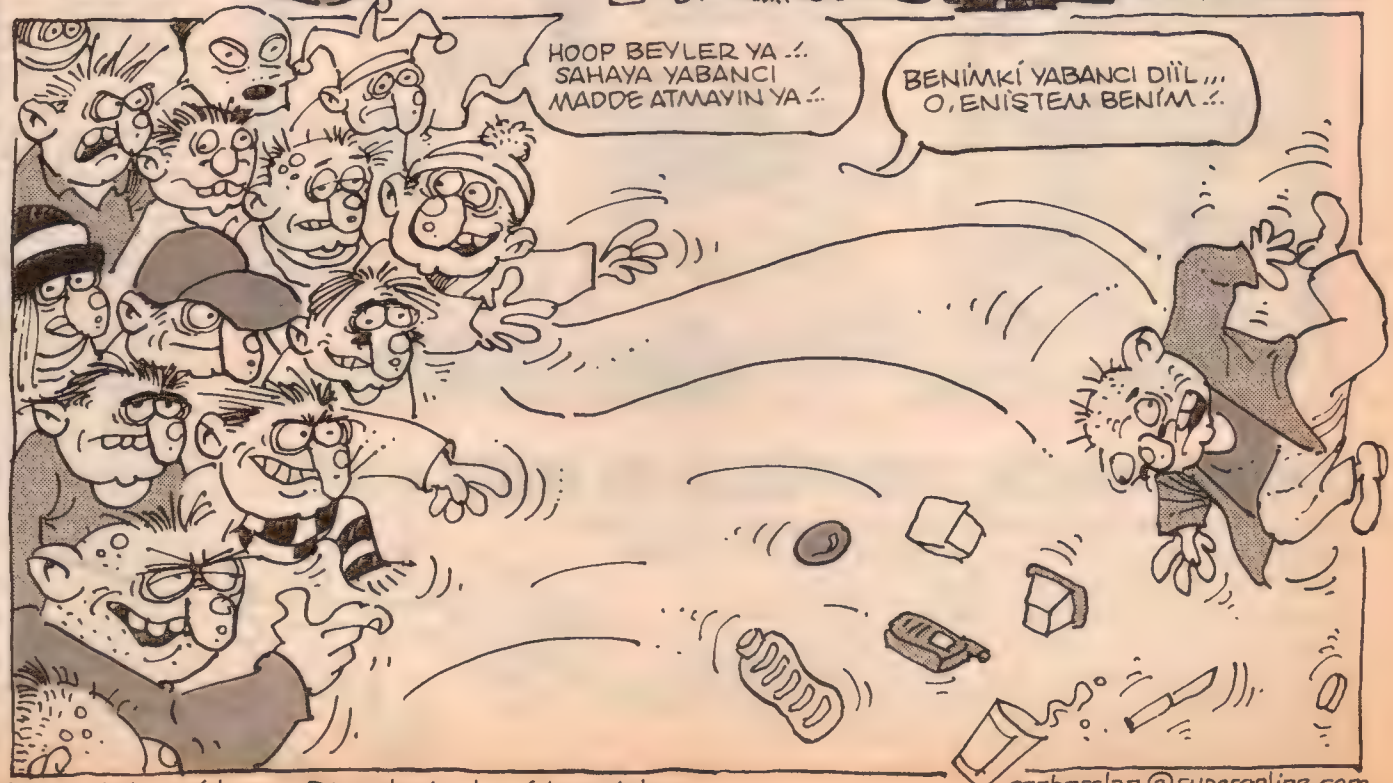

6 TANE... Her hafta 7 karikatür çizerken bu hafta 6 tane çizdim... 6 tane... Bi nedeni yok... 6 tane işte...

canbarslan@superonline.com

Aksamsefasi

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Behiç Pek

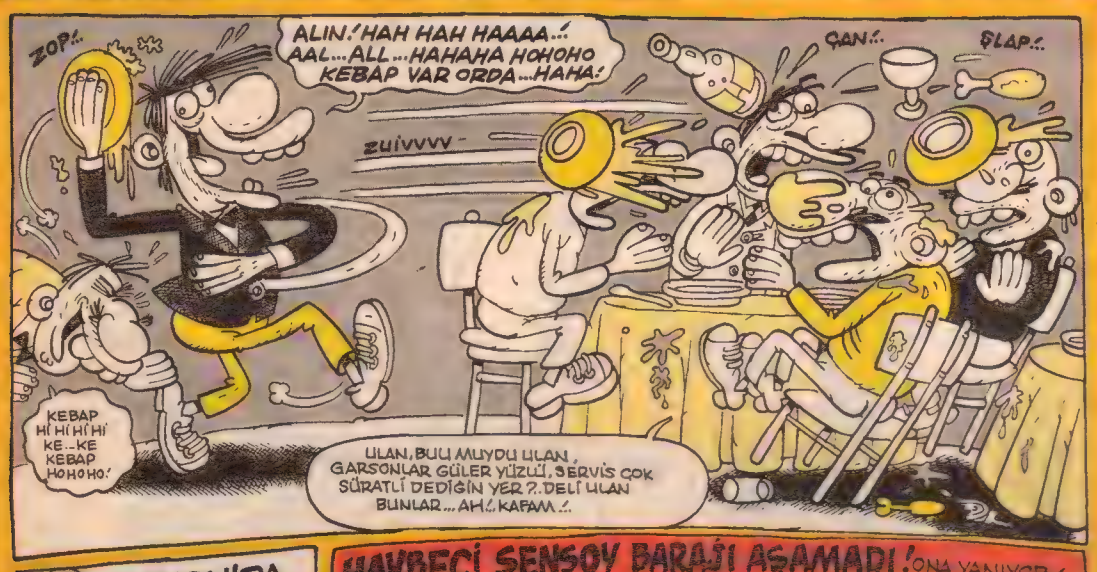

AFYON'DA UFOLAR

Yzn: Haybeci Şensoy

Afyon semalarını billrsiniz. Afyon şehrinin tam üst kısmındadır. Dağları, göl ve ağaç, sular, herşey. Ama gel ki göresin. Şirin Afyon şehrimiz 1983'lü yıldan beri uzaylıların istilası altında. Şipşirin ilçemize inen uçandaireli harâmiler oraları iştigâl ederek ve kaç kişinin üstüne lazer sıkarak hayatî fonksiyonlarını (Fonkşın) durağandan, negatife döndürdüler. O tarihten bu yana kimse, ama gel göresin ki hiç kimse onlara dur denilmedi. Orada uzay fabrikası mı kurmadılar, ürün mü yaptılar, kim kimden duya? Hiç kimse, bugün siyaset hayalperdesinden silinen baht-ı muhteremler de duhûl olmak uzre uzaylara dur diyen olmadı. Şimdi geçen haftaya gelin dönelim. Afyon semalarında ışık saçan cisimler.. Haber gazetede.. Ne bu? Kim olacak, ufo filosu!.. Ufo ya! Siz bilirsiniz. İkibiniki yılındayız, biz hâlâ ufolarla uğraşamadık gitti. Gel de yanmamak için zor tut kendini..

HAYBECİ ŞENSOY BARAJI AŞAMADI! ONA YANIYOR..!

LEMAN'DA AMATÖR KARİKATÜRLER EKİ GERÇEK OLUYOR..

DIŞARDAN GÖNDERİLECEK KARİKATÜRLER İÇİN ADRES KÜNYEDE.. İSTANBUL'DAN KARİKATÜR GÖSTERMEK İSTEYENLERE AYRINTILI BİLGİ YAKINDA.. KARİKATÜRLERLE **SUAT ÖZKAN**, ÇİZGİ ROMAN ÇALIŞMALARIYLA **GALİP TEKİN**, MİZAH YAZISI VE METİN DOSYALARIYLA **VEDAT ÖZDEMİROĞLU** İLGİLENECEKTİR. **LEMANYAK, ATOM, YENİ HARMAN** SAYFALARI DA DIŞARDAN GELECEK TAZE YETENEKLERE AÇIKTIR...

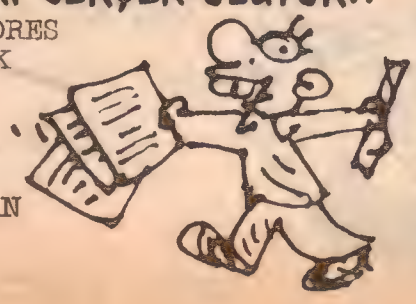

Akşamsefası

CEZMİ ERSÖZ

BOŞLUĞA ÇARPIP DÖNEN O IŞIK

Garip bir pırıltı yayar etrafa. Bu pırıltının nereden geldiğini anlayamazsınız.Baştan aşağı sarar sizi... Bir masaldan yapılmış gibidir sanki. Hiçbir şeye hayır demez... Her şey kabulüdür... Sizinle bütün uzak yollara çıkmaya hazırdır. Öyle yorgun düşmüşsünüzdür ki önünüze çıkarılan engellerden tutarsınız hemen size uzattığı elini ve hiç bırakmak istemezsiniz... O el ki o güne dek yaşadığınız tüm hasretlerden yapılmış gibidir... Öyle güzel gülümser ki, bu gülümseyiş çocukluğunuzdan o güne dek içinizde taşıdığınız bütün mahrumiyetleri bir anda ışığa boğar... Öyle bir ışıktır ki bu kalbinizde gizli bir ölüm gibi sakladığınız o uçurumu bir anda görünmez kılar...

Sizi tutan elini hiç bırakmayacağına inanarak bu uçurumun üzerine usulca bırakırsınız kendinizi...Bir anda dünyanın iyi ve yaşanılır bir yer olduğunu düşünmeye başlarsınız. Siz yıllardır kendinizi dört bir duvarın içinde tutsak hissederken sihirli bir el duvarlarınızın içindeki kapıları birer birer açmaya başlar...Dünyanın ne kadar büyük, gökyüzünün ne kadar geniş olduğunu görüp, şaşarsınız buna. Ve hiç hayıflanmazsınız neden onca yıl bunu fark edemediğinize...Geç de olsa gelmiştir ya o ışık, tutmuştur ya o el elinizden, bir anda silinir o çileli geçmişiniz...Kötü, acı, ürkütücü ne yaşamışsanız o şefkat dolu tebessüm tarafından bir bir temize çekilir...O hayat hikayeniz bir bir temize çekilir...Üzerinizden korkunç bir yük kalkmıştır sanki...Birisi hayatınıza girmiş sizin yerinize acılarınızı, unutmak istediklerinizi, pişmanlıklarınızı alıp sizden uzaklara, bilinmezliklere götürmüştür...Çocuklaştırmıştır sizi adeta...Sizi zırhlarınızdan, korkularınızdan soymuştur...Sizi aslında neyseniz o hale getirmiştir...Uzun yıllar önce, belki de bu dünyada hiç varolmadan önce ait olduğunuz yere göndermiştir...Varlığınızın öbür parçasıyla buluşturmuştur sizi...Daha doğmadan önce nereden ve nasıl koptuğunuzu göstermiştir size...Bu yüzdendir işte onunla sevişirken kendinizi tutamayıp ağlayışınız...Kopuk, köksüz bir parça değilsinizdir artık bu dünyada...Bir yer vardır size ait, onu yıllardır bu kadar derinden özlemeniz boşuna değildir...İşte o bunu kanıtlamıştır size...Belki de ilk kez ölümden hiç korkmadığınızı hissedersiniz...Çünkü artık ölünce nereye gideceğinizi iyi bilirsiniz: Varlığınızın o koptuğu yere...

Artık her yer size aittir. Gitmediğiniz, görmediğiniz yerler bile...Öldükten sonra binlerce kez yeniden doğacağınızı hissedersiniz. Sonsuz bir döngüdür zaman, nereye gitseniz hep elinizden tutacak olan...Hiç beklemediğiniz anlarda sizi düşlere boğacak olan.

Gördüğünüz her insan sizden bir parçadır. Dokunduğunuz her şey kaderinizi taşır...Dünya avucuna alıp sıktığınız sıcacık bir taştır. O taşta yaşamın nabzı atar...Masumiyetiniz hayatın en çocuk halidir. Avucunuzda sıktığınız o taş soğumasın diye masumiyetinizi hayatın ayakları altına serersiniz...

O taş soğumasın diye size kendinizi böyle yüce, böyle kusursuz, böyle iyi hissettiren insanın ayakları altına serersiniz masumiyetinizi...

Sizin gibi herkes nereden koptuğunu görsün ve kendisini dört duvarın içinde bir tutsak gibi hissetmesin diye o masum kanınızı akıtırsınız sizi teslim alan o ışığa doğru...Artık kimse ölümden korkmasın ; kendisini yalnız, dışlanmış, çaresiz hissetmesin diye kalbinizi çıkarıp teslim edersiniz ona...

Sınırlarınız silinir ve benliğiniz onun benliğine doğru akmaya başlar...Benliğinizin aktığı yerden gerçek bir şey beklemeye başlarsınız. Gerçek bir sevgi, gerçek bir acı, gerçek bir özlem...Elinizde içinde hayatın nabzı atan o sıcacık taşla hep beklersiniz...Gerçek bir ses, bir yankı, hakiki bir cümle...Ama nedense gelmez. Bir süre daha beklersiniz ve beklediğiniz gelmeyince o gözünüzü kamaştıran ışığın nereden geldiğini araştırmaya başlarsınız...Ve o ışığın geldiği yeri ararken kendinizi hiç tanımadığınız, hiç bilmediğiniz bir yerde bulursunuz...Kendi dört duvarınızdan çıkmış, size bütün odalarını açtığını düşündüğünüz insanın uçsuz bucaksız boşluğuyla karşılaşmışsınızdır...Aslında öyle biri yoktur. Hiç olmamıştır...Masumiyetinizin kanı ayaklarınızın altından boşluğa doğru akarken gerçek olmayan birine aşık olduğunuzu anlarsınız...

Ve artık çok geçtir. Geriye, o dört duvarınıza dönemezsiniz. Masumiyetinizin kanı onun boşluğuna doğru akmaya başlamıştır bir kere...Artık o eski kendiniz değilsinizdir...Bir kere o boşluğa kapılmışsınızdır ya, onun gerçek olduğuna kendinizi inandırabilmek için daha da ileri gidersiniz. Onun bir yalan olduğunu düşünmek size çok ağır gelir. O bir yalan olamaz , çünkü daha doğmadan önce nereden koptuğunuzu göstermiştir size...Dünyayı avucunuzda sıktığınız sıcacık bir taş gibi hissettirmiş, ölümden korkmamayı öğretmiştir...

Sizi zırhlarınızdan soymuş, çocuklaştırmıştır...O ışıklı tebessümüyle hayat hikayenizi temize çekmiş, üzerinizden o çileli yükü kaldırıp geçmişinizle sizi sonsuza dek barıştırmıştır...

Bunu nasıl başardığını anlamak için onu daha çok tanımak istersiniz, işte o zaman boşlukta sonu gelmeyen bir yolculuğa başlamış olursunuz...Çünkü karşınızdaki insanın gerçek bir benliği yoktur. Çocukluğundan itibaren onu yetiştiren insanların baskılarından kurtulabilmek ve onların beklentilerine uyabilmek için ya da bu hayatın koşullarında ayakta kalabilmek için hep birbirinden farklı benlikler oluşturmuştur...

Bu benliklerin hiçbiri kendisine ait değildir... Bu yüzden anlaşılabilme umudunu çoktan tüketmiştir. Onun artık tek derdi başkaları tarafından beğenilmek ve onlar tarafından onaylanmaktır. Bu yüzden hep diken üzerinde, hep gergindir...

Sevilebilmek için girmeyeceği kalıp, yapmayacağı şey , oynamayacağı rol yoktur. Kendisi olarak yoktur bu dünyada... Başkalarının hayranlığıyla, ilgisiyle var edebilir kendini ancak..

Sevilebilmek için aslında hiç olmayan varlığını silmiştir. Başkalarından gizlediği boşluğunun arkasında yaşar hep.

Ömründen düşmüştür kendisini... Bu yüzden hiçbir zaman yalnız kalamaz. Çünkü yalnız kaldığında o büyük boşluğuyla yüz yüze gelir ve onunla ne yapacağını bilemez. Bu büyük boşluğu başkalarının sevgisi ve hayranlığıyla doldurmaya çalışır. Ne kadar çok insan ona ilgi ve hayranlık duyarsa kendisini o kadar az yalnız hisseder. Ama boşluğu o kadar büyüktür ki hiçbir sevgi, hiçbir hayranlık yetmez ona...Hep daha çok, hep daha yeni insanlara ihtiyaç duyar...

Bu yüzden hayatına giren kimseyi oradan çıkartmak istemez. Elini uzattığında onlara hemen ulaşmak ister. Sevilebilmek için kendisini öylesine silmiştir ki, ne kendisini sevebilir, ne de hayatına girenleri...Sevilmek için ne kadar uğraşırsa kendisinden ve onu sevenlerden o kadar uzaklaşır...

Sevilebilmek için ne kadar uğraşırsa o kadar çok yüz edinir kendisine. Hiçbiri kendisine ait değildir. Birbirinin yedeğidir bu yüzler...Onun için her şey mümkündür, çünkü hiçbir şey gerçek değildir... Bu yüzden vaatlerinden kolayca vazgeçer... Bu yüzden hiçbir sevgi, hiçbir özveri onda iz bırakmaz... Boşlukta neyin izi kalır ki...

Size söylediği aşk sözlerinin hemen hemen aynısını hiçbir suçluluk duygusu duymadan hayatındaki diğer insanlara da söyler...Çünkü onun gözünde hiçbirinin diğerinden bir farkı yoktur...Hepsi onun o büyük boşluğunu doldurmakla görevli insanlardır sadece. Onların aynasında kendisini daha güzel, daha vazgeçilmez görmek ister sadece...

Sizinle baş başa kaldığında hep sizi daha çok sevdiğini söyler. Diğerleriyse başından bir türlü atamadığı, baskılarından rahatsız olduğu insanlardır..Onlarla olduğunda ise sizin için aynı şeyleri söyleyecektir...Ona olan sevginizden, ona duyduğunuz bağlılıktan rahatsız olduğunu, sizi başından bir türlü atamadığını söyler onlara da...Hem de aynı cümlelerle...

Çünkü onun için bu dünyada kendisinde başka kimse yoktur.. O büyük boşluğundan başka hiçbir şey önemli değildir...Bu boşluğunu başkalarıyla paylaşamayan ne kadar çok insan olursa hayatında kendisini o kadar önemli, o kadar vazgeçilmez hisseder.

Kendisi olamadığı ve birisini gerçek anlamda sevemediği için farkında olmadan düşmanca duygular biriktirir içinde...Bu düşmanca duygularını karşısındakilere yansıtamadığı için kendisine yöneltir. Kimseyi sevemediği için kendisini de sevemez. Bir boşluk nasıl sevilebilir ki...Durmadan değişen maskeler nasıl benimsenebilir ki...

Kendisini ve hayatına girenleri sevemediği için hep eksik,hep kuşkuda, hep güvensizdir...

Gerçekten bağlanamadığı ve gerçek bir ilişki yaşayamadığı için hep terk edilme korkusu içinde yaşar. İlişkiye girdiği insanlardan hep saklar o boşluğunu. Boşluğunun arkasına gizlenip oradan onları seyreder. Sınıflandırır, yargılar, kendisinin ne işine yarayacağını düşünür...

Hayatına giren insanı farklı bir kişiliği olan, ayrı bir varlık olarak düşünemez. Hemen onu o büyük boşluğunun içine alır.

O artık bir başkası değildir. Ona hayran olmakla yükümlü, o doymak bilmez sevilebilme ihtiyacını karşılamak zorunda olan herhangi biridir. Biri de değildir, bir nesnedir sadece. Boşluğunun bir uzantısıdır... .

Kendisine güvenmediği için kimseye güvenmez, kimseye gerçekten inanmaz. Kendisi ilkesiz ve değersiz olduğu için karşısına çıkan herkesin ilkesiz ve değersiz olabileceğini düşünür.

Kimseyi gerçekten sevemediği için kendisinin de gerçekten sevilebileceğine inanmaz.

Bu yüzden hayatına giren insanların yaşamlarını, davranışlarını durmadan kontrol altında tutar. Sevildiğinden hep kuşku duyduğu için yapar bunu. Kendisi hayatına giren insanlara nasıl davranıyorsa, nasıl roller yapıyor, nasıl yalanlar söylüyor, onların sevgisini nasıl kullanıyorsa, karşısındakilerden de aynı şeyleri göreceği korkusu için yaşar. Onları sürekli kontrol altında tutması sevildiğinden daha çok emin olması içindir. Kişilik diye durmadan büyüttüğü boşluğunu kendisine kanıtlayabilmesi içindir...Yaşadığı o derin güvensizlik sonucu çevresi, ona hayran olanlar, onu sevenler üzerindeki kontrolünü kaybetmemek için harcar bütün enerjisini...Hep telaşlı bir kaygı içinde yapar bunu...

Belli etmeden izler hayatına girenleri. Mahremiyetlerine tecavüz eder. İlgileri, hayranlıkları hep kendi üzerinde tutmak için uğraşır...Hayatına girenlerin üzerindeki kontrolü yitirmekten delice bir korku duyar...Çünkü onlar üzerindeki kontrolü yitirmek o büyük boşluğunu dolduran hayranlıklardan, ilgilerden yoksun kalması demektir...

Bu ilgileri, bu hayranlıkları ayakta tutabilmek için hep genç kalmak, çekici, hep güzel olmak zorunda hisseder kendisini...Bu yüzden durmadan dış görünümüyle uğraşır...

Hayatına girenler üzerindeki denetimlerini kaybetmekten ne kadar çok korkarsa, bedenleri üzerindeki kontrolü kaybetmekten de o kadar korkar...Yaşlanmaktan ve ölmekten korktuğu kadar...

Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir bütün olamaz o. Çünkü kökleri yoktur...Kaybolmuştur.Ve onu tanımaya, onun gerçek bir yanını aramaya çalıştıkça siz de kaybolduğunuzu hissedersiniz... Onun boşluğu size de geçer...Kendiniz hakkında bildiklerinizi unutur, hayatı, gerçekliği elinizden kaçırmaya başlarsınız... O varlığını nasıl silmişse, nasıl ömründen kendisini düşmüşse sizde onu sevmeye, tanımaya çalıştıkça varlığınızı öyle silmeye başlarsınız... Umutlarınızdan, hayallerinizden, beklentilerinizden birer birer vazgeçersiniz...

Nasıl onun bir geçmişi ve geleceği yoksa, sizin de geçmişiniz ve geleceğiniz ellerinizden öyle kayıp gitmeye başlar...Zamansız bir şimdide kalakalırsınız...

Bir gün gerçek yüzüyle çıkıp gelsin ve size kendisini bütün dürüstlüğüyle anlatsın istersiniz...Ama bir türlü o yüzüyle gelemez. Çünkü gerçek bir yüzü yoktur...Nasıl bir gerçek kişiliği yoksa...Bu yüzden o hiçbir zaman gerçek bir acı, gerçek bir özlem yaşayamaz...

İşte buna inanmak istemezsiniz...Siz onu o kadar derinden severken onun sizi aslında hiç sevmemiş oluşuna bir anlam veremezsiniz...İsyan etmek gelir içinizden bu duruma...Boşluğuna doğru bağırmak istersiniz...Oradan anlamlı bir ses, bir yankı, hakiki bir cümle duymak istersiniz...Ama duyamazsınız...Boşlukta sadece o çaresiz sesiniz, kimsesiz kalmış sevginizin kanayan çığlığı duyulur sadece...

Peki hiç direnmeden kapıldığınız o pırıltı, o ışık nereden gelmektedir?..O size dünyayı avucunuzun içindeki sıcacık bir taş gibi hissettiren yaşama arzusu nasıl uyanmıştır içinizde?

Size daha doğmadan önce varlığınızın koptuğu yeri gösteren o ilahi gücün sırrı nedir?..

O ışık boşluğa çarpıp dönen içinizdeki ışıktır aslında. Varolamayan bir şeyden yine size dönen bir yansımadır sadece hissettiğiniz.

Size o ilahi gücü kazandıran boşlukta kaybolmamak için yine gelip size sarılan o yaralı sevginizdir...

Her şey içinizde olup bitmiştir aslında. Ayın karanlık yüzünde seyrettiğiniz onun değil, masumiyetinizin kanıyla aydınlattığınız kendi yüzünüzdür...

Nefret bile edemezsiniz o boşluktan... Bir boşluğa nefret duyulur mu hiç...

İçinizden bir ses; düşünme artık onu, der; dön evine, yeter kaybolduğun, dön artık kalbine...

Ve o an hissettiğiniz, gerçek bir aşka duyduğunuz özlemin hiç olmadığı kadar çoğaldığıdır sadece...

cezmier@leman.com.tr

* **"Yine Seninle Geldi Hayat"** adlı kitabım Gendaş Yayınları'ndan çıktı...
* Her Perşembe gecesi, saat 22.00-23.00 arası **Yön FM**'deyim. Marmara Bölgesi'nde **96.60** frekansında, diğer bölgelerde ise **Show TV** üzerinden **7.74** ses frekansından dinlenebilir.
* **Akgun Akova.** Sevdiğim Kadın Adları Gibi. Çınar Yay. Şiirler
* **Bayram Balcı.** Yerdibi. Virtüel Yay. Şiirler.

KAAN ERTEM @leman.com.tr

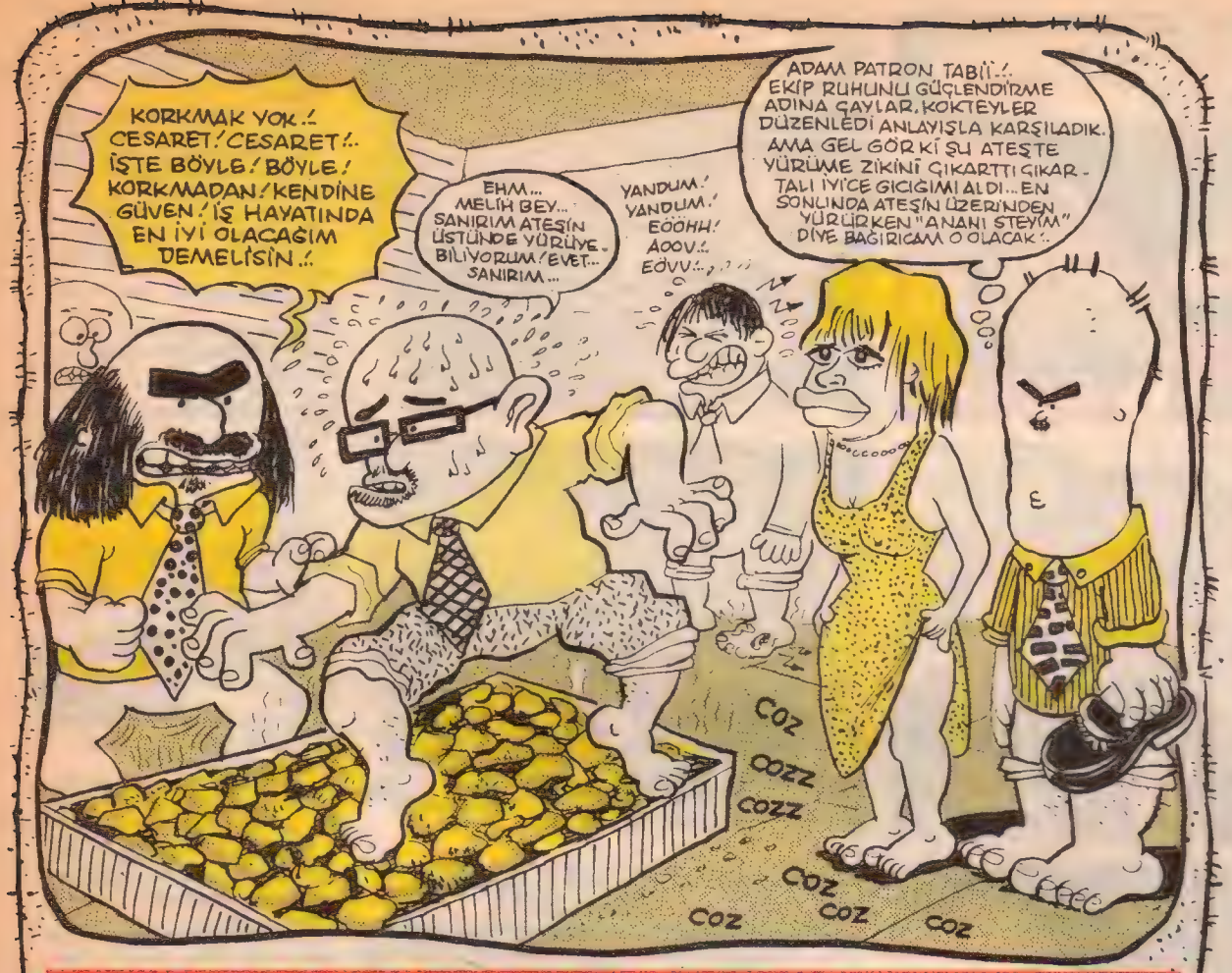

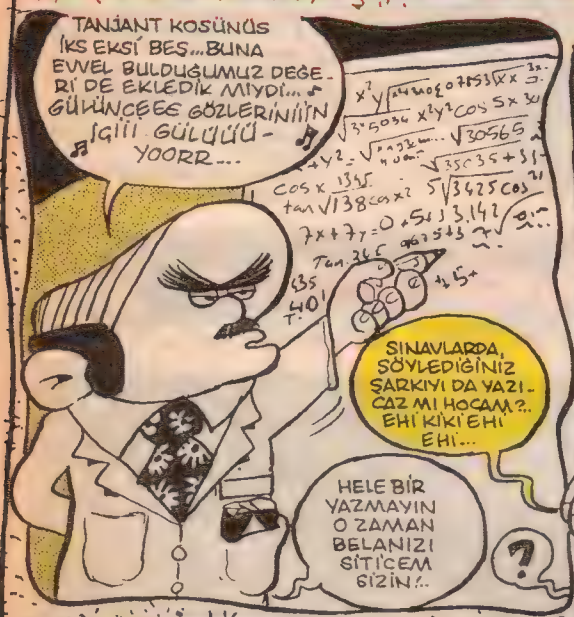

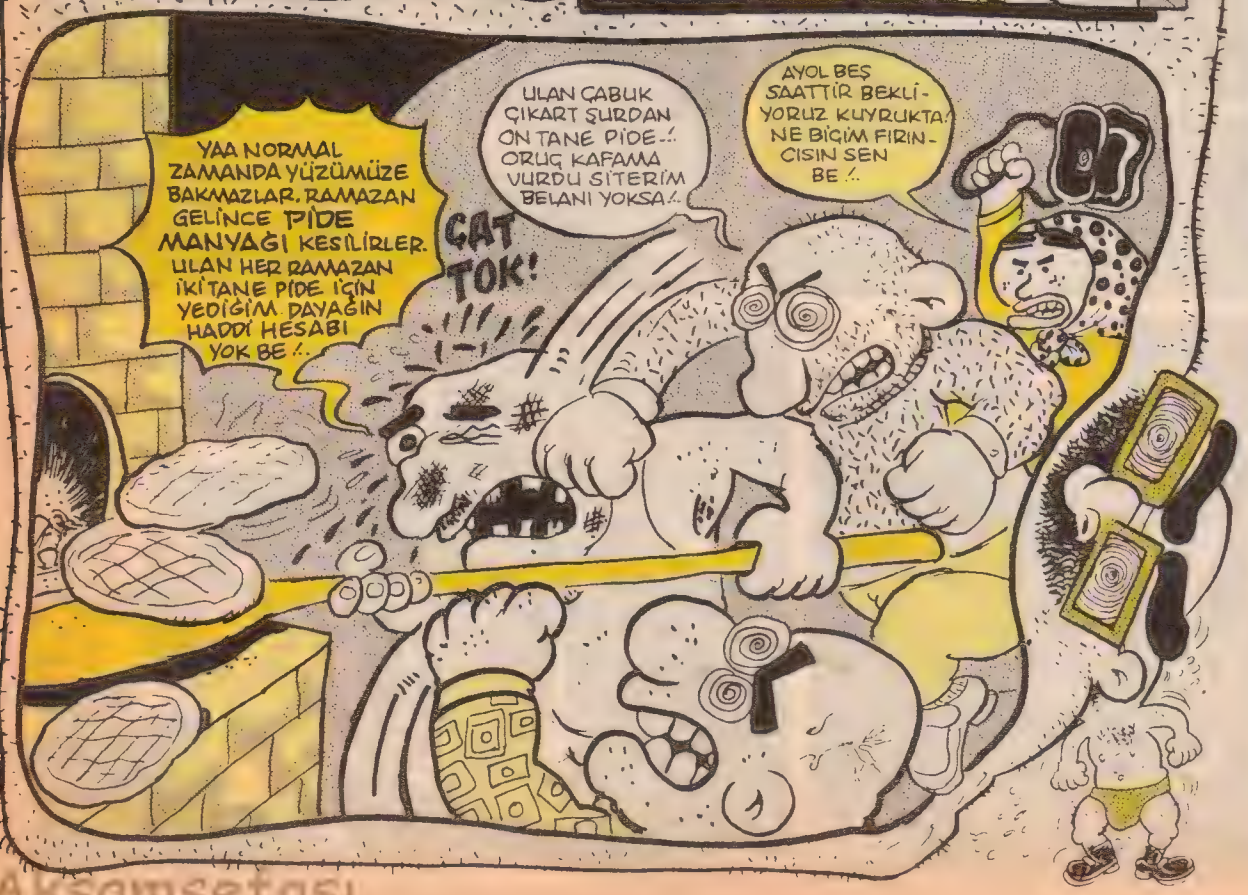

Kırık Leblebi

SUAT ÖJKAN

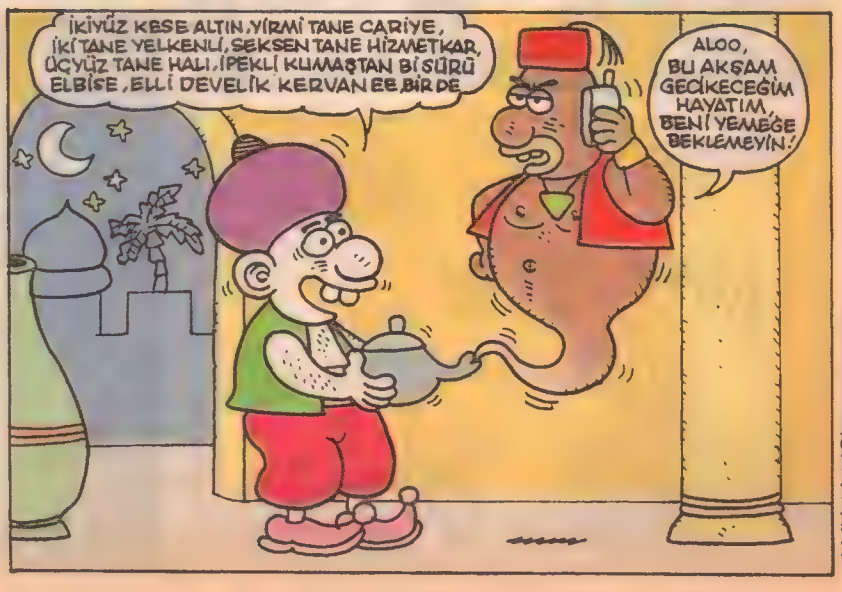

kirikleblebi@leman.com.tr

Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

bezginbekir@leman.com.tr

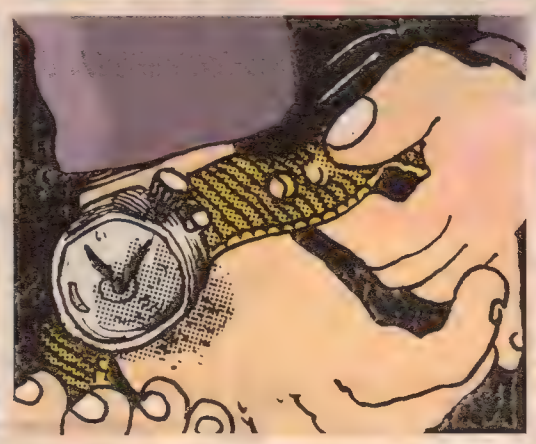

Evleniyorum!

Sonunda ben de evleniyorum!

Dünyaca ünlü kaplıcalar diyarı Gönen'de evleniyorum!

Şifalı sularında yıkana yıkana her derde deva şifalı yazılar yazacağıma inanıyorum!

Aslında herşey Gönen Belediye Başkanı Hayati Köse'nin "sizi Gönen'de evlendirmek istiyoruz" teklifiyle başladı.

Böylesine bir teklifi reddetmek olmazdı.

Çünkü Gönen'in kaplıcalarıyla olduğu kadar güzel kızlarıyla da ünlü olduğunu duymuştum!

Bu nedenle talih kuşu başıma konmuş gibi oldum.

Fakat çok geçmeden anladım ki Gönen Belediye Başkanı'nın niyeti benim anladığım gibi değilmiş.

"Gönen'de sizi evlendirelim" derken Gönen'de **Lütfü Oflaz Kültür Evi** yapmayı kastetmiş.

Adıma yapılan kültür evi kısa sürede tamamlanacak ve böylelikle ben de evlenmiş olacağım.

Dünya evine değilse de kültür evine girmiş olacağım!

Bir kültür evinde olması gereken herşey adıma yapılacak kültür evinde de olacak.

Bu arada bugüne kadar hakkımda yazılıp çizilenler, yapılan röportajlar da çerçevelenip kültür evinin duvarlarına asılacak.

Lütfü Oflaz

Bunun için yoğun bir arşiv çalışması yapılıyor.

Ve bu arşiv çalışması sırasında yazarlık yaşamım gözlerimin önünden geçip gidiyor.

Aziz Nesin'lerin, Turhan Selçuk'ların yazıp çizdiği Akbaba dergisinde çok genç yaşlarda yazmaya başlayışım.

Abdi İpekçi'den Uğur Mumcu'ya, Necip Fazıl Kısakürek'ten Çetin Altan'a, Aziz Nesin'den İlhan Selçuk'a kadar pek çok yazarın hakkımda yazdıkları beni onurlandıran yazılar.

Kapatıldığım cezaevine Yaşar Kemal'den Deniz Baykal'a, Yılmaz Güney'den Bülent Ecevit'e, Mehmet Ali Aybar'dan İsmail Cem'e, Abdurrahman Dilipak'tan Oktay Ekşi'ye kadar birçok yazarın, sanatçının, politikacının yolladıkları duygu yüklü mektuplar.

Bu ülkenin en onurlu, en saygın insanlarınca cumhurbaşkanlığına aday gösterilişim ve adaylığımı solcu yazar çizerler kadar İslamcı yazar çizerlerin de desteklediği yazılar, karikatürler, yorumlar.

İşte bütün bunlar ve benzerleri adıma yapılan kültür evinin duvarlarında yer alacak.

Sanatçılar, yazarlar genellikle öldükten sonra evlenirler; ne mutlu bana ki yaşarken evleniyorum!

Düğün davetiyeleriniz hazırlanıyor, hepinizi düğünüme bekliyorum!

ÖZGE SAMANCI

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

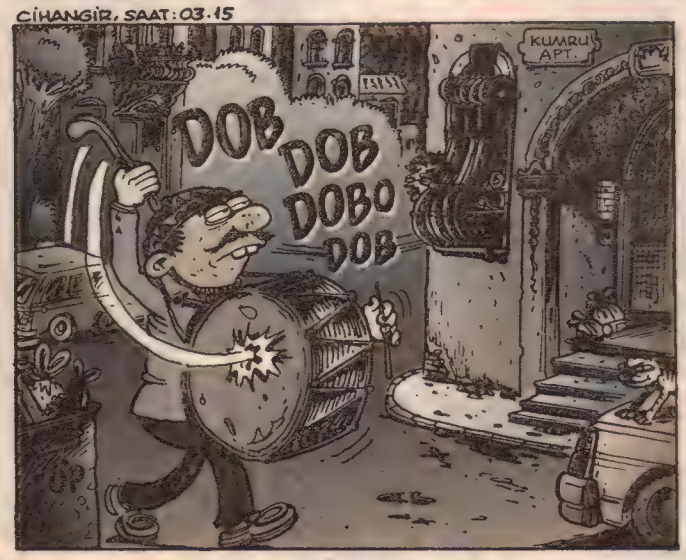

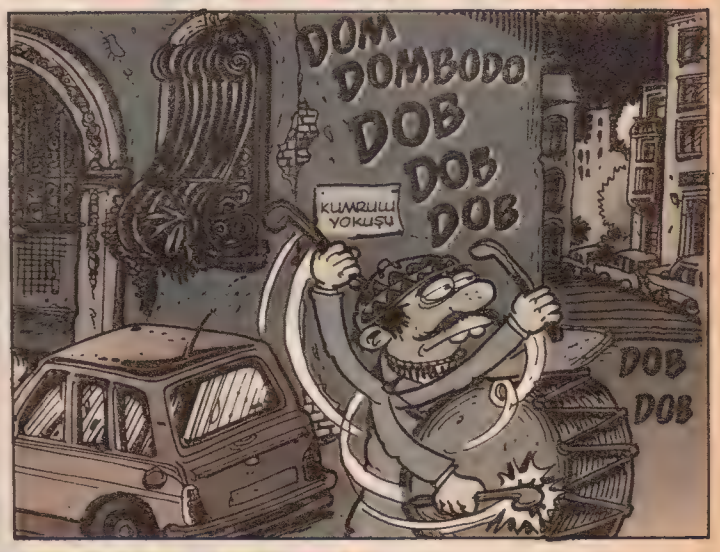

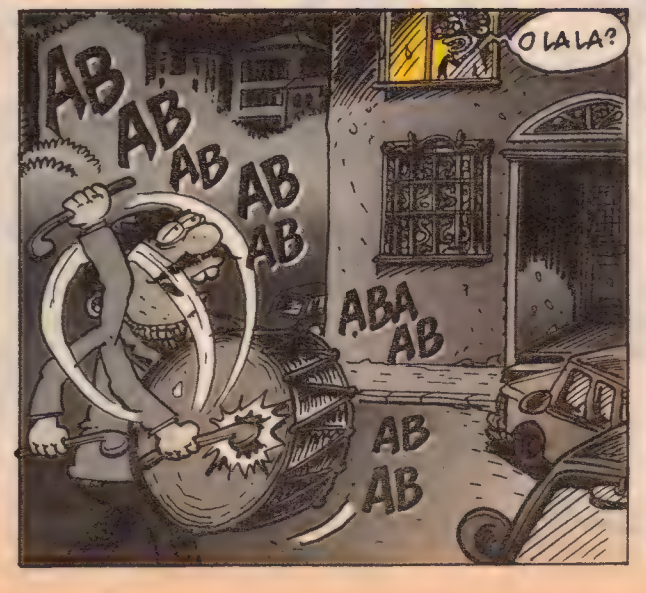

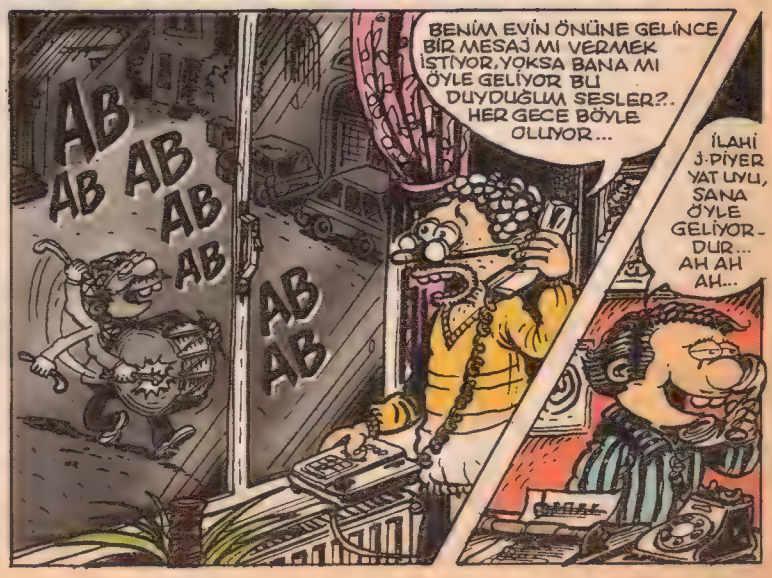

Akşamsefası

abdallah

GÖKÇİPTEK'İN

Buraya bu ikinci gelişim. İlk olarak 1951'de 30 yaşlarındayken gelmiştim tam 52 yıl önce... Şimdi 82 yaşındayım...

TAMAM MI EVLADIM. 3-4 SAAT SONRA GELİP ALIRSIN BENİ...

TAMAM HOCA! DİKKAT ET, BU TERK EDİLMİŞ KÖYLE CAMİ!

İÇİN İYİ ŞEYLER SÖYLENMEZ PEK!

ALLAHIM İLK GÖRDÜĞÜM DE NE GÜZEL BİR CAMİYDİ BU. HARABEYE DÖNMÜŞ...

ARAMIZDAKİ TEK FARK BENİM GÖRÜP DUYDUKLARIMI ANLATABİLECEK BİR AKLIM OLMASI...

MEZAR TAŞLARI YERLİ YERİNDE... BENİM ARADIĞIM DA ORDA İŞTE, ALTINDA YATANI BENDEN BAŞKA KİMSE BİLMİYOR...

YILLAR SONRA YİNE KARŞILAŞTIK "ABDALLAH" İLKİNDE SEN ÜSTTE...

...BEN ALTTAYDIM... ŞİMDİ TAM TERSİ... BEN ÜSTTEYİM...

TIIIR

ALLAHIM BU CEHENNEM AZABINDAN KÖTÜ SIRRI BANA NİYE VERDİN... NE GÜNAHIM VARDI?..

HERŞEY 52 YIL ÖNCE BU CAMİNİN İÇİNDE BAŞLAMIŞ!..

7-14 Nisan günü arasında bir gün... Caminin imamı Akif efendi vaaz verirken, tavanından kan damlamaya başlamış...

TÖVBE BİSMİLLAH!..

HOCAM... BURDAN DA DAMLIYOR HOCAM!..

AMAN YARABBİM KAN BU!..

Kan tavandan yalnızca üç noktadan damlıyormuş.

YARABBİM BU NEDİR, BİZE BİŞEY Mİ ANLATMAYA ÇALIŞIYORSUN?..

EY AHALİ CAMİMİZ KANIYOR, TAVANDAN KANLAR AKIYOR...

HA!

NE DEMEK BU?

Devamı Arka Sayfada ☛

Akşamsefası

abdallah

Jandarma işini bitirmiş sıra diyanete gelmişti, zamanına göre biraz garip fikirlerim olduğu için olayı ve camiyi incelemem için. Daha doğrusu başlarından atmak için beni seçmişlerdi...

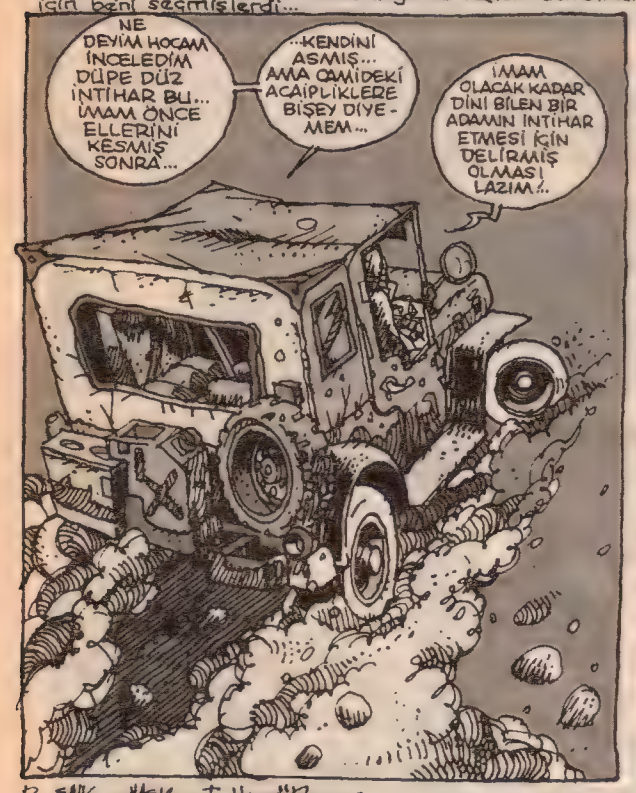

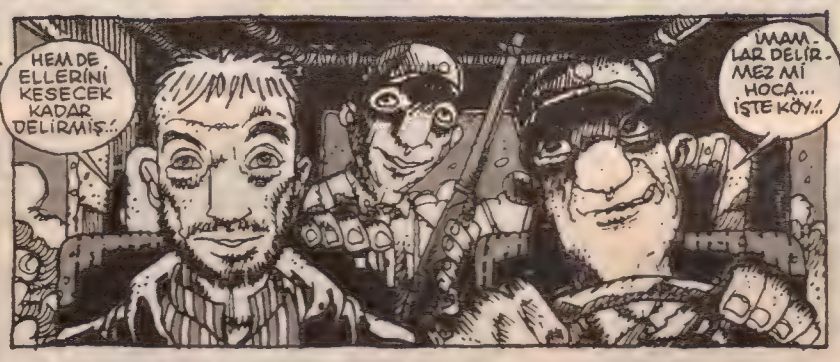

RENK: MEK ✝ HOŞGÖR

SÜLO EGE

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Gülü

FEYHAN GÜVER

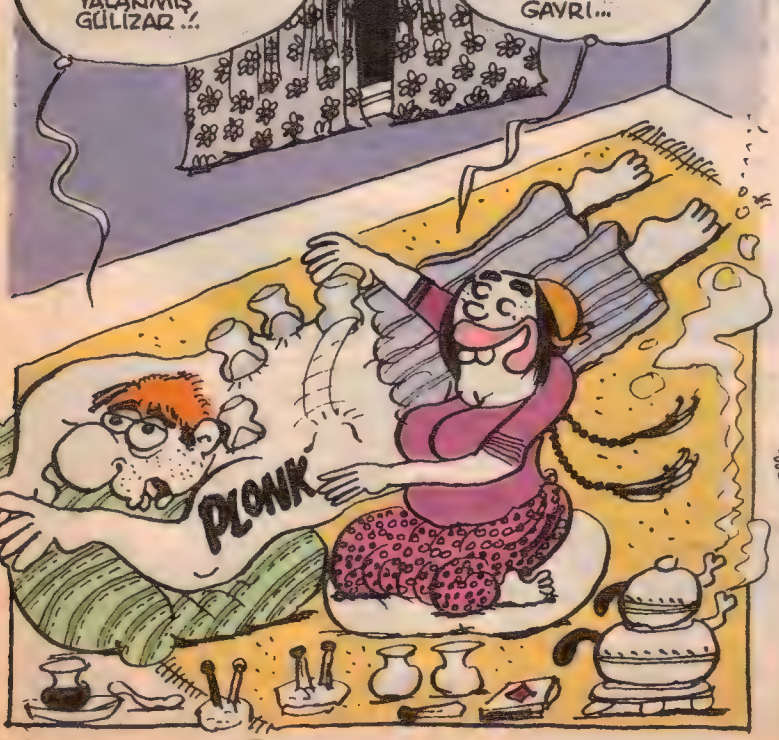

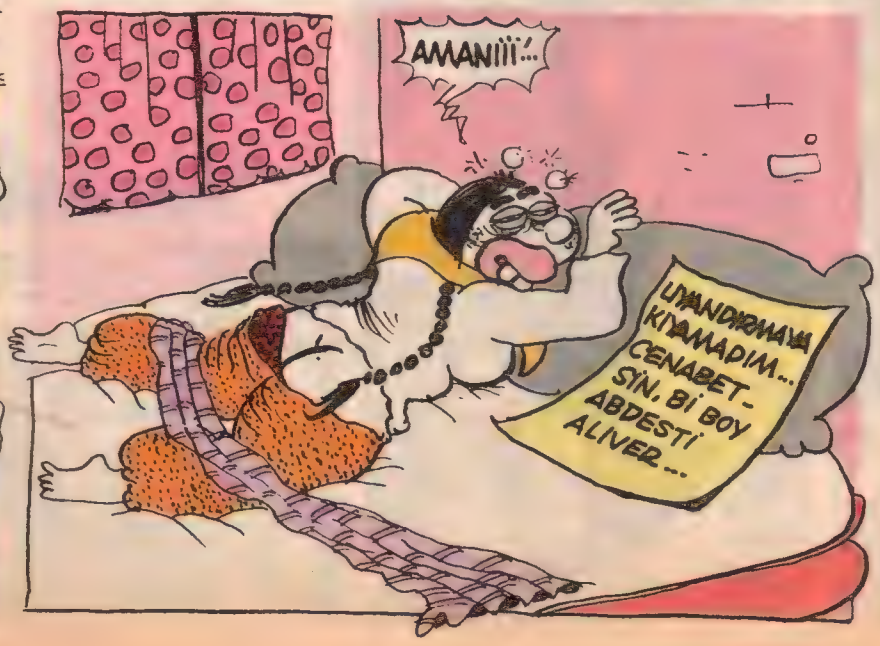

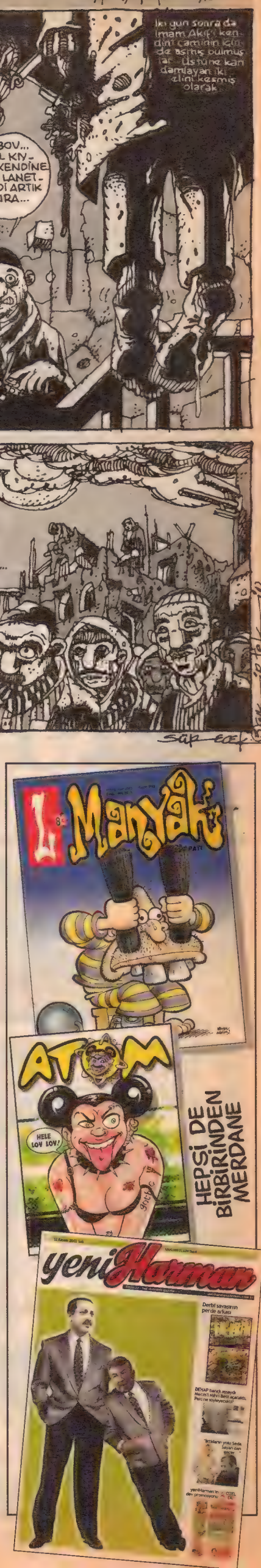

Akşamsefası

...FEYZİ ÖZŞAHİN

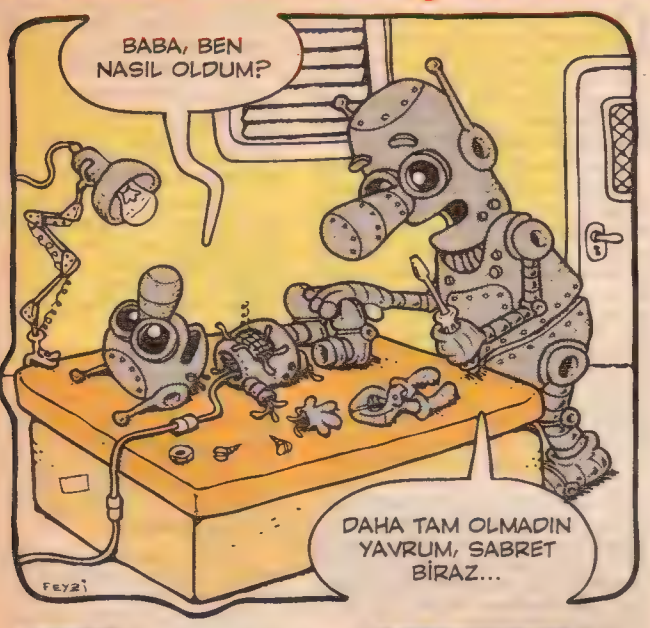

RAMİZE ERER

ramize.erer@leman.com.tr

Akşamsefası

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

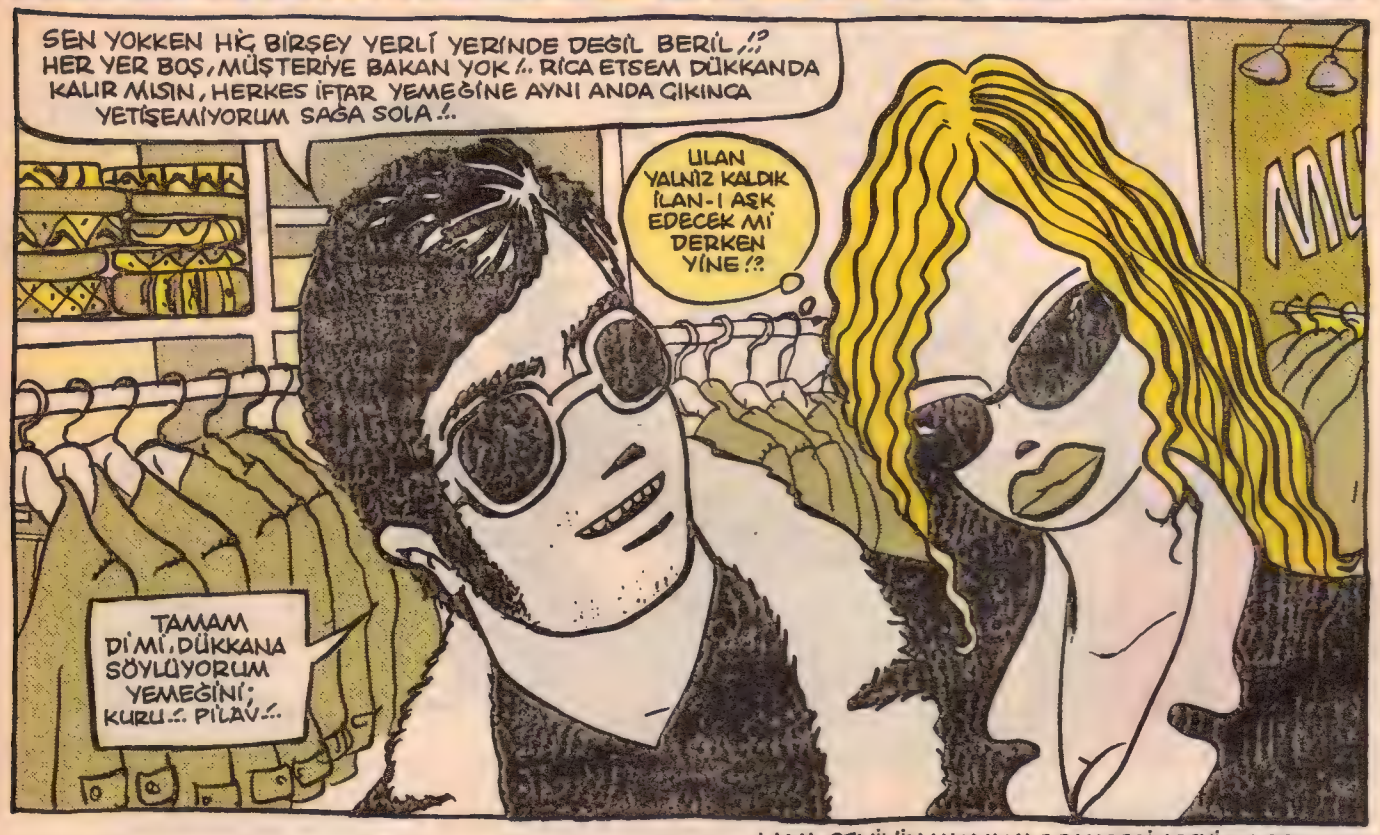

CÜMBÜR CEMAAT

VİAYPİ

TÜM GAZETE BAYİLERİ VE KİTAPÇILARDA

• SİHİRLİ AYNA BORA ve YANSIMALARI...

LAMA CEMİL'İN HAYVANAT BAHÇESİNDEKİ MACERALARI

Espri: Murat ÇAKIR

BANKA SOYGUNCULARI: ÇETE KARDEŞLER

cemaahmet@leman.comtr

Akşamsefası

KESE

Nihat Genç

Osmanlılar denizlerde büyük hakimiyetler kurmasına karşılık plajları ya da denizde yıkanıp serinlemeyi günlük hayatlarına sokmadı. Bir dinlenme ve sayfiye yeri, kafa dinlenmesi olarak sahilleri değil, yaylaları seçti, bugün Osmanlı konakları rüzgar alan, yazları serin yayla gibi, örnek: Safranbolu, yüksek yerlere kuruldu.

Ancak Osmanlılar hamamı gündelik hayatın içine soktu, çoluk çocuk, anne baba günaşın hamamlara doluştu. Bugün büyük şehirlerimizde bir elin parmakları kadar azalan hamamlar, gerçekten fiyat olarak pahalandı, sebebi, müşteri az. Mesela altı milyon giriş, kese, sabun, masaj ve bahşiş en az onbeş milyona çıkarsın, bu rakam da müşteri çoğaldığında pekala düşürülebilir. İkinci bir korku, hamamların ortak yaşam alanı olarak gereken hijyene dikkat etmeyişi ve bir yığın mantar türü hastalığın bulaşacağı korkusu, ki, yekpare mermerden hamamların temizliği çok kolaydır. Üçüncü bir korku, hamamların kullandıkları havlulardır. Osmanlı, yünlü, pamuklu, kadifeli dokumada bir numaraydı ve havluları dünyaca meşhur, bugün de. Peştemal ve havlu üzerine istenirse birkaç büyük cilt kitap yazılabilir de, yazıldı da.. Bugün hamamlarda kullanılan peştemal ve havlular hem çirkin, hem özensizdir. Oysa eski hamamlarımız gibi yüksek kalitede ve tertemiz ve işlemeli havlular, peştemaller pekala kullanılabilir, bunun da müşteri trafiğinin çoğalmasıyla düzenlenebileceği ortada.

Benim yaşımda olanlar pekala bilir ki, her hafta ailecek hiç sektirmeden hamama gidilirdi. Hatta, hamamda kabinlerin boşalması için sıra beklenirdi. Evde ise, banyo yerine "su dökülürdü", o hafta hamama gidilmemişse su dökme, lifle sabunlanmaya dönüşürdü. Ancak, hamama gitmemek bir ayı doldurmuşsa panik başlar, kaşınıyoruz, kirleniyoruz, yağlandık çığlıklarıyla derhal ve hızla hamama koşulurdu.

Gençlik yıllarımızdan başlayarak evlerimize kalorifer, şofben, sıcak su, ya da bir takım elektrikli, gazlı su sağlayıcıların içine düştük ve artık ebediyyen bu hazır, çok kolay, hemen yıkan çık ev içi banyonun kölesi olduk. Evlerdeki sıcak su teknikleri geliştikçe hamamlar devreden çıktı. Ve yıllar sonra dönüp baktığımızda mahallemizdeki bütün hamamların yıkıldığını, ya da kapandığını gördük, mesela benim doğduğum şehir Trabzon'da her mahallede bir ya da iki hamam vardı..

13 yaşından beri daktilonun başındayım ve onbeş yıldır sırt ve omuz tedavisi görüyorum, birçok modern tedaviden geçtim, ama, her hafta omuzlarım, sırtımdan, kürek kemiklerimden başlayıp sırtıma çıkan ağrıları dindirmenin yolu olarak kaç aydır düzenli gittiğim hamamları büyük bir şifa olarak bulup, rahat ettim!..

Şimdi beni iyi dinleyin. Ülkemizde aydınlar ve medya marifetiyle hayatımız için en sağlam, en vazgeçilmez gelenek ve kültürü içinde dolu dolu barındıran hayat kurumları birer birer yıkılıyor. Bunun en acı örneği Hamam'dır. Bugün Harun Reşid kadar zengin olsam ülkenin tüm sokaklarına hamam açarım, ya da cin gibi işletmeci olsam dünyanın bütün şehirlerine onbinlerce hamam zinciri kurarım...

Hamam yüz yıl vardır ki, aydınlar ve medya marifetiyle egzotik, turistik, ilginç bir kuruma dönüştürülerek hayatımızdan çıkarıldı. Bugün beş milyonluk bu kentte beş tane hamam kalmadı. Hamama, bizler de yabancıların ilgisi gibi bakmaya başladık. Belki de yabancıların ilgisi olmasa hiç bakmayacağız. Türk medyası ve edebiyatındaki hamam yazılarını toplayın, mutlaka, eşcinsel hikayeler ya da aptal tellakların insan kemiklerini kırdığı, küflü, çürümüş bir kurum olarak tanıtıldığını göreceksiniz..

Hamama bakışımız, modernleşme ve batılılaşma konusundaki aptallaşan zihniyetimizi ve bilim konusunda nasıl şebekleştiğimizi de bize anlatır. Hamama yapılan saldırılar karşısında sustuk ve hamamı, çürümüş, fonksiyonu tamamen tükenmiş bir kurum olarak görmeye başladık.

Gelenek ve kültür diye diye götünü yırtan, ama devraldığı mirasın ne anlama geldiğini bilmeyen bir aydın ve basın ordusunun bilip bilmeden, hiç anlamadan, muhteşem bir kurumu nasıl yıkıp parçaladığını gözlerimizle gördük.

Ülkelerini, kültürlerini ve bilimi tanımayan aptallar ordusu, kültürlerini hızla paramparça etti ve hala anlamsızca küçümseyerek saldırıyorlar.

O hain hain gözlü müslümanlar dahi, elli yılda tam yüzbin camii yaptı, ama bir tek hamam inşa etmeyi akıl etmedi. Kubbe aynı kubbe değil mi, arınmak, temizlik, sonsuzluk, aynı deryalarda manevi bir banyo değil mi? Sular, dualardan daha güzel değil mi?

Son iki yüz yıldır hayatımıza girmesine, ilkokullara kadar girmesine izin verdiğimiz tiyatro, sinema ve roman ya da gazete, ya da herhangi bir modern yapıdan çok daha gerekli çok daha canlı ve çok daha büyük anlamlar taşır hamam. Hem tek tek hepimizin bedenine yeniden bakmasına, hem milyarlarca dolar kazanmak, insanlığa gerçekten keyifle mutluluk vermek istiyorsak, hamamın yapısını, hizmetini, sıcaklığını, havlularını, takunyalarını, kabinlerini, kokularını, mermerlerini, çok derinden ve çok ayrıntılı yeniden kavramamız şarttır.

Birçok eski kurum miadını doldurmuş olabilir, tarikatlar ve tekkeleri kapattık, diyelim, divan şiirinin çevirisini dahi henüz yapamıyor meallerini yayınlıyoruz, hepsi "nostalji" dediğimiz geçmiş özlemi içinde kaldı. Ama hamam, günlük ihtiyaçlarımıza cevap veren ve sonsuz bir tüketimi olan yıkanma ihtiyacımıza cevap veriyor.. Bu kurumu neden yokettiğimiz, batı hayranlığımızın bizleri nasıl canavarlaştırıp, kör ettiğini anlatır!

Mesela, bilmiş fizyoterapistler, üç-beş yıl bilim okumakla, dünyanın en kutsal ve en eski mesleği tellakları küçümsemeye başladılar. Asırların bilgi birikimini arkalarına almış tellaklardan birkaç acemiyi gösterip üstlerine çullandılar.

İnsan bedenini ve bedenimizde hiç tanımadığımız kuytuları, tellak, dakikalarca ince ince küçük zıp zıplarla yoklar, uyarır, yumuşatır... Tellak, bacakları, kolları kaldırıp, tüm adaleleri esnetir. Bilekleriniz, parmaklarınız, omzunuz, kürek kemikleriniz, uyluklarınız, dakikalarca ve "törenle" esnetilir.

Tellaklar törenle bir esnetme ve gevşetme ustasıdır. İçlerinde dahî derecesinde insan bedeninin akupunktur noktalarını tanıyan, bilgeler vardır.

Üstelik çok düşük bir paraya, yüz tane masörün, fizyoterapistin yapamayacağı kadar ağır bir işçilikle üstünüzde itinayla çalışırlar. Tellak, profesyonelleşmiş ve sihirbazlaşmış avuçları arasına, hantal ve ağır bedeninizi alıp, biraz sonra sizi kuş gibi hafifletir.

Bütün dünya, gevşetme ve sakinleştirme ustaları, uzak doğu okullarının, yogacılarını baştacı ederken, bizler, gerçek yogadan, bin kat hızla insan bedenini çözüveren tellakları küçümseyerek, tarihten kovmaya çalıştık!

Bu hayat bizi, taş taşımış gibi, ağırlık çalışmış gibi yormadı mı? Bu iş için hastanelerde kuyruk olacağız, o çok bilmiş masörlere yüz-ikiyüz milyon vereceğiz, ya da tedavi odasında bir on dakika sırtımıza bakıp defedileceğiz.. Bu komiklikten hatta şarlatanlıktan vazgeçip, kendimi hamama attım.

Sırt, göğüs, bacaklar, baldırlar bu kadar nefis bir şöleni üstelik bir seranomiyle yumuşatılmayı haketmiyor mu? Doğuştan getirdiğimiz bedeni, otuz-kırk sene hiç yumuşatmadan, gevşetmeden psikiyatristlerin odasına sokuyoruz, ya da binbir uyuşturucu ilaçla dindirmeye boşuna çabalıyoruz, ya da bu bedene hiç dokunmadan onu teneşire gönderiyoruz.

Hepimiz gördük, yaşadık. Evimize en gelişmiş banyo takımları girse dahi, fışkırtmalı, tazyikli, sıcak havuzlu banyoların en alalarına sahip olsak bile, hamamın atmosferini ve iyiliklerini asla karşılayamıyor.

Bugün sadece, aklımıza, on yılda bir eser ve bir defa, ne varmış gibisinden gideriz hamama. Oysa hamamın ne olduğunu anlamak için haftalık ya da onbeş günlük periyodlarla sık ve seri şekilde gidilmeli, eskiler gibi, çocukluğumuzda, ilk gençlik yıllarımızda olduğu gibi.

İnsan, gerçek bir tellağın eline düşünce, vücudunda ne çok kas, ne çok adale olduğunu öğrenir. Diyelim, aşil tandonunu baldıra bağlayan topuküstü adalesinin ince ince ezilmesinin keyfini Osmanlı tellakları çok iyi biliyordu. Hafif ateşte yemek pişirir gibi, vücudun kaslarını yormadan küçük darbelerle ısıtmak, tellakların marifetli parmaklarındaydı.

Neden aşağılarız tellakları? En iyi yoga hocası, ya da modern bir jimnastikçi, bize daha ince daha derin teknikler mi öğretir. Gerçek anlamda tellak, insan bedeninin anatomisini bilmekten öte, keyif verici yumuşak darbelerle vücudun nereden ve nasıl gevşetileceğini çok iyi çözer. Çünkü hamam, bedenin üniversitesidir. Bedenimizdeki sertlikleri mutlu uyanılara dönüştürür.

Çok ağır, yüzyirmi kiloluk, kuzu yutmuş göbekli, Antepli bir kebapçının, kelebek gibi hamamdan çıkması, hem bir mucize, hem de hamam kültürünün zaferidir!

Sırt ağrısı, bel ağrısı çekmeyecek insan var mıdır, hamam tiryakilik değilse daha çok çekilecektir. Mesela, üniversiteye hazırlanan milyonlarca genç, sıralarında dik durmaktan kazıklaşmış, sertleşmiş bedenlerini, neden hamama götürüp dinlendirmeyi "komik" görüyoruz!

Hamam sıcağı dopingtir. Bedeni bomba gibi enerji yapacak ısı molekülleri barut tozları gibi sızar gözeneklerinizden, hamam tedavidir, yoğun tedavi, uyuşturucu özelliği gösterir.

Gündelik hayatımızın yorgunlaştırdığı, löpleştirdiği bedenimiz, sinir işlevlerini bozar. Kasılmalar, kramplara yol açar. Hamam kafein gibi yumuşatır. Gözeneklerimiz keselenmediği için vücut toksiti-zehri boşaltamaz. Birkaç hafta üst üste keseden sonra, gözeneklerinizden sıhhat ve enerji fışkırır.

Vücudumuza hafta boyu bir yığın yediklerimiz-içtiklerimiz, üstelik ziftlenerek girer. Ünlü yogacılar, kızgın ya da çok üzgün olduğunuzda yediğiniz şeyler, kızgınlık ya da üzüntünüzü azdırır, der. Bu yogacılara tavsiyemiz, sizi azdıran yiyeceklerle karmaşıklaşan bedeninizi her hafta hamama götürün. Hamam, üzüntüye yol açan yiyeceklerin ağırlığını alır.

Yere düşen bir kar tanesi gibi hafiflemeyi kim istemez. Beden sertleştikçe, ruhumuza uzaklaşır. Ruhumuza onu yeniden yakınlaştırmanın yolu, okşayış, öpüş, dokunuş ya da işte hamamdır.

Hamam üzerine konuşulacak teknik çok ayrıntı var, hepsini geçelim. Hamam ışığı, loş, izbe, mum ışığı kıvamındadır. Temizliğin yarı karanlıkta yapılması mahremlikle ilgili olduğu kadar, psikolojisyle de derinden ilgilidir. Ana rahminde temizlenip, birden ışığa-aydınlığa çıkmak, yalnız bedenimizin değil, geçmişimizin de yıkanmasını sağlar.

Deli gibi soğukta, katır kutur buzlan, bir kış günü, kıra kıra sıcacık bir hamama girmenin zevki, başka hangi kültürde, inceliklerle böyle süslenmiştir. Çünkü sıcağın, koyun, tiftik gibi yünleri vardır. Yorgun, tükenmiş, külçe bedeni, bu yün sıcaklığa bırakın. Bembeyaz mermerlerin sıcaklığında usul usul terleyip ve sonra dünya güzeli işlemeli havlulara sarılmak, Osmanlı'nın gündelik uğraşıydı.

Bedeniniz ısınınca, elleriniz, kollarınız yok olur, uçar. Bedeni unutmanın en güzel yolu, hamam. Sıcaklığı bir de kabinde güzel kokularla sarmalamak, peşine buzlu bir gazoz ya da bir kahve içmek, dünyanın hangi kültüründe böyle ince, törensel güzellikler taşır.

Tepede, kubbeye gömülü küçük ve kalın camlara doğru, ışığa bakmak, sizi huzur ve ışık üzerine yoğunlaştıran bir meditasyondur. Hamam, huzur davetidir. Osmanlı'nın yogası. Tüm yoga teknikleri hamamda kendiliğinden oluşur. Çünkü hamam sıcağı sizi yormadan, size ödevler vermeden, gevşetme üzerine kuruludur. O harakeli yap, bunu yap, şuranı şöyle dön gibi, ayrıntılı tekniklerin hepsini siz değil, sıcağın kendisi yaptırır.

Su, büyücü ve sorun çözücüdür. Sümerler'den beri tüm kültürler suyun bilgeliğini konuşur. Osmanlı'da, şiir su gibi içilirdi. Suları şiir gibi dinlenirdi. Hamamda, tas, kurna, kubbe, göbektaşı, hepsi şiirleşmiş, ovalleşmiş, peştemal ve havlular ve takunyalar hepsi yumuşayıp zevkle incelmiştir. Yumuşamış bu görüntüler bedeni sakinleştirir. Yumuşamış ve sakinleşmiş beden, korkuları yüreğimizden söküp alır. Sıcacık sular, derinin kabuğunu tahriş etmeden soyar. Teni en nazik yerinden kavrar. Daha kapıdan, sular, hoşgeldin der size ve cümbüşle tepenizden büklüm büklüm dökülür. Mermer ve sıcak ve buhardan bir şölen. İşte bedenimize inanılmaz bir masalsı ziyafet..

İşte Çinliler'den her ülkeye yüzbinlerce dinlenme, savunma sporları, ya da dünyaya yayılmış yüzbinlerce yoga okulu, hepsi çok ilkel kalır hamamın yanında. Kaynak arayan, üretim, ihracat arayan küçük işletmeci, dünyanın dört bucağında pekala, ilkeleri, hijyeni, kuralları, keseleri, işlemeli havluları, yumuşacık mermerleri, kubbe dizaynı, masajcılar-tellakları, ince ince sağlam kurallara bağlanmış Türk hamamlarından pekala onbinlercesini açabilir. Bu muhteşem sıcak ve su keyfi, insanlığa mutluluk taşıyabilir.

Düşünün. Sular, ordular gibi kaç asır hamamlara koştular. En değerli en büyülü kitaplar gibi, bedenleri döndürüp döndürüp okudular. Can suyunu, canana taşıdılar. Uyku verici bu sıcaklığı üreten yalnız hamamdır. Hamamın içi, buhardan, sisli bir orman gibidir. Söyleyin, sudan daha nazik hangi ses vardır, söyleyin, tahta takunyaların mermerdeki sesinden neden tiksindik. Mermere tüm vücudun dokunması bedendeki enerjileri açığa çıkarır. Başka nerde ne zaman bir insan vücudu bir taşın üzerine böyle boylu boyunca ve keyifle yayılır. Mermer üzerine su gibi yayılın. Hamamların yaşam sularını siz de mutlulukla seyredin. Yıkanmak bir zamanlar bu toprağın en ince sanatıydı. Osmanlı'yı uçkuruna düşkün ve bol şamatalı alemler düzenleyen, ibne meraklısı gösterenler, utansın. Paha biçilmez bu keyif kültürünü turistik yapıp, yokedenler utansın!

Bırakın, kemiklerimiz toprağına gömülmeden, mermer üstünde bir küçük zafer kazansın. Dünyanın en güzel en ucuz mermerleri ülkemizde. Ne zaman taddık, şu mermerlerin yastık gibi yumuşacık, bütün derimizi emen sıcaklığını. Temiz insanların pırıl pırıl erdemi gibi, parlak mermerler, bedenimizi her yanından emerler!

Neden eskiler katışıksız bir sakinlik ustasıydı. Kuşkusuz hoş sıcaklıkların şerbetler gibi kaç rengini tadıyorlardı. Tarlayı çapalar gibi tellakın parmakları. Bereketli bir hayat fışkırsın diye, derinin içine giren parmakları. İnsan etini manaya döndüren kokular.. Eski insanlar bu kutsal duyguları en ince yerlerinden kavradılar!

Belki de hayatta, sevgiliden, evlatdan, aşktan, yataktan bulamadıkları sıcaklığı, ihtiyarlarımız, altı asır hamamlarda buldular. Ölü yıkamanın binbir çeşidini biliyoruz, yasalar var, birgün sizi de yıkayacaklar, ama yaşarken istemeyiz, göbektaşında döne döne yıkanmayı, neden haketmeyiz.

Hergün su dökünüp, hergün sabunlansan da evde, evdeki banyo, aceleye getirir. Eskiler gibi su dökünmeyi, sabunlanmayı evde, ama kese ve masaj için haftada bir mutlaka, neden koştular hamama. Hamamların bugünkü içler acısı, pis naylon terlikler, yırtılmış kabin muşambaları, layıkıyla temizlenmemiş havluları hepimizi ürkütür ve bu ihmal, ne büyük bir serveti elimizden alır!

Hergün sevimsiz yüzlerle karşılaşıp yorgunlaşmak şeytanın habercisidir. Sevimsiz yüzler farkında olmadan içinizi kararтır. Kovmak, uzaklaşmak, rakı, hepsi nafile, çare hamam. Hamam, yeniden doğuşun simgesi. Evdeki banyo sıcaklığı törenden çıkarır, sıradanlaştırır, hatta yorar sizi, hamam ise törendir.

Hamam, kötülüğü, cinleri bedenimizden çıkarttığımız yerin adıdır, vücudumuzun taştığını görürüz, tensel bir yüceliğin tadını buluruz. Ölüp de kurtulalım diye isyan ettiğimiz bedenimizin hergün yediği, şeytan, haram, günah etini, kustuğumuz yerdir. Psikolojide, dinde imanda, şeytanın kökenleri adlı bir çalışma yapın, kendinizi hamamda bulacaksınız. Anınma. Hamam, vücudunuzu yormadan ayağa kaldırır. Yanınızda götüreceğiniz bir porsiyon gülşaç sizi de binbir gecenin sultanı yapacaktır.

Ateşin de cinleri vardır. Külhaneden mermere vurur milyonlarca ateş cini kafatasını. Üstünde, sırtınızda tatlı sızılar gibi sarhoş edici, baygın ısısı, ısıyla hızla uyumlaşır vücud. Hamamda daha nice kerametler var. Bilimin dahi çözüp anlayamadığı bu doğaüstü bedeni neden en iyi tatlı bir sıcak çözer. Ne esrarlı güzellikler buldu Osmanlı orada.

Ne olur sanki, birazcık batının teknolojik hayranlığını tersinden akıtsak, çocuklarımızı kollarından tutup her hafta hamamlara götürsek. Kalbi güldüren sular. Elinize sağlık sular. Gün gelir, siz de yaşlanırsınız, ekmek, yağ, şeker dahi, güllabici sopası gibi zırdeli döver gibi vücudunuzu, kirli, buruşuk bir kağıt para gibi yıpratıp döver.. Osmanlı, insana şerefin, niteliğini hamamlarıyla taçlandırdı. Tellaklar insan bedenine saygıyı övgü dolu parmaklarıyla kutsadı, yaşamak, işte böyle böyle zaferlere dönüştü.

Suların şırıltılı bükümleri. Yılan gibi uyanık, sıcacık sıcacık ısırarak sırtınızı. Tufandan kalmış işlemeli bir bakır tasla. İşte eklem kırıklığı, hayal kırıklığı sularla hamamlarda böyle yıkıldı.

Ve sonra, ayna gibi bir ten. Akide şekeri kıvamında. Ve bir daha soralım, neden beş milyonluk şehirde beş tane hamam. Sular erimiş aynalar gibi dökülürdü üstümüzden. Deri, ince ince süsleri ve güzelliği sırıtıtlarla köpük köpük giydirirdi tenimize. Sanki eskiden sular başka türlü akardı. Deryaları koynumuza taşırdı. Şimdi yine geliyor sular, ama durmuyor, içimize dokunmuyor, dökülüp gidiyor sular!

Eski bir uygarlığı aramak değil derdim. Canım şimdi zümrüt zümrüt şırıl şırıl sularını istiyor. Bıktım şofbeninden, kuvetinden, canım şimdi annemin beni yıkadığı o eski kurnaları istiyor.

Hasankale, bir yoksul kasaba, masal gibi kaplıcaları vardı. Daha beş yaşında annemle yüzerdik sıcacık buharlı sularında. Sonra annem, karın üstünü sıyırıp, helva niyetine, bir kaplıca geleneği kar yerdik kaşık kaşık..

Her sefer dönüşü babam, Meydan Hamamı'nı kapatır, hamamdan bir gün sonra ancak çıkardı.

İşte böyle türlü türlü masallar içinde büyümüşüm. Madensuları, şerbetler, dolmalar, bilmeden neler yemişim.

Ama erkektim, annem, gördüklerini söyleme, ağzını sıkı tut, derdi. Bir hamam sepetimiz vardı, içinden pestiller açılır, cevizli sucuklar çıkartılır, komşulara da bölüştürülürdü. Ve yanında hamam bohçamız vardı. İçinde annemin gelinlik havluları.

Sonra annem beni bir yana bırakıp, köşede, karanlığın içinde tarardı saçlarını. Kemik tarağıyla sol omzuna dökerdi saçlarını. Uçlarını çırpar çırpar, kanat takar kabartırdı. Omuzları saçlarıyla dolar, sonra yumuşacık kırlent gibi beni boynuna alırdı.

Nakışlı ipekten mendillerini çıkarır, üstüne dut koyar, yerdik. Yüzüme sevinçle bakıp: "Hah işte yüzün ortaya çıktı" diye sevinir, severdi beni. Annemin adı Trabzon'da Hasankaleli gelindi.

Hatırlarım zaman zaman o eski mutlu şehri. Beni hamama götüren kuma üstüne gelmiş o mutsuz kara gelini. Topuz saçını çözüp, saçlarına giren tarağın hışırtısı.. Benden başka kokusunu kimseler tanımayacak. Bu kokular hamamlarda yükselir bir daha çıkmayarak içimize dolardı. Toprağına girse yüreği yalnız bende, oğlunda kalacak.. Sıcacık sular içinde annelerimiz bize ne tatlı sarılırdı!

Hamam deyince, hatırlarım bu acılı kökleri. Bu köklere sarılıp sarılıp ihtiyarlayacağım. Başımdan dökülen sular büyük bir sır söylediler. En güzel mevsimiydi suların. Kor ateş gibi sular. Uçuşan buharını kuşlar gibi kovalardım. Kollarımı açıp açıp yıkanırdım. Başımdan aşağı kaynayan sular, haşlanıp haşlanıp cırlardım.

Beyhude değil bu ağlamaklı hatıralar. İşte ben de sizler gibi bu masallarla büyüdüm.

Ve kaç zaman oldu, görmedi sırtımız kese, demir oldu, çelik oldu, kürek kemiklerinin altında fındık kabukları kıvıl kıvıl kuluç oldu, sırtımıza keser oldu..

Annelerin suları yüreğimize döküldü. İnsan soruyor, bu sular, hangi borular içinden gelirdi. Bir gömlek gibi bu suları hala üstümde taşıyorum. Annelerin yüreği hala bu zümrüt zümrüt sularda, biliyor, onu anyorum. Sular kıyma kıyma fışkınr, salına salına mermere çarşaf gibi açılırdı. Bu sular hangi yolu bilir, o hamamlarda annelerin tam yüreğinden dökülürdü. Ve sonra havlulara sarılıp gözlerimin ta içinden öperdi. O sevimli sular bereketli hakiki sevgilerin sularıydı. Baktıkça kabarcıklaşıp, coşarlardı. Aynı bardaktan içilen su gibi kurnaların başında lıkır lıkır neşeliydik. Bir mahalle, aynı süslü bakır çeşmelerin yanına dizilirdik. Suların şarkıları eski zamanlarda ne kadar hoştu. Şu ev banyolarında tazyikle fışkırıp çıldıran suların çığlığı, işte bu hayallerimizi kovdu!

Ve sonra erkek cinsinden olduk, kaç zaman banyoyu tıklatıp: "oğlum sırtına kese, kese.." dese, yok anne, tamam anne.. Çok zamanlar geçti. Ne ağır yüklerin altına girdik. 13 yaşından beri Ticaret ortaokulu birinci sınıftan beri otuz üç yıl aralıksız bu daktilonun başına oturduk. Ne çok lüzumlu lüzumsuz şeyleri sırtladık.

Şaşırıyorum kaldırdığım bu yüke. Yirmi yıldır sırtımdan aralıksız tedavi görüyorum. Hamamdan çıkıyor, tekrar kaldığım yerden, dünyanın yükünü kaldırıyorum.

Göbek taşına uzanıp düşlerken bunları. İşte bu güçlü ağlamaklı hatıralarla hayat doluyorum. Tellak bağırıyor kulağımın dibinde, kese, kese, kese...

İçimden, "Beni annem yıkadı, sırtım artık istemez kese" dedim.. Biliyorum, hayalimden o sular döküldükçe, daha ne yükler kaldıracağım..

Öleli yirmiüç yıl oluyor, annemi hiç mezarda, toprakta düşlemedim. Hediyeleri en güzeli hatıralarıma, onu hep, o eski Osmanlı hamamının gölgeli kurna başında düşledim. Yanında, kalıp sabunu. Kemik tarağı. Bakır tası. Kendi ördüğü pembe lifler. Islak peştemalı sarılı bedeni. Gülşeker teni. Ve simsiyah uzun saçları. Sıvayıp, köpürterek fışkırttığı sular içinde. Ve hasret dolu şarkılar mırıldanır..

Ve başından aşağı dökülen zümrüt sulara, gömülü çocuk bakışlarım. Bin yıl öncesi değil. Hepimizin çocukluğuydu bu. Kim kapatsa gözlerini, içimizden.. İşte bin kat gölgeli hatıralar içinde aynı suların sırıltısıyla gülümseyen annelerini bulur.. Yanından hiç ayırmadığı dikiş sepetini de getirir, kabinde, entarileri değil, menekşelerle gülleri birbirine dikerdi, hatırası birkaç kırlent, yastıkbaşı bırakıp, suların gittiği o büyük ülkeye gittiler!

Ey genç adam. Sen benzeme başkalarına. Ne otel sanunaları paklar bizi. Ne jimnastik salonları, açar bizi. İşimize gelmez yogacılık oynamak. Bu karmaşık kafakarıştırıcı teknolojiler, yardım elini uzatmaz, annemizin eşsiz kültürü gibi sağlığımıza. Ekmek paran için, birgün taş taşıyacaksın. Belki hergün hamallık yapacaksın. Olsun. Kirasını öder gibi bu ağır bedenin. Kıy parana. Yorgun bedenini koşa koşa götür o eski cengaverlerin hamamına..

Mermerleri yastıklar gibi yumuşacık. Herşeye gülüyor işte kurnaların içinde çiçek çiçek suları. Bu insafsız dünyada herşey çok ağır. Unutma o göbektaşlarını, cihangirlerin, cephelerden yaralarını ta buralara taşıdığını. Ateşlerle ısıttılar. Karanlık, küflü, nemliydi, ama çok sade, bu kubbenin altında, uçup giden sabun köpükleriyle aynı şırıltılı rüyalara daldılar..

Mermerler, canına, ruhuna yoldaş olacak, üstüne dökülen su, bütün susuzluğunu alacak. Bir aşk fırtınası gibi tarihimiz. Bu coşkulu sular, kalbinin en sıcak köşesinde çınlayıp, işte seni de annenle aynı eski masala sokacak. Bu gümüş suları hala düşlerimize kimler katıyor. Dışarda sert rüzgarlar öksüz yanaklarımızı gaga gibi delip delip ağlıyor. Yaz, kış anyorsan bahanın sıcak nefesini, suların köpük köpük taştığı kurna başlarına koş. İşte kalbin, bir çiçek yaprağı gibi sessiz.. Tebessümle cıvıldaşan tenine, kırlar gibi, güzellikleri işte böyle giydir.

Ama deliyiz, sahiden deli. Duvara zincirlenmiş delileriz. Orada, eski bir gaz lambası gibi kırılmış kubbeler, dönüp bakmayız. O şarkılardan zaferlere koşan suları büsbütün unutmuşuz, bizi o eski hamamlara koşturacak o bilge o asil kanı hepten kurutmuşuz.

Konuş kalemim, sen de bu rüyanın özbeöz çocuğusun, sularla ibadet eden o halkın çocuğusun.

Hamamlara lanet eden, aşağılayanlara, köpürüp birgün saldıracağım. Hırsımdan delirip, hamamlarına birgün daldaşşak koşacağım..

Öv kalemim, coş kalemim, sular gibi.. Aşklar da gelir geçer. Ama bu sular tutar hepimizin elinden, yüreklerimizi birbirimize manevi sicimlerle bağlar. Götürür kirlerimizi deryaların ta ortasında dualarla çitiler. Kim düğümlemiş içimizdeki bu kutsal suları. Ne olur biri serbest bıraksın artık, içimizde demirden ağır bu ilahi suları. Bir kapkara cahil denize düştük ki, irin dolu, fokurduyor pislikten.

Gündoğumları gibi güzel, Tanrı'nın hepimize hergünkü hediyesi. Yıldızların içinden ışıklara binip gelmişler. Toprakların kayaların tabakalarının altına girmişler. O ruhlarımız gibi kaynayan sular kara topraklardan süzülüp, tenimize dört yandan dökülecek mi yeniden! Koskoca bir medeniyeti ve deryaları verdik, karşılığında bize, poşet içinde çürük sular verdiler. Ucuz, çıldırmış, tiz sesli, cam kırığı, çıldırmış suları, hergün kezzap gibi başımızdan döktüler!..

Böyle kazık olmaz, utan kalemim, sen de kültürünü, suyunu, şiirini tanımayan, bu hainler, bu cahillerin ülkesindensin..

Hem bilge, hem sihirbaz, hem mübarek, bu suları kara kurbağa gibi suratlı, cahil, uyuşuk heriflere bırakmışsın!..

Fatih Sultan Mehmet'in Trabzon'u fethe giderken yıkandığı... Tellağın kirini yığıp yığıp omzuna toplayıp, Fatihler'i bile utandırdığı, o eski Ankara hamamındayım.

Anadolu'dan kasa kasa meyve taşıyan Ankara Hali'nin hamallarıyla aynı mermere uzanıyorum.

Aynı meslekteniz, ben de kasa kasa meyve gibi kelimeler taşıyorum. Yüz kiloluk tellak, beşyüz kiloluk basınçla kürek kemiklerimin altında köpek dişleri gibi kuluçları eziyor. Avanos çamuru gibi yoğurup bedenimi, piru pak, İznik çinisi vazo gibi kabine koyuyor.

Ve mermerin altından öyle vuruyor ki dalgalar, mermerin üstünde belim kırılıyor! Güzel duygulu mermer, taşların, kayaların en güzeli, en anlamlısı, acı bana. Yapraklar, çocuklar, kadınlar, dalgalar tarih boyu herşeyi coşturmuşlar, coşkuları dondurup, sırtımıza mermer diye koymuşlar. Meyveler gibi yumuşacık, ağzından balları sızıyor, yumuşak tatlı sesi, asırların kıramadığı vazosu. Kaç asır var, göğsünde sakladığı ateşleri sırtımıza taşıyor..

Ateşin hamur gibi yumuşattığı mermerle hala göğüs göğüse sevişmekteyiz, kalbim heyecanla katılıyor bu cenge, mermerden yükselen kılıç sesleri etime giriyor, göklere uçan kelebekler gibi o lacivert atların ülkesindeniz, bayraklar gibi, çarşaflar gibi o gümüş suların taşlarla sevişen ülkesindeniz!

Gül yaprakları gibi seni hangi ağır bedenler inceltti. Asırların acısını kadife gibi emip, tek bir gün yorulmadı. Taş kesilen ateş. Rengi gül yaprağı ama içi cam gibi ateş. Aynalar gibi derin dokularına gizlensem. Sanki içinde helal, alın teriyle kazanılmış yağların kandillerine sürünsem. Sonsuz bir neşe bin yıldır parlıyor, katı donmuş ışıklar gibi, kat kat mavi gökler... İşte bu, hepimize sanılan tarihin şefkatleşmiş kolları! Ne sırlar taşıyor, hala sımsıkı dilleri. Gülüşü ereğe ancak bu kadar benzeyen..

Bir damla gözyaşı dökmeden, asırlardır kanter içinde.. Artık kapalı kalmasın mermerlerle şenlenmiş tarihin bu odası. Mermer değil, öğrenin artık, bu atalarımın hırkası. Bizi de pırıl pırıl sanıyor işte kurşuni saçları. Ateşlerde erimiş ve donmuş gümüş, zümrüt suları..

Yaraları sevinçlere döndürmüş, işte tarihin şarkıları gibi gömleğini giymiş suları!

Gümüşten göğüslerine uzanıp emsem bembeyaz mermerlerin sütünü. Benim de yüreğimdeki acıları ziynetlere çevirir mi, benim de etime maden tadı verir mi? Buz gibi donmuş, gümüşten bir göl gibi, bir taş gibi dalıversem en derinlerine, bana da soyundan bir biçim verir mi? Tarihin bu penceresinden hala, oluk oluk akıyor, o yorgun atların terleri, şimdi buhar buhar tenime karışıyor. Uzandıkça mermere, o nalları altından atlar koynuma koşuyor. Sevinçle tarihin bu bitmeyen seferlere bir daha katılıyor. Görüyorum işte, Viyana'dan, Belgrad'dan dönen o yorgun şanlı atları. Hepimizi erimiş şarkılar gibi, aynı süslü kayıklarda sallıyor. Battaniye gibi tüyleri, dalgalar gibi, sırtımızı okşuyor. Kalbimiz bir mum gibi eriyip bir mum gibi usul usul dibine dökülüyor..

Ey ıssız taşlar, ey suskun maden, ey asırları çınlatan, kucaklayan büyülü taş, büyülü çini.. Seni görmeye geldim. Duvarların takvim takvim gösteriyor tarihi, çok yorgunum, o yaprak yaprak damarlarına uzanmaya geldim. Fazla vaktim yok, kalkacağım birazdan. Ne olur söyle artık, bu çok yorulmuş oğluna.. O sonsuza yükselen ateşler gibi aşkların sırlarını!..

Bir saattir sırtımda çalışıyor tellak, tellak işini beğendirirse, bir müşteri daha kazanacak, bu ne kadar önemli. Ekmek parası ne kadar önemli. Elleriyle kazıyıp kazıyıp bir dağın yükünü yan tarafa koymuş gibi çalıştı, yoruldu. Küçük bir paraya bu nasıl insanüstü, olağanüstü yorgunluk. Bu yoğun, canla başla emeğine nasıl utandım. Tellak durmadı, dinlenmedi ve sonra ben bayılırken sırtıma bir şaplak vurup, son noktayı koydu: "Beni sorarsan beyim, adım Osman" dedi. Yorgunluktan bitmiş kan ter içinde çekip gitti. Baktım bu olağanüstü insanın arkasından. Bu nasıl emek. On milyar versem dindiremem vicdanımın sızısını. İşte yine helalleşmek atalarım gibi ahirete kaldı.

nihatg@leman.comtr

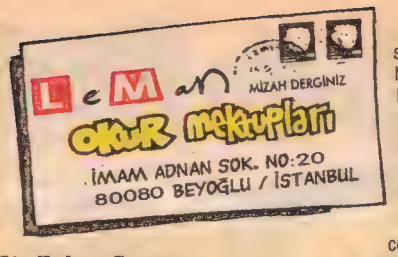

Bir Bahar Sonra...

Her insanın vardır vazgeçemedikleri, tutku şiddetinde istekleri. Bense kendimi bildiğimden beri bütün kitapları okumak, her yeri gezip fotoğraflamak, dünyadaki tüm insanları tanımak isterim. Ve bir de, artık bu benim için bir tutku; kalbime yenik düşmeden Rumelihisarı'nda Sezen'i dinleyebilmek.

Elazığ'dan yazıyorum. En saf, en katıksızhalleriyle çok iyi insanlar tanıdım, yine de farklı görüşlerime saldırı olmadığı demokratik ortamlarda bulunmadım. Leman okudum, kitap okudum ama yine de sadece burda olanlardan seçebildim. Kısıtlı öğrenci bütçeme inat, dandik makinemle yükseklerden çektiğim fotoğraflar oldu. Hepsi birbirinin aynısı... Her gün en az 3 saat dinledim o güzel sesini Sezen'in; eşlik etmeye bile kıyamadan, giptayla... Onu canlı dinleyeceğim günü özlemle bekliyorum...

Ve bilimin hakkıyla öğrenilmesi gerektiğine inandım. Eğetimin tüm sorunların çözümü olduğunu savundum. En güzel okullarda okumayı hedefledim. Elazığ'da en köklü , en kaliteli okuldan mezun oldum ve Türkiye'de en iyi üniversitelerden birinde en geniş eğitimi alabilmek için bir yıl daha hazırlanıyorum... İstanbul'u düşünüyorum, düşlediğim "Kendim"e ve "Hayatım"a erişebilmek umuduyla... Bekle beni İstanbul, bekle beni Leman Kültür :))

* Adı Mahir ve Deniz olan herkese selam!

Not: Bir hata ettim, yazılan tüm mektupların yayımlanıp yayımlanmadığını öğrenmeden mektup yazdım ve haliyle umudumu zarfa koyup kilometrelerce uzaktan yolladım. Yayımlanması çok mu önemli bilmiyorum ama insan doğası, ah şu küçücük hayalkırıklıkları yok mu?.. Belki de yazdıklarım kimseyi ilgilendirmeyecek kadar özel, bu yüzden mektubu okuyanla paylaşmak bile kafi. Ama yine de 46. sayının mektupları arasında olmayı beklicem, bir umut işte:)) Teşekkürler...

zeytin_@hotmail.com

Tüm LeMan&L-Manyak Emekçilerine ve Okur Arkadaşlara Selamlar

Biz İskenderun Kale Jandarma Karakolu'nda askerliğini yapmakta olan 3 arkadaşız. Askerliğe başladığımızdan beri şansımızdan mıdır nedir bilinmez, hiç ayrılmadık. Üç "LeManyak" arkadaş hep aynı yerde görev yaptık. Medeniyete 2 saatlik uzaklıkta olan Kale köyüne en yakın gazete bayii tam 50 km. Bu medeniyet yoksunluğunda LeMan ve L-manyak'ın hiçbir sayısını kaçırmadık... Karakolumuzun mıntıkasında faili meçhul kişi veya kişilerce kullanılan 50 hanelik bir köy var. Tek ulaşım aracı "yalnızca" hafta içi köyün öğrencilerini taşıyan okul servisi... Ayda bir kere çarşıya çıkabilmenin sevinciyle okul servisinin yolunu tutan arkadaşımız, eğer bu servisi kaçırdıysa saatlerce yürümek zorunda kalıyor. Nihayetinde medeniyete ayak basmayı başarabilen arkadaşımız, bizi çok seven bakkal Bülent Abimizden dergilerimizi alıp bize ulaştırıyor... İşte bizim LeMan ve L-Manyak okuyabilmemiz bu şartların yerine gelmesine bağlı. Bizim size bunları anlatmamızın sebebi sizleri ne kadar çok sevdiğimizi ve yayınlarınızı hangi şartlar altında takip etttiğimizi bilmeniz... Hepinize kolay gelsin... Deli Cevat abimize, tüm LeMan ve L-Manyak ailesine kucak dolusu selamlar...

J. Eri Deniz Eryaşar/İskenderun

Bizden Not: Arkadaşlar Derginiz postaya verildi.. Takip edin..

Onlardan Biri miyim?

Boş hayaller ve sonunda seni bekleyen, seni seven bir yalnızlık. Her gece birbirinden farksız... Hayaller ve hayaller. Artık mutlu hayaller bile hayal. Umutsuzluk ne kötü... Herşeyin tekdüze olması ne kötü. Hayat berbat bişey... Gelecek yok ve geçmişte yok. Sadece şimdiki zaman var. Peki niye öyleyse geleceği düşünüp, geçmişten dert yanmak?!. Kaos her yerde vardır... Gelecek bir gün (hatta şu dakika) şimdiki zaman olacak; ve ben burada onu bekliyor olacağım. Sereserpe yalnızlığımla kucak açacağım ona. Sonra tekrar geleceği düşünüp, geçmişe üzüleceğim. Aşksız, sevgisiz, yalnız ve umutsuz... Tek fark belki de o zaman gözyaşlarımı serbest bırakacak cesareti bulacağım kendimde. Ve belki de hala onu özlüyor olacağım. Solgun yüzü rüyalarımda belirsizleşecek belki, ama ona hala aşık olacağım. Gülümseyişini, o tatlı yüzünü, bana seslenişini sonsuza dek hatırlayacağım. Adı hep aklımda, niye yazamıyorum bu lanet kağıda onun adını? Her gece "..... seni seviyorum, nerdesin?" diyen ben değil miyim? .. Aşksız neylerim ben bu hayatta. Onu düşünmek bile bir umut. Karanlığı aydınlatan cılız bir mum ışığı...

Her şey bittiğinde mutlu olmak istemiyorum. Bu dünyada hayallerle de olsa yaşamak istiyorum. Ama bu lanet olası sistem hayallerimizi bile elimizden aldı. Dünyayı, yaşamı kemirip duran lanet olası iş yiyiciler ruhlarımıza gözlerini diktiler. Her gün binlerce mutsuz insanın ölmesi yetmedi onlara. Hırsla, kendilerine göre bir aşkla paramparça ettiler tüm dünyayı... Sevmeyi bilmeyen insanlar yarattılar. Dünya yokoluşa doğru geri sayıma geçti. "Umutlu olun" diyen insanların sözlerine kapalı benim kulaklarım. Hiçbir ideoloji, komünizm bile kurtaramaz bizi. Çünkü kapitalizm insanlardaki bencillik duygusunu pohpohladı, kışkırttı, "sadece ben" diyen insanlar yarattı. Komünizm "eşitlik" dese bile insanlardaki bencilliğin önüne geçemez. Bu da şu demektir: Sosyal sınıflar ortadan kalkmaz ve mutsuz olmaya devam ederiz... Düzeltilemez, mahvolmuş bir dünya bizim yazgımız. Kapitalizm güçlünün yanında, bu belli. Ama güçsüz, umutsuz insanlar komünizmin yanında değil. Bu düzeni onlar yaratmak zorunda ama onları kapitalizm yarattı. Yarattığı boş beyinli, damızlık insanlardan bir şeyler beklemekse aptallık olur... Onlardan biriyim, ne yazık! Kafamda aşık olduğum kızın hayali, işsiz ve dolayısıyla meteliksiz dolanıp duruyorum. Bir hayaletten tek farkım arasıra birilerinin bana selam vermesi... Bazen "Ya onlar da hayaletse!" diye düşünmeden edemiyorum... Hayaller ve hayaller, .mına koyim hayallerin...

Not: Leman'dan ayrılan karikatüristler (isim vermeye gerek var mı?) bir dergi çıkarmışlar. Hoş güzel bir dergi; ama okuyup bitirdikten sonra bir şeyi anladım. Ben onları Leman'dayken seviyordum. Çünkü Leman sadece bir mizah dergisi değil, bir tavrı var Leman'ın. Her hafta bir dergi alacak kadar param var. O arkadaşlara başarılar dilerim, Leman okumaya ise devam ederim...

Aylak/İzmir

Leman Beni Olgunlaştırdı

Her şeyi kafama takıp, kendime, yalnızca kendime işkence ederken beni anlayan eller gelip omzuma dokundu. Beni anlayan "Lemancı" elleri. Kendimi ve her şeyi ciddiye alıp, her şeyden moralimi bozacak bir sebep bulmak için şartlandırmış bulunduğum sırada sarstı beni o eller... Kendime geldim... Oturup ciddi ciddi düşünmeye başladım: Evet, haklıydım, hepsi insan posasıydı; evet, hepsi her gün aynı muhabbeti yapıyordu. Ne oldu peki? Ben onları kaale alınca onlar bundan vazgeçip, "Pardon Murat, biz ne salakmışız! Artık yalnızca mantıklı düşünüp doğal davranacak, fikirler hakkında yorum yapacağız" mı diyeceklerdi? Asla!!! Yine bana karşı çıkacaklar, çok bilmiş olduğumdan bahsedeceklerdi. Peki ben neyi değiştirmeye çalışıyordum, çalışıyorum? Kendini sistemin eline bırakmış, hayatı kalıplara oturtulmuş alışkanlık ve davranışlardan ibaret olan insancıklara mı fikrimi aşılamaya çalışıyordum? Saçma! İşte bana yardımcı olan Lemancılardan, bunları kendi haline bırakmayı öğrendim. Tabii hepsinden değil. Bana adresini yazmayan, kendine "Tekstilci abin Ercan" şeklinde bir sıfat takıp, nedeni belirsiz bir "sevimlilik" imajı yaratmaya çalışan şahsı nefretle kınadığımı tek şansım olan siz Leman aracılığıyla bildirmek istiyorum. Bu bir şikayet değil, ancak kendisinin bir tür ikna edilme – negatif tepki görme korkusu olduğu için bana açık bir adres yazmaması sebebiyle bu mektupta yazmak zorunda kaldım. Kendisi bana yazdığı mektubunda aynen şu satırları yazmış: "Ortaklık iyi olsa iki erkek bir kadınla evlenir, kimse ikinci kalite mal almak istemez". Ne demek şimdi bu!!! Sen kendi haline bırakılmayacak kadar iğrenç bir insansın! Demek bakire olmayan kadınlar "ikinci kalite mal" ha!!! Seni hiç tanımasam da (ki bunun eksikliğini ölünceye kadar hiç hissetmeyeceğimden eminim) nasıl bir yaratık olduğunu tahmin edebiliyorum, tekstilci bey! Ancak şunu unutma; bacak arasında taşıdığın et parçası seni hiçbir canlıdan üstün yapmaz! Aksine bir kadını ince bir zarın yırtık olup olmamasıyla değerlendiren bir insan olanca utanmazlığıyla küçülmüş demektir. Bekaret kimi insan için önemli olabilir fakat, senin değer yargılarına göre bir örnek verecek olursak; annenin de bakire olmadığını unutma!... Off, her neyse... Bu yazıyı okursan biraz gururuna yedir de yaptığın cinsiyet ayrımının iğrençliğini kendi gözlerinle gör.

Son olarak; Leman'a yazan, hâlâ bir şeylerden umutlu olan, her şekilde mutlu olmayı öğütleyen Polyannacı arkadaşlar; kendinize göre bir fikriniz vardır, saygı duyarım. Ancak ben gerizekalı bir tepki görmeden çıplak gezebileceğim, insanların ırklara, dillere, ülkelere ayrılmadığı, üzerinde yalnızca karşılıklı konuşurken kendinizi kalıptan kalıba sokmanıza gerek kalmayacak insanların yaşadığı bir dünya dışında mutlu olabileceğimi sanmıyorum. Tabi bu bazılarına fazla ağır gelebilir. Ancak neden olmasın? Beynini kullanmanı engellemeyen, objektif bir sistem, yalnız kalma korkusu olmayan, doğal davranmaktan çekinmeyen insanların yaşadığı bir dünya için artık bir şeyler yapma zamanı geldi! Haydi Lemancılar, direnelim! Beynimizi uyuşturmaya çalışan bu sömürgeci sistemin elinde oyuncak olmayalım! Ancak bu direniş, siyasi bir görüş veya "açız bacım, açız", "derini yüzüp tuz gölüne atıcam"cılık yapan yapmacık insanların kendilerince tasarladıkları bir dünya için değil, gerçek bir "Dünya için olmalıdır.

Not: Metin Fidan ve Nihat Genç abilerim, benim için çok değerlisiniz, ne olur hep böyle devam edin.

Murat/Mersin

Sayı: 575
14 Kasım 2002
Perşembe
Haftada bir yayımlanır

Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140) **Baskı:** Sabah Gazetesi - Dergi Bölümü • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İst.

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Akşamsefası

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

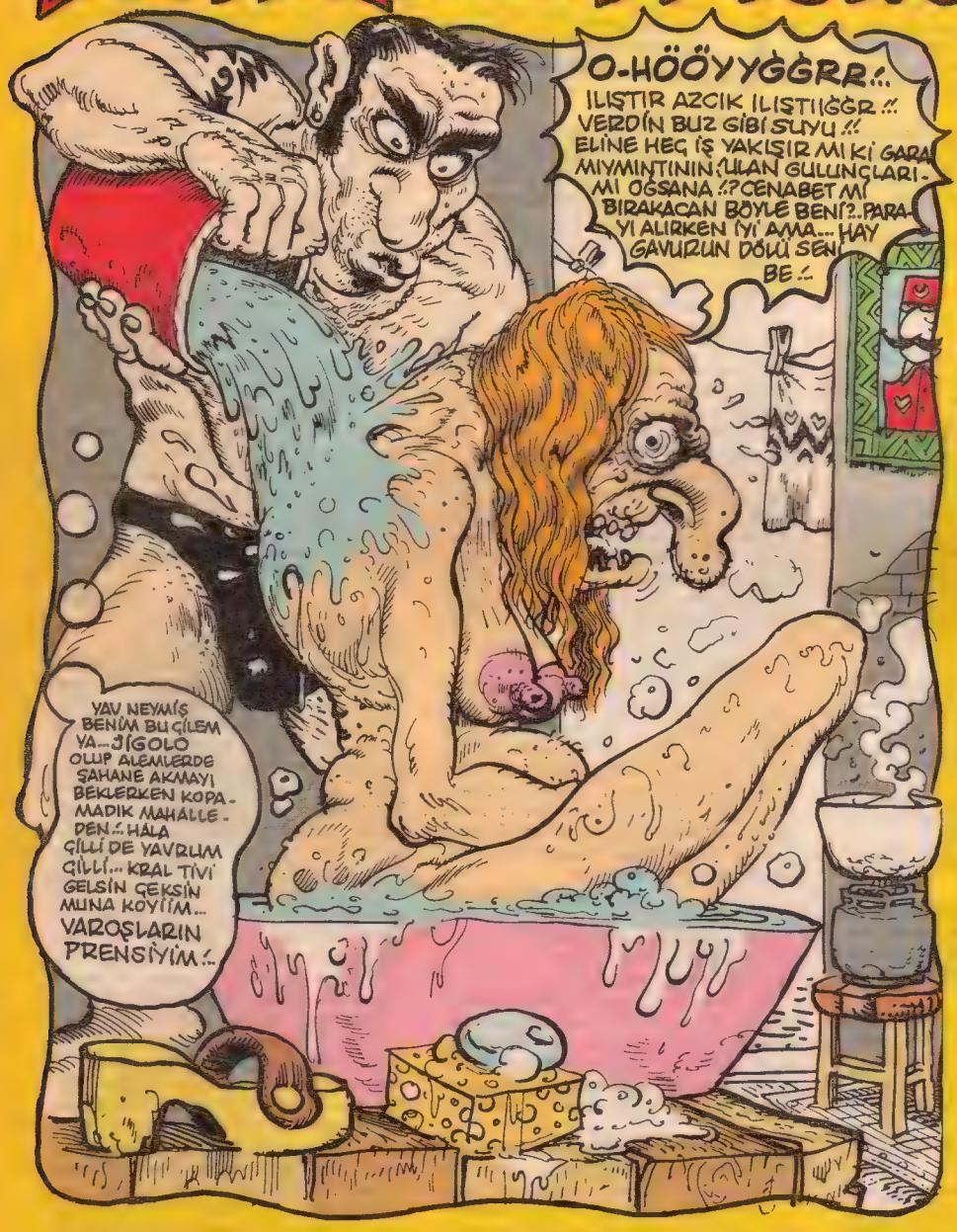

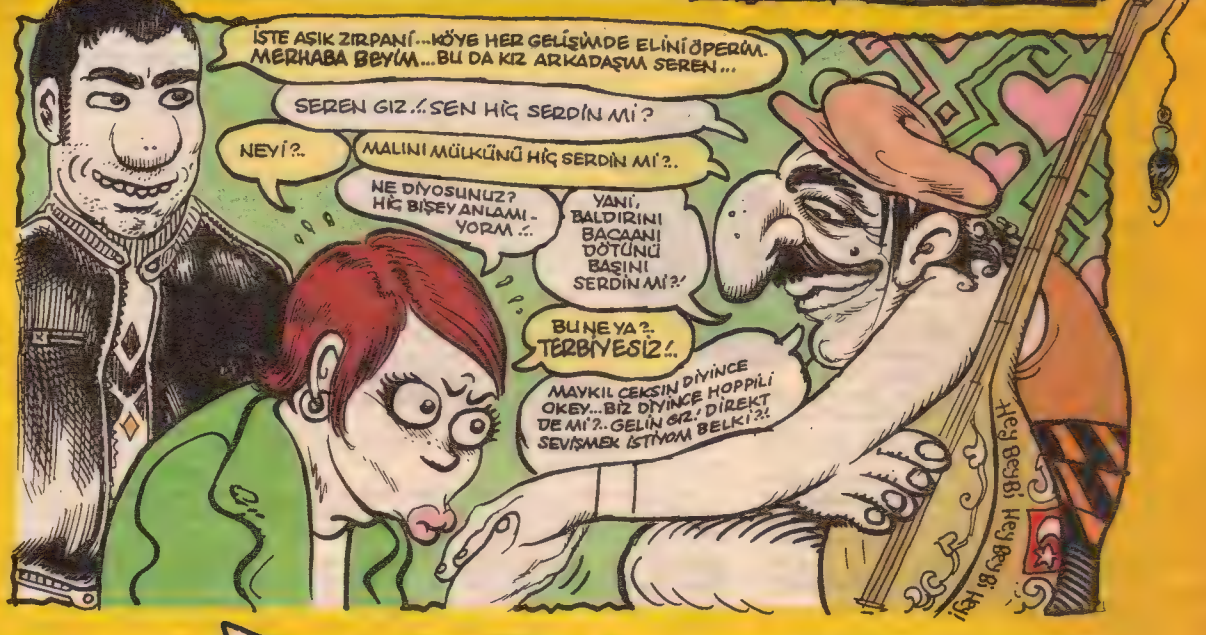

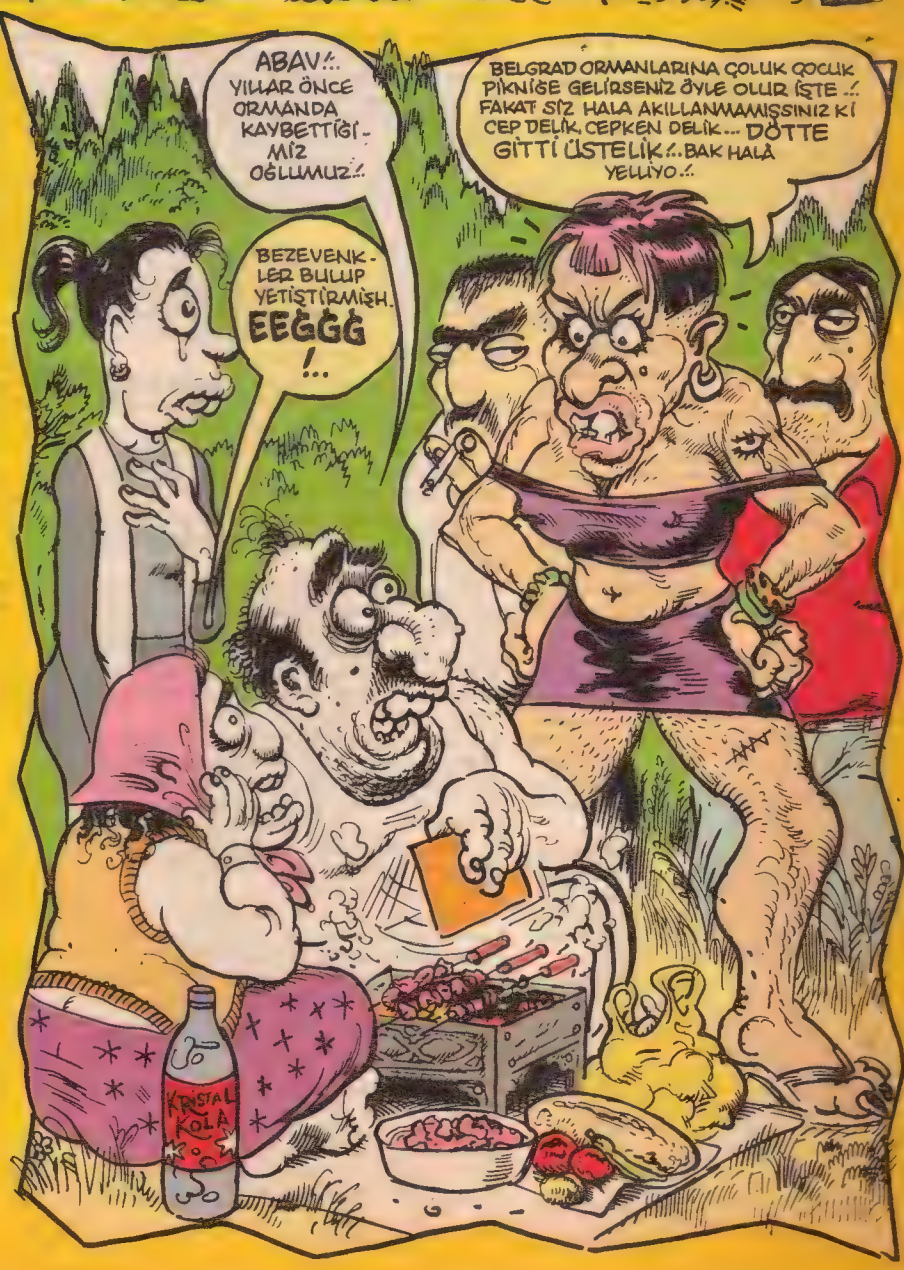

Akşamsefası

576
21 Kasım 2002 Perşembe 152209 Sayı: 2002/47- 700.000 TL. (KDV Dahil.
ISSN 0-1300-4867-4
K.K.T.C-800.000 TL.

HAİN EYLÜL ÖKKEŞ

Can Barslan

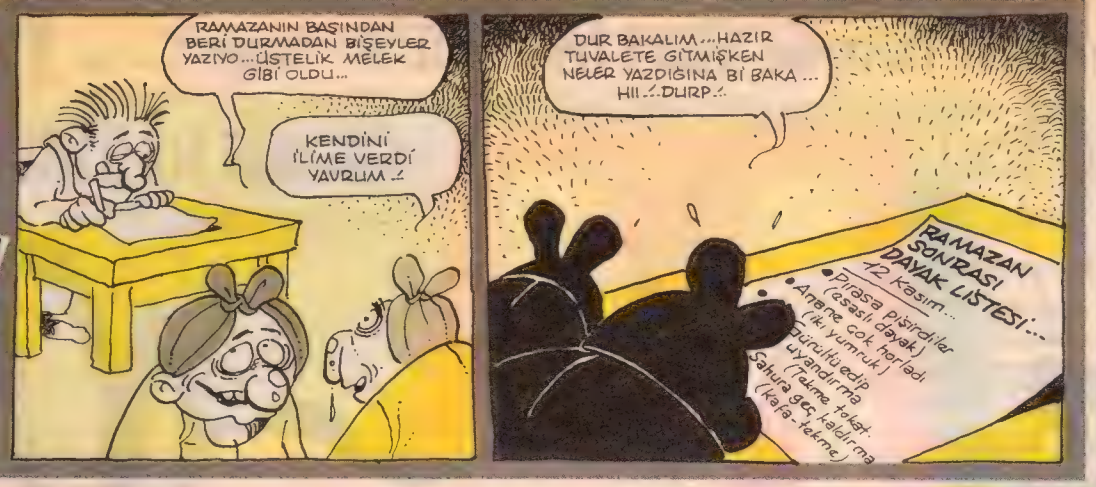

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

Yedi Resim Arasındaki 2 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Yeni Hükümetten Simalar

❶ 'Flört fahişeliktir' klasiğinin sahibi Cemil Çiçek de dahil yeni hükümetin eski ANAP'lıya kesmiş olması.

❷ Orman ve Çevre Bakanları'nın şahane isimleri.

Başbakan Yrd. Ertuğrul Yalçınbayır

Adalet Bakanı Cemil Çiçek

İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu

Milli Eğitim B. Erkan Mumcu

Çalışma Bakanı Murat Başesgioğlu

Çevre Bakanı İmdat Sütlüoğlu

Orman Bakanı Osman Pepe

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

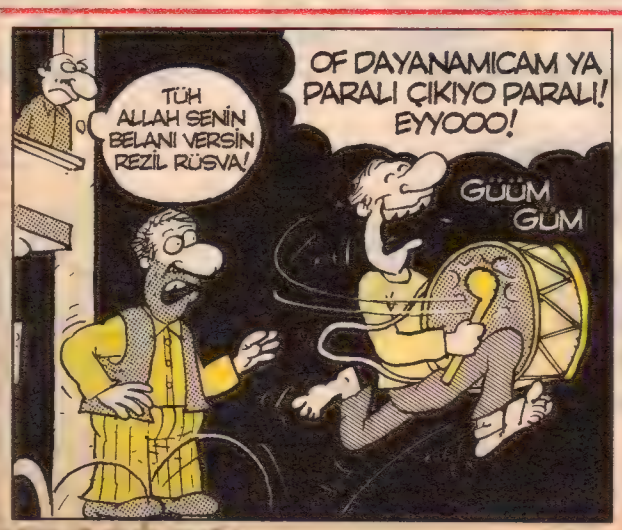

PANTOLON METİN FİDAN

Akşamsefası

LeMan

Kapak konusu

Türkiye, Afrikalılaşıyor.....Zenginin hergün daha zengin olduğu memlekette, 14 milyon insan açlık sınırında yaşıyor..

Medya yalakalığı para musluklarının başındaki isme-iktidara hatta güne, ortama, ışığa göre değişiyor...Derviş, Baykal ve Erdoğan'dan sonra şimdi de yalakalık salyalarını Başbakan Abdullah Gül için akıtıyorlar...

Şaşkın medya AKP'yi de magazine boğdu...Başbakan Abdullah Gül'ün oğlu arkadaşları ona "İslamcının oğlu" dedikleri için Ankara'dan ayrılmış...

Silah tüccarlarının şaşkın kuklası Amerikan yönetimi, Irak halkını taciz etmek için şimdi de psikolojik savaş başlattı.. Pentagonlu dangalaklar, Irak halkının ve askerlerinin cep telefonlarına teslim ol çağrısı yazan mesaj çekeceklermiş..

Karakolda akciğeri patlayan Eskişehirspor taraftarı Deniz Yılmaz komaya girdi..Polis olayın gerekçesini "kendini duvardan duvara vurdu" diye açıkladı...

Meçhul Gençlik Anıtı!

Lütfü Oflaz

Meçhul Gençlik Anıtı dikilmeli bu ülkeye!

Bu anıtın dikilmesi artık girmeli ülkenin gündemine.

12 Mart'ların, 12 Eylül'lerin nesillerini kuruttuğu gençlerin çoğunun isimleri, hatta mezarları meçhul.

Hadi o gençleri ara da bul.

O gençler ki bağımsız, özgür, demokrat, adil bir Türkiye istedikleri için hapislerde çürütüldüler.

O gençler ki insanca, hakça bir düzen kurulmasını istedikleri için işkencelerden geçirildiler.

O gençler ki sömürüye, soyguna, zulme karşı çıktıkları için faili meçhullere kurban edildiler.

Oysa onlar bu ülkenin en iyi beyinlerine sahip, en iyi üniversitelerini kazanmış gençleriydi.

İsteselerdi ülkenin bağımsızlığının elden gitmesine de, sömürülüp soyulmasına da duyarsız kalabilirlerdi.

Ülkedeki haksızlıklara, adaletsizliklere "bana ne" deyip keyiflerine bakabilirlerdi.

Sadece kendilerini düşünebilirler, çok da rahat bir hayat yaşayabilirlerdi.

Ama onlar kendilerini değil ülkelerini düşündüler.

Bu uğurda kendilerini feda ettiler.

Hayatlarının ilkbaharı, sonbaharı oldu!

Onların dediklerine kulak verilseydi Türkiye ABD'ye, İMF'ye böylesine bağımlı olmazdı.

Soygun, vurgun, talan, yolsuzluk ülkede dörtnala at koşturamazdı.

Türkiye bir tarafta her şeyi olanların, diğer tarafta hiçbir şeyi olmayanların ülkesi yapılamazdı.

Eğer bugün toplumda insan hakları, demokrasi, düşünce özgürlüğü, hukuk devleti gibi konularda bir duyarlılık oluşmuşsa, bunun tohumlarının atılmasında o gençlerin büyük payı yok mu?

Özgürlüğü, insan haklarını, hakça paylaşımı savunmak, ülkenin sömürülmesine, soyulmasına karşı çıkmak, vatanın bağımsızlığını korumakta telef edilen o gençlerin bütün suçu.

Ülkeleri uğruna gençliklerini, hayatlarını feda eden ve çoğunun isimleri meçhul olan bu gençler için artık Meçhul Gençlik Anıtı dikilmesi gerekmiyor mu?

Meçhul Gençlik Anıtı bu ülkenin o gençlere karşı boynunun borcu!

yedigöbeksiksile görbüzbey

MEHMET ÇAĞDAŞ

* **Wolinski :** *Charlie Hebdo'lu ünlü çizer, büyük usta filozof kanka*

Akşamsefası

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAKÇAK

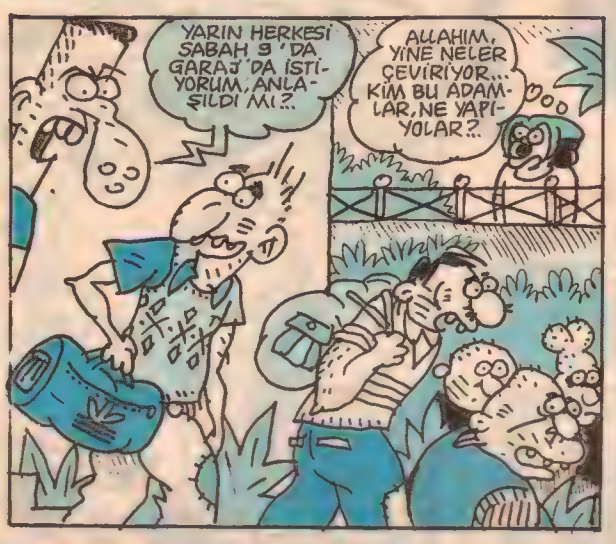

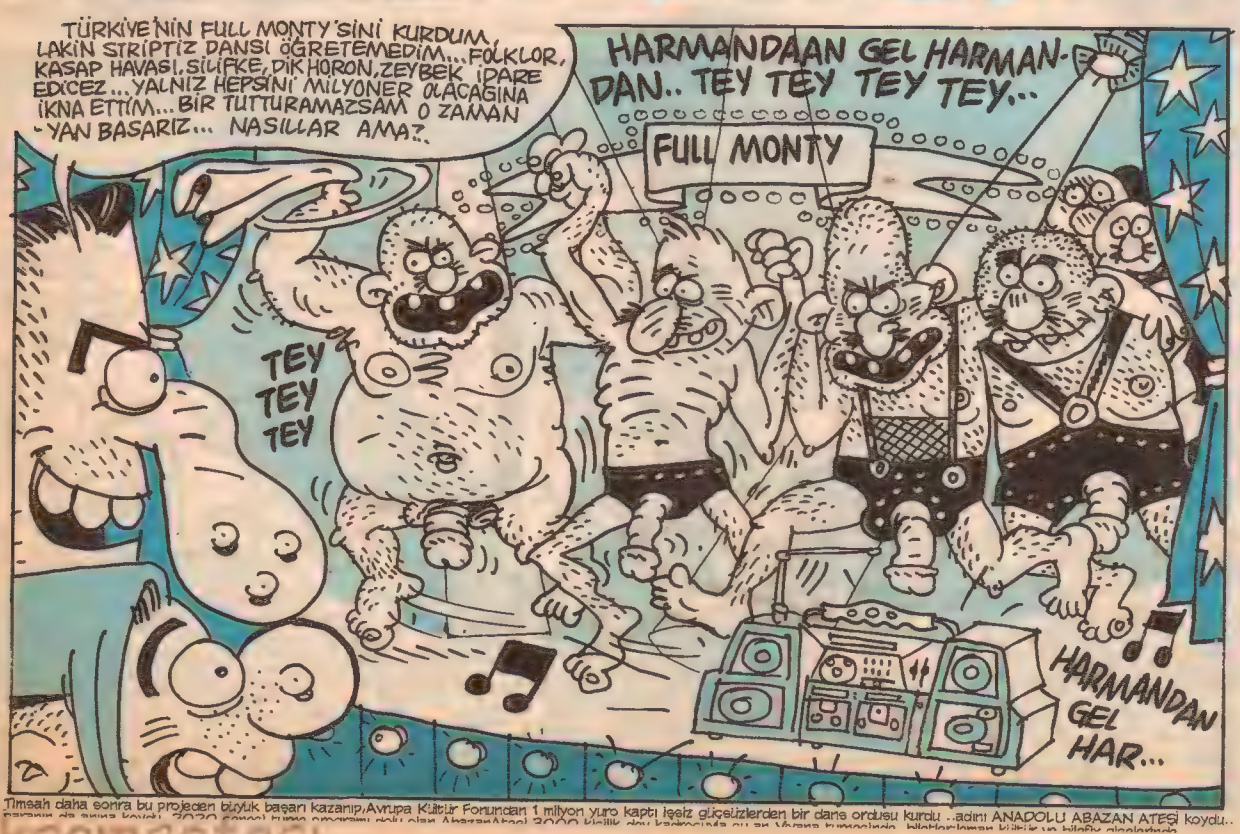

Timsah daha sonra bu projeden büyük başarı kazanıp,Avrupa Kültür Fonundan 1 milyon yuro kaptı işsiz güçsüzlerden bir dans ordusu kurdu ..adını ANADOLU ABAZAN ATEŞİ koydu..

daral@leman.com.br

AYRINTILAR

metin efdal

Biraz odun almak lâzım. Tek başına katalitikle, bu iş yürüycee benzemiyo. Tüp olmuş, 'yirmi milyon altıyüz' filan. Bi tüp, yaklaşık on gün idare ediyo, yani ayda üç tüp, etti 'atmış üç' milyon! Telefon faturası da, gaarç diye giriverdi bu arada; yirmi iki milyon yediyüz; bi bakkalı arıyom hergün, sipariş için; bazen arkadaşları; heralde cep telefonnarı karıştırdı ortalıı. Su, iki üç ayda bi geliyo, onla kafanı meşgul etme şindi; arasıra yemek yapmak icap ediyo yine, hergün dışardan olmıycak; yerli sigara sekizyüzelli oldu; elektrik desen, bu konuda pek bişey yapmak mümkün diil, sabaa kadar iki ampul, kompütür, teyp, buzdolabı, mecburen çalışcaklar; bi de akşam üzeri dolaşmaya çıkarken, eve döndüümde karanlığa girmekten hoşlanmadım için, açık tuttuum, girişteki küçük avize. Kira meselesi var tabi; önerdiğim artış beğenilmedi, ısrarcı olmalı, durumumu açıkça ifade etmeliyim; ve odun tabi mutlaka, şöyle bi çeki filan... Vay be, hiç de komik ve sevimli şeyler diilmiş meğer!

Yani, geçinme hesapları yapan aile bireylerinin, annenin babanın filan, önündeki kağıtlara, elektrik şu, kira şu, mutfak masrafı şu kadar diyerek, bi yığın karmakuruşuk sayının içine dalmasını, nerdeyse aptalca görürdüm bir dönem! Espri konusu için o tür doneler de seçerdim hâttâ, eğlenceli ve gerçekdışı bi tarafı olduunu sanarak. Ve, hassigtir lan diye düşünürdüm ayrıca; ne hesaabıymış, hayat sürükler seni bir şekilde, bi gün şöyle bi gün böyle, n'olcak, aç mı kalıcan sanki, içindeki bio-refleks denge ve ruhsal disiplin, seni hiç bi zaman zahmetli durumlara sokmaz.. Yaa, tabii, çok öngörülü birisin; lavuk!.. Sonuç itibarıyla, yapmak istediğin bi yığın şey varken, o esnada, bi yandan da geçinmekle filan meşgul olmak, Jüpiter'de canlı var mı diye her gün düşünmek zorunda kalmak gibi, gereksiz bi iş geliyor insana! Bazen, midem bile bulanıyo yannışlıkla para'ya dokununca. Elimi montumun cebime sokuyorum meselâ yürürken; bikaç buruşuk kaât parçası olabiliyo orda; öeyh! diyip geri çekiyorum parmaklarımı hemen, aşağıdaki boş cebe sokuyorum!. Bi terliği alamadım yahu geçen gün, yani, iki saatte ancak alabildim; defol git deyip kovsaydı dükkânından, haklıydı adam. Ona bakıyorum beğenmiyorum, bunu süzüyorum olmuyo, niye bişiy alıyorum ki dedim. Giyme terlik! Bazen saçmasapan gözüküyo bişey satın almak. Böyle garip bi yan etkisi var işte, günnük hayat uğraşlarının.. Halbu ki, küçükken, ekmek elden su gölden iken, ne kadar esrarengizdi bişey satın alabilmek.. Anneea, para ver!. Verir.. Gider, dondurmacıya verirsin sen de onu, veyahut oyuncakçıya.. Oyuncakçı arabası geçer çünkü mahalleden; küçük bi çocuğu oracıkta çıldırtıp, aklını başından alan karmaşıklığı, etrafından sarkan plastik, teneke zımbırtılarıyla.. Su tabancası kaça, pervane kaç lira, ya şu dürbün?.. Sonra akşam evde oturur, Kızılmaske, Tom Braks okursun, gaz lambasının ışığında. Hesap kitap yok hiç, hayat hakkında. Yani, var raatsız edici bişeyler ama, kocaman bi 'zaman' parçası da var önünde, o anket pastalarındaki, yüzde seksendokuzluk en büyük oran dilimi gibi; bütün düşlerini doyurmaya yetecek bi 'zaman' parçası.. Derken, kış gelir, odun alınır. Tek yapabileceğim, onları bahçedeki kömürlüğe dizip yerleştirmektir.

Sanki, aileden biri değil de, dışardan gelen bi hamalmışım gibi, o ufacık aklımla da bu işten bi kazanç sağlamaya bakarım ama!. Akşama kadar hepsini taşıyıp bitirebilirsem, iyi bi bahşiş gözüküyor ufukta.. Ulan yavrum, sana geliyo fekat bu odunlar, senin kıçını da ısıticak!. Olsun, henüz ufaam ben, belirli bi işim yok, şimdilik annemi kazıklıyım bari. Zaten o da dünden razı; istediği şekilde, düzgünce yerleştiriyim de şunnarı, bu kışın hesabını atlatmanın keyfiyle, bi gazoz parasını esirgemez benden. Üstelik, bayaa sevdiim bi iştir hani, parasız da yapabilirdim. Artık ölü birer ağaç bile olsalar, odunnarın kokusu hep güzeldir; ayrıca çatalları vardır, o kısımları dizime vurup kırarak, acıya dayanıklılığımı test ederdim.. Ama işin en keyifli tarafı ise, odun deposundan eve gelirken, at arabasının üzerinde geçirilen dakikalardır! Annem dolmuşla döner, ben yine, 'bunla gidcem' diye üstelerim! At arabası dediysem de, köy yolunda, bi patikada filan ilerlemiyoruz, tıngır mıngır asfaltın ortasında, şehrin göbeğinden gidiyoruz eve. Etrafımızda otobüsler, yanımızdan geçen Bostancı, Erenköy dolmuşları, ilerde polis var, küçük yuvarlak oyuğunun içinde.. Acayip delice gelirdi bana, keyiften kendimi kaybederdim nerdeyse. Ayaklarımı aşağıya sarkıtırım şöyle; bi de yarım yamalak bi şarkı.. Zavallı at ama; yormuyoz di mi seni?. Ve yavaşça büyürken, bi saçmalık hissettim hafiften. Her kış, at arabasının üzerinde yani! Ne bileyim, kızlar falan vardı artık etrafta, mahalleye girişte, gülüşüyolardı. Odunlar da, kıçıma batıyordu açıkçası!. Özgür düşünce, konfora ve iyi görünüm çabasına yenik düşmek üzereydi. Sekiz on yıl sonra, bir denge tekrar sağlanabilecekti...

Bi çeki odun alsam ben şindi, neyle getiricem onu eve? at arabası ilginç olurdu ama, var mıdır ki halâ? Zaman değişiyo. Işınlanma denen bişey var artık! Nostaljik odunnarı, oduncudan eve ışınlıyolar! Sen geliyon, eve bakıyon; aa, eksik ışınlamış adi herif, bi de ıslakları ışınlamışlar hep!. Şaka bi yana, yaş mı kuru mu, dikkat etmek lazım buna; tartıda acayip ağır çekiyo ıslaklar.. Ona dikkat et, buna dikkat et! zavallı dikkat gücümü nelere harcıyorum.. Şöyle, geniiş bi malikânen olucak, içinde uşaklar, hizmetçiler! Bi de kâhya tabii; evin bütün işlerini o hallediyo... "Metin bey, odun ne kadar alalım bu kış?" "..ya, al kafana göre işte! Beni ne meşgul ediyon şindi, çalışıyom, görmüyon mu!." Tüh, adamı da kırdık yok yere.. Tamam da, dedim ama ona, çalışırken kesinnikle rahatsız etme dedim! Gelmiş, kış diyo, odunu n'apalım diyo, bıy bıy!.. Yok, kâhyayla mahyayla annaşamıycam ben; malikâne de çok büyük hem, sıkılırım orda.. Böyle iyi!.

Akşamsefası

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

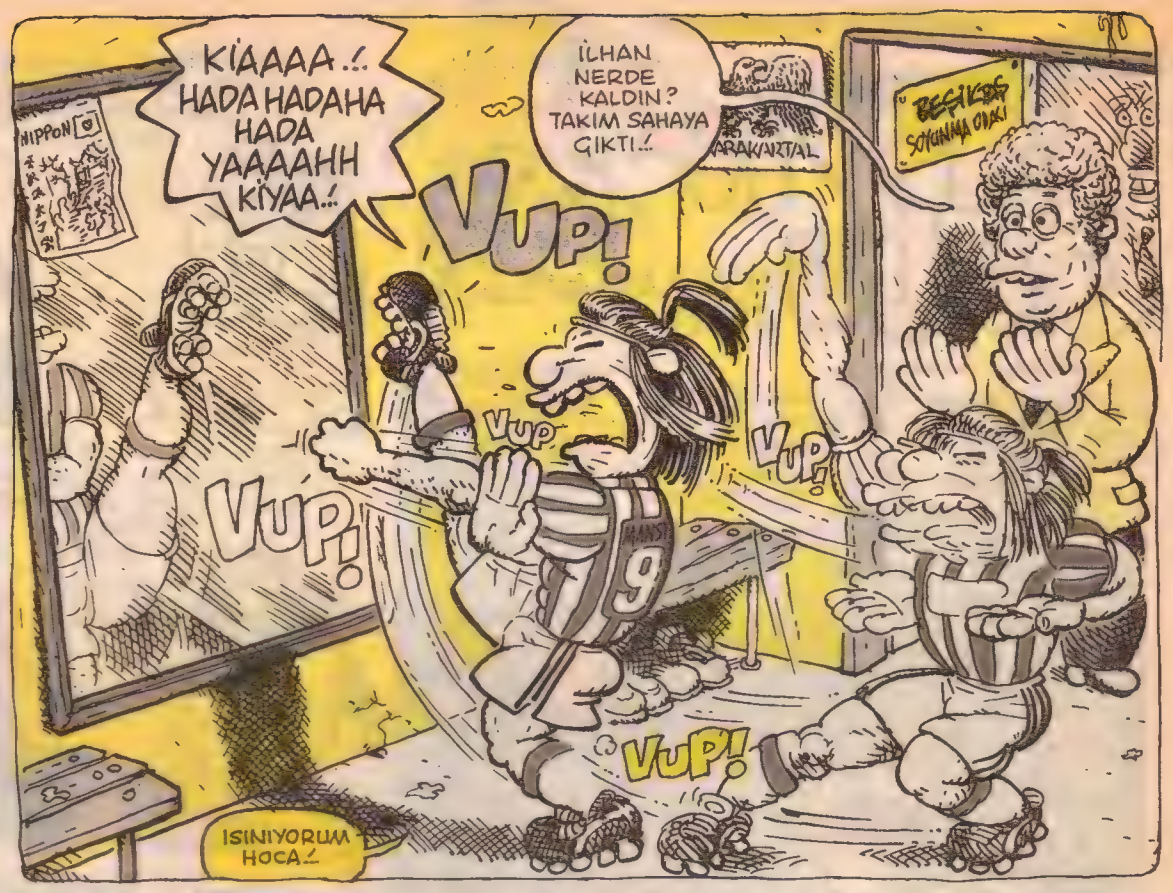

Bm'ye üye 189 ülke var bunun 121'inde ABD üssü var...

1 Kediler Amerika'da yılda bir milyar evet, milyar kuş öldürüyor...

VİOLANS & BRÜTALİTE

karatan@leman.com.tr

Akşamsefası

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Gülü

FEYHAN GÜVER

ile diyalog çabaları

Atilla Atalay

- Sıkılhan bak bişe söyliycem inananamıycaksın. Ben de var ya Duman Grubu'nun donu var. Acaip bişi dimiğ?

- Sabah sabah ne diyosun Bunalgül sen yaa? Nası yani Duman Grubu'nun donu.

- Bokser... Aslında bitane de slip olanı var ama Büzge'de o. "Kimseye vermem" diyo. Şimdi bak nası oldu olay biliyo musun?

- E, artık bilmek durumundayım Bunalgül. Herzaman olmaz bu böyle. Belki bi daha ömrümün sonuna kadar bi kız arkadaşım açıp bana "Elimde Duman Grubu'nun donunu tutuyorum" demiycek. Bu tarihi bi an, merak içindeyim...

- Yaa bu Duman Grubu'nun solisti var ya Kaan. Hani exsevgilisi güzellik kraliçesiydi. İşte o çocuğun anneleriyle Büzgeler'in halası aynı apartmanda oturuyo. Büzge halasına gittiği sırada Kaanların balkondan iki ip dolusu çamaşır çalmış...Donlardan bi tanesini bana verdi bi tanesini de Tarkan'ın kirpiğiyle değişti... Müthiş di mıığ?

- Ne müthişi... Daha fazla bişey... Şimdi bulamıyorum sözcüğü. Bulurbulmaz ben seni ararım.

- Ay dur bi dakka hemen kapama, donu size getiriyim mi, bakarız... Alo?

- Sıkılhan, alo, Çağatay ben. Bi sorum olucak sana be kanka. Hani Tiviti diye bi civciv var çizgi film. Onu yemek isteyen kedinin adı neydi? Hani sırtı komple siyah da göğsü beyaz.

- Hehe.. Valla sima olarak tanıyorum da adını çıkartamadım şimdi...

- Olm sarma lan beni, harbiden lazım o kedinin adı. İnternetten indirdiğim ayıp mataryeller dosyasına şifre olarak bu kedinin ismini koyduydum galiba, unuttum şimdi. Abi var ya, çok kral resimler biriktirmiştim. Şifreyi bulamazsam yazık olur. Samimi konuşuyorum bak, ondörbin kukuluk dev bir arşivden söz ediyoruz burda.

- Çaatay var ya, harbi hastasın olm sen. Neyse, kedinin adını söylüyorum, yaz bi kenara: Silvıstır galiba...

- Hay yaşa be. Bi de bişey daha sorucam Sıkılhan, sizde köpek var mı?

- Kuduz var bizde Çaatay. Ev karantina altında, telefonla konuşmamıza da izin vermiyolar. O yüzden şimdi kapatıcam ben..

- Kapama usta çok ciddiyim bak . Eğer köpeğiniz yoksa bile, babam açıp da sana sorarsa "Bizim köpeğimiz var amca. Var ve sizin kredi kartı ekstresini yedi" de tamam mı? Ben babamın kredi kartı numarasıyla porno DVD ısmarladım da. Bankadan hesap özeti geldiydi. Porno harcamasını görmesin diyerekten yırttım onu, babama da "Sıkılhan'ın köpeği yedi" dedim. O bakımdan yani. Bu kıyağını karşılıksız bırakmam ha. Unutma kardeşinin ondörtbin kukuluk dev jpeg arşivi var, karışık bi CD yaparım sana. Var ya şerefsizim, 21 yaşına kadar evden çıkamazsın... Aloo... Usta köpek işini unutma tamam mı.... Alo...Havhav diyorum.

- Hoştçakalasın.

- Alo, Sıkılhan Kardeş. Ben Hırgürkan... Reis... Hani, "Kız Meselesi Meslek Lisesi"nden nakil gelen. Olayımız şu: Şeygül'den uzak duruyosun, artı, temiz ve çalışkan bi arkadaşımızsın, hemen şu soruma cevap veriyosun, "Gıybet" ne demek?

- Nerden çıktı ki?

- Din Bilgisi Ödevi yapıyorum da o bakımdan. Halama sordum "Ölü eti yemektir" dedi ama bu değil heralde. Annadığım kadarıyla bi benzetme olayına giriyo halam. Ya da her neyse. Banabak en iyisi sen şu ödevi yarın yap da getir bana. Unutma kantin bizim, sana açık, kolaya felan para verme oralarda, artı, Şeygül'den uzak dur. Yarın ikinci tenefüste alıyım ben ödevi... Hadi arkadaşım, ararsan ben cepteyim.

- Alo inanamıyorum Sıkılhan. Babam var ya korkunç birisi. Adam Duman'ın donunu giymiş yaa... " Ne biliyim kızım, kendiminkilerden biri sandım" diyo. Salaklığa bakar mısın? Yaa neden ama yaa... İntahan düşünüyorum biliyo musun? Ya ben yapamiycam bu evde Sıkılhan yaa. Annem de " Yavrum ben onu çamaşır suyuyla yıkarım eskisi gibi olur" diyo. Korrrkuunnç... Yaa sen nası benim özel eşyalarımla yaa... Bi genç kızın "Duman Donu" giyilir mi yaağğ!

- Başka şeyler düşünmeye çalış Bunalgül...

sklhan@leman.com.tr

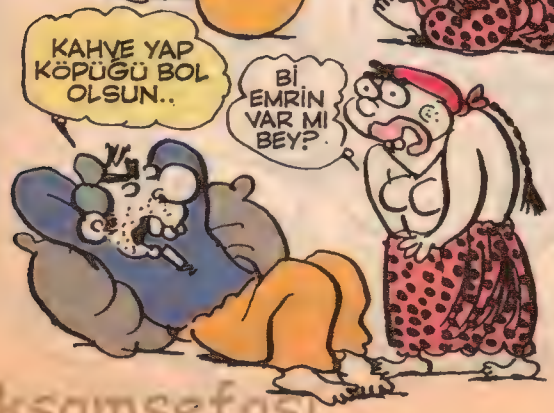

Akşamsefası

TERELLİ

PICTURES CAN BARSLAN

BEN GELİRİM BAŞKA KİM GELİYO...
BEN DE GELİRİM...
GELİRİM...
GELİRİİİM...
GELİRİM...
BU YÜKSEK GELİRİM HATTINDAN BÜTÜN MAHALLE ÇOK ŞİKAYETÇİ...DİLEKÇE VERDİK AMA HALA KALDIRMADI BELEDİYE...

İŞTE BULDUUK!.. İNSANLARI TÜRLÜ FETANLIKLAR VE SEKS OYUNLARIYLA BAŞTAN ÇIKARAN GÜNAHKAR ŞİLLİK SENİİ...
TEK SUÇLU BEN MİYİM HA, BEN MİYİM? SİZE BİR GÜNAH KEÇİSİ GEREKİYODU BULDUNUZ İŞTE...

HAH HAA...KÜÇÜK YAŞTA KIZI KANDIRIP İĞFAL ETMİŞ OLDUN...ARTIK BENİMLE EVLENMEK ZORUNDASIN...
SEN ÖYLE SAN...PARMA - ĞINDAKİ SEÇİM BOYASI ÇIKMAMIŞ DAHA...BELLİ Kİ 18'İ DOLDURMUŞSUN...YAŞ TAHTAYA BASMAM...

KİMSESİZLER YURDU
OLAY BUDUR ABİ... HER SEKTÖR KARŞITINI YARATIR VE İLK AKIL EDEN KAZANIR...BİZ HEDEF KİTLEMİZİ SEÇTİK VE BEKLİYORUZ... İYİ OLCAK İYİ...
KİMSELİLER YURDU

ŞORDAN TEE ŞÖÖLE UÇTU, GETTİ...SONRA TEE, IŞIK NEYİN OLDU...EE! TUMAN ÇIKTI... GAZ TENEKESİ GİBİ...
ŞİMDİK NASI DİYİM... HIZLI KAÇIYODU...YILDIZ GİBİ DE DEĞİL GİBİ...
ASİSTAN, YAZ... TANIMLANAMAYAN UÇAN CİSİM...
ASİSTAN YAZSINDA SEN BÖYLE CAHİL CÜHELAYA SORARSAN TABİ TANIMLAYAMAZLAR...YARIN BİR GÜN BİRİ ÇIKAR TANIMLAR, SONRA ZIGARSIN...

EKREM ROMATİZMASI DİYE BİŞEY OLMAZ... EKLEM O...EKLEM... EKREM DEĞİL...EKLEM... NEYMİŞ?
EKREM DEDİM...
YAA EKREM YAPMA YA... ISLATMA YA...BAK ROMATİZMA OLURUM SONRA, YAPMA EKREEM...

YUU!.. SEES!.. YAHU SES YOK MU? İKİ SAATTİR...HÖÖÖ SEES...
SUS ALLAH BELANI VERSİN... SENİ PANDOMİM GÖSTERİSİNE GETİRENDE KABAHAT...

canbarslan@superonline.com

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Behiç Pek

LA FOLLA BERRİGELE

Başyazar: Haybeci Şensoy

Hülya Avşa'yı tanımayanımız mı vardır? Varsa da bile, o da pek nâdirendir. Yoksa da ne güzel işte... Târif edeyim. Her kaşı hilâl, her gözü inci, öyle bir güzel ki ayna patlatan cinsi. Evlilikte olay olagelir. Ünü birbirinden büyük pek çok düşünür, evlilik için: "Evlilik, insanoğlunu ve Âdem babayı gel gör ki ne yapmaz" demiştir. Kaya Çingir. Bir fenomen (ilginç adam)... Bir varyasyon, bir yokasyon. Bence mi? Bence de bir olgu. Dövgü... Dövüngü... Kimi? Kadını. Bizim Anadolumuzda bir lâf vardır. "Handiyse bunu, bir gel, bir de gör beni" derler İstanbul-Ankara karayolu üzerinde. Ve niceleri! Dönerek meclisimize bakınız. Yarım bine yakın m.vekilimiz var. Bunun kaçta kaçına bölmeliyiz ki biz burdan bir de kadın m.vekili çıkarabilsin. İşte AB, işte İsveç. Bir de deriz ki bu ne? Ne olacak, feminimz. Bunu ben, ne altı ay, ne yüz hafta, hep yazdım, hep durageldim üstünde.. Ne değişti? Arpa yolu mu? E hani? Yok hanişi. "Kol kırıldı, her yer yele içinde kaldı." Gel ki göresin. Bu da bu konuda son yazımdır...

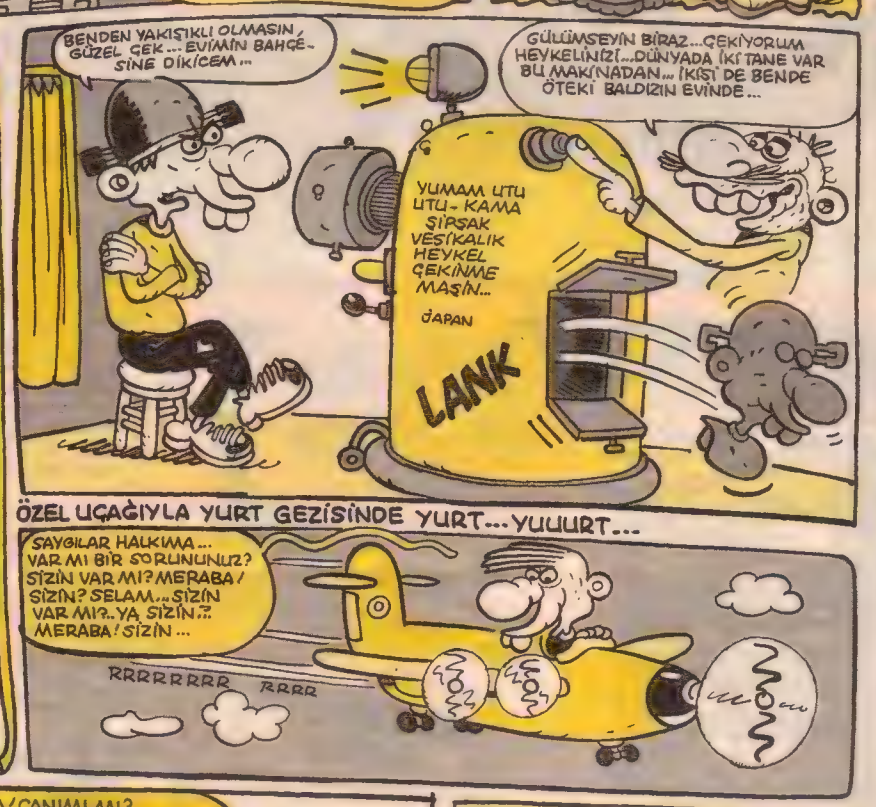

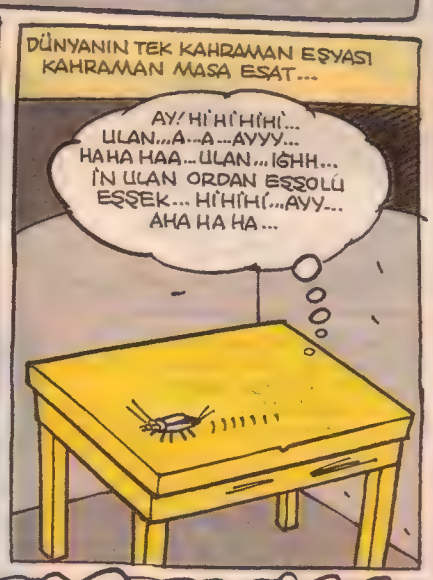

behicpek@leman.com.tr

BEYBİ GELDİ NAŞLAYALIM

Arkadaşları arasında **Esmeray** adıyla tanınıyor.Asıl adı ise **Mehmet**...Erkek kimliğinden vazgeçip kadın kimliğini seçen ve bunun mücadelesini veren, bir öteki insan, farklı bir insan o. Bu kimliği seçtiği andan itibaren inanılması güç bir mücadele vermiş...**Türkiye** gibi feodal değerlerin çok yoğun yaşandığı, erkek egemen değerlerin acımasızca hüküm sürdüğü bir toplumda **'ben kadınlığı seçtim'** diyen bir 'erkeğin' başından geçen son derece trajik, zaman zaman inanılmaz, ve oldukça acımasız deneyimleri öğreneceksiniz bu söyleşide. Bir çok kez söylediğim gibi, **Esmeray**'ın dünyasına tanık olurken insana dair hiçbir şeyin bizim yabancımız olmaması gerektiğini unutmamamız gerekiyor. Toplumun büyük bir kesiminde, televizyonlarda, basında canavar gibi gösterilen; korkunç iftiralarla, olmadık yaftalarla yargılanan bu insanların gerçek dünyasını tanımak ve öğrenmek zorundayız. Çünkü onlarla beraber yaşıyoruz...

- Sevgili Esmeray, bugün seninle çok uzun bir yolculuğumuz olacak, gerçekten çok trajik bir öykün var. Böylesi bir toplumda kadın kimliğini seçmek, erkek olarak dünyaya gelip kadın kimliğini seçmek, inanılması güç bir mücadeleyi, büyük bir sabrı ve direnci gerektiriyor. Büyük bir özgürlük savaşımı vermek gerekiyor. Sen bu savaşımı vermiş, vermekte olan bir insansın. Ayrıca politik seçimlerin var. "Amargi" adlı kadın grubunun üyelerinden birisin. Amargi'nin, Sümerce dilinde özgürlük ve Ana'ya dönüş anlamına geldiğini bugün senden öğrendim...En başından başlayalım istersen, bir öteki, bir lanetli olarak bu toplumda inanılması güç bir kavga veriyorsun, bu öykünün başına dönersek, sen nerede dünyaya geldin, nasıl bir yerdi orası, çocukluğunu anlatır mısın?

- Şimdi, bu soru hep soruluyor bana. Ben, 1972 doğumluyum. **Kars**'ın merkez bir köyünde dünyaya geldim. Sizin de başta belirttiğiniz gibi, feodal değerlerin, erkek egemenliğinin özellikle benim doğduğum köylerde oldukça şiddetli bir şekilde yaşandığı bir yerde dünyaya geldim. Bir de **Kürt** kimliğim var. Şimdi böyle bir yapıda çok erken bir yaşta cinsel özelliğim ortaya çıkmıştı. Yani şunu belirtmek istiyorum, 5 yaşında, ilkokula gitmediğime göre 4-5-6 yaşlarını iyi hatırlıyorum. Bir kız çocuğu gibiydim, yaşıyordum, kendimi öyle biliyordum.

- O kadar erken yaşlarda,

- Tabii.....

- Neler yapıyordun meselâ, kız çocuğu olarak, ne gibi hareketlerde bulunuyordun?

- Şu an aklımda somut olarak kalan şey benden büyük bir ablam vardı, sürekli onun kıyafetlerini giyerdim, öteki kıyafetler bana garip gelirdi. Bir gün annem beni teknenin içinde yıkarken fiziksel farkımı fark ettim. Benim önüm çıkıktı, ablamınki çıkık değildi. Ben anneme sormuştum. **Ben niye böyleyim?** diye Annem kafama vurmuştu: **Sen erkek çocuğusun...** Erkek-kadın onlar nedir daha bilmiyordum, bu 9 yaşına kadar devam etti. Daha sonra aslında bedenen erkek olduğunu fark ediyorsun, bir sürü zorluklar...Buluğ çağına çok erken yaşta girdim. 9-10 yaşında filan. Çünkü ilkokula gidiyordum. Bu sırada bir erkeğe aşık olduğumu fark ettim. Yani cinsel yönelimim bir erkeğe oldu..

- Kimdi bu erkek?

- O benim çok yakın bir akrabam sayılır, amcamın oğluydu.

- Böyle bir yönelimin olduğunda neler hissettin?

- Bunu hissedince inanılmaz bir kendine kapanma başlıyor insanda. Çünkü etrafınıza bakıyorsunuz, o erkek egemenliği o feodal değerler acaip şiddetli yoğun yaşandığı küçük bir köyün içinde erkek çok erkek, kadın çok eziliyor, sen o egemenliği reddediyorsun yani onu görmüyorsun ve kadını korumak istiyorsun ve ben bir erkeğim. Bunun bunalımı başlıyor...

- Herkesten çok farklı olarak görüyorsun kendini...

- Ben hep kendimi yalnızım, tekin değilim, kendimi kesinlikle normal biri olarak görmüyordum.Çünkü normal olan heteroseksüellikti, cinsel yönelimler bize dayatıldığı için, böyle biliyorsun, halen de öyle bilen var. Benim bir çok transseksüel arkadaşım var, eşcinsel arkadaşlarımla konuştuğum zaman da bu böyle. Yani **İstanbul**'un göbeğinde yaşayan bir eşcinsel de belli bir yaşa kadar kendisinin çok yalnız biri olduğunu hissediyor...

- Peki bu aşk karşılıklı bir şekilde yaşanabilir mi? Duygularını amcanın oğluna açabildin mi?

- Demin de söylediğim gibi bu aşkın yaşanması mümkün değil. Bir kere olmayacak bir duaya amin diyorduk en azından o zaman. Ama içimdeki duygulara da engel olamıyordum, ona karşın cinsel istek, duygusallık da var, içinden çıkamadığım bir sürü şeyler hissediyordum, yani bunu çok kötü bir şekilde yaşadım, yani şu an düşünüyorum da, aslında ben tecavüze uğramışım. O zaman belki benim isteğimle de oldu, ama ben tamamen duygusal bir şekilde yaklaşmaya çalıştım, o benim bu duygusal yaklaşımımı kullanıp kendi cinsel tatminini beni tecavüz ederek yaşadığını şimdi anlıyorum.

- Yani ilk cinsel deneyimin bir tecavüz sonucu oldu.

- Evet. Ben de istekliydim, ama nasıl bir istek? Aslında şimdi anlatmak istemiyorum ama tecavüze uğramak korkunç bir şey.

- Bu bir travma olmuş senin için. Peki köyde senin gibi birisi, ya da senin tarzında insanlar var mıydı?

- Bizim köy çok kozmopolit bir köydü. **Azeriler** vardı, **Kürtler** vardı, **Çingeneler** vardı, **Lazlar** vardı...Bir de **Azerilerin Metin**'i vardı. Yaşça benden çok büyüktü, ona **Arvat Metin** diyorlardı. Yani bizim orda karı denmiyordu da arvat deniyordu...

- Peki o nasıl birisiydi...

- Metin, şu an düşünüyorum da gerçekten köyün içinde yaşayan bir travestiydi o...

- Nasıl başarırdı bunu, travesti olarak yaşamayı?

-Şöyle bir şey, bu, feodal değerlerin işte zengin-fakir, -fakirler hep altta- fakir bir ailenin çocuğu idi. Metin köyde soylu-zengin bir ailenin çocuğu olsaydı aslında belki onu yaşayamazdı ama fakir bir ailenin çocuğu olduğu için kimse dikkate almıyordu. Herkes onunla dalga geçiyordu ve o da bu kimliğini şiddetli bir şekilde yaşıyordu.

- Nasıl davranıyordu?

- Mesela kendini hiç kısmıyordu, yani tamamen nasıl anlatayım kendini bırakmıştı. Kocamandı. Yani ben çocuktum o yirmi yaşında falandı. Sürekli kadın kıyafetleriyle geziyordu köyün içinde.

- Köy halkı ona asıl davranıyordu?

- Tabii dalga geçiyorlardı, kadınlar onu seviyorlardı aslında ama, onlar da bir şekilde dışlıyorlardı. Yani sen ne bilçim erkeksin, ama bu nasıl anlatayım sanki ar damarı kopmuş bir insan olarak görüyorlardı onu...

- Her şeyi göze almıştı...

- Her şeyi göze almıştı, öyle yaşıyordu ve kimisi bunu deli gözüyle bakıyordu ...Yani ibnelik de bilinmiyordu o zaman. Erkeklerin arasında kullanılan ibne kelimesi de bilinmiyordu. Onun bir ibne olabileceğini de düşünmedikleri için kadın gibi bir erkek olarak algılanıyordu ve köyün gençleri tarafından, özellikle onun yaşındaki gençler tarafından aşağılanıyordu, dalga geçiliyordu, kafasında yumurta kırılıyordu. Adı **Arvat Metin** olarak kaldı. Bir de ben vardım.Ama ben **Metin**'in o kötü yaşamını, o aşağılanma, o dışlanmanı gördükten sonra kendimi toparlamaya başladım.

- Benim de başıma aynı şeyler gelecek, diye ürkmeye başladın...

- Evet, ürktüm. Ben haliyle biraz şey tanınan, yani "soylu" bir aile olduğu için herkes tarafından bilinen biriydim. Düşmanlarımız var, kan davasından dolayı, bir de o korku var. Yani beni öldürecekler. Kendimi tutuyordum bu yüzden, bunu şöyle söyleyebilirim tarihte hep yalan söylediler bize.. **Eşcinseller yok,** dediler. Ya da eşcinseller aslında delidir.. İşte mahallenin delisi, **Arvat Metin** gibi, ya da **Zeki Müren, Bülent Ersoy** gibi insanlardır onlar...

- Çocukluğunda sahneye televizyona çıkan Zeki Müren'e, Bülent Ersoy'a köydeki insanlar nasıl bakıyordu?

- Şimdi köyde şöyle **Bülent Ersoy** için kimisi şey diyor bu mümkün değil, erkekten kadın olamaz, bunun rahminde ufak bir problemi varmış kaybolmuş, **Zeki Müren** için se bu sanatçıdır. Sanatçı olduğu için böyle yapıyor, ya da delidir hani o demin bahsettim ya..

- Peki sen Metin'e öykündün mü, yani Metin'den cesaret aldın mı? Metin senin için bir cesaret kaynağı oldu mu?

- Yani aslında olması gerekiyordu, ama tam tersi oldu. **Metin** beni hep kötü etkiliyordu –kötü yaşam koşulları onun aşağılanması gibi- belki **Metin** olmasaydı belki ben de **Metin** gibi olurdum.

- O aşağılanmayı sen de yaşardın...

- Ben de yaşardım. O yüzden Metin bana kötü örnek oldu aslında. Kötü örnek derken şey, yani mesela ailem, o zamanlar işte **Metin gibisin, niye Metin gibi oldun** falan filan deniyordu , şimdi ben bu cesaretle kimliğimi gizledim. **Metin** köyde evlenmiş. Yani şimdi köydekiler **Metin bu şekildeyken evlenebildi o niye gitti kadın oldu gibi, sen de onun gibi olabilirsin** gibi şeyler söylüyorlardı bana.

- Metin'in o haliyle evlenmesi de çok ilginç.

- Çok ilginç evet. Şimdi dayatmalar işte annesi istediği için, babası istediği için, kardeşi istediği için aslında.

- Onunla evlenen kadın da oldukça cesur bir kadın olmalı.

- Bence de, bilmiyorum, nasıl bir hayat yaşıyorlarsa özellikle o, **Avrat Metin**'in o geçmişi gözümün önüne geldiği zaman, nasıl bir evlilik diye düşünmeden edemiyorum?

- Peki sen tamamiyle kadın olduğunun hükmüne ne zaman vardın? Sen ne zaman kadın oldun?

- Şimdi, şey başlıyor hani 11 yaşından sonra kimlik sorgulama süresi başlıyor. Bu bende 17 yaşına kadar devam etti. Çeşitli arayışlara girdim. **İstanbul**'a ilk geldiğim zaman bir şekilde iş anyordum, hayatta kalabilmek için işyerlerinde çalışıyordum, çalışırken bu cinsel kimliğimi saklamak zorunda kalıyordum. Çünkü bende çok belirgindi.

- İstanbul'a kaç yaşında geldin?

- **İstanbul**'a 14 ,15 yaşlarımda geldim..

- Bu kadar küçük yaşta mı ?

- Evet.

- Yalnız başına mı geldin?

- Yalnız geldim.

- Ailen nasıl izin verdi?

- Şimdi bizim orada şöyle bir şey var, köyde ilkokulu bitirdikten sonra erkek çocukları okula gider, ya da **İstanbul**'a çalışmaya gider, kız çocukları da evlenir. En azından o zaman öyleydi, şimdi biraz aşılmış sanıyorum...

- İstanbul'da kimin vardı?

- **İstanbul**'da dayım vardı. Dayımın evine geldim.

- Bu arada o mücadele sürüyor, o bunalım sürüyor, hala karar veremiyorsun, sıkıntılar yaşıyorsun ve İstanbul'dasın. İstanbul'da çalışmaya mı başladın?

- **İstanbul**'da ilk önce bir sürü yerde çalıştım, sürekli işe girip çıkıyordum , bazen cinsel kimliğim anlaşılıyordu, o zaman ayrılmak zorunda kalıyordum...

- Ne gibi işlerde çalıştın?

- İlk geldiğimde yani dayımın yanında yağlıboya, dekorasyon işlerinde çalışıyordum. Boya işine allerjim olduğu için oradan çıkmak zorunda kaldım. Çünkü sürekli hastalanıyordum. Sonra lokantalarda çalıştım. En son bir kafeteryada hamurculuk yapmaya başladım, pasta çeşitleri falan çıkarıyordum. Ondan sonra cinsel kimliğim ortaya çıktığı için işi bıraktım. Ben şunu özellikle belirtmek istiyorum ; bu cinsel kimlik arayışında, hasta olduğumu düşünüyordum, bu yüzden çeşitli arayışlara girdim, bir psikoloğa gittim mesela..Yani herkesten gizli, yani ailemde henüz kimse bilmiyordu, kimseye söylememiştim o zaman.. Dolayısıyla iyileşirim umuduyla gittim ben doktora. Psikologu çok iyi hatırlıyorum, orta yaşlı,kel kafalı bir adamdı, ilk gün gittim, garip bir şeyler söyledi bana as-

* Her Perşembe gecesi, saat 22.00-23.00 arası **Yön FM**'deyim. Marmara Bölgesi'nde **96.60** frekansında, diğer bölgelerde ise **Show TV** üzerinden **7.74** ses frekans

Akşamsefası

Leman seçimler vesilesiyle bir kez daha Fransız kankası CHARLIE HEBDO'da

Seçim sonuçları belli olur olmaz bizi arayan Charlie Hebdo'lu dostlar ortaya çıkan tabloyla ilgili hemen yazıp çizdiklerimizi istedi.. Aynı hamamda (Tophane) yıkandığımız (Bkz.: Charlie-Leman Özel Sayı) dostları mı kırıcaz.. Anında mail ettik, onlar da haftasına kullanmışlar..

Leman'dan aldıkları yazı-çizi, fotolarla yaptıkları sayfanın üst başlığı şöyle. "Geçen Mart sizlere Leman'ı tanıttık. Charlie Hebdo'nun Türk versiyonunu (Ba no: 508) Ilımlı islamcıların başa geçtiği seçimlerin ertesinde, Leman çizerlerine söz hakkı vermek bizim için kaçınılmazdı...

lında; ilk gün **eşcinselliğin normal olduğunu, bir hastalık olmadığını**, söyledi, ertesi gün gittiğimde, **eşcinsellik bir hastalıktır, bunu yapmaman gerekiyor,** diyordu söylüyor. Ertesi gün gidiyorum bu defa da, **ben de eşcinselim** diyor, kafam karıştı, sanki adam beyin terapisi yapıyordu bana...

- Kendisi de eşcinsel miydi, yoksa öyle mi görünmeye çalışıyordu?

- Bilmiyorum. Herhalde eşcinseldi, sonunda bir gün gittim adam bana sarkıntılık yaptı, yani cinsel tacizde bulundu. Tabi o kadar ileri gitti ki neredeyse tecavüze uğrayacaktım. Ve yani ben şey dedim orada, hiç unutmuyorum, bu adam da benim gibi delidir, bunda da hastalık var.

- Peki dayında kalıyorsun. Dayın nasıldı bu arada, ailen ya da akrabalarından bir tepki var mıydı sana, davranışlarına, konuşma biçimine karşı?

- Hareketlerimden anlıyorlardı, ama doğrudan, öyle tepkiyle açık bir şey söylemiyorlardı. Kılık kıyafetime o yüzden özen gösteriyordum, yürüyüşüme filan dikkat etmeye çalışıyordum. Ama bir şekilde de anlaşılıyordu. Yani çocuklar en azından **Mehmet Abi sen de kız gibisin**, diyorlardı. Dayımın kızı, **mahalledeki kızlar soruyor, senin o halanın çocuğu niye kız gibi kırıtarak yürüyor** diye meraklanıyordu. Böyle şeyler söyleniyordu. Bastırılıyordu, yengem öğrense çok kızardı, ya dayım çok kızardı ya da diğer akrabalarım. Kapatılıyordu üstü. Bu da korkunç bir şeye yol açıyor. Her yönüyle insanı etkiliyor yani.

Foto: Şahan Nuhoğlu

- Kendini kadın gibi hissederken bir erkek olarak yaşamak bu toplumda çok büyük bir çelişkiyi üstlenmek anlamına geliyor. Bunun üstesinden nasıl geliyordun?

- Erkek bir bedenin içinde bir kadın ruhu var...Bunu nasıl çözümleyebilirim. Yani bu bir şekilde hallolmalı. Eğer insanın yeteneği varsa, mantık da varsa demek ki bu bir şekilde hallolacak. Ama şey deniyor ya, demin de bahsettim bize yalan söylediler, **eşcinsellik yok** dediler, bunun etkisinde kaldığım için sürekli nasıl ben de normal bir insan, nasıl heteroseksüel olabilirim diye düşündüm, bu kötü etkiliyor. Sonra bir gün yine geziyorum böyle yani, belki dedim hani dinde bir umut vardır, gittim namaz kıldım bir camide, **Sultanahmet Camii'sinde**, Ben bekledim, herkes dışarı çıksın yalnız başıma namaz kılayım. Orda birkaç tane turist vardı onlar da çıktı, ben namaz kılıyorum tam biterken, omuzuma bir el dokundu, ben döndüm baktım. İmammış. Genç bir adamdı: **Deminden beri sana bakıyorum, senin bir derdin var,** dedi. **Bana anlat** dedi. Ben de o zamana kadar hiç kimseye doğru dürüst anlatamıyordum, ama şeyi düşündüm. Yani imam, dedim annemi tanımıyor, kimseyi çevremi de tanımıyor, kime söyleyecek bari söyleyeyim adama. Söyledim, imam, klasik dini söylemlere girişti: **Allah'ı düşünürsen sürekli, çalışırsan, Kur'an okursan yani şunu yaparsan bunu yaparsan bu aşılacak bir şey,** dedi. **Bu tamamen Allah'ın yolundan sapmadır, sapkınlıktır falan filan** dedi... Hatta iş verebileceğini söylemişti, **buraya zengin insanlar geliyorlar, söyleriz sana yardım ederler,** dedi. Adamın şefkatli yaklaşımı hoşuma gitti. Belki de düzelme ihtimalim olabilir, diye düşündüm , hani heteroseksüel olacağım ya, ondan sonra bir gün gittim, iki gün gittim. Adam baktım o psikolog gibi, ama daha değişik bir şekilde sarkıntılık yaptı, bununki daha korkunçtu yani , açık açık böyle tecavüze yeltendi adam.

- Nerde oldu bu?

- Bu, camiinin biraz ilerisinde müştemilat gibi bir yer vardı orada oldu..

- Kaldığın yer miydi orası?

- İki, üç gece kaldım orada... Caminin bahçesini temizlerdim gündüzleri. Bu imam da geliyordu beni ziyaret etmeye..

- Ailenin, akrabalarının haberi yoktu tabii bütün bunlardan?

- Haberleri yoktu. Ailemden kopmuştum, dayımlara filan da gitmiyordum

- Çalışmıyorsun da, ve orada kalıyorsun. Camide. Ve bir gün kapı çalındı, içeri imam girdi...

- Efendim çünkü artık ben ona güvenmiştim, o şefkatli davranışlarına filan..Ama hiç beklemediğim anda bana tecavüz etmeye kalkıştı, kendimi zor kurtardım...Sonra ben artık şey dedim, bu da böyle yaptı, o da böyle yaptı, İmam da tecavüze kalkıştı..Demek ki bu durum herkeste var.Peki akıllı kim?. Ama bir yandan da aklımda **Bülent Ersoy** var, **Zeki Müren** var. Diğer yandan da artık yavaş yavaş dergi okuyorum, televizyonda görüyorum, eşcinseller var. Ama nasıl ulaşabilirim. **Beyoğlu** deniyor sürekli, **Beyoğlu**'na geliyorum.

- Bu arada nerede kalıyorsun, geçimini nasıl sağlıyorsun?

- Yani nasıl anlatsam, biraz birikmiş param var, ya arkadaşlarda kalıyorum ya da işte çok kötü bir şey, bir erkek buluyorum, yeter ki gece dışarıda kalmayım, onun evinde bir süre kalıyorum, bir şekilde hayat devam ediyor. Sonra ilk **Aksaray**'da eşcinselleri gördüm, yok ondan önce **Kadıköy**'de görmüştüm. Tam içine **Aksaray**'da girdim. Bir sürü eşcinseller var, çok sevinmiştim. Yalnız ben değilmişim, işte bir sürü var. Bu sefer şey başladı bende, **acaba eşcinsel miyim** çünkü artık o kavramlar, iyice öğrenmiştim transseksüellik var, biseksüellik var, travestilik var, ben acaba hangi kategorideyim, yani gerçekten eşcinsel miyim, yoksa kadın mı olmak istiyorum. Bir süre bunun sorgulaması başlıyor deneyimlerle, işte birlikte yaşadığım erkek arkadaşlarımla. Kesinlikle ben bir **gay**, yani eşcinsel olmadığımı fark ettim, benim tamamen dönüşmem gerekiyordu. Bunun da koşulları o kadar zordu ki. Bu arada tanıştığım bazı erkeklerle metres hayatı yaşamaya başladım.

- Metres hayatını seks işçiliğinden farklı görüyorsun... Kaç kişiyle böyle bir hayat sürdün?.

- Tam hatırlamıyorum şimdi kaç kişiyle olduğumu, para ile kurulan ilişkiden farklı bu, yani ne söyleyeyim adam seni sevgilisi gibi görüyor, sokakta çalışan bir seks işçisinden farklı görünüyorsun. Çünkü özlüyor seninle kurduğu ilişkiyi...

- Evinde kalıyorsun?

- Evine gidiyorum, o istediği zaman gidiyorum ya da..

- Sevgilin var mı bu arada, sevgilin birisinin metresi olduğunu biliyor mu? Yoksa saklıyor musun ondan?

- Hayır , saklamıyordum, biliyordu...

- Nasıl karşılıyordu?

- Yani o tarafsızdı, öyle yani.

- Peki, öncelikle şunu açalım, Travesti nedir, transseksüel nedir, aradaki farklar nedir, eşcinselle, travesti ve transseksüel hangi açılarla birbirinden ayrılır?

- Şimdi toplumda bütün bu farklılıklar yanlış algılanıyor. Transseksüellik karşı cinse yönelen kişilerdir. Yani kadın bedenindeyse erkek olmak isteyen, erkek bedenindeyse kadın olmak isteyen bir cinsel yönelimdir transseksüellik. Travestilik ise **Türkiye**'de şöyle biliniyor, ameliyat olmamış operasyon olmamış kişilere denir, aslında bu çok yanlıştır, travestilik çok ayrı bir şeydir.. Kadın kıyafeti giyinmek isteyen insanlara aslında travesti denir. Ama ben cinsel operasyon geçirmedim, 10 senedir transseksüel olarak yaşadığımı düşünüyorum. O yüzden kendimi transseksüel gibi hissediyorum...Eşcinsellik tamamen kendi cinsine yönelen kişilerdir. Mesela toplumda şöyle biliniyor, eşcinseller travestilerin eksiğidir. Yani eşcinsellik aslında bir çıkıştır, ama transseksüelliğe doğru giden. Transseksüellik eşcinselliğin bitmiş noktası olarak algılanıyor. Tamamen yanlıştır. Birbirinden farklı şeylerdir bunlar..

- Travestilere örnek olarak zenneleri gösterebilir miyiz..? Zenneler erkektir, ama sahnede kadın kıyafetleri giyerler...

- Tabii... Zenneler kadın kıyafetleri giyerler sahnede.Ama erkektirler, ama **Türkiye**'de maalesef ameliyat olmamış kişilere travesti denilebiliyor...

- Peki ilk kadın kıyafetlerini ne zaman aldın, neler hissettin?

- Şimdi ben hep çocukluğumdan beri giydiğim için, benim için bir ilk olmadı aslında.Şöyle bir şey, topluma böyle bir çıkış yapmak tabii ki ilk önce bir korkuyla, ne bileyim acaba ben doğru mu yapıyorum gibi bir sorgulama duygularıyla başlıyor...

- Aslında kadın gibi giyinip sokağa çıkmanda bir başkaldırı da gizli değil mi..? Peki,nereden aldın giysilerini, nasıl seçtin?

- **Beyoğlu**'nda, **Ağa Camii**'nin orada bir dükkan vardı.Çok ucuza satılıyordu burada her şey...Birkaç tane transseksüel arkadaşım vardı beni götürmüşlerdi oraya.. Mor bir tayt giymiştim, ama fosforlu bir mor. Üzerine kıpkırmızı bir kazak, kazağın üzerine de beyaz bir kemer...Ondan sonra da kuaföre gitmiştim..

- Kuaföre gittin, saçını yaptırdın.

- Saçımı yaptırdım, peruk takmıştım.

- Topuklu ayakkabı da giydin mi?

- Evet, giymiştim, ama, o günden sonra nefret ettim, halen de giymiyorum

- Ne oldu peki topuklu ayakkabı giyince?

- Yürüyememiştim. Bir de şey ayak tabanlarım falan ağrımıştı, yürüyüşüm değişmişti, paytak paytak yürüyordum...Çok dikkat çekmiştim, herkes arkamdan geliyordu... Bir de bana çok şey geldi fazla süs, fazla cinselliğini ön plana çıkarmak bana kadının aşağılandığı çağrışımını yaptığı için, yavaş yavaş reddetmeye başladım. Çünkü her şeyi erkeğe bırakıyorsun...

- Peki ilk kadın kıyafetleri içinde sokağa çıktığında tepkiler nasıldı, nelerle karşılaştın?

- Mesela tekerlek, top, ibne, diyorlardı.. Bir de yürüyüşüm faul. Tabi kadın gibi yürümüyorsun, çok belirginsin, yüzünde sakallar var, aşırı belirgin olduğun için sürekli şiddete ve sözlü tacizlere maruz kaldım...

- Yaşın kaçtı bu arada?

- 20 yaşındaydım...

- 20 yaşında tamamen bir kadın kimliğine büründün. Peki bu arada sanıyorum hormon tedavisi gördün, onun etkileri başladı, biraz bahseder misin .

- Ya şimdi çok sağlıksız gidiyor, halen de öyle sağlıksız gidiyor bu hormon almalar...

- Halen alıyor musun?

- Hayır ben iki senedir hormon almayı bıraktım. Gerçekten çok sağlıksız olduğunu fark ettiğim için bıraktım aslında. Çünkü diyelim ki eczaneye gidiyorsun, eczacı soruyor sana, **hormon iğnesi yiyeceğim,** diyorsun adam soruyor sana, **kalça mı göğüs mü, göğüs,** diyorsun ya da **kalça** diyorsun vuruyor. Hangi iğnedir, ne iğnesidir, bunun yan etkileri nedir hiç sorgulamıyorsun. Sadece bekliyorsun göğüslerin ne zaman çıkacak ya da fiziksel anlamda nasıl değişeceksin. Çok sağlıksız gittiğini fark ettim ve 2-3 senedir bıraktım bunu.

- Ne gibi yan tesirleri var?

- Yan tesirlerini ben tam olarak görmedim ama, gergin, sinirli, saldırgan yapıyor insanı. Doktor kontrolü altında olsun diye istiyorum bundan sonra eğer gerekirse.Çünkü hormon tedavisinin kemik erimesi yaptığı söyleniyor...

- Peki kemik erimesiyle karşılaşan arkadaşların var mı?

- Hormon tedavisi görüp ciddi bir hastalığa yakalanan arkadaşıma rastlamadım.

- En yaşlı transseksüel kaç yaşında?

- Şu an en yaşlı transseksüel **Türkân anne** 57 yaşında. **Türkân anne** üçüncü kuşak transseksüellerden. Onlardan önce **Elvanlar** diye söz ettiği ikinci kuşak, daha önce de **Selmalar** diye andığı birinci kuşak transseksüeller varmış.

- İlk transeksüeller toplumda nasıl karşılanmış acaba? Onu biliyor musun?

- Şimdi bu ilk kimlikle hani bu, kadın kıyafeti giyip çıkmaların tarihini tam olarak bilmiyorum **Türkiye**'de, ama kısa bir zamanda olmuş zannedersem. Bunu ben aslında çok merak ediyorum. Yani ilk çıkışları ile ilgili spekülatif söylentiler var, **Türkân anneyle** konuştuğum zaman ondan öncekiler, **biz sokağa çıktığımız zamanlarda zincirlerle geziyorduk, kendimizi korumak için**, diyorlarmış. Çünkü sokağa çıktığı an herkes tarafından taşlanıyorlarmış, ciddi bir şekilde şiddete maruz kalıyorlarmış. Bu bir süre böyle devam etmiş, sonra toplumda kabul görmeye başlamışlar. **Türkân annenin** anlattıklarını söylüyorum. Biz bunları onunla **Lubinyaca** konuşuruz...

- Lubinyaca, kendi aranızda konuştuğunuz özel bir dil sanıyorum...

-Yani birbirimize **Lubinya** diyoruz. Bir de **Lubinyaca** diye bir dil var, bu şifreli bir dil, yani kendimizi polisten, bize baskı yapanlardan korumak amacıyla. İşte polis geldiği zaman, polis geldi demiyoruz.

- Polis geldi kaçalım nasıl deniyor Lubinyaca?

- Beybi geldi naşlayalım...

cezmier@leman.com.tr

n dinlenebilir. * **Kadıköy**. 23 Kasım Cumartesi günü saat 15:00-17:00 arası **Kuraldışı Kitabevi**'nde söyleşi ve imza günüm var. Caferağa Mah. Mühürdar Cad. 56/1 **Tel:** 0216 - 330 89 74. * **Amargi** kadın gurubunun telefonu: 0212-243 23 93

Akşamsefası

Kırık Lebleb

SUAT ÖZKAN

kirikleblebi@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

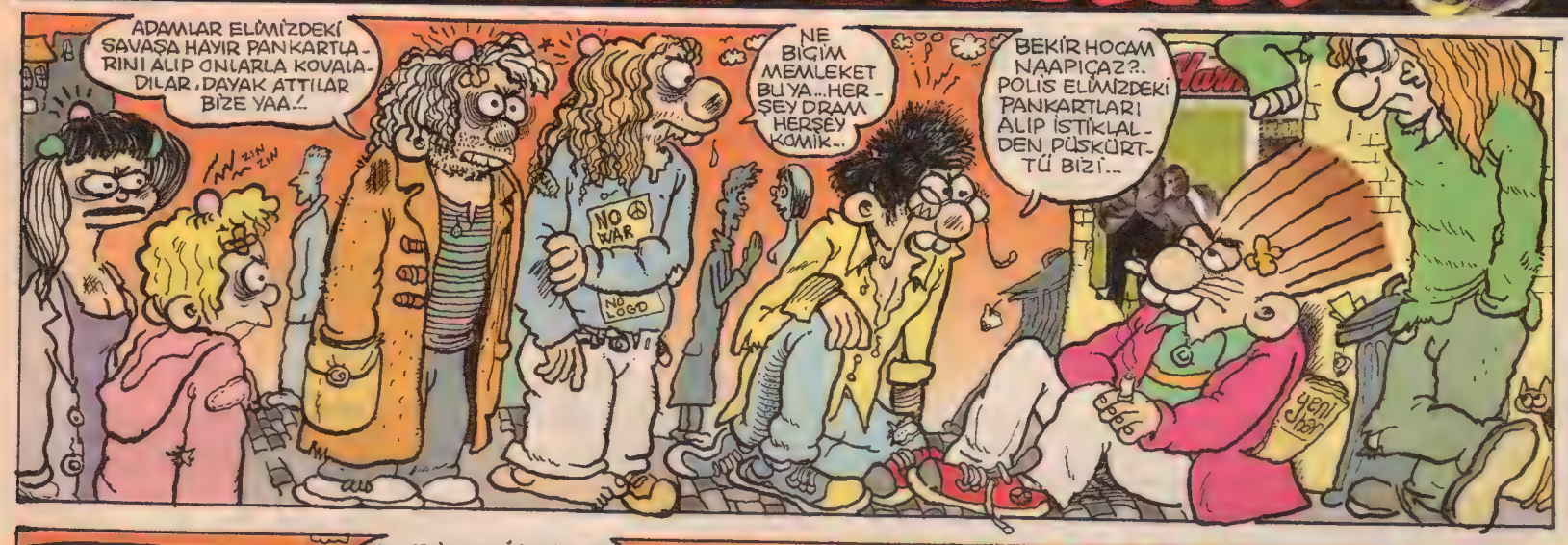

Yeni Harman'ı öneriyorum.. Valla kendi dergimiz olduğu için diil..

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

...ADBUSTER'LARIN BU ETKİNLİKLERİNDEN HER YIL 18 EKİM'DE OLANIN AMACI; MEDYANIN GÜNÜMÜZ DÜNYASINI NASIL ŞEKİLLENDİRDİĞİNİ İNSANLARA ANLATMAK, REKLAM MANTIĞINA DAYALI MEDYA SİSTEMİNİ ELEŞTİRMEKMİŞ...*

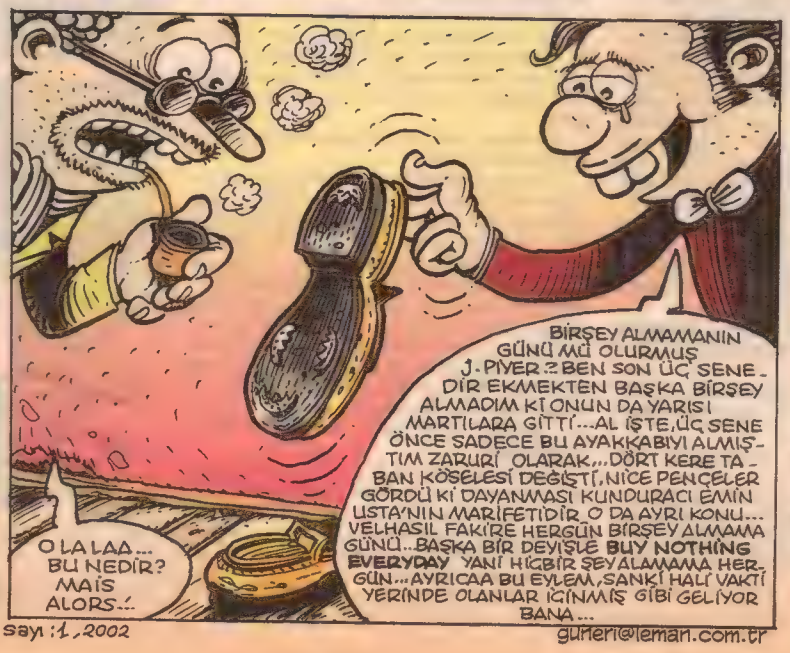

*Alıntılar; Çiğdem Dalay, YENİ HARMAN, "CULTURE JAM" sayfa 10-11, sayı: 1, 2002

guneri@leman.com.tr

Robinson Crusoe & Cuma
Gürcan Yurt
Cabbar Baba
Cengiz Akın

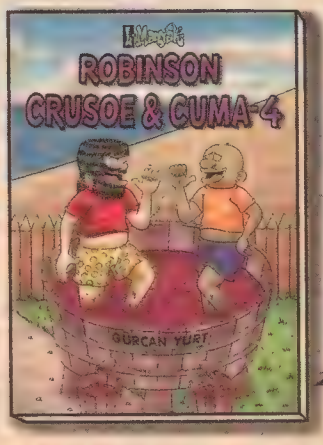

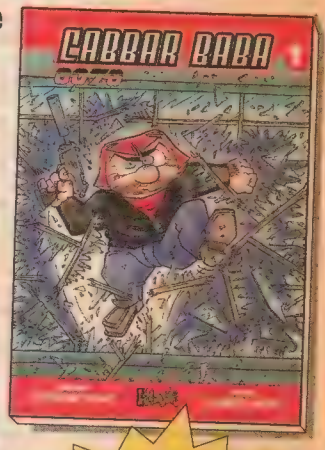

ÇIKTI

TÜM SATIŞ NOKTALARINDA

abdallah

Gökçek'in

Güneş batmak üzereydi...Komutan beni köylülerin arasında öylece bırakıp gitti...

AMAN HOCAM SİZİ ALLAH GÖNDERDİ... ÖLDÜK BİTTİK, DELLENDİK MAFOLDUK BİZ..

?!

MEDET YA HOCA...

YA TARLAYI TAPANI, KÖYÜ TERKEDİCEZ YA DA... YA DA...

YA DA KORKUDAN ÖLÜP GİDİCEZ... ŞU CAMİYİ İSLAH ET HOCAM...

HOCAYI HİÇ TUTMADIM, BAŞINDA TAKKESİ BİLE YOKTUR...

AHA Yİ-NE AKŞAM OLUYO...

TAMAM, TAMAM AĞALAR... Bİ KAHVENİZ, MİSAFİRHANENİZ YOK MU SİZİN?. ÖNCE Bİ OTURALIM, ORDA ANLATIN DERDİNİZİ...

BUYUR HOCA, BU TARAFTAN:.

BAZI GECELER AĞLAMA SESLERİ GELİYOR.. BİR KERESİNDE BENİ BURDAN KURTARIN DİYE Bİ GIĞLIK DUYDUK Kİ ALTIMIZA ETTİK:..

PEKİ TAMAM BU GECELİK YETER.

GECELERİ ETRAFINDA BİR KADIN UÇAR GİBİ DOLAŞIYOR ARA SIRA... BİR KERE GÜPE GÜNDÜZ KARAN ....

...LIĞIN İÇİNDE, KALDI CAMİ, KAN BASAMAKLARDAN DIŞARI TAŞTI ...

SİZ DE GİDİN ARTIK, GECE BİRŞEY OLURSA HABERİM OLSUN... CAMİYE YARIN GİDERİM... BU SABİ DE KİM?.

RAHMETLİ AKİF HOCANIN SABİSİ... O DA BURDA KALIYOR...

SELAM VERSENE...

BABASI ÖLDÜĞÜNDEN BERİ KİMSEYE YAKLAŞMIYO... ALLAHA EMANET OLUN HOCAM...

SELAMIN ALEYKÜM HOCAM...

ALEYKÜM SELAM EVLADIM...

CAMİ DE YOK HOCA DA YOK, AMA NAMAZ VAKTİ HOCAM, SEDÇADENİZİ GETİREYİM, ÇEŞME DE ŞU YANDA...

ACELE ETME, NAMAZ ALLAHA YAKIN OLMAK İÇİNDİR BEN ZATEN ÇOK YAKINIM, İKİ KİŞİNİN UZLAŞMASI, ARALARININ DÜZELMESİ...

...TÜM NAMAZLARDAN HAYIRLIDIR DER PEYGAMBER EFENDİMİZ...KONUŞ BENLE ...

AMAN HOCAM BU KÖYLÜLERİN YANINDA DA BÖYLE KONUŞURSAN KORKARLAR SENDEN...

SEN MERAK ETME Hz. MUHAMMET EFENDİMİZ BİR HADİSİNDE "BİZE İNSANLARLA AKILLARI MİKTARINCA KONUŞMAMIZ EMREDİLDİ" DER, BEN ALİMLE ALİM GİBİ, DELİYLE DELİ GİBİ, KÖYLÜLERLE DE ONLAR GİBİ KONUŞUR UZLAŞIRIM... ANLAŞTIK MI EVLAT, SEN DE İNSANLARLA AKILLARI MİKTARINCA KONUŞ...

TAMAM DA HOCAM SEN BENLE GÖĞÜSMÜŞÜM GİBİ KONUŞMUYORSUN...

KÖYDEKİLERE YAKLAŞMADIĞINI BİLDİĞİM İÇİN...

...ÖNCE ŞUNLARI GÖZELİM BABAN AKİF HOCA DİNDAR BİR ADAMDI, EN BÜYÜK GÜNAH ALLAHIN VERDİĞİ CANI ALMAKTIR, BABAN İNTİHAR EDEMEZ.. BU BİR... İKİ ELİ DE KESİK BİR ADAM...

...İPİ BOYNUNA NASIL GEÇİRİR, BU İKİ... NİYE BÖYLE BİR ŞEYİ KENDİ EVİNDE DEĞİL DE...

...ALLAHIN EVİNDE YAPTI, BU İŞ. ŞİMDİ GİT SEDÇADEMİ GETİR, BİR YANDAN DA BUNLARI DÜŞÜN...

PEKİ HOCAM HEMEN.

SONRA GİDİP YAT ARTIK...

HIHIRMESS

UYAN, UYAN VE BENİ DİNLE..

BEN ONUN ANNESİYİM... ONA YARDIM ET.. AÇ GÖZÜNÜ...

HIM! HA? BİSMİLLAH!..

YARDIM ET BİZE... KURTAR OĞLUMUN RUHUNU ORDAN... KALK GİT CAMİYE, ÇIKAR OĞLUMU...

OĞLUN KİM? SEN KİMSİN?

BEN BAKİRE MERYEM!..

SEN GERÇEK MİSİN, HAYAL MİSİN?.

DOKUN BANA, GERÇEK OLDUĞUMU ANLAYACAKSIN.

AH!

GÖRDÜN MÜ BAKİRE OLMASAM ELİNİ TUTABİLİR MİYİM?..

Devamı Arka Sayfada ☞

Akşamsefası

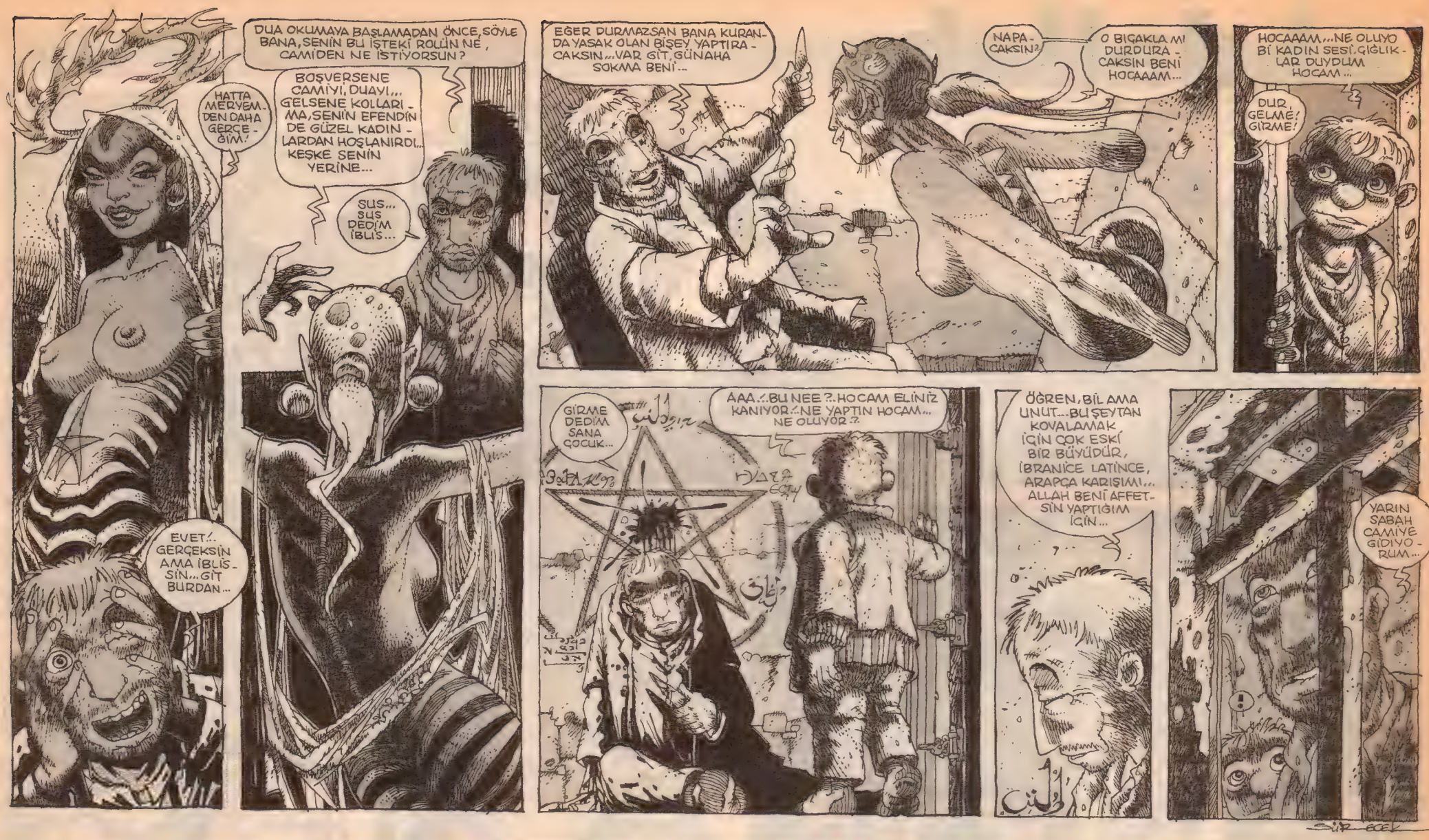

Sırasıyla Budapeşte, Kongo ve Londra akıl hastanelerinde çıktığı teftişleri tamamladı ve pek yakında aramıza dönüyor
- Di mi Cevat abi
- Evet Benjamin

LEMAN'A HARİÇTEN E'LEMAN EKİ İÇİN TÜM HAZIRLIKLAR TAMAM..

Karikatür, çizgiroman, mizah yazı, fotomontaj, elinizden ne geliyorsa bekliyoruz... Ek doldukça düzenli çıkacak, dolup taşarsa çaresine bakılacak ve tamamen sizin emeğiniz olacak... İstanbul dışından gönderilecek çalışmalar için adres, mail adresi künyede.. İstanbul'da olanlar ya da arzu edip gelenlerle 13 ve 27 Aralık cuma günleri saat 15:00-18:00 arası Leman Kültür'de buluşuyoruz... Çay servisi beleş... SUAT ÖZKAN, GALİP TEKİN, BAHADIR BOYSAL orada olacak... Mehmet Çağçağ, Tuncay Akgün, Ahmet Yılmaz, Kaan Ertem takviye yapabilir. Ayrıca Ankara Leman Kültür'de de ilan edeceğimiz başka bir günde aynı çalışma tekrarlanacaktır.

Not: Karikatür ve çizgiromanlar siyah çini mürekkep, dolmakalem, rapido veya gazlı kalemle çinilenmiş olmalı... Göstermek dışında çizgiroman çalışmalarınızın yayınlanmasını istiyorsanız 1-2 sayfadan fazla tutmayın.. Mizah yazıları ve öyküler şimdilik dosya halinde gelmeli.. Okunup hemen yanıtlanması zorluk taşıdığından onlar ayrıca değerlendirilecek.. Yazıları da çok uzun tutmamakta fayda var...

Akşamsefası

PİYASALAR CANLANDI

Nihat Genç

"İşler yoluna girdi", "Normalleşiyoruz", "Piyasalar Canlandı".. "Türkiye'nin Önü Açıldı"...

Yalakalar cenneti. Soytarı basının .öt korkusu. Sağ basının manşeti de alem: Ramazan Bereketi! Elli yıldır aynı çirkin oyun. Eskilerin dalga geçtiği gibi, dök bulgura suyu, gör bereket neymiş...

Önce Tayyip'in kocalarını sayalım: Nazlı Ilıcak, Mehmet Barlas, Fehmi Koru. Sonra, bu kumalar üstüne gelin gelmiş Ali Bayramoğlu.

Sayın Tayyip bey, bunlarla yola çıkılmaz. Balık gölüne göre büyür. Bunlardan asla adam olmaz. Kendine ve ülkene itibar kazandırmak istiyorsan, önce itleri öldür. Hem hortumcuları yakalayacağım diyorsun, daha ilk gün Demirel'i ziyaret ediyorsun. Hortumcuların yarısı Demirel'in yakınında...:

Diyeceksin ki, 28 Şubat'tan Nazlı Ilıcak'ın hatırı var. Bir hatır, iki hatır, üçüncü de, vur yatır. Nereye kadar hatır. Bu yazarların senin iktidarına göbek atışı çok manalı. Deliye oyna demişler ortalığı yıkmış. Bu dünya düşünenin mi, zort zort konuşanın mı? Bunların kafaları, her iktidarın balına banmış. Bugünlerde iktidar onlara, yağda öldürülmüş soğan cücüğü gibi tatlı geliyor. Şu isme bir daha bakın: Nazlı Ilıcak. Hayatı şaibeyle dolu. Elli yıldır sıçan bokuyla bile çekişir. Bunların maşallah dediği kırk gün ancak yaşar.

Tayyip bey, akılsız başa devlet konmaz, konsa bile çok durmaz. Nazlı Ilıcak, Mehmet Barlas, kırk yıldır aynı atı bu meydanda oynatır. Bunlarla yola çıkanın vay haline. Çakıldaklı çene, çakıldaklı bela getirir. Şimdi herkes yalancıktan temkinli beklemeye başladı, dur bakalım kalbur sudan ne getirir, diye. Bu yazarlara horon dışardan güzel görünür. Siyaset yeri alemdir. Bunlar her gece bin padişah değiştirir. Eşeğin kuyruğunu keser, küheylan yaparlar. Unutma, yirmi yıl önce Nazlı Ilıcak'ın Mehmet Yazar'ı başbakanlığa sürdürdüğünü, zavallı adamcağız bitip gitti. Bunlar rüya yorar gibi elli yıldır siyaset yoruyor.

Gerçekten bu memleketin temiz evladıysan, eğer halk, partine güvenmişse, taşıdığın kadroları ve zihniyeti tanımak zorundasın. İt bok yemekten tövbe etmez. Daha yokuş çıkmadan ata arpa veriyorlar. Bunların yazarlıkla, bu ülkeyle, aydın olmayla hiçbir ilişkileri yok. Bunlar karı koca, helva yer her gece. Bu isimleri senin seçmenin de sevmiyor. Senin namusunu bunlar kantara vuracaksa, vay ülkenin haline. İktidarsın artık, yavaş yavaş değneğini kaldır. Bunlar kınalı mum yakmış, keloğlan padişahın kızını alsın diye bekliyor. Kaldır değneği. Bu topraklarda tertemiz bir sayfa açabilir, gerçekten vicdanlarda yer edinebilirsin. Hiç korkma, kaçan kurtulur, kalanlar yine harmanı döver. Yakında asıl yükü çeken senin deve böğürmeye başlar, dağ başı, ayazda tek kalırsın. Bunlar yorulmaz, utanmaz ve bunlarda söz tükenmez. Bu isimler on yıl önce de Cavit Çağlar diye böğürüyordu. Bunlar için iktidar zırt gelir zırt gider. Bir yıla kalmaz teklemeye başlarsın, bunlar da arkandan acemi bülbül bu kadar öter diye laf geçirmeye başlar. Biz, bu topraklarda acı soğan kuru yavan büyüdük, kimseye diyet borcumuz olmamalı. Bu yazarların ağzı perhiz tutmaz, en olmayacak yerden yine orduya, askere dalmaya başlarlar. Tayyip bey, bu şeytanlarla meydana çıkılmaz!

Müslüman çocuksun, olur ki, Allah diyene gönlün kayar, bu memlekette istisnasız herkes Allah der, kaçan da Allah der, kovalayan da. Ciğerlerini tanıyor herkes bu isimlerin. Şimdi bu eşeğe deh diyorlarsa, birazdan eşeğe binmek için diyorlar. Onlar bu tarlada ne eşeklere bindiler. Hepsi şimdi yokolup gittiler!

Bir de Türkiye'nin baş belası Aydın Doğan'ın Konya Kaşık Yazar Ekibine bakalım. Aydın Doğan gibi değirmende büyümüşleri, bu değirmenden uzaklaştırmak asla mümkün değil. Ellerine bir gazete geçirmişler, aleme paşa gelmişler gibi. Boku büyük heriflerden oldular başımıza.

Aydın Doğan bir koluna Mehmet Y.Yılmaz'ı, diğerine Ertuğrul Özkök'ü alıp, Dinç Bilgin'in mallarını almak istiyor. Bok yemekten başları ağırmamış gibi. Bir de almış Ertuğrul Özkök'ü Kanal 7'ye çıkarıyorsunuz, 28 Şubat'ı bunlar yapmadı mı? Ocağa yakın olanlar da ısınsın mı istiyorsunuz. Yoksa siz de halkın gözünü osurukla mı boyayacaksınız.

Ve bunlar günlerdir köşelerinde şeffaf gazetecilik başyazıları yazıyorlar. Bu güzel ülkemizde en çok şeffaf gazetecilik yazısı yazmak da bu Konya Kaşık Ekibi'ne nasip oldu. Mazhar Osman yaşasaydı, bunları güllabici odunlarıyla dövdürüp, hücrelere zincirlerdi, ülkemiz bir arpa boyu ilerlesin diye.

Bunlar, kendilerini eleştiren kitleleri, faşizm gibi, aldırışsız, acımasız bir katılıkla dışarda tutup, birbirlerine sarılırlar, baksanıza her türlü boku yemişler yine bölükbaşı gibi ortada gezinirler.

Bu komik faşist adamları tarihe gömmenin demokratik yolları vardır. Hürriyet Gazetesi'ni bitirmenin yolu küçük ilan tekelini kırmaktan geçer. Bugün bu gazete yüzbinlerce işyerine hiç okunmadan sırf küçük ilanları yüzünden alınıyor.

Yapılacaklar şunlardır. Sivil basın kurumları, ortaklaşa günlük küçük ilan gazetesi çıkartacak, yüzbin lira gibi küçük bir paraya tüm gazetelerdeki küçük ilanlar bu gazetede yayınlanacak.

Gazeteler küçük ilan toplamaya devam edecek, topladıkları küçük ilanları basın cemiyetinin küçük ilan gazetesine satacak. Yani küçük ilandan kazanılan paradan hiçbir kayıpları olmayacak. Kim ne kadar küçük ilan verirse, o kadar pay alacak. Ve küçük ilan gazetesinden kazanılacak para, bağımsız gazeteciliğe, gazeteci fonlarına aktarılacak.

Türkiye'nin en büyük sorunu "bağımsız gazetecilik"tir. Bağımsız gazeteciliği yaşatacak fon, küçük ilan gazeteciliğidir. Ve hiç kimse kalkıp, bu ülkede gazete çıkartmak patronlara muhtaçtır demeye kalkmasın. Basını patronlara kapamanın yolu bu kadar basittir. Bu küçük grupları güçlendiren sağın Demirelleri, Çillerler'i, Mesut Yılmazlar'ıdır, partine yıllardır faşist saldırılar düzenleyen bunlardır. Bağımsız basının önünü açmak artık insanlık görevidir.

Tayyip bey, dürüst, temiz, namuslu, ahlaklı bir gazeteciliğin yolu bu kadar basittir, yara sıcağı sıcağına sarılır. Bu mutlu cicim aylarında herkes sizi, misafir, ağam paşam gibi ağırlıyor. Çaka! çakaldır, yolunu şaşırmaz. Onlar kümesin yolunu senden benden iyi bilir. Aldığınız yüzde otuz beşlik devasa, inanılmaz oylar, bu ülkenin, halkın gücüdür. Bunların bu ülkenin değerlerini daha fazla tahrip etmesine izin veremezsiniz. Halkın dualarına, halkın isteklerine göre dürüst çalışmak göreviniz. Türkiye'yi bok tepesi gibi bu büyük pislikten kurtarmak işte çok basit.

Tayyip bey, meyve ağaçlarının dalları sarkmasın diye, altına büyükçe değnek koyarlar, adına "herek" derler. Bu adamlar çok geçmeden sizin o Kasımpaşalı uzun boyunuzu "herek" yapar, meyveleri toplarlar.

Ne olur, siz bu ülkenin tertemiz müslüman çocuğu değil misiniz? Şu çorbada senin de tuzun olsun, şu kahvede senin de sözün geçsin. Dut kurusu ile sen de çocuk kandırma. İşte fırsat, işte iktidar. Tutkal tavında yapışır. Dadanmışa aman verme. Bugün ipler elindeyken tedarikli ol. Yarın başına kar yağarken, yolumu kestiler yine, deyip ağlama. Çünkü, bu ülkede hiçkimse hiçbir zaman medya yüzünden hükümet olamadı. Bunu görememişsen zaten, vay halimize. Ne olur, sen de birkaç gün geçtikten sonra, bize aynı masalı okuma. Şeytanla ceviz oynanmaz. Yarın birgün, senin benim yüzüme, bugünkü Ecevitler, Bahçeliler gibi kimse bakmaz, yine bu halkın yemeğini köpekler kapar!

Dünyanın bütün siyasi kitaplarında iktidarı böyle yazdılar: Sinmeyecek, sindireceksin. Bu mahallenin köpekleri, senden benden kemik beklemeyecek kadar iyi biliyor kasabın yolunu. Bakın Tayyip bey, bunlar için atın ürkeği makbuldur. Senin ürkekliğini kullanıp, yine kılıç sallayacaklar!

Tayyip bey, kadrolarınız cahil ve Türkiye'den habersiz, önce bunu farkedin. Karadeniz Otoyolu dünyanın en eşsiz coğrafya parçasını beş yüz kilometre paramparça yaptı ve Karadeniz sahilinde hiçbir örgütünüz karşı çıkmadı. Üstelik, dağları, koyları, güzelliği, ormanları parçalayanlara karşı çıkanlara, güldüler. Ne oluyor kardeşim ne güzel kepçeler yol açıyor deyip göbek attılar. Bu kadar habersiz. Kayıp giden gözbebeğimiz Karadeniz'in koylarını, ormanlarını ve bunların ülkemizin en büyük değeri olduğunu bilmiyorlar.

Neyse, şimdi hepsi mecliste, meclisin yalnız lokantası değil, kütüphanesi de var, baksınlar şu haritaya, artık tanısınlar ülkelerini. Medya hainse bahsetmeyince, böyle bir sorun yok sanıyorlar, onlar da Türkiye'yi medyadan öğreniyor, yazık!

Gözlerinin önünde dünyanın en güzel coğrafya parçası delik deşik edildi göz yumdular. Bu kadar habersiz, bilgisiz örgütlerle şimdi siz ne yapacaksınız?

Tayyip bey, seçim gününden birgün önce Türkiye'nin eşsiz bilimadamı Ekrem Akurgal vefat etti. Türkiye'ye çalışmalarıyla birkaç Türkiye katmış bu eşsiz bilim adamından ne çok gurur duyduk, ne çok kitabını okuduk. Bizler ülkemizi yazıyorsak anamızın karnında öğrenmedik, bu soylu bilim adamlarının kitaplarından öğrendik. Ama, sizler, bir şeyhin cenazesi olsaydı koşup giderdiniz. Kimsecikler duymadı ölümünü...

Ekrem Akurgal gibi dev bir bilim adamına bu kadar sessiz

Devamı Arka Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

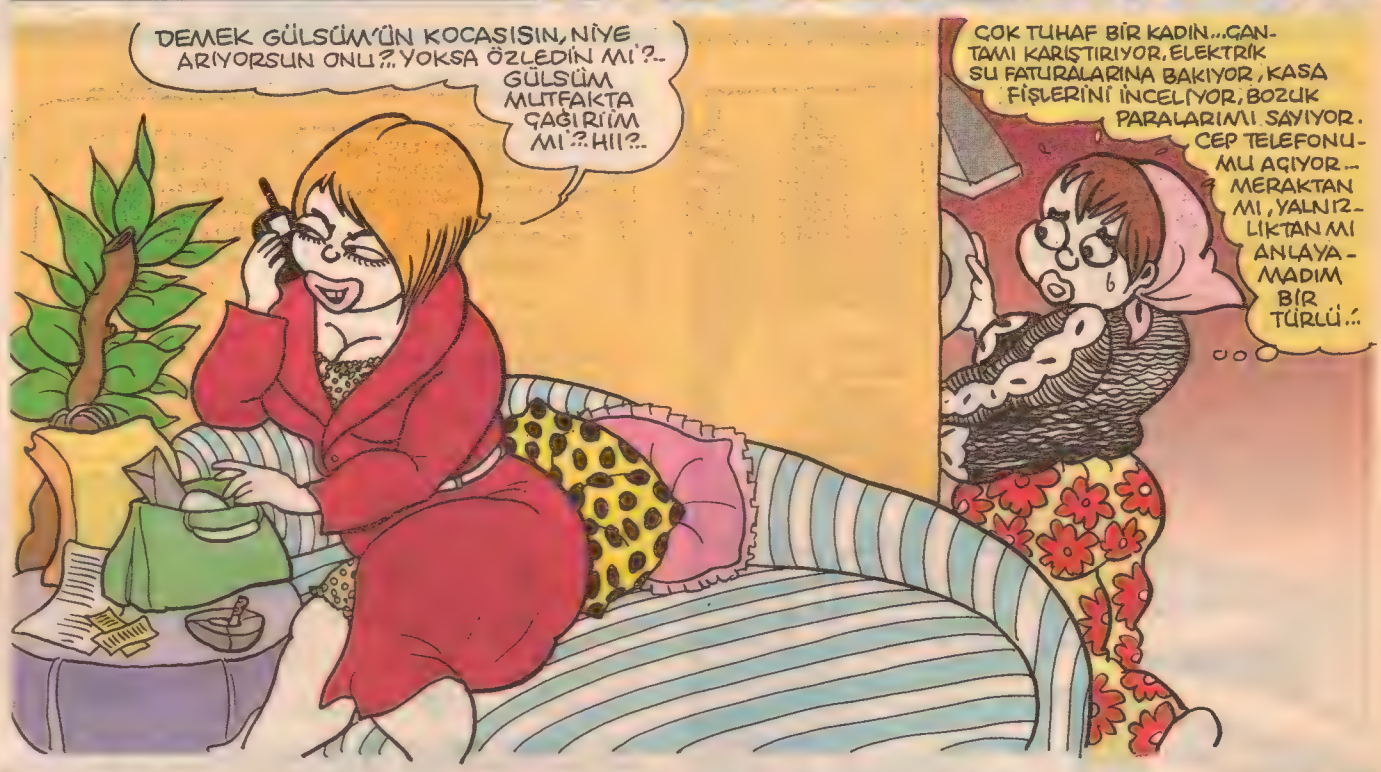

Akşamsefası

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

TEST

Ellisekizinci hükümette görev alıcan deseler başbakan mı olursun, Sağlık bakanı mı?!

a.) Olucak şey değil ki bu! b.) Ne saçma.

sonuçlar: a-Zekisiniz. b-Mükemmelsin...

cemaahmet@leman.comtr

AHMET YILMAZ...

bir cenaze töreni yakışır mıydı? Kimse söylemedi size, çünkü kadrolarınız tanımıyor Ekrem Akurgal'ı...

Anlaşılan o ki, sizin de kadrolannızın dağın, taşın, güzelliğin, eskinin, çanağın, çömleğin, ormanın kayıtlarını tutan, endişe edenlerle işi yok, sizin de kadrolannız kepçeler, dozerler tarafından.

Geçtiğimiz hafta Sivasspor'la, Konyaspor'un maçı vardı. Sivasspor'un rengi kızılbaşın kızılı, Konyaspor'un rengi Mevlana yeşiliydi. Bu çok güzel maçtı. Bu maç ve bu renkler, dostlukla sonsuza dek karşılıklı oynayarak, mutlu olalım.

Anadolu'yu aydınlatıcı tüm heyecanları uyarıcı hazineler elimizde. Bakın, Türk, Kürt, laik, şeriat hiç denmeden, hiç konuşulmadan tüm bu zoraki kavgalar eskiyor artık. İlk defa bir iktidar, bu kadar sert iç sorunlardan sıynlmış iktidara geliyor. Bu hepimiz için el değmemiş bir güzellik. Altı asır, Mevlevi tekkesiyle Bektaşi tekkesi yanyana kapı kapıya yaşadı, bu zarif kültürü inceliğiyle sürdürmek bizim elimizde!

Gurbet Kuşlan filmini hatırlar mısınız, Halit Refiğ'in! Bu filmde, taşradan büyük şehre gelen insanların büyük şehre tutunma kavgaları işleniyor. Film, büyük anlamlar taşıyor bugün için. Çünkü, filmdeki kahramanların hiçbiri büyük şehirde, sağcılık, müslümanlık, laiklik, solculuk, ya da hemşericilik aramıyordu. Taşradan hiçbir değer getirmemiş gibi, tek başlanna, bir birey olarak, çıplak bir insan olarak büyük ve amansız bir kavganın içine düşmüşlerdi.

Son elli yılda, sağcılar büyük şehirde modernizm korkusunu gidermenin yolu olarak "din"e ya da birbirlerine sanldılar. Büyük topluluklar, "sağcılar", birbirlerine sanlarak ayakta durdular. Sizin aldığınız oyların kökeni işte bu sanlmada. İşte siz de Demirel'i ziyaret ettiniz. Sağcılar "büyük aile oluşturmaktan" hoşlanır. Böylelikle büyük kitleleri gözleri kapalı örgütleyebilirsiniz. Yani büyük kitleler sağ tarafından esir alınır.

Ülkemiz başaracaksa, bireylerin çıplak ekmek kavgaları ve geçim dertleri telaşı üzerine yaşayacak. Büyük şehirde tutunmak için sağcı cemaatler, şeyhler, hemşericilikler, o'cular, bu'cular, mutlaka sona ermeli. Bizleri iç savaşlara sürükleyen, büyük şehre gelen insanların bağlanmak, yani köpekleşmek zorunda kaldıkları cemaatler, hemşericiliklerdir. Duygusal olarak hepimiz gelenekleri severiz ve bir hayat felsefesi olarak geleneklerimize çok bağlı olabiliriz. Ama büyük şehirde tutunmaya, çalışmaya üretmeye çalışan insanların o'cu-bu'cu olmalarının önüne geçilmeli. Bu açıdan AKP için en büyük tehlike, müslüman işadamları benzeri örgütlerdir!

Korkuyu gidermenin yolu birbirini kayırmak değil, çıplak bireyin imkanlarını, güvenliğini, üretim şansını artırmaktır!

Fatih İstanbul'u aldı diye iç borç faizleri düşmeyecek. peygamberimiz Uhud savaşını kazandı diye IMF borçları silmeyecek. Sorunlar çıplak ve reel önümüzde.

Fatih İstanbul'u aldı, sloganıyla birbirlerine bağlanan kitleleri, birbirine bağlayan Fatih'in İstanbul'un alışı değil, hayattan duydukları büyük korkudur! Büyük korkularla birbirlerine sarılmış kitleler büyük düşmanlıkları içinde barındırıp, bastırırlar...

Şimdi sizler sınav verdikçe, sınavlarınızda bocaladıkça, bu korkuların nasıl patladığını hepimiz göreceğiz...

Gurbet Kuşlan, belki son derece karmaşık ve devasa büyük şehirde öldüler, yokoldular. Ama büyük şehri, yani modernizmi, yani gerçek hayatı icad etmek istediler.

Gerçek hayatı icad edellim, korkusuzca modernizmin üstüne yürüyelim. Yani, sorunları "değerlerden" soyutlanmış, çıplak olarak görmeyi bu halka öğretelim.

Bu itibarla, sağcılığı, dozerlerin, müteahhitlerin, kepçelerin, fırsatçıların eğlencesi olmaktan çıkartmak elimizde. Bireylerin çıplak ihtiyaçlarını hiçbir şey ayırtetmeden karşılamaya çalıştığımızda, ülkemizin kaç asırdır aradığı o yüksek ahlağı tanıyacağız.

Cemaat, işadamı, sağcı, şehy, sıcak koyunlarından çıkıp hala hayatı görmeyenler, ahlakı tanıyamaz, ülkelerini bilemezler.

Hakkari'de çöp toplayan çocuklara da Fatih gibi saygı gösterecek bu büyük ahlakın bu ülkede yücelmesi için çıplak sorunlan, sağcı, muhafazakar değerlerden soyutlamamız şarttır.

Kaç sağcı lider elli yıldır bunu anlamadığı için eşekten düştü ama, hala, düşmedim hopladım diyor.

Yanın siz de, nedir bu koku, derseniz, ben şimdiden, hem yokluğun, hem cahilliğin kokusudur, derim.

Bizim seçmenimiz yok, beş yıl da sizi bekleyeceğiz, ne için, her göte osuruk olan sağcılığın ne olduğunu anlamanız için...

"Piyasalar Canlandı" manşetleri. Hangi piyasa? Bu kimin piyasası? Yukarda dört tane holding, altında otuz tane emlak zengini. Aynen Özal dönemi gibi. Piyasa demek, bunlardan arçelik alacağız, otomobil alacağız, ev alacağız.

Son iki yılda bir milyon işsiz kapıya kondu, hala o piyasa. Ekonomi denilince bu beş-altı holdingin rakamları anlaşılıyorsa hala, vay halimize. Piyasada hala Özal'ın göz boyayan sesleri. Bu iki yüz-üç yüz zengin, zehirli sarmaşık gibi bütçeyi, iç borçları sardı, ülkenin yanınlarını rehin aldı, hala piyasa denilince bunların parasını anlıyoruz...

Anadolu'nun piyasası yoktur. Önce, sıfırdan başlayıp, kanı döken, gözyaşı döken, açlık çeken, bu halka bir piyasa yaratılmalı. Anadolu piyasası bu beş-altı holding için elli yıldır "Anadolu Yemekleri" gibi afiyetle yenmekte. Yüzbinlerce küçük esnaf, küçük üreticinin piyasası bu beş-altı holdingin kölesi olmaktan kurtarılmalı.

Biraz sıkılacaksınız ama, üniversiteleri mutlaka anlatmak, tartışmak zorundayız. Sağcılar modernizmin korkusunu gidermek için "egemenliğe" yapıştılar, üretimle değil, "ele geçirerek" bu korkuyu gidereceklerini sandılar. İşte en güzel örneği: Üniversite!

Üniversiteler modern hayata can katan, hayatımıza usta sanatçılar yetiştiren muhteşem yerlerdir. Piyasayı sahiden canlandıracak olan onlardır. Üniversitelerdeki "uyuşukluk" atomu parçalanırsa inanılmaz büyük bir enerji açığa çıkacak, her üniversiteli genç elinde bir lazer ışın kılıcı gibi hayata atılacak.

1980'lerde YÖK'le yeniden düzenlenen üniversiteler sağcılar tarafından çoktan medreseleştirildi. İç ve dış dünyadan habersiz hale getirildi. Üniversiteler hayatı ve üretimi coşturan yerler olmalıyken, "egemenliğin" perçinlendiği yer oldu. Ülkücü ve İslamcı kadroların ziftlenip, yan gelip yattığı, uyuyarak maaş aldığı yüzbinlerce doktor, doçent, ikinci ve fuzüli bir silahlı kuvvetler gibi bütçeye yüklendi.

Ülkemiz cahillikten kudurmuş bu yüzbin insana beleşten maaş vermekte. Sağcı zihniyetin ne olduğunu öğrenmek istiyorsunuz üniversitelerdeki onbinlercesi içler acısı doktora tezlerine bakın. Üçbeş kaynak dahi göstermekten aciz, rezillik abidesi. Hiçbiri bir terzi çırağı, bir berber kalfası kadar ülke ekonomisine katılamıyor.

Bu bozuk ve hasta onbinlerce adam, korkuları yüzünden öğrencilere karşı acımasızca saldırgan olurlar, oluyorlar.. Öğrenciler üniversiteye öğrenmeye değil, saf heyecanlarını ve ülke aşklarını yitirmeye geliyor ve sağcı rektörlerin saldırganlıklarına bahane oluyorlar.

Rektörlerin hiçbiri bilimadamı olmadı ama, öğrencilerin başına hepsi Sütlü Süleyman Gazi Ahmet Paşa oldu. Üniversite kadroları ülkemizde yirmi yıl gibi kısa sürede en uyuşuk bela kastı oluşturdu. Bu vahşi cahiller kastı yıkılmadan ülke harekete geçemez.

Ülkemiz milli bir bunalım geçirdi üniversiteler ülkücü yapıldı, dini bir bunalım geçirdi, üniversiteler dinci oldu, ülkemiz üretim (?) bunalımı geçirmiyor ki üniversiteler "bilim" yapsın!

Bunlar üniversitede sanklannı sarar sarar bir de öküz gibi göt büyütürler.

Beşek büyüdükçe semer küçüldü, üniversiteler Türk sanayiinin boynuna asılan taş oldu. Hızla hayata sokulmalı, tüm üniversiteler sahaya inmeli. Önce, devlet doktoraları ihdas edilmeli, kürsüler devlet doktorası sahibi, mesleğinde gerçekten bir söz etmiş, bir buluş, bir ilerleme, bir yenilik, bir orijinilik, yeni bir yorum getirmiş çalışma sahiplerine teslim edilmeli. Her üniversite kendi şehrinde, berber dükkanından büsküvi fabrikasına kadar, tabela tasarımından, alet kullanımı, verimliliği, ürün kalitesi, araştırması, pazar bulunması gibi üretici-

Akşamsefası

nin hizmetinde ve yanında olmalı. Hem talebeler, hem hocalar sahada çalıştırılmalı, sahanın gerçek ihtiyaçlarına göre üniversite programları yeniden düzenlenmeli.

Üniversiteler hayatı ve üretimi coşturan yerler olmadıkça, bu topraklarda hiçbir ekonomi programı, hiçbir parti bir arpa boyu yol alamaz, piyasalar canlandı lafı sağcıların elli yıllık bitmeyen yalanı olarak döner durur. Ülkemizin heyecan verici genç nüfusunu hayata katacak yer üniversite. Her biri ortaokula dönmüş, uyuşuk, hınbıl bu taşra üniversiteleri sayesiyle sağcı oylan toplar her dönem iktidara gelirsiniz ama, "piyasaları" canlandıramazsınız..

Oysa üniversiteler, siyasi, ekonomi, modern korkuların terbiye edildiği yerlerdir, ama sağcılar tam tersini yapar, üniversiteleri yeni korkular üretmek, yeni sağcı kitleler büyütmek için kullanır!

Hadi bunlar çok köklü reformlar, ağır gelebilir, cici hükümetimiz, çok basit işler yaparak büyük yaralar kapatabilir.

Halkımız ve aydınlarımız elbirliğiyle televole kültüründen rahatsız. Ortalık eşşek öldüren sanat güneşleriyle dolu. Devlet, sanatçı yetiştirmek için konservatuar kurmuşsa, konservatuardan yetişenleri piyasaya karşı korumak zorunda.

Üç-beş şarkı öğrenip, reklamla, programcının metresi olmakla haksız rekabete ve haksız şöhrete gidenlerin önü kesilmeli. Bunun basit yolu, sivil kurumlar, meslek odalarıdır, çünkü, ehliyet ve ruhsat için varlar. Eski lonca sistemimizde olduğu gibi mesleki tecrübesi olmayanlar piyasaya çıkamaz. Bir berberin, bir terzinin dükkan açamayacağı gibi. Kaset çıkartan, gazinoda sahneye çıkan solist adayı, bu meslek örgütünün iznini alabilmeli, yani, şarkıcıysa, sanat müziğinin hiç değilse on-onbeş klasik eserini uygun ölçülerle söyleyebilmeli, türkücüyse, yöresine ve yörelerimize ait otuz-kırk parçayı kırıp dökmeden icra edebilmeli.

Konservatuar destekli meslek odaları, meslekten habersiz acemileri götü güzel diye ortalığa salamaz. Hem konservatuar hocaları sahaya inmiş, hem meslek örgütleri sahayı denetlemiş olacak. Hem konservatuardan yetişenler, piyasa böyle istiyor diye, kepazelik ve skandallara konu olmayacak.

Toplumu derin hatıralarıyla birarada tutan şarkı ve türküleri bu hatıralarına uygun ölçülerde söylemeyi başaramayan ruhsat almamalı. Üstelik sözkonusu olan, meslekten de öte, derin ustalık isteyen: Sanatkarlık.

Sanatçılık götüne göre delik açanlar, götüne su kabağı bağlayanlardan kurtulmuş olur. Sanat müziğiyle hiç ilişkisi olmayan Sulukule ve roman istilasının önüne geçilir.

Söyleyin bakalım, sanat döndü dolaştı, neden götü tutmayan, götü durmayan, götü sallananların eline geçti.

Eğer göt yetiştireceksek, bunun da yolu var. Kuzey ülkeleri gibi genç kızlarımıza ortaokul yıllarında voleybol, basketbol ve bale şarttır..

Böylelikle, ekrana fırlayan Seda Sayanlar gibilerin eşek taşağına benzeyen götlerinden kurtulmuş oluruz.

Toplumsal karakterimiz tehdit altında, yazarlarımız, vicdanımızı eşi benzeri görülmemiş şekilde derinlemesine incelemekten kaçıyor, çünkü biri Fethullah'ın adamı, diğeri Aydın Doğan'ın. Bu yan bağımlı kitleler çok isteseler de vicdanımızı inceleyecek, dürtecek yüz bulamaz. Modernizm bizleri, utanç verici karakter kirliliğine sürükledi. Kültürümüze büyük bir suikast düzenlendi. Ruhsal hamurumuz çamurlaştı. Bahşiş, merhamet, sadaka, ihsan, şefkat, namus ve dürüstlük, bölüşmek, paylaşmak, tam bir gösterişe, tam bir boş gevezeliğe dönüştü.

Müslümanlar neden ekranlarda yoksul insanların teşhir edilmesinden haz duyuyor. Günahlarından böyle mi arınıyorlar. Müslümanlar neden dünyayı zenginler ve fakirler olarak ikiye ayırıyor. Zenginler fakirlere yardım edince mutluluğa kavuşacaklarına inanıyorlar.

Yoksul insanların neden yardıma muhtaç oldukları sorgulanmıyor. Yoksul insanların görüntülenmesinden hiç rahatsız olmuyorlar. Yoksul çocukların ekranlarda teşhir edilerek başlarının okşanması, tam bir travma, tam bir linç girişimidir. Bu çocuklar bu görüntülerle nasıl büyüyecekler.

O yüksek ahlak idealinden uzaklaştık. Derdimiz, dürüstlük, namusluluk değil, gösteri. Yoksul evlere girip, onları, çırılçıplak utandırmak, onları mahalle önünde, komşuları, arkadaşları, toplum önünde ezilmiş, boyunları düşmüş göstermek nasıl büyük facia!

Ve tarih boyu hep böyle oldu, müslümanlar, gittikçe eşitsizleşen zengin-fakir kavgasını, bahşişle, sadakayla, ihsanla kapatıp, şefkati böyle sağlayacaklarına inanıyorlar.

Müslümanlar zenginliklerini öyle takdim ediyorlar ki, fakirler bu zenginliğin Allah'ın takdiri olduğunu, Allah'ın seçilmiş özel kullarına ihsanı olduğuna inanıyor. Yani, eski kral aileleri, eski aristokratlar gibi, fakirlerin gözünde zenginler, Tanrı'nın müjdelediği, Tanrı'nın mutlu ettiği insanlar olarak taçlanıyor, kutsanıyor!

Müslümanların da istediği bu. Bu asırların zihniyetinin değişmesi asırlar alacak, çünkü, aydınlarımız işte bu vicdanı deşmekten korkup kaçıyorlar!

Hayatın konusu, aç çocukların karnının doyurulup defedilmeleri değil. Aç çıplak çocukların gururları korunup, başları dik, yarın bu ülkenin tüm kutsal emanetleriyle teslim edileceği yüce ahlaklı gençler olarak itinayla büyütülmesidir!

Yoksulluğu teşhir ederek baş okşamak, yukarda Allah'ı gösterip, aşağıda Allah olanların karakteridir.

Ruh, tanrının kelebeğidir. Sağcılık, kendi bedeninin ağırlığıyla bu kelebekleri beş-altı yaşlarında öldürür. Modern insan, yalnız insan, bu kelebeğe tekrar kanat takıp uçurması çok dokunaklı, çok trajik "eziklikler" içinde imkansızlaşır.

Ahlaki yücelik için, bireylerin başkalarına bağımlılığı en ciddi siyasal sorundur. Hem kendimizi, hem de hayatımızı değiştirmek için başkalarına bağımlılığı yıkmamız, ihsanı, bahşişi, sadakayı, torpili, bir ortaçağ geleneği olarak hayatımızdan çıkartmamızı sağlayacaklar başta yazarlardır!

Ve utanmadan, karakterimizin bu manevi çürüyüşünü, bir de sadaka dağıtarak manevi bir yücelik gibi göstermeye çalışıyoruz.

Bu kadar sarsılmış, ezilmiş ruhlarla yola çıkılmaz!

İnsanların gururlarını parçalayarak sadaka dağıtmak, imha savaşından daha ağır tahripkardır ülke toprağına!

Bizde de güya düzmece dedektif romanları yazılıyor ama, hiçbiri batının romanlarında "uşakların" neden katil çıktığını anlamıyor. Bizde, "uşaklar", katil olmaz, karnı doyduğu yere ömür boyu sadakat gösterir!

Bakın, çok pahalı hediyelik eşyalar satan dükkanda, tezgahtarlık yapan çok zeki bir genç, bir yazar olarak bana soruyor.

"Ağbi, Rus hayat kadınları, sevgililerine hediye alırken, üç yüz milyonluk çakmak koyuyorsun önlerine, daha pahalısı yok mu diyorlar! Türk hayat kadınlarına beş milyonluk çakmak çıkartıyorsun, bunun daha ucuzu yok muydu, diye şikayet etiyorlar!

Üstelik Rus hayat kadınları için, gurbet ellerde bu derin yalnızlık içinde bir dolar ne büyük para!

Yoksullukları ne kadar derin olursa olsun, birebir insan ilişkilerinde asla hileye başvurmuyorlar. Onların güzellikleri gibi huylarına da hayran oluyoruz. Çünkü onlar, Fethullah'ın, Aydın Doğan'ın yanında, kucağında büyüyen yazarlardan "ahlak" dersi almadı, onlar Dostoyevski'nin, Tolstoy'un çocukları.

Türk hayat kadını ise, güya gönlünü almak, güya adet yerini bulsun diye, işte hediye olsun torba dolsun, istiyor. Düdük misali sevgilisine, düdük alıyor gibi..

Ahlak denen şey, korkuyla vicdanının titretmesi, karnı doyuyor, yetiyor ona. Rus kadını ise hediye almıyor.. Sevgilisine jest de yapmıyor. Gururu uğruna, tüm parasını hediye olarak iade ediyor. Bu jestlerden büyük sarhoşluk duyduklarını kesin. Sevgililerini onlara ne kadar sert, bencil, kaba davransa da, soylarının zarifliğini bozmak istemiyorlar. Kazanmak, çok kazanmak içlerini ne kadar kemirse de, ezilmiş bir ruhla ülkelerine dönmek istemiyorlar.

Yaptıkları şey orospulukta olsa, orospuluğun bedenlerini kaba saba çamurdan bir insan yapmasına izin vermiyorlar.

Rus kadınları, hayatın hiçbir konfor ve rahatlığını yaşamadıkları halde, tarihin en ağır krizlerini yaşadıkları halde, dünyanın en sert en acımasız siyasi hayal kırıklığı başlarına düştüğü halde... Bu Rus kadınları bu tarihin en ağır günlerinde bile soylarının gururlarını, şu bizim Pötürgeli, Palulu hamallarla düzüşürken dahi korumayı bildiler!..

Biz ise, şöhret olalım, karnımız doysun yeter ki, diye, herkese düdük alıyoruz!

Düdük...

Piyasanız canlanmış düdükler, hepinize hayırlı olsun...

Büyük Türk milletinin asil evlatları. Sizlere çuval çuval düdük getirdik. Bu düdüklerden Vehbi Koçlar, Sabancılar, Aydın Doğanlar çok çaldı, zengin oldu. Cavit Çağlar bu düdükten çaldı Amerikan hapishanesinden kurtuldu. Bu düdükten Dinç Bilgin çaldı, yatları yanına kar kaldı. Bu düdükleri, Menderesler, Demirel-ler, Çillerler, Mesut Yılmazlar, Bahçeliler, elli yıldır meclislere kapanıp, gece gündüz çalışıp, hiç bir fedakarlıktan çekinmeyip, ülkemizi kurtarmak, sizin için yaptı.

Büyük Türk milleti, alın, inceleyin, renk renk süslü süslü düdükler. Sen de incele kardeşim. Bu düdüklerin başı da bir, götü de.. Burdan da çalınır, burdan da.. Bu düdükler, daha beş gün önce hırsızları yakalayacağım, namus sözü der, bugün Demireller'i ziyaret edip, el öper!

Acele edin, yetişin, daha gidecek köyler var, testi, tencere getirin, herkese yetecek düdük var, davul zurna çağırın. Bu düdükten bulgura banın, yağlansın, bu düdüğü okuyun üfleyin, bal aksın.

Bu düdükleri, yüzlerce bilimadamları sabah akşam siyaset meydanlarında tartışıp sizin için hazırladı, yüzlerce gazetede binlerce köşe yazarı sizin için kafa yorup, terleyip, işte ayağınıza kadar getirdi.

Bayanlar baylar, otuz iki sayanlar, merdivenden kayanlar, Fenerbahçeliler, Hollandalılar, bu teknoloji harikası düdük, yalnız bizim müessesemizde mevcut... Türk mucizesi...

nihatgâleman.com.tr

anti küreselci, bol dumanlı
haftalık siyasi gazete

yeni Harman

ilk sayısıyla meclise önerge verdiriyor..
sayısı İstanbul'a 1.000.000 göstericiyi
getirmek için harekete geçiyor...

TÜM TÜRKİYE BAYİİLERİNDE

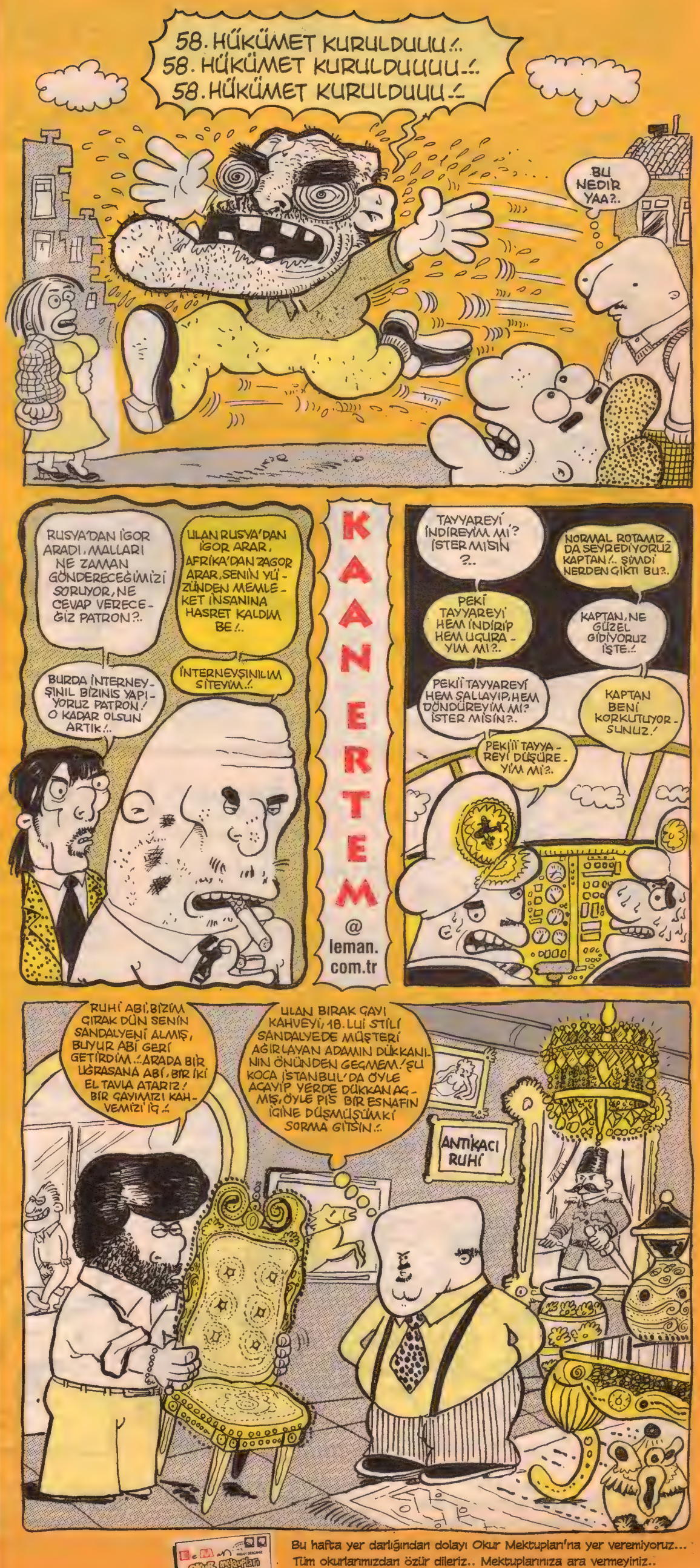

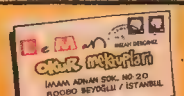

Bu hafta yer darlığından dolayı Okur Mektupları'na yer veremiyoruz... Tüm okurlarımızdan özür dileriz.. Mektuplarınıza ara vermeyiniz..

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

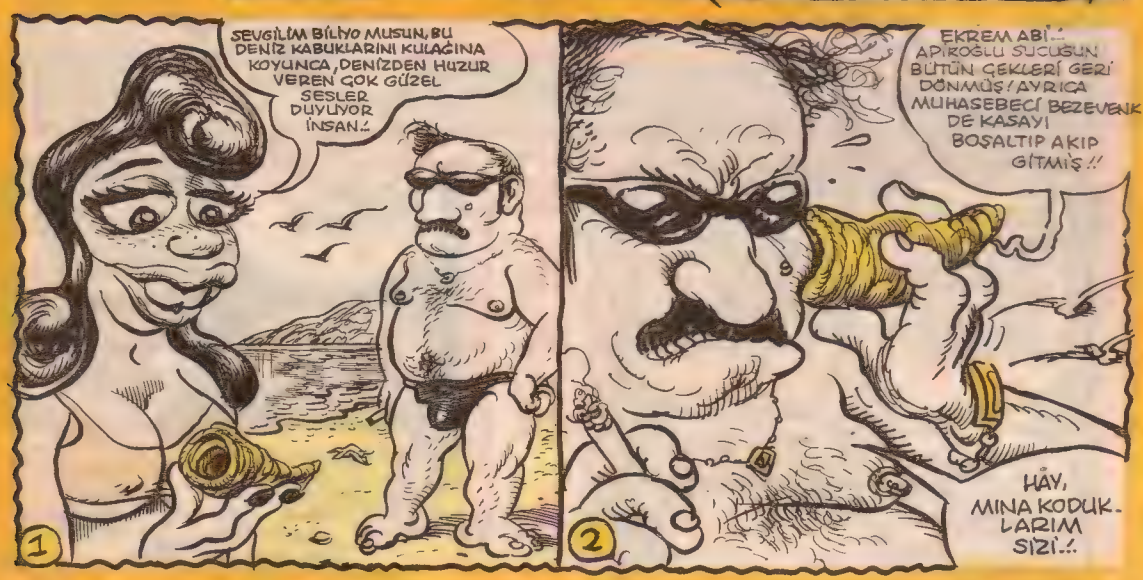

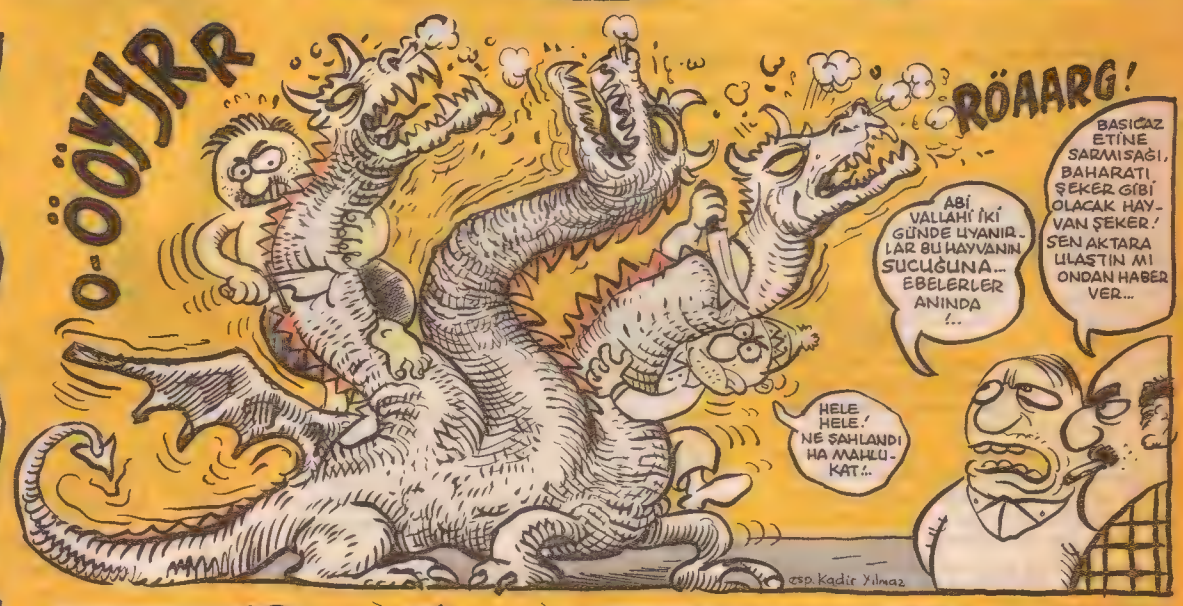

SAYI: 576
21 KASIM 2002 PERŞEMBE
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

- **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd.Şti.
- **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ
- **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN
- **Yazışleri Müdürü:** Zafer Aknar

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140) **Baskı:** Sabah Gazetesi - Dergi Bölümü • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez
Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Akşam Sefası

577

28 Kasım 2002 Perşembe 152209 Sayı: 2002/48- 700.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

K.K.T.C-800.000 TL.

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

ATLA GÖTÜREYİM GİDECEĞİN YERE!

TÜRK HALKI ENERJİSİNİN %44'ÜNÜ EKMEKTEN ALIYOR...

ALLAH SENDEN RAZI OLSUN! SAĞOL ABİİ! SEN DE OLMASAN!..

ÇAĞLAR

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Gülü

FEYHAN GÜVER

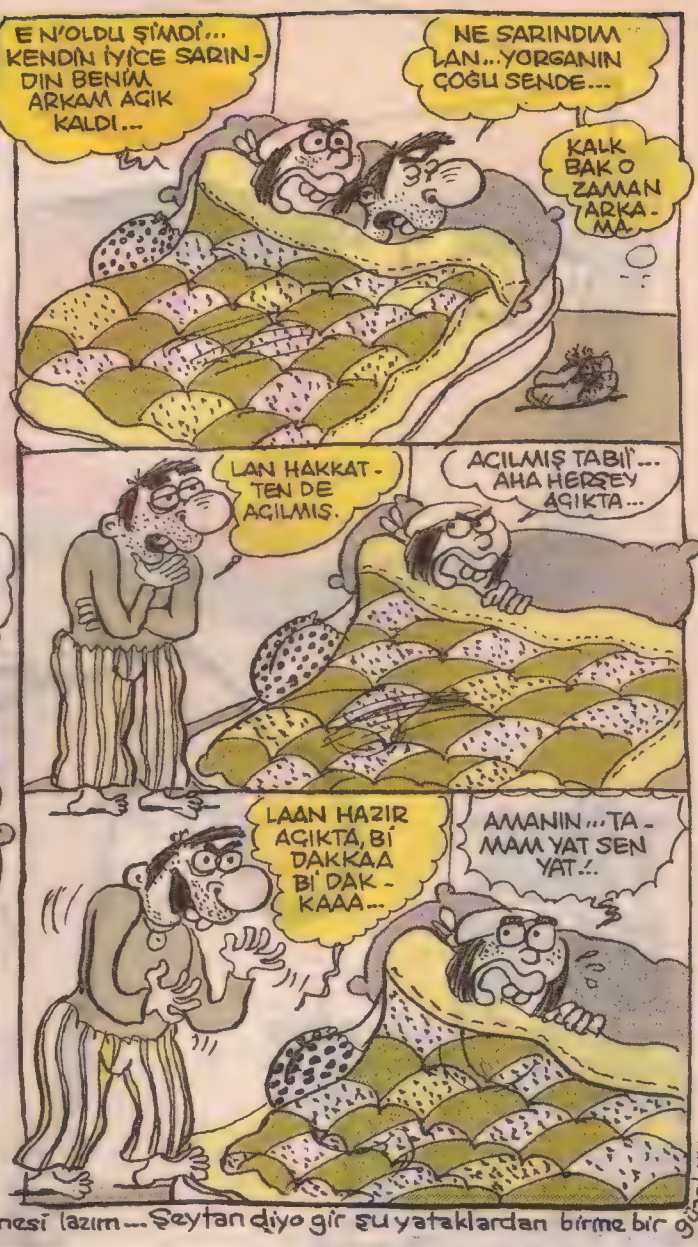

On yıldır çizerim ve şunu öğrendim ki insanın uykusunu almadan çizmemesi lazım... Şeytan diyo gir şu yataklardan birine bir g

ile diyalog çabaları

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

- Sıkılhan bak bişe sööliycem inananamıycaksın. Ben de var ya Duman Grubu'nun donu var. Acaip bişi dimiğ?

- Sabah sabah ne diyosun Bunalgül sen yaa? Nası yani Duman Grubu'nun donu.

- Bokser... Aslında bitane de slip olanı var ama Büzge'de o. "Kimseye vermem" diyo. Şimdi bak nası oldu olay biliyo musun?

- E, artık bilmek durumundayım Bunalgül. Herzaman olmaz bu böyle. Belki bi daha ömrümün sonuna kadar bi kız arkadaşım açıp bana "Elimde Duman Grubu'nun donunu tutuyorum" demiycek. Bu tarihi bi an, merak içindeyim...

- Yaa bu Duman Grubu'nun solisti var ya Kaan. Hani exsevgilisi güzellik kraliçesiydi. İşte o çocuğun anneleriyle Büzgeler'in halası aynı apartmanda oturuyo. Büzge halasına gittiği sırada Kaanların balkondan iki ip dolusu çamaşır çalmış...Donlardan bi tanesini bana verdi bi tanesini de Tarkan'ın kirpiğiyle değişti... Müthiş di mıığ?

- Ne müthişi... Daha fazla bişey... Şimdi bulamıyorum sözcüğü. Bulurbulmaz ben seni ararım.

- Ay dur bi dakka hemen kapama, donu size getiriyim mi, bakarız... Alo?

- Sıkılhan, alo, Çağatay ben. Bi sorum olucak sana be kanka. Hani Tiviti diye bi civciv var çizgi film. Onu yemek isteyen kedinin adı neydi? Hani sırtı komple siyah da göğsü beyaz.

- Hehe.. Valla sima olarak tanıyorum da adını çıkartamadım şimdi...

- Olm sarma lan beni, harbiden lazım o kedinin adı. İnternetten indirdiğim ayıp mataryeller dosyasına şifre olarak bu kedinin ismini koyduydum galiba, unuttum şimdi. Abi var ya, çok kral resimler biriktirmiştim. Şifreyi bulamazsam yazık olur. Samimi konuşuyorum bak, ondörbin kukuluk dev bir arşivden söz ediyoruz burda.

- Çaatay var ya, harbi hastasın olm sen. Neyse, kedinin adını söylüyorum, yaz bi kenara: Silvıstır galiba...

- Hay yaşa be. Bi de bişey daha sorucam Sıkılhan, sizde köpek var mı?

- Kuduz var bizde Çaatay. Ev karantina altında, telefonla konuşmamıza da izin vermiyolar. O yüzden şimdi kapatıcam ben..

- Kapama usta çok ciddiyim bak . Eğer köpeğiniz yoksa bile, babam açıp da sana sorarsa "Bizim köpeğimiz var amca. Var ve sizin kredi kartı ekstresini yedi" de tamam mı? Ben babamın kredi kartı numarasıyla porno DVD ısmarladım da. Bankadan hesap özeti geldiydi. Porno harcamasını görmesin diyerekten yırttım onu, babama da "Sıkılhan'ın köpeği yedi" dedim. O bakımdan yani. Bu kıyağını karşılıksız bırakmam ha. Unutma kardeşinin ondörtbin kukuluk dev jpeg arşivi var, karışık bi CD yaparım sana. Var ya şerefsizim, 21 yaşına kadar evden çıkamazsın... Aloo... Usta köpek işini unutma tamam mı.... Alo...Havhav diyorum.

- Hoştçakalasın.

- Alo, Sıkılhan Kardeş. Ben Hırgürkan... Reis... Hani, "Kız Meselesi Meslek Lisesi"nden nakil gelen. Olayımız şu: Şeygül'den uzak duruyosun, artı, temiz ve çalışkan bi arkadaşımızsın, hemen şu soruma cevap veriyosun, "Gıybet" ne demek?

- Nerden çıktı ki?

- Din Bilgisi Ödevi yapıyorum da o bakımdan. Halama sordum "Ölü eti yemektir" dedi ama bu değil heralde. Annadığım kadarıyla bi benzetme olayına giriyo halam. Ya da her neyse. Banabak en iyisi sen şu ödevi yarın yap da getir bana. Unutma kantin bizim, sana açık, kolaya felan para verme oralarda, artı, Şeygül'den uzak dur. Yarın ikinci tenefüste alıyım ben ödevi... Hadi arkadaşım, ararsan ben cepteyim.

- Alo inanamıyorum Sıkılhan. Babam var ya korkunç birisi. Adam Duman'ın donunu giymiş yaa... " Ne biliyim kızım, kendiminkilerden biri sandım" diyo. Salaklığa bakar mısın? Yaa neden ama yaa... İntaharı düşünüyorum biliyo musun? Ya ben yapamiycam bu evde Sıkılhan yaa. Annem de " Yavrum ben onu çamaşır suyuyla yıkarım eskisi gibi olur" diyo. Korrrkuunnç... Yaa sen nası benim özel eşyalarımla yaa... Bi genç kızın "Duman Donu" giyilir mi yaağğ!

- Başka şeyler düşünmeye çalış Bunalgül...

Akşamsefası

LeMan

Rüşvetin dörtbin yıllık belgesi bulundu... Civangate skandalının "Rüşvetin belgesi mi olur pezevenk" ünlü özdeyişi hala kulaklarımızda çınlarken, eski hazine müşteşarı Mahfi Eğilmez dört bin yıllık Hitit tabletlerinde rüşvetin belgesinin bulunduğunu açıkladı.

Kanadı yolunmuş şahin ABD yönetimi, şimdi de Saddam'a karşı savaşmak için gönüllüler ordusu kuruyor. Kuzey Irak'taki gönüllü ordusuna katılanlar beş bin dolar alacak.

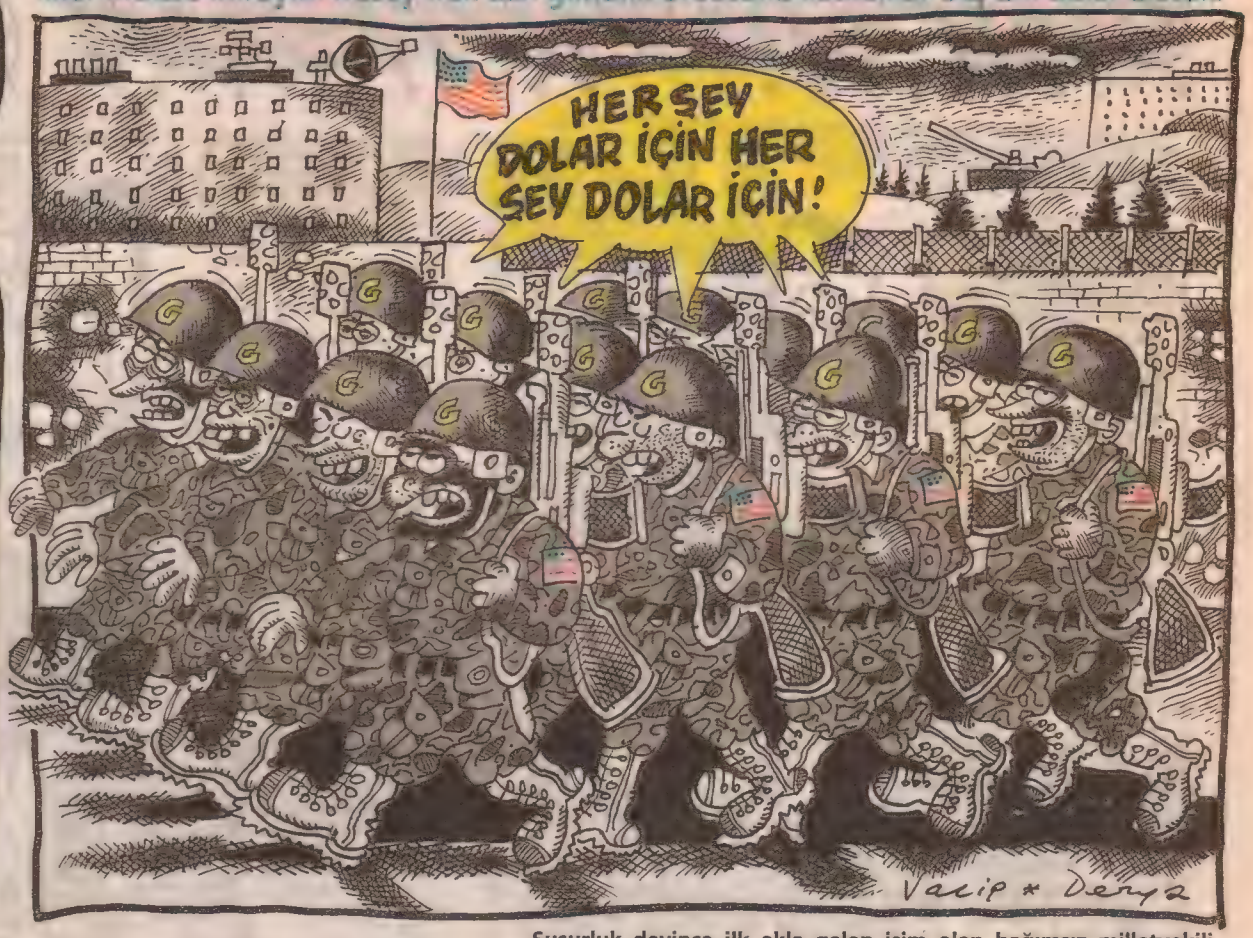

İnsan hakları ihlallerine karşı yıllardır mücadele veren, bu yüzden hapis yatan, taciz edilen Avukat Eren Keskin'e şimdi de meslekten bir yıl men cezası verildi...

Dragon Bahiç'in daha önce toplatılan "Son Sürgün" adlı romanının yakılarak imha edilmesine karar verildi...

Susurluk deyince ilk akla gelen isim olan bağımsız milletvekili Mehmet Ağar, DYP'ye geçti. Genel başkanlığa aday olması beklenen Ağar, Mecliste DYP'yi temsil eden tek milletvekili oldu...

DÜNYA GÜZELLİK YARIŞMASI kapitalist yavşakların Nijerya'da yapmak istediği ve 200 kişinin ölümüne neden olan et pazarı.. yobaz caniler.. (dünyayı güzellik kurtaracak.. 200 insanı öldürmekle mi başlayacak herşey)

KEMAL UNAKITAN yeni maliye bakanı dakka bir gol bir çete suçundan beş yıl hapsi istenecekmiş

AB hadi be kardeşim! içerdeyken hallederiz! öldük açlıktan.. biraz fon, mon yapın bişeyler

YASAKÇI DEVLET kürtçe şarkılar söylediği için öğretmenleri meslekten men eden zihniyet ingilizce şarkı söyleyenleri de idam etsinler bari

HÜLYA & KAYA GEÇİMSİZ OĞLU kıytırık gündem cibiliyetsizleri

Küreselleşmeyi, tüketim çılgınlığını, reklamı, marka saplantısını eleştiren ve dünyada gün geçtikçe yayılan Culture Jamming akımının bünyesindeki gruplardan biri olan Adbusters'ların yani reklam kovarların 11 yıldır gerçekleştirdikleri **hiçbir şey almama günü** bu yıl 29 Kasım'da gerçekleştiriliyor.

Arşivi

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAKÇAK

Timsah internet chat ortamında tanıştığı Kevsersu'yu ramazanlık sevgilisi yapmıştır. Kevsersu, tekno-tribal-elektronik-klabir bir genç kız olmakla beraber İslami vecibelerinden de taviz vermeyen bir yaşantı sahibi benimseyen bir kardeşimizdir...

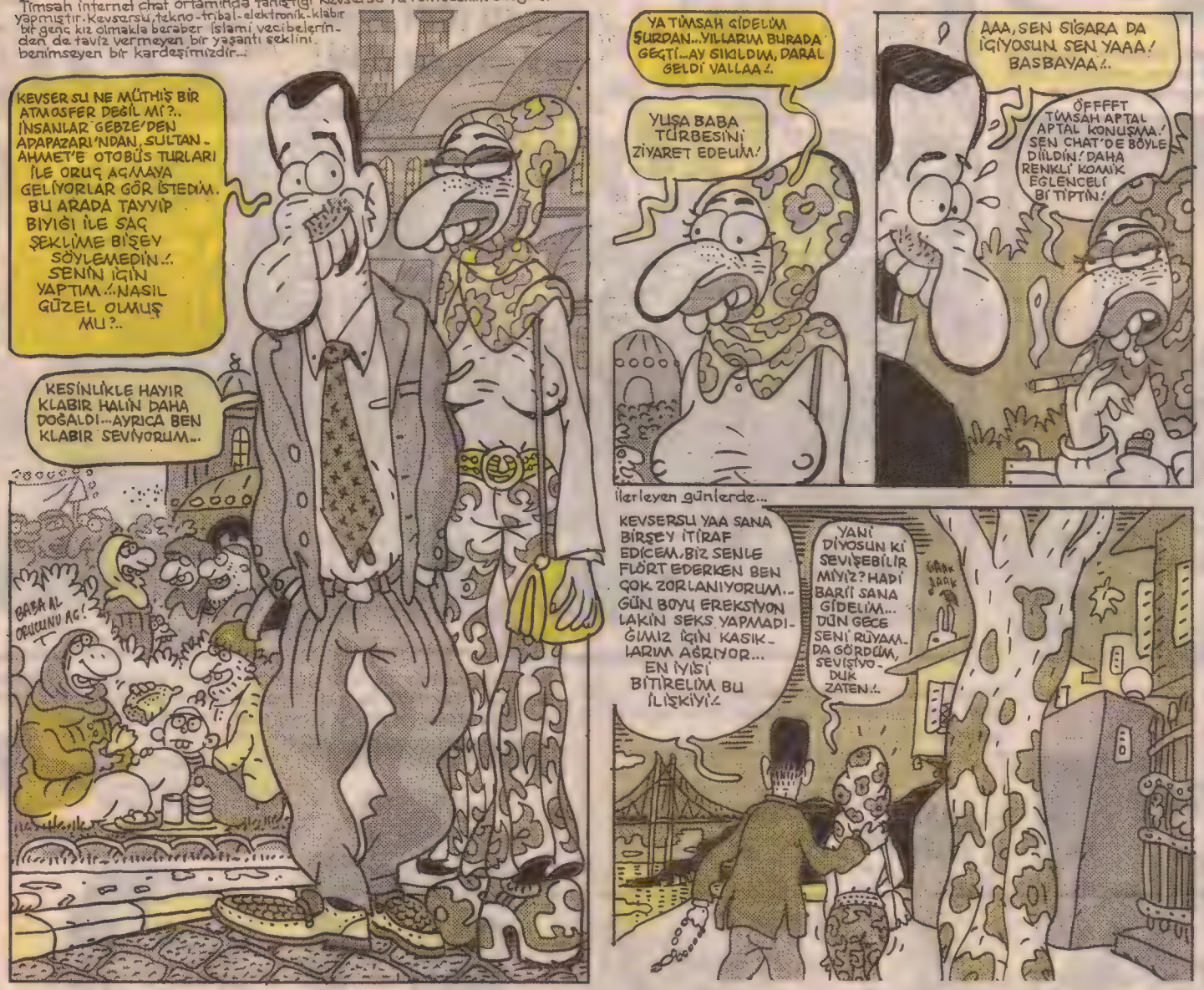

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Fatih Terim & Hagi

1. Fatih Terim, G.Saray'da oyuncuyken hiç şampiyonluk görmedi... **Hagi, nerdeyse her yılında şampiyonluk gördü!..**
2. Fatih Terim, mesleğinde çok başarı kazanarak İtalya'ya transfer oldu... **Hagi zaten İspanya'dan transfer edilmişti!..**
3. Fatih Terim, oyuncuyken hırçındı ve çok sinirlenince rakibine kafa da atardı... **Hagi de hırçındı ama o sadece bağırırdı, çok sinirlenince de rakibine dokunmaz, en fazla ha kemi iterdi!..**
4. İmparator için 'imparatorluğunu kaybetme' endişesi her zaman vardır... **Profesör, bu tip bir kaygı taşımaz!**
5. Fatih Terim, oyuncuyken defans oynardı, çizgiden top çıkarma gibi istisnai durumlar dışında tribünleri ayağa kaldırması kolay değildi... **Hagi'nin kariyeri, tribünleri ayağa kaldırma üzerine kuruluydu!..**
6. Fatih Terim, Emre Belözoğlu'nun hocasıydı.. **Hagi, ustası!..**
7. Fatih Terim, oyuncuyken sırt numarası 10 değildi.. **Hagi, 10 numaraydı!..**

(Haftaya: Ultrason & Mutlu Son!. Yok artık!.. Daral & Timsah haftaya...)

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

bebek kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"ARZULU" ADINDAKİ SEKİZİNCİ CÜCE, PRENSESİ HUZURSUZ EDER!..

* Palyaço duyarlılığı da bi yere kadar... Herkesi eğlendirirken hüzünlü olması falan... Sanki o an onu seyredenler içinde hüzünlü olan yok, bi tek o hüzünlü!.. Bi geç abicim, yap işini sen... Bırak şimdi palyaçoyu, marangozu...

* Okuldan gelirsin, aa, anne evde yok, baba evde yalnız.. Az olur böyle, insan şaşırır... Babanın her seferinde şaşırtan traş köpüklü yüzü, omzunda havlu.. Pilli radyoda maç bağlantısı yapan ve her seferinde "çok sıkı dost" olduklarına inandığım spikerler... Onlar: Orhan Ayhan, Abidin Aydoğdu, Necati Karakaya... Can sıkıntıyla dolaşmak evde, mutfağa girip çıkmak, huzurlu misafir odasında dolanıp pencere ışığında danseden tozlara bakmak, yine mutfağa girmek, dolabın kapağını açıp bakmak, bi bisküvi yemek... Çay demlenmiştir... Mutfakta yalandan bi esrara sahip kırmızı bulaşık eldivenleri... İnceden bi gizemi vardır ama bi numaraları da yoktur ha...

* Dertlerden mi kurtuluruz, yoksa envai çeşit dert sahibi mi oluruz gezsek Anadolu'yu?.. Serbest dolaşım hakkımız olmasa, belki Anadolu'yu da severdik!..

* Saat yönünde dönen tek gezegen Venüs imiş... Enteresan gibi, değil gibi... Demek ki Dünya da saat yönünün aksine dönüyo... Tamam, Jüpiter'de hayat yok, bu da hiç hoş bir durum değil... Ama Jüpiter'de hiç dallama da yok!.. Oysa dünya, dallamaya kesmiş...

* Zagor'un bir macerasında Edgar A.Po'nun şu şiirine yer verilmişti:

"Tanrıya şükür tehlike geçti
Ve sıkıntılar
Geçmişte kaldı
Ve adına 'yaşamak' denilen hastalık
Sonunda kazanan oldu..."

* Atasözüne bak... KURT KÖYÜNÜ DEĞİŞTİRİR, HUYUNU DEĞİŞTİRMEZ.. Muhtelif köylere dadanan kurtları gözleyen yöre halkı koordineli bir çalışmayla bu gerçeğe ulaşmış... TAVŞAN KORKTUĞU İÇİN KAÇMAZ, KAÇTIĞI İÇİN KORKAR da ağır laftır.. Doğrudur... Bir de kitap ismi Falih Rıfkı Atay'dan: Faşist Roma, Kemalist Tiran, Kaybolmuş Makedonya.

* Büyük ve yuvarlak toplantı masalarının da gettoları olur, daha fakirler oralara oturur..

* Yerli malı yurdun malı, tamam ama, bu yurt da bu dünyanın değil mi, yerli malı da dünyanın malı:.. Yerli malı da dünyada kalır!.. "Yerli malı yurdun malı, herkes onu kullanmalı..." Yerli malı, bir dünya markası!.. Unutmayalım ki, Arap sabunu tüm insanlığın hizmetindedir!. (Sümer'in, Eti'nin bankası var, tek globalleşmeyen Hitit kaldı...)

* Bütün AR-GE departmanlarındaki bütün Müge hanımlar!.. Dahili numarayı biliyorsanız lütfen tuşlayınız!..

* 1 Şubat 1923... 1 sterlin: 220 bin mark...
2 Eylül 1923... 1 sterlin: 600 milyon mark...
22 Ekim 1923... 1 sterlin: 183 milyar mark...

2. Dünya savaşı çıkmasın da ne çıksın?.. 2, 3, 4 bi arada çıksa yeriymiş!.. Üçüncü de bi ara çıkar gibi oldu, belki de şu an inceden içindeyiz, tarih olmadan tam çakamıyo ki insan... Bir Dandanakan, bir Mercidabık kesinliğiyle konuşamıyoruz "bugünümüz" için!. En zengin Amerika, en fakir Afganistan'la savaş halinde, kavanoz kutuplu dünya!

sisli geçmiş zaman

o gülmeyi severdi
ben onu güldürmeyi
ben onun gülüşünü sevdim
o çekip gitmeyi

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

*: Minik at

1888'de Nil kazısında firavunlar devrinden kalma on bin mumyalanmış kedi bulundu. Kilosu dört sterlingden gübre olarak Britanya'ya ihraç edilmiş..

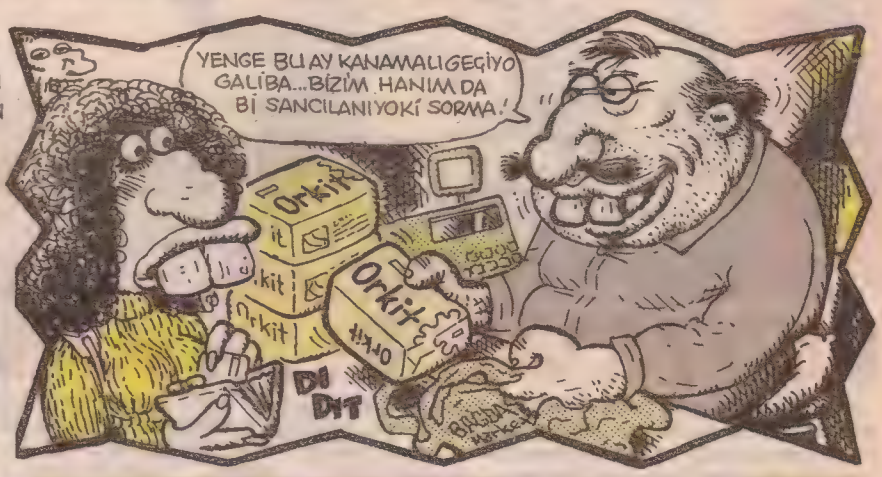

karatan@leman.com.tr

Akşamsefası

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

dumur@leman.com.tr

Londra'da yaşayan abim bu yaz yine sağdan direksiyonlu İngiliz arabasıyla yazlık iznine geldiğinde Eski Hisar iskelesine geçmek üzere Topçular'da arabalı vapura binmiş. Arabalı vapurun yanaşmasına az bir zaman kala herkes arabalarına giriyormuş. Abimin arabasının hemen yanındakiler de ailecek arabalarına biniyorlarmış. Fakat adamın karısı arka kapıyı hızla açmış ve abimin arabasına vurarak epeyce bir çizmiş. Abim inip arabasındaki çiziğe bakmış ve **"Hanımefendi biraz dikkat etseydiniz, yavaş açsaydınız kapınızı, çizilmezdi arabam"** demiş. Bunun üzerine kadının kocası şoför mahalinden inmeden şoför kapısını açıp, kapıda ayağa kalkmış bir halde bağırarak cevap vermiş **"Ne bağırıyosun kardeşim ben seni bi daha görmiycem ki..."**

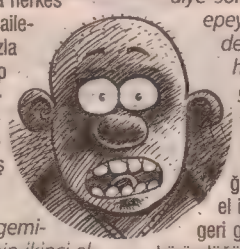

*Yaşlıca bir gemici ahbabımız anlatmıştı. Vaktiyle bizim gemiciler ilk gemi seferlerinde sıfır İngilizceleriyle Amerika'da inip ikinci el eşya, ıvır zıvır bir sürü alışveriş yapmışlar ve en önemlisi de ikinci el kitaplar almışlar, geriye dönmüşler. Bütün bunları nasıl alabildikleri çok merak edilmiş. Meğer bizim gemiciler sokaklarda **sekenet, sekenet** diye sora sora bulmuş, almışlar bunları. Nedir bu **sekenet** diye epey bir merak sonrasında anlamışlar ki, bu ingilizce ikinci el demek olan **second hand...** Off yahu sekenet nere, second hand nere.. Neyse yine de iyi ulaşmışlar hedefe... Fakat İngilizce bilmedikleri halde niye kitap almışlar ki, o da ayrı bir açıklanamaz dumur konusudur...*

Bizim Zafer Aknar'ın bir arkadaşı İran'a gitmiş. Tahran'da kaldığı otelde görmüş. Resepsiyon görevlisi Japon bir turist kankocaya el işaretleriyle örtünmek gerektiğini anlatmış. Yukarı odalarına çıkıp geri geldiklerinde kansıyla birlikte Japon adamın da örtünüp tesettüre büründüğünü görenler hafızalardan silinmeyecek türden okkalı bir dumura uğramışlar..

EMİNEM ABİ

PANTOLON

metinfidan

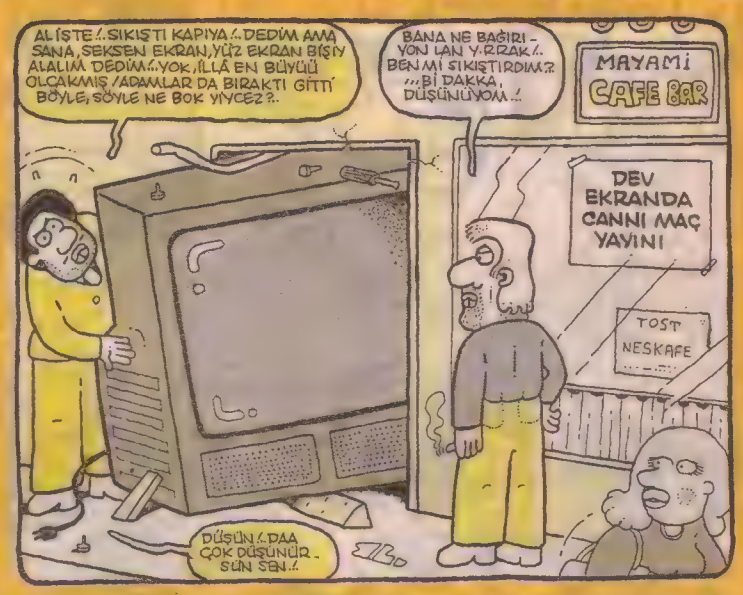

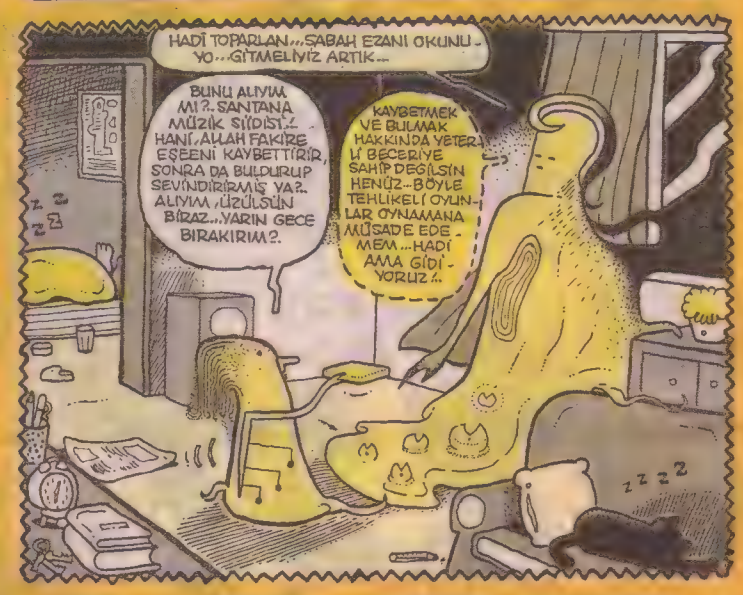

TEREGLLI

PICTURES

CAN BARSLAN

KARİKATÜRÜN GİZLİ KALMIŞ SIRLARI

• Çizgi deyip de geçmeyin.. Ne kadar meşakkat var... Bu açıklamalar bazı çevrelerin hoşuna gitmeyebilir ama...

EVET BEYLER! YERLERİNİZİ ALIN... DENEME ÇİZİMİ BAŞLIYOR!..

ŞİMDİ HERKES ELİNDEKİ KAĞITLARDA YAZILI METNİ SIRAYLA OKUSUN... EVET, BAŞ... BİR DAKKA, BİR DAKKA... NOLUYO BE..!

BİRADER!.. SEN KİMSİN YA... BU NASIL TİP BÖYLE...

EE, BEN METİN FİDAN'IN ADAMIYIM... PANTOLON KÖŞESİNDEN KAÇTIM... UZUN HİKAYELERDE YENİ ARKADAŞLARLA OYNAMAK İSTİYOM... YENİ ARAYIŞLAR İÇİNDEYİM EFENDİM...

OLMAZ ÖYLE ŞEY! YENİ MACERALAR UĞRUNA YUVANI TERKETME... YA DA GİT METİN BEYDEN İZİN KAĞIDI GETİR...

44 dk. sonra...

EVET BEYLER, HERKES YERİNDE! ÖYKÜYÜ ÇİZMEYE BAŞLIYORUZ...

TEY TEY TEEY IYYY..!

ABİ, ÇOK ZOR DURUMDAYIZ. NE..? NEREDE KALDI?

DAYANIN! İŞTE HALAY BAŞI GELİYOOR..!

YAV ANNECİM, ANNANECİM ORUÇ KAFAYLA ÇOK SİNİRLİ OLUYOSUNUZ... BÖYLE DAHA GÜNAH... BAKIN BEN NASIL...

STOOP! KESTİK..! NOOLUYO BEE! NE DİYOSUN!..

DİYALOGLARIN BÖYLE DEĞİLDİ SENİN ,,, HİÇ ALAKASI YOK... BÜROMA GEL BAKIİM...

BİZE NASIL ZAMAN KAYBETTİRDİĞİNİN FARKINDA MISIN? UYDURMA BİR DİYALOGLA İŞİ AKSATIYOSUN.. HERKESİN MOTİVASYONUNU BOZUYOSUN...

HAKLISINIZ İZAH EDİYİM...

BEN BİR ARKADAŞLA AYNI EVDE KALIYORUM... ASLINDA TANIRSINIZ... O DA SİZİNLE ÇALIŞIYOR...

Adı Ökkeş... Biz beraber oturuyoruz... Ben henüz tanınmış biri değilim, ama Ökkeş bir karakter...

HİŞ NURİ... YARINKİ ÇİZİM SENARYOSUNU ALDIM... ŞUNU ÇALIŞALIM BE... SONRA DA SENİN EZBERİNE ÇALIŞIRIZ...

Biz, ölümüz olduğu günlerden önce birbirimizle diyalog çalıştırırız..

YAV ANNECİM, ANNANECİM... EE... ORUÇLU OLARAK ÇOK SİNİRLİ... EE... NEYDİ?..

ORUÇLU KAFAYLA ÇOK SİNİRLİ OLUYOSUNUZ... BÖYLE DAHA GÜNAH..!

OLAY BU EFENDİM... KAFAM KARIŞTI VE YANLIŞLIKLA ONUN DİYALOĞUNU SÖYLEDİM AZ ÖNCE...

İSTESEM NAPARIM SENİ BİLİYO MUSUN? ÜZERİNE MÜREKKEP DÖKER HAYATINI BİTİRİRİM... AMA KAYBETMEK KOLAY KAZANMAK ZOR... BUNDAN SONRA DİKKATLİ OL..!

GİT ŞİMDİ ROLÜNE ÇALIŞ... NELERLE UĞRAŞIYOZ YAA, ŞEBEK SEKTÖRÜ...

canbarslan@superonline.com

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Behiç Pek

O GİTMİŞ SANKİ, BAŞKASI O AYNI YERE GELMİŞ

Yazan: Haybeci Şensoy

Gelin hepbirlikte, burdan geçen sene eveline gidelim mi? Hatta daha azına. 2002 dünya kupasına.. Mart, Nisan, Mayıs... Ronaldo, Roberto, Karlos. Gelin, eskinin daha da çoğuna gidelim. G.Saray, Avrupa'nın No:2 kupasını kendi kendine müzesine getirmedi mi? Hasan Şaş, diğerleri ve Ümit Davalalı.. Bunlar dünya kupasının hepsi birer yıldız değilmiydiler. Şimdi hadi gelin.. Günümüze dönelim.. Hatta bir-iki gün de ileri gidelim. E bu kim? Bilmem, tanımıyorum. Bizim bildiğimiz Terim bu değil. O gitmiş... Peki o takım bu takım mı aynı Galatarasayla? Asla değil. Terim, hep ben ben ben ben ben diyen bir yapı sahibi. (Egozantric) Bu takım, değil eski Galatarasaray'ı, Metin Oktay'ları daha da çok aratacak. Ne demişler? "Şerle yatan, kötü kalkar." Haftaya izne çıkıyorum!

KÜÇÜK İLANLAR

TV ŞOVUNDA, 60 metrelik kuleden, yarım varil suya atlayacak elemana ihtiyaç vardır. Hiçbir şekilde sorumluluk kabul edilmeyecektir. (Ücret: 20 milyon, atlayış: Bir kez)

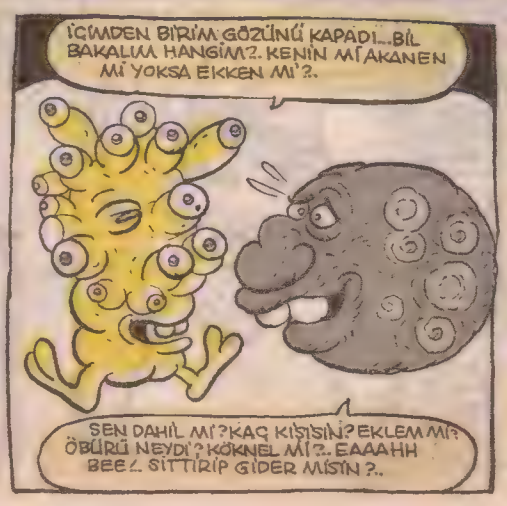

behicpek@leman.com.tr

BİZLERİ ÖLDÜRMEK YASAK

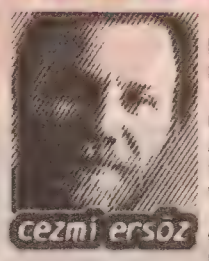

-Lubinyaca özellikle hangi dillerden etkilenmiş?

-Bu dil daha Çingeneceden etkilenmiş. Arada İngilizce. Kürtçe, İtalyanca sözcükler var...

-Aranızdaki en yaşlı transseksüel olan Türkân anne kendi dönemiyle ilgili başka neler anlatıyor?

- Türkân anne baskılardan bahsediyor ama, seks işçiliği yaptıkları zamanlar müşterilerden ayrı bir saygı görüyorlar, çok pahalıya çıkıyorlarmış, müşteriler çok lüks yerlere götürüyorlarmış onları, çünkü çok azlarmış. Herhalde az olduklarından zannedersem, birde aralarında acayip bir dayanışma varmış yani. Eskiye nazaran şimdi daha kopukluklar var, bu büyük kentin de etkisi herhalde...

-Şu anda dayanışma daha mı az travestiler transseksüeller arasında dayanışma nasıl? Hangi boyutta.

Şimdi biz o kadar zor şartlar altında yaşıyoruz ki, o kadar dayatılmış bir hayatımız var ki. Bizim hayatımız tamamen şekillenmiş bir üçgen. Küçük küçük üçgenlere bölünmüş. **Beyoğlu'**nun dışına çıkamıyorsun, kesinlikle seks işçiliğinin dışına çıkamıyorsun, bu ne yaratıyor sürekli işte toplum tarafından dışlanmışlık, ötekileştirilmek. Bu bir alt kimlik oluşturuyor. İşte travestilik, transseksüellik, eşcinsellik alt kimlik olmamalı. Ama bu norm olan heteroseksizmin, ataerkilliğin dayattığı bir dışlanma Dolayısıyla böyle bir dışlanmayı, marjinalleştirmeyi, yalnızlaştırmayı da yarattığı için bu dışlanma bizim her an şiddetle, ölümle karşı karşıya gelmemize neden oluyor...

- Evine geç vakitte giderken, tek başına yolda yürürken neler hissediyorsun?

-Travesti ve transseksüel cinayetleri halen devam ediyor. Özellikle 98-99'da tamamen zincirleme cinayetler oldu. Mesela otobanda arkadaşlarımıza arabalar çarptı, kaçtı. Trafik kazası deniyor. Aslında bence cinayet bir işleniyor. Çünkü o kadar belirgin ki cinayet olduğu. Bir araba önde, bir araba arkada duruyor sivil giyimli kişiler çıkıyor, polis mi, değil mi belli değil.. Ama biliyoruz ki bunlar bilinçli bir şekilde yapılıyor. Önde bir araba duruyor, arkada başka bir araba duruyor, düşünün otobanın ortasındasınız. Ne aşağı ne yukarı kaçabiliyorsunuz, öbür taraftan kaçarsanız yakalanırsınız, yakalanmamak için kendinizi yol ortasına atılıyorsunuz. Bu bence bilinçli bir şekilde yapılan cinayettir..

- Bugüne kadar kaç transseksüel bu şekilde öldürüldü?,

-Bugüne kadar hatırladığım kadarıyla 20 arkadaşımızın cenazesine katıldım.

- Hiç birisinin de faili belli değil mi?

- Otobanda araba vurmuş, trafik kazası sonucunda ölmüş deniliyor. Öbür taraftan bir de silahla öldürülen, evinde ölü olarak bulunanlar var...Her an böyle şeylerle karşı karşıyayız, bunları hep yaşıyoruz. Bunların birkaç tanesinin faili bulundu. Mesela bir arkadaşımız öldürüldü, kafasından vurulmuş olarak bulundu, tesadüf sonucu katili bulunuyor, yakalandığında silah varmış üzerinde. Polisler anlıyor bu silahın daha önce nerelerde kullanıldığını.. Çok ilginçtir, adam hiç çekinmeden neden öldürdüğünü itiraf ediyor, **ben öldürdüm,** diyor televizyonda, o kadar rahat konuşuyor ki, hiç gözümün önünden gitmiyor. **Bunları öldürmek sevaptır,** diyor, **Allah için yaptım;** diyor, **Benim,** diyor **burada savcıya bir önerim var, beni yasak avlanma kapsamına alsın**, diyor. Yasak avlanıyormuş...

- Bu kişilerin yargılanma aşaması hangi durumda?

Bu demin bahsettiğim yasak avlanma kapsamındaki adam yargılandı, ceza almış galiba, müebbet ceza. Oraya kadar takip ettim ama sonrasını takip edemedim, aftan çıktı mı çıkmadı mı bilmiyorum, yararlandı mı, cezası indirilmiş mi onu tam olarak bilmiyorum herhalde çıkmamış cezaevinden, ama cezası belki de indirilmiştir.

- Esmeray, bu toplumda hangi sembollerden ürküyorsun?

Şimdi şöyle anlatayım, bu ülkede ben en çok bayraktan ürküyorum. Dinden, polisten, üniformadan ürküyorum. Bu ülkede öncelikle Türk olacaksın, beyaz olacaksın, müslüman olacaksın...Bunun dışındaysan başın derde girer..

- 1990'lı yıllarının başından itibaren Beyoğlu Emniyet Amirliği yapan ve Hortum Süleyman olarak anılan kişinin terörü esti sanıyorum, Cihangir'deki Ülker sokakta, Başkurt Sokakta. Sen bu baskılarla karşılaştın mı?

- Evet, 1992'de **Hortum Süleyman** geldiği zaman **Tarlabaşı**'nda oturuyordum. **Ülker Sokak**'ta değildim. Adamda şöyle bir şey vardı, adam özellikle polis değil de, sanki eşcinsellerin yeminli düşmanı gibi hareket ediyordu.....

- Beyoğlu Emniyet Amiri'ydi bu kişi yanılmıyorsam, ama sadece eşcinsel düşmanı değildi..

- Adam çok garipti... Öteki tarafta bakıyorsun, toprak mafyaları büyüyor, haksızlıklar oluyor, mafya bir yerleri gasp ediyor, bunlara karışmıyordu.Onun hedefi ise travestiler, transseksüeller, seyyar satıcılar, Kürtler'di. Bu kesimlere karşı adamın büyük bir öfkesi vardı. Bir kere bizi gözaltına aldığında yanında oğlu da vardı. Çocuğunun yanında birisini, nasıl da vahşice dövüyordu inanılmazdı, biz görmemek için gözlerimizi kapatıyorduk ..

- Oğlu bütün bunlara şahit oluyordu demek?

Bazen ziyarete geliyordu. Oğlunun yanında transseksüel arkadaşımızı dövüyordu.. **Tarlabaşı**'nda otururken sürekli beni alıyordu, hemşehricilik var ya, Ben **Karslıyım** o da **Erzurumlu.** Ya işte **Kars**'tan, **Erzurum**'dan böyle şey çıkar mı, ibne olur mu? **Erzurumluları** zaten hiç yaşatmıyordu.

- Hatırladığım kadarıyla, eşcinsellerin, transseksüellerin saçlarını kesiyordu, onları yerlerde sürüklüyordu, zorla abdest aldırıp namaz kıldırıyordu. Hortum Süleyman'ın böylesi etkinlikleri vardı.

O da yapıyordu ama **Hortum Süleyman**'dan önce **Doğan Karakaplan** varmış, **Ahlak Masası**'nda asıl namaz kıldırma, saç kestirme, onun marifetleri, asıl o yapıyormuş, **Hortum Süleyman** çok kaba bir şiddet uyguluyordu. **Karslı** olduğum için bu şiddet özellikle de bana yöneldi. **Ülker Sokak**'ta eşcinsel olmayan herkes bayrak astı, ülkücüleri üzerimize saldılar, evlerimiz yandı. **Ülker Sokağı, Güneydoğu**'daki soruna çok benziyordu Çünkü orada da insanlar zorla sürüldüler yerlerinden, gıda ambargosu uygulandı. Bizim orada da aynı şey yaşanıyordu. Alışveriş yaptığımız bakkal su istasyonu, kuaför zorla kapatıldı. Evlerimizde günlerce aç kalıyorduk.

- Dışarı çıktığınızda gözaltına alınıyordunuz.

- Tabi tabi, her an mümkündü bu. Her an **Hortum Süleyman** alabilir. Çünkü sokağa girdiğinde bağırmaya başlıyordu: **Bunları dışarıda görürseniz vurun öldürün, bunları vurup öldürmek mübahtır. Korkmayın, ben arkanızdayım.**

- Katli vaciptir anlamında.

- Evet, katli vacip... Böyle şeyler söylüyordu kışkırtıyordu yani.

- Bu arada tabi Ülker sokağa gelen bir çok müşteri vardı. Çok büyük bir talep görüyor travestiler, transseksüeler.Nasıl insanlardı bunlar kişilikleri, cinselliğe bakışları nasıldı?

- Aslında toplumda varolan cinsel ilişkilerden farklı değildi. Evde karısı olan, evli olan, sevgilisi olan. Sadece o dürtüyü yaşamak için, aynı zamanda gizli eşcinsel, eşcinselliğini bastırmış olan kişiler daha çok geliyordu travesti ve transseksüellere.Her kesimden geliyor. Doktorundan tutun ilkokul okumamışına kadar her kesimden...Özellikle ülkücü kesimden daha çok talep geliyordu..

- Ülkücü kesimden mi, işte bu ilginç, çünkü onlar erkekliği çok abartan kesimlerdir bildiğim kadarıyla.

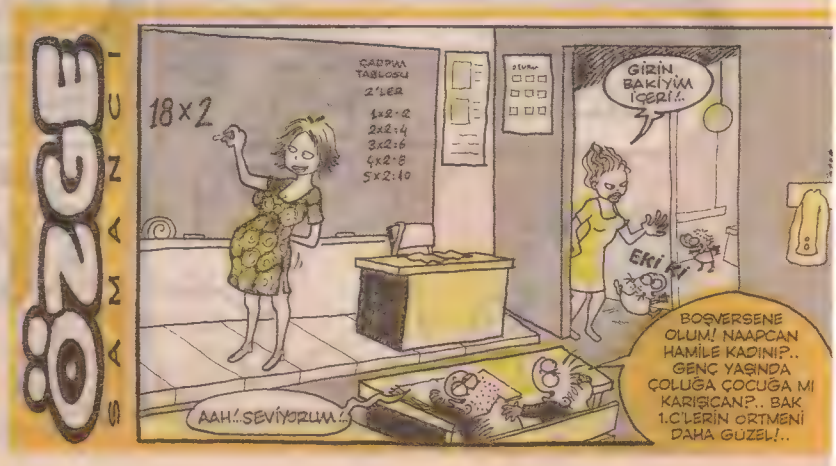

AV KAPSAMINA GİRİYOR

Asıl erkekliğini abartılı olarak yaşayandan korkun siz...Benim transseksüel arkadaşımın bir müşterisinden bahsedeyim size, bakın bu çok ilginç... Çok yakışıklı bir adam, **Ülker Sokak**'ta pencerelere bakarak yürüyor. Yürüyüşü oldukça kasıntılı. Pencerede arkadaşımı görüyor. Ve yukarı çıkıyor. Arkadaşımın evine girince silahını çıkartıp masaya koyuyor. Arkadaşım, **korktum**, diyor acaba o beni kadın olarak mı anladı, çünkü çok erkeksi davranışları var adamın. Silahını da masaya koyunca, arkadaşım kalmasın, caydırıcı olsun diye **100 dolar isterim,** diyor. Adam kabul ediyor, odaya geçiyor. Transseksüel arkadaşım adama diyor ki, **'siz geçin soyunun, ben hazırlanıp geleceğim'** odaya giriyor ki ne görsün o heybetli bir şekilde yürüyen maço görünüşlü adam gitmiş, yerine bambaşka farklı bir kişi gelmiş. Adam kırmızı jartiyerler giymiş, kırmızı sütyen takmış, içinden kıllar falan fışkırmış ve sesini incelterek arkadaşıma seslenmiş: **Hadi gel kocacığım,** demiş. Arkadaşım çok sinirlenmiş. Kalkmış, içerdeki odasından bir sopa almış, başlamış adama vurmaya. Ama adam dayak yedikçe zevk alıyormuş.Bunu gören arkadaşım adamdan fazla para istemiş. Adam kabul etmiş, çünkü adamın bundan zevk aldığını anlamış. Kadın iç çamaşırları giymekten ve dayak yemekten zevk alan bir adammış. Ve bu şekilde orgazm olmuş. Aynı şekilde kalkmış giyinmiş, silahını beline koymuş son derece erkeksi bir şekilde kapıdan çıkarken arkadaşıma ne dese beğenirsiniz: **Sen benim kim olduğumu biliyor musun** ? Arkadaşım, **hayır, nereden bileceğim, bilmiyorum,** deyince de, **ben** demiş **bir ara Ülkü Ocakları bilmen hangi ilçenin başkanlığını yaptım**, demiş....

- Bana şu gerçeği hatırlattı anlattıkların, erkekliğin çok abartıldığı toplumlarda, gizli eşcinselliğin çok yaygın olabileceğini gösterdi.

-Tabii. Başta da belirttiğim gibi tarih boyunca bize hep yalan söylediler. Eşcinsellik yoktur, var olan mahallenin delisidir, **Arvat Metin** gibi olanlardır dediler. Şimdi norm olan ataerkil toplumda heteroseksüel ilişki, kadın erkek ilişkisi olduğu için, diğer cinsel yönelimler yok sayılmıştır, dışlanmıştır, gizli yaşanmıştır. Bunu bastırmak için erkekliğin ön plana çıkarılıp maço bir erkek yaşantısı ortaya çıkıyor.

- Cinselliğin doğal bir parçasıdır demek istiyorsun...

-Milyonlarca insanın yaptığı annemizin-babamızın yaptığı cinsel yönelimden farklı bir şey yapmıyoruz ki!

- Çocuğun olsun ister miydin? Çocuk özlemi var mı içinde, anne olma özlemi.

Bunu 5 sene önce falan sorsaydınız evet ; derdim. Bunu zamanla aştım. Her şeyi toplumsal düşündüğüm için.İlle de benim kanımdan olan bir çocuk istemiyorum. Sokakta bakılmaya muhtaç o kadar çocuk var ki. Çocuk sahibi olmak istiyorsan, sokaktaki bir çocuğa da bakabilirsin...Bir kadın ille de doğurmak zorunda değildir. Kadın olduğu için bu ona dayatılmamalıdır

- Aile kurumuna nasıl bakıyorsun?

- Ben aile kurumunu reddediyorum. Nasıl söyleyeyim, direkt reddetme demeyelim de bence aile kurumu sorgulanmalı. Çünkü ailede başlıyor her şey. Egemenlik, aile ilişkilerinde başlıyor yalan söylemek, komploculuk, ikiyüzlülük, kapatılmışlık, kadının köleleşmesi, kadının içeriye kapatılması. Eğer toplumsal olarak bu ataerkil, bu hetoroseksist sistemi çözümlememiz gerekiyorsa aileye ve özel hayata da girmemiz gerekiyor. Faşizm ailede başlıyor, şiddetin en büyüğü orda yaşanıyor. Aileyi sorgulamak, aileyi dönüştürmek gerekiyor. Kadın-erkek ilişkilerini, sevgili, aşk ilişkilerini sorgulamadan ve özel hayata girip onu dönüştüremedikten sonra toplumsal değişimi nasıl yapacağız.

- Böylesi ilişkilerin, böylesi dayatmaların olduğu bir toplumda aşkın sağlıklı yaşanabileceğini düşünüyor musun?

- Hayır, böyle bir toplumda aşkın sağlıklı bir şekilde yaşanacağını düşünemiyorum . Bu toplumda özellikle, bu ataerkil, bu heteroseksist toplumda sağlıklı bir ilişkiyi yaratmak mümkün değil. En azından ben bunu yaşadım sevgilimle. Çünkü özel hayat dönüştürülmeden yaşanan her ilişki, her duygusallık bir süre sonra tükeniyor, geriye sadece cinsellik kalıyor.

Anladığım kadarıyla militarizme karşısın... Peki askerlik sorununu nasıl çözdün?

- Dünyada ve Türkiye'de sağlık örgütleri, tıp eşcinselliğin hastalık olmadığına karar vermiştir. Ama hala psikologların çoğu, doktorlar bunun hastalık olduğunu ve eşcinselliğin iyileştirilebileceğini düşünüyorlar. Kurum olarak ordu da, eşcinselliği bir hastalık olarak kabul ediyor, verdiği raporlardan belli, **askerliğe elverişsizdir**, bu neyi çağrıştırıyor, kişinin sakat olduğunu, hasta olduğunu, o yüzden askere alınmadığını.. Ben buna karşı çıkıyorum. Eşcinselleri kendi taleplerine bıraksınlar, kendisi asker olmak istiyorsa olsun, olmak istemiyorsa olmasın. Ben eşcinselim askerlik yapamam. Bir de bekaret kontrolü gibi bir şey oluyor , çok kötü bir şey bu. Makat kontrolü. Çok ağır bir şey.

- Çok aşağılayıcı ve insan onurunu hiçe sayan bir tutum bence de.

Tabii tabii.. Mesela eşcinsel olanlardan fotoğraf isteniyor..

- Nasıl bir fotoğraf?

-Bir erkekle seviştiğin o anı gösteren somut bir fotoğraf istiyorlar.. Makatla, erkek cinsel organının birleştiği, öyle açık bir fotoğraf istiyorlar...

- Travesti ve transseksüellerden de böyle bir fotoğraf istiyorlar mı?

-Travestilerden ve transseksüellerden böyle bir fotoğraf istemiyorlar. Onlardan belden yukarısını, yani göğüsleri falan gösteren bir fotoğraf istiyorlar... Ben de götürdüm. Bana da makat kontrolü yaptılar. Bu, çok ağır bir şey, yani ne demek, ben benim işte yaşamışım bir şekilde, bana niye yapıyorsun, onu da erkek doktorlar yapıyor, önce reddettim, ama sonra mecbur kaldım...

- Senin politik, sol bir kimliğin var, bu sol kimlikle, transseksüelliğini nasıl bağdaştırabildin? İkisi birlikte yaşayabildi mi? Engellerle karşılaştın mı?

- Efendim bunların konuşulmasını istiyorum. Ben sosyalistlerle tanıştım, siyasi bir partiye girdim, zamanla orda eridiğimi fark ettim. **ÖDP** örneğini verelim, bu ciddi bir eleştiridir. Bir travesti, bir Ermeni, bir Kürt, işte hepsi birlikte olsun, ama bu hayata geçmiyor. Nasıl anlatayım, çünkü belli bir süre sonra, ben ben olduğum için orada olmuyorum, bir vitrin olarak kullanıldığım hissine kapıldım, çünkü iş arıyorum iş vermiyorlar, ama aday olduğun zaman en büyük oyu sen alıyorsun, bu bir çelişki bence. O yüzden benim **ÖDP**'den istifa etme nedenlerimden birisi de buydu. Sonra bir de kadın kurtuluşundan yana olduğum için sürekli feminist kadın toplantılarına katıldım, orada da demin bahsettim ya, hayatı değiştirip dönüştürmek evde başlıyor. Ama buralarda bir çok insanın hayatı farklı, savunduğu şeyler farklı. Bir grup kadın arkadaşımla biz bunları tartışıyorduk. **Pınar Selek** cezaevinden çıktıktan sonra **Amargi**'yi kurduk. **Amargi Kadın Akademisi Girişimi**.. Biz diğer akademilerden farklı olalım, dedik, bunu sürekli tartıştık, diğer akademilerden farklı yanımız şu: Diğer akademilerde bize bilgi veriyorlar, biz dinliyoruz ve gidiyoruz. Bizim farklılığımız ise yaşamdaki deneylerimizi, birikimlerimi birbirimize iletmek. Bunun için bir sürü atölyeler kurduk. Yaklaşık 11-12 tane, atölyemiz var. Heteroseksizmi Çözümleme Atölyesi, Aile İçi Şiddet Atölyesi, Seks İşçiliği Atölyesi, bunları sorguluyoruz. Ben Heteroseksizmi Çözümleme Atölyesi'nde çalışıyorum. Çünkü heteroseksizmi sorgulanmadan hiçbir şeyi değiştiremezsiniz...

- Bir dönem seks işçiliği yaptığın halde şu an karşısın sanıyorum. Peki geçimini nasıl sağlıyorsun?

- **Amargi** grubundaki kadın arkadaşlarımla dayanışarak sağlıyorum bunu.Ama bir taraftan da iş arıyorum...

- Sanıyorum kısa sürelerle bazı işlerde çalıştın.

Bir bilgisayar şirketinde çalıştım, burada çalışan iki tane gay arkadaşım olduğu için, bilgisayar şirketi sahibini tanıdığım için, beni işe aldılar orda 5-6 ay kadar çalıştım, şirket iflas etti. Oyuncakçı firmasında sekreter olarak çalıştım, ama bir sürü zorluklar yaşıyordum, sesimi erkek sesi olarak algıladıkları için **beyefendi** diyorlardı bana, **hayır, kadınım** diyordum, **Esmeray Hanım** diyordu kimisi, ama beni karşılarında görünce de çok şaşırıyorlardı, tabii endişeleniyorduk acaba alışveriş yaptığımız insanlar beni yanlış yorumlarlar ve işler kötüye giderse ne yaparız'ı tartışmaya başladık. Ama öyle bir şey olmadı, ama o şirket de iflas etti. Bizden değil ama, başka nedenlerden..

- Şu anda travesti, transseksüel kimliği Türk Ceza Yasası'nda suç sayılıyor sanıyorum.

Evet, **Medeni Kanun**'da şöyle bir şey çıktı , cinsiyet değiştirmeyle ilgili, isteyen kadın, isteyen erkek olabiliyor, ama bunun olmazsa olmaz şartları var. Eğer üreme yeteneği varsa kişinin, o kişi transseksüel olamıyor. Böyle bir engel konmuş. Yasalaşmış bu. Bunu ben bir sürü doktor arkadaşla konuştum, bunu fiiliyatta uygulamıyorlar. Tamamen karşı çıkıyorlar buna. Ceza Kanunu'nda da şöyle bir şey var, erkek kimliği taşıyorsam, mavi kimlikle kamusal alanda kadınların yoğun olduğu yerlere, kadın kurumlarına, ya da kadınların toplantısına bu kıyafetle girdiğim için aslında suç işliyorum. Birileri şikayet ederse cezası ne kadardır bilmiyorum, fakat bir cezası varmış.

- Gerçekten çok büyük bir mücadele veriyorsun. Bu anlamda sana hayranlık duymamak mümkün değil. Travestilere, transseksüellere, dahası eşcinsellere bakışın değişmesi için toplumda çok zaman gerekiyor, birkaç kuşağın geçmesi gerekiyor sanıyorum.

Şimdi, sizin de belirttiğiniz gibi tabii ki çok zor olacak bu değişim, bunun için sivil toplum örgütlerinin çok duyarlı olması gerekiyor. Yani siyaseti parlamento olarak algılamamak gerekiyor. Çünkü asıl olarak hayatın kendisi siyasettir, biz **Amargi**'yi kurduğumuz zaman, yaşamak en önemli akademik faaliyettir, diyerek yaşamı değiştirip dönüştürüp, hayatın kendisini politik hale getirmeye çalışıyoruz. Sivil toplum kuruluşlarının çok olması gerekiyor, mücadele ederek kimliğimize, ne bileyim cinsel kimlik olsun bu, etnik kimlik olsun, sahip çıkmamız gerekiyor, diye düşünüyorum. Bir de eşcinsellik, transseksüellik, travestilik konusunda heteroseksüel olarak lanse eden insanların kendilerine sormaları lazım: Ben niye heteroseksüelim, ben niye eşcinsel olmadım? diye. Bu soruyu bize değil, kendilerine sordukları zaman çok şey anlaşılacak...

cezmier@leman.com.tr

* **"Yine Seninle Geldi Hayat"** adlı kitabım Gendaş Yayıncılık'tan çıktı.
* Her Perşembe gecesi, saat 22.00-23.00 arası **Yön FM**'deyim. Marmara Bölgesi'nde **96.60** frekansında, diğer bölgelerde ise **Show TV** üzerinden **7.74** ses frekansından dinlenebilir.
* **İzmir.** 13 Aralık Cuma günü saat 16:00-19:00 arası **Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Kütüphanesi B Amfisi**'ndeyim.
* **İzmir.** 14 Aralık Cumartesi günü saat 15:00-18:00 arası **Karşıyaka**'da **DİGİL Kafe**'deyim.
* **Beyoğlu.** 21 Aralık cumartesi günü saat 15:00-18:00 arası **Beyoğlu Mephisto Kitabevi**'ndeyim. (Yenisi).
* **Ankara.** 28 Aralık cumartesi günü saat 14:00-18:00 arası **İmge Kitabevi**'ndeyim.
* **Amargi** kadın gurubunun telefonu: 0212-243 23 93

Kırık Lebleri

SUAT ÖZKAN

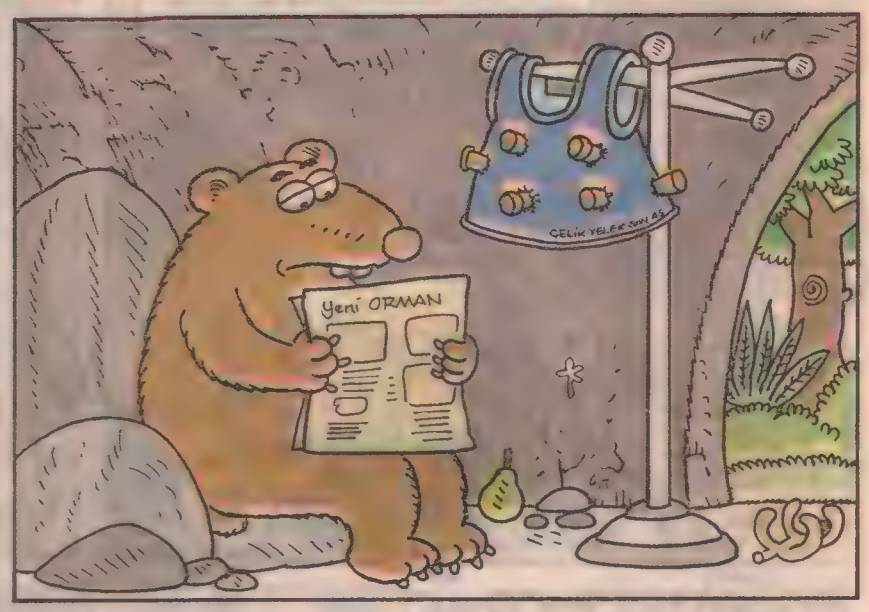

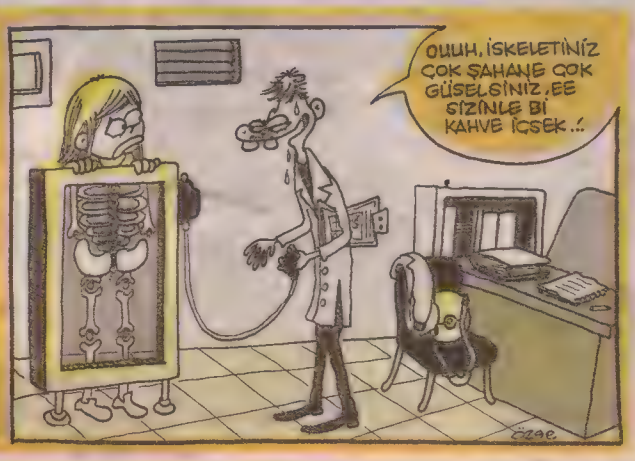

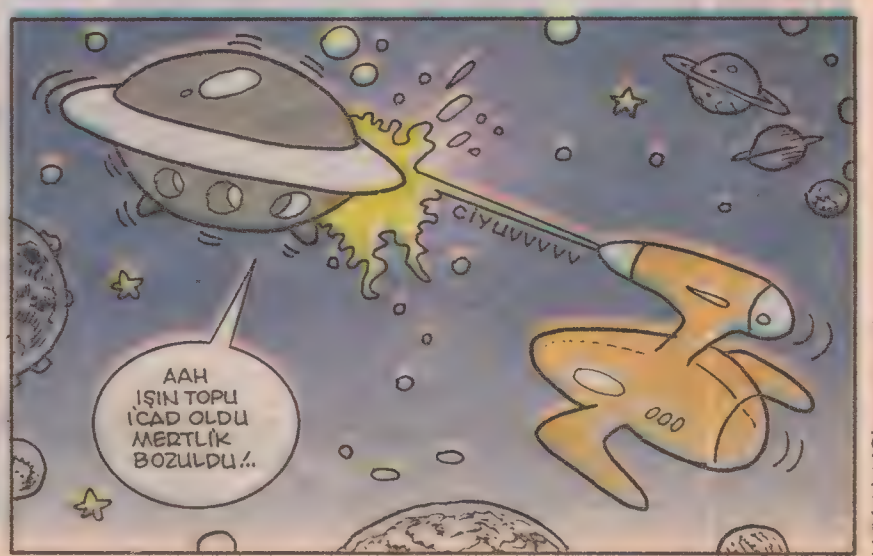

ozge@leman.com.tr

kirikleblebi@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·F·İ·D·A·N

SÜPER YAZI DİZİSİ, -1-

Süper yazı dizileri, normâl yazı dizilerinden daa üstün ve kapsamlı olduu iddia edilen yazı dizileridir! Bu yazı dizilerinde, herşey daa nefis, daa parlak, renkli ve liriktir! Örnek vermek gerekirse -ki, süper yazı dizilerinde hiç çekinmeden, bolca örnek verilerek, konunun çeşitli yönnerden annaşılması sağlanır- Meselâ, normâl bi yazı dizisinde, "O sonbaar akşamı üzerimde bi kırıklık vardı, ve ben onu gerçekten özlemiştim vallahi." cümlesi yer alırken, süper bi yazı dizisinde, daa zengin bi anlatımla, bu şöyle olmaktadır: "O sonbaar akşamı üzerimde bi kırıklık vardı, ve ben onu gerçekten özlemiştim vallahi, billahi."

SÜPER YAZI DİZİSİ, -2-

Kimi zaman, süper yazı dizileri, süperliğinden ödün vererek, garip şeyler yapmaya, kafasına göre takılmaya başlar. Fekat bu durum, süper yazı dizisinin değerini düşürmemektedir. Yine de, bir çelişki mevcuttur. Öyle ya, hem ödün veriyor, hem de değerini azaltmıyor!. Pekâla, bu nasıl mümkün olmaktadır?.. Çok basit!.. Yani, basit işte.. Basit bi şekilde mümkün olmaktadır!

SÜPER YAZI DİZİSİ, -3-

Süper yazı dizilerinin dezavantajlarından biri, kendisine bir kere 'süper' diye başlık atıldıkları için, ne yaparsa yapsınlar ilginç olduklarını sanırlar. Örneğin, bir kelimeyi defalarca yineler, ama sanki farkında değilmiş gibi umursamaz davranırlar: Skoçbrayt! skoçbrayt! skoçbrayt! skoçbrayt! skoçbrayt! skoçbrayt! skoçbrayt! nasıl? skoçbrayt! koçbrayt! skoçbrayt!

SÜPER YAZI DİZİSİ, -4-

Süper yazı dizi.. öfff!. neyse; süper yazı dizileri, bazen sıkmaya başlar; hazırlayan da sıkılır haliylen.. Kaç oldu lan? diye, kendi kendine sorar!. Normal bi yazı dizisi, sekiz'e, kırksekiz'e kadar sürerken, süper bi yazı dizisi, genelde yetmiş ikibin onaltı'ya kadar çıkabilmektedir; veya sadece üç'te bitirir.

FAYANS ÇİMENTOSU:

Fayans çimentosu, normal çimentodan farklı bi çimentodur. Fayanslar için kullanılır. Bi çimento türüdür. Fayanslar için ama! O yüzden zaten, 'fayans çimentosu' denir. Başka bişey demek isterseniz, düşünürsünüz önce, yok lan, fayans çimentosu diyim ben, daa komik, dersiniz. Unutmayın, fayanslar içindir fakat! Bazı fayans çimentoları üzerinde fayans çimentosu yazmadıı halde fayans çimentosu sanılarak fayanslara uygulanmakta, bu da fayansları reloaktif ve anti fayans yapmaktadır!

SÜPER YAZI DİZİSİ, -5-

Şunu söylemek lâzım ki, süper bi yazı dizisinde, her an bi şeytannık, bi süperlik olacağı beklenir. Gerçek bir 'süper yazı dizisinde', böyle bi şey zaten vardır! Ammaa, velâkin, sahte bir süper yazı dizisiyse, istediı kadar dizilsin dursun, bi türlü beklenen süperliği oluşturamaz!. Dilerseniz, bunu yine bi örnekle kanıtlayalım: Örneğin, dileyin ki ben, aman diyelim ki ben, sinemaya gittim, ve lobide alaska yerken bi arkadaşla karşılaştım orda!. Şindi.. eğer ben, orada alaska yerken, sen de yer misin diyerek o'na ikram edersem, burda yapmam gereken şey, önce jelatini sıyırarak.. Herneyse, süper bi yazı dizisinde bunnarın hiçbiriyle uğraşmaya gerek kalmaz! Sinemaya gitmezsiniz, alaskayı da evde yersiniz süper yazı dizisinde! Böyle bi avantajı vardır s.p.y.d'nin!

SÜPER YAZI DİZİSİ, -8-

Aslında, süper oldukları için çok özenle, naylon bi dosyada filan saklanmaları gerekir! Çünkü diziden bi kaç tanesi kaybolabilir.. Ama zaten süper bi seri olduu için, di mi yani, bi iki tanesi kaybolsa da çok büyük bi fark hissedilmez. Önemli olan, diziyi hiç utanıp sıkılmadan, inatla sürdürmektir!

SÜPER YAZI DİZİSİ, -9-

"İnanır mısınız, kadehimi tam tokuşturduğum anda, ne olduğunu anlamaya fırsat kalmadan, yan masadaki göbekli herif garsonu aniden tokatlayarak, hayvan diye bağırdı, kesif ve konturlu bi ses tonuyla." ...Bu ifade, normâl bir yazı dizisinde kullanılmıştır! Süper bi yazı dizisinde ise, aynı olay şu şekilde ifade edilir: "Yolda yürüyodum, yukarıdan aniden, küçük bi el radyosu düştü kafama, ben de bunun üzerine yandaki yorgancı dükkânına dalıp, kim bunnar yaa, manyak mı dedim." Görüldüğü gibi, hemen farkedilen, inanılmaz bi anlam değişikliği vardır! İşte bu mükemmelliği, süper olmalarına borçludurlar.. Yaşasın süper yazı dizileri! Yaşasın!.. Mına koduumun normâl yazı dizileri!. Allah belânızı versin!.. Süüper, süüper!

NORMÂL YAZI DİZİSİ:

Biliyorum, bunlar ne şimdi diyorsunuz; ama işte, ben yani.. Bakın, açıklayabilirim; yani, şöyle bir kaç ay öncesine kadar.

SÜPER YAZI DİZİSİ, -ek cilt-

Süper yazı dizileri, aslında karışıktır, dizilmemişlerdir! Bize sanki uzaktan, dizilmişlermiymiş gibiymiş gibi gelir ibiş. Halbu ki, bi göz yanılsamasıdır bu! Bir gözünüzü azcık kısarak öyle bakın, anlıycaksınız.. CIRRR! (bi dakka, siz şaapa durun, telefon geldi- "Oo Hamit abi!. Iyyim, sen?. Abi, süper bi yazı dizisi hazırlıyom da, onna meşgulum!. Annadım aabi!. Yok, bitti bitti, çıkıyom şindi!. Nasıl?. Ee, olur abi; tamam, körüşürüz!..) Aklına bişey gelmiş, onu da eklesene dedi lavuk; her boka karışıyo! Neyse kırılmasın, yazıyım bari: Dedi ki ancuk, 'süper yazı dizileri' bi kandırmacadan ibarettir, dedi. (yok yeaa!) Norveç'te görmüş bi süper yazı dizisi bu; berbatmış! Eve getirdiğinde, hanımı -Hamidiye teyze- "bu süper diil ki Taner, seni kazıklamışlar" demiş. Evleri de, nefis ama. Daa geçen hafta ordaydım. Kuşları var, papağan. Bi de yeğeni var bunun, Özdemir. Sinop'ta çalışıyo; trenne gidip geliyo. Tuhaf birisi. Geçen ay, "naaber Özdemir" dedim, "sigtir git lan löllek! dedi bana. Hamit abinin evi olmasa aazına sıçcaktım. O kızgınnıkla, ben de buna 'fillek' diyivermişim! Aman da sen bana nasıl fillek dersin de yok şöyleymiş de! Hamit abi geldi o sırada. Ayıp oğlum diyerek ikimizi de karşısına aldı... Tam karşısına diil ama; ben biraz kenarda duruyodum! O fillek bu kadarını akıl edemedi!

bezginbekir@leman.com.tr
Anşantiyedasi

abdallah

Devamı Haftaya

ULAN BEN SİZE BU MAHALLEDE GANYAN BAYİİ İSTEMİYORUM DEMEDİM Mİ?..ŞİMDİ BU DÜKKANI BAŞINIZA YIKAYIM MI KİTAPSIZ, ŞEREFSİZ HERİFLER!..

DIBILDAK DIBILDAK DIBILDAK DIBILDAK DIBILDAK DIBILDAK DIBILDAK...

ALTILI GANYAN SONUÇLARI

DIBILDAK DIBILDAK.!

ABİ ZATEN YANLIŞLIKLA AÇMIŞTIK BURAYI!..

DIBILDAK

ABİ BİZ ETTİK SEN ETME!..

ABİ DERHAL KAPATIYORUZ BURAYI... EMRİN BAŞIMIZ ÜSTÜNE!..

DIBILDAK

DABADAK

KAAN ERTEM

@leman.com.tr

AH CANIIIM!.. DOLAR DÜŞTÜ DİYE NAGIL DA ÜZÜLMÜŞ! SEN MERAK ETME YAKINDA BİR HÜKÜMET KRİZİ OLUR, DOLAR YİNE YÜKSELİR! SIKMA CANINI!..

MİSİS JAKLİN ASANSÖRÜN ÖNÜNDE DURDU. İÇERİYE BAKTI... İÇERİDE KANLAR İÇİNDE BİR CESET DURUYORDU...

EVET?..

JAKLİN HEMEN DEDEKTİF TOM'U ARADI... Bİ YANDAN ÇANTASINDAN SİLAHINI ÇIKARDI!..

EVET?

ÇIK

ÇIKIRT

SON DERECE TEMKİNLİ HAREKET EDİYORDU. DİKKATLİ ADIMLARLA İÇERİ GİRDİ...

EVET?..

EE DUR BAKALIM HELE DİLEKÇE YAZMIYORUZ POLİSİYE ROMAN YAZIYORUZ BURDA GÜZELİM. BEKLE BİRAZ!..

ÇIKIRT ÇIKIRT ÇIK ÇIKIRT ÇIKIDI ÇIKIDI ÇIKRIKI ÇIKIDIK ÇIKIDIK ÇIK ÇIK ÇIKIRT ÇIK!..

CEMİL BİR ÇAY DAHA GETİR KOÇUM!..

BEN SANA ÇAY GETİRENE KADAR, Bİ DÜRÜM BİR DE PORSİYON DÖNER HAZIRLA USTA. MÜŞTERİ BEKLİYO!..

ADAMIN ÇALIŞMA ORTAMI ZATEN SICAK, BİR DE BÜTÜN GÜN SICAK ÇAY İÇİYOR?.. BU ZITLIK İLGİNİ ÇEKTİYSE HEMEN BİR AÇIKLAMA YAPAYIM, ÇAY HARARETİ KESER, KONSANTREYİ SAĞLAR KEYİF VERİR... BU ADAMLAR BUNUN İÇİN BÜTÜN GÜN ÇAY İÇERLER!..

BU VERDİĞİN BİLGİLER NE POKA YARAYACAKSA ARTIK?..

ÇOK KONUŞMA CANINA ZIÇARIM SENİN, ZATEN SANA Bİ ŞEY ÖĞRETECEM DİYE DURDUK YERDE ORUÇ YEDİK AZ EVVEL!..

DELİ CEVAT

GÖKHAN DABAK

HIssssssHIssssss...

HIRAR.. PURRA

ONK ONK HONK UİNK ÜVİK ONK

DONK DONK DONK

UMBO MOBONGO UMOMBO GOMOMBO HUMO HUMO...

İKİ KERE İKİ DÖÖRT! ÜÇ KERE ÜÇ DOKUUZ BEŞ KERE BEŞ ONBEEEŞ YEDİ KERE İKİ ONDÖÖRT..

HAYROLA CEVAT AABİ NAAPIYOSUN YAHU!?

ÜÇ KERE YEDİ YİRMİBİİİR... EVRİM GEÇİRİYORUM BENJAMİN TABİ TABİİ.. ALTI KERE ALTI YİRMİ ALTIII.. Bİ DAKKA YOKSA OTUZ ALTI MIYDI?

agdabak@leman.com.tr

57. ALAY

Nihat Genç

Çanakkale Savaşları üstüne onlarca komutanın ayrıntılı hatıraları elli yıldır önümüzde dururken, Çanakkale üzerine bir film ve bir tiyatro yapılmayışı, utancımızdır. Tarihimizin en eşsiz sayfasını oluşturan 57. Alayın isminin tek bir sokak ve caddeye verilmeyişi de ayrı bir utanç.

Kuvai Köprüsü ve benzer II.Dünya filmlerini bin defa seyreden gençlerimiz, dünya tarihinin en eşitsiz ve en eşsiz Çanakkale savaşını kulaktan dolma bilgilerle geçiştirir. Oysa hepimiz bu savaşı avcumuzun içi gibi bilmeliyiz. Bu trajedilerin en büyüğünü dönüp dönüp anlatmak, vatan ve insanlık görevidir.

Avcumuzun içi gibi. Sol elimiz, Gelibolu olsun. Sol avuç ayamızı açalım. Serçe parmağımız kıyısı Saroz Körfezi'ne açılan Anburnu olsun. Başparmağımız Çanakkale Boğazı. Avucumuzun ortasında büyük çizgiler, dereler, Anburnu'na dökülen, Ağıl deresi, Çatlak Deresi, Sazlı dere. Başparmağımızın en yüksek yeri Kocaçimen. Onun altı, dik bayır Conkbayın, onun da altı Şahinsırtı tepesi. Bileğinizde nabzın attığı yer Anafartalar olsun. Avcunuzun içindeki tepelerin, yerlerin isimleri yoktu, savaş sırasında haritalar çıkartılırken verildi: Süngübayın, Topçutepesi, Kanlısırt.. Korkuderesi, Domuzderesi, Kemalyeri.. Ve Parmakuçlarınızdaki sahil Seddülbahir, Gelibolu'nun tam ucu. Parmakaralarında Azmak deresi, Kozlar çayın, Suvak kuyusu..

Bu küçük bir avuç harita üstünde tam 950 bin kişi savaştı. Bu arazi, tamamen fundalık, çalılık, engebeli, çukurlarla dolu. Değil savaşmak yürümek mümkün değil. Düşman komutanları hatıralarında: "haritasız, barış zamanında dahi yürünemez. Karmakarışık, çapraşık, çukurlarla, tehlikelerle dolu, dikenli otlarla kaplı" diye yazmakta!

Kara savaşları 25 Nisan 1915'de başladı, tam sekiz ay sürdü. Savaşın ilk dört günü verilen muharebelerin şiddeti tüm sekiz aya bedel. Düşmanı ilk karşılayan 27. alayın komutanı Şefik Aker'dir, ardından 57. alaydır, komutanı Mustafa Kemal'dir, solyanına takviye gelen alayın adı ise 77. alaydır.

Sekiz ay boyunca onlarca alayımız, fırkamız, komutanımız kahramanca savaştı, herbirini anlatmak kitaplar doldurur, bu üç alayımızın özelliği, düşmanı ilk karşılamaları ve durdurmaları!

Bir manga dokuz kişiden oluşur. Dokuz manga bir takım demek.. Bir bölük, üç takımdan oluşur. Düşmanın ilk çıkartması 4000 askerdir, bu dörtbin askere karşı önce, sadece iki takım asker savaşmıştır. Yani arkadan 27. alay gelene kadar otuzkırk kişi düşmanı oyaladı.. 4000 kişiye karşı otuz kişi... Tarih kitapları bu birkaç manga askerin kahramanlığını ayrıntılarıyla yazmakta. Mesela bir çavuşumuz, omuzundan vuruldu, devam etti, diğer omzundan vuruldu, yine devam etti, bir bacağından vuruldu, yine devam etti...

Savaşın stratejisi basittir, Anburnu'na gelen dünyanın gelmiş geçmiş en büyük en kalabalık zırhlı gemileri, önce Şahin Sırtına, hemen üstüne Conkbayın'na tırmanıp, sonra, boğaza hakim tepe Kocaçimen'i ele geçirince, Çanakkale'den düşman gemileri rahatlıkla geçebilecek.

Ancak, düşmanın hangi sahilden çıkartma yapacağı, komutanlar arasında bugüne kadar süren tartışmalar yarattı. Düşman, Gelibolu'nun ucu Seddülbahir'den de çıkabilir, Anburnun'dan da, göstermelik olarak Anadolu kıyısına asker çıkarabilir! Bu tereddüt düşmanın sahile çıkar çıkmaz vurulması hazırlığını karıştırmıştır!

Her alayımızda sadece bir makinelitüfek takımı var ve bu makinelitüfeklerin geri çevirme mekanizmaları yoktu. İlk günlerde düşman öndeyken sakıncası yoktu, ama sonraki günler bu makinelitüfekler işe yaramadı. Askerlerimizin sırt çantaları bu çukurlarla dolu arazide çok yük olmuştur, yemeklerini, kazma kürek takımı dışındaki yükler atılınca askerler hafifleyip, yükten kurtulmanın sevinciyle bayram yapmakta. Çünkü bu arazide yürümek, savaştan daha yorucu!

19. yüzyılda tüm dünyayı sömürgeleştirip, uçsuz bucaksız köle ve maden kaynaklarına ulaşan İngilizler, dünyanın en büyük savaş gemilerine sahip. Açıkta demirlemiş yüzlerce gemi, laz askerler, kıyıda henüz savaştan habersiz horon tepmekte.. Okumuş, bilgili, genç teğmen, askerlere, düşman açıkta, siz burada horon tepiyorsunuz, der, o gemiler asker dolu, hepsinde azrail gibi toplar var, der. Laz asker: "korkma komutanım, Allah'tan büyük değiller ya" diye cevap verir.

Bu inanılmaz toplara, yüksekten keşif yapan balonlara, bomba atan ve yine keşif yapan yüzlerce teyyaresine karşılık, Türklerin bir topcu cephanesi fabrikası yoktu. İstanbul'da Yüzbaşı Piepen topçu cephanesi fabrikası kurulmuştu. Ama hikaye. Yirmi toptan ancak biri patlıyor. Yine de komutanlar, boş mermileri manevra topu gibi atıyor, askerlere psikolojik destek için. Piyadeler, topçular bizi destekliyor sansın diye. Topların boş seslerini kullanıyor. Bugün dahi komutanlar, arkalarına topçu desteği alamadıklarını kahırla anlatıyor. Elimizde Bulgar cephanesinden kaptığımız birkaç top!

Bir de komutanların hatıralarında naklettiği, hepsi bir alem, Fatih zamanından kalma toplar. Şimdi Avustralya'da Gelibolu müzesindeki bir topun hikayesi ilginçtir. Bu bilgileri komutanlarımızın hatıralarından aldılar. "Ey ziyaretçi, önünden geçmekte olduğun top, Türkler'in 1. Dünya savaşında ne kadar zaruret içinde olduğunu gösterir. Çünkü bu topu Türkler, Kafkasya cephesinden Süveyş'e sürmüş, Süveyş'ten Çanakkale'ye, biz de bu topu Çanakkale'den Avustralya'ya getirdik!"...

Üstelik, yine komutan hatıralarında, bu topun da arızalı olduğu söylenir. İngilizler Anburnu'na yaptıkları çıkarmayı yıllar boyu milli bir bayram gibi "andılar".. İngiliz komutanlar hatıralarında askerlerine "kahramanlık" payını bol keseden biçti.. Mesela bir İngiliz komutan, o gün Conkbayın tepesindeki makinelitüfeği ele geçirdik, diye yazıyor. Bizim komutanlarımız, bu hatıraları okuyunca, hatıralarını yeniden yazmaya başlıyor: "ele geçirdikleri o makinelitüfeği iki saat sonra ellerinden aldığımızı neden yazmıyorlar" diye...

Daha ilk gün, düşman, Anburnu'ndan karaya çıkınca, hemen harekete geçen düşmanı göğüs göğüse karşılayan 27. alayın komutanı Şefik Aker'dir. Ardından ona yetişmeye çalışan 57. alayın komutanı Mustafa Kemal'dir. Hem Şefik Aker, hem Mustafa Kemal, komutanları Enver Paşa ve Limon Von Sanders tarafından eleştirildi. Oysa hem Şefik Aker, hem Mustafa Kemal, silahsız, bombasız, topsuz, alayına, sürekli cesaret ve yiğitlik telkin ederek, onları, çıplak bir boğazlamaya sürüklemekte, eşsiz nutuklar atmakta. Türk tarihine geçen: "Size ölmeyi emrediyorum, sizler ölürken arkadan birliklerinizin yetişmesi için zaman kazanacaksınız" nutku, 57. alaya söylenmiştir. Avustralya Gelibolu müzesinde sergilenen ünlü 57. alayın sancağının önünde şu bilgiler var: "Ey ziyaretçi, önünden geçmekte olduğun sancak, dünya müzelerinin en nadir eseridir. Çünkü bu sancak, dünyada tek esir Türk sancağıdır. Bütün alay şehit olduktan sonra, ağaca dayalı bulunmuştur!"

Mermileri bittikten sonra elleriyle ve süngüleriyle gırtlak gırtlağa savaşan bu alayımızın tümü şehit olmuştur..

Şefik Aker Paşa, Cemil Conk Paşa, Fahrettin Altay Paşa, Selahattin Adil Paşa ve Mustafa Kemal gibi daha nicelerinin hatıralarında Şahin sırtı, Conkbayın ve Kocaçimen muharebelerinde bu alaylarımızın kahramanlığı ayrıntılarıyla ve çok dokunaklı işlenir!

Topu, tüfeği, mermisi kalmayan, arkadan takviye alması imkansız, süngüsüyle düşman üzerine çullanmaktan başka hiçbir şansı kalmayan kahraman Şefik Aker ve Mustafa Kemal'in ça-

Devamı Arka Sayfada

Akşam Sefası

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

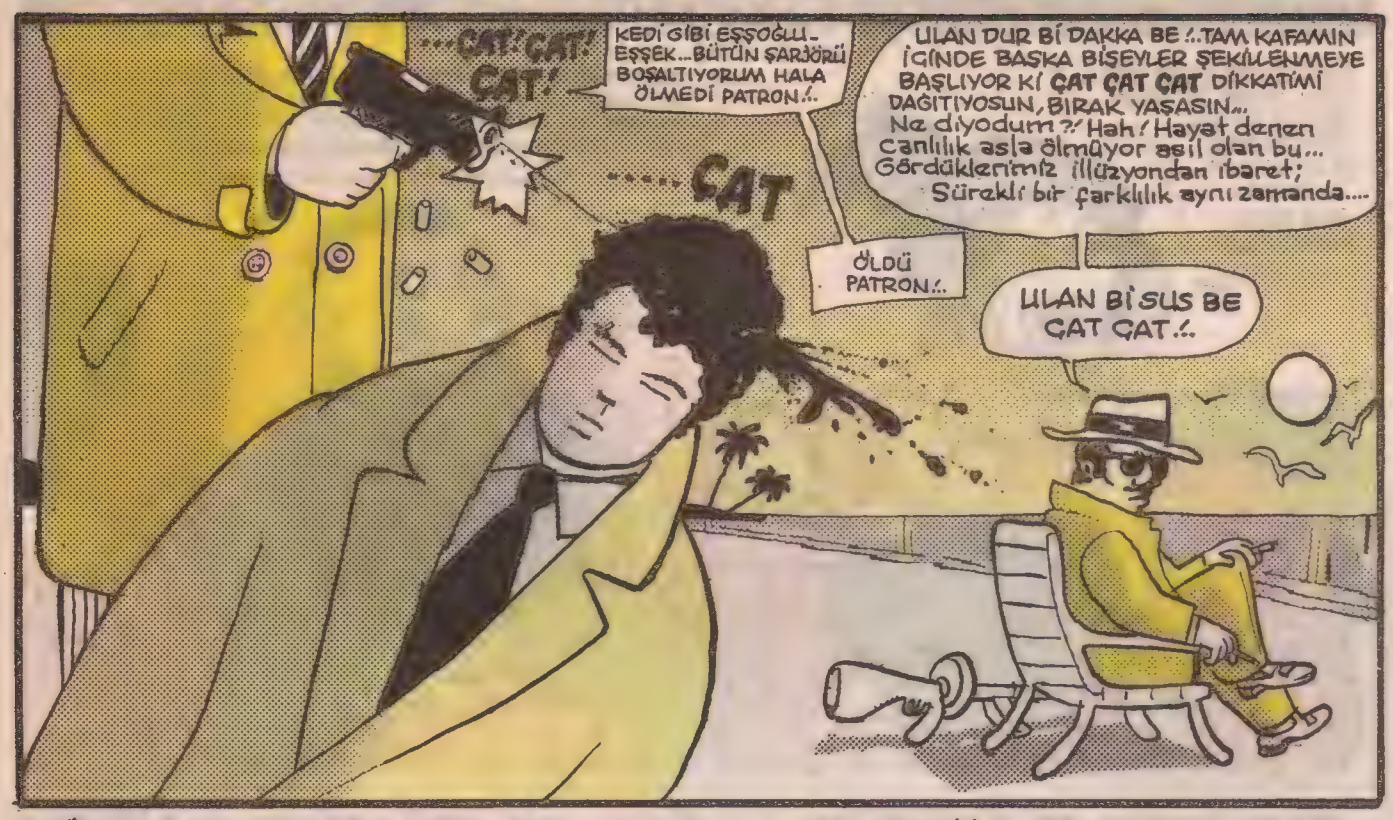

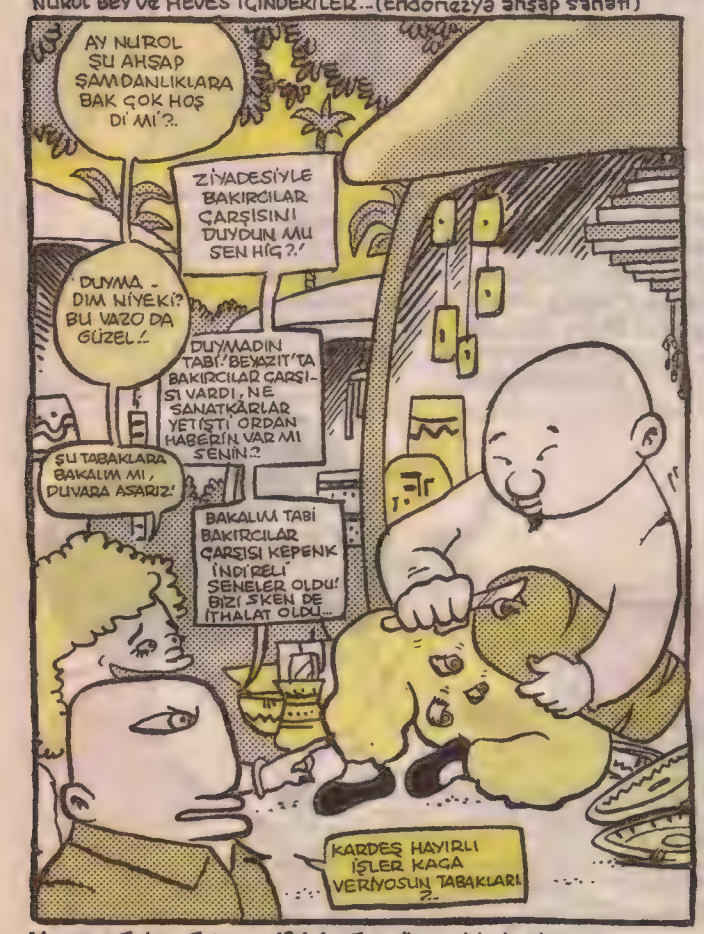

Kaan - Eylem Ertem çiftinin Tuna'ları oldu kutlarım.

resizlikle askerlerine sabah akşam nutuk çekmesi.. Onlara yalınkılıç, yumruk yumruğa kavgadan başka şansları olmadığını anlatması.. Türk milletini... Fakru zaruretleri.. Anadolu'yu.. yetimleri, öksüzleri, yokluğu, açlığı anlatması... Düşmanları anlatması.. Silahsız askeri, yumruklarıyla, dünyanın en büyük mekanize birlikleri üstüne sürüklemeleri, dünya savaş tarihinde eşine bir daha rastlanmayacak, olağanüstü, masalsıdır!

Daha ilk gün düşmana yumrukları ve süngüleriyle çullanan 27. alayın komutanı Şefik Aker ve ardından yetişen 57. alayın komutanı Mustafa Kemal'in savaş tarihindeki tartışmaları sürmekte, çünkü, Enver Paşa ve Limon Von Sanders, ilk gün ani kararlarla büyük kayıplar verildiğini düşünürler. Şefik Aker'in iddiası, acil ve ani kararla düşmanın önü kesilmeseydi, savaş başlamadan Çanakkale düşecekti, der. Ve birçok komutan hatıralarında, bu ilk dört gün içinde 27. ve 57. alayın ani kararını destekler. Ayrıca, Şefik Aker ve Mustafa Kemal'in ani karar vermek zorunda kalması, arkadaki birliklerden hiç haber alınamamasıdır.

Enver Paşa cepheyi ziyaretinde bu yüzden Mustafa Kemal'in yanına uğramaz. Mustafa Kemal işte o gün Enver Paşa'ya küser. Savaşın sonraki aylarında Mustafa Kemal, arkadaki, Anafartalar'a tayin edilir.

O günlerin Time dergisi, Çanakkale Savaşı'na muhabir gönderir ve savaşı "kavimler savaşı" olarak niteler. Çünkü İngilizler'in yanında, İskoçyalılar, İrlandalılar, Avusturyalılar, Yeni Zelandalılar, Gurkaslar, Çığlar, Pencabiler, Fransızlar ve Senegalliler omuz omuza savaşıyordu. Bizim birliklerimiz, geçtiğimiz beş yıl içinde, Balkanlar'da, Süveys'te savaşmış, çok yorgun, hepsi Yozgatlı, Çankırılı, Trabzonlu ve özellikle İstanbullu çocuklardı. İstanbul çok yakın olduğu için ve sürekli takviye birlik istendiği için, İstanbul'dan savaşa erkek göndermeyen tek hane kalmadı. Bir de birlikte savaşa girdiğimiz için yanımızda Almanlar'ın beşyüz kişilik sembolik kuvveti vardı.

İlk günkü savaşların en trajik yanı, 27. ve 57. alayı çaresiz bırakan, 27. alayın solyanını korumakla görevli 77. alayın çözülmesi ve savaş dışı kalmasıdır.

77. alay korktu ve çalılıklara dağıldı. Sağa sola belirsiz ateş açıyor, hepsi başlarının çaresini düşünüyor. Kimi karın ağrısına tutulduğunu, kimi, komutanını kaybettiğini bahane ediyor. Muharebenin en çetin safhasında 27. alaya takviye diye gelen 77. alay, bir Arap birliğiydi. O kadar ruhsuzdu ki, cesed gömmek için verilen küçük aralarda keyifle nargile içiyorlardı. 77. alay, ordumuzun tüm birliklerinde büyük hayalkırıklığı yarattı. Tüm komutanlarımız hatıralarında, bu Arap birliği yerine ön cephede, yanımızda bir Türk birliği olsaydı, savaşın ön cephesinde bu kadar ağır kayıplar verilmezdi, deniyor.

Düşmanın Anburnu mu, Seddülbahir mi, Saroz Körfezi'nden mi çıkartma yapacağı tartışması, komutanların arasını açtı, sinir krizi geçirip, aklını kaybeden komutanlarımız oldu. Çünkü, Anburnu'na çıkanlan birlikler "göstermelik" olabilir, bütün kuvvetleri Anburnu'na çıkartma yapılıyor diye buraya yığmak da çok tehlikeli olabilirdi..

Sonraki aylarda.. İngilizler 21 Ağustos'ta, tüm güçlerini toplayıp, büyük bir taarruza geçtiler. Bu taarruzda, İngiliz birlikleri içinde, İngiliz soylu ailelerinin en seçkin çocukları, hassa birliği, büyük kayıplar verince, İngilizler'in gözü korktu. Ve savaşı artık savunmaya, geri çekilmeye doğru düşünmeye başladılar. Sayısı hala tartışmalı, kırk, elli, yüz nakliye, savaş gemisi, aylarca İngiltere'ye, Londra'ya cesed taşıdı. Beşyüz bin asker çıkardılar sahile.

Conkbayırı'na sürünerek çıkan beşyüz bin kertenkele. Hepsi gördü sonunda, neymiş, Çanakkale!

Mustafa Kemal'in 57. alayı yönettiği yerin adı Kemalyeri konuldu. Bugün toprağı kazın, havada birbirine çarpışıp kaynaşmış mermiler bulacaksınız.

Birbirlerinin gırtlaklarına sarılmış iskeletler göreceksiniz. Birbirinin kaburgasına süngü girmiş ve ikisi de karşılıklı dizçökmüş iskeletlerle karşılaşacaksınız.

Boğaz boğaza, gırtlak gırtlağa böyle bir savaşı tarih yazmaz.

Komutanlarımız hatıralarında "kahramanlarımız, uçarak düşmana hücum ettiler" diye yazıyor ve peşinden şöyle ekliyorlar: "Buradaki uçarcası lafı bir benzetme değil, gerçekten uçtular. Conkbayırı tepesi uçurum, düşmanı kovalarken peşinden uçarak havada öldüler!"..

Yaralanmayan Türk komutanı yoktur, askerler savaştan düşmesin diye, hepsi göğüslerindeki şarapnel parçalarını askere göstermez.

Sedyeyle götürülen askerler, düşmanla biraz daha savaşamadım diye, kahırdan küfürler savuruyor. Kıpkırmızı sedye üstünde, yaralarından değil, savaştan geri kaldıkları için acıyla naralar atıyorlar.

İşte o savaşın ön cephesinde savaşan Avusturyalı Anzaclar, tam seksen sene, hiçbir sene sektirmeden, her yıl dönümü, gemilerle yine Anburnu sahiline geldiler. Conkbayırı tepesinde onları gazi dedelerimiz bekledi. Bu sefer süngüyle değil, kollarını açarak, sarılmak için birbirlerine koştular.

İnsanoğlunun büyük trajedisine yazılmış, çok ağlamaklı sahnelerdir bunlar. Mustafa Kemal'in topraklarımıza gömülen Anzac şehitliğine yazdığı o meşhur: "Onlar artık bizim evlatlarımızdır" kitabesi, edebi olarak çok güçlüdür.

Düşman gemileri günlerce Conkbayırı sırtını bombalıyor. İngiliz komutanları çok haklı, bu kadar bombardımana tek bir otun, tek bir böceğin yaşaması mümkün değildi. Türk siperleri tamamen paramparça edildi. Yeniden siper kazmak vakit alıyor. Kazılsa da fazla derin kazılamıyor. Bu "paramparça", büyük toplarla tamamen yerin altına gömülmüş siperlerden, Türk askerlerinin yerin altından fışkırıyor gibi yeniden savaşa koşması, herkesin aklını başından aldı. Gerçekten "aklını" aldı, çünkü çok sonra, geride kalan askerlerimiz, şehidlerimizin, yeşil sarıklıların yanımızda savaştığı gibi bir yığın hikaye anlattı.. Bir yeşilsanklı Türk birliği hikayesi, çok meşhurdur.

Askerlerimiz siper için, şehid arkadaşlarının cesed bedenlerini kullanmakta. Türk askerleri, önündeki arkadaşının ölüsüne, yanına ve soluna tahta koyup, üstüne birkaç kürekle toprak atıp, cesed yüksekliğinden sipere giriyor. Bir komutanımızın hatırası: "Siperde atış yapan askerim, iki de bir doğrulup önündeki kumula toprak atıyor, ayağa kalktığında düşmana hedef oluyor, "ne yapıyorsun" dedim. Asker, düşman mermilerinin ölen arkadaşının üstündeki toprağı boşaltıp, arkadaşının bacaklarını, karnını dışarda bıraktığını, yeniden üstüne toprak atmam gerekiyor, diye cevap verdi"..

Komutanlarımız hatıralarında, İngilizler bizi, zavallı Hintliler, uyuşuk Çinliler, ilkel Etopyalılar gibi kolaylıkla esir alıp burnumuza köle halkası takacaklarını sanıyorlardı, diyor.

Bu savaş, ordularımıza komutanlık yapan Limon Von Sanders'in ve bir çok komutanımızın özetlediği gibi, çeliğe karşı, etin ve kemiğin savaşıydı.

Mevziler sekiz ay, yüz-yüzelli metre mesafeye kadar düştü, ancak, savaşın bazı bölümlerinde mevziler inanılmaz ama, beş metreye kadar düştü. Gemiler durmaksızın aylarca, bir ot, bir böcek kalması imkansız, gece gündüz dövüyor Şahinsırtı'nı, Conkbayırı'nı, Kocaçimen'i... Komutanımız atından iner inmez büyük bir top atışı parçalıyor atı, et parçaları, yüzüne çarpıyor, ya da, komutanımız haritası başındayken bir bombayla komuta ettiği bölüğün tümü bir anda havaya uçuyor...

Ya da, düşman tağımları, yerin altından, otomatik kazıcılarla, muhtemelen motorlarla, bizim mevzileri... gelince tam altına kadar gelip dinamitliyorlar. Mevzilerimiz, üç-dört minare yükseldiğinde havaya uçuyor.

Mustafa Kemal anlatıyor: birinci siperdekiler hiç kurtulamamacasına düşüp ölüyor, arkalarında bekleyen yüzler hemen siperlerine geçiyor, üç dakika sonra onlar da düşüyor, arkadaki bekleyenler, üç dakika sonra kendilerinin de öndekiler gibi öleceğini biliyor ve [illegible] yerlerini alıyorlar, onlar da ölü.

Üç-dört gün [illegible] mümkün olmadı, üstel[illegible] sanı sağır ediyor. Ve sen [illegible] toprağı taraması, yere çarpmasından, toz duman bulutundan mevziler görünmüyor. Rüzgar bulutu birazcık yardığında komutanlar ancak dürbünle, süngülerin parıltısını farkedebiliyor.

Üstelik üstümüzde sürekli düşman balonları, tayyareleri, hem bilgi alıyor, hem mermi atıyor!

Mevziler birbirine o kadar yakınlaştı ki, değil mermi, yumruk mesafesinde!

Akşamsefası

Cesed gömmek için verilen ateşkes sürelerinde çok uçuk, fantastik hikayeler de yaşandı. Komutanımız anlatıyor: "Nerde söylesem, fantazi gibi bakıyorlar, gözümle gördüm, bu olay gözlerimin önünde oldu" diyor.. Bir Türk askeri, İngiliz cephesine bir futbol topu atar. İngilizler topu alıp siperden çıkar, Alman siperine doğru paslaşarak ilerler ve Alman mevziine topu şutlayıp "gooool" diye bağırıp geri dönerler!

(Çanakkale savaşlarında Türk halkının en sevdiği ve hala çocuklarına anlattığı hikaye meşhur dondurmacı hikayesidir. Avusturalya'da yaşayan meşhur dondurmacımız ve bir kasabımız limandan Türkiye'ye savaşmaya gitmekte olan savaş gemilerini görür ve iki kişi tüm Avustralya'ya orada savaş açar. İki gün boyunca çatışır ve sonunda bir ormanda yakalanırlar ve göğüslerinden Türk bayrağı çıkar.)

Ölen İngiliz askerlerinin üstünden "İstanbul" haritaları çıkıyor, bu kanlı haritalar bugün müzede. Yakalanan bir Anzac askerine, "neden buraya geldin" deniyor: "spor için" diyor!

Savaşın bir türlü bitmeyişi, düşmanın, Conkbayın'na bir türlü tırmanamayışı, her yeri cesedle doldurdu. Çanakkale savaşının en ıstırap dolu sahnesi burdadır. Çürümüş binlerce cesedin kokusuna tüm askerler böğürmekte, öğürmekte. Ve cesedlerin üstünü simsiyah bulut gibi karasinekler örtüyor. Cesedleri gömmek için geçirilecek zaman yok. İngilizler iki de bir cesedleri gömelim deyip, kokudan kurtulmak için, ateşkes istiyor. Pis kokudan öğürmemek için asker nefes almamaya çalışıyor, çoğu burnunu tülbentle kapatıyor. Zaten, top seslerinden östaki boruları patlamasın diye hepsi kulaklıklı kaput giyiyor.

Cesedlerin çürümüş, yeşillenmiş dudakları üstünden kalkan sinekler, askerin su içtiği bardaklara konuyor. Bardaklardan su içilmez oluyor. Üstleri tülbentle örtülüyor. Hatta su içerken o kısa arada, yüzlerce sinek hücum ediyor, bu yüzden, su, tülbentten süzülerek içiliyor. Bardakların da nasıl yapıldığını anlatalım, cephane sandıkları içindeki çinko astar süngüyle yırtılıp, külah gibi kıvrılıp, bardak yapılıyor!

Düşman askeri yüzlerce gemiyle kumsala, konserveler, etler, çikolatalar yığdı., Türk askerinin karavanası da komutanların anılarında. Bin yıldır aynı: Nohut, fasulye, bulgur, kuru üzüm. Çanakkale savaşına bazı komutanlar "kuru baklanın" zaferi diyor!

Mermiler ve topların mevzileri toz-bulut içinde bırakması, sürekli, birlikleri, hatta, alayları birbirine karıştırıyor, savaş boyunca, komutanlar "askerlerini" diğer alaylardan ayırtedemiyor.

Ve İngiliz komutanlar artık, askerlerini kırbaçla cepheye sürmeye başladı. Cüceler, bilmeden, devler ülkesine savaşa gelmişlerdi. Bilmiyorlardı, bizim bahçemizde güller, top sesleriyle açılır, bizim yaralarımız ancak top sesleriyle kapanır. Bizim bütün şarkılarımız batan gün kana benziyor diye başlar. Şarapnel parçaları hala göğüslerini süslüyor gazilerimizin. Sevgilinin iri siyah gözleri gibi, bu madalyalarla kasabaların kahvelerinde ihtiyarlayıncaya kadar ne kadar mesut, ne kadar mutlu kahvelerini içtiler!

Dünyayı fethe kalkışan İngilizler'in lordları, kontları, soylu, nazenin çocuklar, işte burada, savaşa yemin ettiler. Şimdi orası bir açık hava müzesi. Şu yer adlarına bakın: Korkuderesi, Domuzderesi, Kanlısırt. Kanlıdere. Ve hala rüzgarlı ve hala çok soğuk!

Ey tümü şehit 57. alay, ey kahraman 27. alay, hikayenizi okuyunca, dilimiz tutuluyor, kalem elden düşüyor, 88 yıl sonra hala hıçkırıklar gözyaşlarıyla anıyoruz sizleri. Ne diyelim sizlere.. Şarkılarımızdaki gibi, "beni de koynunuza alın"...

Toprağına sarılarak ölen yiğitler! Kapkara bir öfkeyle. Değil Çanakkale'den, düşmanı dünyadan kovdular. Ne kalk borusu çaldı, ne yat borusu. Uyumaksızın, Kudurmuş kurtlar gibi savaştı. Ne esir oldu, ne mağlup.. Aç karnına taşları, ağaçları kemirip, yine saldırdı!

Ay ışığıyla kanayan yaralarını sardılar. Alınlarındaki kan damlalarının gölünde süngülerini parlattılar.

Alınlarındaki kanlı teri, silecek adam kalmadı, içimizde. En meşhur şairlerimiz, bu kasırga karşısında, çaresiz, donakaldı.

Bakırdan, kızıl bir parıltı saçtılar geceye. Geceyi kemiklerle, mermilerle dantel dantel işlediler. Parçalanmış atların leşlerinde uyuyup, yeniden saldırdılar.

Yastık gibi yumuşacık mevziler kazdılar. Gecenin meşaleleri ateş böcekleri oldular. Memleketin en hüzünlü çiçeği, en soylu, gurur dolu, en uzun şarkıları oldular.

Derin ufuklarda uğuldayan topların ürküntüsü. O küçük patikada. Kuru otlar üzerinde. Çamura gömülü cesed parçaları üstüne, ebedi vatanlarına uzandılar. Çelik, kan, demirin korkunç fırtınasına, süngüleriyle karşı koydular.

Anadolu'nun çok yoksul, soğuk köylerinin çocukları. Sırılsıklam kan! Tepeden tırnağa mermi, şarapnel yarası. Daha düne kadar Çamlıca tepesinde şarkılar söyleyen İstanbul'un çocukları, bugün, bıyıklarından kan süzülen, eşsiz kahramanlar!

Vurulup, serildiğin yer, ebediyyen, buza kesmez artık. Ateş fışkırır, kalp atışından toprak. Korkma, Anadolu'nun boz kokulu rüzgarı, kanınızı kolalayıp kolalayıp Erciyes'in, Uludağ'ın tepelerine çoktan kaldırdı. Açılan yaralarınız Anadolu'nun ağır tekerleklerine motor oldu, kanınız, susuz çayırlarımıza kumaş oldu!

Sedyeyle taşınmadan, teneşire konmadan, tabutlara girmeden ölen yiğitler! Kanlıdere kurumadı hala. Sarı yapraklar, gözyaşı gibi düşen yiğitler! İngiliz dişlerini teker teker söken yiğitler! Omuzlarınız gibi yüksek şimdi, Conkbayın, Kocaçimen!

Tankerlerden boşalan petrol gibi kan, loş, ıssız, dilsiz, hayalet dolu Domuzderesi, kanınızı taşırken nasıl gümbürdeyerek çağıldadı.. O bahar gecesi, taşları delen kanınızı kimsecikler görmedi. Dikenler mi batı, yılanlar mı soktu, mermiler mi ısırdı, kimsecikler sormadı.. Ege'nin suları, başını kaldırıp, o şehit kitabelerine bakar mı şimdi!

Artık ebediyyen uyumaz o sular. Nasıl okşar, okşar. Her akşam şarkılarla usul usul öper. Kazılmamış o mezarları hala!

Kalın bir kefen gibi Saroz'un soğuk rüzgarı. Sormadı mı o gece silahsız asker olur mu? Mahalle maçı mı bu, beş metre mevzilerde savaşılır mı? Bu devlerin ülkesi, böyle minyatür sahalarda, kaç büyük savaş çıkardı!

Kocaçimen tepesinde patlayan heyecanlı rüzgarlar! Kuru çalılıklar içinde kuş gölgelerini, eski günlerin anısına sanki, çekiç gibi dövüyor hala. Ya da kuşların gölgesinde uyuyan, o eski şehitlere sanılmak istiyor!

Anadolu'dan katar katar trenler, çıplak, aç, yorgun ve çocuk askerler taşıdı. Salkım salkım söğütler ve nişanlılar, bu sevdalı gençlere el salladı.

Korkuderesi, tarihin bu en zalim kitaplarını yırtarak, çıldırarak, haykırır mı hala.

Conkbayın'nda, bulutlar gibi dökülen demir yığınlarının altında kalan yiğitler, o gece, bir gecede Anadolu'nun saçları ağardı. Anneler türbelere koştu, Sakarya, Kızılırmak ağladı. Kuvvet versin diye yiğitlere sabahlara kadar dualar okundu. Kanlısırt'taki top sesleri, İstanbul'u salladı, Konya'yı ürpertti, Kars Kalesi'nden duyuldu.

Kibar İngiliz, ince, zarif, biblo suratlı İngiliz, ne kadar azgın, ne barbardı o gece. An kovanı gibi üşüştüler, dünyanın bütün bahçelerine gireceklerini sandılar. Tarihin bu en eski kapısında diz çöküp, döktükleri kanda boğuldular. Ve ders aldılar.

Bir daha kara bir bayrakla gelmeyeceksin buraya. Anadolu'nun, dağ, tepe, bu kardeş çocuklarını, işte gördünüz, yüzleri toprağa sürünmesin.

Yanaklarından alev fışkırır. Toprağa sürününce, kan yanaklarına kına oluyor. Kirazdır, yabançileğidir, karadır, kızılcıktır, çok kızgın, çok ıslaktır, yanaklar. Kazıp kazıp çıkartıyoruz hala topraktan. Testi, çömlek değil bunlar. Toprağın güzel kokusuyla kiremitleşmiş, o yiğitlerin kurumuş yanakları.

Hala hangi köyüne girseniz Anadolu'nun, bu toprakla sırlanmış, kırık kalbimizin parçaları gibi, o kiremit isi rengi bulursunuz!

Gelibolu, Anadolu'nun yünden boyunbağı, en kederli gövdesi! Tatlı tatlı ışıldayan, yorulmak bilmeyen, Anadolu'nun gümüş renkli alnı. Söyle, gördün, hangi toprak parçası, top seslerini kadife elbiseler gibi giyinir böyle. Söyle çiçeklerle dolu kırları kim giydirdi bu askerlerin üstüne. Ölümsüz kalbimiz, kalbimizin ta kendisi oldular...

Saroz'dan Anadolu'ya 88 yıldır, rüzgar değil.. Göğün rengine bulutuna karışıp, o askerlerin ateşten nefesleri, soluk soluk, esiyor hala!

Allaha ısmarladık deyip çıkarken son kez köyünüzden. Sarılıp, öptüğünüz o derelerin suyu.. Şimdi biz, yetmiş milyon, kutsal şaraplar gibi çoluk çocuk içiyoruz, üstünde kelebekler oynaşan o derelerin suyunu!..

Mevzilerde yorgun düşüp, koynunuza yaslanıp sarılan o paslı tüfekler de, içtiler mi kana kana Korkudere'nin suyunu... Bugün kutsal emanetlerimiz gibi müzede, paslanmadı gitti.. Ay ışığında ayna gibi parıldıyor hala o eski süngüler!

O süngüler çapaydı. Gelibolu ceset tarlası. Bomba yanığı, et parçaları, çürümüş bacaklar, hendekler, çukurlar doldu.. Hücuma geçerken şehitlerimize köprü oldu cesedler.

Şimdi koşuyorum heyecanla o yüksek tepelere! 57. alayın alnının değdiği o mübarek toprağa! Alnımı sürüyorum, karatoprağın bu en ateşli yanağına!

Saçları taşlara kaynamış. Büyük ve mutlu bir uykuya dalmışlar. Kafalarını parçalayarak cephane sandıkları düştü gökten. Bugün, taşların alınlarında hala damar damar şiş... Patlamış, iri kan damlaları duruyor hala!

Bu yüzden, bu tepeler akşamları çivit mavi, çiçekler gibi açıyor geceler. Lacivert gecelerin derin ufuklarında. Hala kanlı bir kılıç, ufukta, keskin keskin parlıyor.

Çiçekli entariler gibi, bu çimen çimen giysileri kırlara, kanımızın ortak alevi giydirdi. Ve demir gibi, çelik gibi ağır Gelibolu toprağı. Bin çeşit düşman kini. Yarasa soğuğu, çakal tüyü.

Bizi öldürmeye yemin etmiş, tarihin elleriyle yoğruldu. Anlatılmaz, bu yumuşacık, şıntıtlı, tatlı çimenlerin masalı! Anlatılmaz, şu arkadaki kabarmış çalılıkların destanı! Şu küçücük çakıl taşlarına gücüm yetmez. Öldükten sonra büyüyen şehitlerin taşlaşmış gözbebekleri gibi.

Burası üç merdiven, Şahinsırtı, Conkbayırı, Kocaçimen! Anadolu'ya buluttan, yürekten köprü oldular. Mermer gibi soğuk ve gururla bakan bu taşların içine soksam elimi. Kanla donmuş katılaşmış bu ateşin yüreğinden bir damarını kopartsam. O top seslerini şarkı nağmeleri gibi hatıralarıma alsam!

Görüyorum işte, çiçeklerin, kırların saçlarını tanıyor hala o eski süngüler. Kanlıdere'de kertenkeleler, kurbağalar. Dere kıyısında acı köklü otlar. Kekik otları. Koşarak savaşmaktan ayakları sızlıyor mu hala, söyle, rüzgarlar neden kanını kurutamadı hala!

Gördünüz, bataryalar, çocuk kandırır gibi boş mermiler attı, gördünüz savaş değildi bu, Hafız burhan'dan şarkılar dinlediler.

Alnımız toprağı 25 Nisan gecesi, işte bu tepede öptü.. Tarihin o büyük duvar saati, işte bu tepede, "dur, Çanakkale geçilmez!" dedi.

Çanakkale o gece, Avrupa'yı Asya'dan, iki büyük kıtayı bacaklarından bir daha ayırdı!

Ey çok uzaklardan gelen yabancı! Bu pembe güller. Bu hırçın rüzgar. Bu binkat gölgeler. Tarihin boynumuza, koynumuza dolanmış kolları. Her biri bize, ekmek kadar hava kadar, Adem kadar yakın. İşte gördünüz, hala zonkluyor her taşı.

Ey Seddülbahir, ey Conkbayın, ey karşı kıyıda, bu top sesleriyle büyüyen, Bigalı köylü çocukları! Biz odun ateşiyle ısınmayı bilirdik. Onlar savaş gemilerinin cehennem kazanlarını başımızdan döktüler.. Kahpece, şeytanca, Afrika'yı, köleleri, zavallı Hintlileri, işte burada karşımıza diktiler!

Bunlar eski hatıralar. Şimdi, hala.. Karanlık gecelerinde.. Tepelerde karmakarışık ağaçlar! Birbirine sokulur. Binkat gölgeler, boğazın sularına yaslanır. Kocaçimen, Anafartalar, her gece.. Saçlarını örer, örer toplar, rüzgarlarla dağıtır! Boğaz'ın sularını, testi testi şaraplar gibi, içer, o eski günlerin hatıralarıyla, hıçkırıklarla ağlar...

Ege'nin parıldayan ve gülümseyen memelerine.. Kocaçimen, hafif kumları avuçlayıp.. Avuçlayıp, rüzgarlarıyla serper.

İşte böyle.. Şimdi o tepelerde, yüzbinlerce meçhul asker... Yüzbinlerce mezar.. Bu sonbahar gecesi, üstlerinde kurumuş yapraklar..

Bu sonbahar gecesi.. Kurumuş yapraklar uçuşuyor, içlerinde bir neşe.. Bir neşe.. Tarifsiz bir neşe!..

Sanmayın, bu kurumuş yapraklar bu gece orada, yalnız geziyor, yalnız uçuyor... Ruhlarımız 88 yıldır bu savaşın acısıyla hala hüngür hüngür ağlıyor!

nihatg@leman.com.tr

Akşamsefası

LeMan
MİZAH DERGİNİZ
OKUR MEKTUPLARI
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Sıcak Ekmek Kokusu

Saat sabaha doğru 02:37.. Ramazan davulcusu az önce yanımdan geçti. Size bu satırları bu saatte dışarıda biri olarak yazıyorum. Hava soğuk. Gökyüzünde tek bir yıldız yok. Ay dağların arkasına gizlenmiş. Sokaklar bomboş. Şehir yavaş yavaş uyanıyor. Güres Caddesi'nin üzerindeki bir fırına kendimi atıp aklıma düşen şu cümleleri, yanıma aldığım bu küçük kadın üzerine yazıyorum: Kırın kilitleri, her defasında acı verse de bir daha bir daha yaşanmaya değer bir melodi. Bir sonbahar kadar sessiz ve yalnız... Bir bahar kadar çılgın ve canlı... Öldürün tabularınızı dalın aşka. Korkmayın sevdadan, yitirmeyin gönlünüzdeki mutluluk ışığını. İçindeki bu sevda korkusu neye, kime hizmet ediyor? Boşvermelisin seni ürkütenden, bir çizik atıp kilitleri kırmalısın. (Artık zamanıdır). Düşünüp işe koyulsan ne olur?.. Zafere kilitleri kırıp o kapılardan dışarıya çıktığın zaman ulaşacaksın. Kalbinin sesini unutma!.. Seni sevdadan alıkoymak isteyenlerin önünde eğilme, yaşa ufuktaki şafağını..:

Fırının içi çok kalabalık. Şimdi saat 03:26 itibariyle sıcacık ekmekler fırından çıktı. Kokusu her yere yayıldı. Cebimdeki son parayla iki simit alıp evin yolunu tutuyorum.

Fuat/Siirt

O Masumiyetti Beni Düşüncelere Hapseden

Sabahın 6'sı, koşuyorum ıssız sokaklarında İstanbul'un. Sokak köpekleri eşlik ediyorlar yolculuğuma. Soluk soluğa yetişiyorum metroya. Suya hasret dudakları çatlamış, gözleri nde bitkinliği gördüğüm... Çoğu uykuda, e tabi O da... O diye tanımladığım kimdi, yüzü aklımda, ya kendisi nerededir, nerelidir, adı da belli değil. Yalnızca bir bebek masumiyeti taşıyordu yüzünde. O an tüm kaygılardan ve korkulardan uzak, zamanı olduğu gibi dondurup, saatlerimi yüzüne bakarak geçirmek istedim... Sonra uyandı, durağın adını söyleyen iğrenç sesle... Bahçelievler!.. Bakışlarımı farketti ve büyü bozuldu... (Her yerden sesler gelmeye başladı. Bağırmalar, ağlayanlar, ağız dolusu kahkahalar... Birileri sesleri kontrol mu ediyor yoksa bunlar iç seslerim mi?). Sonra bir süre yaka kartıyla uğraştı. Müşteri temsilcisi olduğunu okudum. Ancak adı yazmıyordu, resmi de belli belirsizdi. Çok uykum vardı, ama uyuyamıyordum. Gözlerimi kapasam annem yine başucuma gelecek, geç kaldığımı söyleyecek ben de koşmaya başlayacaktım. O'nu, o insanları hiç görmemiş, bunları hiç düşünmemiş olacaktım.

Öylesine güzeldi ki, öylesine temiz; gülümsüyordu uyurken, sanki kalkarken usulca gidecek, onu rahatsız etmeyecektim. Öylesine dondurdum gözlerimde görüntüsünü. Pembe düş bozulmayacaktı, masal ilk defa prenses uyumadan bitecekti. Çiğ düşmüş rayların üzerinde adeta kayıyordu metro, gözlerim camdaki yansımasındaydı. İşte gidiyordu. Çoktan dönmüştü pembelik siyaha, düş sona ermişti. Bütün çirkefliği ve keşmekeşiyle karşımda duruyordu hayatın ta kendisi. Sabah ayazı yüzüme bir tokat gibi indi... Masum yüzlü bir kızdı o ve çekip gitmişti...

Ulaş Sevim/İstanbul

Annemi Özlüyorum?

Bir yazı okumuştum derginin birinde. Babasının kanser olduğunu ve kabullenip kabullenmemekten bahsediyordu. Yazıyı okuduktan sonra kendimi çok kötü hissetmiş ve ağlamıştım. O arkadaşı çok iyi anlıyordum; çünkü benim annem de kanserdi. Hem de akciğer kanseri. Ben annemi geçtiğimiz yaz (Temmuz 15'de) kaybettim. Şu an aklıma geldikçe yüreğim yanıyor. Hastalığını bile zor kabullenmiştik; ama ölümü kabullenmek daha da zormuş. Bugün annemi kaybedeli yüzonbir gün oldu. Hayat devam ediyor! İlk günler sanki bir rüyadaymışım ve uyanıvercekmişim gibi geliyordu. Şimdi evden uzağım, şimdi bile eve döndüğümde yatağında yatıyor bulacakmışım gibi bir his dolduruyor içimi. Sonra annemin gömülmeden önceki tabutta yatarken gördüğüm yüzü geçiyor gözümün önünden ve ben annemin öldüğünü söylüyorum kendime. Annemi her hatırlayışımda ağlıyorum. Hakim olamıyorum gözyaşlarıma. Bu benim yaşantım mı, annem nerde? Annemi özlüyorum... ANNEMİ ÖZLÜYORUM... Ben şu an yirmi yaşındayım ve annem yok. Yüzonbir gün! İki yıl iki ay süren savaşı biz kaybettik ve kansere yenildik. Giysilerini dağıttık, eşe, dosta, ihtiyacı olana. Patiğini ben aldım... Yoğun bakımda dokuz gün yatmıştı. Unutamıyorum ordaki son sohbetimizi... Uyutmuşlardı onu acı çekmemesi için. Ordayken bile bize moral vermişti. Yapmak istediklerimizi anlatmıştık birbirimize: Okuduğum yere gelecekti, kaldığım yurdu görecekti. İyi olup bir daha o hastaneye gitmeyecektik. Bir hayal olarak kaldı bunlar. Uzun süren savaşımızda bir şey öğrendik: KANSERİN tedavisi yok! Aynı zamanda, birlikte yattığımız hastane arkadaşlarından hiç kimse kalmadı. Hepsi toprak oldu ANNEM gibi!

Filiz/Bandırma

Türkiye'nin Aptalları!

Bir Perşembe gecesi TV'yi açmıştım. Show TV'de "Karar Anı" diye bir program vardı. Sanki başka bir problemimiz yokmuş gibi aile içi şiddet ve dayak konulu programda on yedi yıllık evli bir çiftin ekranlara taşan kavgası vardı. Mahkeme havası verilmiş, mübaşir kılıklı biri, alakalı alakasız farketmez, tanıkları çağırıyordu. Tartışılan konuya bakar mısınız: Aile içi şiddet! Nesi tartışılır bunun? Bir taraf "Dayak faydalı bir şeydir, olmalı, tabi tabi" mi diyecek? Eline mikrofonu alan herkes bunun olmaması gerektiğini söylüyor. Diğerleri de şartlanmış maymunlar gibi şakır şakır alkışlıyor. Erman bey hakim havasında, tartışmayı yönetmekten çok uzak, reha muhtarvari sorularla... Daha yeni okudum, Nihat Genç'in Türkiye'deki aptallar üzerine yazısını... Tüm kalbimle katılıyorum, hatta eksik bile söylemiş... Sadece yazar-çizer tayfasından, edebiyat çevresinden bahsetmiş, oysa bu programlar izleniyorsa, hepimiz aptalız! Yarın sınavım varken merakımı ve dumurumu yenemeyip bu deli saçmasını izleyen ben de aptalım! Genç Parti'ye üye olmasını engelleyemediğim arkadaşım yüzünden kendimi suçlu hissediyorum. Ve bir salak olarak kim ne derse desin mührü hepsine bastım, nasıl kullanacakları (!) onların problemi... Bir metrelik oy pusulasında kötünün iyisini bulmak için kıçımı yırtamam, kim gelirse gelsin giren çıkan yine bize olacağına göre...

Ey millet! Bırakın artık televizyonu, kitaplar girsin hayatınıza. Televoleler, Karar Anı gibi programlar zaten çük kadar olan beynimizi iyice düzüyor, düşünme yeteneğinden mahrum verileni alıyoruz sadece. Tozpembe hayatları gösteriyorlar onca yokluğa, bokluğa ve karanlığa rağmen. Önüne kemik atılan köpekler gibi sevinip yalanıyoruz; bizi döven sahibimizi aslında dişlerimizle unufak edebileceğimiz unutturuluyor. Ne olurdu sanki Can Yücel önderliğinde bir dönem ışıkları söndüren eller, televizyon düğmelerine de dokunabilseydi!

cat666@kediler.net

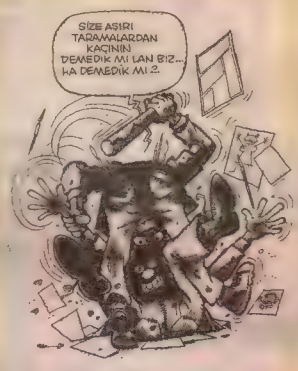

Özel ek için dışardan karikatür-çizgiroman getirecek arkadaşlara
13-27 Aralık cuma
15:00-18:00 arası
Leman Kültür.
Galip Tekin - Suat Özkan
Bahadır Boysal

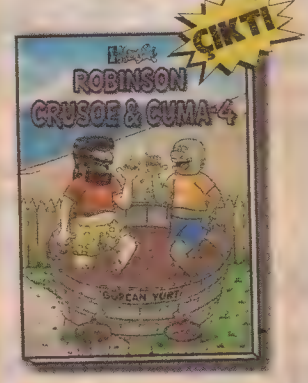

Robinson Crusoe & Cuma
Gürcan Yurt
Cabbar Baba
Cengiz Akın
TÜM SATIŞ NOKTALARINDA

CNR
İstanbul Uluslararası Kitap Fuarı'nın yeni adresi CNR EXPO 13-22 Aralık 2002
Metro ile ulaşım
CNR EXPO Fuar Merkezi Yeşilköy
34830 İstanbul **Tel:**(212) 663 09 45
Faks: (212) 663 09 73-74

Sayı: 577
28 Kasım 2002
Perşembe
Haftada bir yayımlanır

Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140)
Baskı: LeMan • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** İstiklal Cd. İmam Adnan Sk. No: 20 80080 Beyoğlu / İst.

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Kurt Cobain'in çizgileri ilk kez yeniHarman'da

İşaret ve İşaretçi

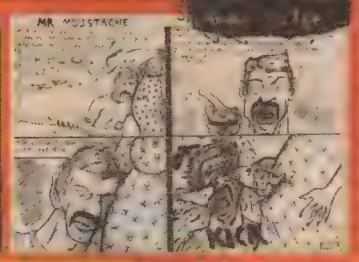

DEV FOTOROMAN

1.000.000 kişi Floransa'da barış için yürüdü. yeniHarman 1.000.000 dünyalı gösterişçiyi İstanbul'a getirmek için harekete geçti.

Dikkat Başkanınız Ahmak!

Büyükerman da yeniHarman için yazdı...

Bakaya Selim'in Dramı

TAVURİ: Kıbrıs'ın Efsane Hırsızı

Efsane Kart! Gayet mühim bir sır ifşa ediyor...

NO LOGO 'nun yazarı Naomi Klein

yurttan şeşler

Vedat Özdemiroğlu

Eskişehir'de gözaltına alınıp kovaya sokulan Deniz Yılmaz'ın yanında sadece yeniHarman vardı.

Harman test ÖDÜLLÜ

100 Soruda Hayatın Anlamı

REWHAT

578

5 Aralık 2002 Perşembe 152209 Sayı: 2002/49- 700.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

K.K.T.C.-800.000 TL.

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

BAYRAMINIZ KUTLU OLSUN!.

SAM AMCA DİYOR Ki!

I WANT MEHMETÇİK FOR IRAQ

LEMAN DİYOR Ki!

MEHMETÇİK'İN MEHMET'İ ASLA AMA "ÇİKİ" EMRİNE AMADEDİR!

MEHMET ÇAĞÇAĞ

Akşamsefası

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Gülü

FEYHAN GÜVER

İlham: N. Genç (Sevgiler)

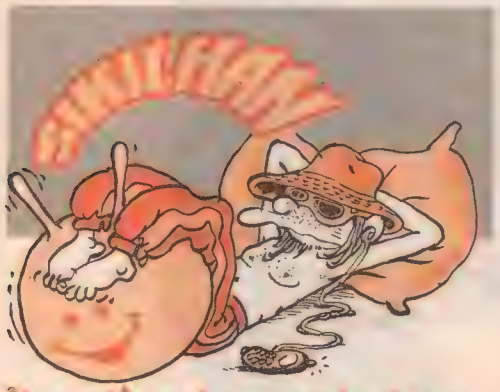

ile diyalog çabaları

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

- Sıkılhan, aabi çok çabuk hareket etmen gerekiyo, benim odanın camından aşaa şişme kadın attım. Acilen gelip onu bizim apartmanın bahçesinden alabilir misin?

- Neden Çağatay? Niye camdan attın şişme kadını, kavga mı ettiniz? Barışırdınız be usta, kesip atmasaydın hemen. Hem bak, kötü davranmışın kıza. Ne o ööle camdan atmalar felan. Plastik de olsa kadına el kalkmaz.

- Olm alay etme lan. Babam odamı bastı arama yapıyo, mecbur kalıp camdan attım. Biri bulup götürmesin, al da sakla benim için. Siyah bi çanta, içinde makarna, kraker, el feneri, pilli radyo ve bekçi düdüğü var. Şişme kız sönük bi biçimde katlanmış en dipte duruyo. "Deprem Çantası"nın içinde saklıyodum da..

- Deprem çantasına Şişme kadın koyan tek insan sensindir heralde Çağatay. Kafayı pipiyle bozmanın da bu kadarı olur. Ne diyim sana bilemem, bilsem de diyemem.

- "Annemler oraya bakmazlar" diye sakladık heralde olm... Hadi abi, o çanta bahçede kalmasın. Bak biri alıp götürücek, şişiricek, o olucak... Daha feciisi, kapıcı bulucak, "Sizden mi düştü abi" diye kapıp yukarı getiricek çantayı, o zaman kardeşinin hayatı sönücek. Hadi beaabi, yap kardeşine bi güzellik. Bak, yarın bi gün senin de bi kız meselen olur...

- Sönen kızlarla işim olmaz.

***

- Aloo? Sıkılhan? Abi beni kıskanır mısın?

- Ya keşke senin de söndürülme ya da susturulma gibi bi özelliğin olsaydı Bunalgül.

- Yivrençlerce kere yivrençsin, içinde hayvanlar dolaşıyo senin Sıkılhan. İnsan gibi bi soru sorduk şurda, niye hemen sus, sön felan diyosun kiii. Ay korkunçsun yıaa!

- Durduk yere neden seni kıskanıyım Bunalgül?

- Durduk yere diil, genelde yani... Diyelim ki bir çocuk var. Super...O çocuk, üniversitede fotoğrafçılık okuyor. Tez çalışması için nü resimler çekicek ve bana "Bir karede ölümsüzleşmek için yaratılmışsın adeta Bunalgül " diyor... Kıskandın mı?

- Kıskanmam ama uyarırım Bunalgül... Ya da vazgeçtim...

- Maçosun sen! Beni uyarmak sana düşmez taam mı! Ööle kişiliği olmayan silik bi insan diilim ben. Kendi kararlarımı kendim veririm. Öööle süper bi çocuk olsa... ki olabilir, var bööle insanlar, sana sorucak diilim. Hem ilkel hem fodulsun, artı, tırnak içinde... Bana bak kapadın mı yoksa yine?

- Hayır Bunalgül... Kendimi yedim bitirdim.

- Tek taraflı olarak bitiremezsin yaa. Allo? Alooo..

***

- Sıkıl... Formanı kap, bi saat sonra gelip seni arabayla alıcaz, kalede durabilirsin di mi? Alo, kime diyorum... Uyuyo musun yoksa. Uyuyan bi insan açmaz ki telefonu. Fen ve tabiyat bilgileri dersinde okuduk bunu biz tısssıhehehe...

- Hırgürkan, saat 11... Bu saatte kalede durmak için evden çıkamam.

- Ulan amma kuzusun haa... Aile olayı di mi? Tırsma oğlum, "Halı saha maçım var" de çık işte. Oynamıycaksın ki kalede durucaksın sadece. Zaten maç felan da olmıycak, pusu ortamı... Bizim arkadaşın kızına çıkma teklif etmiş antenin biri. Herifin tayfayla öylesine maç aldık, olayımız var yani.

- Siz çıkartın olayınızı, beni yok yazın.

- Kardeş... Yanlış oluyo ama. Artislik yapma, yarım saat soona kornanın sesini duyunca in aşşa. Hırgürkan Reis çağırdı mı gelinir.

- Bi arkadaşa söz verdim, işim var be müdürüm. Çağatay diye bi Kardeş var, onun şişme kızına yataklık edicem...

- Vaaay ööle desene baabi. Kız meselesi haa... Yakışır... İzinli sayarız... Bu arada kız bizim okuldan mı, ben tanıyo muyum, yanlış olmasın...

- Tanımazsın... Çok dikkat çekici diil, havası yok, sönük bi kız. Sana uymaz yani.

- .... diyosun...

- Demek istemiyorum aslında ama...

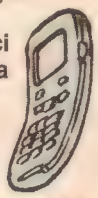

Akşamsefası

LEMAN

Diyarbakır ve Şırnak'ta 20 yıldır devam eden **olağanüstü hal** kaldırıldı. Olağan hale hasret kalan yurttaşlar **OHAL**'i halay ve zılgıtlarla uğurladı...

Müjde! Polisin, bir depoya tıkarak dövdüğü Veli Kaya adlı öğrenciyle ilgili soruşturma tamamlandı!..Suçlu yokmuuşşş!...Pardon varmış: Veli Kaya'yı kurtaran polis amiri...

FADIL AKGÜNDÜZ
hevesi kursağında kaldı
alma mazlumun parasını
AB'YE UYUM PAKETİ
ahı gitti işkencesi kaldı
SAM UNCLE
biraz şevkat be abicim
biraz sakin ol babacan takıl
DEVRİK LİDERLER
tansu,mesut, bülent ve
diğerleri ayrıldılar ama
gölgeleri kaldı partilerinde
BİRLEŞMİŞ MİLLETLER
amenkan kuyruğu
adı var kendi yok tüm
kararlara karşın isteyen
istediği gibi at koşturuyor

Olağanüstü halin kalktığı Diyarabakır'da, kafalardaki olağanüstülük devam ediyor...Diyarbakır DGM, Eğitim-Sen genel kurulunda darbuka ve ut çalan iki memur hakkında yardım ve yataklıktan dava açtı..

Seçim şaşkını, yalakalık abidesi medyamız, Filistin ve Irak'ta yaşanan insanlık dramına karşı üç maymunu oynuyor..Valla görmedim, valla duymadım, birşey diyemem...

Murat Demirel cezaevindeyken yardım fonlarından 2.5 milyar maaş alıyormuş.

Sağlık Bakanı Recep Akdağ, hastanelerde rehin kalma döneminin kapanacağını söyledi

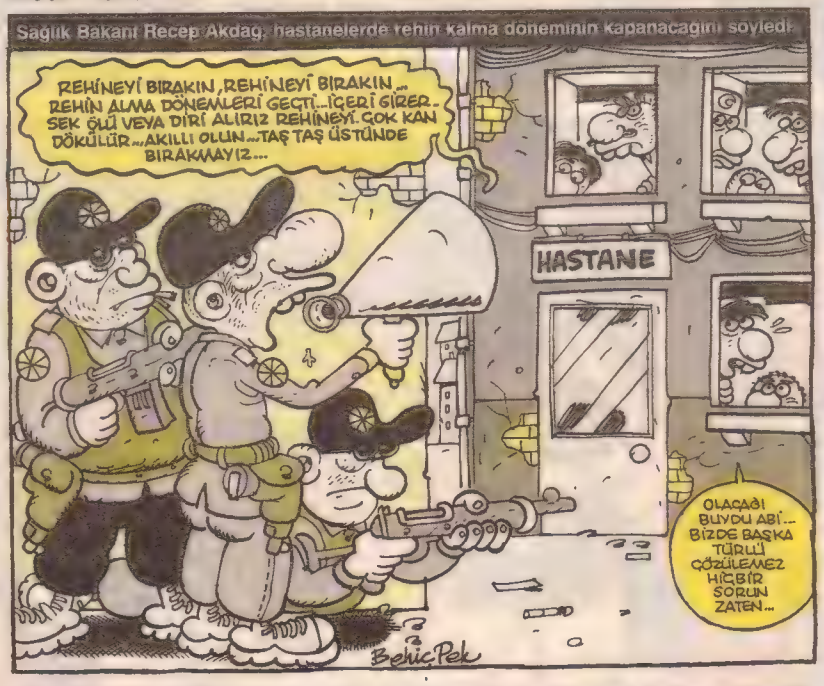

Muş'ta, 10 gün once bir astsubayla buluşmak için evden çıkan Sıddık Kaya adlı bir yurttaştan bir daha haber alınamadı..

AH BİR "AB"YE GİRSEK! KÖŞESİ...

Alp Tamer

Arşivi

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAKÇAK

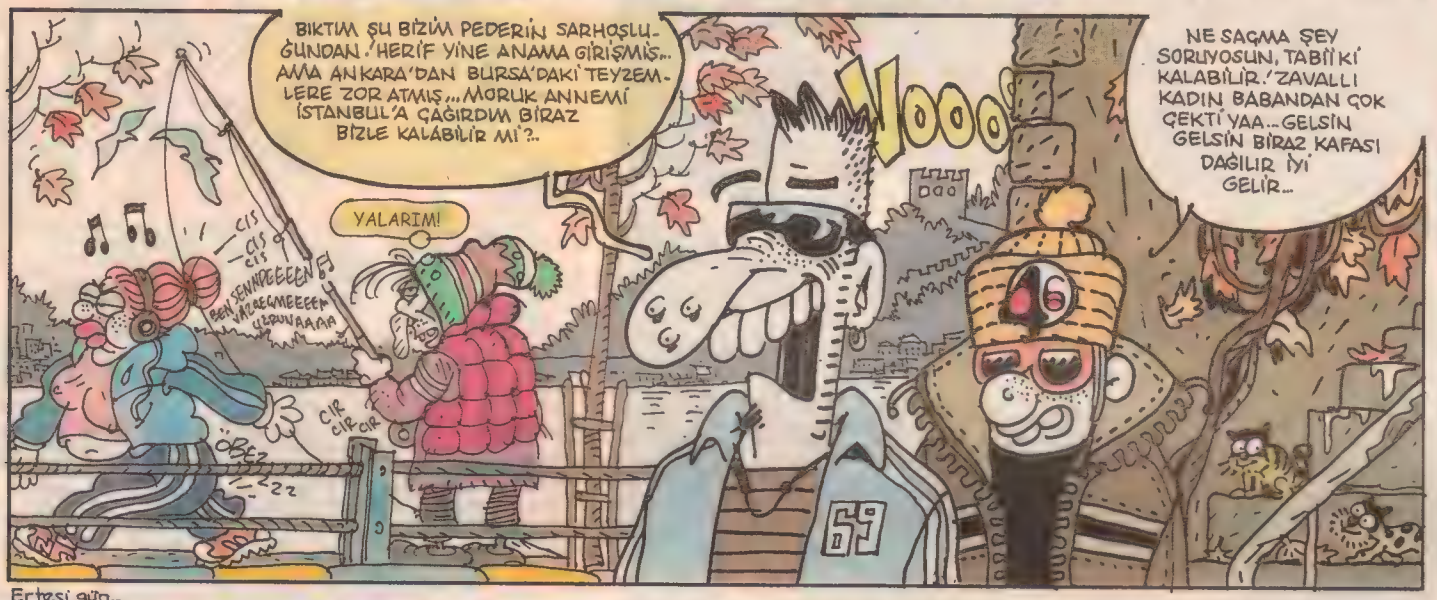

Ertesi gün..

İlerleyen saatler...

devamı haftaya.. bu arada bayramınızı kutlarım.. büyük 46 patlamasının da fitili ateşlendi..müjdeler olsunki sonunda nihayet..

daral@leman.com.tr

Akşamsefası

İki Resim Arasındaki 7 Fark

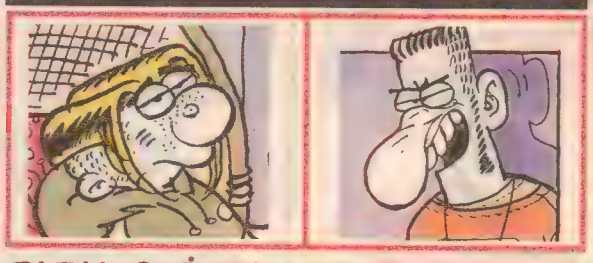

DARAL & TİMSAH

1. Anne karnındaki Daral, sıkıntıdan tekmeler...
   Anne karnındaki Timsah asla sıkılmaz, zamanını bekler ve enerji fazlasından tekmeler!..
2. Bebek Daral, gaz çıkartmakta zorluk çeker...
   Bebek Timsah, gaz çıkarmadaki rahatlığı ve ustalığıyla dikkat çeker!..
3. Çocuk Daral, kızlarla evcilik oynamaya utanır, amcalara pipisini göstermeye uzatır, ev ödevlerini babasına yaptırır..
   Çocuk Timsah, diğer oğlan çocuklarının utandığını tespit edip evcilikte yıldız olur, kızlara yakınlaşır, amcalara da teyzelere de pipi gösterir, ev ödevlerini Daral'ın babasına yaptırır!..
4. Ergen Daral, karşı cinsten kaçar..
   Ergen Timsah, muammadan kurtulmak için tüm gücüyle karşı cinse yoğunlaşan disiplinli bir masturbalogtur!.
5. Yetişkin Daral, hep yuva kurmak ister ve hiç yuva kuramaz, mutsuzdur....
   Yetişkin Timsah, hiç yuva kurmak istemez ve hep yuva yıkar, mutludur!..
6. Orta yaş Daral'ı "Artık bizden geçti" söylemine girer, pes etmiştir.
   Orta yaş Timsah'ı "Asıl olay şimdi başlıyor" enerjisine sahiptir, atakandır...
7. Yaşlı Daral, yaşlanınca da huzur bulamadığını görür ve en büyük hayal kırıklığını da böyle yaşar...
   Yaşlı Timsah keyiflidir, Hac için çevresinden topladığı paralarla Singapur tatiline çıkmakta zerre tereddüt etmez!...

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

DİSPANSER...

* Teşvikiye karakolunun önü... Bir araba kırmızı ışıkta geçti... Genç bir kadının koluna girmiş olan yaşlı teyze, karşı kaldırımdaki polise "Görmüyor musun evladım, kırmızıda geçiyor" dedi... Polis, elindeki tüfeği hafifçe kaldırarak cevap verdi: "N'apayım teyze, ateş mi edeyim?!.."

*** Q'lar kızı Reyhan!..**

* Ülkenin kötüye gidişini anlatırken, "Meclis'te çiğköfte" olayını örnek göstermekten vazgeçelim artık, çok eskidi, yıllar geçti... Aynı şekilde "Artık filmin arasına reklam almıyorlar, reklam arasında film yayınlıyorlar" esprisini de kattiyen yapmayalım, yaptırmayalım... "Okey Dasti" meselesi de hâlâ tabu gibi!..

*** Yorgan zamanları... Mevsim değişecek, pike yeniden yıldızlaşacak...**

* Elvis Presley, şarkıcı olmadan önce kamyon şoförüymüş ve sanırım tüm zamanların en temiz yüzlü 10 uzun yol şoföründen biriymiş... Elvis'in rampayı tırmanırken, sigara yakıp efkarlanması... "11 gibi girerim şehre, malı 2 saatte boşaltsalar, dört-beş saat uyuyup yola çıkarım!.." Elvis kamyon şoförü olarak kalsaydı, bu kadar hayranı olmazdı... Belki, bir-iki ergen muavin "hastası" olurdu o kadar... Star olabilecekken, şoförlükte ısrar yanlış... "Onun patlayacağı belliydi aga... Çamurluğunda 'It's now or never' yazıyodu vallaha!.."

*** Çocukken, her söylenileni tekrarlayan çocukları vurasım gelirdi... Hâlâ da biraz geliyor...**

* Otel lobisinde falan ciddi ciddi yürürken, birden koşup "piyuuuv" diye kayası geliyor insanın!... Kaymak zemin, sıhhatli denge... Çocukken yatarak yazı yazmayı da severdim ben... Defterin yazılmış sayfaları şişer, bombe oluşturur... Yazılmayan kısım düz olur, kuzu gibi bekler... Arada kaynamasın, bombeyi cümle içinde kullandım demin!..

*** Dispanser...**

* Çizer Celalettin Benzer'in oğlu Umut, küçükken Samanyolu'ndaki yıldızları 'ekmek kırıntılarına' benzetmiş... O yüzden Celo'nun ajansı EKY (Ekmek Kırıntısı Yıldızları) adını taşıyor!.. Behçet Necatigil'in şiirinin adı da Ekmek Kırıntıları:

"Çocukluğum, çocukluğum / Ah o cennet ülke
Bir daha ele geçse!" / Dediklerini duydum.

Kaybedilmemiş ki / Hâtıralar sağ olsun!
Işıkları yandıkça / Yeri belli çocukluğun.

Ya canından bezmiş kaçıp / Sığınmışsanız bir ormana,
Acaba o zaman da / Çocukluğu arar mıydınız?

Benim de arkamda / Renkli taşlar olsaydı
Çocukluğuma giden yolu / Bulmam kolay olurdu.

(Varlık-Şubat 1952)

*** Bu akşam bütün Ankaralarını dolaştım İstanbulun!..**

* Ajda Pekkan şarkısındaki "Bugünü aslında nasıl sabırla bekledimdi" cümlesi akılda kalıyorsa, bunun sebebi 'bekledimdi' kısmıdır... Elli yıllık sarışından umulmayan bir samimiyet, adeta bir gevşeme anı... Bir örnek daha:

"Beni sana sağlayan gizli kuvvet var
Benden böyle hep kaçmanın ne anlamı var!"

Burada "gizli kuvvet" seçtirir kendini... Neyse o artık, hece uysun diye... Çocukken, aşırı basit diye bize öğrettikleri başka birşey:

"Hasan Ağa hasta
Çorbası tasta
Mendili ipek
Kendisi köpek!"

Elbette "kendisi köpek" muhteşem bir final olarak hafızada kalmıştır..

- Hasan Ağa nasıl bir insan?..
- Kendisi köpek!..

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

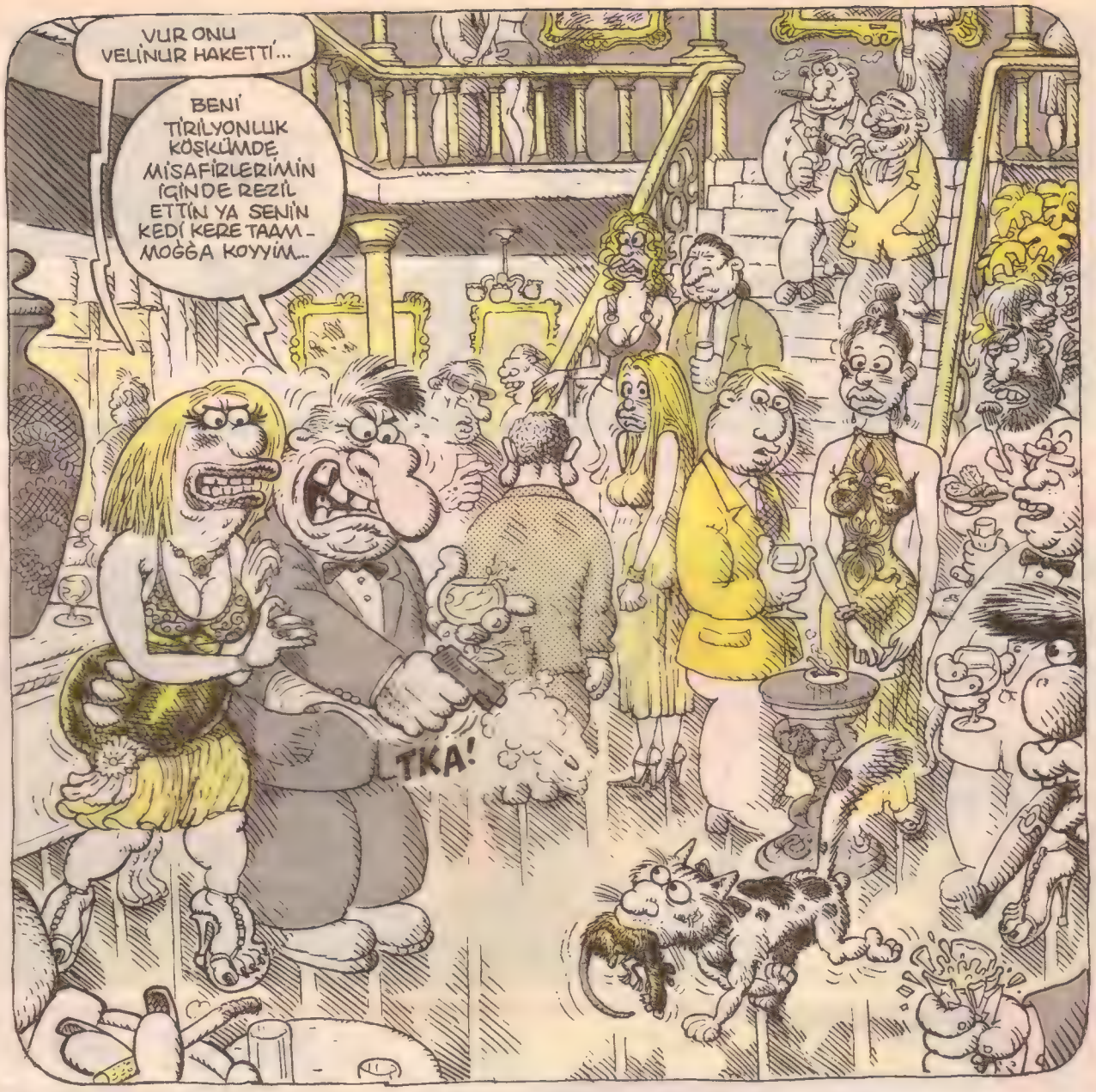

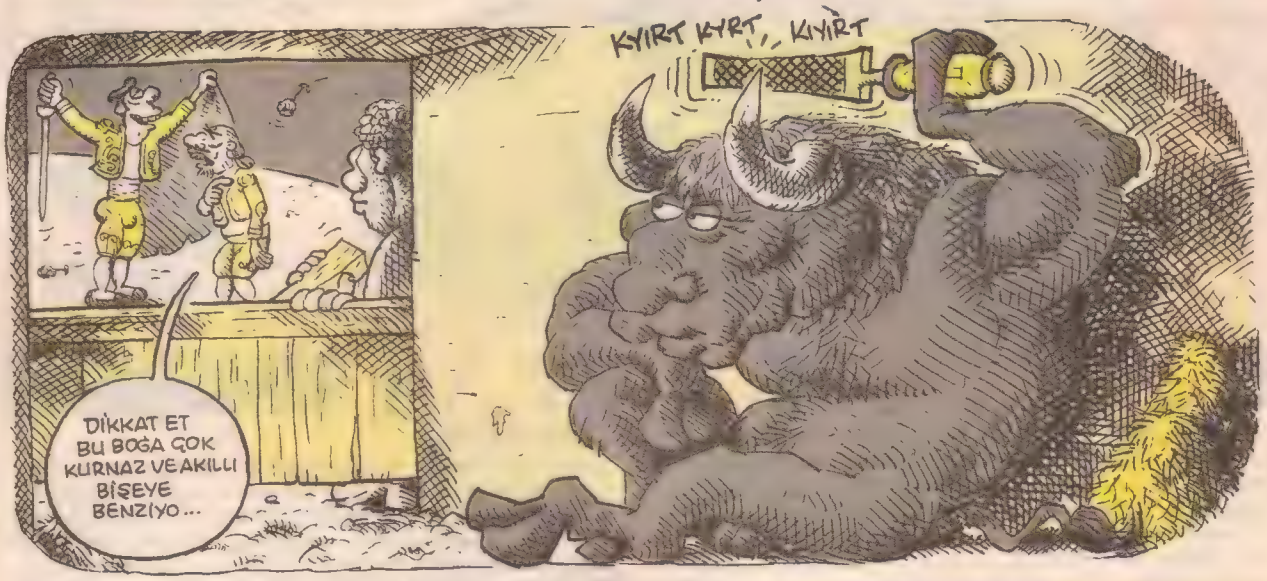

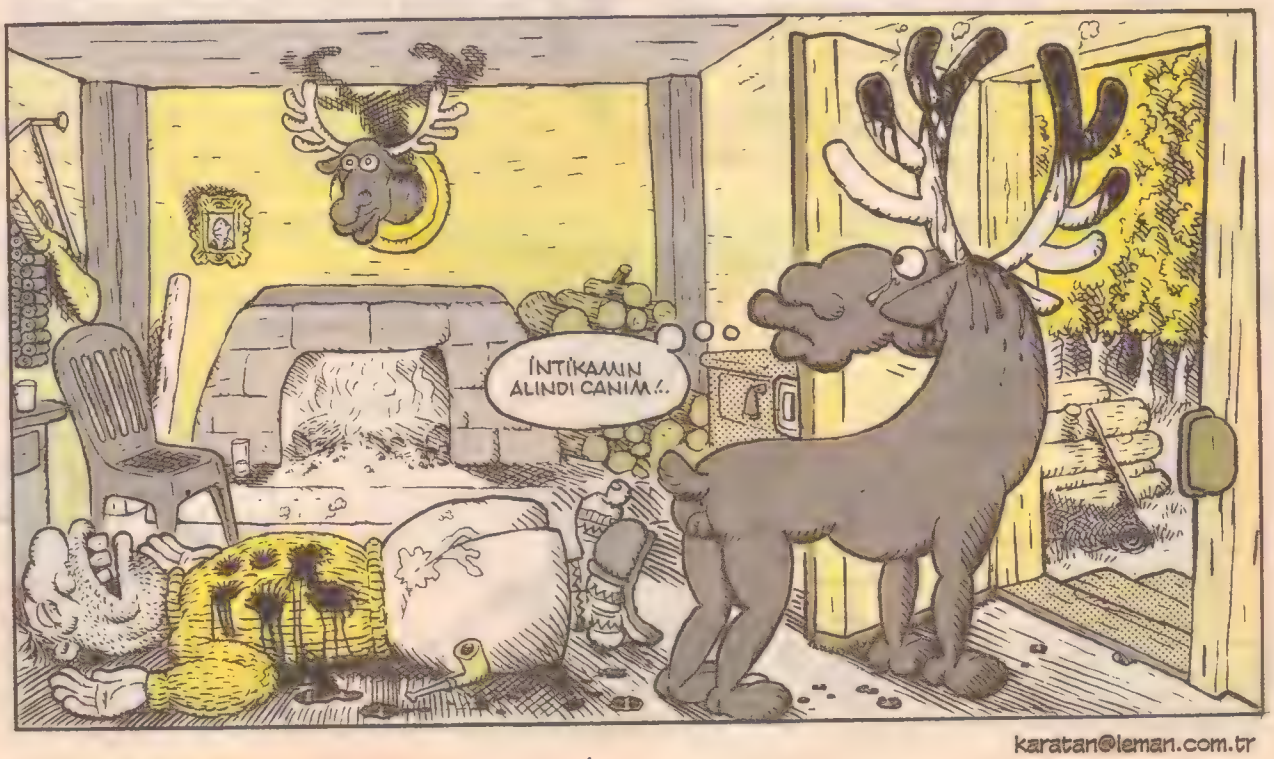

karatan@leman.com.tr

Akşamsefası

HAİN EVLAT

ÖRKEŞ

Can Barslan

ERKUT ABİ

Kaan Erçem

HAMDİ YÜZBAŞI

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

dumur@leman.com.tr

T.V'de bir programda çok küçük yaşta çalışan çocukları gösteriyorlardı. Bir ara aynı işyerinde çalışan kardeş iki çocuğa en büyük hayallerini sordular. Abisi: **"Ata binmek"** dedi. Sonra küçük kardeşe dönüp, **"peki senin en büyük hayalin ne?"** diye sordular. Yandan kafasıyla abisini gösterip **"aynısı"** dedi... İkisinin de en büyük hayali ata binmekti... Ropörtajcı hiç şaşırmadı bile, niçin diye sormadı. Hemen başka bir konuya geçti, başka birileriyle otomatik ropörtaja devam etti. Oysa ben merak içinde kalakalmıştım. Niye ikisi de ata binmek diyordu. Acaba hep bunu mu konuşuyorlardı kendi aralarında? Senaryosu ve konusuyla film festivalinde ödül alacak türden bir dramaydı bu. Ne yazık ki, T.V'de iki reytinglik bir değere erişememişti. Bu denli kısa kesilecek bir ropörtaj olmamalıydı.

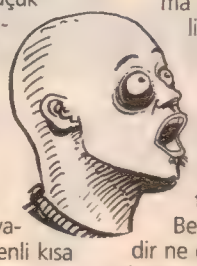

DUMUR ÖZEL

Geçen sene Sivas'tan bir okur tarafından dergiye kargoyla adıma bir paket gönderilmişti. Kargonun bilgi pusulasında teslim detayı diye bir bölüm dikkatimi çekti ve tam buraya bakıyordum ki biraz yukarısında bir dumur detayı varmış meğer... Alıcı bölümünün ünvan ve adres hanesinde **GÜNERİ İÇOĞUL (ELEMAN)** yazıyordu, altında da derginin adresi... O an bir eleman olduğumu anladım, velakin ne elemanıyım onu anlayamadım. Ümid ederim birgün başka bir teslimat pusulası gelir ve üstünde ne elemanı olduğumu ve ne iş yaptığımı yazar. Ben de öğrenip mutlu olurum.. Zira şu meslekte 23 senedir ne elemanı olduğumu inanınki ben de tam olarak kestiremiyorum. Belki de dumur departmanını bir elemanıyım...

ERDENER ABİ

PANTOLON

metinfidan

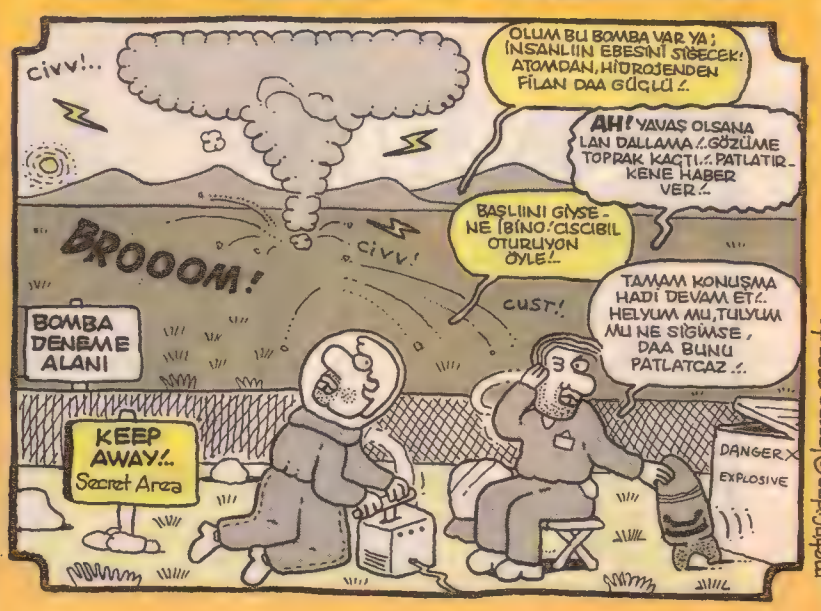

Akşamsefası

TERETELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

BELEDİYE TOPLU MEZAR ETKİNLİĞİ

HADİ, TOPLU NİKAH, TOPLU SÜNNET OLAYLARINI ANLADIK DA BELEDİYE, BU HAYIR İŞLERİNİ ABARTTI YANİ ...

HOŞGELDİNİİİİZ !.. VALLA KAYNANANIZ SEVİYOMUŞ ...TAM İŞ ÜZERİNDEYDİK. HADİ SİZ DE BUYRUN ..

YOK, BİZ O İŞİ GÖRÜP GELDİK ...

GÜZEEL...ETRAF ÇOK KARANLIK RAHAT BİR İŞ OLACAK ...

SEN BENİMLE ALAY MI EDİYOSUN HAKAN YA! YATIM VAR DEMİŞTİN ...BU DÜPEDÜZ ÇEK-YAT...

ÇEK-YAT MEK-YAT... YAT İŞTE ... YEMİN ETSEM BAŞIM AĞRIMAZ...

BİR HASTAM ÖLÜRKEN BİŞEYLER DEDİ...ÇÖZMELİYİM ONU... ŞİMDİ NEYDİ?. EŞHEDÜÜ...EVET... SONRA? ÖNEMLİ OLABİLİR...

OKUTTUK, DOKTOR YAPTIK AMA ŞU OĞLANA YETERLİ DİNİ EĞİTİMİ VEREMEDİK SUÇ BİZİM...

AA YAŞASIN .!. ELEKTRİKLER GELDİİ .!.

BİRİSİ GELMİŞ. HOŞ GELDİN KULÜBÜMÜZE KARDEŞ... HADİ SOYUN... ARAMIZA KATIL...

ŞİMDİ DE GORDÜNNÜ'YÜ ÇALAYIM MI HA?. ÇALAYIM MI?..

HİŞŞ! GELDİ OLUM ... HERİF GELDİ !

HUOOP... SANATÇI GELDİ...ARKANDA ...

KAÇ, KAÇ...

GEL OTUR YERİNE!

canbarslan @superonline.com

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Behiç Pek

...FEYZİ ÖZŞAHİN feyzi@leman.com.tr

O BİR MORON DEĞİL BİR ŞEKİLDE

Yazan: Haybeci Şensoy

Irak ve Saddam. Biri, güneyinde sınır ilimizden hayli can damarlarıyla bağlantılı, öteki ise onun despot yöneticiliğinden illallah demiş bir millet.. Neylesin sayın Bush'un boynu kıldan bükük mazlum Amerikası? Şimdi, siz siz olun, bir de kendinizi Ceyar WW Bush'un yerine koyun bakalım! Nedir mi? Kolay değil...

Bu bağlamda ne diyor? Ben gel saraylarım açayım, sen gir gel Bush'a diyor bunu.. İster denetçilik yap. Bush demiyor bunu Saddam'a, Saddam kendisi söylüyor BM'ye hem de.. Ama işin altından hayli akarsu gitmiş. Kimle diyor? Ben Amerika'nın kız arkadaşıyla evlenecem diyor. Meksika'nın öz oğlu bunu diyen..Öbürü de basın sözlüsü Condolezza hanım. Bu noktada ABD yönetimi çok çok son derece haklılık ediyor. Ne demiş? "Sezan öldür, ama hakkını yemeden gelme" Onun için bize de sayın Bush'a köstek çıkmamak düşer. Destek yapmamak değil!..

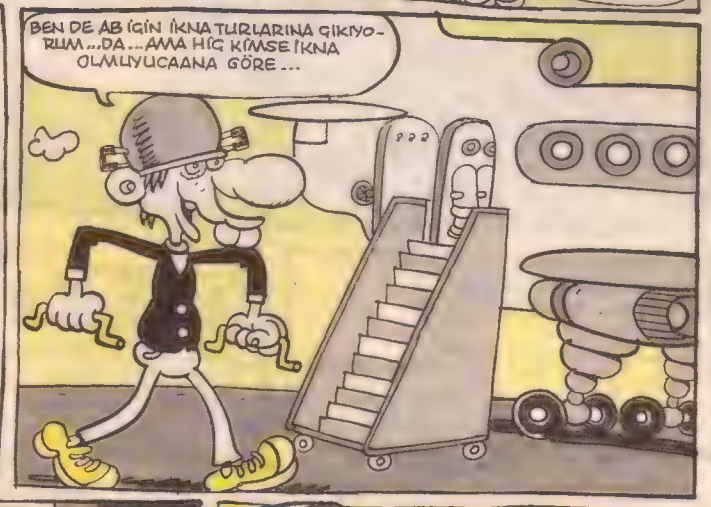

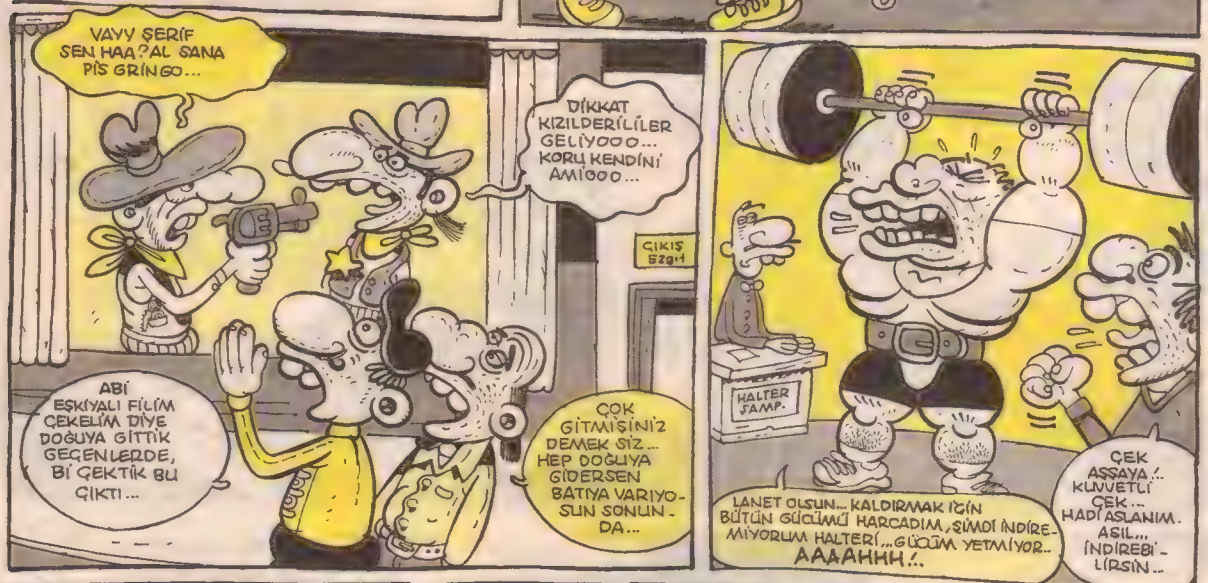

behicpek@leman.com.tr

BERİVAN KAFKA'YU

Daha henüz uyanmıştım. Bir duş alıp kahvaltımı hazırlamaya başlamıştım ki kapımın zili çalındı. Pek oralı olmadım. Afyonum patlamadan kapımı pek açmam. Beni o halde kimsenin görmesini istemem çünkü. Ama gelen kimse çok ısrarlıydı. Bu defa kapıya vurmaya başladı. Resmen yumrukluyordu. Durumun ciddi olduğunu anladım. Perdeyi hafifçe aralayıp gelenin kim olduğunu görmeye çalıştım. Resmi giyimli bir karakol polisi elinde bir takım dosyalarla kapıma can havliyle yumruklar atıyordu. Bu adama, **beni biraz bekleyin, çayımı içeyim, afyonum patlasın, sizinle öyle görüşeyim**, demek yersiz olacaktı... Hem Türk polisinden ne kadar kaçılabilirdi ki... Bir yere kadar kaçılabilirdi, sonra işte böyle sabahın köründe insanı daha afyonu patlamadan yakalarlardı...

Kapıyı açıp, polise, **buyurun kimi aramıştınız, bir yanlışlık olacak herhalde**, diyemeden onun, **Cezmi Ersöz burada mı oturuyor**, sorusuyla karşılaştım...

Ne cevap vermeliydim... **Tanımıyorum o kişiyi**, desem, bana ayıp olacak. **Evet, o benim**, desem, bu da pek akıl karı değil... Kimsenin kendinden bu kadar emin olması doğru değil çünkü. İnsan kendisini tanımak için yıllarını harcıyor da yine de tanıyamıyor. Benimle yapılan söyleşilerde en çok korktuğum sorudur bu, ki genellikle de ilk soru olur: "**Cezmi Ersöz kimdir?**" Bu soruyu duyar duymaz, her defasında, **eyvah, yandık**, derim içimden, **şimdi ben ne diyeceğim**... Bu soruyu atlatmanın en iyi yolu, **bakın benim çok iyi bir arkadaşım var, size onu anlatayım, onu sizi anlatırken, siz beni daha iyi tanıyacaksınız,** demek olabilir... Ya da şöyle bir yöntem izlenebilir: "**Beni bana siz anlatır mısınız; sahi kimim ben; yani bunu yaparsanız beni öyle mutlu etmiş olursunuz ki, size minnettar kalırım...**"

Bütün bu iç diyaloglar yıldırım hızıyla geçiyordu aklımdan. Ama biraz dalgınlaşmış olmayım ki, polisin kapımın önünde sabırsızlıkla beklediğini fark ettim. **Siz Cezmi Ersöz, değil misiniz kardeşim?** Yalan söylemek çare değildi ve şu an beni kurtaramazdı. Ben de polise en doğrusu söyledim: **Bazen...**

Polis afallamıştı: "**Ne demek bazen... O musunuz, değil misiniz kardeşim, işimiz var, bizi oyalamayın...**"

"**Bazen tamam, bu benim diyorum. Bazen öyle yabancı oluyorum ki kendime, bu ben olamam , diyorum. Biliyorsunuz şair Arthur Rimbaud, ben bir başkasıdır, demiş... Öyle doğru söylemiş ki... Hem insan ne zaman kendisi olabilir ki? Duruma göre değişiyor. Aslında memur bey, insan kendisini bulunca bir daha bırakmamalı, ona sımsıkı sarılmalı. Ama işte sorun insanın kendisini bulması. Ben bazen sabaha kadar uyumam, kendimi beklerim. Bir gelse derim, bir gelse, ona bir sarılsam, bir daha asla onu bırakmam...**"

Polisin artık beni dinleyecek tahammülü kalmamıştı. Beni hafifçe itip içeri girdi...

"**Kardeşim bazen ya da değil, yani birkaç dakika ifadenizi alıp gideceğim... Büyütülecek bir şey değil bu... Felsefenin lüzumu yok...**"

Polis rahat tabii, ondan ifade alınmıyor. İnsan zor durumda kalınca felsefeye sarılır. Benim başka neyim var ki... Bir de küçük bir köpeğim var. O da benimle yaşamaya başladığından beri tuhaflaştı. İki de bir gözlerini gözlerime dikip dakikalarca bakıyor. **Sen kimsin, ben kimim, biz burada ne arıyoruz, ne bekliyoruz, hayatın bir anlamı var mı**, diye soruyor sanki bakışlarıyla...

Polisi salona buyur ettim, ama yine de hareketsiz, kapının önünde dikilip duruyordu. **Buyurun salona geçin**, diye üsteledim; ama yerinden kıpırdayamıyordu...

"Köpeğinizi çekebilir misiniz? Ben köpekten çok korkarım..."

Koskoca bir Türk polisinin küçücük bir köpekten korkmasını hiç yadırgamadım. Hatta rahatladım. Üzerinde üniforması, belinde tabancası olmasına rağmen köpekten korkuyorsa polisin de bizler gibi bir insan olduğunu, insan olduğu için de insanın halinden anlayabileceğini geçirdim aklımdan... Baktım yine felsefe yapıyorum, hemen toparlanıp hayatın basit gerçeklerine zorla fırlattım kepdimi. Köpeği arka odaya gönderip mutfağa geçtim. Polise ve kendime çay doldurdum...

"Hangi konuda ifademi alacaksınız? Şikayet nedir?"

Polis çayından birkaç yudum aldıktan sonra, dosyadan birkaç resmi kağıt çıkarttı. Şöyle bir göz gezdirdikten sonra: **"Siirt'te yaptığınız bir konuşmada, kızım olursa adını Berivan koyacağım, demişsiniz... Bu sözünüz yüzünden Cumhuriyet Savcılığı sizin için soruşturma başlatmış. Ne diyeceksiniz, böyle bir şey dediniz mi?**

Evet, dedim, **ama bunda ne var ki..."**

Savcılık öyle demiyor ama, niçin böyle söylediğinizi öğrenmek istiyorlar...

Hadi gelin de bu durumda felsefenin o karanlık derinliklerine inmeyin. Oraya saklanmayın. Ama şu var ki felsefenin karanlıkları bu ülkenin mahkemelerinden, kanunlarından, savcılarından ve bu devasa saçmalıklardan daha aydınlıktır...

"Ortada bir niyet var, ama henüz bunu gerçekleştirmedim."

Ne niyeti, diye sordu polis...

"Kızımın adını Berivan koyma niyeti..."

"Ama olursa koyacaksınız... Sorun burada... Savcıyı bu konuda ikna etmeniz gerekiyor..."

Saçmalık karşısında yapılacak en büyük hata öfkeye kapılmaktır. Aslında öfke felsefe eksikliğinden kaynaklanır. Böylesi durumlarda hayatın saçmalığına karşı felsefenin içinde büyük bir kıta kadar yer kaplayan saçmalık felsefesine sarılmak gerekir. Demir demiri, saçmalık saçmalığı keser...

"Evet, itiraf ediyorum. Berivan ismini seviyorum. Söylenişi kulağa çok hoş geliyor. Müzikal bir tınısı var. Ama hayat rastlantılarla dolu. Belli mi olur, ilerde bir gün karşıma kulağa çok daha hoş gelen başka bir isim çıkar, o zaman tercihim değişir. Aslında beklemek gerekir..."

Polis elinde kalem, kulağını ağzıma doğru yaklaştırmış, gözlerini kül yutmaz bir ifadeyle kısmış, suçumu ne zaman kabulleneceğimi bekliyordu. Ama ben konuştukça bundan birtürlü

emin ola
sabırsızlı
Neyi
bir ses to
Ses to
biraz önc
layınca h
Ben d
ğına doğ
"Kızın
sin... Ba
farklı b
tehlikeli
gelip ya
koyarsa
Polis b
ni dikkat
dektif ha
ne dönd
kağıda b
larını ald
ğimi kap
yazdım,
cılar anl
ler, dedi.
Polisi k
iyi gün
doymam
diniz mi
özgürlüğ
deyiverdi
"Hang
asıllı ror
"Aran
"Aran
venlik M
Bence h
şacağını
Polis
ama boz
emin bir
olursa o
dan kaç
bakmada
Polisin
doğruyu
O gür
da **Yaşa**
tan, Şan
kemizin
mı İstanb
rörle Mü
yargılanı
natçı dos
mızı atıp,
yargılay
atın, diy
dimizi il
buren b
almak iç
Salon
natçılar,
etkili ve
Kimisi bi
misi geç
ramanlar
duruşma
rak savu
Sıra
Günşira

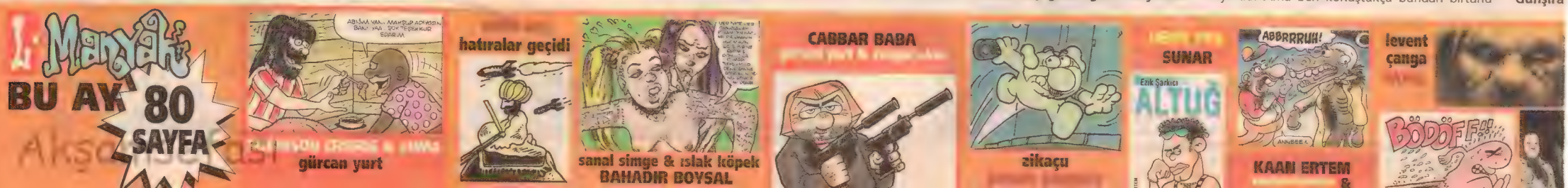

ARIYOR

nıyor, emin olabileceği anı büyük bir
a bekliyordu.
eklemek gerekir, diye sordu gizemli
uyla.
u bir an için bana ürkütücü gelse de,
onun köpeğimden korktuğunu hatırmen toparladım kendimi.
onun gibi gözlerimi kısıp, ağzımı kulaı yaklaştırarak:
ın olmasını... Hele bir dünyaya gelkalım ne olacak. Belki çok daha isim gelebilir aklıma. Çok daha . Berivan'dan bile... O zaman bana varabilirsiniz, bu ismi koyma da ne koy, diye... İsim isimi aratır."
aktı olacak gibi değil; vazgeçti gözlerie kısıp beni dinlemekten. O gizemli denden sıyrılıp yine o karakol polisi hali. Rahatlamış gözüküyordu. Önündeki şeyler karaladı, çayından son yudumDosyasını toparladı. Göz ucuyla köpettığım odaya bakarak, **ben ifadenizi biraz karışık oldu ama, inşallah savr, bana müsaade, çay için teşekkür-**

apıya kadar geçirdim. Elini uzattı, tam, **er,** diyecekken, saçmalığa yeterince olacağım ki, **Kafka'yı yakalayabil-**diye sordum... Tam kapıdan çıkacak ve ne kavuşacaktı ki, **hangi Kafka'yı,** sıkıntılı bir ses tonuyla.
i Kafka olacak, Franz Kafka, Çek ancı..."
yor muydu?"
maz olur mu... İstanbul Devlet Güahkemesi aylardır kendisini arıyor. la bulunamadı. Siz Berivan'la uğraza onu yakalamaya çalışın..."
Kafka'nın kim oluğunu çıkartamadı, ıatuya vermemek için ve kendinden tavır takınarak, **merak etmeyin kim sun er geç yakalanır, kimse kanunmaz,** deyip, kaçar adım ve arkasına n uzaklaştı evimden.
aklını karıştırmak için değil, gerçekten öylemiştim. Kafka aylardır aranıyordu.. kü duruşmayı unutamıyorum. Araların- **Kemal, Orhan Pamuk, Ahmet Alar Yurdatapan, Nilüfer Göle** gibi ülanınmış bir çok sanatçısı ve bilim adaul Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde Teadele Yasası, yani meşhur 8. maddeyle ordu. Bu maddeden yargılanan bir saumuzun yapıtının altına hepimiz imza- **bu sanatçıyı yargılıyorsanız, bizi de n, onu hapse atacaksanız, bizi de** rek **bir anlamda mahkemeye kenbar etmiştik. Ve mahkeme de mecze de dava açmış ve ifadelerimizi n bu duruşmaya çağırmıştı.**
a büyük bir medya ordusu vardı. Sabilim adamları bunu fırsat bilerek çok dikkat çekici savunmalar yapıyorlardı. anısını anlatıyor, kimisi şiir okuyor, kihişte özgürlük mücadelesi vermiş kahanarak savunmasına başlıyor ve bu ın birgün tarihe geçeceğini vurgulayamasını bitiriyordu.
yuncu ve tiyatro yönetmeni **Mahir** 'a gelmişti. O da boş durur mu... Son derece etkili ve teyatral jestlerle **Franz Kafka**'nın **Dava** adlı romanından bir bölüm okuyarak başladı savunmasına: **"Siz kim oluyor da bizi yargılıyorsunuz? Bu mahkemenin anlamı nedir? Siz önce kendinizi yargılayın. Nedir bu oyun? Son verin artık bu saçmalıklara... Nedir bu soytarılık?..."**

Salonda çıt çıkmıyordu... Bütün kameralar **Mahir Günşiray**'a dönmüştü. Yüzünde flaşlar patlıyordu. Mahkeme heyeti son derece şaşkındı. Kısa bir sessizlik oldu. **Günşiray** romanın o bölümünü bir daha okudu. Çok etkilenmiştik savunmasından. Mahkeme başkanı hakim öfkeyle susturdu **Mahir Günşiray**'ı: **"Ne demek istiyorsunuz siz?... Biz burada oyun mu oynuyoruz?.. Siz şimdi bize soytarı mı demek istiyorsunuz?"**

Salonda kısa bir dalgalanma olmuştu. Kimse hakimin bu denli öfkeleneceğini hesaplayamamıştı. Belli ki soytarı sözcüğü hakimin çok ağrına gitmişti. Yüzü hiddetten kıpkırmızı, iki de bir aynı şeyleri tekrarlıyordu: **"Biz burada oyun mu oynuyoruz... Ne demek soytarı? Bu mahkemeye düpedüz hakaret..."**

Yaz kızım, dedi hakim önünde oturan zabıt katibesi kıza; **sanık Mahir Günşiray mahkeme heyetine hakaret etmiştir..**

Mahir Günşiray hakimin öfkesini biraz olsun yumuşatmak için söz hakkı istedi. Hakim, **evet, konuşun,** anlamında bir hareket yapınca, sanatçı kendisini şu söylerle savundu: **"Söylediğim sözler bana ait değildir. Franz Kafka'nın Dava adlı romanından bir bölümdür. Mahkemeye hakaret kastım yoktur..."**

Hakimin öfkesi dinecek gibi değildi. Önündeki dosyalara elinin tersiyle vurarak, **Kafka mı, o mu demiş bize soytarı diye; kim bu Kafka, ne hakkı var yüce mahkemeye hakaret etmeye,** diye bağırdı...

Mahir Günşiray biraz şaşkın, ama çok da tedirgin bir sesle: **"Ünlü romancı efendim. Franz Kafka..."**

"Nerede yaşar bu adam?..."

Salondan, **yaşamıyor, öleli çok oldu,** gibi sesler yükseldi, ama hakim duyacak gibi değildi. Duysa bile öylesine öfkeliydi ki öldüğüne inanmazdı zaten... Sinirli bir şekilde zabıt katibesi kıza yine dönerek: "**Yaz kızım, Kafka adlı şahıs derhal bulanacak, mahkemeye çağrılıp ifadesi alınacak..."**

O günkü duruşma böyle bitti, ama **Kafka** hala bulanamadığı için dosya hala kapanmadı... **Kafka** bulunup, Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde ifadesi alınır mı bilemem; ama bulunursa ve ifadesi alınırsa felsefenin içindeki o büyük saçmalık tarihine yeni altın sayfalar ekleneceğinden kuşkum yok... O altın sayfaları okuyarak doğmamış kızımın adını **Berivan koymamın doğru olup olmayacağını öğrenebilir miyim** dersiniz?

Not: Ne yazık ki, bu hikayede anlatılan bütün olaylar tamamen gerçek ve yaşanmıştır.

cezmier@leman.com.tr

* Irak'ta savaşa hayır!
* Tiyatrooyunevi. **UNUTMAK** 10 Aralık Salı saat 20:30 Yöneten: **Mahir Günşiray.** Fransız Kültür Merkezi-İstanbul. Rezervasyon: 0212 - 251 60 60.
* **"Yine Seninle Geldi Hayat"** adlı kitabım Gendaş Yayıncılık'tan çıktı.
* Her Perşembe gecesi, saat 22.00-23.00 arası **Yön FM**'deyim. Marmara Bölgesi'nde **96.60** frekansında, diğer bölgelerde ise **Show TV** üzerinden **7.74** ses frekansından dinlenebilir.
* **İzmir.** 13 Aralık Cuma günü saat 16:00-19:00 arası **Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Kütüphanesi B Amfisi**'ndeyim.
* **İzmir.** 14 Aralık Cumartesi günü saat 15:00-18:00 arası **Karşıyaka**'da **DIGIL Kafe**'deyim.

AYRICANA...
CAN BARSLAN'dan dedektif sanlı
ASLAN ÖZDEMİR'den teknecan
KADİR YILMAZ'dan alplerin....
MAHMUT TİBET'ten şekerpare
METİN FİDAN'dan ediz
GÜNERİ İÇOĞLU'ndan dumurlar
ATİLLA ATALAY'dan eray
ödüllü nefis bulmaca
ÇIKTI

Kırık Leblebi

SUAT ÖJKAN

kirikleblebi@leman.com.tr

Nihat Genç

PERİ

Çok yoruluyorum, arada bir dinlenmem lazım, bazen, günübirlik, basit, sohbetvari, sıradan ve ucuz hikayeler de yazabilmeliyim. Aylardır beklediğim Nisan gelmişti, içim içime sığmıyor. O günler soğuğun zindanından kurtulmuş gibi, özgürlüğü arıyor insan. Bahar uçurur. Çünkü yolunu çok özleriz. Yazmayı, çalışmayı bırakmak. Çıkıp gezeceğim. Çalışmaktan akıl hastanelik olmuşum. Zihnim davranışlarım birbirine yapışıyor. Tam sürmenaj. Bir hareketi, duruyor, üç-dört defa tekrarlıyorum. Dur, dedim, kendime.

Dışarda hafif yağmurlar. Kahraman bir hava. Bomboş gezeceğim, bu ne bereketli mutluluk. İstanbul'dan kıramayacağım bir arkadaşım telefon etti. Beni seven, tanışmak isteyen bir kız varmış, bana uğrayacakmış, telefonumu, adresimi verebilir miymiş. Başımdan savmak için ver ver, dedim, beş dakika ayaküstü konuşuruz..

Kapıya çıkar çıkmaz, önüme pat diye lüks bir araba çıktı. İçinden şen şakrak, deli dolu bir kız. Arka koltuğunda bir süs köpeği. Adı Peri'ymiş, ne perisi, küçük şeytan. Hiç sevmem. Bu biçimsiz köpekler acı verir bana.

Kapıcımız sokağın değnekçisi, yağlı bir müşteri bulmuş gibi sevinerek koştu, parketmesine yardımcı oldu. Kız da, kız, neşenin her rengini taşıyor, hani lokum denir ya. Parmağında ağır pahalı yüzükler. Dudakları, nasıl anlatsam. İşlemeli pantolu, gözleri nemli yeşil, göğsü açık, memeleri mermer yumurtalar. Buza konmuş şeftali. Yanakları ateş buğusu. Bluzu pembe, hoş renkler, hoş kız.. Sıcaklık saçıyor!

Arka koltuktan köpeğini kucağına aldı. Non-stop cilve.. Daha arabadan iner inmez tizli bir çığlık attı: "Aaaaa, Nihat Genç sizsiniz, inanamıyorum, sizsiniz!".

Peygamberler bu durumlarda ne yaptılar? Ay inanmıyorum sen Napolyon'sun.. Ne zor durum. Yoksa onlar da, gururun dokunulmazlığını hemen kaldırıp, baldız baldan tatlıdır deyip, yumuldular mı?

Arı vızıltısı gibi, gözkapakları kıpır kıpır. Terliksi topukları kaldırımda şık şık peşimizde, köpeği de patileriyle tempo tutuyor... "Sizi ablam çok sever, bayılır size...", "Aaaa, inanamıyorum, Nihat Gençle yolda yürüyorum.."

Kahraman bir yazar olmak kolay değil, hadi gel de karakterini bozma. Pır pır uçuyor gibi konuşuyor. Başıma ağrı gibi, koyu bir ağırlık girdi, nerden çıktı bu kız!

Gitti güzel gün, ne bok yedim, şöyle ayaküstü birkaç nazik kelimeyle savsam başımdan.. Evin karşı sokağında bir kafe.. "Şöyle oturabiliriz beş dakika" dedim.. Cadı gibi sinirlendi: "Neeee, beş dakika... ta nerelerden geldim.. beş dakika!"...

Beş dakikamdan utandım, "hayır, yanlış anladınız" demeye kalmadı, kafeyi hiç beğenmedi, iğrenir gibi: "ıııı, buraya mı oturacağız!"

Gevşek olmamalıyım, bencil de davranmamalıyım, ama, çiğnenecek kadar alçakgönüllü de olmamalıyım, hemen oturdum.. O ayakta: "Sen hep böyle inatçı mısın, başka yer yok mu?"..

Dili bir karış. Allahım, günahım ne. Zihnimden hızla bir yalan arıyorum, defetmek için. Bir daha yüzümün tam ortasına tatlı tatlı bakıp, köpeğini sever gibi: "Aaaa, inanamıyorum, Nihat Genç'le oturuyoruz!".. Peri, içeri dışarı her yeri kokladı geldi...

Şımarıkça ağzında kelimeleri şekerleyip, dudağının ucuyla emerek: "Arabamız var, her yere gideriz! Beni zorla oturttun buraya. Sakın beni satmaya çalışma.." ve yine sevindirik: "Aaaa, inanmıyorum, Nihat Genç'i azarlıyorum!"..

Keşke bu neşe bende olsa, Nihat Genç'i ben gidip görüp, sevinsem. Kız, birden dudağını çocuklar gibi abartılı büküp: "Aaaaa, sen benim yüzüme hiç bakmıyorsun!".. Dudağını darılmış gibi bükerek: "Sevmedin beni.. mıııımm, sevmedin, anladım.. sevmedin beni!"...

Ne geçmişimde oldu böyle bir kız, ne geleceğimde olacak, ama bu arayerlerde bol bol karşılaşırız. Bunlardan şehrin kaygısız yüksek tepelerinde köpük köpük bolca olur ve şehir bazen üstümüze kusar.. Ben bunların karikatürlerde kaldığını sanıyordum. Bana sinirlendi, acısını Peri'den çıkarıyor.. "Peri buraya gel"... "Peri kaybolma!".. Sonra peşine, tutup yakalıyor, başına başına vuruyor köpeğin, sanki beni dövüyor! Birden nasihata başladı: "Konuşurken bir kerem insanların yüzüne bakacaksın. Ben hep insanların gözlerine bakarım, insana saygıdır bu. Değer vermektir!", yine tiz bir kahkahayla: "Aaaa, inanmıyorum Nihat Genç'e karşı konuşuyorum!"..

Akşamsefası

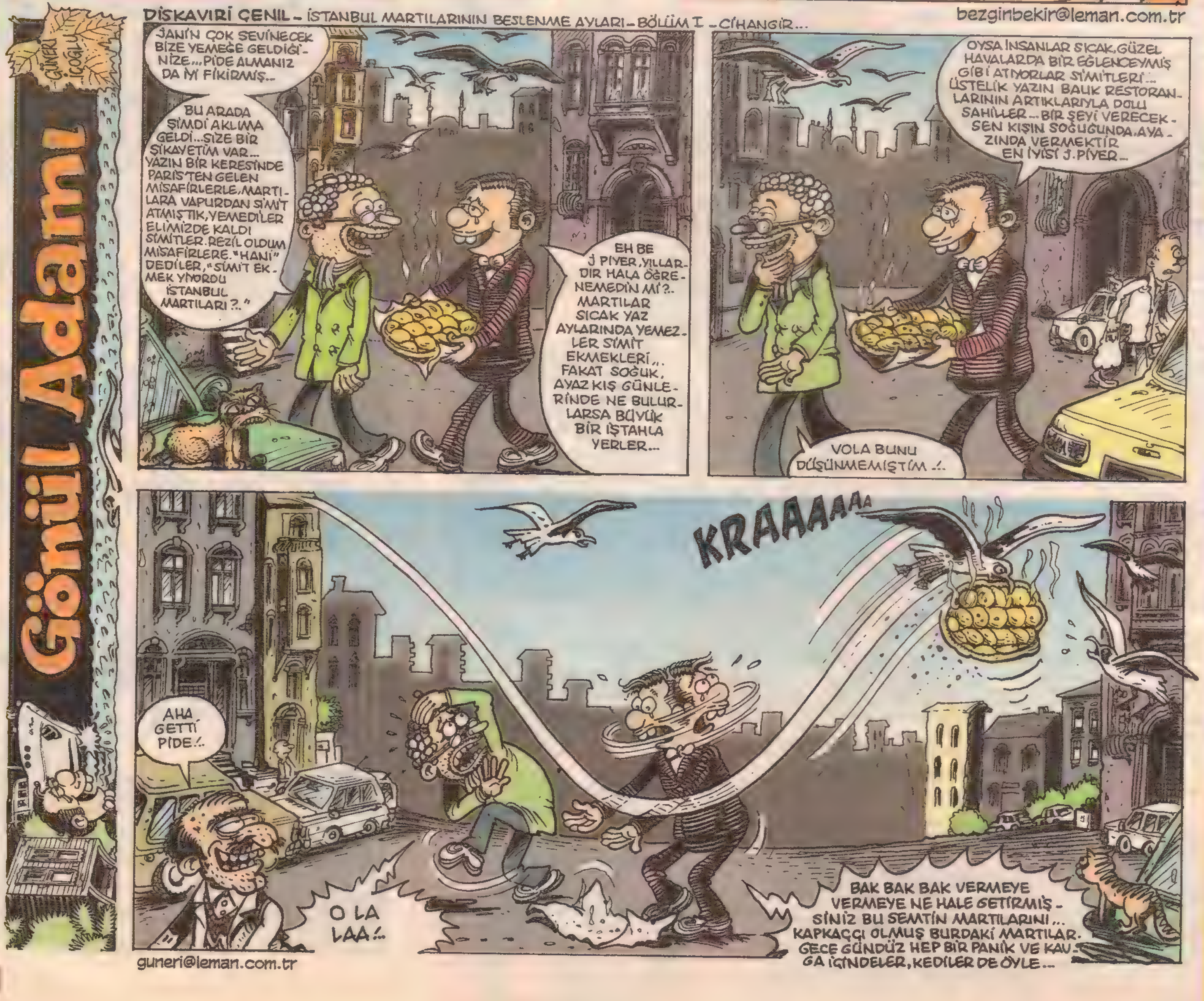

Bu aptalların milyonlarca çeşidi var, ama bana en acıklısı çıktı. Bu tür kızları .ikip atması için, yanımda iki tane Pötürgeli hamal gezdireceğim, parça parça düzsün bunları.

Ben hiç sormadım, seyahatlerinden, annesinin pırlantalarından söz etti, birden konuşmasını kesip mızmızlandı: "Mııım, sen benim yüzüme bakmadan konuşuyorsun!".

Kurtulmak, vakit kazanmak için tuvalete kaçtım, burada uygun bir yalanı hemen düzenlemeliyim. Tuvaletten çıktım, kapıda, o da gelmiş, kucağında Peri.. "Aaaa, bugün heryerde Nihat Genç'i görüyorum!".. Devamla: "Çok güzel espri yapıyorum, bende daha neler var!"..

Esir kaldım. Ne söyleyip, sepetlesem. Yüzümde zoraki, sahte bir tebessüm. Yüzümü, yanımıza kadar uzanmış süs ağacının yapraklarına, kapıda bekleyen ve Peri'yle oynayan garsonlara doğru çeviriyorum. Yine dudağını nazlanarak büktü: "Siz beni sevmediniz, ben gidiyorum.. Ben çok hoş kadınım. Ne olur siz de rahat olun. Beni bütün arkadaşlarım hoş bulur... Rakı sever misin, sizinle hep rakı içmeyi hayal ettim!"..

Işıl ışıl, şıkır şıkır ve pırıl pırıl konuşuyor: "Mahkeme suratlı herifleri sevmem. Ödüm kopar. Benim sevdiğim adam, esprili olacak.. Kültürlü olacak.."

Sıkıntıyla avcumla sık sık yüzümü sıyırıyorum. Yine ne ayıp ettim. "Siz beni sevmediniz, ablama söyleyeceğim, o çok aksi bir adam, çok gergin, iki dakika oturamadı, okuma o adamı, çekilmez bir adam o!"..

Sonra benim sakallarımı sıvamamı taklit ederek: "Ne böyle yapıyorsun, bayanların karşısında böyle yapılmaz..", sonra, kollarımın nerede duracağının talimatını verdi: "Şöyle dursunlar, bak burada!"..

Aptalların neşesini çok gülünç buluruz ama, bizim de neşemizin önemli parçasını bu gülünçlükler oluşturur. Biraz önce, gideceğim lafı.. Sevindim, ayağa kalktım, o tınmadı bile.. Oturduğu yerden: "Bana sormayacak mısın, ne iş yapıyorum. İnsanlar bir kerem, karşılıklı oturunca tanışırlar. Birbirlerinden, geçmişlerinden söz ederler. Hadi önce sen başla!"

Tam anlamıyla sürmenajım. Ağzından çıkan her kelimeye takılıyorum, on defa içimden sen başla lafını takıntıyla tekrarlıyorum. Eziyet, duruşu, konuşması, tam bir azap. Gerçek bir psikolojik işkence.

Susmuyor: "Ben bakımlıyımdır. Bakımlı erkekleri severim. Parmaklarını gösterip, "insan kendine çok bakmalı, bak nasıl, çok güzel değil mi?..".. Gösterdiği yere, tırnaklarının ta içine baktım.. "Siz de çok sevdiniz değil mi, ablama söyleyeceğim tırnak rengime bayıldı Nihat Genç!"...

Bir daha sağlıklı bir adam olabilir miyim artık. Gizlenmiş ve bastırılmış sıkıntılarım cinler gibi fırladı, kızın her lafı bozuyor beni. Masaya kadar uzanmış süs ağacının yapraklarını o uzun cansıkıcı boşlukta okşuyor, oynuyorum. Çok ayıp birşey yapıyormuşum.. Oynadığım yaprakları elime vurup fırlattı. Yüzümü okşayarak: "Aaaa canım çok korktu, oyna, birşey demiyorum.. Anladım sen çok romantiksin!"..

Cansıkıntısından dirseğime kadar gömleğimi çıkartıp, dirseğimin tam ucundaki buruşuklukları sıkıp, kırışıklıklar içinde tuhaf yüzler, öcü suratlı desenler yapıyorum. Yine vurdu elime: "Edepsiz! Sen hep bir yerinle mi oynarsın!".. Korkarak, gömleğimi hızla koluma çektim.

Kalk git diyorum kendime, neden bir mengene gibi sıkıyorsun kendini, neden çekingensin, kendimi ilkokulda derste gibi hissediyorum, donuma bile işesem, zilin çalmasını bekliyorum...

Bir genç çocuk "masanıza oturabilir miyim" dedi, bir kurtarıcı gibi gördüm, buyrun, buyrun.. Lafı derinden çevirip, korkularımın balon gibi patlamasına izin vermem, düzgün bir konuşmayla korkularımı yeniden yönetebilirim, hızla nutka başladım..

"... Ben de, evet, ben de bugünkü yazarları sevmem, üzülme, Türk Edebiyatının en büyük yazarı Refik Halid Karay'dır. Onun, İnkılap Yayınları'ndan çıkmış Gurbet Hikayeleri eşsizdir, cümleleri onun kadar sağlam, akıcı, muhteşem düzenlemiş başka yazarımız yoktur. Günümüz Türkçesine tam uyarlanmadığı için canınız sıkılır, ama çok başarılı uyarlamalar var, yani, edebiyatımızdaki bütün eserleri yarıştırsak birinciliği Refik Halid'in Gurbet Hikayeleri, Memleket Hikayeleri alır. Okuduğunuzda edebiyatın ne olduğunu anlarsınız!"..

Genç çocuğun masaya kaynak olmasına sinir oldu, uzun cümlelerim, başından aşağı dökülen kızgın yağ, kızgın katran gibi canını yaktı, çok hoşuma gitti, uzattım..

".. bakın, Zeki Müren eşsizdir."

Bizim kız, nihayet tanıdık bir isim bulup "aaayy bayılırım" diye çığlık attı. "Hayır, sizin tanıdığınız Zeki Müren'den bahsetmiyorum. Siz 1965'den sonraki Zeki Müren'i tanıyorsunuz, gergedan gibi böğüren, sesi yorulmuş. Yokuş tırmanan. Gazinolarda

pespayeleşmiş Zeki Müren'in sesi o, alalade bir sanatçıdır, fazla özelliği yok. Zeki Müren'in ilk gençlik yıllarında radyoya okuduğu parçalar inanılmaz. Şöyle anlatayım, cumhuriyet döneminde mimaride, tiyatroda, şiirde, ortaya koyduğumuz tüm sanat eserleri içinde bir yarışma yapsak, en eşsiz, en harika olan hangisi desek, birinciliği Zeki Müren'in gençlik yıllarında radyoya okuduğu bu şarkılar alır. Sesi eşsiz parlaklıkta. Sakin söyleyişi.. Gerçek bir pırlanta. Tüm sanat çabalarımız içinde ortaya koyulmuş en büyük sanat harikamız.."

Nasıl uslu, sadık dinliyor. Dudaklarındaki işve düştü. Gözleri derinleşti. Yüzüne sessizlik oturdu. Yüzünde öksüz bir ifade. Çok acıklı bir hali var. Kimbilir hayatı boyunca düzgün bir konuşma dinlememiş. Yüzündeki neşe kaybolup, malaklaştı, bir öküz gibi yanakları sarktı. Konuşmaya girmeye cesaret edemiyor. Yüzü ağzı, dudakları, konuşmaya, tartışmaya dair hiçbir ateşi tanımıyor. Etindeki dirilik kayboldu, baygın ve kokmaya başlamış bir balık. Şimdi sohbeti kendine getirsem, yeniden dudakları sevişir, öpüşür gibi ateşle dolacak..

Kızı susturdum, lafı gereksiz yerlere zoraki uzatıp, onu masadan tamamen soğutabilirim..

"...Bakın Türk aydınlarının zekası üzerine bir çalışma yapabiliriz. Mesela, herkes 'kamusal alan' üzerine bir yazı mutlaka yazdı. Çok tartıştı. Kamusal alan hakkında bilgileri olmadığı ortaya çıktı. Felsefe ve tarih okumamışlar. Özel alan, ev, hela, özel mülk dışında alanların tümü kamusal alandır, kahve, hamam, sokak."

Gül gibi kız ne hale geldi, kucağına Peri'yi aldı, zavallıyı nasıl tokatlıyor. Şimdi o aşırı gergin, gülünç, tuhaf ne çok bozukluk sergiliyor. Rahatlık maskesiyle gizlediği acıklı halleri şimdi bubi tuzağı gibi elinde patlıyor. Daha beter olsun. Şimdi, felsefenin en derin tabakalarına dalıp, kelimelerin sert, buz gibi, korkunç rüzgarıyla işini bitireyim..

"...Ancak, devlet ve bu yazarlar, kamusal alanı laiklik çerçevesinde kullanıyor. Buradaki kamusal alan iki türlüdür. Devlet hizmetinin yapıldığı yerler iki türlü. Birincisi, halka açık, halka dönük, devletin temsil edildiği ortak alanlar. Mesela, doktor, yargıç, öğretmen halka karşı kamusal alanda hizmet yapar, devleti şahıslarında temsil eder. Devletin temsil edildiği bu yerlerin bir anlamı da, buralar dışarıdan görülen yerlerdir. Yani, bizler, devlet diye, bekçiyi, doktoru, yargıcı görürüz. Devlet protokolleri de böyledir. Ancak, halkın dışardan görmediği kamusal alanlar da var. Diyelim, Enerji ve Sanayi Bakanlıklarının mühendislerinin odaları, atelyeleri. Halkla yüzyüze gelmezler. Halkla karşı yüzyüze devleti temsil etmezler, buralar devletin özel alanları.

"..Devlet, başörtüsü kamusal alanda kullanılamaz diyorsa, bu düşüncesinin kökü, milli devletin tartışıldığı Fransız İhtilali'ne uzanır. Kilise, sadece kendi dininden çocuklara hayırseverlik yapıyordu. Burdan çıkan şefkati de kendi dininin manevi bilançosuna yazıyordu. Jakobenler iki şekilde buna karşı çıktı ve kamusal alan tartışması burda başladı. Birincisi, devlet, cins, mezhep, ayrımı yapamaz, hizmet herkese götürülür.

İkincisi, hristiyanlar, hizmeti, inançlarının maneviyatı kazansın diye yapıyordu. Jakobenler, devleti temsil edenlerin falan mezhebin, dinin çıkarlarına yönelik, şefkat, merhamet gösteremeyeceklerini iddia ettiler. Yani, öğretmen, yargıç, doktor, başını kapatırsa, bunun anlamı, yaptığım bu iyilikler müslümanlığımın bir göstergesi, demeye getirir. Devlet bunu kabullenmez. Hizmeti tamamen soyutlaştırmak için, devlet adına hizmet edenlerin şeklini, kıyafetini "üniformalaştırır". Ve devlet, halka hizmette, halka eğitimde, halkı yargılamada, halkı karşıladığı bütün alanlarda değişik imalar taşıyacak bütün şekilleri bu üniformayla yokeder, devreden çıkarır. Bu dinsizlik değil, amacı şudur. Devlet vergiyi her yurttaştan ayrımsız topluyorsa, bu vergilerle verilecek hizmetler de ayrımsız götürülmeli."

Kızcağız gerçek bir uçurumdan düşmek, atlamak üzere, kelimelerin uçsuz bucaksız labirentinde kaybolmak üzere, artık o eski neşesini bulamayacak.. Yavan, donuk bir bozkır çalısı artık o... Hızımı kesmemeliyim...

"..Bugün devletin büyüklüğü inanılmaz, yüzbinlerce daire, bu mekanları özel, kamusal diye düzenlemek elimizde. Halkla hiç karşılaşmayan, halka dönük, yüzyüze hizmet yapmayan bütün alanlar pekala kıyafet serbestisine açılabilir. Bu yurttaşlar için de önemli. Çünkü birçok yurttaş, devlet adına çalışmak ister, bazıları da, inançlarını taşımak ister.. Ancak, asıl tartışma şimdi başlıyor. Milli devletler kurulurken en modern düşünce tarzı, devletin ayrımsız hizmetiydi, üniformalar, anayasalar böyle hazırlandı.

Şimdi ise, yüzyıldır, devletin ağırlığı, dayatması sorgulanmaya başlandı. Şimdi, devlet değil, bireyin özgürlüğü, hakları, en modern düşünce tarzı oldu. Birey devletten özgürlüklerini geri istiyor. Devletten inançlarını istiyor. Bunun için, özelleştirme, sendika, imkanlarını büyütmek için sigorta, eğitime büyük fonlar istiyor. Batıda bireyin örgütlü dayatması sosyal devletin kapılarını açtı. Şimdi biz devletten bireyin ekonomik özgürlüklerini değil, kılık kıyafet özgürlüğünü istiyoruz. Böylelikle gündemimizde iki büyük çatışma yoruyor bizi, hergün açların, yoksulların feci görüntüleri ve yanıbaşında bitmeyen başörtüsü tartışması!"

Konuş konuş, bayıltıcı, şehvetini, işvesini paramparça ettim, paslı bir tenekeye döndü, araya girecek laf bulamadı, boş bir çuvala döndü.

Bir damla kan dökmeden, yüzüne bir düşünce kırışığı girmeden dünyanın bütün keyfini, rahatlığını yaşayacağını sanıyor! Çatlak karı, gördün belanı. Senin herşeyle eğlenen, herşeye gülen hastalıklarınla bir sosyal dünya kuramayız, defol! Beynimiz kalbimiz derin sıkıntılar içinde, sana gösterilecek sosyal nezaketim yok..

Bir çay içip kalksam, neden çekiştiriyorum. Neden abartıyorum. Neden yarışa giriyorum. Neden kültürümü, kırbaç, çekiç gibi kullanıyorum. Bilgi, çayın içinde şeker gibi olmalı. Benimki modern yobazlık. Bir ortaçağ keşişi gibi dünyasını kararttım. Kelimelerin kara mızraklarıyla saldırdım. Ama, eti, neşeyle gülümsüyor hala. Yosunlu ve serin kayalıklar üzerine sermeli, onu. Kafam karışık. Beğenmeme, kapris, aşağılama, sulanma, dürüst olamama, hiçbir şeyi düzene sokamıyorum. Bir uyum paketi de ben hazırlamalıyım. Şimdi sıkılan o. Orası burasıyla oynuyor. Uyum paketinin ilk maddesini çıkarttım, şakacıktan eline vurdum: "oynama be.. oynama, oranla buranla!".. uyum paketim mükafatını gördü. İç çekip, silkindi. Memeleri, coşkulu enfes taşkınlığına döndü. Neden kıskançlıkla müdahale ediyorum bu şahaserlere!

Kalktık. Arabanın yanına döndük. Kucağında Peri'nin dili pul yapıştırma makinesi. Kapıcımız yaşlı, puştun teki. Sokağın değnekçisi. Günboyu giren çıkan arabalardan haksızca para kapıyor. Nalet.. Aksi bir adam. Karanlık, dişsiz ağzı içinde kocaman bir hamamböceği saklı gibi. Dilenci gibi giyinir. Zavallı gibi boynunu büküp, bir nevi dilenir. Bakkal, kasap, polisten hergün küfür, tekme tokat yer. Hepsi park

Devamı Arka Sayfada

abdallah

ÖZET: 1950'lerde Antakya civarında bir köy camisinin tavanından birgün kanlar damlamaya başlar, ertesi gün de imam ellerini kesmiş ve intihar etmiş olarak bulunur.. Diyanet olayı araştırması için lanetli camiye sıradışı bir hoca gönderir...

GAKİPTEK İN

yüzünden. Sokağın çiyanı.

Kapıcı, misafirimin arabasını görünce, kendini ziyafet sofrasında sanıp, topallaya topallaya atladı. Yalakalıkları tükenir gibi değil. Sümük gibi yapıştı. Frengili gibi, yarısı düşmüş pis burnunu hemen soktu. Araba parkedilirken koşup gelmişti, şimdi yine yanımızda. Utana sıkıla arkamızda para bekliyor.

Neyse, kurtuluyorum kızdan. Hülyalı hülyalı baharın ağaçlarına doğru baktım, keyfim yerine geliyor. Ne güzel, başıma bir bela gelmeden.. Yani, daha fazla İncil gibi, ağırbaşlı konuşmaya kendimi zorlamadan, kurtuluyorum.

Kapıcıyla fiskos birşeyler konuştular, aralarına girdim, kusar gibi, küfreder gibi, hayır olmaz, hiç köpek sevmem, köpekten anlamam diye bağırdım, arkamda kapıcı "ben bakarım" deyip atladı..

Hay, püsküllü bela.. İçimden "ne haliniz varsa görün", dışımdan, "hadi, ben gidiyorum" deyip hızla ayrıldım..

Kurtuldum, ama, kız, altımı üstüme getirdi, tırnaklarımla kazandığım yazarlık başarım, kızın simli terliklerinin enerjisine yetmedi. Unut, unut, hızla unut...

Bahar sanki birgünmüş gibi. Kaçınım diye ödüm kopuyor. Koştum. Caddeler halı gibi serilmiş. İçime ılık havayı çektim. Yürüye yürüye besledim kendimi. Salına salına dolaştım. Dirildim. Seyredecek çiçek açmış küçük ağaçlar aradım. Cesurlukla gözlerimin ta içini güldürdü sokaklar. Koynuma mis gibi doldu bahar. Yumuşacık kızların yüzünü izledim, uzaktan. Tatlı bir yağmur günü tamamladı.

Fışkırmakta olan bu taptaze güzelliği taşımanın tatlı yorgunluğu adımlarımı ağırlaştırdı. İlk işim, yarın sabah, kaldığım yerden devam.. Sokak aralarında el değmemiş goncalar aramak. Baharın uyuşturucu etkisiyle, uyumuşum.

Sokağın başında bir kasap, her gece çöpünü tıka basa kemiklerle doldurur. Bu kemiklere, taa yirmi, otuz kilometreden Elmadağ'ından vahşi bir köpek sürüsü geceyarısına doğru gelir. Öyle güçlü, öyle büyük köpekler ki, dağda serbest yaşayıp kurtlaşmış, sabaha dek sokağın altını üstüne getirir. Bazı geceler, karanlığın içinde seslere uyanıp, perdenin arkasından, onların vahşi kemiklere saldırışını izlerim, ağızlarının kenarında leş yağları, kanları sızıyor, ağızlarında dişler parlak mineral, bilye gibi parlıyor!

O gece nedense, kudurdu köpekler, açık pencerenin perdelerini, güzel bir kadının elbise kıvrımları gibi gelip kokladılar. Dizginsiz bir süvari bölüğü gibi hücuma geçtiler. Herbiri şeytana döndü. Celaliler gibi, sanki ellerinde kılıçlar. Bizim apartmana saldırıya geçtiler, nasıl vahşiler, durdurmak, susturmak mümkün değil.

Uyandığımda sabahın dördü, tüm mahalle de benim gibi uyanmış.. Bir dehşet anı. Önce cam arkasından seyredip, sonra balkona, sonra, sokağa indiler.. Sanki, doğaüstü korkuların hepsi, ruh ve hayaletlere karışıp, sabahın dördünde herkesi yatak odalarında boğazlamıştı..

Hortlak, iskelet, kabus, gecenin dördü, korkunun dozunu artırdı, sokak parçalayıcı şeytanların eline geçti. Mezarlardan ölüler gelmiş gibi. Havlamalar, ulumalar, Moğol orduları gibi. Bu kadar sert, bu kadar öfkeli kanlı saldırıya ilk defa şahit oluyorum. Bir de korkularımızla boğuşmamız eklenince, sınırsız bir panik. Tabiatın ne kadar lanetli, acımasız olduğuna hayret ediyor insan. Çılgınca koşan iri fareler gibi köpek başları. Her biri camlara dayanmış!

Balkonlardan bağırtılar, aşağı inip taş atmalar, köpekleri sokaktan çıkartmak mümkün değil. Gerçek bir savaş. Köpekler demir korkulukları dişleri arasında kinle büküyor. Kafalarını kapıya çıldırmışcasına vuruyor.

Sokağın sakinleri, emekli komutanlar, bürokratlar, polise telefon edildi, pijamalarıyla aşağı indiler, balkondan ellerine hasır, demir iskemleleri korunmak için aldılar. Komşuları ilk defa tanıyorum, bir gece yarısı boğuşmasına ilk defa şahit oluyorum. Yaşlılar, köpeklerden beter, balkonlarda kudurdu.

Bize, bu kadar uzağa düşmüş vahşi hayatı, canlı canlı yeniden yaşıyoruz gibi. Köpeklerin çene kemikleri çelik kerpetenler gibi.. Korkudan donunuza bokunuz yığılır. Kapının arkasında mahsur, çaresiz. Garip fikirler oluştu komşularda, "'bunlar aç, aç" diye bağırdı, balkondan aşağı tencere yemekleri döktüler!

Gırtlağımıza kadar korku dolduk. Sonunda, büyük saldırının amacı anlaşıldı, kapıcı dairesindeki, Peri!

Bu el kadar köpek, onbeşin üstünde eşek kadar büyük dağ köpeklerini kudurttu. Apartman içinde kapılar hızla açılıp kapanıyor, birileri hızla merdivenden inip çıkıyor, bağrışıyor, kapılar tokmaklanarak kırılıyor, hiç oralı olmuyor, hiç sahip çıkmıyorum.

Savaş bir saat sürdü, sokağa gelen polisler köpeklerden de manyak çıktı. Kapıcının evinden Peri'yi alıp, bir yarma hareketiyle çıkartmak istediler, bu mümkün değildi. Polisin kucağında Peri görününce, pop yıldızı Michael Jackson'un kapıda görünmesi gibi, köpekler çılgına dönüyor, ölümüne saldırıyorlar.

Endüstri toplumu, basit, sakin mutluluklarla, tabiatın kökenindeki bu vahşiliği unutmak istiyor. Bunun, basit bir cinsel saldırı olduğuna inanmak istemiyorum. Cinsellik, saldırma, öldüresiye tutku, parçalamayı, dehşeti bu kadar yoğunca hayvanların hala içinde barındırıyor olması, inanılmaz. Kanlı, vahşi birçok cinsel cinayeti hatırlayınca, köpeklerin yaşama iradesine tapınıyor insan. Belki de gördüklerim, halüsinasyondu, bu daha fecil. Köpekleri yöneten sarsılmaz dürtüler, zekalarına hayranım, doğru olan, bastırmak, ket vurmak mı, yoksa, parçalayarak saldırmak, tabiatın gerçeği bu mu?

Köpekleri vahşice yırtıcılaştıran bu duyguyu hala içimizde taşıyor oluşumuz. Şimdi bizlerin düzenlenmiş, evcil evlerde, süslenme, iltifat, sanat gibi malzemelerle yaşaması çok komik geliyor. Tabiata, riya, sahtelik katıyoruz. Tabiattaki gibi çıplak olmayınca, içimizdeki gerilimin rahatsızlığı modern toplumu bitmeksizin dürtüyor.. Kültür ve şehir, tabiattan daha ağır, daha sert korkuları, gittikçe içinde büyütüyor!

Köpekler, Peri'yi parçalamak istemiyor belki, bırakasan, yumuşayıp, eriyecekler.. Köpekler de belki, kanatlarını açıp, Tanrı'nın kendileri için hazırladığı bu ziyafetin sofrasına dokunarak, koklayarak, geçip gidecekler belki..

Edebi ihtiyaçlarımız, işte bu en derin korkularımızı estetize etmeye çalışıyor, ama, yaralarımız, aynı tabiatın yaraları, aynı vahşi milyon çağların kaynaştığı bir beden taşıyor.. Yoksa edebi ihtiyaçlarımız bedeni afyon gibi yumuşatıp, insan ruhunun kavrulup, parçalandığı tabiatı bize unutturmaya mı çalışıyor!.

Bu saatte uyku da tutmaz. Tek açık yer fırın... Fırının sahipleri, gençken militan solculuk yapmış iki ağbi. Arada uğrar, laflarız. Şimdi çok zenginlemişler. Son seçimde CHP'ye oy vermişler. Şimdi, AKP'ye oy verecekler. Sebebi, AKP'nin kurucularından biri iş ortakları...

Fırınları çok severim. Burada çok eski birşey var. Hamurun içinde en eski insanların yüzleri var! En eski hayat, en eski meşgale. Fırının kara sisine bayılırım. Yarı çıplak çalışan hamurcularla sabahın beşinde geyik çevirmek, çok tatlı gelir bana.

Hepimiz uyurken, onlar burada bir ateş tutuşturur. Una, toza karışır. Şu süpürge bile ne kadar sahici, silip

süpürüyor işte.

Fırının ağzı, şu demir kapaklı, mazgal, ne ürtükücü hala. Bir kara toprak kokusu fırınlarda, aklımı alır!

Geyiği sarmaya başladım. "Sizin devrimci olacağınız yok, daireleri, arabaları bulunca, siz de AKP'ye oy veriyorsunuz!"..

- Öyle deme ağbi, hepsini deniyoruz işte. Valla, kesin aday bizim ortak...

- Hani sıkı devrimciydiniz?..

- Ya ağbi, bize soruyorsun, sizden de bir şey çıkmadı. Sosyal patlamanın da olacağı yok...

Benimle dalgasını geçiyor:

- Ya ağbi, bir analiz çeksene.. Bizde niye bu kadar yoksulluk, hala sosyal patlama olmuyor?

Elim arkamda küçük arada turluyorum..

- Sorma yoldaş! Bizi Almanya mahvetti..

Şaşırarak: "Ne Almanyası?"

- Bu toplumda ne kadar gergin, hasta, marjinal, enerjik, yerinde duramayan adam varsa, kalkıp yurtdışına gidiyor. Burada dursalar, bir yerleri karıştırır, biryerleri hareketlendirirler. Toplumun tüm dinamikleri, enerjik motorları, halkın lokomotifleri, başının çaresine bakıp dişarı kaçıyor. Ne kadar tembel, uyuşuk var, burda, bizimle!

- Yani, ağbi, devrim için, Kapıkule'yi tutmamız lazım..

- Aynen öyle.. Sizden de bir bok çıkacağı yok...

- Dur ağbi, sana bir sürprizim var. Şaşıracaksın..

Fırının yanında kürekleri soktuğu daracık bir ara var. Kolunu soktu, yetmedi, uzanamadı. Birşey çıkartacak, uzanamıyor. Daha derine uzandı... Bu sefer küreği denedi... Kürekle, diplere atılmış bir şeyi çıkartmaya çalışıyor, omzunu zorlayarak...

Gerçekten şaşırdım. Toz toprak içinde, bir kızıl bayrak çıkardı. Dizine vurdu, eliyle vurdu, silkeledi, açtı bayrağı.. Çocuklar gibi fırının içinde, mitinge gider gibi, meydanda yürür gibi, sabahın beşi, dört döndü... Dönerken:

- Sen bizi ne sanıyorsun ağbi!..

- Niye saklıyorsun bu bayrağı, çocuk kandırıyorlar bu bayraklarla artık, ortaokul çocuklarını kandıracak ideolojiler kuruyorlar bu bayraklarla.. Baksana, sen bile inanmıyorsun, gidip AKP'ye oy veriyorsun.

- Öyle deme ağbi.. Bir gün buna da sıra gelecek.. Dursun orada..

Bayrağı itinayla tekrar sardı. O küçük, daracık yerin en dibine, hala polisler gelir götürür diye korkarak, en dibine doğru fırlattı.

Sabahın beşinde... Fırıncının tozlu kızılbayrağı çıkartıp, çocuklar gibi fırının içinde dort dönmesi...

İşte bu aklımdan gitmiyor... Güya bu memleketin yazarıyız. Bu insanlardan birşey anlamadım.. Bu ülkeyi, hiç tanımıyorum...

Bayrağın altında ne acılar, ne trajediler... Hepsi üşüştü beynime... Memleketin derinliklerinde ne anlatılmaz vahşilikler yaşanmış.

Sabahın sekizine doğru, henüz uykuya dalmışım. Polisler kapımı çaldı. Karakola gittik. Pijamaları, sabahlıklarıyla, karakol anababa günü, bizim kapıcı, bir köşede bitkin düşmüş, çok dövülmüş bir hali var.

Olup biteni anlattım, bütün suçu kapıcıya yükledim, polislerin içinden birkaç tekme de kapıyıca ben fırlatmak istedim.

Ordan, burdan, heryerden, kızın gelip köpeğini almasını bekliyoruz. Saat sekiz, yok, dokuz, yok..

Onbire doğru, geldi.. Arabasından yakışıklı, damızlık bir oğlanla indi.. Dün masada ona yaşattığım karabasana rağmen, neşesini hiç kaybetmemiş. Kaymak bir neşe.. Yüzünün içi gülüyor.. Göğüsleri hala buza konulmuş şeftali.. Yanındaki oğlana bakınca geçirdiği gecenin keyfini anlıyorum. Isıncı bir alev dudaklarında! Gece boyu ruhumu değneklerle kovalayan o değilmiş gibi..

Beni görür görmez, tiz bir çığlıkla bağırdı: "Ayyy inanamıyorum, Nihat Genç'le karakoldayız!"...

nihatg@leman.com.tr

Akşamsefası

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·E·İ·D·A·N

Her zaman aklıma gelmeyen bi şarkı vardı; hatırlamış, onu söylüyodum içimden. Melodik olarak seslendiriyodum tabii, sözlerini iyi bilmiyorum çünkü. "Hmmm, mmr, vvzz" filan yapıyodum. Ama yine de annıyordum.. Sonra, hiç bi bok annamamaya başladım. Mmy diyerek, ritmi yavaşlattım. Bi müzikmarketin önünden geçmekteydim tam! Orda çalan şarkının melodisiyle didişmeye başladı içimdeki ses. İnat edip, kendi şarkımı söylemeyi sürdürsem de, "hvz, mmy" derken, iş çığrından çıktı, dükkândan duyduum şarkıya geçiş yaptı algılarım!. Kaldığım nakarat kısmını devamlı tekrar edip, unutmamaya çalışarak, ordan uzaklaşmayı bekledim... Sonra, unuttum tabii. Hıy, miiy" dedim yüzlerce kez çaresizce ama, olmadı maalesef; ben de, başka bi şarkı söyledim...

Ya normal bi şekilde düşünürsün, veya şarkı mırıldanırsın içinden. Yürürken, başka bişey yapabilmenin imkânı yok sanki. Bi kez denedim bunu, yani hiçbişey düşünmiycem, şarkı filan da mırıldanmıycam dedim!.. Neden? diye sordum sonra!. Neden niye sormak da bi düşünme biçimi olduğu için, sessiz kalamamıştım. 'Hiç bi nedeni yok' diyip kurnazlık yapmaya çalıştımsa da, yemedi lavuk. 'Neden bi nedeni yok? dedi!. İnsan, kendini kandıramıyo işte... Hay sigiyim seni dedim, bişeyler düşünmeye çalıştım! Oyalansın diye önüne attığım, eften püften şeylerdi. Hayvan gibi saldırdı yine de, kurcalamaya başladı onnarı!

Aniden, etrafta bişey algılamak, düşünceyi dağıtıyor, iyi oluyo.. Seks sinemasının afişleri ilgimi çekti geçerken.. Ne zamandır bakmıyordum.. Pasaja girdim,, Bir iki herif daa vardı bakınan. Beraberce bakmaya başladık.. Hesapta, kolejli kızların oynadı bi filim. Cama yaklaşıp, yakından baktım: pileli etekler giydirilmiş otuz yaşında kadınlar bunlar! Bikaç okul sırası, 'çıtırlı mıtırlı' da bi isim uyduruvermişlar, tamam... Çıtır?. Ne acayip bir tanımlama yahu!. Ellibeş yaş ve ötesi, yalnız, abazan adamcağızları, duyduğu anda boşalmaya sevkedecek kadar tahrik edici bi kelime. Çıtır? Taze, gevrek.. Vay be, gençlik işte!. İstersen seksen yaşına gel. Çıtır, çıtır diye geberip gidenleri vardır mutlaka, eminim. Zamanında yaşayamamış gençliğini, o gençliğin sunabileceği lezzetleri; doyar mı sonra, biter mi hevesi.. Eh, sinemacılar, televizyoncular, o şeytanlar da bunu biliyo tabii.. Kaşar manken, ortayaşlı popçu diye bir sunuş yok meselâ; ama 'lolita, seksi, çıtır' biçiminde iç gıcıklayıcı isimlerle tellâllık etmeyi, gayet iyi beceriyolar. Bu hep böyledir! Yemek satıyosa, lokantanın dumanı tütecek, kadınsa işi, çıtır diyecek, tezeliğinden dem vuracak.. Herneyse, orada, camekânların önünde dikilip otuzbir çekecek halim yoktu, yeterince bakmıştım yani, çıktım pasajdan...

Çağrışım refleksine engel olamayıp, yoldan geçenlerin arasında, çıtır nitelenmesine uyacak kişiler aradım.. Vardı.. Ama hiç öyle gelmedi sonra. Normâl insanlardı işte!. Kıçı başı, göbeği göğsü güzel olsa da, seks sineması afişlerine bakar gibi bakamıyor insan, yolda yürüyenlere. Çünkü, yol orası canım, hepimizin yürüdüğü, ortak bi cadde, sokak filan. Arkamı dönüp de, bi arkadaşımı farketmişim gibi popolara bakamam ya. Öyle bi durumda, çok berbat gözüküyor erkekler; ve başkalarının gerisine bakan erkeklere bakmak ilgimi çekiyo o zaman: Şapşal, ruhsuz bi yüz ifadesi. Bir uyluk veya butla annaşabilmek, etle uzaktan kurulan ilişkide, ancak bu ilkel yüz ifadesiyle mümkün olabiliyo! Ben de öyle bakmışımdır eminim! Birisi de bana bakmıştır belki, vay şapşal demiştir, kısa bir gözlem keyfi yaşamıştır o an, kendi çapında... Saate baktım. Vapura yirmi dakka vardı. Yetişebilirdin rahatça; yol üzerindeki direklerde, tünele kadar uzayıp giden bir fotoğraf sergisi ilgimi çekti.. Her direğin, iki tarafında asılıydı resimler.. Sıradaki direğe kadar yürüyüp, bi tarafındaki resme bakıyor, sonra dönüp, direğin arkasına geçiyodum! Kendime hareketli bi eğlence bulmuştum; ve bazı fotoğraflar gerçekten de iyiydi... Son bi iki direği pas geçip, hızla yokuşa daldım.. On dakikam vardı...

Altgeçidin yanından geçerken, geçidin girişindeki umumi tuvalete göz attım. Kapanmıştı.. Neyse, vapurda işerim.. Yeni tuvaletler hizmete sokulduğundan beri, hiç vapurda işemedim hem.. Böylece, vapurda o işi yapabilme düşüncesi, akşamın en ilginç planı hâline geliverip, adımlarıma bir neşe ve çevikliik kattı... Neden, diye sordum sonra!.. Ne demek, neden?.. -Yani, niye işeyeceğin için sevinçlisin?- Şey, yani, bunu yapabileceğimi bilmek, güzel bişey. Düşünsene, ya hiç işeyemeseydim.. en az bi saat daha tutmam gerekseydi?. -Anlıyorum; yani böyle ufak tefek, günnük şeylerden keyif almayı seviyosun?- (kendinle konuşmanın tuhaf taraflarından biri, seni annadığını sanıp, uyuz uyuz, sevimli karşılıklar verir!..) Ve üç kişiydik vapurda biz, o inanılmaz darlıktaki vapur tuvaletinde!.. Pisuarların kenarında, ayırıcı levhalar vardı ama, bir milimlik göz kayması bile, bu kişisel ayrımı tehlikeye sokmaya yetecekti. Yani, neredeyse birbirimize sarılmış, öyle işiyorduk! En soldaki, henüz yeni başlamıştı galiba. Sağdaki, sonra geldi. Ortadaydım. Dikkatli bi şekilde önüme bakıyordum. Herkes önüne bakıyordu. Sıkılmıştım. Bu kadar uzun bi süre orama baktığımı hatırlamıyorum!. Kemerimi filan da rahat bağlamanın imkânı yoktu; nihayet bitirince, geri çekildim, ortadaki küçük boşlukta topladım üzerimi!

Sonra dışarı çıktım. Şu adam tuvaletçi mi acaba? O da bana bakıyor. Heralde o.. Hayatta herşeyin bir bedeli var; aslında daha da ilginci, herşey durmadan, geçişli! Bir an durabilmek imkansız!. İşersin, sonra birisi para ister, verirsin.. Bu iş de bitti der, bi kenara çekilirsin. Bitmez. O kenarda denize bakar, düşünürsün. Düşündüğünü beğenmez, başka bi şeye geçiş yaparsın. Bi boşluk yoktur hiç. Yani, hep sonrasını merâk ediyor insan. Şimdi diye bişey yok belki; ölümün gizli fısıltısı bu usulca ilerleyen şey, kendini ancak böyle sağlam bi teknikle ifade ediyor.. Bütün bunları, üç kişi zor koşullarda işedik diye söylemiyordum tabi, aklıma gelmişti işte, bilimsel bi tesbit diyebilirim!.. Neden? diye sordum yine!. Ne demek neden?. Yani, neden böyle bilimsel tesbitler yapıyorsun?- Kötü bişey mi ki; bu yolla, kutsal kitapların şifresiyle bile oynanabiliyo, bi sürü yeni gen, kromozom filan keşfediliyo.. -Annıyorum.- Tam anlamamıştı aslında; anlamadığı için de habire neden diye sorup canımı sıkıyordu! Bi gün annıycak ebesininkini... 'Annıyorum', dedi yine yahu!. Ama bu kez, ben de annadım, neden böyle zırp pırt anlıyorum dediğini. Sadece, kendime iyi davranmaya çalışıyodum!. Hâttâ daha iyisini de yapıp, içeri girdim. Hava soğumuştu. Montu da giymemiştim evden çıkarken. Oturdum bi köşeye. Kendime iyi davranma moduna girmiştim! Söyle ulan dedim, ne istiyorsun? -beni yormıycak, güzel şeyler düşün?- Oldu, dedim, yeter ki sen iste yavrum!.. Hazırda duran, umut, ümit, koşullar, olasılıklar gibi şeylerle, oracıkta nefis bi karışım hazırlayıp, öyle bi iyi şeyler söyledim ki buna, ağzı yarım karış aralandı nerdeyse!

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

● GÖREVİMİZ TEHLİKE

● ALİ BABA ve KIRK HARAMİLER..!

● ABABABAAAABABAB.

cemaahmet@leman.com.tr

Aksamsefası

Leman Okur Mektupları

MİZAH DERGİNİZ

İMAM ADNAN SOK. NO:20 BOOBO BEYOĞLU / İSTANBUL

Sadece "Ben" Varım...

Hemen hemen 2 yıl önce başladım Leman okumaya ve beni şu ana kadar en çok etkileyen Okur Sayfası'nda yazısını okuduğum Ozan Önen'di... Mektubunda 3. çoğul şahıslara sesleniyordu. Yaşamlarını yaşayamayan insanlardan bahsediyordu, kendilerini –başka insanların gölgesinden korkup– saklayan insanlardan. Evet ben de öyle yaşıyordum; "kim ne der" korkusuyla, "nasıl davranmam gerekir" diye düşünerek, kendimden başka herşeye değer vererek, kendimden başka herkesi dikkate alarak, büyük bir suçluluk duygusuyla, umutsuz ve mutsuz bir halde... Kendimi buldum o yazıda; ve bu bir uyanıştı benim için. Fena halde sarsılarak kendime geldim. Ve o zamandan beri çok şey değişti. Artık umutlarım var, hayattan beklentilerim var, sevinçlerim, üzüntülerim... Bana utanç vermeyen yanlışlarım, hatalarım... Evet sadece "BEN" varım artık.

"Yanlış kişiye soruyorsun neler olduğunu / Ben daha yeni başladım konuşmaya / Öğrenemediğimden değil / Unuttuğumdan bu kadar geç"

Bana insan olduğumu hatırlattığın için, TEŞEKKÜRLER LEMAN!

Hande / jenzoeyzi@yahoo.com

Sevgili Dostlar Merhaba

Yaklaşık 3 yıldır ülkemizin gündeminde yer alan, şu ya da bu biçimde üstü kapatılmaya çalışılan, kimi duyarlı çevrelerin ve ailelerimizin dışında artık ilgi gösterilmeyen bir konu var. Bu konu 19 Aralık 2000'den beri süreç içinde birçok defa gündeme taşındı, üzerine çokça sözedildi, her duyarlı insan elinden geleni yapmaya çalıştı. Burada en çok fedakarlık yine ailelerimize düştü. Tabi ki toplumun ileri kesimi de elinden geleni yapmaya çalıştı ama hep engellediler, tehdit edildiler, sizin de bildiğiniz gibi tecrite ve tredmana karşı çıktıkları için ülkedeki duyarlı kesimin bir çoğuna haksız yere davalar açıldı ve halen de devam ediyor bu cezalandırma mantıkları. Geçirdiğimiz süreçte gösterdi ki oyalama, yok sayma ve çeşitli yöntemlerle sürdürülen baskılara karşı en temel insani ve demokratik taleplerimiz kabul edilmeden bu konu gündemden düşmeyecek.

Benim bu mektupta dikkatini çekmek istediğim konu ise, süregelen sağlık sorunları ve sistemin bu yönde gösterdiği yaklaşımdır. Tabi ki ben egemenlerin bu yaklaşımını, devrimci tutsakların fiziki ve düşünsel imhasını öngören genel politikalarından ayrı tutmuyorum, bu politikaların devamı, onu tamamlayan parçaları olduğunu biliyorum. Bir taraftan hep demokratikleşiyoruz diye diye kulaklarımızı sağırlaştırdılar. Diğer taraftan da bütün kurumlarıyla bizleri yok etmeye çalışıyorlar. Özelde bizim geneldeyse tüm halkın özgür düşünmesine engel olup bir köle tipi yaratmaya çalışıyorlar. Bu bağlamda halkın ileri dinamiklerini köreltmeye yönelmiş bir aygıtın, diğer taraftan potansiyel tehdit olarak gördüğü bizleri ve bulunduğum mekanda, tecritte kaynaklı insanların sağlıkları hergün daha da kötüye doğru gidiyor. Bu koşullarda zaten iyiye doğru gitmesi beklenemez, sağlığı bozulmuş bir insan bu sağlıksız koşullarda gün geçtikçe daha da kötüleşiyor. Sorunlarımıza önem verilmediği gibi uygulamalarıyla bilfiil, sağlıksız koşullar dayatmada buna sebebiyet vermektedir. Bizlerin susturulması, toplumdan tecrit edilmesi ve nihayi olarak, imhası gereken insanlar olarak gören bir zihniyetin hüküm gördüğü sistemden bunun ötesinde bir uygulama yapmasını da beklemiyoruz.

Sağlık ile ilgili sorunlarımızın giderilmesi, insan onuruna yakışır şekilde bu soruna bir çözüm bulunması için de mücadelemizi sürdürüyoruz. Sizi de hadiseye duyarlı davranan çevreler olarak gördüğüm için bu konuyu sayfanıza taşımak istedim...

Dikkatinizi ilk çekmek istediğim konu Hüseyin Yıldırım... 2000 yılında geçirdiği bir trafik kazasıyla omuriliği zedelendi. Bu zedelenmeden kaynaklı, vücudu büyük oranda felçli hale geldi. Yürüyemiyor, sandalyede dengeli oturamıyor ve kollarını kullanamıyor. Bu duruma rağmen 3 ay hastanede yattıktan sonra tedavinin önü kesilerek Tekirdağ F Tipi'ne konuldu. Tutuklanmasının üzerinden 1 yıldan fazla bir zaman geçmesine rağmen tedavisi için bir girişim yapılmadı. Son dönemlerde kamuoyunun gündeminde, geniş olmasa da yer aldı, ve bu aşamadan sonra hastaneye götürüldü. Sorun yine bitmedi... H.Yıldırım, şimdi de hastanenin bodrum katında, tedavi edilmek bir yana ihtiyaçları dahi karşılanmadan "tedavi ediyoruz" gerekçesiyle ölüme terkedilmiştir. Bu yapılan tamamiyle göstermeliktir. Adli Tıp Kurumu'nun (ATK) "cezavinde tedavi olma imkanı yok" demesine karşın, bir insanın yaşama hakkını elinden alan bilinçli bir uygulamadır. Bu arkadaşın tahliye edilmemesini "kaçabilir" diye gerekçelendiren İstanbul 6 No.lu DGM, yürüyemeyen, oturamayan, en temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamayan ve bunların tümü devletin bir başka kurumu tarafından ortaya konulan bir insanın tutukluluğunu sürdürerek yasadışı bir uygulama yapmakta ve ölümü onaylamaktadır. Bu ve benzeri durumda birçok arkadaşımız var. Ölüm oruçlarına katılan ve İstanbul ATK tarafından hazırlanan raporlarla CMUK 399'a göre tahliyesi gereken Taylan Balatacı, Mehmet Sarar, Erkan Altun, Onur Öztanrıverdi, tutuklu olduklan için tahliye edilmiyorlar. Bu gerekçede ne kadar samimi olduklarını, hükümlü olmasına ve ATK tarafından CMUK 399'dan tahliye edilmesi için rapor hazırlanmasına rağmen tahliye edilmeyen Adem Kepenekli oğlu'nda görüyoruz...

Bu saydıklarım yalnızca bu hapishanede bulunan ve rahatsızlıkları açıkça belli olan arkadaşlarımızdan birkaçı. Bunların yanında 96 Ölüm Oruçlarında yer alan ve ATK'na sevkedilmeyen Rauf Erdem, şeker hastası ve cilt kanseri olupta tedavisi engellenen Cemil Erdem, beyninde kütle ve bu durumu çeşitli raporlarla ortaya konulmasına, tedavi olma koşullarında olmamasına karşın tahliye edilmeyen Zeki Şahin, Hepatit-B, boyun fıtığı ve psikolojik sorunlardan kaynaklı baygınlık gibi rahatsızlıkları olan Ali Baba Arı ve niceleri...

Bu örneklerden yola çıkarak devletin tedavi yöntemleri tahliyelerin önünde engel olurken, "asmayalım da besleyelim mi" zihniyetinin sürdüğünü ve 19 Aralık operasyonuyla bunu bir kez daha kanıtladılar. Ve tüm bunları yaparken de kendi yasalarını hiçe saymaktalar. İnsan onuru ve yaşam hakkının tanımadığının sözünü etmeye bile gerek görmüyoruz.

Yaşanan sağlık sorunlarının bir diğer boyutu da, F Tipi politikasının özünü oluşturuyor. Artık düşünemez, yargılayamaz, insanı insan yapan tüm duyguları harekete geçiremez ve en sonunda mekanik birer robot haline getirme amaçlı yürütülen işleyiş ve uygulamalardır. F tipi hapishaneler açılmadan önce İHD İstanbul şubesinin hazırladığı "cezaevi izleme raporu"nda şu tespit ortaya konuyordu: "F tipleri yavaş ve sessiz ölümü öngeren kusursuz bir cinayet mekanizmasıdır". Bugün bu tespit tüm yakıcılığıyla hayat bulmaktadır. Sınırlı sayıda insan, sınırlı sayıda imkan ve mekan ile bizlere ruhsal çöküntü dayatmasıyla karşı karşıyayız. Sosyal yönü tahrip edilen, ortak etkinliklerde buluhması engellenen ve beton yığınlarıyla baş başa bırakılan insanın asıl tehlike olarak görülen düşünce dünyasının da betonlaşması hedeflenmektedir. Toplumda egemen olan "ben üretirim, sen tüket", "ben senin yerine düşünüyorum, sen uygula" anlayışı, yaşadığımız F tipi koşullarında daha ağır hissedilmektedir. Dışa değil içe, kendine yönelmeye zorlanan insanın, aynı sebepten toplumsal beklentileri değil, bireysel çıkarlar, küçük hesap ve kaygılar ön plana çıkar. Hedeflenen de onun toplumsal dönüşünü ortadan kaldırıp, her şeyini düşünüş, pratik etkinlikler vs. vs.. kendisiyle sınırlı tutmasını sağlamaktadır. Bu nedenle toplumdan, hapishane içindeki arkadaşlarımızdan tecrit ediliyoruz, yayınları takip etmemiz engelleniyor, birçok imkandan yoksun bırakılıyoruz. Israrla, sistemle aynı ses tonundan konuşan, aynı şeyleri düşünen, aynı gerekleri yerine getiren insanlar haline getirilmek isteniyoruz. Psikolojik imhanın kaynağında da sistemin bu yönelimi yatmaktadır. Gelinen aşamada, birçok arkadaşımızda psikolojik sorunlar ortaya çıkmıştır. Yaygın olarak sürekli kaygı ve panik durumu, kulak çınlaması, ta-

filtresiz, hususi kokulu, bol dumanlı gazete

yeni Harman

akıllara zarar!

Tüm Gazete Bayilerinde!

hammülsüzlük, gerilim içinde olma ve buna benzer birçok sorunu sıralayabilirim... Böyle bir ortamda insanın rahat bir şekilde günlük yaşantısını sürdürmesi pekte kolay olmayacaktır. Bunlar genel ve herkesin yaşadığı sorunlardır. Bu da F tiplerinin biz tutuklular üzerinde yarattığı tahribatlar, tek tek sıralayamayacağımız genel sorunlara sizin de dikkatinizi çekmek istedim.

Sonuç olarak, bilinçli bir tercihle gündemden uzak tutulmaya çalışılsa da F tipi sorunu önemini korumaktadır. Savaşa ve IMF'ye karşı verilecek mücadelenin temel taşlarından biri de F tipidir. Bu sorunun çözümüne sıçrama tahtası olarak bakılmalı, yaşamın hücreleştirilmesine karşı verilecek mücadeleye temel dayanak noktası haline getirmeliyiz.

Şerafettin Er

Merhabalar

Sizlerle henüz yeni tanıştım. Bu tanışmanın da kendim açısından çok iyi olacağını şimdiden kestirebiliyorum. Daha önce okuduğum mizah dergilerinden bir tek farkınız var: Zaten bu fark da benim aradığım şeydi... Özellikle Can Barslan'ı tebrik etmeden geçemeyeceğim. Kendisini ince espri anlayışından dolayı gerçekten tebrik ederim.

Sizlerle birlikteliğimin devam edeceğini belirtir, hepinize saygı ve sevgilerimi iletirim. Haftaya buluşmak üzere. Başarılar.

Ali Nail Ekmen/Konya

Doktor Olmak İstiyorum

Gecenin bilindik karanlığında düşünceler sardı yine. Geceler midir tüm bunları düşündüren, bilinmez. Bilinmez ki katran karası geceler midir?.. Dost sesi çınladı kulaklarımda. Yalnızlık bir ses misali çöktü gönlümün havasına. Kalabalıklar içinde yalnızdım, yine ne son ne de ilk defa. Sevgi ile özlem denen kuşlar uçuşuyordu benliğimde. Benliğimle savaşıyordum hiç kazanamıyacağımı bile bile. İçimin gökkuşağı ne zaman açacak diye merak etmeden edemedim. Az sonra minik bir sarıverdi benliğimi. Boşuna anladım üzdüğümü ben, beni. Yaşama sevinci gösterdi sonra da kendini. Sevdiklerim geldi aklıma. Ben de az sevmezdim onları. Sonra da onu düşündüm. Düşünceler diyarıydı bu; iki adım gezmekle biter miydi? Bu kez de düşlerim, geleceğe yönelik hayallerim, beklentilerim geldi aklıma. Beyaz önlükler içinde hayal ettim kendimi. Koca bir gülümseme yerleşti yüzüme. Hayal etmeye devam ettim. Beyaz önlüğüm altına bordo boğazlı kazağımı giymiştim. Nedendir bilmem, doktorlukla bu kazağımı özdeşleştirmiştim hep. Sonra da odamda gövdesi bana ait olmayan ama kafasını kesip kendi kafamı monte ettiğim resme baktım. (Bu bir beyaz önlüklü doktorun gazeteden kestiğim resmiydi). Azim geldi birden. Bu nasıl bir aşktı içimde. Öyle ki, bu bozuk sınav sistemi ile moralimi bozmaya yetmiyordu. İçimde filizlenen doktor olma hayalinin şevkiyle ara verdiğim çalışmama dönmek için müthiş bir zevk hissettim içimde. Hastanelerin durumu, maaşların yetersizliğine rağmen doktor olma hayaliyle tutuşan bedenimi çalışma masama doğru yönelttim. Beni bu hayalime kavuşturacak olan tek şeyi yapmak üzere... Yani test çözmeye... Üniversiteye hazırlanan sevgili Leman dostlarım da benim gibi hayallerini yaşatırlarsa ve böyle çalışırlarsa inanın daha keyifli olur.

Leman dostlarıma selamlarımı yolluyor, bozuk sınav sistemine rağmen onları yürekli ve azim dolu bir mücadeleye davet ediyorum. Düşlerinizin ötesinde bir yaşam dileğiyle. Hayat sizi fışfışlasın. (Son cümle bir dosttan alıntı). Sevgilerimle.

Doktor olmak isteyen Sinem/Ankara

Herşey Onlar İçin

Bizler Balıkesir Üniversitesi Pazarlama Bölümü öğrencileriyiz. Yapmak istediğimiz hayırlı bir iş konusunda, sizlerin yardımlarınıza ihtiyacımız var. Bizler, kimsesiz çocuklar ve yaşlılar için geniş çaplı bir organizasyon yapmayı planlıyoruz. Çevremizden yeterli desteği alamadığımızdan dolayı sizlerle paylaşmak istedik. Eğer sizler de kimsesiz çocukları veya unutulmuş büyüklerimizi sevindirmek istiyorsanız, bizler maddi-manevi her türlü desteklerinizi bekliyoruz... Sesimizi duyurabildiğimiz herkesin, kimsesizler için ufakta olsa her türlü yardımlarına açığız... Unutmayalım ki bir zamanlar hepimiz çocuktuk ve gün gelecek yine hepimiz yaşlanacağız. Not: Aracılık ettiği çin Leman'a teşekkürler!

Ulaşabileceğiniz adresler ve telefon:

Hisariçi Mah. Yıldırım Cad. No:28/8 Merkez/Balıkesir - Balıkesir Üniversitesi Bigadiç Yolu 18.Km. Selahattin Açıkgöz (0532) 201 30 21

Kendini Arayanlar

Leman'ı ilk aldığım günü hala unutamıyorum. Lise 2 öğrencisiydim. İçimde bir şeylerin kaynadığı, kendimi tutamadığım, kendimi sorguya çektiğim, arayış içinde olduğum, beynimden ne, nasıl, niçin, kim gibi soruların fışkırdığı günlerdi... Yeni bir dünya bulmuştum kendime, her şeyiyle değişikti. Bir mizah dergisinden daha ötede bir şeyler vardı içinde. Dünyada yolunda gitmeyen bir şeylerin, çürümüş sistemin farkındaydı (Ben bunları yeni yeni anlıyordum). Yeniden doğmuş gibi hissettim kendimi ve her şeyi öğrenme isteği duyuyordum. Her konuda bilgili insanlar aramaya başladım. Bilgilerini bir sünger gibi içime çekiyordum ama birinin söylediği diğerine uymuyordu. Kitaplar da insanlar gibi karışıktı. İyi kitaplar olduğu kadar kötüleri de vardı. O zamanlar ayırt etmek biraz zordu. Okuyordum, sonra kafam dünya gibi ağırdan dönmeye başlıyordu, hissedemiyordum bile. Anladım ki kendi yolumu bulmalıydım, doğruyu yanlışı ayırt etmek bana düşüyordu. Leman bana işte o günlerde destek oldu. Başka bir yerde okuduğum haberin Leman'da ayrı bir yüzünü görüyordum. Düşündükçe Leman'ın doğru söylediğini anladım.

Kendimi geliştirdikçe, doğru yolda olduğumu anladıkça dünyaya kafa tutmaya başlıyordum. Düşündüklerimi hiçbir şekilde gizlemeden konuşuyor, tartışıyordum. Bu düşünce bana bunu da öğretmişti. Bulunduğum ortamda sivrilmeye başladım. Konuştukça haklı olduğum ortaya çıkıyor, ben dışlanıyordum. Ailemde de benim gibi insanların olmaması, durumumu fazlaca zorlaştırıyordu. Yalnız kaldığımı hissettiğim zamanlarda, Leman'da okuduklarım aklıma geliyor, yalnız olmadığımı biliyordum. İçimde bir ışık tekrar yanıyordu. Ve bu ışık hiç sönmeyecekti. Mücadeleye başlamıştık bir kere, adamın birinin söylediği gibi: "Seni diğerlerinden farksız yapmak için bütün gücüyle gece-gündüz çalışan bir dünyada, kendin olarak kalabilmek, dünyanın en zor mücadelesini vermek demektir, bir başladı mı artık hiç bitmez!"... Ve benim hala umudum var, umudumuzu yitirmeyelim... Çoğu Lemancıların da benim gibi olduğunu biliyorum.

Not: Artık 1.700.000 ayınyorum. (Leman ve Yeni Harman). Yeni Harman'ı çok beğendiğimi de söylemeliyim... Nihat abi ve Leman yazar-çizerlerine de teşekkürler. Bir de Okur Mektupları köşesini biraz daha büyütseniz.. Okurların düşüncelerini birbiriyle paylaşması için daha çok fırsat yaratmış olursunuz. Teşekkürler.

Murat/Sivas

Merhaba Canlar...

Ben Tunceli Hozatlı'yım... 2002 Ekim sayılı Leman'ı okuduğumda, Alev ve Burcu'nun Tunceli'yi anlatan mektubu beni çok duygulandırdı. Munzur'un suyundan bahsedip içimi kan ağlattı, çünkü ben en son 3 yıl önce gitmiştim Tunceli'ye... Alev'le Burcu'ya, tüm Dersimli halkıma, Leman yazar-çizerlerine, okuyucularına selam gönderiyorum.

Abidin Yalçın/İzmir

Değiştirmek Lâzım

İlkokulu çok iyi derecede bitirip ailemin tercihi ile meslek lisesine yazdırılan bir mağdurum. Asıl istediğim türkçe veya matematik öğretmenliğiydi. Ancak geri kafalı abim ve bilinçsiz ablam, annem, babam sayesinde mahvoldum. Yine de yılmadan çalıştım. Bölüm birincisiydim. Lakin neye yarar. Sınav heyecanı derken gerçekler bir tokat gibi çarptı yüzüme. Düz lise öğrencilerinin türkçe-matematik öğretmeni olacakları kadar puan aldım ama nafileydi. Kaç gün ağladım, sayısını hatırlamıyorum. Derken benim için yeni bir adımın teklifi geldi. Turizm şehrinde, otelin birinde temizlikçi olarak çalışmaya başladım. Sorunlarım çözülmüş değildi. Aksine artmaya da başladı. Olmak istediğim yerle bulunduğum yer çok tersti. İnanın imkansızı ve imkansız sürprizleri düşünüp umutlar yaratıyor, zar zor çalışmaya gayret ediyordum. Ama yaz sezonu kapanınca içimdeki asıl ses bir sürü hastalık olarak döndü bedenime. Onların mücadelesini verirken yine sezon açıldı. Orta gelirin altındaki aileme yük olmamak ve onlara isyan etmemek için (çünkü artık ellerinden kaderim için hiçbir şey gelmez) çalışmaya başladım. Güvendiğim insanlardan yediğim darbeler, asgari ücret için çektiğim çileler bitmek bilmedi. Teorik okulla, pratik yaşam allak bullak etti bedenimi, ve usandım bilinçsiz insanlara derdimi anlatıp salak saçma öğütler dinlemekten. Leman'a yazarak, bilinçli okurlarından tek istediğim; kafamın içinde demir taşıyormuşçasına çok yorgunum. Uyumak, uyumak istiyorum. Bu sistemi gerçekten değiştirmek istediğinizde uyandırın beni (lütfen).

Ekin/Bodrum

Merhaba

Leman'ı henüz yeni tanıdım, yani 3 ay kadar oluyor. Ama Leman'la tanıştığım için mutluyum... Leman dostlarıyla paylaşmak istediğim, bir konserden bahsedeceğim. Paris'te Gençlik Evi tarafından yardım amaçlı bir konser düzenlendi. Arif Sağ, Kıvırcık Ali ve Arzu konserde yer aldılar. Kutup Yıldızı da gelecekti ama vize verilmediği için katılamadılar. Konser çok güzel geçti, fakat çok kalabalık olduğu için bir takım sorunlar meydana geldi. Bilet satışları durduruldu... Ama her şeye rağmen güzeldi. Kızılırmak, Grup Yorum ve İlkay Akkaya'nın da Paris'e gelmelerini bekliyoruz. Umarım en kısa zamanda gelirler. Leman'a çok teşekkür ediyorum, bizlere Okur mektupları köşesini ayırdığı için. Sevgiyle ve Leman'la kalın.

Songül Önal / 17, Allee pierre prual Bat: 305 93300 Aubervillier Paris/France

Nerdesiniz Devrimciler (Korkmayın)

Birçok mektupta sistem bozukluğundan yakınan ve bir şey yapmak için lider bekleyen, kendine solcu, komünist, devrimci diyen halk nerede? Bunlar neden sesini gür bir biçimde çıkaramıyor? Birlik ve beraberliğin olmadığındandır herhalde? Biraz korku da var. Makam mevzusu ile susturulan insanlar bilmez mi yitirdikleri Milli bilinci!.. Hey! Bilmediğini sanan, sömürülen halk daha ne bekliyorsunuz? Köylüler, işçiler, esnaf, öğrenci, memur, "dilenci, sokak çocuğu" neredesiniz? Daha ne kadar kötü durumda olabilirsiniz? Nerede bu örgütlenme, başkaldırı ve bozuk düzeni değiştirme çabanız? Sizi isyana davet ediyorum!.. Ben 16 yaşında, yönetilmekten nefret eden asi bir gencim. Toplumun bana karşı "Bu adam olmaz" demesi beni hiç ilgilendirmiyor...

Ömer/Mersin

KAAN ERTEM

@leman.com.tr

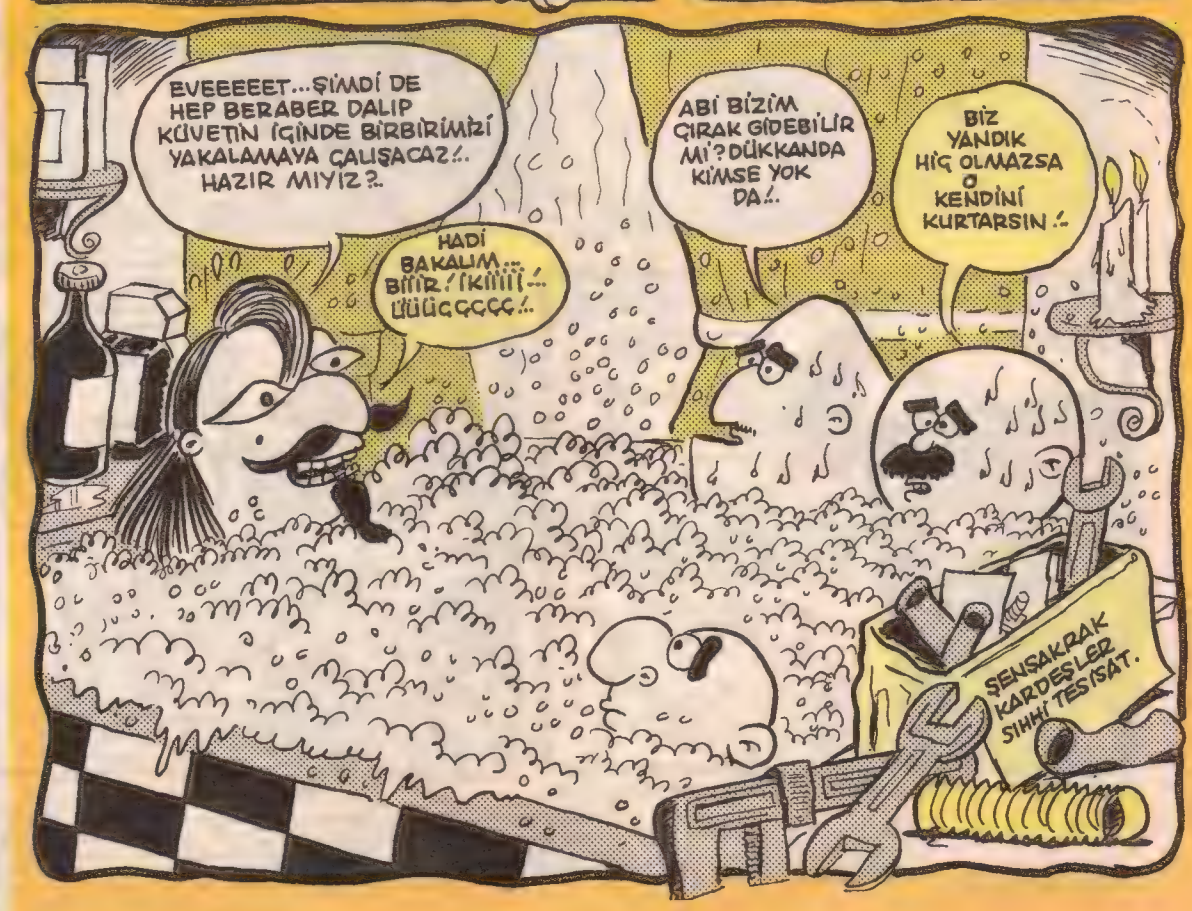

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

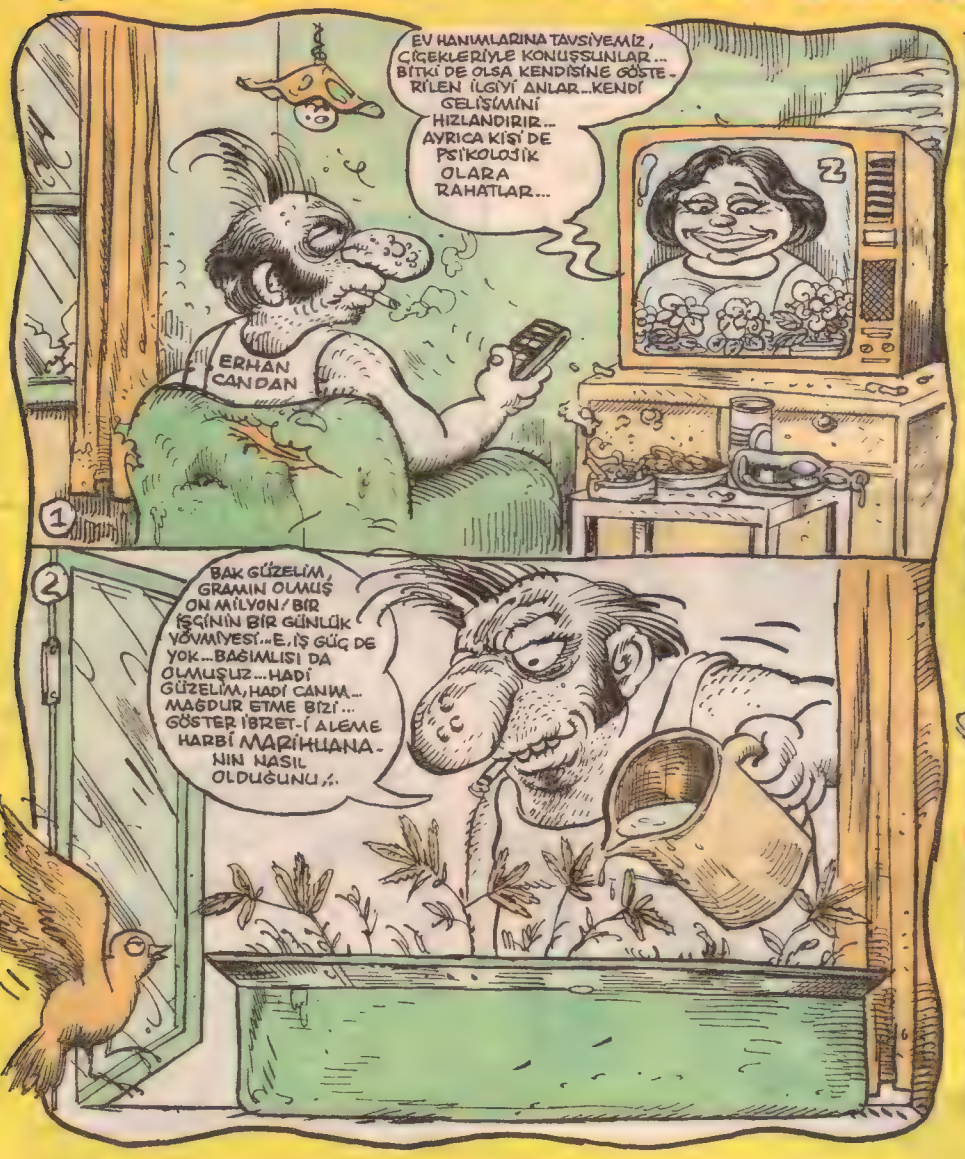

Padişah Deli İbrahim ve inleyen nağmeler

PİKASSO'NUN DRAMI...

GENÇ YETENEK, KATIR BİLEK YAZAR ÇİZER ADAYLARI VE YEPSYENİ NUMARALARLA DOPDOLU..

LeMan
SAYI: 578
5 ARALIK 2002 PERŞEMBE
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Rewhat ARSLAN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneş İÇÖĞLÜ ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● Tanzer ERCANPOLAT ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN ● **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU ● **Satış:** Cengiz KOCALI ● **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Baskı Sorumlusu:** Üzeyir ATMACA **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140) **Baskı:** Sabah Gazetesi - Dergi Bölümü • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Akşamsefası

579

12 Aralık 2002 Perşembe 152209 Sayı: 2002/50- 700.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

İŞTE KRİTER, İŞTE MÜNFERİT İŞKENCE

OHAL'in kaldırılışının ertesinde, işkencenin önlenmesini içeren AB'ye uyum yasa paketinin de meclise gönderildiği gün 12 yaşındaki E.G. Diyarbakır'da işkence şikayetinde bulundu. Feci şekilde ağır dayak yediği belirtilen küçük E.G.'ye polisler yalan söylersen makatına cop sokarız demişler. 20 dakika tek ayak üzerinde bekletilip, hakaretlerde bulunulan E.G. tekrar hatırlatalım henüz 12 yaşında... Yetkililerden hala aynı nakarat aynı açıklama "İşkence münferittir"..

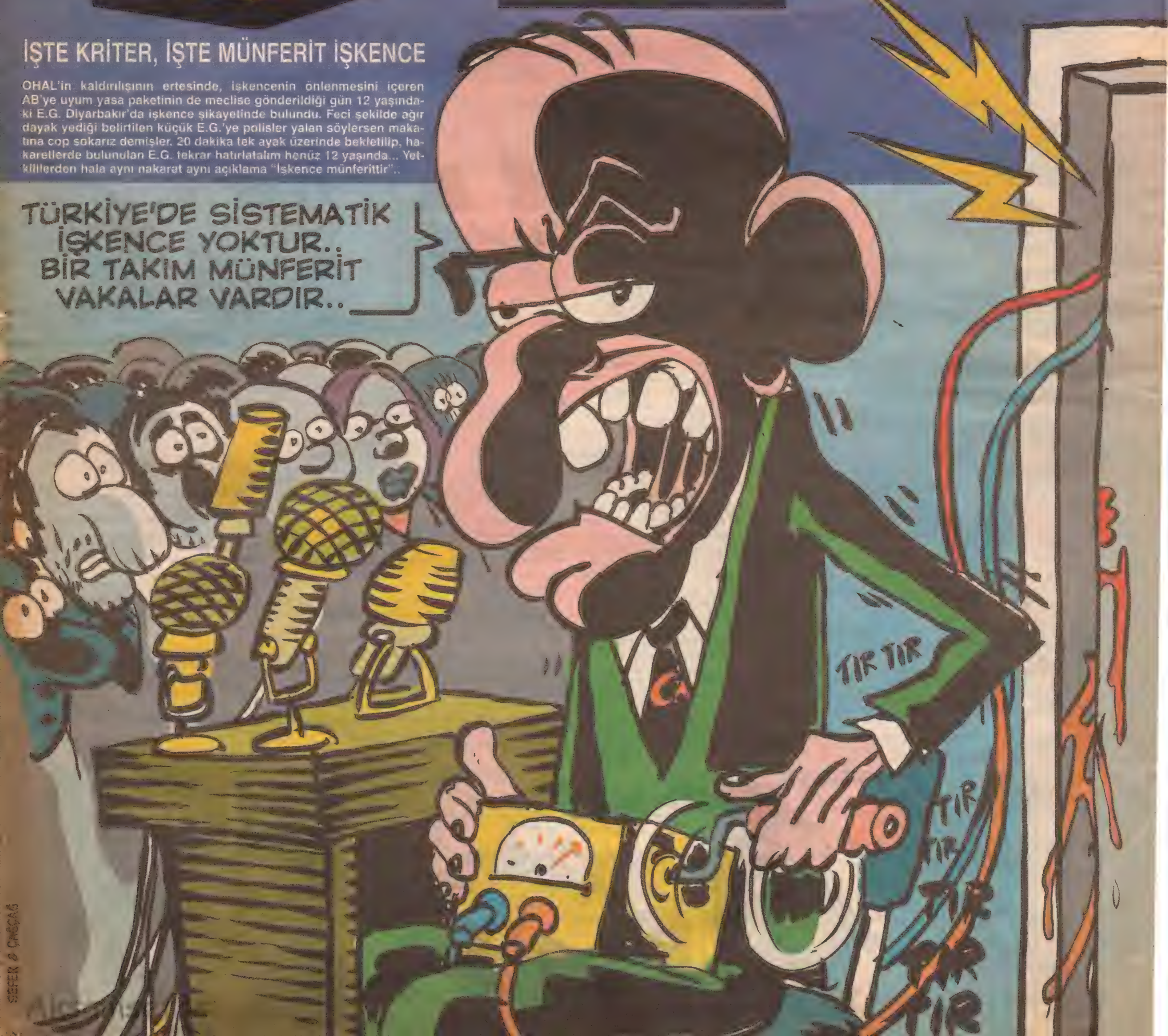
TÜRKİYE'DE SİSTEMATİK İŞKENCE YOKTUR.. BİR TAKIM MÜNFERİT VAKALAR VARDIR..

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Gülü

FEYHAN GÜVER

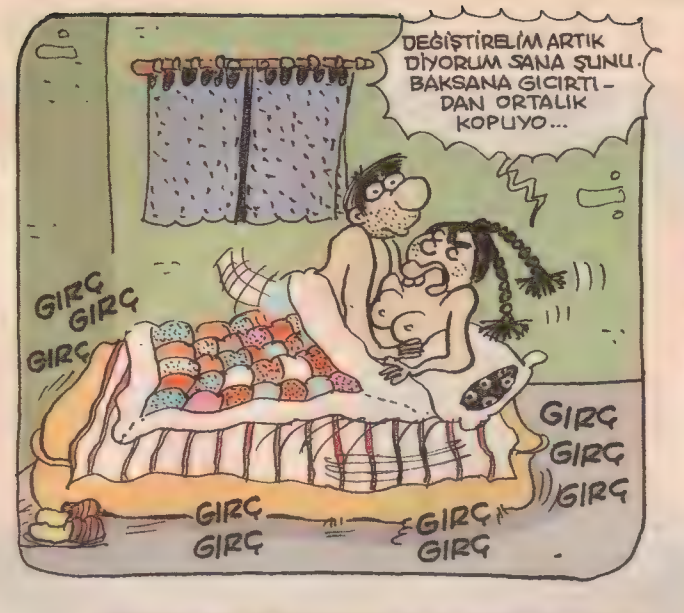

ile diyalog çabaları

Atilla Atalay

- Sıkılhan çocuğum, alo evet, bi taksiye atlayıp benim ofise gelebilir misin, alo seni çok seviyoruz çocuğum, şarjım bitiyo. Yok ya da vaz geçtim, ofise gelme, hayvan al kendine, serotonin salgıla Sıkılhan...

- Serotonin ne yaa anne? Niye hayvan alıyım kendime, ofise geliyo muyum gelmiyo muyum?

- Serotonin mutluluk hormonu çocuğum, evet. Böyle gri havalarda depresyona girer insan, bi arayış içinde olur. Soğuk, çamur ve üşüyen mutsuz insan suratları. Gri havalar serotoninimizi bitirir.Yani, telefonumuzun şarjının bitmesi gibi bişey, evet tam da öyle. Ofise gelsen konuşurduk serotonin hormonların için ama süpervayzırlar strateji toplantısı var, soonadan aklıma geldi. En iyisi kedi bul sen biyerden. Şevkat ii gelir, evet...

- Tamam kedi bulup kendimi cırmaklattırıcam, o bana serotonin bulaştırıcak, başka?

- Evet.

- Peki.

- Yok yani hayır. Sakın kendini kediye felan cırmaklattırma Sıkılhan, kuduz olabilirsin. Sen evden ayrılma ben sana kuryeyle temiz bi kedi yollıyım. Ya da en iyisi sen atla gel, tam 14.50 de burda ol, 15'e kadar konuşuruz. Veya şöyle yapalım, 15.45 de toplantı çıkışına gel sen... Pardon, ne 15.45'i yaa, olmaz. En güzeli sen spor yap Sıkılhan. Spor da mutluluk hormonu salgılatır sana.... Evet?... Sessiz durma çocuğum, ergen bi insansın hormonların karmakarışık şu an. Bazı hormonlarını inhibe etmek bazılarını da şeetmek lazım. Hem bunlar bilimsel şeyler, iş yerinin psikiyatristi brifingte söyledi. Bak mesela ben şimdi senlen konuştum ya mutluluk hormonu salgıladım. Hadi şnav çek çocuğum, dinliyorum ben burda, hadi bir....Bak gene kapamış telefonu, ilgisiz eşşek. Sanki kötü bişey söyledik "serotonin salgıla" deyip de. Bizim anne babamız bilmiyodu bööle şeyleri, gri havalarda nedenini bilmeden manyak oluyodum ben... Kedi de yoktu, şimdi öyle mi, herşey var.

- .... alo, ne diyodum, Keremler'in grubu dağılınca onların gitarcısı, Mert, bi de Atakan diye basçı bi çocuk Backspace adında yeni bi grup kurdular funk yapıyolardı. Ama Mert'in eski çıktığı kız Atakan'la çıkınca onların da arası bozuldu. Atakan da Keremler'in dağılan grubundan Serhan diye bi klavyeci buldu Mert'i dışlayıp Pause Break adıyla bi grup kurdu progresiv yapmaya başladılar, soona bu Atakan'ın babası Büyükelçiymiş onların Barselona'ya tayini çıktı giderken grubun demosunu yanında götürmüş...

- Alo Bunalgül, Sıkılhan ben, benimle mi konuşuyosun?

- Seninle mi konuşuyorum? Ay şaka gibi. Ben Büzge'yle konuşuyodum bi ara hat koptu, seni mi tuşlamışım. Saçma yaa... Ay çok yivrenç. Ay peki neler söyledim yaa, hepsini dinledin mi?

- Enson Atakan'ların grubu dağıldı eskiden funk yapıyolarmış.

- Ay funk mu dedim esas triphop. Keremler'in bu en son dağılan grubundan önce bi dağılan grupları daha vardı esas onların soundu funk "Küflü Boza" diye bi demoları vardı hatta, vokalistin çıktığı kızın abisi vokalisti bıçakladıydı. Soona o çocuk iyileşince küflü bozanın liriklerinde anlattı olayı... O şarkıdan soona da dağıldılar zaten...Alo, Sıkılhan? Sen gene beni dinlemiyosun di mi yiaaaa...

- Ben dağıldım Bunalgül.

- Sıkılhan, annen ben. Çıkışta "Ümraniye Sapığı'nın Robot Resimleri Sergisi"ne gidicem gelmek ister misin hihihi? Evet, komik diil mi?

- Niye ki?

- Espiri yaptım çocuğum. Serotonin için. Bak gülmek de iyi gelir mutluluk hormonu salgılar insan...Bana "Şişe" desene Sıkılhan...

- Şişe...

- Şişe denmez anneye....Hihoha, dilinde çıban biter.

- Hihe. Ya anne noolur yapma, valla ben iyiyim bisürü mutluluk hormonum var.

- Fazlası da iyi diil ama, belli bi dengesi olması lazım. Bak ben bu esprileri bizim şirketin reklamlarını hazırlayan çocuğa yaptırdım. Başarılı, tutuğunu koparan bir çocuk CV sini görsen uçarsın. Bence böyle insanları kendine rol modeli olarak almalısın Sıkılhan, başarılı ve yırtıcı olmak gibi hedefler koymalısın önüne. Dayın gibi luuzır olma. Dur bi de, sana bişey daha dedirtmem gerekiyodu, evet, ee, tren...

- Ne?

- Tren diycen bana tren... Dur kodluyorum yaz: Tabzon'un T si, Rizenin R si... Edirne'nin E si... Alo, Sıkılhan... Alo, Sıkılhan... Kapadın mı çocuğum. Neyse bana bi tren borcun olsun...Hihe. Tren borcu... Bak bu espri de iyiymiş...Keşke duysaydın bissürü hormon salgılardın, evet...

sklhan@leman.com.tr

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Amerika gezisine başlayan Recep Tayyip Erdoğan'a çok önemli devlet adamı protokolü uygulandı.. Erdoğan kırmızı halı serilerek karşılandı..

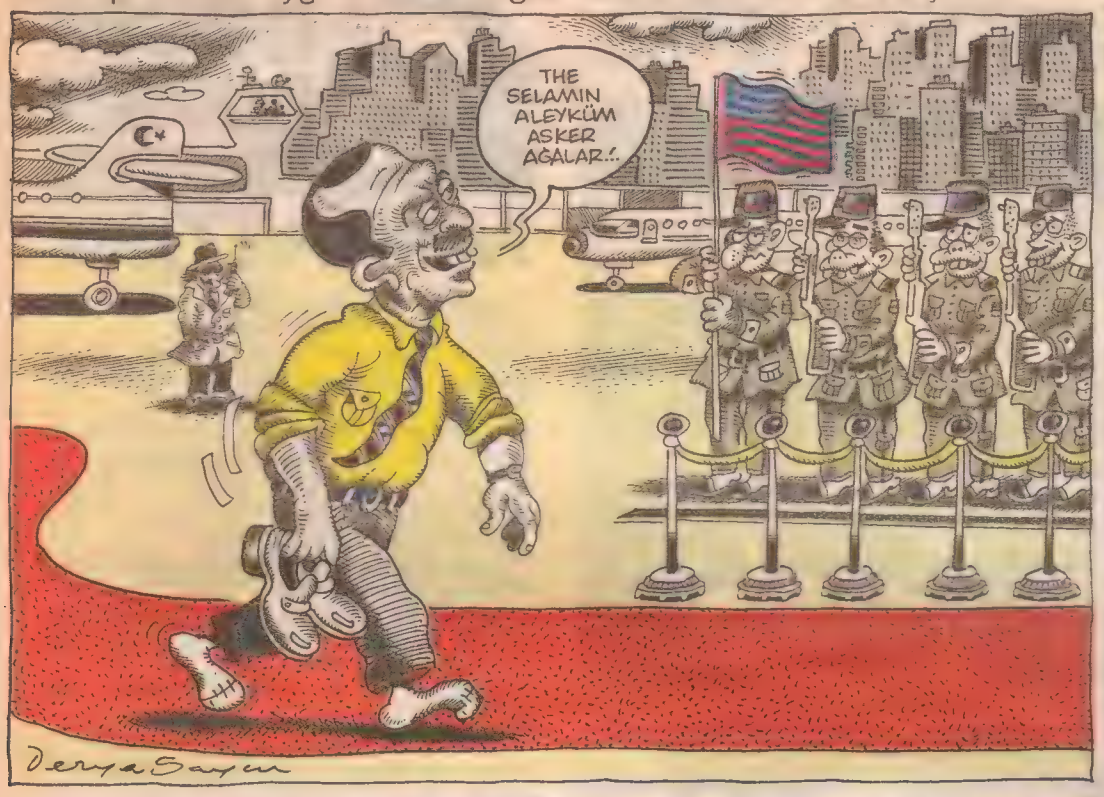

AB üyeliği müzakerelerine başlama tarihine tarih diyen AB, 2005 yılına gün verdi...Türkiye'de kıyamet koptu..

12 bin camiye baz istasyonu kurulmasına izin veren Diyanet İşleri, ardından bir genelge yayınlayarak baz istasyonlarının insan sağlığına zarar vermediğini açıkladı...

Bir reklam...Bir reklam...Bir reklam...Bir reklam...

AKP'nin popülist demeçleri ve söylemleri günlük yaşama çarptı..Sağlık Bakanı Recep Akdağ'ın "artık kimse hastanede rehin kalmayacak" sözü havada kaldı..Yalova Devlet hastanesinde doğum yapan Ayşe Çelik, 500 milyon tutan doğum masrafını ödemediği için bebeğiyle birlikte rehin kaldı...

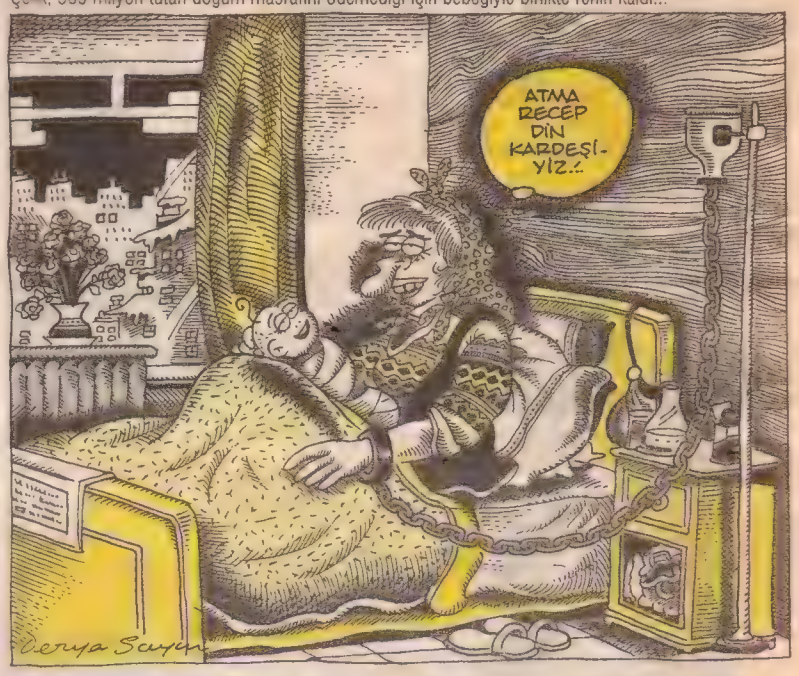

F tipine yeni Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in bakışı da aynı...101 kişinin yaşamını yitirdiği F tipi protestolarına kayıtsız kalan Bakan Çiçek, bakanlık olarak yeni bir girişimde bulunmayacaklarını, sorunun kaynağı olanların adım atması gerektiğini söyledi..

LeMan

ABD
petrol emen baş kesen, legal terörizm

AVRUPA BİRLİĞİ
tarih - tekerrür

TAYYİP VE DANIŞMANLARI
ne gezildi ha beyhude

MEHMET AĞAR
hala, iyice, durmadan

İRAN ŞERİATI
randevu evinde yakalanan futbolcuya 279 kırbaç

BİGEN & HAGEL
"kıbrıs'ı ver, doları al" kafasındaki abd senatörleri

WİNONA RYDER
n'aptın be güzelim, gönlümüzün sultanı hırhız çıktı

TAMER KARADAĞLI DİDEM TOLUNAY İLİŞKİSİ
eeeeh!..

HAKAN ÜNSAL
pascal'a hakkaten 'pis zenci' dediyse terbiyesizmiş

Irak'a saldırmak için uyduruk bahaneler arayan Amerikan yönetimi, olası savaşta yararlanmak için Türkiye'den Trabzon ve Samsun limanlarını kullanma izni istedi...

Ödeneksizlikten ne yapacağını şaşıran eğitim kurumları, şimdi de karnelere reklam almak için kolları sıvadı..

20 yıldır OHAL'leşen Diyarbakır bir türlü olağanlaşamıyor...12 yaşındaki E.G'ye gözaltında işkence yapıldı ve susması için tehdit edildi..

daral&timsah

Geçen haftadan devam.

ÖZET; Timsah'ın babası ile kavga eden annesi pılını pırtısını toplayıp kapağı İstanbul'a oğlunun yanına atar...Timsah annesini alır almaz bir güzellik salonuna götürür allayıp pullayıp eve getirir...

ÇAYKOR

daral@leman.com.br

haftaya devam

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

MARATON!

Şansal Büyüka: Hocam, nefes kesen bir derbi maç ve Fatih Terim'im sitemleri.. Ne diyosun?..

Erman Toroğlu: Şimdi Fatih Hoca diyo ki, hep biz Gassaray'ı eleştiriyomuşuz... Yani praym taymda n'apalım, Çaykur Rize'yi mi eleştirelim uzun uzun?.. Bu bir... Gassaray üstüste şampiyon oldu dört kere, birinde bile UEFA'ya dilekçe mi yazmışız, iptal mi istemişiz, bu iki... Üçü geç... Fatih Hoca, hâlâ İtalya'da kalmış, stil yapıyo... İtalyan fotoroman figürü bi yere kadar, bu da dört!..

Şansal Büyüka: Üç neydi hocam?..

Erman Toroğlu: Kurcalama, boşver... Ha, şu da var, benim soyadım Toroğlu!.. Buradan anlayın!..

Şansal Büyüka: Tor ne ki Toroğlu ne Erman?..

Erman Toroğlu: Tor, almancada gol demektir... Doğu Alman asıllıyız biz... Erman Goloğlu...

Şansal A: Hocam, sus... Fatih hoca bağlanıyor... Buyrun hocam...

Fatih Terim: İyi akşamlar Şansal... Sana benim bi lafım yok, sen sakın alınma ve ilerleyen dakikalarda korkma!..

Erman Toroğlu: Lafın ona değilse, bana hocam.. Burda iki kişiyiz.. Açık olalım...

Fatih Terim: Senden mi öğrenicem açık olmayı.. Hücum futbolunun öncüsüyüm ben... Kuddusi Müftüoğlu'na maçtan sonra dedim ki, aferin dedim, Erman da sana akşam aferin der dedim, ben aferin demedim, Erman hocan der dedim, böylece çok küçük bir nükte yaptım... Esprili yaklaştım olaya ben...

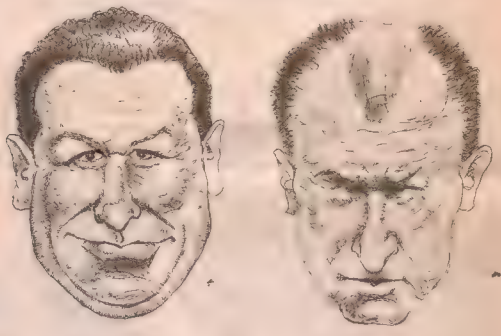

Şansal Büyüka: Çok beğendim ben o espriyi hocam... Hakkaten... Artı, yakında Show TV'de Kurtlar Vadisi başlıyor, nefesler kesilecek yeminlen!..

Fatih Terim: Bırak şimdi Kurtlar Vadisi'ni, Silikon Vadisi'ni... Ne demek, ben sandalyemi Müfit'e temizletiyomuşum, ha!.. Sandalye lafı bana hakarettir, ben imparatorum, tahtım var benim!..

Erman Toroğlu: Peki, tahtı mı temizliyo Müfit?.. İtalyan elbiseleri mi götürüyo temizleyiciye?..

Şansal Büyüka: Hocam, tırmandırmasak...

Erman Toroğlu: Bırak ya, neyse mevzu konuşalım... Ben de gastede yazdım o yazıları, bu programda söylemedim bi kere...

Fatih Terim: Bana ne, ben radyodan duydum!.. Fatih Terim, İtalya'dan dönememiş... Hadi ben dönemedim, sen gidemedin ki daha... O kadar eldiveni, atkıyı almışım zamanında... Atiim mi onları, giymiim mi?.. At hırsızı!..

Şansal Büyüka: Fatih Hocam, hepimiz aynı camiadayız, at hırsızlığı nereden çıktı?.. Artı, Kuddusi Müftüoğlu'nun ismi hakemlik için uygun mu, daha ziyade AKP milletvekili ismi gibi değil mi?..

Fatih Terim: Lafı dağıtma Şansal... Ben ağlamam!.. Fatihler ağlamaz, Elazığ bölünmez!.. Penaltımız verilmedi diye değil bu sinirim... Ben bluğ çağımdan beri öfkeliyim... Herkes bildiğini dökerse, herkes zarar görür, öyle mi?..

Erman Toroğlu: Muhakkak!..

Fatih Terim: Haa!.. Bekledim seni canlı yayında sorunu sor diye, tırstın, sormadın!.. Arkamdan konuştun... Yıllar yılı durumun, şeklin bu senin!..

Erman Toroğlu: Ben arkadan konuşmadım... Laf ağzımdan çıktığı an, siz 50 metre arkadaydınız, kasıt yok yani... Yoruma açık pozisyon...

Şansal Büyüka: Üçü geç demiştin, üç neydi hocam?..

Erman Toroğlu: Sus şimdi Şansal!..

Fatih Terim: Allah ağlatmasın, ben ağlamam... Hakemlere küfür etmem, ağzımı bozmam, boşa kostaklanmam, ki kostak değilim!.. Ben sana dikkatli davranmanı tavsiye ediyorum Erman...

Erman Toroğlu: Bak gene italyana verdi kendini... N'apıcan, Şansal'ın kafayı kesip yatağıma mı atıcan, anlamadım ki!.

Selam Dünyalı Ben Türküm... Yeni yılda kitapçılarda.

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSUN

BAZEN ne kadar dikkat ederseniz edin olaylar kontrolünüzden çıkar, kendi kendine gelişir... Karakterler disiplinsizdir ya da karikatürlerin çerçeveleri sağlam değildir... Sebep ne olursa olsun espriler güme gider kargaşa çıkar...

HAH HAA!.. KAÇIYON DİMİ? OLUM DEDİM SANA... BENİMLE SİDİK YARIŞINA GİRME DİYE... EN UZAĞA BEN İŞERİM...

LAN LAN!.. DİKKAT ETSENE YANDAKİ KARİKATÜRE GİRDİN... ZATEN DÜĞÜN VAR ORDA... HERİFLER GELİRSE ZOARLAR AZIMIZA...

BU NE YAA?! ISLAK VE SICAK BİŞEYLER DÖKÜYOLAR!.. NERDEN GELİYO LAN BU?!

BEN BU HALAYIN TAM... HEEEY... DİKKAT EDİN, ZEMİN ÇATIRDIYO... EYVAAH... EYVAH GİTTİ HALAYIN YARISI...

AAA!

AY NE GÜZEL YAA... BOBİ'YE BAKSANA... KEMİĞİNİ GÖMÜYO ÇOK ŞEKER YAA...

ÖÖ... HHKK!.. BEN LAFIMI SÖYLEYEMİYOM... ÖHHÜÜÜ... NE BU DUMAN YAA... TÜÜ, GÖRÜYO MUSUN?..

METİN... ABİ MANGAL NERDEYSE TAMAMDIR... SEN ETLERİ ARABANIN BAGAJINDAN GETİRİVER ABİ...

AAH... YAN KARİKATÜRDEN SU GELDİ... MÜREKKEPLERİM AKIYOO... AAA!..

ULAN KIRK YILDA BİR Bİ FISTIKLA BANYO KARİKATÜRÜNE ÇIKTIM, ONDA DA DÜĞÜN EVİ KARİKATÜRÜ ÇÖKTÜ YAA...

ŞLOOFT

EİİİİİYYYK!.. KÖPEEK... TAVANDA KÖPEK VAR... BİZE BAKIYOOO!..

HİŞŞ OLUM MANYAK MISIN! GEL BURDA BİZİM İŞİMİZ BİTMEDİ... KOMŞU KARİKATÜRDEKİ KADINA NE SALDIRIYON LA?..

BIRAK YAA... GRUP SEKS KARİKATÜRÜ DEDİNİZ GELDİK... HATUN EKSİK, BİZ AÇIKTA KALDIK... SALDIRIRIM TABİİ...

IMM!.. GMM!..

ŞURAYA BAK... DOĞRU DÜRÜST ÇİZMİYOKİ HERİF... ÜST KAT KARİKATÜRDEKİ BANYONUN BORUSU PATLAMIŞ... BİZİM TAVAN SU İÇİNDE...

NECLAAA!.. HOOP... NE IMGIMLIYON ORDA... EDAVAT ÇANTASINI GETİR BANA...

canbarslan@superonline.com

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

HAMDİ YÜZBAŞI

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

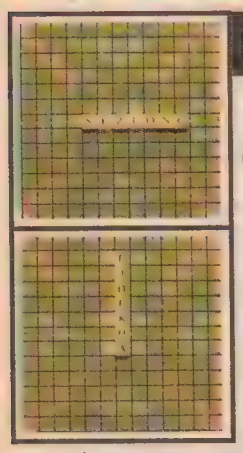

Oyuna soldan sağa başlayanlar
Yukarıdan aşağıya başlayanlar

1. Soldan sağa başlayanlar, makul çoğunluk kapsamındadır..
   Yukarıdan başlayanlar azınlıktır ama onlar da makuldur!..
2. Soldan sağacılar, yılların "bulmaca şartlanmışlığını" üzerinden atamayanlardır...
   Yukarıdan aşağıcılar, bulmacaya da aynı model başlayan aykırı ruhlulardır!
3. Soldan sağacılar, sıradanlık ve sakinlik severler...
   Yukarıdan aşağıyacılarda bariz bir heyecan arayışı ve merak duygusu belirir!..
4. Soldan sağa başlayanlar, tertipli yapıdaki kişiler olup, öğrencilik zamanlarında ders yılını tek kurşun kalemle tamamlayan tiplerdir...
   Yukarıdan aşağıya başlayanlar, dağınık lezzetlere müptela bünyelerdir, bunlar öğrenciyken kalemi iki tarafından da açıp kısa sürede heba eden cinstendir!..
5. Enlemciler, diğerlerinden rahatsız olurlar.
   Boylamcılar, bu rahatsızlığı yaşamaz!
6. Enlemciler, normal yazım şeklini oyuna başlarken de sürdürüp, otoriteye karşı boyun eğişlerini yansıtırlar...
   Boylamcılar, normalde bulunmayıp sadece bu oyuna özgü olan yukarıdan başlama haklarını kullanarak, alternatif tavır alırlar!..
7. Enlemciler, bu karşılaştırma için bana ilham kaynağı olmadılar..
   Boylamcılar oldu!..

(Artı: Ben de bir boylamcıyım, zaten EJDERHA da ŞEZLONG'u yer!.. Önerim, oyunun neresinde olursa olsun "ejderha" yazıldığında, nakavt muamelesi yapılmasıdır!..)

ERDENER ABİ

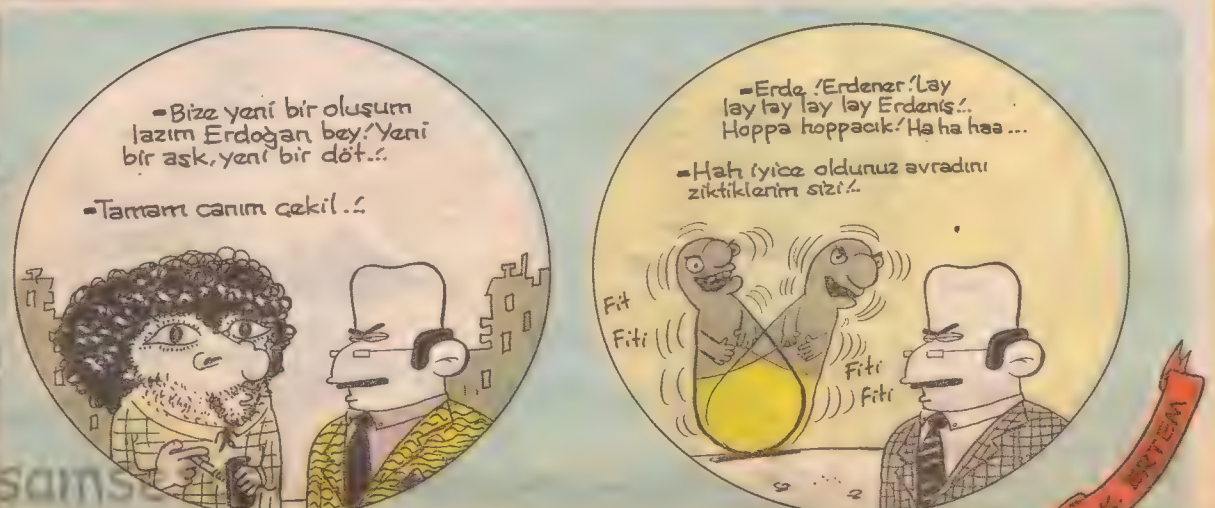

PANTOLON

METİN FİDAN

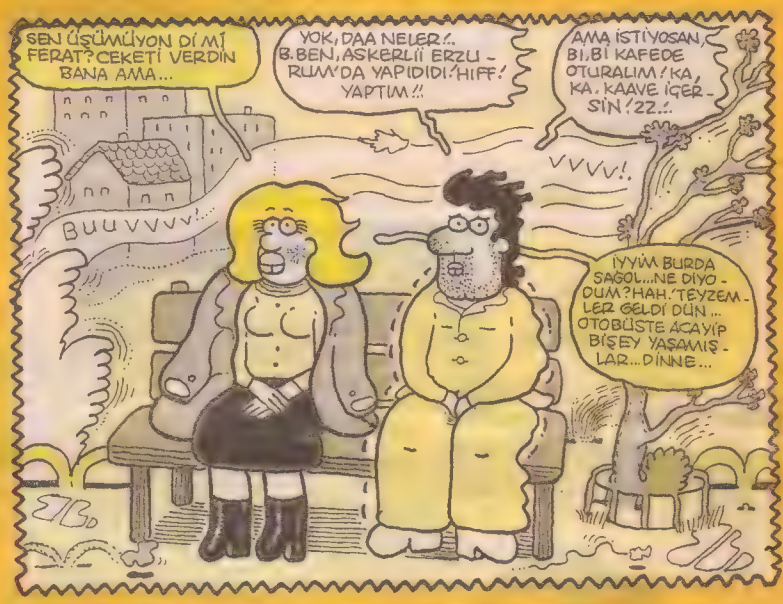

Kapı

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkarraman

Adım Musa... Televizyon tamircisiyim...

İstanbul-Bağcılar'da küçük bir dükkânım var...

TELEVİZYON HASTANESİ

SONY

ama

Panasonic

Sağolsunlar; bu mutfakta 'usta' olarak anıldığım için iyi-kötü yürütebiliyorum işlerimi...

Bu BLAUPUNKT'LARIN ÇIKTIĞI SENEYİ HATIRLIYORUM...

Dükkânı; eski-yeni, renkli-siyah beyaz, mono-stereo... onlarca televizyonla doludur... Hangi çeşit olursa olsun...

BUNLARIN TÜPÜ KADAR DAYANIKLISINI ÜRETEN ÇIKMADI DAHA...

Televizyonun arızalısı elimde sonunda gelir beni bulur...

Dantel gibi birbirine dolanmış aksamı kurcalamayı, bozuk bir parçayı söküp yerine çalışır olanı takmayı seviyorum ben... yoksa ekranın karşısına geçip beyaz cama düşen yayınları seyretmeyi değil!

Herneyse... o akşam iş çok olduğu için geç saatlere kadar kaldım dükkânda... tam kapatıp eve gidiyordum ki...

N!!

...üst kattaki; şu tek göz daireden kalan komşuyu gördüm!

OOO, FERİDUN HAYIRDIR?

Bu Feridun yalnızlıktan mustarip bi adamdır; karısı tarafından terkedileli bi sene oluyor neredeyse... Evinde televizyon olmadığı için arada bir bana gelir, maçları bizim eski televizyondan birlikte izleriz!

MAÇ MI VARDI BUGÜN?

YOO... FİLM GİBİ VAR..

FİLM GİBİ MİŞ?..

GEÇEN HAFTA EVE BİR EKİP GELDİ... BENİ YENGENLE BARIŞTIRMAK İSTİYORLARMIŞ.. APAR TOPAR BİR STÜDYOYA GÖTÜRDÜLER.. ÇEKİM FALAN YAPTILAR...

Derhal içeri soktum onu. Çok şaşırmıştım; hemen televizyonu açtım!

Vay canına!.. Sonunda bizim Feridun'un da katıldığı bir 'Film Gibi' olacaktı ha...

OTUR ŞUNA! OTUR DA ÖYLE İZLE!

SEN DE OTUR!

HAKİKATEN BU SENSİN LAN!..

Program sunucusu, evlilerin arasını düzeltmek için bişeyler eveleyip geveledi falan...

"...benim anlamadığım türden laflar etti!..

EĞER BEN OLSAM OKUN YERİNDE; BU SAMİMİ ADAMA GÜVENİRDİM VE GELİRDİM!

PARAVANI AÇALIM, BAKALIM SENİHA HANIM GELİCEK Mİ?..

VAAY!..

Sonunda paravan açıldı... kısa bir süre sonra kapanır gibi olsa da tekrar açıldı... Heyecandan nefes nefese kalmıştım, dayanamayıp Feridun'a baktım:

EE?..

NE EE'Sİ?

KONUŞSANA OLUM... YENGENİN GELİP GELMEDİĞİNİ SÖYLE BARİ!..

NE DİYORSUN? YENGEN GELMİŞ OLSAYDI BENİM BURDA İŞİM NE? HA?!

ORAYA NE GİDİCEM BE.. BENİM EVİM DURURKEN!

Arkamıza döner dönmez, dükkân kapısının önünde Seniha Hanımı gördük: Sonunda dönmüştü işte!..

BAĞIŞLANMAK İSTİYORSAN KARŞIMA DİKİLİR, DÜRÜSTÇE AF DİLERSİN..

..NE O ÖYLE TELEVİZYON KÖŞELERİNDE BEKLEMELER FALAN?..

Hay Allah!.. Bunların beni soktukları o tuhaf, kabullenilmesi zor; kendimi aynı o artis kılıklı sunucu gibi hissetmemi sağlayan pozisyondan haberleri bile yok...

HAKLISIN SENİHA! AFFET BENİ, N'OLUR AFFET!

ŞŞŞ..

NEYSE ARTIK.. ŞU KAPIMIN GÜZELLİĞİNİ ANLATAYIM BEN SİZE!!

Benim güzel kapım be!.. Bu kapı, televizyon ekranlarındaki o parayanlar gibi iki yüzlü, sahtekâr değildir- olamaz da! Bazen tamir ettiğim bir televizyon...

"...ya da herşeye yeniden başlayacak güzel bir çift... Gördüğünüz gibi kimse boş ayrılmıyor benim güzel tamirhanemin kapısından...

Bitti...

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Behiç Pek

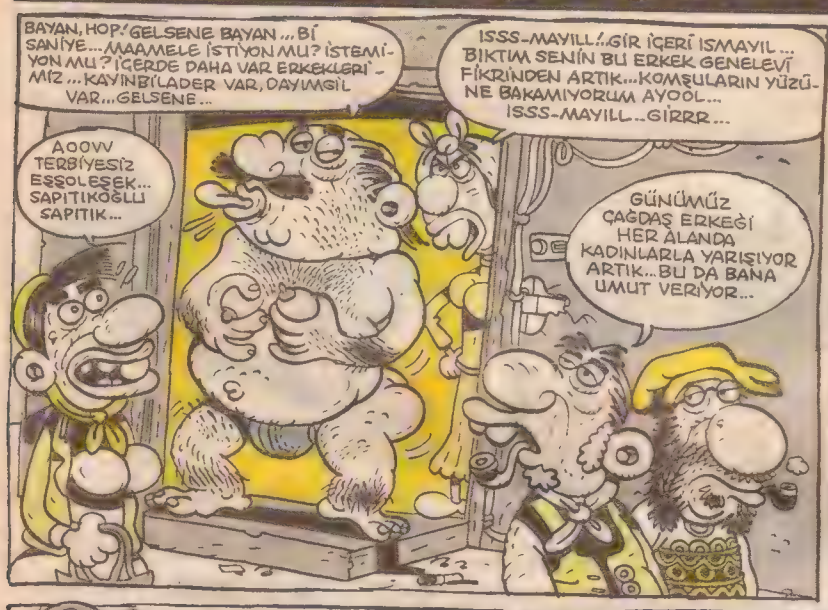

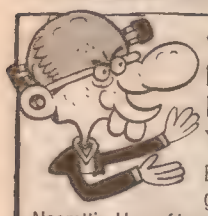

YA TUTARSA DİYOR FAKAT TUTMUYOR NORMALİ DE BU!

Yazan: Haybeci Şensoy

Birgün de dedim, haftanın yüklü gündeminden bu kez de hoş bir Nasrettin Hoca fıkrası diyeyim anlatayım diye gerilim dağılsın.

Nasrettin Hoca, bir 17 Mayıs günü, bir gölün diğer yakasında oturmuş, ellerinden birinde de bir havuç dolusu yoğurt mayası vardı. Ve göle maya çalar. O sırada ordan geçen hayfa bir adam: "Hoca" der adam hocaya, "Hocam hocam maya mı o? Nereye çalacaksın onu yoksa? Göle mi onu çalacaksın?" deyiverince "Yok Hoca, çalma.. Ya tutmazsa" der. Hoca çalar, hakikaten de tutmaz onu. Hoca: "Tutmaz bu" Adam: "Tutmadı zaten" Hoca: "Tuttu bak!" Adam "a...aaa" olur!.. Hoca gevrek güler: "Tutmadı tutmadı.. Hadi sen yoluna, ben yoluma." Adam: "Kal sağlıcakla." Hoca: "Gel gel tuttu.." Adam: "Ha? Ne?" Hoca: "Hahaha.. Git, git." demiş!... Eee Hoca bu!..

behicpek@lemart.com.tr

CEZMİ ERSÖZ

BİR DAHA GERİ DÖNERSEN BURADA OLMAYABİLİRİM...

"Geçecek, inan bana geçecek..."

"Öyle çok istiyorum ki geçmesini..."

"Biraz daha sabret ne olur, hem bak yanındayım ben... Aynı duyguları sen beni terk ettiğinde ben de yaşadım, o yüzden çok iyi anlıyorum seni..."

"Biliyorum, sen olmasan ben ne yapardım..."

Yattığım yerden doğrulup bir sigara yakıyorum. Gecenin kör bir vakti. Hep bu saatlerde onun yüzüyle uyanıyorum. Acı bir silkinişle. Sanki karanlık, dalgalı bir denizde boğulmak üzereyken... Böyle anlarda ölüm çok şefkatli geliyor bana. Kollarına atılmak istiyorum onun. Bu acıyı yaşamaktansa ölümün şefkatine sığınmak istiyorum... Elimde sigara odamızın tavanını seyrediyorum. Elektrikli sobanın kızıl yankısı vuruyor tavana, duvarlara... O kızıl yankıda onun yüzü dolaşıyor. Bazen gülümseyerek yaklaşıyor, bazen kayıtsızca solup gidiyor. Neden silemiyorum onun yüzünü zihnimden, bunu anlamakta zorlanıyorum. Onu unutmak için neler vermezdim oysa. Ömrümde hiçbir yüz bu denli saplantı haline gelmemişti. Eskiden saplantılarımı belli bir sınırın içinde tutardım, onun hayatıma hükmetmesine izin vermezdim. O saplantılar şimdiki gibi hayatın dışına sürüklemez, bu denli derin bir boşluğun önünde tutmazdı beni... Olsa olsa tatlı bir iç ağrısı, soylu bir hüzün katardı hayatıma...

Bu iç ağrıları, bu soylu hüzünler hayatıma gizli bir sevinç bile katardı. Hızlanırdı ömrüm... Öyle derinleşirdi ki kalbim, olacakları önceden tahmin ederdim... Oysa şimdi hayatım ellerimin arasından kayıp gidiyor. Her gece bu saatlerde tam bir boşluğun derinliğine savrulurken can çekişir gibi ve kan ter içinde uyanıyorum... Uyanınca, hayatta olduğumu yeniden hissedince, ölmediğimi anlayınca tuhaf bir sevinç duyuyorum. Eksik, acı, buruk bir sevinç bu..

Sen de benimle uyanıyorsun. Niçin derin bir acıyla uyandığımı bilerek... Bir boşluğun önünde nasıl can çekiştiğimi, yanımda senin olduğunu anlayınca nasıl mutlu olduğumu, varlığına nasıl ihtiyaç duyduğumu bilerek uyanıyorsun...

Ben yatakta doğrulup bir sigara yakınca ve tavandaki, odanın duvarlarındaki kızıl yankıları seyre daldığımda, sen de yüzümü öyle seyrediyorsun sonsuz bir merak ve kaygıyla... Çok iyi biliyorum şu an yaşadığın bencil bir acı değil... Kendin için değil, benim için üzülüyorsun. Beni yitirmekten çok, benim kendimi yitirmemden, ruhumun parçalanmasından korkuyorsun... Sana, sevgine rakip olan birine duyduğum özlemden değil yaşadığın bu korku... Daha büyük acılar çekip, geri dönüşü olmayan hatalar yapmamdan, hayatımı bir daha geri alamayıp onu sonsuza dek kaybetmemden korkuyorsun...

Yüzümde o hüzünlü soluğunu hissediyorum. Saçlarımı şefkatle okşuyorsun ve, **geçecek, inan bana geçecek, bak yanındayım, hep seninleyim,** diyorsun... Öylesine utanıyorum ki sen bu sözleri söylediğinde, sana karşı öylesine çaresiz hissediyorum ki kendimi, yüzüne bile bakamıyorum. Bana gösterdiğin koşulsuz sevgi karşısında küçük düşüyorum... Aynı anlayışı, aynı sevgiyi sana ben duyar mıydım, bunu düşünüyorum...

Seninle aynı evi, aynı hayatı paylaşırken, bir gece ansızın kaybolsaydın... Beni günlerce aramayıp, sonra da karşıma çıkıp, **ben birine aşık oldum, aramızdaki her şey bitti, ayrılmamız gerekiyor, bu evde artık birlikte yaşayamayız,** deseydin... Beni bir anda dipsiz bir boşluğa bırakıp aşık olduğun insanla bu evde yaşamaya başlayarak beni hayatından çıkartsaydın, sana karşı neler hissederdim? Arasan, **çok yalnızım, o artık yok hayatımda ve sana çok ihtiyacım var,** deyip beni yanına çağırsaydın, gelir miydim yanına? Gelsem bile, onu hala unutamadığını, aklından çıkartamadığını, ben yanında yatarken, gecenin hep o kör saatlerinde can çekişircesine uyanıp, tavandaki, odamızın duvarlarındaki kızıl yankılarda onun yüzünü aradığımı hissettiğimde, ben de aynı acıyla uyanıp, sana, **geçecek, inan bana geçecek, sen beni terk ettiğinde ben de bunları yaşadım, biliyorum bu acıyı, ama bak ben yanındayım,** diyerek saçlarını şefkatle okşar mıydım?... Seni onca derinden severken, yanı başımda, yıllardır birlikte yattığımız yatakta başkasına duyduğun özlemin acısını seninle paylaşır mıydım?...

Ne zamandır kendimle ilgili hiçbir şeyden emin değilim. Peş peşe birbirinden öyle ayrı, öyle farklı duygular, öyle farklı hayatlar yaşadım ki, artık ne zaman, nasıl davranacağımı bilemiyorum. Seni de, kendimi de defalarca şaşırttım... Hep savrulan bendim. Hep giden... Bana duyduğun sevgine, kurduğumuz hayata inanan ve o yıkılmasın diye hep çırpınansa sendin... Sen onarmak için uğraşıyordun, bense yıkmak için... Sana veda edip, bilmediğim bir yolculuğa çıkarken, tanıdığımı sandığım, aslında hiç de tanımadığım bir başka insana doğru koşarken tarifsiz acılarla odana sığınan; çileni, özlemini sessizce çekip beni bekleyen sendin... Sonra çıktığım yolları kaybedip, bilmediğim ve tanımadığım bir insanın dünyasında ruhu paramparça edilip, sonsuz hayal kırıklıklarıyla yine sana geri dönen bendim...

Beni hiç beklemediğim bir anda bırakarak böyle bir yolculuğa çıkıp, bilmediğin, tanımadığın bir insan tarafından ruhun parçalandıktan sonra sonsuz hayal kırıklıklarıyla yine bana geri dönseydin, seni bekler miydim? **Sana çok ihtiyacım var, çok yalnızım,** deseydin bana, yaralarını sarmaya gelir miydim?... Üstelik ona yine geri dönüp dönmeyeceğinden emin olmadığımı içten içe hissetsem bile, beni bıraktığın yerde olur muydum?... Belki de o an hissettiğin acıdan çok daha fazlasını bana çektirdiğini hiç unutamamış olsam bile, sana duyduğum o derin sevgiyle yaşadıklarımı hiç yaşanmamış sayıp, sana hiçbir öfke, hiçbir kırgınlık duymadan, sadece sen yaralarını sarasın ve hayata kaldığın yerden başlayasın diye, başkası için çektiğin acıları, sanki bütün bunları benim için yaşamışsın gibi, acına sonsuz bir saygı duyarak onları sevgimle sarıp sarmalar mıydım?...

Duygularım öyle karmaşık ki, inan bilmiyorum böyle bir anda ne yapacağımı... Ama eğer aşkta beni yenseydin, sana tutkuyla bağlansaydım, belki de yapardım. Bir başkasına aşık olduğunu bile bile, benim yanımda onu özlediğini hissetsem bile, bir gün beni sevme ihtimalin için yanında olurdum. Parçalanmana, dağılıp gitmene izin vermezdim... Bunun kölece bir bağlanma olduğunu bile bile yapardım... Evet, kölece...

Çünkü hayat ne kadar adaletsizse aşk da o kadar adaletsiz... Bizim ilişkimiz de böyle adaletsiz başladı işte... Bana gelen, beni her koşulda seveceğini söyleyen, ilk kez, **seni seviyorum,** diyen sendin... İlk sen konuştun... İlk kez sen sevdiğini söyledin. Konuşmak, bir insana sevdiğini söylemek yenilgiyi göze almaktır. Sen beni severek, bunu itiraf ederek yenilgiyi göze aldın... Ve ilişkimiz hep böyle devam etti... Asıl kişi bendim. Hep benim sorunlarım önemliydi... Sen kırk yılın başı sorunlarını anlattığında sıkılmaya hakkı olan taraf bendim... Seni kırma hakkı hep bendeydi... **Bu ilişki çok uzadı, artık bitsin,** diye söylenen hep ben oldum... Sanki benim için bir sisin ardında yaşıyor gibiydin. O sisin ardında ne acılar, ne gelgitler yaşadığını çoğu kez düşünmüyordum bile... Seni olmadık zamanlarda nedensizce kırdığımda beni üzmemek için bir odaya çekilip gizli gizli ağlayan sendin... Bu ilişkide bencil olmak hakkı senin değil benimdi...

Bütün bunları o zaman değil, şimdi düşünüyorum derin bir pişmanlıkla... Hayat sana yaşattıklarımın neredeyse aynısını bana yaşattığında düşünüyorum... Bir ilişkide yenilen olduğumda...

Benim sana yaptıklarımı, uğruna seni terk ettiğim kadın bana yaşattığında... Çünkü tıpkı senin bana konuşarak, beni sevdiğini söyleyerek yenildiğin gibi ben de onunla ilişkime konuşarak, yenilerek başladım... Tıpkı senin gibi, o beni hiç hak etmediğim halde kırıp incittiğinde onu üzmemek için arka odalara saklanıp gizli gizli ağlayan bendim... Bencil olma hakkı bende değil ondaydı... Kırk yılın başı ona sorunlarını anlattığımda sıkılıp dinlemek istemeyen şimdi oydu... Hep o önemliydi, onun sorunları, sıkıntıları... Asıl kişi oydu... Ben de tıpkı senin gibi bir sisin ardında yaşıyordum bu ilişkide... Tıpkı benim sana yaptığım gibi, bu sisin ardında ne acılar, ne gelgitler yaşadığımı düşünmeyen, bunun için en ufak bir çaba harcamayan artık oydu... Roller değişmiş, bu defa kölece bağlanan ben olmuştum...

Bana onca şey katmış, onca özverilerde bulunmuş olmana rağmen, o ise benden çok şey alıp götürmüş ve benim için neredeyse hiç bir fedakarlıkta bulunmamış olduğu halde, eğer bir gün ansızın bu şehirde bir deprem olursa önce kimi ararım, diye aklımdan geçirdiğimde, bunu söylemek şu an çok acı veriyor bana, ama itiraf etmeliyim ki önce onu arayacağımı düşünmüştüm...

İşte günümüzde aşk böylece kölece yaşanan, hastalıklı, adaletsiz bir bağlanma biçimiydi... İnsan böyle bağlandığında kendisine yabancılaşıyor, hayatla bağlarını yitiriyor, gerçekliği o kölece tutkusuna göre algılıyor, sevgi diye, aşk diye derin, iflah olmaz bir yabancılaşma içine giriyordu... Kendi yarattığı bir yanılsama içinde kaybolup gidiyor, ama ne zaman hayatın, aşk diye bağlandığı o yanılsamanın kaskatı gerçeğine çarptığını fark ettiğinde nasıl derin bir hataya düştüğünü, olduğu noktadan çok daha gerilere savrulduğunu görüyor... İşte o an ben ne kendimi ne de hayatı aslında hiç tanımamışım, diyor, tıpkı benim gibi ruhu kötürüm oluyor, gecenin kör bir saatinde korkunç bir boşluğun içine yuvarlanmak üzereyken can çekişir gibi uyanıyor ve dudaklarından dökülen ilk sözler, **Tanrım, ne oldu bana, ne oldu,** oluyor...

Ne tuhaf, her gece aynı saatte ölümü özleyerek uyandığımda ve, **Tanrım ne oldu bana, ne oldu,** diye sayıkladığımda yanımda sen oluyorsun... İşte o an pişmanlık utanç ve umudu aynı anda yaşıyorum... Saçlarımı şefkatle okşayıp, **geçecek bunlar, inan bana geçecek,** dediğinde Tanrım sen olduğunu düşünüyorum...

Bir sisin ardında yaşayan ve hep görmezlikten gelinen güven ve umutların, değeri bilinmeyen fedakarlıkların, ancak kaybettikten sonra anlaşılan sevgilerin bütünü olan bir Ta

Bu gece de olduğu gibi, neredeyse sen. Ben hep o kör vakitlerle zihnimden bir türlü gara yakıyorum... Elektrik sobasının tavandamalarında bir görünüp bir kaybolan, o haya bir süre yaşadıktan sonra, senden, bana gös lona geçiyor, kendime bir içki koyuyorum. günün ilk saatlerini seyre koyulduğum o ar oturuyor, beni teselli etmeye çalışıyor, bana nılgıları anlatıyor, beni içine düşmemek için ye, umuda, yaşama sevincine, yeniden esk

Bu gece de işte aynı şeyleri yaşıyoruz sun. İşe gitmene bir iki saat var neredeyse hiç üşünmeden, hiç şikayet etmeden yanı yine yollara düşeceğini hiç dert etmeden üzerinde duran ödenmemiş faturalara bakıy lişigüzel bir şekilde karışmış duran yazı no ran takvimde işaretlediğim konferans ve in zünlü bir ifadeyle göz atıyorsun...

Ve sonra gerçek anlamda hiç sevilmem sun: **"Günlerdir yazı masana oturmadın... lıyor... Faturaların birikmiş, yakında telefo toparla kendini, o yok, o gitti, şimdi sen v söyle kendine, sen kendine yardım etme yardım edemem... Bu noktaya gelmek içi dın... Önünde koca bir gelecek var... Yazı suz geçen gecelerine..."**

Sen bana bunları söylerken güneşin ilk yor. Güneşin ilk ışıkları önce sevgi dolu yü lenmiş hayatıma, sonra da benim yüzüme sı için terk edip gittiğimde, senin de tıpkı kör bir vakit uyanıp elinde sigara evinin pe günün ilk ışıklarını seyrettiğin saatler geliyo sıyla kıvrandığın ve içinden, **ne zaman ge geri dönecek, ya da dönmezse ben onu n** saatler... Bu anlarında ben yanında yoktum le birlikte uyanıp, **geçecek bunlar, ne olur** yerek saçlarını şefkatle okşayan kimse yok le bir başına kaldığında seninle sabahı karş **ti, artık sen önemlisin, bunu hep söyle ke**

Birden bütün o anların, bütün o kimsesiz s lar, kalbimi bulanıklaştıran bu keder çok ğım bütün mutlulukları senin mutsuzlukların o an ilahi adalete hiç inanmadığım kadar in senin doğrulmana izin vermeden ayaklarına **rum kalbinde açtığım yaralar kolay kapan tiğini söyle, söyle şu an buna çok ihtiyacı** dan çok utanıyor, ellerimden tutup beni ay gücün yetmiyor, bacaklarına sımsıkı sarılı sürdürünce, bu defa içinden kopan derin b kederiyle yüklü ve yıllardır içinde birikmiş c larına kapanıyor ve, **ne demek affetmek, b lemedim ki, sevgimin bedelini ödedim s san yaşa, içimde bu sevgin olduğu sürec bir şey yok, ne olur kalk ayağa, ne olur k**

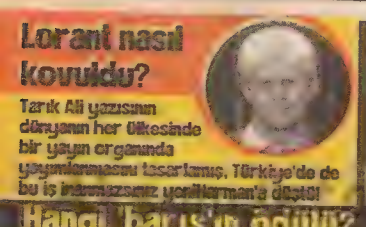

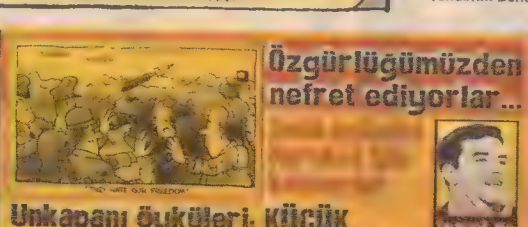

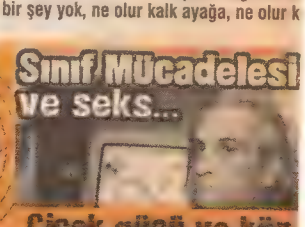

İşte ilk kez o zaman itiraf ediyorum sana, gözlerine bakmaya cesaret edemeden, yüzümü göğsüne saklayıp, hıçkırıklarla ve kesik kesik: **"Bu şehirde ansızın bir deprem olursa ilk kimi ararım diye kendime sorduğumda, seni değil, onu arayacağımı düşünmüştüm, bu aklıma geldikçe utanıyorum kendimden, sen beni affetsen de, ben kendimi affedemiyorum..."**

Bunları söyledikten sonra, kollarından, yüzümü gömdüğüm göğsünden kopup yerime oturuyor, çekinerek, ürkerek sana bakmaya çalışıyorum... Ama bu defa bana bakmayıp pencereden sokağı seyrediyorsun. Kısa, hüzünlü bir sessizlik oluyor aramızda. Dışarıda okula giden çocukların sesleri duyuluyor...

Yüzüme bakmadan çok yakının olan birinden duyduğun bir aşk öyküsünü anlatmaya başlıyorsun: **"Aslında bu itirafına çok şaşırmadım. Aşk galiba böyle bir şey... Böyle adaletsiz... Beni de onu sevdiğin gibi sevmeni çok isterdim. Onun için istediklerini benim için de istemeni... Ama bu olmadı, belki hiç olmayacak. Bu böyle olmadı diye sana olan sevgimden hiçbir şey yitirmedim ben. Hiç eksilmedi sana olan sevgim. Asıl tuhaf olan bu değil mi?... Düşünsene, sevdiğin, hayatını ona adadığın adam, bir gün birine aşık olduğunu söyleyerek seni hayatından çıkartıp ona gidiyor, ve bir gün eğer bir deprem olursa ilk arayacağı kişinin sen değil, seni bırakıp gittiği, o aşık olduğu kadın olacağını düşündüğünü sana itiraf ediyor... Geçenlerde bir arkadaşım anlattı... Kadınla adam birbirlerine delice bir tutkuyla bağlıymışlar. Uzak şehirlerde yaşıyor olmalarına rağmen fırsat buldukça kilometrelerce yolu aşıp birbirlerini görmek için her şeyi göze alıyorlarmış... Görenlerin, tanık olanların hayran kaldığı, zaman zaman kıskandığı bir aşk yaşıyorlarmış... Kimse kimseyi böylesine sevemez diyorlarmış. Ama bir gün adam kadını yaşadığı şehre arabasıyla getirirken yolda çok kötü bir kaza olmuş. Adam küçük sıyrıklarla atlatmış kazayı. Ama kadın feci şekilde yaralanmış. Adam kadını hastaneye götürmüş, onu o halde bırakıp gitmiş ve bir daha hiç aramamış... Kadın aylarca hastanede kalmış. Bütün vücudu kırıklar içindeymiş, hatta uzun bir süre yürüyememiş. Bu sırada hep aşık olduğu adamı sayıklıyormuş, ama ondan hiç haber alamıyor, telefonla aradığında ise telefonlarına çıkmıyormuş... Ve bir gün adamın başka biriyle evlendiğini duyunca tarifsiz yıkılmış... Kadını hastanede acılar içinde kıvranırken onu yalnız bırakmayan bir başka adam varmış. Bu adam yıllardır derin bir tutkuyla seviyormuş bu kadını. Onun bir kazada yaralandığı öğrenince bütün işini gücünü bırakıp hastaneye, onun yanına koşmuş... Ve bir daha hiç ayrılmamış yanından... Kadın biraz olsun iyileşince - çünkü kazada ömür boyu çekeceği bir kas hastalığına yakalanmış- yanından hiç ayrılmayan o adam her şeye rağmen kadına evlenmeyi teklif etmiş... Kadın adama duyduğu o derin minnetten dolayı teklifini kabul etmiş. Adam belki de hayatında hiç mutlu olmadığı kadar mutluymuş. Ama kadın, yaşadıkları kazadan sonra onu hastaneye o halde bırakıp kaçan, ardından karşısına çıkan bir başkasıyla ansızın evlenip kendisini bir daha hiç aramayan ve telefonlarına çıkmayan o adama aşıkmış hala... Hatta bir keresinde çok güvendiği bir arkadaşına, aradan yıllar geçmiş olmasına rağmen bana şimdi gel dese, koşar giderim ona, demiş... İşte insan birine aşık olduğunda gözü başka hiçbir şeyi görmüyor... Yaşadığın onca şeye rağmen, beni bırakıp gittiğin o kadın, seni onca kırıp incitmiş olduğu ve karşısına çıkan ilk fırsatta, kendisine senden daha iyi bir gelecek ve konforlu bir hayat sunacak olan bir adamla seni aldattığı halde, çok zayıf bir anında, sana gel dese, belki de bu yaşadıklarını bir anda unutup ona koşarak gideceğini biliyorum ben... Ama bunu içten içe bilmeme rağmen şu anda yanındayım senin... Seni bir kez değil, defalarca kaybettim ben, daha da kaybedebilirim... Bak, bir gün ona yine geri döneceğini düşünmeme rağmen seni seviyorum... Seni içimden atamadığım sürece bu hep böyle olacak... Ama şunu unutma, belki bir daha gidip geri döndüğünde beni burada, yanında göremeyebilirsin..."**

(Devam edecek)

cezmier@leman.com.tr

kirikleblebi@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

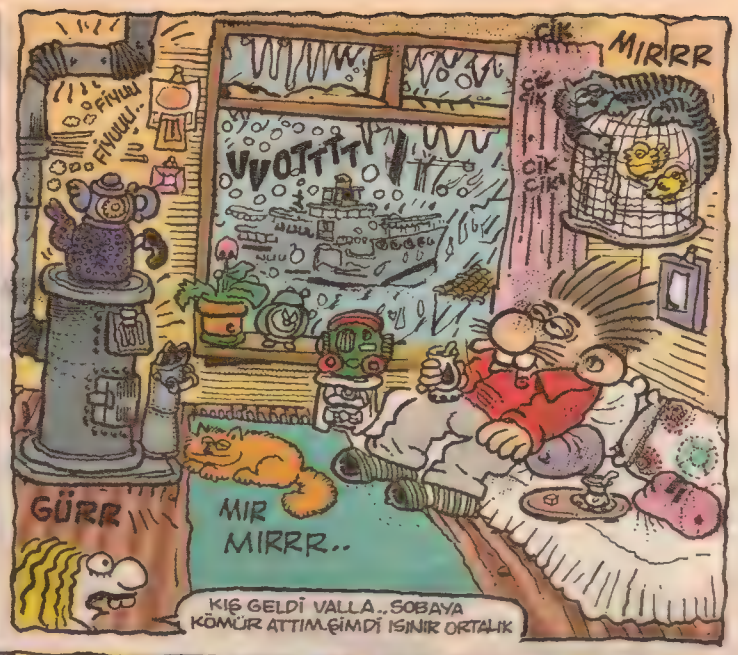

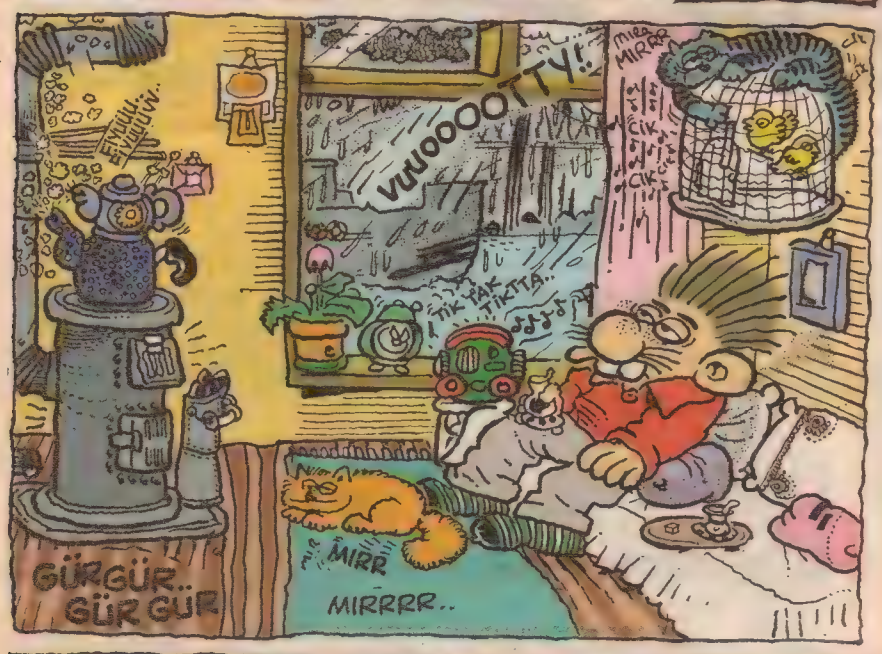

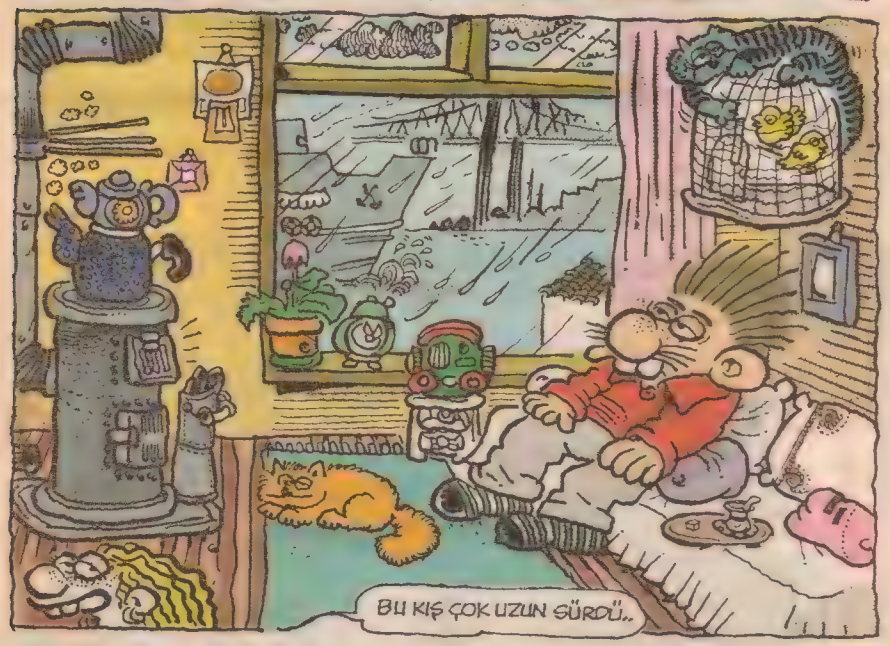

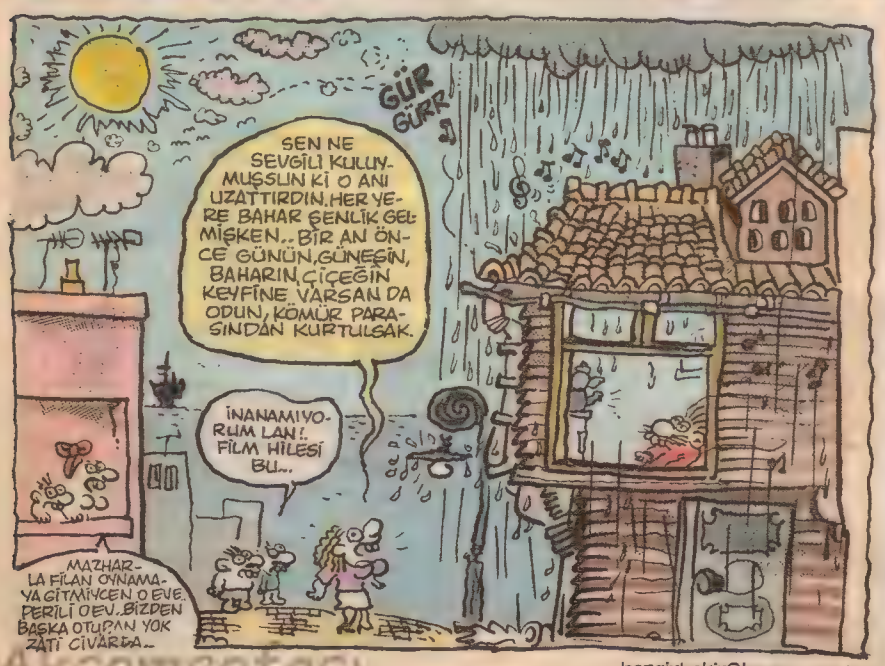

Akşamsefası

bezginbekir@leman.com.tr

KAAN ERTEM

@leman.com.tr

• FENERBAHÇE SEN ÇOK YAŞA! YAŞA AMA..!

YÜZYILLAR ÖNCE, BELKİ DE İKİ BİN YIL ÖNCE, BU BİNANIN ROMA DÖNEMİNDEN KALMA OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİM SANA DİMİ?..

VE BU HZ. İSA'NIN ÜZERİNDE ÖLDÜĞÜ GERÇEK ÇARMAH OLABİLİR..

GİDELİM HOCAM BURDAN DAHA FAZLA KURCALAMA...

ÇİVİNİN ARKASINDA İBRANİCE Ö YAZI VAR.

BAKALIM ÖBÜRLERİNDE DE VAR MI?.EVET...

HEPSİNİN ARKASINDA VAR, BUNDA İBRANİCE "TAN" YAZIYOR...

ÖBÜRLERİNDE "HA" VE "ŞA" YAZIYOR TANHAŞA ?..

?

TANHAŞA ? ŞATAN HA .:.

ŞAHATAN... HAŞATAN... HAŞATAN...

EE.

NE DEMEK?

AMAN ALLAHIM "HAŞATAN"

İBRANİCE ŞEYTAN DEMEK ŞEYTAN KELİMESİ "HAŞATAN"DAN TÜREMİŞTİR...

BU İŞİN ŞEYTANLA NE ALAKASI VAR.

HZ. İSA'YI ÇARMAHA ŞEYTANIN İMZASI OLAN ÇİVİLERLE GERMİŞLER GALİBA...

BU YALNIZCA ÇOK AZ KİŞİNİN BİLDİĞİ BİR SÖYLENTİDİR... HADİ YARDIM ET DE KALDIRALIM...

HIRİSTİYANLARIN DA OLSA KUTSAL BİR EMANET SAYILIR... SAYISILI OLMALIYIZ.

SÖYLENTİYE GELİNCE, ŞEYTAN, TANRININ ÖLDÜKTEN SONRA HZ. İSA'NIN...

...Ruhunu yanına alacağını öğrenmiş... İdamdan bir gece önce, çok büyük bir ayinle üç tane çivi yaptırmış, çivileri suyla değil bakirelerin kanıyla soğutmuşlar ve celladı kandırıp bu çivileri kullanmasını sağlamışlar... Bu çiviler onlar...

...AĞLAMALAR, BENİ KURTARIN YALVARMALARI BU YÜZDEN...

BÖYLECE İSA'NIN RUHU BU HAÇA ÇAKILI KALMIŞ.. KURTULAMAMIŞ.. ÇÜNKİ DEN GELEN BÜTÜN...

YANİ HZ. İSA'NIN RUHU BURDA, BU TAHTANIN ÜZERİNDEMİ DİYORSUN.

OLABİLİR DİYORUM. AMA BUNU ÖĞRENMEK ÇOK KOLAY.

NAPICAKSIN HOCAM?..

Silk Ecek

15

...FEYZİ ÖZŞAHİN

feyzi@leman.com.tr

BAZEN SENİ HİÇ ANLAMIYORUM ZX-81...

KULLANMA KILAVUZUMU OKUMUŞ MUYDUN CANIM?..

FEYZİ

GALAKSİMİZDEKİ PROJENİK TROPOZOİDLERİN DENOTRALİZE OLMASI İLE İLGİLİ BİR ANKET YAPIYORUM, KATILIR MISINIZ?..

O KONUYU İŞLEMEDİK BİZ DAHA...

FEYZİ

SATACAM ŞU KÖPEĞİ!.. NE ZAMAN GÖRSEM RAHMETLİ KARIM AKLIMA GELİYOR!..

FEYZİ

ÇILDIRICAM ABİ YAA!. BİLGİSAYARIMDA TÜRKÇE KARAKTERLER ÇIKMIYOR!..

SENİNKİ YİNE İYİ!.. BENİMKİNDE SADECE TÜRKÇE KARAKTERLER ÇIKIYOR... ÇOK İĞRENÇ!..

ÇİSS ÇUUSS ÖUGG

FEYZİ

NE KADAR İLGİNÇ BİR GEZEGEN! HEM KENDİ ÇEVRESİNDE DÖNÜYOR, HEM DE GÜNEŞİN ÇEVRESİNDE!..

SEN BU EVRENİ HİÇ ANLAYAMAMIŞSIN BE GÜLÜM!..

FEYZİ

AZ GİTTİK, UZ GİTTİK, DERE TEPE DÜZ GİTTİK, AMA HALA VARAMADIK!..

BÖYLE ADRES OLUR MUYMUŞ YAHU!.. KAYBOLDUK İŞTE!..

FEYZİ

Akşam Sırası

abdallah

ÖZET: 1950'lerde Antakya civarında bir köy camisinin tavanından birgün kanlar damlamaya başlar, ertesi gün de imam ellerini kesmiş ve intihar etmiş olarak bulunur.. Diyanet olayı araştırması için lanetli camiye sıradışı bir hoca gönderir...

Gökçek İN

13.

HOCAM KÖY YOK-BIZ...BIZ UÇUYO-RUZ.

İYİ İNANMIYCAK-TIN ZATİ!

ANLAMA-DIM.BOŞVER GEL BEN ÜZE-RİNE ÇIKACAK BİŞEY BUL-DUM...

BAK NE BULDUM... KAN TAVANDAKİ ÇİVİ-LERDEN DAMLIYOR...

AAA.NERDEN BULDUN ONU... BABAMIN KEN-DİNİ ASARKEN KULLANDIĞI TABURE...

NERDEN BİLİ-YORSUN...ORDA MIYDIN SEN?HİÇ SÖYLEMEMİŞTİN.

YANİ ODUR.YOK-SA TAVANA NASIL ULAŞACAKTI?.

BUNU SONRA KONU-ŞURUZ, ÇİVİ KİRİŞE ÇAKILI ÇIKMIYOR AMA DAMLAMASI DURDU AR-TIK...

KAN KİRİŞLERDEKİ ÜÇ ÇİVİDEN DAMLIYOR BİR TANESİ DE BURDA... BU KİRİŞİN TAHTASI ÖTEKİLERDEN ÇOK FARKLI. BİŞEY VAR SANKİ BURDA...

KOR-KUTMA HOCAM NE VAR ORDA?

AHA!

ELİM KİRİŞLE TAVANIN ARASINA GİRDİ; BOŞLUK VAR. BU KİRİŞ FAZLA SAĞLAM DEĞİL... DAHA DOĞRUSU GERÇEK BİR KİRİŞ DEĞİL BU...

OLDU,..İKİ ELİMİ DE KİRİŞİN ARASINA SOK-TUM, ASILAN İNSANLAR NİYE ÖLÜR BİLİYOR MUSUN? BOĞULARAK DEĞİL...

TABURENİN ANİDEN ÇEKİLMESİ-NİN ŞİDDETİYLE BOYUN KEMİKLERİ KIRILIR, KISA SÜREN ANİ HIZDAN, ANLA-DIN MI?.

NE YAPACAKSIN ORDA HOCAM...NE DEMEK İSTİ-YORSUN, NE ASILMASI?.

ŞİMDİ BEN DE, AL-TIMDAKİ TABU-REYİ ANİDEN İTİCEM... VEE...

ORTAYA ÇIKAN KUVVET-LE KİRİŞİ YERİNDEN ÇIKA-RICAM. ALTIMDAN ÇEKİL ÇOCUK, BİR...İKİİİ...

ÜÜÇ... HAYDİ BİSMİLLAH /..

GATIR

KAÇ ORDAN KAÇ!..

OAH!

KÜT

AMAN HOCAM!

AIIIGH! İYİYİM TAMAM BİŞEY OL-MADI...

HOCAM ŞURAYA BAK?..GAVURLARIN PUTU, HEM DE GERÇEK...

HA?

NAPICAZ HOCAM, CAMİ-DE NE İŞİ VAR BUNUN, KİM KOY-MUŞ?.

BU BİNAYI HER KİM YAP-MIŞSA TAVAN KİRİŞLERİNİN ARASINA KOYUP KAMUFLE ETMİŞ...

Aksaray

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·F·i·D·A·N

Fıskiyeli parkın, fıskiyeye en yakın kısmında, neredeyse havuzun içinde bekliyordu. Diğer oturulabilecek yerlerin hepsi doluydu; temiz hava almakla meşgul yaşlılarla, muhabbet eden gençlerle, koklaşan ve arasıra yiyişen sevgililerle, tek başına otururken, ısrarla nikotin çeken sevgisiz dümbeleklerle.. Beni görünce, ayağa kalktı. Uzaktan gülümsedik birbirimize. Paçalarındaki hafif ıslaklığı farkettim. Böyle şeyleri hiç umursamıyordu. Ve sadece pantolondan oluşmuş bir gövdeye sahipti. O ince ve bol dikimli kumaşı, kafasına kadar çekmişti! Üstelik bir de parlak, siyah kemeri vardı; böylece, ters duran, boğazından sicimlenmiş bir maydonoza benziyor gibi geldi bana bir an.. "Kitap nasıl gidiyor?" dedim. "Yirmiyedi bin ikiyüz kırkyedi'deyim," dedi. Orada otururken, papuçlarımız ıslanıyordu yavaşça. Fıskiyede bir sorun vardı! Havaya uzayan prostatlı su bombelerinden birkaçı, hızlarını kimi zaman yavaşlatıyor, sonra kesik kesik boşalıyor, ani patlamalarla da etrafa serseri damlacıklar sıçratıyorlardı.

"Düşündüm de" dedim, o'nu kırmamaya dikkat ederek, "yani, bu kitabın, herhangi bir okuma keyfi sunacağını aklıma getiremiyorum açıkçası. Evet, bir'den başlayarak, iki, üç, dört diyerek, binlerce sayıyı yanyana sıralamak ilginç bir fikir, yazarken müthiş keyif alıyor olabilirsin. Fakat, okunuş esnasında yani, düşünsene, neyin ne zaman olacağını bilicem! Hiç bir hata, en ufak bir sürpriz yok, bütün sayılar ardarda ve, yerli yerinde hepsi.." Bu eleştirimi savuşturmak çocuk oyuncağıydı onun için, herşeyi iyice düşünmüştü önceden. "Okunup okunmaması, ilgi görmesi filan, umrumda değil! Sadece yazmak ve nereye kadar gidebileceğimi görmek istiyorum.." "Nereye kadar," dedim, "yani, kaça kadar yazmayı plânladın?" "Aklımda belirgin bir rakam yok," diye cevapladı. "Seksen bin'i geçtikten sonra, hoşuma giden bir sayıda bitirmeyi düşünüyorum.." Kompütür'de filan da halledilebilirdi belki, böyle programlar olabilirdi, ama fikrini ilk duyduğumda bile söylememiştim bunu, üstelik tek tek, elle yazmayı sevdiğini biliyordum.. Elle yapmayı sevdiği bişey daha vardı; kitap hakkında etraflıca konuştuktan sonra, ondan bahsettim. "Kendimi zinde hissediyorum; bize gidip, mastırbasyon yarışması yapalım mı? Yeterli görsel malzeme var evde." Son kez yarıştığımız gün, altı-beş yenik bitirmiştim. Kendimi epey zorladığımı hatırlıyorum, çığlıklar ve acılar içinde beş'i anca yapabilmiştim. "Artık büyüdük," dedi, "Başka şeyler de büyümüş olabilir ayrıca." "Ne demek istiyorsun?" "Ben artık, kompleksli biriyim tamam mı. Benimkinden büyük olduğunu görmeye dayanamam.." "Saçmalıyorsun.. Hem, eşitti, hatırlasana! Durup dururken büyümez ya bunlar?" Mesele başkaydı, çünkü bu o'nun dert edeceği en son şeydi. Artık gerçekten, beraber fazla vakit geçiremiyorduk. Kendini yaptığı işe vermişti, o'nun küçük, özel dünyasıydı, dışarıdan sokulan birini, şu anki ayrıcalıklı buluşma gibi, yılda bir iki kez kabul ediyordu içeriye.. Ayağa kalktığımızda, o'nu tekrar, üç dört mevsim sonra görebileceğimi biliyordum. Gider ayak, kitap hakkında birkaç önemli şey daha söyledi. Aslında, fena bir fikir de değildi hani, üstelik bu o'nu mutlu ediyorsa, yapmalıydı tabii! Bu iyi niyetimi sezince, bana küçük de bir sır verdi oracıkta: "Yirmi üç bin ile yirmi beşbin arasında, bir sayıyı eksik bırakıcam!" "Haa, şu şifre hesabı, bir tür matematiksel oyun yani?" Tam ayrılırken yine bi şapşallık etmiştim! "Hayır," dedi, "onlarla bir ilgisi yok. Kitabın, belirgin bi eksikliği, hataları bulunmalı. O hatâlar, eksik bırakacağım sayılar olabilir." Evet, iyice düşünmüştü üzerinde, dikkatlice plânlıyordu! O'nu yeterince anlayamayışımı, farkında olmadan küçümseyici sorular yöneltmemi de, alçak gönüllülükle geçiştirmişti hep. "Bitirdiğimde, imzalamamı ister misin?" diye sordu. Orada, ıslak zeminde, fıskiyenin kenarında kucaklaştık. "İsterim tabi," dedim, "mutlakâ isterim hem de.."

Küçük ve hızlı adımlarla yürürken, gerçekten de ters duran bir demet maydonoza benziyordu, veya dereotu, ama yaprakları bu kez, hayâl dünyasının tazeliğini anımsatırcasına, ince su damlacıklarıyla parıldamaktaydı.. Onun bu vurdum duymazlığını, kendini çılgınca işlere adamasını, insanlarla dürüst konuşmasını seviyordum. Ayrıca, şu yarışmayı yapmadığımız da iyi olmuştu; kendimi zinde filan hissettiğim yoktu. Tatlı hüznümün de verdiği yorgunlukla, parkın içindeki taşlı patikada yürürken, yazdığı şeyi nasıl okuyabileceğimi düşündüm ciddii ciddii. Sonra daha ciddii bişey, böyle bi saçmalığı hangi matbaaya bastıracağı aklıma geldi. Sorun buysa eğer, bi köşede duran biraz parası olduğunu biliyordum, anneannesinden kalan ufak bir miktar, ama bu işe fazlasıyla yetecek kadar... Ptorf! ptirf! diye sesler geliyordu hâlâ, arkamdaki havuzdan.. Parkın orta çıkış kapısına yöneldiğimde, iki adamın girişte tartıştığını gördüm. Bir tanesinin, genç olanın, çantası vardı, 'park ve bahçeler müdürlüğü' yazıyordu üzerinde. Öbürü, 'enayi' yazan, ama bir çantası olmayan adam, "Fıskiyenin bişeyi yok ki," dedi, "Boşuna zahmet ettiniz!"

"Bişey olmasa göndermezlerdi beni," diye cevapladı görevli, ve tam oradan geçerken kolumu tuttu. "Bakın, adamcağız nasıl ıslanmış?." Adamcağız mı? Beğenmemiştim bu hitap şeklini, fakat en azından hakkım korunuyordu. "Havuza dalmıştır," dedi öteki. O da üçüncü şahıs olarak söz etmişti benden, iki delinin arasında kalmıştım. "Havuza düşmedim," dedim, "fıskiye bozuk işte, kör müsün?" "O zaman gidip, taa dibine oturmıycaktın." "İnsanların nereye oturacağına karışamazsın," dedi çantalı görevli, bana döndü sonra, "Lütfen gelip, nasıl olduğunu gösterir misiniz bize!." Eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Beraberce, havuza doğru yürürken: "Bi dakka," dedi, alnındaki yazı silinen adam, "Süpürgemi de alayım da, gitmişken biraz temizlerim bari oraları!" Kulübesine girdiğinde, "ben, görevli değilim," diye fısıldadı yanımdaki!. "Fıskiyeyi neden tamir edeceksin öyleyse?" "Denemek istiyorum!" dedi, "Dayım, su tesisatçısıydı. Bu işleri çok seviyorum! Daha önce bir fıskiye tamir etme fırsatım olmadı hiç!" Bekçi, sopasıyla beraber döndüğünde, konuşmamızı yarıda kestik; "Gidelim," dedi.. Bi bahaneyle, yanlarından sıvışmayı plânlıyordum... Önüme bakarak yürürken, paçalarımdaki ıslaklığın kuruduğunu farkettim!. "Yanlış görmüşüz, bakın. Islanmamışım! Fıskiye sağlam." "Ama.." dedi çantalı deli. "Yaa!" dedi bekçi.. Hızla kapıdan çıkarak, yolun karşı tarafına kendimi attığımda, arkama bakmayı da ihmâl etmedim. Sahte su tesisatçısı ısrarla bişeyler anlatmaya uğraşıyor, bekçi de sopasının sapını sıvazlıyordu.

Akşamsefası

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

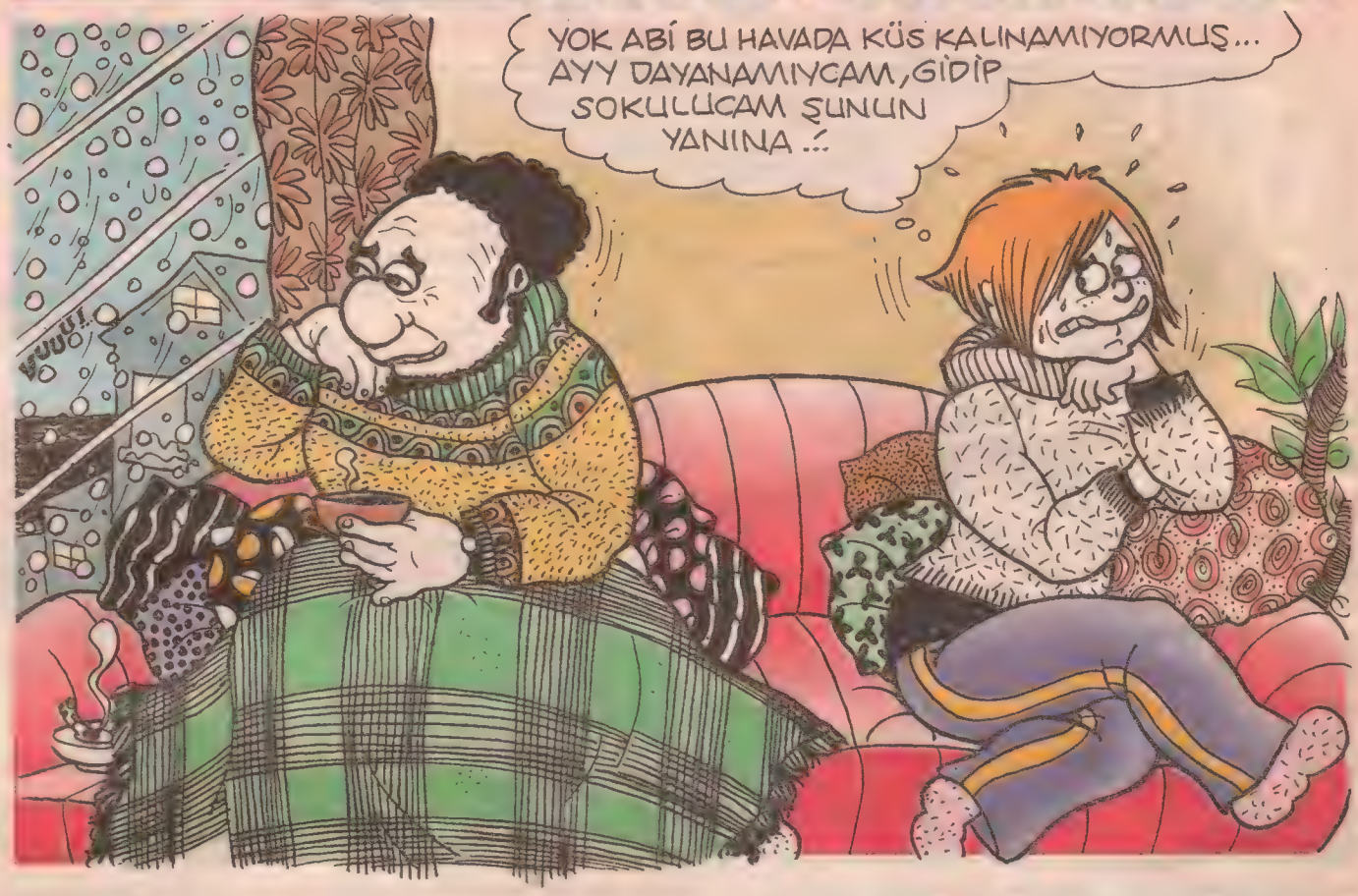

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

● FİDYECİ MÜNİR VE ARLANMAZ ADAM TOGAY!..

● ORMANDA SİZ FANTOM'U BULAMAZSANIZ, O SİZİ BULUR" DERLER!

Nihat Genç

AVRUPA'YI ANLAMAK

Okuyucuyu sıkacağı için AB'yi, siyasal ve felsefi olarak ayrıntılı tartışmayı hep erteliyorum. Görüyorum ki, yüzlerce sivil toplum kuruluşu, AB'yi siyasal ve felsefi olarak hem yapı hem de anlamı üzerine anlayamamış, Brüksel'in yolunu tutmuş, yanlarında bir de mangal götürüp piknik yapsalardı... Ne diyelim bu heriflere! Kemal Sunal'ın bir filminden: "Seferoğulları ileri!"...

Kopenhag Kriterleri'ne uyuyoruz, neden hala giremiyoruz, diye bas bas bağırıyor, ağlıyorlar. Kopenhag Kriterlerini Avrupa, üye olacak ülkelerden istiyor. Bizden ise, sadece aday olmamız için istiyor. Niyeti baştan bozuk. Kopenhag Kriterlerini yasalaştırmak büyük ölçüde yasalaştı. Avrupalılar'a dahi ağır gelen ve tartışması yıllarca süren "egemenliğin devri" dahi Türk anayasasında Fransa, İngiltere, Almanya gibi çok net şekilde belirtilmemişse de, "uluslararası andlaşmalar mecliste tartışılmadan kabul edilir" gibi, milli güçleri fazla paniğe sokmadan anayasamıza yazıldı.

'AB'ye girecek ülkelerde en sert tartışmalara, gecikmelere, referandumlara yol açan bu büyük siyasi krizi ülkemiz atlattı.

Ancak, Kopenhag kriterlerinden sonra "ekonomik kriterler" geliyor. Bu kriterlere göre, üye ülkelerin enflasyon oranı AB ülkelerindeki yüzde 1,5'luk oranın en az yüzde bir yakınında olması gibi, bizim için imkansız bir şart ileri sürüyor. Ülkemiz enflasyon oranını yüzde birbuçuğa en az yirmi senede indirir.

AB, demokrasiyle henüz 1989'da tanışmış doğu ülkelerini çok arzuluyordu, bu ülke ekonomilerine parasal yardımlarda bulundu, ancak bu yardımlar üç-beş milyarı geçmiyordu.

Diyelim serbest dolaşım hakkı alındığında ne yapacağız, gidip Paris'te gezecek miyiz, oralarda iş mi arayacağız. Doktorumuz, avukatımız, mühendisimizin AB ülkelerinde çalışması anlamı taşır bu. Bu yüzden AB bir şey daha istiyor: diploma denkliği. Şimdi, AB, bizim Kırıkkale ve Niğde benzeri üniversitelere diploma denkliği vermesi mümkün mü? Bu üniversitelerin AB standartlarına çıkması da yirmi yılımızı alır.

Türk medyasının AB'ye girmeyi kokoreç edebiyatıyla gündeme taşıması tam bir manyaklık. AB, aday ülkelerin tüm ihracaat-ithalat ürünlerinde CE standardı istiyor. AB kalite normlarıyla elde edilmiş bu standartlara ihracaat ürünlerimizin ulaşması bir yirmi yılımızı alır!

Bu örnekleri çoğaltabiliriz, görüldüğü gibi. AB'ye bodoslama dalan siyasilerimiz, sivil örgütlerimiz, bu olmazsa olmaz koşulları hiç konuşmak istemiyor.

Bir büyük manyaklıktan daha bahsedeyim, Mesut Yılmaz, hergün Brüksel'e gidip geliyordu, muhtemelen kumar oynamaya. AB'nin en hevesli, en ateşli savunucusu görünüyordu. Aynı ANAP hükümeti, bu ülkede kırka yakın nükleer santral girişimi başlattı. Bunu öyle sert ifade etti ki, Türk halkına santajda bile bulundu, nükleer santral yapılmazsa karanlıkta kalacağız diye halkı tehdit ettiler. Hatırlayın o günleri. Oysa, AB'nin anayasasının hemen girişinde ölüm cezasına karşı sert bir madde ve peşinden hemen, deprem riski taşıyan ülkelerde nükleer santrale asla izin verilmez deniyor. Bu komik siyasiler işte yıllarca AB savunuculuğu yaptılar!

Hızla, AB'nin dünya tarihi, dünya siyaseti için büyük önemini tartışmaya çalışalım. Hem Napolyon, hem de Hitler savaşarak, bir Avrupa Devleti kurmaya çalıştı. Bir Avrupa Devlet fikrini Kant'tan Victor Hugo'ya heyecanla dile getirildi, her Avrupalı için büyük bir ütopya olarak yaşadı.

Bu inanılmaz ütopya, II.Dünya Savaşı sonrası verilen yirmi-otuz milyon kayıptan sonra, ciddi ciddi düşünülmeye başlandı.

Avrupa'da ilk ekonomik birleşme, Benelüks ülkeleri dediğimiz, Hollanda, Belçika ve Lüksemburg arasında ta 1932'lerde başlamıştır. Bu andlaşma biçim olarak, bu tür ekonomik ittifakların kurulabileceği yönündeki fikirleri etkilemiştir.

1952'de ünlü Paris andlaşmasıyla, Avrupa, Kömür ve Çelik Topluluğunu kurmuştur. Bunun anlamı çok önemli: Savaşın gücü, çelik ve kömürdür. Avrupa'da savaşı önlemenin tek yolu, kömür ve çelik stoklarına hakim olmaktır. Bir daha bu acıları yaşamamamız için, tüm ülkelerin demir çeliğini tek elden kontrol etmemiz gerekir. İşte bu andlaşma, AB'nin yolunu aralayan ünlü Paris andlaşması.

O gün bu andlaşmaya imza atanlara, bugün "egemenliğin devri" gibi, Avrupa Merkez Bankası gibi, "Ortak Parlamento" gibi bu büyük siyasi kuruluşun kurulduğunu söylesek, zor inanırlardı.

Kömür ve çelik andlaşmasının pratiği Avrupa'ya güven verdi. Bu andlaşmanın estirdiği rüzgarlarla bir "ekonomik birlik" fikri güçlendi, yeniden bir araya gelindi. Almanya, Belçika, Fransa, Hollanda, İtalya, Lüksemburg tarafından Roma'da 1957'de Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) resmen kuruldu.

Hızla, ortak kurullar-komisyonlar çalışmalara başladı. Ekonomiden, serbest ticaret, gümrük tarifeleri, döviz kurları, insan hakları, hukuka kadar ileride tüm sınırları kaldıracak, parayı tek para yapacak büyük harekat başladı. Mesela, döviz kurları üzerinde çalışmalar 1960'lı yıllarda başladı. Tek paraya geçildiğinde ülkelerin zarar görmemesi için otuz yıl süren hesaplar, teoriler birbirini izledi ve Avrupa'da maliyeciler, istatistikciler bir devrim yaptı...

Paris ve Roma andlaşmasından sonra, Avrupa Birliğine giden yolda iki büyük andlaşma daha var. Birincisi "Tek Avrupa Senedi" denilen 1986'da imzalanan, Avrupa Birliği'nin siyasal yapısını, organlarını, toplantılarını, kurumlarını belirleyen, andlaşmadır. Bu andlaşmanın en büyük özelliği "nitelikli oy" kavramını getiriyor. Yani, kurucu üyeler, Fransa, Almanya, sonra İngiltere ve İtalya, sonradan birliğe üye olanlardan daha çok daha belirleyici oy hakkına sahip olacaklar. Birlik, dışardan gelen üyelerin oyları, bu dört ülkenin yüzde 62'lik oranını hiçbir zaman geçemez ayarını sağlam bir şekilde yapıp, yola bu "emin" adımlarla devam ediyorlar!

AB'nin endişelerini gideren bu nitelik oy kavramıdır, bize, AB'nin ne olduğunu anlatan da bu "nitelik oy"dur. Temel karar alma mekanizmalarında nitelikli oyla, kurucu üyeler dümeni her zaman ellerinde tutacaklarını karara bağlıyorlar.

Nitelikli oyun filozofisini yaptığımızda, AB'nin "demokratik" bir yapı mı, bir imparatorluk mu görüntüsü çizdiğini anlarız...

Bugün, AB'nin yapısını, felsefesini, bütün ayrıntılarıyla inşa eden büyük andlaşma: Maastricht anlaşmasıdır. (Maastricht Hollanda'da küçük bir kasaba). Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET), bu andlaşmayla AT olmuştur.

Bu andlaşmayı en kısa şekilde filozofik olarak şöyle özetleyebiliriz. Avrupa'nın manevi ve eşitlikçi kültürü, bu andlaşmayla rekabet, serbest piyasa, kamu maliyesi, parasal birlik, Avrupa vatandaşlığı, ortak güvenlik gibi, büyük Avrupa yapılarının anahatlarını belirlemişdir.

Maastricht andlaşmasıyla AB'nin nasıl gelişeceği, üye ülkelerin birliğe nasıl katılacağı, hangi komisyonlar hangi görevleri yapacak, sağlam kurumlara bağlandı.

Böylelikle AB, en üstte, başkanların katıldığı Avrupa Zirvesi-altında bakanların katıldığı Bakanlar Konseyi-altında. Komisyon ve onun yanında Avrupa Parlamentosu olarak şekillendi.

Karar alma süreçleri bu dört büyük kurum içinde çözülmeye çalışılıyor. En ağır yük, en büyük yapı "komisyon!". Çünkü komisyona bağlı yüzlerce komite işbaşında... Enerjiden, süte, tütüne, şaraba, hemşireliğe, çevreye, boka püsürüğe ait yüzlerce ayrıntılı komite, Avrupa'da olup biten, yenen, içilen, giren çıkan herşeyi madde madde kontrol ve denetim altına aldı.

Bu alt komiteleri denetleyen, yönlendiren Avrupa Parlamentosu. Ülke parlamentolarında olduğu gibi, siyasal parti grupları tarafından yönetilmekte. Ağırlığı, şüphesiz Hristiyan demokratlar ve sosyalistler oluşturuyor, liberal grup, yeşiller gibi ona yakın gurup da, Avrupa'nın siyasi çeşitliliğini temsil etmekte!

Ayrı bir parantez, AB geliştikçe, Nato'dan ayrı olarak "Avrupa Ortak Güvenliği" gibi, kendilerine başka bir şemsiye oluşturup, yıllardır Nato'ya bekçilik yapan Türkiye'yi kovdular...

AB anayasasının her maddesi nerdeyse "herkes" diye başlar. Bu çok önemli. Amerikan anayasası Biz Amerikalılar, Hint Anayasası biz Hintliler diye başlar, Türk anayasalarını asker yaptığı için "biz" kelimesi hiç yoktur, "dikte" ederek başlar.. Ancak, Avrupalılar, "Biz Avrupalılar" diye başlamadı.

İlk maddeleri, insan onuru ihlal edilemez, saygı gösterilmeli, herkes yaşama hakkına sahiptir, ölüm cezasına çarptırılmamalı, bedensel, ruhsal dokunulmazlığa saygı gösterilmeli denip, insan hakları çerçevesinde, eşitlik, özgürlük, dayanışma "herkese" bölüştürülerek madde madde sıralandı ve bu maddelerin ışığı altında, Avrupa Vatandaşlığı, serbest dolaşım, tek para birimi, gümrük tarifeleri sıralandı.

AB'nin ilk büyük paniği tarım olmuştur. Tarım politikaları tam bir kayırma politikasıdır. Almanya, ya da İspanya, ya da Fransız tarım üreticilerinin koruyup kollanması AB'nin ilk işi olmuştur. Çok yoğun gayret gösterilmiş, AB'nin paraları bu çiftçilere dağıtılmıştır, şimdi, bugünlerde Polonya sızlanmaya başladı ve AB'yi hala zor günler bekliyor. AB, tüm stokları, tüm üretimi, ortak bir istatistikle denetim altına alırken, İspanya, ya da Alman çiftçileri birbirine girmesin diye, karşılıklı süspansiyonlarla ödüllendirmiştir.

Tarım politikalarının en önemli özelliği şudur: Köylünün gelenekleri ve aile yapısının korunması. Bu anlayış, serbest ticaret anlayışının önüne geçmiştir. Bir nevi AB, köylüsünü, AB'nin merkezine yerleştirmiştir. AB'nin tarım politikaları, ülkemize baskı yapan IMF politikalarıyla karşılaştırıldığında ve ülkemizde çiftçiye yapılan süspansiyonlara karşı bar bar bağıran aydınlarımızın serbest piyasa diye diye kudurmalarının hiçbir anlamı olmadığını bize öğretir.

AB'de tartışılan en önemli konu, genişleme felsefesidir. AB'nin sınırları nerdedir, nereye kadar uzayacaktır, ne kadar ülke katılacaktır, büyük sorundur. Türkiye'nin de durumunu açıklığa kavuşturur. Me-

Akşamsefası

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

bahadirboysal@yahoo.com

LeMan
Sayı: 579
12 Aralık 2002 Perşembe
Haftada bir yayımlanır
Yayıma: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGUN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGUN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Ferdi ARSLAN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜMER ● Güneş İÇÖĞLÜ ● Lütfü OTLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● [illegible] ● Ahmet SEKMEN ● Fevzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vasip ÖNDER ● Sabiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAMUR ● Gaga SAMUR ● Garip Tenya ● Mahmut TOSUN ● Alp Tamer [illegible] ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın [illegible] Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cabrel OKÇU ● Tanzer ERCAN [illegible] ● Mert HÖSÜR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAMUR ● Renk Ayrımı: M. ÖZKARA ● Ali Ekber [illegible] ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Geng. KOCALI ● Müessese: Ali [illegible] ● Baskı Sorumlusu: Lütfi ATMACA Tel: 0 212 292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0 212 245 38 06 • Abonelik için Tel: 0 212 292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 [illegible] Beyoğlu/İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet [illegible]

sela yıllar önce Fas müracaat etti, kabul edilmedi.

Dünyanın gelmiş geçmiş en büyük siyasi aklını temsil eden en büyük imparatorluğu AB, genişlemenin binbir yolunu buldu... İşine geldiği bölgeler ve ülkelerle üye olmadan da benzer gümrük andlaşmaları pekala yapabiliyor.

AB, Doğu Avrupa ülkelerini çok istiyordu, hiçbir demokrasi deneyimi olmayan bu ekonomilerin ekonomik tablolarını iyileştirip, birliğe hemen katmak için canla başla savaştı ve başardı. Aynı şekilde bizden çok sonra çok partili hayata girmiş, Yunanistan, İspanya, Portekiz'i çok istiyordu, bu ülkeleri hızla birliğe katmanın yollarını hemen buluverdi.

Müşkül durumlar da vardı genişlemeyle ilgili. Diyelim, İngilizler birlikte ama, İngiliz toplulukları ne olacak? Ya da, hala Avrupa ülkelerinin sömürgesi konumundaki Afrika nereye konulacak!

AB, hem Afrika ülkelerini, hem Kuzey Afrika'yı, hem İngiliz topluluklarını, hem Akdeniz, hem Ortadoğu ülkeleriyle serbest pazar ve ticaret andlaşmaları yaptı. Bu ülkelerle ihracaat-ithalat konusu bütün ürünleri masaya koydu, bütün ürünlere ayrı komisyonlar kurdu, tüm ülke malları tek tek standardizasyona tabi tutuldu. Ve siyasi olarak sömürgeleri kollandı, ya da İsrail'e kolaylıklar sağlandı!

AB'nin ne olduğunu anlamak için, AB'nin bu ülkelerle yaptığı ticarete bakmamız lazım, gerisi yalan.

Mesela, bizimle yapılan gümrük andlaşması, değil Türkiye'nin, dünya tarihinin en büyük kazığıdır. Gümrük andlaşmasının sonuçlarını araştıran raporlar en kibar şekliyle hepsi şu cümleyi kullanır: "Kısa vadede çok zarara uğradık ama..."

AB, bir malı çok istiyorsa, onda kayıt kuyut, standart aramaz. Hemen istisna, muafiyet getirir.-

AB, bir ülkeyi seviyor, desteklemek istiyorsa, o ülkenin mallarını kayırır.

AB'nin kendi çiftçisinden sonra korumaya aldığı çiftçi türü, sömürgesindeki çiftçidir.

Ve burada tuhaf şeyler olmakta. Mesela, bizim fındığımızda dahi kanserojen, çileğimizde hormon var, diyor.

Diyelim, bir Afrika ülkesi, ilkel şekilde muz üretiyor, (muz zaten ilkel üretilir), bu ülke muzunda standartlara uymayan bir bozukluk mutlaka bulur. AB, tüm kimya ve analiz ve test ve araştırma labaratuvarları AB'nin yalnız standardizasyonunu değil, gümrük bekçiliğini, hatta, siyasi gümrük duvarını oluşturuyor.

Ayrıca, kimya, test, analiz, araşırma labaratuvarları, AB'ye çok ciddi bir girdi sağlıyor.

Mesela, bizim fındığımızda kanserojen olmadığını ispatlamamız için, AB'li bir firma bulup, bu firmanın gelişmiş kimya ve analiz enstitüsünü arkamıza alırsak, AB'nin standartlarına gireriz. Yani, bir yığın ilkel üretim, AB, isterse gümrük duvarını aşar, istemezse, devreye standardizasyon girer.

Süreyya Ayhan üç defa Avrupa şampiyonu olursa, Süreyya'nın çişinde bir bozukluk mutlaka bulurlar. Bunu önlemenin yolu yok.

AB'nin kimya, test, analiz, bilimsel ahlakına ve standartlarına uymak, güvenmek zorundayız.

Şimdi, tartışalım, AB, insan sağlığını korumak için mi standardizasyon arıyor, yoksa, bilimsel ünitelerini, araştırmalarını satmak için mi? Bilimini satmak için bahaneler aradığı kesin. Mayın tarlalarının sökülmesi için canla başla çalışmayışının sebebini mutlaka protez bacak ticaretinde arayın. AIDS ilaçlarının insani ekonomik küçüklüğe hala ulaşmamasını da mutlaka ilaç sektöründe arayın.. Ayrıca Avrupa yüzlerce nükleer santraliyle halkına bedava sayılacak enerji satar ve kendi tesislerine yüzdeyüz garantili raporu verir, ama sınırları dışındaki bütün nükleer tesisleri arızalı, tehlikeli ilan eder!

Yani, AB, ambalajında, stoğunda, yaprağında, yağmur ve sıcaklık oranında bir tuhaflık bulup, kendi bilimini satıyor. Siz bir dolara ürettiğiniz mala, bir dolar da bu bilimsel araştırmalara ödemek zorunda kalıyorsunuz.. Asıl büyük görünmeyen gümrük duvarı da burası.

Önümüzde, gelmiş geçmiş tarihin en büyük imparatorluğu duruyor. Bu imparatorluğun bir sömürge imparatorluğu olmadığını ispat edecek, belgeleyecek çalışmaların hepsi yine AB'nin elindedir, çünkü, istatistiki ve araştırma gruplarını fonlayan, barındıran, yine AB'dir.

AB'nin elli yılda, bir tasarı, bir fikirden çıkıp, şimdi, nesnel yekpare tek devlete dönüşünde en büyük etken "ekonomik gelişmedir".. AB raporlarında, AB, genişleme felsefelerinde en çok sözü edilen birliğin elde ettiği bu "ekonomik gelişmedir".. Bu kadar büyük devletleri, ortak gümrüğü, ortak parayı bir araya getirdiği halde, AB yoluna büyüyerek devam ediyor. İşte AB'nin geleceğini umutlandıran bu güven!

Ekonomik rakamlar, büyümeyi doğruluyor, bu doğrulandığı için, AB, zafer üstüne zafer kazanıp emin adımlarla yürüyor.

Ancak, ekonomik sarsıntılar, ülke ekonomileri yaralar almaya başladığında nasıl bir parçalanma, nasıl bir çöküş psikoloji yaşanacağı bugün için belirsiz!

AB'nin tartışılmayan ve dünyaca kabul edilen en büyük başarısı, babamın malı dediği "insan hakları"dır. AB, tüm insanlık için mi, yoksa, kendi sınırları için mi insan hakları istiyor. AB, kalkınma ve refahı ve insan haklarını, kendi kıtası içinde talep ediyor!

AB dışında dünya yıkılsa, AB devlet başkanları havaalanı çıkışlarında birkaç küçük demeç veriyor, bu köklü sorunları AB'nin başına sarmamaya özen gösteriyorlar. İşte örnek: Irak savaşı! Birçok devlet başkanı sorunu dile getirdi ama, Irak'ta savaşa karşı AB zirvesi etkin bir rol oynamaktan kaçındı.

Bu "duyarsız" kalmanın en trajik örneği: Bosna! AB ve üyeleri, tam dörtyüzbin Bosnalı kendi kıtaları içinde ölürken, sessiz kaldılar.

Bu sessizlik, deşilmedi. Ve bu sessizliğin sebepleri henüz dahi anlaşılmış değil. AB, Bosna'daki yangını kendi geçmişini hatırlattığı için çok korkmuş olabilir. AB, birlik çatısını tehlikeye atmamak için sessiz, çaresiz kalmış olabilir..

Ancak, dünya nimetlerinden bu kadar yüksek pay alıp, dünya barışından ve savaşından bu kadar uzakta bir yuva kurmanın, insan haklarıyla ne ilişkisi var...

Mesela, AB, birinci Çeçen savaşında birazcık sesini çıkartmak istedi, ama, ikinci Putin'in yoketme savaşında, o cılız sesi dahi çıkartamadı.

AB'nin Türkiye gibi ülkeleri birliğe katmaktan korkusu, sadece yoğun nüfusla başlarına bela olacak oy çoğunluğu değil. Doğudan gelecek büyük göçü durduramam paniği. Türkiye-İran-Irak sınırlarında bu büyük göçü dondurmaya çalışıyor ve bu çalışmaların tek gayesi, barbarları durdurmak. İnsan hakları imparatorluğu, bu ülke halklarına, ekonomisine, yatırımlarına, madenlerine, siyasetine, çok cüzi insani yardımlar dışında hiç bakmıyor, odaklandığı nokta, o ülkelerin kendi üstüne yıktığı göçmen korkusu. Yani AB, insan hakları diye diye kendini koruyor!

AB'nin çifte standartlarına akıl ermez, mesela, kendi toprağında adam öldürmemiş her terör örgütünü demokratik bir kuruluş olarak benimser. Mesela AB'nin İsrail'i durdurma, baskı oluşturma imkanları varken, tam tersine İsrail ekonomisini rahatlatacak, güçlenecek andlaşmalar yapar. Mesela, AB, Kürt savaşında Türk devletine haklı olarak insan hakları baskısı oluştururken, bu savaşa silah satan kendi tüccarlarına, sesini çıkartmaz. Tahminim, silahlarda kanserojen madde bulunmadığı içindir.

Diyelim, AB, Afganistan'ı toparlamak, düzenlemek için, asker gönderilmesi sözkonusu olduğunda, gönüllü olarak ortaya atılmaz, ne yapalım bize düşeni yaparız gibisinden, sembolik, gönülsüz, bu dünya yangınında gerektiği güçlü yerini alamaz!

Diyelim, AB, gözleri önünde Cezayir iç savaşa sürüklenirken, bu iç savaşta satırlar, katliamlar sözkonusuyken, AB'yi ilgilendiren, hep Cezayir'in üstün petrol gücü olmuştur. Ve Cezayir'de katliamlar sürerken TV'lerinde işte islam bu, diye keyifle, zevkle seyrettiler.

Bütün bunları didikleyerek ayrı ayrı tartıştığımızda, AB'nin insan hakları, eşitlik gibi kavramları yavaş yavaş bir Avrupa malı haline getirdiği, bu mallarla, Avrupa'yı sınırlarında besleyip, semirtmesine yaradığını görürüz!

İnsan hakları dayatması, AB'ye fazladan bir üstünlük ve güç sağlıyor. AB, gerçekten "insan haklarını mı" istiyor, yoksa, bu üstünlüğün kendisine getirdiği gücü mü?

Dünyayı AB gibi kurmak zorunda değiliz, AB'nin insan haklarına getirdiği standardizasyonları hiç tartışmıyoruz, örneğin, F-Tipi cezaevlerinde gördük ki, yerkürenin en acımasız cezaevlerine sahip Avrupa kıtası, bizler burada ölürken, sessiz kaldı, gaddar, insanlıkdışı kendi cezaevlerini övdüler!

Bu tartışmaların sonu gelmeyecek. Ancak, benim iki büyük korkum var. Birincisi, Avrupa'da, özellikle sosyalist aydınlar üzerinde bir kasıntılık oluştu. Kendi kültürlerini ve kendilerini dünyanın merkezi gibi görmeye başladılar ve batıdışı toplumlara "peygamber" edasıyla baskıya başladılar. Mutluluk ve adaletin bu merkezden dağıtılacağına inançları tam. Bunun sonucu olarak, bu insan hakları kavramı, yalnız ticari bir mal olarak anlam değiştirmiyor, aynı insan hakları dayatması, bu insanları kendi kültürlerine "ırkçı", "şovenist" bir hayranlıkla sarılmalarına yol açıyor. Bu modern ırkçılar, sürekli batıdışı toplumlardan iğrenti, barbar korkusu türetiyor.

AB, ekonomik zaferler kazandıkça, kültürel kıskançlıkları onları faşistliğe, yobazlığa doğru sürüklüyor. Ve hızla, eleştirel kültürlerini, bağımsız akademilerini terkediyorlar, bütün araştırmalar ve akademiler AB'nin alt komitelerine rapor yetiştirmek üzerine yeniden planlanıyor.. Akademi ve bilim, bağımsızlığını, AB'nin malları emrine verdi. Avrupa kültürü geleceğini, kendi konforuna göre ayarlamış durumda.

İkinci büyük korkum, Avrupa'nın sattığı bu insan hakları maskesine, çevre ülke aydınları, büyülü bir hale gibi yapışmış durumda. Avrupalılar hayranlıkla kendilerinin izlendiklerini biliyorlar ve bu aydınları fonlayıp güçlendiriyorlar.

AB'nin temel amaçlarından biri, çevre ülkelerin sivil kurumlarının güçlendirilmesi, bu sivil projelere inanılmaz fonlar ayırıyorlar.

Çevre ülkelerin aydınları, sizin gibi olmak istiyoruz özentisiyle, bu fonlara yapışıp, kendi ülkelerinde bir Avrupa ajanı, en yumuşak ifadeyle Avrupa reklamcısı gibi çalışıyorlar.

Çünkü, insan hakları kavramı, batıdışı aydınların gözlerini köreltti. Artık ülkemizde "insan hakları" kavramı otomatiğe bağlanmış gibi hiç tartışılmadan aydınlarımızın zihnini yönetir hale gelmiştir!

Şimdi, 260 sivil toplum kuruluşu Brüksel'e gidip güya kulis yapıyor, paralarını Brüksel otellerinde yiyeceklerine Mardin'e gidip, bir hafta Mardin'i zengin etselerdi, daha akıllı olurdu.

Bu aydınlar, kendi hırsızını yakalayamamış, kendi bağımsız gazetesini, TV'sini çıkartamamış, kendi burjuvazisinin kahyası olmuş, kendini ordusuna söz geçirememiş, kendi milletvekili dahi seçtirememiş, liderlere tapınmış, şimdi, bütün bunları ben yapamadım, orada Avrupa var, gidip alayım, diyorlar.

[illegible] dosya konusunda, Avrupa'yı [illegible] gidin, kendi derneğinizde, kendi kasabanızda insan haklarını, eşitliği, örgütlerinize, kendi hayatınıza geçirin. Yalvararak, rica ederek, köpekleşerek, alabileceğiniz hiçbir şey yoktur. Tam aşiret kafası, burjuva derneklerine, burjuva, "gidin biraz sıkıştırın" diyor, onlar da gidiyor.

AB Anayasası'nın ilk cümlesi, insan onuru'dur. İnsan onurunu başkasından alamayız. İnsan onurunu kendi çabalarımızla, sen, ben, o, anayasamıza biz geçireceğiz, onlar değil. Onuru dahi başkasından talep etmek, şerefsizliğin, köpekliğin en alçakçasıdır.

Onur, başkasından alınamaz, onur, Avrupa kıtasına ait değildir.

Bizler, batılılaşma tarihimizden bugüne kadar batıdan gelen sandalye, masa, buzdolabı, meclis, hukuk, kravat, cadde, apartman, bahçivan makası, ne varsa sormadan alıp giyindik. Bugünkü siyasi ve manevi krizimizin sebebi de işte bu sorgulamadan-anlamadan her gömleği giyişimizdir. Onur, denilen şey, eşekten yük indirir gibi Brüksel otellerinde parti verip alınmaz. Zaten bu sivil örgütleri, halk örgütü olamamış, burjuva basının, burjuva örgütlerinin reklam ederek şişirdiği naylon örgütler... Bu zeka, bu kafa, bu cehalet, Avrupa'ya girecek!

Birkaç şey söylemek istiyorum. AB'nin insan hakları kavramı genç, enerjik ve o denli telaşlı ve içindeki korkuları giderememiş bir kavramdır. İnsan hakları, içerik ve ifade olarak AB'de başka, Irak'ta başka, Rusya'da başka, bizimle gümrük birliği imzalarken başka türlü görünür. Bu kavram, ekonomik güce ve kültürlere göre bambaşka anlamlar kazanır. AB, tüm dünyaya bir insan hakkı "standardizasyonu" uygulamak istiyor. Yani biz, bireyin özgürlüğünü, eşitliğini, haklarını ve bunları çerçeveleyen yasaları, Tanzimat'tan beri alışkanlık edinip, aynen, alıp giyinmek istiyoruz.

AB'nin insan haklarının bizde yarattığı etki kölece bir özentidir. Bu özenti, Tanzimat'tan beri yahu adamların herşeyleri güzel hayranlığından hiç çıkamadı. Bugün, dahada despotik bir hayranlığa dönüştü, artık AB ne yaparsa yapsın, biz Batı'ya tapınır hale geldik.

Bu büyük yeni tapınağın müridlerini maalesef cahil liberal, cahil burjuva dergileri, kolejleri büyütüyor.

Başka şeyler de tartışalım. Yüzyıl sonra insanoğlu, bizim bugünkü hukuka tapınmamıza gülecek. Bir hukuk hayranlığı. Her çatışmayı, her andlaşmazlığı hukukla çözeceğiz inancı modern insanın ruhuna çakıldı. Yüzyılımız hukuka tapınıyor ve sorunların tümünü hukukla çözeceğine inanıyor.. Diyelim, Kıbrıs'ta, Bosna'da, Filistin'de, müzakere üstüne müzakere, sonunda gördük, hukuk sayesinde, piskopat halklar büyüdü. Biraradalık, hukuk sayesinde imkansızlaştı..

Kıbrıs'ta o kadar müzakerenin yerine dans partileri verseydik, daha çok yol alırdık. Hiçbir Rum çocuğu bir Türk kızına aşık olmaz mıydı, hiçbir rum, öksüz bir Türk çocuğunu evlatlık istemez miydi, hiçbir Türk, kendisine dost olmuş yakın dostuna, evini bağışlamaz mıydı?

Herşeyi hukuktan beklemek, hukuka bu kadar fazla bağımlılık, insanoğlunu umutsuzluğa itmiştir. Birarada yaşamanın imkansızlığı insanoğlunda paniğe ve derin üzüntülere yol açmıştır. Oysa, sosyal nezaket diye birşey var. Asırlar boyu göçerler topraklarını bölüşmesini bildi. Bugün dahi, yaylacılar, yaylalarını ortak kullanırlar. Bin yılların alışkanlığıdır bu. Şimdi o yaylaya çıkıp, şu ormanın sağı senin, solu benim, şu derede önce sen yıkan, öğleden sonra ben yıkanacağım, demek, işte hukuk, hepimizi tam bir deliliğe sürükledi. İnsanoğlunun bütün gücü hukuk mudur, hukuk dışı, insanoğlunun yüreği, dostluğu, arkadaşlığı, bölüşmesiyle geliştirdiği kurumlar, yapılar yok mudur? Bugün batıda dahi bu yaylacılar gibi, otonomiler kuruluyor, tepede bir hukuk olmadan, insanlar kendiliklerinden doğal bir yönetimi deniyorlar...

Hepsinden öte, bitmeyen müzakereler, bitmeyen andlaşmalar, hepimizde "hukuk" olmadan bir başka dünyanın kurulamayacağı fikrini sabitlemiş, hepimizi "hukuka" mahkum etmiştir! Üstelik bu pozitif hukuku dahi bize dünyanın en eşsiz malı gibi satıyorlar!

Aydınlar, o kapıda bu kapıda dilenen, yalvaran insanlar değildir. Onuru, insan haklarını, hukuku, kökünden ve silbaştan düşünebilecek, tartışacak ütopyaların sahibi olmalıdırlar!

İnsanlık macerasında akıl sır ermez birbirinden güzel bambaşka dünyalar kurulmuştur, işte Yezidiler, tarihleri boyu "asker"e gitmediler, yüzyılın başında ayaklanmalarının tek sebebi ise, Suriye hükümetinin kendilerinden "asker" istemesi!..

Tüm bu kavramlar derinden deşilmediği için, görünür yüzleriyle ve özetle başlıklar altında kuru sıkı tartışıldığı için, aydınlarımız bilmeden, anlamadan, başkalarının askerleri oluyor. Başkalarının hukukunu savunuyor ve bu daracık dünyadan çıkamıyor ve kendi halklarına ve kendilerine bir küçük ütopya, gelecek, istikbal kuramıyorlar!..

Başka dünyalar vardır ve mümkündür. Bizler, bunun için kağıtların, kalemlerin ve kitapların başında bekliyoruz!..

Size de birkaç lafım var, Brüksel'e koşan ahmak örgütler.

Süs balıkları gibi giyinip, el kapılarında dileniyorsunuz. Onların en hoşlandıkları şeyi, tepeden bakmayı, bahşediyorsunuz. İşi gücü kumar onların. Siyaseti, seksüel cinsel zevke dönüşmüş adamların otelinde ne arıyorsunuz?.

Hafif giysiler giyip. Birkaç kelimelik ingilizceniz- [illegible] havlayan biçimsiz kopekler gibi, bir [illegible]

[illegible] maya hazır. Bakın nasıl [illegible] o nezaketle de size, büyüklük siyaseti satıyorlar. Seven insan, sevdiğinde kusur görmezmiş, odanızda içip içip kaprisle bekleşiyorsunuz.

Bu komili sabunlar gibi beyninizi dişlemez onlar. Bir çikolata paketi gibi süslenip, daha da kıvamında uyuşmanızı bekleyecekler.

Elinizde, ülkenizin kabartma haritaları, buğday, arpa, fındık, istatistikleri.

Orada, çok uzaklardan, bir derenin şırıltısı geldi mi kulağınıza! Gözlerinizin önüne geldi mi. Çıplak tepelerin üstünde, yapayalnız.. Tek başına rüzgarını bekleyen bir alıç ağacı!..

Suçlamıyorum kimseyi. Biliyorum, sağcı, solcu, liberal, aynı adamız. Biliyorum, bizimki ayrı ayrı fikirler değil, yüzelli yıllık aynı paniğin çocuklarıyız. Hepimizin yarasında aynı zonklama sesi!

Brüksel otellerine çaput bağlayıp dilek tutmaya. Yeni türbeniz Avrupa'yı ziyarete mi gittiniz. Çarpılmış, cinlenmiş gibi Avrupalı falcılara mı konuşuyorsunuz. Minareden beyninizin üstüne fırlatmışlar gibi, zangır zangır çatlak kafalı deliler gibi konuşuyorsunuz.

Duydunuz mu orada. Her bir taşı hilesiz tarlalarınızın sesini.. Bu gümüş toprakları şimdi, yüz görümlük mü düşünüyorsunuz?

Ah benim ruhsuz kardeşlerim. O otellerde poz verişlerinizden utanıyorum. Benim, öz vatanımın çocukları. Biraz da size hak veriyorum. Yüzelli yıldır tadmadık, sessiz, sakin bir akşamını bu toprağın. Bir deli yarış. Bir telaş.. Alçaklığın her türünü öğretti bize, kardeş kanı, darbeler ve hırsız medya..

Ne arıyorsunuz, şu pembe diş etli, soğuk suratlı gavurların otelinde. Yabancı bir şehirde, kendinize bir dünya dostu mu arıyorsunuz.. Bir şişe içinde çalkalanıp, birbirimize karışacağız mı sanıyorsunuz...

Yarım yamalak ingilicenizle seslenip garsona... Göklerimizi yırtarak delmiş bu yüzbinlerce minaremiz için utançla özür mü dileyeceksiniz..

İçimde bir acılık, zehir gibi.. Ne olur oturup şöyle, sakin olun. Bırakın, bizi şerefsizleştiren bu ruhsuz yarışı.. Siz, Anadolu'nun sakin tarlalarında büyüdünüz!..

Doğunun gizli güneşidir sakinlik. Eşsiz bir hazinedir sakinlik! Avrupa'nın tüm fonları birleşse, alamaz bu topraktan bir demlik sakinlik.. Doğunun tarlalarında tarihin ilk gününden beri, başaklar berekette, sakinlik büyütür... Onların istatistikleri varsa.. Sizin de uçsuz bucaksız güzelliğiniz, bilge bir sakinliğiniz hala tepelerde için için gülümsüyor!

Güzeller güzeli sakinlik! Güçlerin gücü.. Etimizdeki kudret! Kulağınıza geliyor mu? Şu rüzgarsız, çıplak ağaçların sakinliği.. Su durgun su kenarlarının, sakinliği!..

İşte. Ağaçların çıtır çıtır kabuklarında.. Kıtır kıtır sakin bir neşe. Göğümüze güğüm güğüm asılı sakinlik.. Anadolu'nun görünmeyen, koklanmayan güneşi sakinlik!

Bir vatan gücünü.. Sessiz, sakin kasabalarından alır. Orada, dolgu taştan, sobalı ilkokullarının bacasından alır. Bir yurt gücünü.. Taş mekteplerin kapısında. Üstünde çok zıplamış, çiğnenmiş, ıslanmış sarı yapraklarının suyundan alır... Öğretmenim gelecek diye bekleşen kasabaların çocukları.. artık kendimiz yazıp, kendimiz okuyacağız.. Sakinliği, bilgiyi, neşeyi, atalarımız gibi yeniden tarlalarımızdan toplayacağız!..

Tenimizin en sevinçli giysisi. Doyumsuz gün ışığı.. Buzlu tepeleri sarhoş eden sakin öğle sonraları.. Çok soğuk adamlar olduk. Telaşlandık. Sıtma gibi bir garip, panik hastalığına yakalandık.. O yumuşacık yağmurlar gibi nineler gibi minderler gibi sakin değiliz artık!..

Çok mu kanat çırptık, çok mu yolunduk. O pencere önü senin, bu pencere önü benim. Birkaç ekmek kırıntısı için. Bilmeyiz, başka çatılarda uçmayı. Şu bizim.. Tahta merdivenli kasaba evlerinin.. Çatı kiremitleri oluğunda uyuyan, güvercinler kadar sakin uyumayı neden unuttuk..

Memleketim benim. Sihirli bir kutu gibi sakin. Uçuversem şimdi el değmemiş tepelerde taşlı tarlalarına.. Bu derelerin, bu tepelerin ellerini kim bağlamış..

Sakinliğin kutsal tadını, halı gibi dokunmuş, şu karşıki tepelerdeki köylüler bilir. Ağır yaralar taşıyıp. Usulca kahvesinde tütün saranlar. Yüzünde, çok demlenmiş sakinlik. Uçup gitmiş bakışları, en derinimize bastırdığımız akşamlara gömülmüş!..

Şimdi... Karayolu kenarından.. Yumuşak yağmurlar gibi okuldan dönen çelimsiz çocuklar.. Ağır ağır, tasasız, gölge gibi yürüsem ardınızdan. Buralarda olmalıydı, bir çoban çeşmesi.. Yeşil yosunlu otlar mı sardı, domuzlar su yalakları mı parçaladı.. Toprağımızın ruhunu içimize akıtan çeşmeler, gururla, hepimizi serinletip serinletip coşturan çeşmeler!..

Sade, çıplak, koyu, gönlüm gibi dolu tepeler. Batırıp batırıp akşamları içime otursam o çeşmenin yanıbaşına..

Durgun, taş dudakların, alır mı bu kudurmuş telaşı alnımdan.. Silip süpürür mü, içimizdeki bu yüzyıllık alçaklığın kirini... İçimde zehir gibi acılık. Yumuşacık tatlı yağmurlar!

Şekerden, pamuktan güzel yağmurlar, ne olur.. Ağaçları mahmuzlamayı bırak, ne olur, atından iniversen artık!...

nihatg@leman.com.tr

LeMan MİZAH DERGİSİ OKUR MEKTUPLARI
İMAM ADNAN SOK. NO 20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Beynimizin Duvarlarını Yıkmaya Çabalıyoruz

Selam Leman dostları, Leman dostlarının dostları.. Sesimizi duyan ve duymayan bütün insanlar! İçimizden ağız dolusu bir çığlık atmak geldi.. Ve sesimizde boğulup kalmamak için Leman okurlarına duyurmak istedik sesimizi. Biz aynı evi paylaşan iki üniversite öğrencisiyiz. İnsanlığın kurallarına hapsolmuş iki kişi.. Ve biliyoruz ki bizim gibi dışarının içerisinde yaşayan milyonlarca insan var. Elimizden duvarları yıkmak, parçalamak gelmez ama en azından beynimizin duvarlarını kırmaya çalışıyoruz. Düşünüyor ve tartışıyoruz çoğu zaman, varoluşsal sorunları.. İçinden çıkmak mümkün olmayan varoluşumuzu anlamlandırma çabalarımızın.. Baktıkça derinliğinde kayboluyorsun hayatın. Bir taş atıyorsun, yankısı çok zaman sonra geliyor ve yankıya anlam vermek de güç.. Hayatın ta kendisimidir acaba anlam, hiçbir zaman ortaya çıkmayacak bir giz mi yoksa? Siz ne dersiniz?. Paylaşıma her zaman ihtiyacımız var. Fikirlerini paylaşmak isteyen arkadaşların mektuplarını bekliyoruz.

Nurcan ve Hamidiye / Milli Egemenlik Cad. Sevinç Pastanesi Karşısı İlhan Apt. No:9 Malatya

Selam Leman ve Leman Dostları

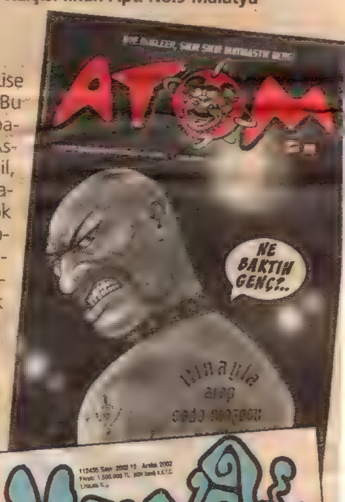

Ben 16 yaşında ve bu sene Lise 2'ye geçen marjinal bir kızım. Bu yüzden çevremde Deli gözüyle bakılıyorum. (Çatlak, uçuk, kaçık). Aslında benim derdim farklılık değil, gerçekleri yakalama... İnsanlar yapay olan her şeyi ve herkesi çok seviyor. Ne gerçekten siyaseti konuşabiliyorlar ne sanatı ne de hayatı... Ben tam bir edebiyat ve tiyatro aşığıyım. Ama bu kadar çok yapay insan arasında konuşmaya korkuyorum. Aslında suç bizlerde, korkmamalı ve konuşmalıyız. Düşünün bir Altan Erkekli ve Demet Akbağ gibi bir sürü değerli oyuncumuz yıllarını bu işe adıyorlar ve ancak 40-50 yaşlarında birşeyleri kanıtladıklarını gösterebiliyorlar. Ama bir sosyete güzeli, yakışıklı futbolcuyla çıkıp veya ayrılınca, bir de üstüne frikik verdiyse, anında piyasada kasetleri patlıyor, tv'de dizileri dönüyor. Ve tabi ki istediği yere geliyor. Ya bizim gibiler ne yapsın? Ben sırf bu gibi insanlardan korktuğum için tiyatro okuyup okumamakta tereddüte düşüyorum.

Ben deli, çatlak değilim, sadece aşırı gerçekçiyim. Benim gibi düşünen tüm insanlardan yardım diliyorum... Lütfen ŞUNLARI TEPEMİZDEN İNDİRELİM!!!

Deli Kız/İzmir

İMZA GÜNÜ

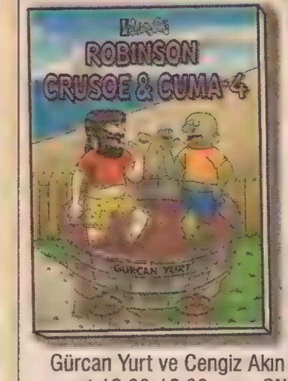

Gürcan Yurt ve Cengiz Akın 21 Aralık Cumartesi günü saat 12:00-16:00 arası CNR Uluslararası Kitap Fuarı Leman Standında kitaplarını imzalıyor...

13 Aralık'tan itibaren LeMan'cılar da CNR'da

CNR
İstanbul Uluslararası Kitap Fuarı'nın yeni adresi CNR EXPO 13-22 Aralık 2002
Metro ile ulaşım
CNR EXPO Fuar Merkezi Yeşilköy 34830 İstanbul Tel:(212) 663 09 45 Faks: (212) 663 09 73-74

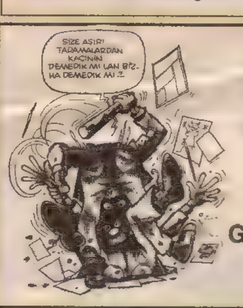

Özel ek için dışardan karikatür-çizgiroman getirecek arkadaşlara
13-27 Aralık cuma
15:00-18:00 arası
Leman Kültür.
Galip Tekin - Suat Özkan
Bahadır Boysal

580

19 Aralık 2002 Perşembe 152209 Sayı: 2002/51- 700.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

K.K.T.C-800.000 TL.

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

KÜREK BAŞINAAAAA!

Hükümetin acil eylem planından işsizler ordusuna süper çözüm.. 15.000 km. **duble yol projesi** işsizliği sünger gibi emecek.. Yol inşaatından sağlanacak istihdam ile piyasalar canlanacak... Ne bilgi toplumu, ne bulgu, ne bio, ne de nanoteknoloji, ne icat, ne de tasarım, **bize yine kazma-kürek düştü heyhaaat!..** Ayrıca anlaşılan hızlı tren hayallerimiz de bir dahaki yüzyıla kaldı...

GEÇ KALDIN BİRADER,BURAŞI DOLDU..KOŞ **BOZÖYÜK-BİLECİK-MEKECE-ŞAKARYA** HATTINDA BİR KAÇ YER KALMIŞ.. BACANAK GİTTİ! SEN DE YETİŞ!

AYGIN DOĞAN KELKİT

TİMUR ŞAHİN

DURMUŞ DOĞAN ESİRGEN

LAN OOOLUM, YAVAAŞ LAAN!

ÇAĞCAĞ 2002

SIKILHAN
ile dialog çabaları

Atilla Atalay

- Alo Sıkılhan, annen ben evet. Babanla trafikteyiz, seni çok seviyoruz. Siyenbisiye'yi açıp telefonu Ally Mcbeal dizisine tutabilir misin?

- Böyle bişey yapamam çünkü anneannem ahretliğiyle televizyonun karşısında, TV 4'te türkü proğramı izliyolar. Birbirleri için türkü tuttular. Ben diyemem, istiyosan telefonu veriyim sen söyle...

- Hay aksi bu sezonun son epizoduydu. Evet her neyse, seni çok seviyoruz, baban da öpüyo burdan, bize herşeyini anlatabilirsin Sıkılhan.. İki türkü arasında bi bakıp anlatabilir misin, Ally Mcbeal, John Cage ile arasını düzeltmiş mi? İlk söylediğim güzel ve bekar avukat fakat doğru erkeği bulamıyo. Con ise avukatlık firmasının hissedarlarından, karizmatik diyebiliriz...Uzun bi kızla çıkıyo. Ofisin tuvaletleri uniseks. Alo...

- .....seeek tepelere ev kurmasıınlaaar. Aşrı aşrıı memleketee kız vermesiinleeeer..

- Çek o telefonu televizyondan Sıkılhan. Sorumsuz eşek!

- Bıhıaaaaaarggghhh. Beee. Böööö...

- Borukan?

- İşte bu yaa, işte bu... Hemen nası tanıyon kardeşini. Tarzım var olm, ortamlarda marka bi insanım, yalarım...

- Tarz diil de Borukan, sürekli gazın var. Ve benim senden başka telefon açıp geyiren başka bir tanıdığım yok, o yüzden tanıdım. Yalnız yine geyirerek bakanlar kurulunu sayıcaksan, ciddiyim vaktim yok abi.

- Olm gazın büyüğü geçen akşamdı, kaçırdın. Yarıldık lan, resmen yarıldık. Irmaklar'ın evde şömineye osurdum ev yanıyodu. Huhanakhakehinhi, börp!

- Bi sirke katılmalısın Borukan. İhmal etme olm, bırakma peşini.

- Peki şeyi biliyo musun, okulun önünde kimyacının arabasına geyirip alarmını çalıştırdım... Alo, dinliyo musun Sıkılhan, alo... Börp?

- Selam Sıkı Bunalgül Ben. Naaptın?

- Oturuyorum.

- Harikasın... Bak ne diycem elimde bir gastenin gençlik eki var ordaki ordaki "Popüler misiniz"testini senle...

- a...c...e...a...d...e...b... Bu şıkları diyorum. Sen puanımı değerlendire dur, sonuca göre bi daha beni ararsın, belki de aramazsın.

- Ay çocuk ruhlusun Sıkıhağn, yivreçlerce kere yivrençsin. Maymunlaşma da dinle şunu... Bir: Kız arkadaşınızın aşağıdakilerden hangisi olmasını isterdiniz a) Ponpon Kız, b) Okul gazetesinin magazin editörü, c) Noel Baba, parantez içinde Santa Klaus, d) Kızlararası rodeo şampiyonu.

- O saçma dergi şu an elinde mi Bunalgül?

- Eveet... Ay salağım ben yaaa, yine aynı tuzağa düştüm. Okuldakiler gibi "Herkesin elindeki kendine!" diyip de kapatırsan hayvan belgeselisin Sıkılhan! Demiycen di mi? Çok popüler diilsin ama cool bi yanın var. Mezuniyet balosuna senle gidicem... Sıkılhan?

- Bi de o dergiyi ilave olarak veren gazete var.

- Sıkılhan annen ben. Baban tarafından arabayla kaçırılıyorum oğlum.Evet, bu böyle.

- Çok romantiksiniz yaa, nereye?

- Losencılıs'a. Ally Mcbeal yüzünden babanla tartışık. Baban diziyi izlemediği halde kadına çok çirkin şeyler söyledi, evet.

- Anneannemle ahretliği de dizideki kadına "Bildiğimiz kaltak" dediler, bu arada.

- Baban delirip 220'yle uçmaya başladı. Beni Losencılıs'a götürüp o dizinin kapısına bırakıcakmış. Bu senin baban değil Sıkılhan, başka biri oldu.

- Kendisi biliyo mu babam olmadığını? Hehehe..

- Çirkinleşme Sıkılhan, mizah bu değil! Eğer şu arabadan sağ çıkarsak sakın kendine babanı örnek alma. Ehliyet de alma Sıkılhan. Diziyi saat 2 de bidaha gösteriyolar, videoya al.

sklhan@leman.com.tr

GEZ MAHMUTÇUK
MAHMUT TİBET

mtibet@leman.com.tr

Akşamsefası

BeMan

Rusya'dan korkunç iddia!.. Fethullah Gülen ve cemaati CIA için çalışıyor.

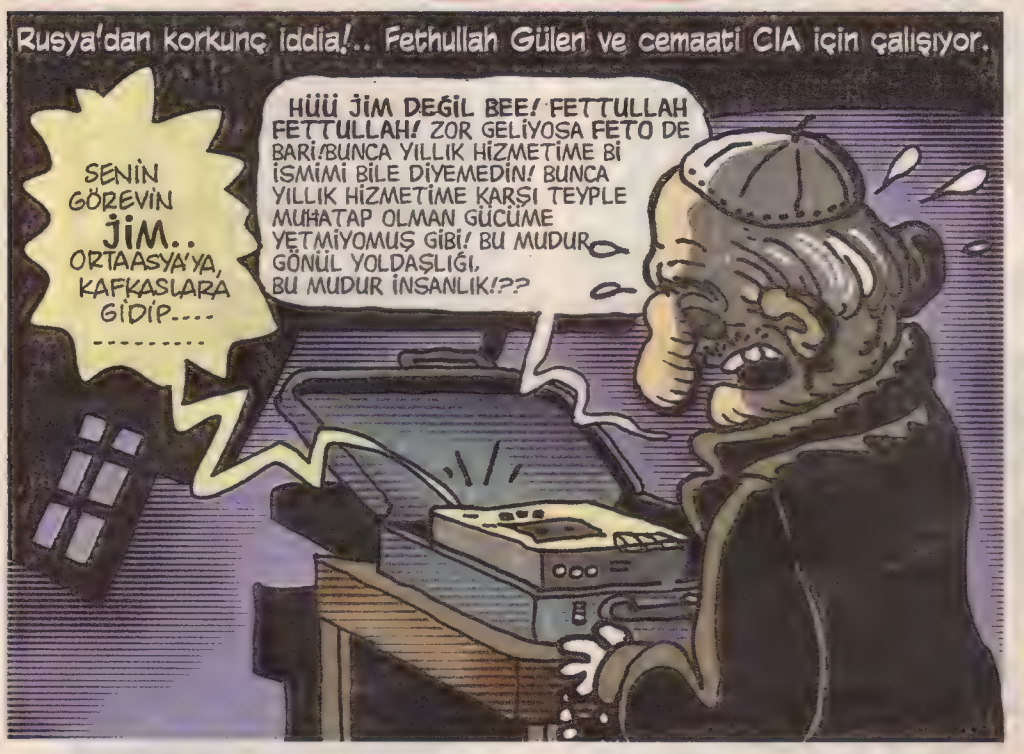

Alevi dedesi ve eski trockist Reha Çamuroğlu, Mehmet Ağar'ın DYP'sinde Genel İdare Kurulu üyesi seçildi..

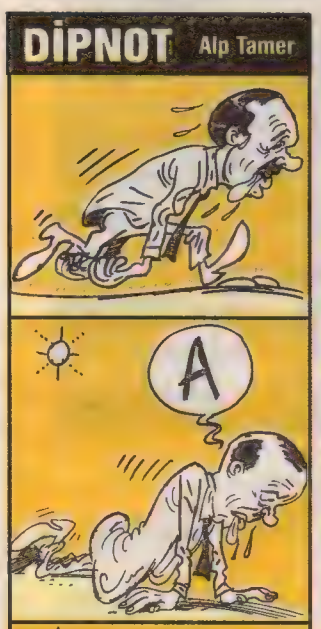

Avrupa Birliği'nde Türkiye'yle ilgili herkes ayrı bir telden çalıyor. Avrupa Parlementosu Başkan Yardımcısı Schmid, "Türkiye bir tümör onu alamayız" dedi.

AB uyum sürecinde çıkan yasalar hiç alışık olmadığımız çeşitlilikler içeriyor!...AKP hükümetinini hazırladığı 3.uyum paketinde gözaltındakilerin parmak izlerinin yanı sıra ayak izlerinin de alınması öngörülüyor..

DYP Genel Başkanlığı'na seçilen Mehmet Ağar, hızını alamadı derin devletin de tanımını yaptı: "Türk devleti en son Musul ve Kerkük'ten çekildi.Bundan sonra çekilmeme iradesi ortaya koydu.Biz bu iradeye derin devlet diyoruz"

OHAL gitti mayınlar hala can alıyor.. Son bir yılda mayınlar 19 kişiyi öldürdü, 34 kişiyi de sakat bıraktı..

SAVAŞ RÜZGARLARI
Irak'ın elindeki silahları bahane ederek savaşa hazırlanan zibidi amerikan yönetimi, senin elindeki silahları kim denetliyecek..

KOMSER PUTİN VAHŞETİ
raduyev'i döve döve öldürdüler çeçenlerin ahı üzerinizde olsun

MEHMET AĞAR
DYP'ye genel başkan oldu biz ona uzunca derin yol partisi diyoruz

HABERTÜRK GAZETESİ
tiksinç ve bayat reklam.. illallah dedirtti

RECEP TAYYİP ERDOĞAN
kasımpaşalı ABi

AB
bin dereden su getirsen yaranamazsın

ÜMRANİYE SAPIĞI
insan müsveddesi

KAPKAÇ TERÖRÜ
hergün yeni vahşet, yeni yöntem biçare önlemler

FUTBOL YORUMCULARI
bu da futbolun televolesi

AB'den müzakeri tarihinin tarihini alan Türkiye, şimdi de NAFTA'ya (Kuzey Amerika Serbest Ticaret Bölgesi) girmek için girişimlere başladı..

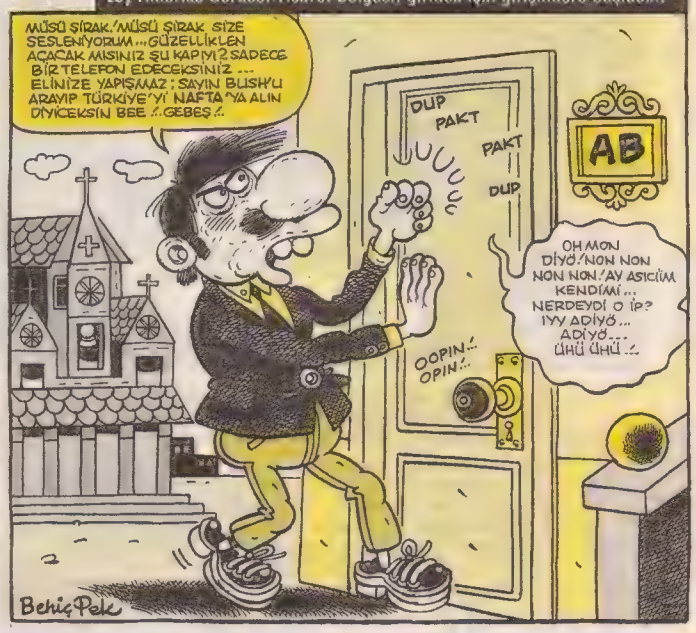

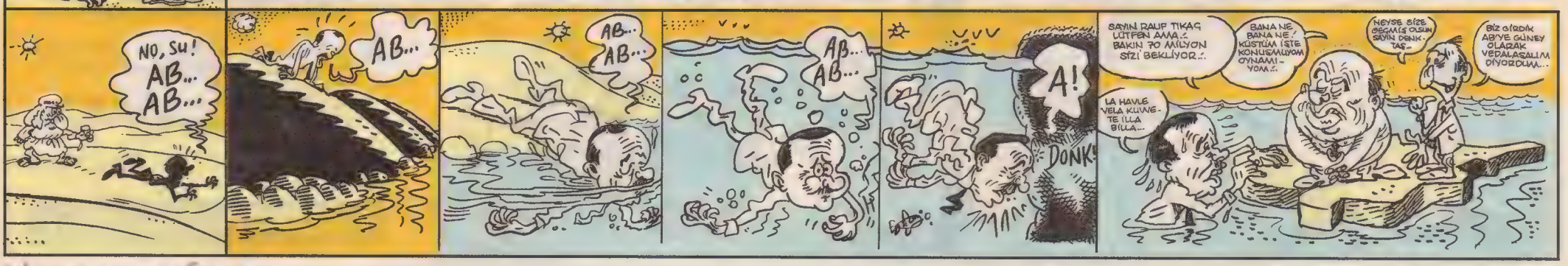

Akşamsefası

daral&timsah

Geçen haftadan devam.

ÖZET: Evden kaçan annesini allayıp pullayıp Ünal Dayının evinde misafir eden Timsah annesini Ünal Dayı ile başbaşa bırakın...

daral@leman.com.tr

:-)) kapak çizdim diye demiyorum ,yeni harman bu sayı kıvama ermiş..neşriyat tutkunlarına es geçmeyin derim..

Devamı haftaya.

İki Resim Arasındaki 7 Fark

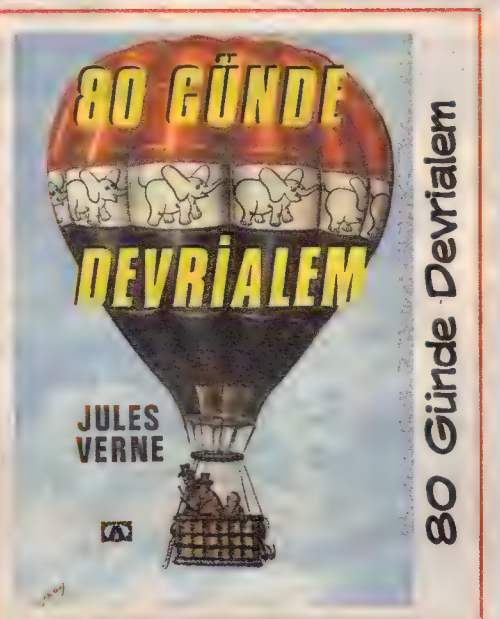

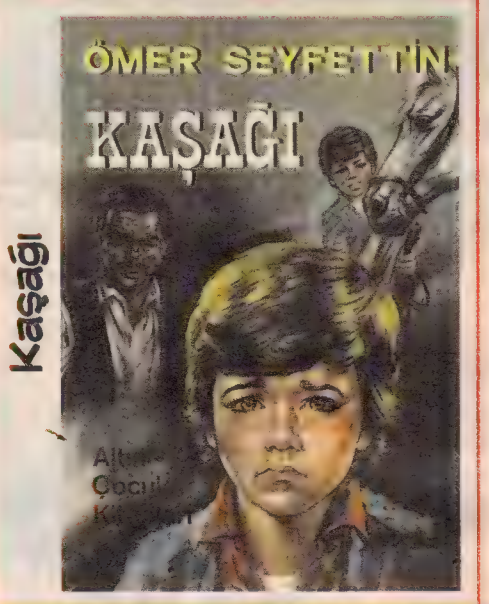

1. 80 Günde Devrialem, üstad Jules Verne'in eseridir ve tüm dünyada bilinir... **Kaşağı, üstad Ömer Seyfettin'in eseridir ve onu en iyi biz biliriz!..**
2. 80 Günde Devrialem, "batılı" zihniyetin gün ve para koordinatları ölçülü, rakamları kesinleşmiş bir iddia serüvenini anlatan haliyle matematiğe yakın ve teknik olarak kafa açıcıdır... **Kaşağı, doğu inceciliğidir, hiçbir şekilde rakama dökülemez, ruhiyatıyla kalbimizi ağrıtmıştır ve hâlâ da ağrıtmaktadır!..**
3. 80 Günde Devrialem, bir nesne olarak balonu hatıralarımızda şık bir yere oturtmuş, onu hep iyi anımsamamızı sağlamıştır.. **Kaşağı, kaşağıdan tiksinmemize yol açmıştır!..**
4. 80 Günde Devrialem, yeryüzünün tamamında geçen, fiziki coğrafyanın başrolde olduğu bir hikayedir.. **Kaşağı, sadece bir çiftlikte geçer, fiziki coğrafyada bir noktadır ama ruhsal coğrafyada bir ummandır!..**
5. 80 Günde Devrialem, verilen sözün tutulması için girişilen mücadeleyi ve aşkı anlatır, hayata çağırır... **Kaşağı, söylenen yalandan dönmemeyi ve korkuyu anlatır, ölüm acısını çağrıştırır!..**
6. 80 Günde Devrialem, başrolünde yetişkinlerin olduğu bir çocuk hikayesidir ama yetişkinler de zevkle okuyabilir. **Kaşağı, başrolünde çocukların olduğu bir yetişkin hikayesidir ama asıl tadı çocukken okuyunca çıkar!..**
7. 80 Günde Devrialem, hakkında, "Bizde olsa adı '80-90 Günde Devrialem' olurdu" şeklinde bir espri çeşitlemem var... **Kaşağı hakkında espriyi geç, bu yazı için yeniden okuduğumda bile fena oldum!..**

(Kaynak resimleri: Ressam Aslan, Altın Çocuk Kitapları... İlk hikayedeki gizli starım akrobat fransız uşak Paspartü, ikincideki gizli starım ise sakin seyis Dadaruh...)

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Akşamsefası

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

MOĞOLLAR AT ÜSTÜNDE UYUR, OK ATAR, CİNSEL İLİŞKİDE BİLE BULUNURLARDI.

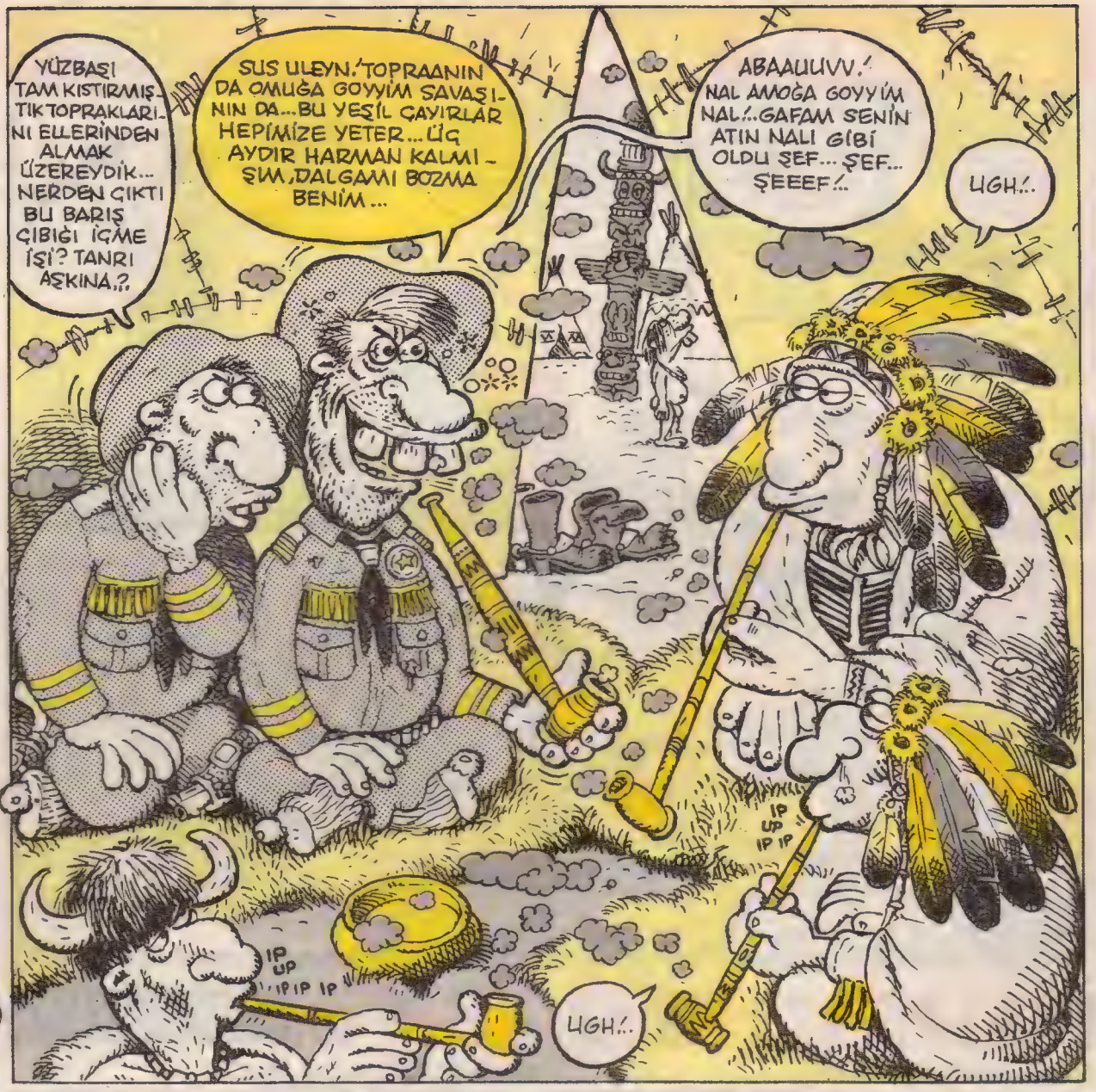

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖYKÜSÜ

Can Barslan

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU
dumur@leman.com.tr

DUMUR MİNİ GEZİ REHBERİ

Gümüşsuyu'nda gezinirken yokuşlardan birinde hayli ilginç, aynı zamanda düşündürücü bir apartman ismi dikkatimi çekti. Aynen şöyle; **TELEFONLU AP.** Binanın mimarisinden anlaşıldığına göre, eskice, 40-50 yıllık gibi.. Daha eski de olabilir. Herhalde o civarda ilk o apartmandaki bir daireye telefon bağlanmış olduğundan dolayı bu ismi almış olsa gerek. Tabii şimdi biz bu isme ilginç diyoruz demekki o zamanlarda da evde telefon olması ilginç bir durumdu. İçimizin dışımızın telefon olduğu şu günlerde **telefonlu apartmanının** karşısındaki modern görünümlü binanın ismi de **CEP TELEFONLU AP.** olsaydı, belki bir süreç içinde telefonlu sıfatı bizleri şaşırtmaz, normal gelirdi...

Bir de Sıraselviler'de **JAPON APT.** var ama bu isim diğerleri kadar ilginç mi bilemiyorum. Kolay ve kritiğe gerek duyulmayan bir açıklaması var gibi geldi bana. En azından Japonlar falan oturmuştur ya da Japon bir mimar tarafından yapılmış olabilir. Tabii bu tür isimlerden çok vardır ancak biz bir-ikisini sunduk...

DUMUR DİNLETİSİ VE İNLETİSİ

...Japon dedim de bir akşamüstü Taksim Cihangir'de bir kafede oturmuş çay içip gazete okuyordum. İçeri iki büklüm, belini tutarak güçlükle yürüyen orta yaşlarda bir Japon girdi. İçimden herhalde karate yaparken ters bir hareketle belini incitti diye düşünürken kafenin müdavimleri **'Hayrola nooldu?.. Geçmiş olsun"** dediler. O da gayet sempatik bir şekilde konuştuğu dilimizle şöyle anlattı olup biteni; **"Ürgüp'e Peri bacalarını görmeye gitmiş idim. Ordan Ankara'ya gelirken otobüse biniyordum.. Yir (yer) var mı yir; dedim. Gel, var abi var, gel didiler. Ben de bindim ama yoktu yir.. Bir bidonun üstünde yir de oturdum beş saat, sırtımın burası ağrıdı. Şimdi acıyor..."**

Şaşkınlıkla ve tebessümle öylece donmuş bir halde kulak kesildim. Böylece anladım ki bizim kurnaz otobüs muavini acısı uzun süren soyut bir karate darbesiyle Japon dostumuzun belini bu şekilde incitmişti...

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

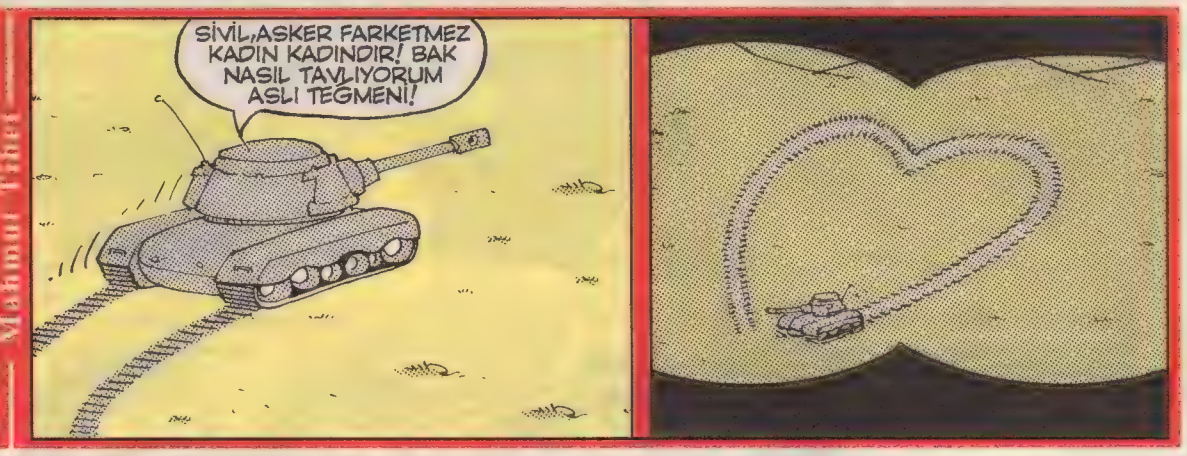

sisli geçmiş zaman VÖ

heidi'nin çatıdaki odasının yuvarlak penceresi gibi
şirin detaylar biriktirmekti
bize yakışan

ama savaş filminin mızıka çalan askeri gibi
korunmaya mecbur kaldık
samimiyet kaybından

•

o dostluğu paylaşacağız sandık
münir amca'lı adile teyze'li
kalabalık semt halkıyla

ama şu anki ünitemiz aynıdır
iletişimsizlik temalı bol iç / gece sahneli filmin
mutsuz kahramanıyla

Atilla İlhan'a Saygılarımla

Aynı Aşkta Hasta

Elmadağ'da bir kadın öldü
Şairin cesedi cinayeti anlattı.
İstanbul'un başka bir semtinde
bulunan
genç şairin intiharlı cesedi üstlendi
cinayeti
Derin bir soruşturma başlattı aşk
masası şefi

Elmadağ'da aşktan kadın öldü
Kadının çığlığı geceyi böldü
Şairin cesedi cinayeti gördü
Kasap bıçağından yağmur gibi
kan aktı
Ayın parlak yüzü cinayeti gördü

Uzakta Şehir ışıkları gizlenmiş
Dolapdere yolundan köpekler
havlıyordu
Gece cinayete ortak göründü
Tenhalıktan gece cinayete kurban gitti
Kasap bıçağından kan geceye yansıdı

Gazetelerin üçüncü sayfası
kan fışkırıyordu
Cinayeti şairin intiharlı cesedi üstlendi
Şairin intiharı üstüne almıştı kadının
mutsuzluğunu
Yok yok kimseye yaramadı bu ayrılık
Adam küskünlüğünü bir de intiharla
süsledi.

Akşamsefası

PANTOLON

metinfidan

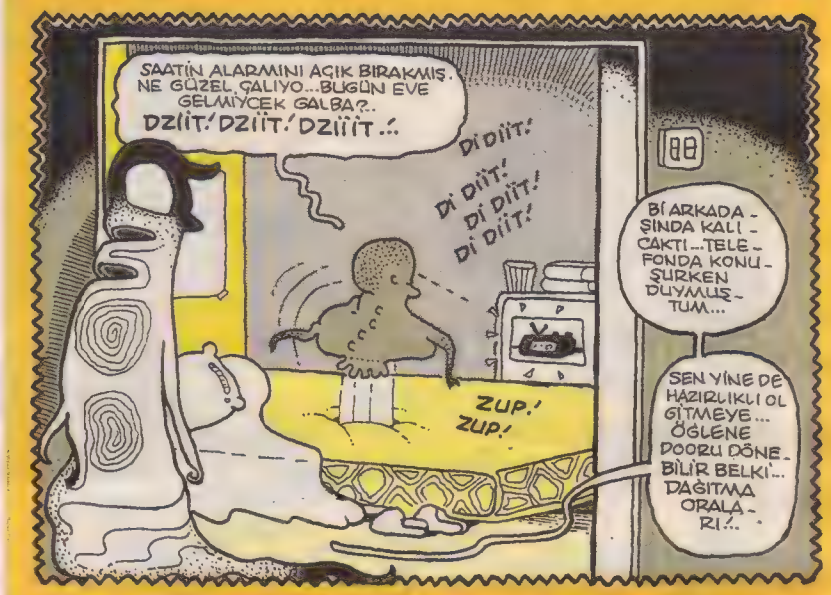

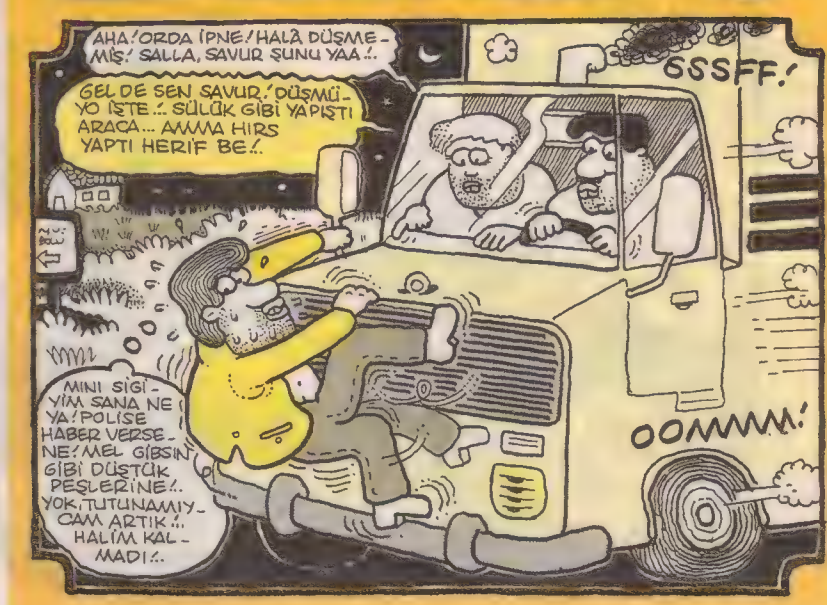

TERELLİ

PICTURES

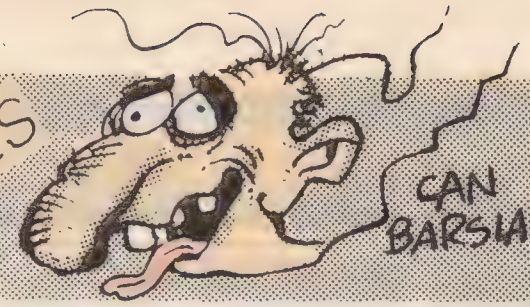

CAN BARSIAN

canbarslan@superonline.com

behicpek@leman.com.tr

AŞK GERÇEĞİN İÇİNDE SAKLI

CEZMİ ERSÖZ

Gökyüzü tamamen aydınlanmıştı... Dışarıdan gelen sesler çoğalmıştı... Anlattığın öykü hayatımızı öylesine gerçek kılmıştı ki, dışarıda akıp giden hayattan soyutlanmış gibiydik... Sanki sonsuza dek karşılıklı öylece oturup kalabilirdik... O anda birbirimiz için öylesine gerçek, öylesine saydamdık ki, gereksiz bir söz, gelişigüzel bir şekilde yapılan bir davranış bu anın büyüsünü bozabilir, aramızdaki bu inanılmaz yakınlığı lekeleyebilirdi... Yüzünden yüzüme doğru müthiş bir aydınlık yayılıyordu. Yıllardır benim seni gerçekten görmeme engel olan o sis birden dağılıp gitmişti... Kendimi bile böylesine gerçek bir aydınlıkta görmemiştim hiç... Beni benden bile daha iyi tanıyan tek insandın sen... Bu aydınlıkta en çok bunu anlamıştım. Bir daha hayatım boyunca beni senin kadar iyi tanıyan kimse çıkmayacaktı karşıma... İşte bu gerçekti aslında aşk dedikleri, sevgi dedikleri... Nereye gidersem gideyim, kiminle olursam olayım bu gerçek hiç değişmeyecekti... Evet söylediğin her şey sonuna kadar doğruydu... Bunca yaşananlara, yaşadığım onca hayal kırıklığına

rağmen seni bırakıp gittiğim o kadın çok zayıf bir anımda, gel dese, koşarak giderdim ona... Bu gerçeği bilerek yanımda olmaya ve beni sevmeye devam ediyordun... Bu olağanüstü bir cesaretti...

Sen bu cesareti sana ne kadar acı verse de gerçeğe hiç sırtını çevirmeden, ona gözlerini kırpmadan ve kendini hiç aldatmadan bakabilme gücün sayesinde kazanmıştın... Bende eksik olan bu cesaretti işte... Ne zaman bakmaya yeltensem bana hep acı vermiş olan gerçeğe sırtımı dönüyor, onu o haliyle görmektense kendimi hep aldatmayı seçiyordum...

Bu korkuya yenilip seni hep bir sisin arkasında gördüğüm günlerde de anlamıştım aslında senin beni herkesten çok daha iyi tanıdığını... Ne zaman, nerede, ne yapacağımı benden bile iyi biliyordun. Ama istesen de engel olamıyordun buna... Çok acı çekeceğimi, tarifsiz savrulacağımı tahmin etsen bile hayatıma duyduğun saygıdan ötürü bunları yüzüme vurmuyordun...

Benden onca yaş küçük olmana rağmen aslında çocuk olan bendim... Hatta çocuk kalmışlığımla gizliden gizliye övünürdüm. Olayları ve yaşananları görmek istediğim gibi görür ve önümdeki akışa öylece kaptırırdım kendimi... Filmlerdeki, romanlardaki gibi yaşamak isterdim. Orada yazılıp gösterilenlerin aslında birer kurgudan, birer yanılsamadan ibaret olduğuna inanmak istemez, gerçeğin sıradanlığından ve o sıkıcı tekdüzeliğinden kaçmak için roman kahramanlarına, film yıldızlarına öykünerek yaşamayı bir maharet sayardım... Hayata, gerçeğe değil kafamda yarattığım senaryolara inanır, hayatı ve gerçeği yarattığım bu senaryoların içinde arardım... Karşılaştığım insanları, yaşadığım olayları hiç uymayacak olsalar bile ısrarla yazdığım bu senaryolara uydurmaya çalışırdım... Kendimi buna zorlar, ama her şeye karşın gerçekler ağır bassa bile, aslında hiç de öyle olmuyormuş gibi yapar, içine almaya çalıştığım o kimse bu senaryoda oynamak istemese bile bu oyunu tek başıma sürdürmeye çalışırdım...

Senden kaçmak istemem belki de en çok bu yüzdendi..: Yazdığım bu senaryoların hayata uymadığını, gerçeklerle çeliştiğini söylediğin için ve bu oyunların içine girmediğin için sıkılıp uzaklaşmak istiyordum senden... Sınırlarımın nerede başlayıp nerede bittiğini anlamıyor, arzuladığım aşkla gerçek aşkı hep birbirine karıştırıyor, bu yüzden hayatın bana sunduklarıyla, elimdekilerle, binbir emekle yarattıklarımın bana kattıklarıyla yetinmiyordum... Daha büyük coşkular, sıradışı aşklar, binbir sürprizle dolu ilişkiler yaşamak için her şeyi bir anda elimin tersiyle itiyor, geride bıraktıklarıma neler yaşattığımı ve bu gidişlerin bedelinin ne olacağını neredeyse hiç düşünmeden kafamda yarattığım yanılsamalara ve boş hayallere kaptırıyordum kendimi.

Mesela zenginlik meraklısı birinden paraya pula önem vermeyen ve adalet duygusu çok gelişmiş birini, ya da soysuz birinden sonuna kadar mert ve kişilikli birini çıkartmayı düşünüyordum... Birini seviyorsam, ona bağlanmışsam, o nasıl bir dünyanın insanı olursa olsun, beklentileri nasıl şekillenmişse şekillensin, er geç bir gün beni anlayacak ve onunla her konuda anlaşacağız, yalanına kendimi inandırmaya çalışıyordum...

Çocuk kalmışlık bir yerde buydu... İnanmak istediklerine inanmak, hayatı ve gerçeği kafasında yarattığı gibi yaşamaya inat etmekti... Ve çoğu kez iyi bir şey değildi. Bir masumiyetin yaşanması gibi görünse de içinde hayli bencillik, hayli acımasızlık taşıyan bir duyguydu...

İşte ben de içimdeki çocuğun sesine uyup ve seni kaderine terk edip kafamda yarattığım bir senaryonun peşinden gitmiş ve tıpkı o kapıldığım ve hiç aklımdan çıkmayan filmlere, romanlara benzer bir aşk yaşamaya çalışmıştım... Ve gittiğim yerde karşılaştığım insanı ve olayları yarattığım senaryoya uydurmaya çalıştıkça kendimden ve hayattan her geçen gün biraz daha uzaklaşmış ve tam kaybolacakken yeniden sana geri dönmüştüm... Belki de hiç geriye dönemeyebilirdim... Ya-

Akşamsefası

onun, kurguların içinde kendimi sonsuza dek kaybedebilirdim...
emi bir trapezci gibiyim bu hayatta... Hep öyle oldum... Sen beni sımsıkı tutmuşkı bir şey yaşamak adına, üstelik karşımdakinin kim olduğunu bile bilmeden, dak için hiç uğraşmadan ellerimi senin ellerinden koparmış ve onun beni sımsıkı tuasına kalbimi inandırarak kendimi boşluğa bırakmıştım... O boşlukta onun ellerini nutsuz bir umutla aramış, tam boşluğa düşecekken son bir gayretle geriye dönin ellerini görmüş ve onlara yeniden sımsıkı sarılmıştım...
am boşluğa çakılacakken ellerimi hiçbir şey olmamış gibi yine sımsıkı tuttuğunda um bir zamanlar sana neden tutkuyla bağlanmadığımı... Çünkü sen hep vardın... hissettirmedin ki... İçimdeki çocukluğa güvenip seni ne kadar kırıp incitsem de, mda yine o bıraktığım yerde hep aynı yoğunluktaki sevginle beni bekliyordun... Sende içindeki özlemin acısıyla hep köşene çekilip sana döneceğim günü bekledin... le çıkmadın karşıma... Bir başkasının varlığını hissettirip kıskandırma oyunlarıyla ğlamaya çalışmadın... Beni olmadık zamanlarda kırıp incitmeye, egomu yaralamaAslında bunları yapanlardan çok daha iyi biliyordun bu oyunları... İnsanlar kendinlere, egolarını yaralayanlara tutkuyla bağlanıyor ve onları bir daha hiç unutmuyor... Ama bunları bilsen bile senin için asıl olan, insanın sevdiğini bile isteye asla kıu kendisine tutkuyla bağlamak için bile olsa seven insanın bunu yapmayı asla düdi..
in için birçoklarında olduğu gibi bir kendi kendini tatmin oyunu değildi... Sevilmek le ondan daha çok sevmekti senin için önemli olan. Bu yüzden seni terk edip bir imde hayatına hemen bir başkasına almayı hiç düşünmedin... Sevmek böyle bir nsan sevdiğinden ayrıldığında uzun, çok uzun bir süre bir başkasını sevemez, hona bağlanamaz, köşesine çekilir, acısıyla, özlemiyle baş başa kalırdı... Başkaları rsa yaşasın aşk senin için bir yenme, yenilme oyunu değildi... Sonsuz bir teslimiinanıştı... Çünkü o başkaları için sevmek sadece egoların çarpışmasından başka Elde etmek, kazanmak, yenmek... Hırsların tatmininden ibaretti... Elde ettikleri, kaistediklerine kavuşuyor, ele geçirdiklerinin, yendiklerinin cazibesi anında soluyor, ha ele geçirmek, onu kazanmak için yeni bir savaş oyunu başlatıyorlardı... Bu sasevmek, kendini tutkuya kaptırmak karşı taraf için güçsüzlük sayılıyordu... Oysa ilmek için girişilen onca oyunda değil, sonu ne olursa olsun yine de sevebilme ceı de onlar gibi beni böyle koşulsuz sevdiğin için seni güçsüz biri sanmış, bu savaş birini oynamadığın için sana tutkuyla bağlanmamıştım... Oysa asıl güç senin yapmeyi göze alarak sevmende yatıyordu bu gücün... Onca terk edilmene rağmen yihayata sımsıkı sarılmanın sırrı bu yanında saklıydı...
n gibi, bütün çıplaklığınla duruyordun işte... Belki de bu yüzden sıkılmıştım seniyi tanıyan, nerede ve ne zaman ne yapacağımı bilen bir anne gibiydin. Koşulsuz e gidersem gideyim, döndüğümde bulabileceğim bir anne...
lar acı çektirirsem çektireyim o anne yanında garip bir merhamet duyuyordun asndimi kafamda yarattığım senaryolara, o gerçeğe ve hayata asla uymayacak oyunda beni bırakıp gitmemen belki de bu yüzdendi... Çünkü karşıma çıkanlar oyunlar büyük bir içtenlik ve saflıkla oynamıyorlardı... Bense karşıma çıkan kimsenin ar inanıyordum oyunlarıma, yarattığım o senaryolara... Onları gerçek gibi, hayat gi. Kapılıp gidiyordum... Dürüsttüm oynadıklarımda...
ğruna seni terk ettiğim kadın beni ansızın bırakıp bir başkasına gittiğinde ona duylesine inandırmıştım ki kendimi, günlerce aynı yatakta yattığımız halde sana dokunle sevişememiştim... Bana, **neden benimle sevişmiyorsun,** diye sorduğunda ise, **amadım, o kalbimdeyken seninle sevişirsem sana haksızlık etmiş olurum,** debana sadece derin bir hüzün ve sevgiyle bakmış, hatta yaşadıklarıma içten içe gizup, **ama o şu an seni hiç düşünmüyor ve bir başkasıyla belki de büyük bir zevk**e dememiştin... Çünkü bunu söylediğinde derin bir acı yaşayacağımı herkesten çok

eni atamadığım sürece bu hep böyle olacak... Ama bir daha geri döndüğünde anı başında bulamayacaksın..." Bu sözler kalbimde derin bir acıyla yankılandığınmaklarımdan öpmüş, çoktan işine doğru yola koyulmuştun... Bense günlerdir hiçdan duruyor, sadece pencerenin kenarında elimde kim bilir kaçıncı sigara bütün bu ünüyordum...
u sözler bir kez daha, bir kez daha yankılandı içimde... Sonra önümdeki sehpayı üre... Ödenmemiş faturalarımı... Faturaların arasında kaybolmuş olan ve yazmaya iği için notlar halinde bıraktığım karalamalarımı... Takvimde tarihlerini işaretlediğim kayıtsız kaldığım konferans ve imza günlerimin tarihlerini...

İşte hayat buydu, buydu gerçek olanlar...Yarattığı kurguların kölesi olan bendim.Yaşadıkların seni ne denli kırsa da aslında bu ilişkide güçlü olan sendin... Çünkü aşk ve sevgi hayatın ve gerçeğin içinde gizli durandı... Bir başka zaman, başka bir yer yoktu... Asıl aşk, asıl sevgi yaşanan bunca şeye rağmen yine bana geri dönmendi... Boşluğa tam çakılırken son bir gayretle dondüğümde ellerime tıpkı eskisi gibi sımsıkı sarılmandı... Asıl aşk, asıl sevgi, ben bir başkası için acı çekerken, senin, **geçecek bunlar, bak ben yanındayım, biraz sabret, ben de çektim bunları,** deyip, saçlarını şefkatle okşamandı...

Ne yazık, bütün bunları anlayabilmek için bu denli savrulmam, bu denli acı çekmem gerekiyormuş.

cezmier@leman.com.tr

* **Beyoğlu.** 21 Aralık cumartesi günü saat 15:00-18:00 arası **Beyoğlu Mephisto Kitabevi**'ndeyim. (Kimi şırlerimi keman dinletisi eşliğinde **Melon Şapka** okuyacak)
* **Ankara.** 28 Aralık cumartesi günü saat 14:00-18:00 arası **İmge Kitabevi**'ndeyim.
* **"Yine Seninle Geldi Hayat"** adlı kitabım Gendaş Yayıncılık'tan çıktı.
* **Okmeydanı.** 27 Aralık Cuma günü, saat 20:00-22:00 arasında **Divriği Kültür Derneği Gençlik Kolu 50.Yıl Şenliği**'ndeyim. Simge Düğün Salonu, Fatih Sultan Cad., Erdemirler İş Merkezi, No: 192, Kat: 2, Okmeydanı. Tel: 0212 292 20 20

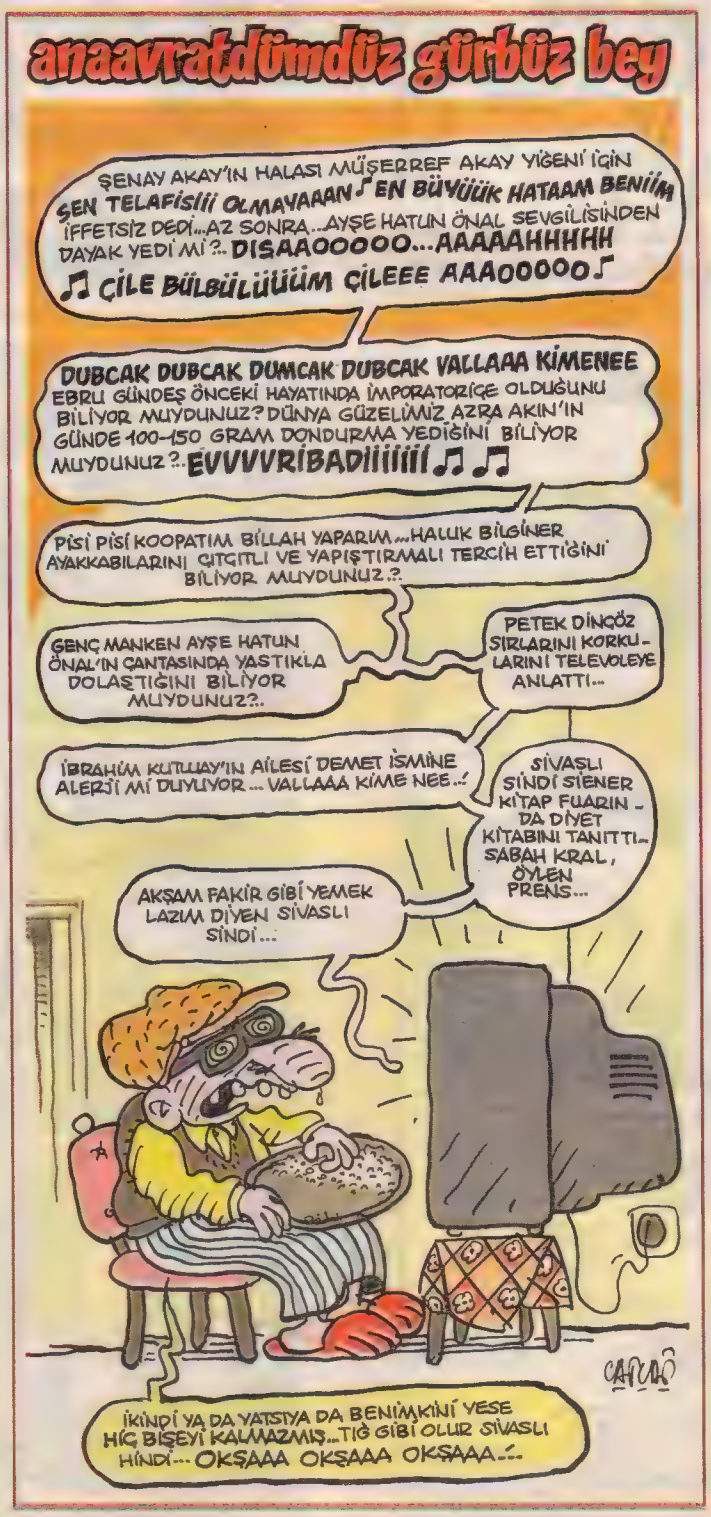

Kasım ayı içerisinde medyada 22.884 adet magazin haberi yayınlanmıştır.

Kırık Lebleb

SUAT ÖLKAN

kirikleblebi@leman.com.tr

KAAN ERTEM

@leman.com.tr

Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

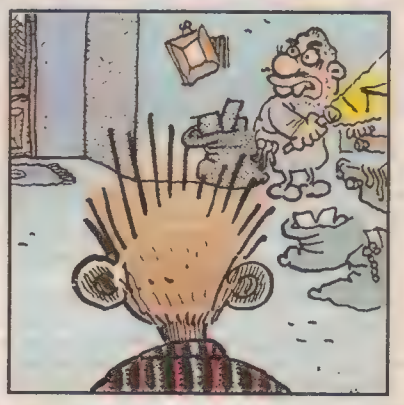

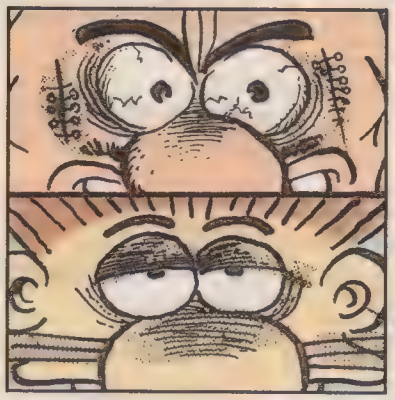

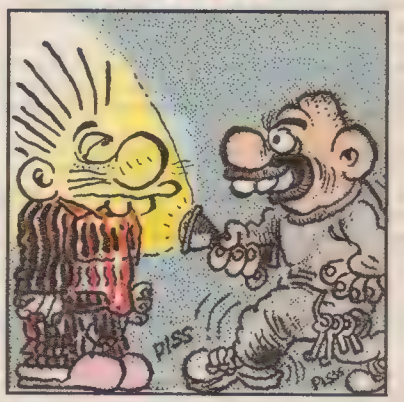

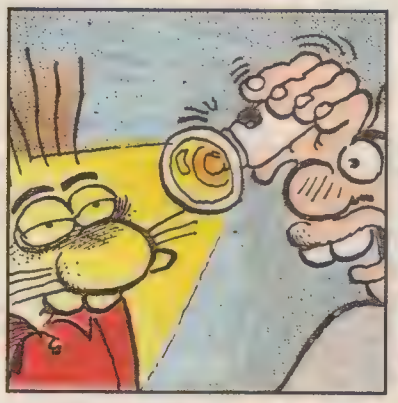

bezginbekir@leman.com.tr

AYRINTILAR
METİNLERDEN

Marketin sırasında, köşebaşında vardı bi tane. Önce oraya baktım.. 'Lingerie mingerie' diye bişeyler yazıyordu tabelâda. Şuna kilot, sütyen, gecelik deseler, olmuyo demek ki!. Seksi iç çamaşırları da yazılabilirdi; riskli fakat.. Vitrini şöyle bir incelerken, ne deniyodu, onu hatırlamaya çalıştım.. Hah, kombinazon!. "Meraba, ben çamaşır fetiştiyim, üç tane kombinezon bi tane de dantelli kilot istiyom!." İçeri girip bunu desem, bayaa şaşırırlar heralde.. Yoo, niye şaşırsınlar, para kazanıcaklar işte fena mı; memnun kalırsam her zaman uğrarım hem!. Neyse, zaten kapalıydı. Kapıyı ittim, kapı oynamadı yerinden. Öyleyse neyi ittim ben? Kapalı bir kapıyı itmek, iğrenç birşey. İtemiyosun çünkü hiç.. Kapı seni itiyo!. Bi de salak gibi, burnumu cama dayayıp içeriye göz attım sonra.. "Nurten abla bak, şapşalın teki içeriyi gözetliyo; niye ki?" "Açma bırak, sapık filan olabilir. Ye yemeğini sen..." Heralde bi yere gitti bunlar; hava alanına, İtalya'dan yeni gelen lingerie'leri almaya!. Zaten pahalı bi yere benziyodu; ben en iyisi, bi tuhafiyeciye filan uğrayayım; görmüştüm aşaa sokaklarda bir iki tane.. Havuzun kenarından dönüp, Bahariye caddesine saptım...

Senelerdir dolaştığım yerler.. daha ne kadar dolaşıcam bakalım. Gerçi, alıp başımı gitmek gibi bir hevesim de olmadı hiç; seksenbeş yıl aynı yerlerde dolanıp dursam, bu beni pek rahatsız etmiycek galbâ.. Norveç'e, Amerika'ya, Hindistan'a, Antalya'ya filan gidenleri de gördük. Yediğin içtiğin senin olsun, gördüğünü anlat dersin; bi sig annatamazlar! Anlatsana be adam; dolaşmışsın işte. "Ee.. şunu gördüm, bunu gördüm, böyle bişey gördüm sonra.." Tebrikler, o kadar yani? Hıyarağası, gitsem ben de görürüm onnarı! Sen, gördüğünde ne hissettin, o gördüklerinin buradaki duygu ve anlam karşılığı nedir, bunlardan söz ediver.. Yok.. Bi yere filan gitmemişsin öyleyse, aynı yerde emekliyosun hâlâ... Meselâ, şu süs eşyası mağazaları gibi. Biraz durup vitrini inceledim. Şöyle evime alıp koyabileceğim, bi tane süs eşyası görsem bigün, kaç paraysa kıyıp, hemen gidip alıcam! Süs eşyası dediğin; bir: mıncıklayıp elleyebileceğin bişey olacak; iki: ya da müthiş bir görsel etkisi bulunacak, yani beyninle dokunacaksın uzaktan; üç: hediyelik eşya, süs eşyası diye tanıtılmıycak asla, normâl, sakin bi eşya olacak; süslü olup olmadığına kendim karar vermek isterim.. Uyuşuk bir sektör galbâ, yeni tasarımlar, farklı icatlar sunan adamları yok. Bi öğrenmişler, içinde löp löp, esnek yuvarlakların oynaştığı uzun bi cam fanus yapmayı, hepsi o; bir de silkeleyince içinde kar filan yağan kutucuklar. Tamam, o fena değil hadi. Başka bişey daha eklensin yanına ama; 'dolu' yağsın örneğin. Olmaz mı? Bi denensin hele, azıcık olmuşsa bile, deneysel bi emeğe saygı gösterilir.. Oğuz Abi'nin o gün niye sinirlendiini hatırlıyorum şimdi. Amatörler odasındaydım. Avanak Avni'nin biblosunu filan yapmak isteyen eşantiyoncularla tartışıyordu. Haklıydı. Masaya bırakılan numuneler, öyle berbat şeylerdi ki, yuh yani... Millet de alıyo be kardeşim, ne diyebiliriz. Birisine bi armajan mı vericen? Eyvah! Bi hafta dolaş bütün o dükkânları, imkanı yok bişey bulamaz; çaresizce, en aptalca olanını seçersin son anda.. Neyse, kapatalım bu mevzuuyu! Süs eşyacılar yanmış anmıycak. Derdim onlarla değil, genel bir estetik sorunu var, o konuda bişeyler söylemeye çalıştım.

İyi de yavşak, sen kendine bak; ne bu hâlin!. -Ne varmış halimde?.. Daa ne olsun; o üzerindeki acayip lekelerle, sen çok mu estetiksin sanki!.. Haa onlar, dur annatayım: Geçen gün, odunlar ıslaktı, yanmıyodu; ateşi harlatsın diye, çekmecede duran eski uhu'ları -yapıştırıcı- onları attım ocağa. Pıft! pıft! yapıp, birer birer patladı bu kimyevî maddeler. 'Ha haa', bu kadar mı sizin patlamanız deyip, dalga geçtim onlarla. Meğersem, içlerindeki eriyen uhular pantolonuma sıçramış hep; farkında dilim...

Aşaa sokaktaki, hep önünden geçtiim iç çamaşırın dükkânının, bu kez alıcı olarak içine girdim. Kombinezon'un nasıl söylendiine hâlâ emin değildim ama. KombinAzon mu, kombinEzon mu.. Adama da öyle dedim zaten, emin değilim dedim. Hemen, o emin olmadığım şeylerden sırayla, çeşit çeşit serdi önüme.. Biraz kısası olsun dedim, diz kapağı seviyesi.. Yaşlı bir çiftti dükkân sahipleri.. Beden ölçüsü geldi aklıma sonra. "Ee.. ince diyelim, yani, ince sayılır." "Standart bunlar zaten," dedi kadın, "geniş ve küçük beden olarak, özel ölçüleri de var.." Aferin; iyi ki 'Larç' demeyiştiği, sinirlencektim çünkü. Larç, smol filan denilince sinirim tepeme çıkıyo!.. Larç diyecek birilerine de benzemiyodular hem, buralarrın, efendi insanlarıydılar işte; ilgilendiler benimle bayaa.. Fırfırlı ve çok parlak renkli çamaşırlar da vardı askılarda; iki parça olanlar, alt kısmı şort gibi filan.. Onları pek kurcalamadım, kombinezonun rengine kara veremiyodum sadece; şu kırmızı çiçekli mi, yoksa tek renk maviyi mi.. Şöyle bi tutup baktım. Bi tanesi azıcık daha pahalıydı; saten kumaşmış o.. İyi, tamam anasını sateyim dedim, saten olsun.. Der miyim yahu; öyle iğrenç espriler yapar mıyım orda. Gayet nezih bir ortam. Çok annıyomuşum gibi, ekstradan sorular da yöneltiyorum üstelik: "Haklısınız, saten'lerin işlemesi daha zahmetlidir. 'Jarse' var bir de, öyle değil mi?." Bi milyon daa verip, ötekini aldım. Şeffaf bi kutuya koydu adam. "Hediye mi?" dedi kadın. "Yok yok, dinil," dedim, iki kere 'yok' diyip.. Ve dikkatlice koruduum saygınlıımı, birazcık sıçıp batıran başka bir soruyla, ayrıldım oradan: "Sizde, erkek donu, kilotu felan da var mı, kendime de bişey lazım olursa hani, uğranım?." Evet, varmış; 'bekleriz' dedi hattâ adam, yoğun bir ilgiyle.. Heralde, o gün satabildikleri tek lingereydi, bana sattıkları.

Şimdi de gidip, bir çift terlik almalı. Şöyle yüksek topuklu, kıçı havaya kaldıran cinsinden.. Onun için bi mağazaya filan girmeme de gerek yoktu; aşağıda Cuma pazarı kuruluydu o gün; orada bulabilirdim.. Kuşdili caddesinden aşağıya kıvrıldım.. Otobüs duraklarının önü, yine kalabalıktı. Pazar tıkıyo, bütün Kadıköy trafiini. Ordan yürüyemem, karşı kaldırıma geçtim.. Başka ne alabileceğimi düşünüyodum.. Şarap?. var. Ekmek?. var. Meyve?. var. Meyva?. yok. Kola?. var. Kahve?. var. Akıl?. eh, var. Fikir?. istemediin kadar. Uhu?.. ne?. Uhu! -o gün nefis yakmıştı odunnarı, uhu buluver bi yerden..- Saçmalama; sandık alırım manavdan iki tane! Gerçi o da, kazıklıyo mu ne; bi sandık beşyüzbinlira olur mu yahu... Caddenin köşesine geldiğimde, tam karşıya geçecek iken, henüz üç adım atmışken, koca bi otobüs önümü kapatıverdi! Otobüslerin bana gıcı var. Şu köşeye geldiimde, hep aynı şey oluyo; geri geri dönüyorum yarı yoldan. Yine geri adım atıp, geçmesini bekledim. Arka tarafımda kalan garaj kapısından da, özel bi oto fırlayıverdi. Bu sefer başka bi yana çekildim. Duvara yapışmıştım nerdeyse.. Hatâ bende ama, en pis yerde duruyorum! Burdan karşıya geçilir mi oğlum.. Yıllardır yürüyorum diyosun ama, şu yayalığın inceliklerini bi türlü öğrenemedin.. Garajın köpeği de sinirlenmişti, etrafını saran pazar kalabalığına ve gürültülü trafiğe. Hepimizin yerine, kulübesinden o feryat etti. Dilediğince havladı hayvan, herşeye.. Biz yalnızca, içinde mandalina veya kombinezon bulunan poşetlerimizi taşımakla meşguldük; veyahut, bitakım eksik kurgulu yazı'larla bişeyleri ifade edebileceğimizi sanıyorduk.

abdallah

ÖZET: 1950'lerde Antakya civarında bir köy camisinin tavanından birgün kanlar damlamaya başlar, ertesi gün de imam ellerini kesmiş ve intihar etmiş olarak bulunur.. Diyanet olayı araştırması için lanetli camiye sıradışı bir hoca gönderir... Hoca tehlikeli araştırmalar sonucunda camiinin kirişleri arasında bir hac gizlenmiş olduğunu keşfeder...

GÖKÇEK İN

Devamı arka sayfada

EVET, HATTA SANA YARDIM BİLE ETTİM NİYE Mİ?.. BİRDEN ARTIK İSA'NIN BİR ÖNEMİ OLMADIĞINA KARAR VERDİM. FAŞİZM, KAPİTALİZM, KOMİNİZM, BUNA BENZER BİR SÜRÜ YENİ DİN VE BUNLARIN LİDERLERİ VARKEN BU DEVİRDE İSA'NIN NE ÖNEMİ OLABİLİRKİ?..

İSA'YI ŞİMDİ VATİKAN MEYDANINA KOYSAM, SANA SAYACAĞIM EN AZ 10 TİCARİ NEDENDEN PAPA ONU TEKRAR, KENDİ ELLERİYLE ÇARMIHA GERER...

BIRAK DEMAGOJİYİ BU HAÇ BURAYA NASIL GELDİ ONU ANLAT BANA...

ÇOCUĞA, YANİ BANA ANLATTIĞIN HİKAYE YANLIŞ. O ÇİVİLERİ BEN YAPTIM, AMA FİKİR YAHUDİLERDEN ÇIKTI... YENİ BİR DİNDEN VE PEYGAMBERİNDEN HOŞLANMADILAR, HATTA BİLİRSİN VALİ PLATUS İSA'YI AFFEDİCEKTİ AMA YAHUDİLERİN ISRARIYLA ÇARMIHA GERDİ, BEN ONLARA ÇİVİLERİ, ONLAR BANA RUHLARINI SATMA SÖZÜ VERDİ; RUHLARINI ALDIM ...

Sonra buraya gelip bu kiliseyi yaptılar, çarmıhı da kiriş olarak kullanıp sakladılar, bir müddet sonra da yakalanıp Romalılar tarafından aslanlara atıldılar...

ONU BURDA KİMSE BULAMAZ!..

BÖYLECE HAÇTA KİLİSE DE UNUTULUP GİTTİ... TAKİ BİRİLERİ GELİP BURAYI CAMİYE ÇEVİRENE KADAR, CAMİ OLUNCA İSA'NIN RUHU İYİCE HUZURSUZ OLDU VE YARALARI KANAMAYA YÜZYILLAR SONRA BAŞLADI...

HAYAT BU HOCA KABUL ET...

MISIRLILAR, YAHUDİLER, YAHUDİLER, İSA'YI ROMALILAR HIRİSTİYANLARI, SONRA DA HIRİSTİYANLAR ROMALILARI...

...VE MÜSLÜMANLARI KISACA KENDİLERİNDEN OLMAYAN HERKESİ, İNKALARI, BUDİSTLERİ, YAHUDİLERİ, VE BİRBİRLERİNİ...

...YÜZYILLARCA ÖLDÜRÜP DURDULAR..

DİKKAT ETTİN Mİ?..

HEPİMİZ AYNI YOLDA YÜRÜYORUZ HOCA..

PEKİ ŞEYTAN NEREDE HOCA?..

Karşılığında da zekalarını kullanmayı öğrettim. Bir düşün...

Her neyse, İsa çarmıha gerildi üzerindekinin göğe yükseldiğini sanan birkaç Hıristiyan çarmıhı çalıp yerine boş bir tane diktiler... Çaldıklarının üzerinde İsa'nın ruhu olduğunu hiçbir zaman öğrenemediler...

...Yahudilerden ne öğrendik, Marks, Froyd, Aynştayn,.. Komünizm, cinsellik, atom bombası.

Rank: Meyer Thorgeir

18

GÖNÜL ADAMI'NIN AĞABEYİNİ ZİYARET ETTİ...

Günkeri İçoğlu

Gönül Adamı

NE VAR NE YOK BİR ZİYARETE GELDİM... BABAN EVDE YOK MU? HAYROLA BATUHAN KARDA KIŞTA BU NE HAL?..

SERA ETKİSİ YARATAN GAZLAR DOLAYISIYLA OLUŞAN KÜRESEL ISINMAYLA DÜNYA ISINIYOR YA...

ONU ANLADIM DA, BU HALİNİN KONUYLA İLGİSİNİ İDRAK EDEMEDİM...

TROPICAL kyrolite

BAK ŞİMDİ AMCA SANA ŞÖYLE İZAH EDEYİM... BU NE BU?. SÖRF BORDU... NEYMİŞ KÜRESEL ISINMAYLA ORTAYA ÇIKAN YAĞIŞ DÜZENSİZLİKLERİYLE İKLİMLER DEĞİŞİYORMUŞ...

EEE NE YANİ?..

EEESİ ÇOK YAĞIŞ ALAN İSTANBUL GİDEREK TROPİK İKLİME YAKLAŞIYORMUŞ... BAZI TROPİK MEYVELERİN, PALMİYELERİN YETİŞMESİNE MÜSAİT HALE GELMİŞ... BÖYLECE ÇOK YAKINDA ŞAHANE TROPİK BİR BELDE OLUCAK BURASI... OHH, SICACIK HAVA, İLİK GİBİ MANİTALAR UZUN KUMSALLARDA GEZİNİRKEN DEV DALGALARDA GIŞGINCA SÖRF YAPICAZ. KÜRESEL ISINMA SÜPERMİŞ HOCAM YAA...

HEYHAAT!.. YAZIKLAR OLSUN SANA BATUHAN... ZERRE KADAR DÜNYAYI DÜŞÜNDÜĞÜN YOK!..

gunkeri@leman.com.tr

ÖZGE SAMANCI

AAH!.. SEVİYORUM NERMİN!..

SAÇMALAMA, SEN ZENGİN KIZI, SINIF BAŞKANI BUSE'SİN... O İSE VAROŞLARIN ÇOCUĞU, TEMİZLİK KOLU BURHAN!..

Haklısın!

DİDEEM, YAKLAŞSANA BİRAZ!..

AYOL DUR, ÇOCUKLARIN ÖNÜNDE OLMAZ!..

özge

ozge@leman.com.tr

20 Aralık Cuma günü CNR Kitap Fuarı'ndayım. Atlete, tişörte, tepsiye, bardağa çizim, maus pedlere, çantalara, kitap ayraçlarına envai çeşit imza, söyleşi ve geyik.. Kimbilir, arada belki kitap da imzalayabilirim.

Akşamsefası

ANKARA'NIN TAŞINA BAK

Nihat Genç

Ankara'nın Kurtuluş Savaşı sonrası Anadolu'nun ağırlık merkezi olması, Anadolu'yu fukara ve çorak bozkır görüntüsünden kurtardı. Cumhuriyet, Ankara'ya, Osmanlı'nın altı asır esirgediği enerjiyi verdi. Yeni bir gençlik, yeni bir ideoloji, yeni bir gelecek anlayışıyla bambaşka, Anadolu'da örneği olmayan yepyeni bir şehir kurdu!

Ankara'nın eskiden kalan fazla bir mirası yoktu, bu miras bugün hala kale çevresinde yaşıyor, şehir genişlemeye müsaitti, genç cumhuriyet ideolojik tasarımlarını bozkıra yavaş yavaş giydirdi. Bu "yeni" heyecanı inanılmazdır. Ankara, Mustafa Kemal'in yadigarıdır. Büyük caddelerin adları, heykelleri, anıtlarıyla Ankara'da hala en çok göze çarpan şey, Mustafa Kemal'in bir tapınağı görüntüsüdür. Sibel Bozdoğan "Bir Ulusun İnşaası" adlı kitabında bu mimari hareketi enfes bir şekilde anlatır.

Ankara, geleceğin şehri olacaktı, İstanbul geçmişin şehriydi. Türkiye hala iki başkentli bir ülke. İstanbul'un sanayi medya gücü geçen seksen seneye rağmen İstanbul'un başkentliliğini düşüremedi!

Şehrin tapınak merkezi, Ulus Çankaya arası idi. Bugün Çubuk yolu Havaalanından Gölbaşı'na altmış kilometrelik alan tamamen tıka basa dolmuş durumda. Şehre son yirmi yılda katılan Eryaman, Batıkent ve Çayyolu'yla Ankara'nın genişliği, tıkabasalığı akılalmaz boyutlara yükseldi, tapınak merkez, boğulup yokedildi.

Fotoğraf göstermeden, mimari üslupları anlatmak zordur. İlk meclis binasını hatırlayın. İttihat günlerinden kalma, çatısını, taş yapısını, ahşabını. Cumhuriyet öncesi bu bina, Anadolu topraklarında çok iyi bilinen eski ahşap konakların geliştirilmiş bir şekli. Aslında mimarların en büyük sorunu "milli bir üslubu" nasıl yaşatırız. Buna en güzel ve en erken cevap ünlü mimarlarımızdan Vedat Bey'in yaptığı Sirkeci Merkez Postanesi'dir, bu üsluba "Osmanlı canlandırmacılığı" adını veriyorlar. Kemerler ve Osmanlı süsleri yapıda, eskiyi çok güzel canlandırır. Yine Vedat Bey'in yaptığı Haydarpaşa iskelesi ve Ali Talat Bey'in yaptığı Beşiktaş İskelesi ve Mihran Azaryan'ın yaptığı Büyükada iskelesi, aynı eskiyi canlandırma endişesi taşır. Eski Osmanlı tarzı yeni bileşimlerle aranır!

Osmanlı'nın son günleri, ya da İttihat günlerindeki bu yapılara baktığımızda mimarlarımızın Osmanlı hevesi ve hayranlığı ortadadır. Cumhuriyet'in ilk on yılında, 1930'a kadar, milli arayışlar, yeni bir dünya kurmak isteyen Ankara'da kendini bulur.

Önce Ankara Palas, sonra Maliye Bakanlığı, sonra Ziraat Bankası, sonra Türk Ocağı Binası ve Etnoğrafya Müzesi, cumhuriyetin ilk on yılında "milli arayışların" ya da "milli üslup"tan ne anlaşıldığını bize anlatır. Ankara Palas'ın soğan kubbesi vardır, aynı kubbenin benzeri Etnoğrafya Müzesi'nde de vardır. Bunlar Ankara'nın son kubbeleridir. Çünkü sarığı, fesi, eskiyi, türbeyi, künbeti hatırlatan bu kubbeler ideolojik bir sertlikle ortadan kaldırıldı ve Ankara'da bir meydan savaşı verilerek "kubbe" tarihe gömüldü.

Mimarlık dergilerimizde yüzyıldır tartışılan "milli üslup" nedir? Milli üslup, eski İstanbul ahşap evleri, Safranbolu evleri, kubbeler, kemerler, yalın Selçuklu yapıları, çok süslü, çok çiçekli halılar, sade Türk kilimleri, Osmanlı camileri, minyatürler, minberler ve minareler! Bunları, çağrıştıran andıran, bunlara gönderme yapan, ifadesini bunlarda bulan "eserlere" milli üslup diyoruz. Mesela, Sirkeci merkez postanesi çok süslü, çiçekli bir Osmanlı halısına benzerken, Türk Ocağı binası bir Anadolu kilimine benzer!

Batıda okuyan mimarlarımız bu milli endişeleri bir milli dava, bir milli gaye olarak teorize edip, hayatlarına geçirdiler.

Bazen, bir yapıda, kemerli pencereler bu milli üslubu çağrıştırırken, bazen, çatıların kubbemsi eğimleri binaya hafifte olsa milli bir üslup katmaya yetiyordu.

Bu milli endişeler 1930'a kadardı. Hem yabancı mimarlar, hem de batıdaki ırkçı, nazi, faşist rejimlerin gücü "modernlik" arayışlarımızı etkiledi, ülkemizde sert bir ideolojiye dönüştü ve 1930'dan sonra Ankara'da bu sefer gerçekten yepyeni, eskiyle hiç alakası olmayan "kübik" bir mimari anlayış egemen oldu.

Kübizm, sade, süssüz, kare, küp, daire, diktörtgen şekillerle çizgilenmiş yapılardı. Kubbemsi, kemersi, süslü tek bir çizgisi yoktur. Eski, cumhuriyet ideolojisinin nefreti. Hızla kurtulmalıydı. Türbeleri, künbetleri, yoksul, yıkık, cahil Anadolu kasabalarını hatırlatıyordu.

Biz ise, yepyeni bir dünya kuruyoruz, modern, çalışkan, güvenli, Gençlik Parkı, Güven Parkı ve çekirdek aileye tasarlanan kutu gibi evler geleceğin yaşantısını özetliyor. Kutu gibi binalar, evler sadece önden yuvarlak bir balkonla, enine ve dikine geometrik çizgilerle yüzlerce binayla yeni ideolojinin kentini inşa etmeye başladı.

Bu yapılar, eskiden, hızla, sert bir ideolojik nefretle kopmasına rağmen, bu kübik eserlerde dahi eskiyi andıran, bir tad vardı. Bu da, tuğla renginde Ankara taşıdır. Ankara taşı, bir nevi, hangi yapıda kullanılırsa kullanılsın ona eski ve tatlı bir renk verecek güzellikte.

Ziraat Fakültesi gibi gar binası ve yanındaki sergi binası gibi, hepsi yatay ve nerdeyse hepsi çatısız onlarca bina.

Cumhuriyetin ilk onbeş yılında mimarların çalışkanlığı ve heyecanı inanılmazdır, yüze yakın kızokulu, öğretmen okulu, halkevi, parti binası, istasyonlar, üniversitelere, anıtlar, liseler, akıl alır gibi değil, on beş senede inşa edildi.

Bu yepyeni kübik şehirde tek bir yassı, oluklu kiremit dahi bulunmaz, ahşabı andıran hiçbir şey bulunmaz, tuğla kiremit yapı bulunmaz! Kübik şehri, granit, mermer, ya da koyu, sert yapılı ideolojinin aradığı karizmatik taşlar inşa ediyordu. Çünkü, eskinin ahşabı, kiremiti, anlaşılmaz ve korkuluydu. Yeni, açık ve sevinçli. Hem büyük meclis binasında, hem de anıtkabir için, teklif edilen projeler içinde kubbeli tasarımlar masalsı ve çok güzeldi, Orta Asya künbetlerinden geliştirilmiş bu fazlasıyla heybetli, abidevi projeler, sarığı, fesi hatırlattığı için reddedildi.

İstanbul başkent olarak kalsaydı, genç cumhuriyetin mimari projeleri, muhteşem Osmanlı yapıları yanında gülünç ve karikatür gibi kalabilirdi. Ama geniş Ankara bozkırında dümdüz boşlukları dünyanın en büyük mimarlarının ağzının suyunu akıttı. Bu bomboş arazi, tam bir mimari teorik tartışmalar yarattı ve hayata geçirdi!

1930'da bir Amele okulu kuruldu ve taş kesiciler, sıvacı inşaat ustaları yetiştirildi. Ankara, son iki yüz yılın bütün dünyasına şekil veren betonarmeyi yeni tanıyordu. Taş işçiliği yerini hızla betonarma mucizesine bıraktı. Betonarme kübizmi coşturan bükülmeyi, eğilmeyi, süslemeyi sevmeyen sert sanattır. 1937'li yıllara kadar betonarmenin baş malzemesi çimento ve çelik dışardan geliyor. Ayrıca, borular parkeler, mutfak, banyo takımları, elektrik techizatları, herşey ithal ediliyordu.

Kübik hastalık bütün mimari dergileri ve Ankara'yı bir bulaşıcı hastalık gibi sardı. 1950'li yıllara kadar Ankara'da kübik bir saltanat kuruldu. Ta ki, kübizmi başlatan mimarların dahi iğreneceği, karikatür gibi bulacağı günlere kadar. Belki de, faşist rejimlerin yeni hayat anlayışları II.Dünya savaşıyla sona eriyordu. Bu yalın, sade, süssüz, düz çatılı binalar, apartmanlar, arkasında müthiş bir mimari destek buluyordu. Bu dönemi "taş devri" diye niteleyip dalgaya aldılar!

1950'de iktidar yalnız halkın ve köyden gelenlerin eline geçmedi. 1950'den itibaren Ankara'da betonarma halkın eline geçti. İdealist mimarlar gitti, puşt müteahhitler geldi. Betonarme kadar güçlü ucuz, seri bir teknolojinin kayıtsız şartsız ve hiç sorgulanmadan, hiçbir mimari endişe taşımadan müteahhitlerin eline geçmesi Ankara'yı betona boğdu. 1930'a kadar milli üslup, 1930'dan sonra kübist üslup, yeni bir ulus yaratma sevdası, bu beton yapılarla çepeçevre kuşatıldı, baskı altına alındı ve bu ilk otuz yılın Ankarası hiç görülmeyecek şekliyle boğuldu!

Türkiye'de sağ, betonarmeydi. Cebeci sırtları Abidinpaşa, Etlik, Demetevler, Dikmen, birbirinin aynısı ve tıpkısı biçimsiz yüzbinlerce apartmanla, yapıyla, doldu, taştı.

Betonarme manyaklığının en uç örneği, Ankara merkez Kızılay'daki sigorta binasıdır. Bu akılalmaz beton kitle bize "sağ" işgalin gücünü ve büyüklüğünü de anlatır.

Ankara Kızılay'da, Kızılay'ın binası, çirkin, ağır görüntüsüyle büyük tartışmalara neden oldu, bu bina, taş man-

Devamı Arka Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Akşamsefası

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

•BİLİM KURGU ÖYKÜ; SÜRECİN DÖTÜNÜ YİYİMİ?..

cemaahmet@leman.com.tr

yaklığını, ön cephede kullandığı camlarla aşmayı denediyse de, öndeki büyük sütunuyla Ankara'nın "tapınak" özelliğini vurgulamak ister! Tam bir fiyaskodur!

Ankara'da Anadolu'nun makus talihini yıkacak yepyeni bir hayat yepyeni bir ideolojiyle halka sunuldu. Halk, bu ideolojiyi almadı, ama, bu ideolojinin yarattığı kentin boş tepelerinden akılalmaz rantların peşine koştu. Geleceğin şehri Ankara, mimarsız, cahil, üçkağıtçı, fırsatçı, arazi tüccarlarının eline geçti. Bugün Çayyolu'nda, ikibin dairesi olan, İki-üç yüz dairesi olan bir yığın köylünün hayatı enfes dedikodularla konuşulmakta!

Betonarmeye şekil vermek, hatta, milli bir ruh vermek imkansız. Betonarmeye milli bir ideoloji giydirmeye çalışan mimarlarımız, ancak Batı sahillerinde birkaç otelde görüldüğü gibi, kemeri andıran pencereler, ya da Selçuklu yapıları gibi sade, ya da kale görüntülü yapılardan hiçbir netice alamadılar.

Ankara'nın ilk büyük yapıları devlet tarafından yapılıyordu, garlar, okullar. Ankara'yı kuşatan betonarme binaları ise "halk"..

Ankara'da bugün, lüks oteller, büyük alışveriş merkezleri ve Eskişehir Yolu'nda büyük kamu binaları artık "tekil" örnekler değil, bir seri beton zincirinin, beton kümelenmesinin dağbayır yayılışını gösteriyor. Şehrin etrafına Eryaman, Batıkent, Çayyolu kuruldu, şehrin etrafına Hacettepe, ODTÜ, Bilkent üniversiteleri kuruldu, sağdan soldan altmış kilometrelik uzunluk için anıt şehir Ankara yutulup, kayboldu!

1950'li yıllarda iktidarı ele geçiren muhafazakarlar bu kubbesiz şehre sağlam bir kubbe yapma peşine düştü. Kocatepe inşaatına başlandı. Kocatepe'nin yer seçimi dahi Anıtkabir'e nispettir.. İyi ki yaptılar, Ankara'daki kubbe savaşı sona erdi, çünkü Kocatepe'nin kubbeleri dahi betona yenildi...

Kocatepe Camii bize, eski bir camiiyi tıpatıp taklit etsek bile, beton ve çelikle bunun asla olmayacağını ispat etti.

Gerçekten beton ve çelikle milli bir üslup yakalanamaz mı? Bunun sancısını çeken kalmadı ve bugün Yıldız semtinde birbirinden ilginç yüzlerce apartman, ön cephelerinde tuhaf balkon süsleri ve mozaikleriyle güya milli bir renk katalım derken bir mizah dergisi gibi gülünç yüzlerce örnek verdi. Ön cephelerde mimarların yaptığı süs oyunları, apartmanları bir kebapçı, bir hamam estetiğine sokup, koca apartmanların nasıl karikatür haline geldiğini göstermiştir!

Bir milli üslup bulamayışımız geri dönülmez bir felaketi hazırlıyor. Diyelim, büyük mağazalar, modern çarşılar. Bugün Anadolu'yu gezdiğinizde, Malatya'dan Çorlu'ya kadar, büyük şehirlerin yol çıkışlarında Migros ya da benzeri büyük çarşılar görürsünüz. Şehirle hiçbir ilişkisi yok, tek özellikleri, karayolu ağzında olması ve geniş otoparkı. Anadolu'ya dair, eskiye dair, milli bir üsluba dair hiçbir endişe taşımıyor. Kalkınma budur, modernizm budur deyip, bütün şehirlerin görüntüsü bu dev beton yapılarla kökten değişiyor. Bütün şehirleri tektipleştiriyor. Bunları eleştirecek, biçimini beğenmeyip geri çevirecek bir iktidar yok elimizde. Arsayı kapatan istediği mimariyi istediği tepeye kurabiliyor. Dünyanın hiçbir yerinde "betonarme" bu kadar sonsuz bir hürriyet bulamadı!

Paris, Roma, Londra, Prag, Petesburg gibi şehirler bir nevi tamamlanmış şehirlerdir. Buraya bugün yeni bir bina sokmak imkansız. Bir bina sokabilmeniz için, bu şehrin önceki estetiğine uygun, ya da üstün güçte bir yenilik taşıması gerekir, ya da, hangi birini yıkacaksınız. Paris, ya da Petesburg'da, bir ilkokul çocuğu evinden okuluna gidene kadar, diyelim, okul yüz metre ilerde, yüz ayrı bina görür. Yüz ayrı binanın kapısında, penceresinde, estetik, biçim, çocuğun zihnini şekiller. Binaların abideviliği, tarihi, heybeti, güzelliği, şatafatı ve çağrışımları, çocuğu eğitir. Bilgi, taştan öğrenilir. Aynı çocuk Ankara'da değil yüzmetre, on kilometre yürüyerek okuluna gitse, zihnine tatlılıkla girebilecek iki güzel yapı göremeyecek. Şehir, öğretmen olmaktan çıktıktan sonra, o çocuğu kentli kılmak ve kentli davranışlarla inceltmek, imkansızdır!

Ankara'da bir nevi şehir-devlet kuruldu. Şehrin yumuşak, kıvrımlı, kadınsı tarafı hiç yok. Kuğulu Park'taki iki kuğunun zarif boyunlarının gereğinden çok fazla ilgi görmesinin sebebi bu açlık olabilir. Ancak, Ankara bir asker gettosu, bir asker karargahına dönme tehlikesi de yaşayabilirdi, tepelerdeki gecekondular da işte bunu önledi.

Tıkış tıkış bir taş kafes. Taş şehirde, bir iyilik, sıcaklık, sevimlilik ve sükunet bulmak zor. Kemalizmin dokusu bu. Bu şehrin tek fırını, meclis ve bakanlık koridorları. Anadolu'nun hiçbir şehrinde taşlar bu denli katedralvari ve gösteri halinde değildir. Dinsiz, pagan bir şehir, işte yeni din, bu şehrin ta kendisi olacaktı. Ankara Kemalizmin kutsal kitabı. Ama asla "ruhsuz" değil. 15 yıllık Tek Parti iktidarı bu şehri taş taş örerek geçmişle Anadolu arasına büyük bir duvar çekmek istedi, kısmen başardı bunu.

Türk devrimlerinin en coşkulu ve en eğlenceli yanı şüphesiz mimariydi. Sokaklarından kağnılar ve yırtık pırtık giysili köylüler geçen Ankara, onbeş yıl içinde bir rüya kentine dönüştü!

Mustafa Kemal, şehrin planında Gençlik Parkı, Kurtuluş Parkı, Güven Parkı gibi büyük boşluklar düşündü. Bugün etrafı çevreleyen betonarme kuşak, uçsuz bucaksız tepelere yayıldığı halde, hiçbir yerde Mustafa Kemal'in bıraktığı bu boşluklar kadar açık alan yaratamadı!

Ankara, genç cumhuriyetin modern batıcı ideolojisini giyindiği şehirdir. Taş, Ankara'da üniformadır. Bu taş yapılara bakın M.Kemal'in acılarını anlayabiliriz. Yoksullukla, acılarla, çıplak tepelerle ve bozkırla hesaplaşmasıdır M.Kemal'in.

Modası geçse de bu ideolojinin, 30'lu yıllarda yapılan kübist evlerin hemen hepsi yıkılıp yerine devasa apartmanlar yapılsa da, hala bu şehirde, başı öne düşmüş, çökmüş, yıpranmış tek bir cumhuriyet yapısı yoktur.

Bir şehir düşünün, kumaşı taş, perdesi taş, kostümü taş, gözleri taş, töreni taş, fikri taş. Seksen yıl önce ellerinde granit mermer bloklar dev adamlar girmiş bu şehre. Taşlarla devrimci marşlar bestelemiş. Bu şehirde, tüm Anadolu'yu eşitleyen bir geometri düşünmüşler!

Geometri! Cetvel, gönye, pergelle Anadolu'ya vaadedilen bir eşitlik.

İşte bu mucizevi, rüya şehir, teorinin şehri, haçlıların, batının sınırı, gelip dayandığı son duvar, tanrısı betonarme sağcı miteahhitlerin tarikatı oluverdi!

Önce meydanlar küçüldü, sonra arazi mafyasının köleleri oluverdik. Merkezdeki tapınak, milli Ankara, bu kuşatmaya karşı hala bir iç kale gibi direniyor. Taş binaların disiplini bizleri hala derin bir hayranlıkla döndürüp döndürüp Mustafa Kemal'e gönderiyor!

Ankara sokakları, köksüz ve mistik bir hikayeden yoksun değildir. Ankara'da yalnız taşın ve geometrinin gizlediği soğuk bir ihtiras ve ciddilik yoktur.

Bu taş bloklar hala, iktidar hevesi taşıyan-taşımayan herkesi böcek gibi ezer! Bu şehirde "karşı bir düşünce" oluşturulamaz. Bu şehirde marjinaller, mağluplar, tutunamayanlar yaşayamaz. Bir fikri olanlar kaçmak zorunda.

Ankara, iktidar arayanların enerjisini coşturur. Ancak, oyun, eğlence, macera, dinlenme arayanların enerjisini kilitler. Kalabalıklar dünyanın hiçbir şehrinde görülmeyecek yoğunlukta tek merkeze akar!

Üç ayrı Ankara var. Birincisi tapınak merkez. İkincisi, merkezi kuşatan blok apartmanlar. Üçüncüsü gecekondu tepeleri, Ankara'da mimari olarak sıcak, neşeli oyunlu yerler, maalesef, gecekondu mahalleleri..

Gecekondular yıkıldığında şehrin "el yapımı" evi kalmayacak, artık bir el yazması kadar değerli Ankara kaleiçindeki evler ise hızla ev olmaktan çıkıp, kafelere, lokantalara dönüştü.

Ankara tamamlanmış değil, tıkış tıkış doldurulmuş. Elli yılın sağ iktidarları, tapınak merkezi açacak, genişletecek, mimari üsluplarıyla şenlendirecek bir estetik iddiadan yoksun yaşadı.

Anadolu'yu ısıtan, Anadolu'yu havalandıran, Anadolu'nun toplardamarı Ankara! Mustafa Kemal'in kahraman arkadaşı Ankara! Sivil olamayan, birey olamayan, yalnız olamayan, taşların gerilimini tüm siyasilere giydiren Ankara!

Bu gergin taşlarda hala, tek partinin o muhteşem ilk onbeş yılındaki kudret gizli. Ankara, cumhuriyetin atletik bedeni!

Şimdi tek kurtuluş olarak bir "devrim partisi" bekliyor... Ankara'ya "yıkım mimarisini" öğretmek zorunda. Sağ iktidarlar yalnız yol açarken yıkıma yanaşıyor. Geniş meydanlar için, kuşatılan şehir için yeniden büyük yıkım kararları alınması gerekiyor. Büyük abidevi yapılar için, Ankara'yı yeniden kurmak için, büyük yıkımları öğrenmemiz şart!

Mimarlar şimdi, milli budayıcılar gibi çalışmak zorunda. Avrupa'da kendini hiç yıkmamış şehir yoktur. Newyork, Paris, çöp yığınlarını, daracık labirentlerini, kuşatmayı, yıkarak bertaraf etti!

Mesela, Gençlik Parkı ve İzmir Fuarı, tamamen çöpleşmiş durumda. Bu büyük alanlar, mimarlık için büyük deney alanları olabilir. Mimari bir üslupta karar vermenin tam da zamanı. Dev tüketim mağazaları, otelleri, batıdan geldikleri gibi şehrin göbeğine gelip işgali tamamladı.

Mesela büyük çarşılar, havaalanları, büyük kalabalıkları, yığınları yönlendirdiği için milli bir üslubun buralarda tutunmasının zor olduğu söylenir. Oysa, Kapalıçarşı örneğinde görüyoruz, eski yapılarımız, pekala, yeni tüketim hareketliliğini daha da akışkan bir hale, üslubumuz içinde sokabilir..

Akşamsefası

Birçok mimarimiz, hala, kubbe, kemer nefreti taşıyor. Çünkü, kubbeleri Osmanlı camilerinden tanıyorlar, taklidinin kötü olacağını düşünüyorlar. Oysa, beton ve çeliğin imkanlarıyla yeni kubbeler, kemerler geliştirmedik, Ortaasya'daki abidevi mezarlardan künbetlere kadar bir yığın kubbe tarzı, modernleştirilmek için, devasa imkanlarla yeniden yaratılmayı bekliyor...

Ancak, demokrasiler büyük yıkımlar yapamaz. Büyük yıkımlar için, otoriter, sert, Sovyetler gibi, Çarlık gibi, 19. yüzyılın Fransası gibi rejimlere ihtiyaç var. Ankara'yı genişletip havalandıracak tek umut, yine bir askeri darbe anını kollamaktan geçiyor.

1980'de Kenan Evren'in hipodroma yaptığı ucube piramit bozması yapıyı gördükçe hevesimiz kursağımızda kalıyor! Bu ucube piramit bina da "abide" hastalığı taşıyordu, kendini abidevi olmaya çok zorladı.

Ankara'nın handikapı, tapınak merkezin dokunulmazlık oluşturması. Bu dokunulmaz, kutsal taşları, Ankara'da sürekli iktidarda kalan, sağ, üstelik, şeriatçı, islamcı iktidarların yıkması düşünülemez. Sağ belediyeler korkudan tek taşına kazma vuramıyor, bu korku bizim de işimize geliyor, ancak, tuhaf köprüler, üstgeçitlerle, dokunulmaz bu yapılar bombok bir hale sokuluyor. Bir amblemi tasarlayamayan bir belediyeden abidevi meydanlar yapması beklenemez!.

Mimarlarımız, belediyeler, sonradan zenginler, holdingler tarafından ya dışlandılar, ya da köle gibi kullanılıyorlar. Zaten mimarlarımızı sürükleyecek ortak bir heyecan kalmadı. Bireysel, şahsi heyecanlar onlara yetiyor. Şehrin otoban çıkışlarının sağına soluna bir kaç tekil örnek imzayla karın doyuruyorlar.

Ankara, İnkılap tarihi derslerinin merkezinde anlatılır. Ancak, Ankara şehri mimarisi İnkılap derslerinde anlatılmaz, oysa, devrim tarihinin, devrimlerin en hareketli parçasıdır bu mimari hareket, bir avuç savaş yorgunu insanın, fikri, ideolojiyi, taşlarla, bozkıra nasıl giydirdiğinin hikayesi! Burada, Hititler'den, Yunanlar'dan, Selçuklular'dan, Ortaasya'dan neler aradıklarını, niye aradıklarını...

Doğu-Batı tartışması çok uzun ve bereketli bir tartışmadır, bu tartışma, önce şeriat-laikliğe çekildi, sonra başörtüsüne kadar indirgendi. Bu tartışmalarla kaybedilen zamanlar içinde, kentlerimiz ortada kaldı. Bu tartışmalarla kaybolan zaman içinde şehir çoktan kuşatıldı, el değiştirdi.. Birkaç daire karşılığı gecekondusunu satıp, işte, sadece bu rantla şehre tutunan ailelerin çocukları, bugün tapınak merkezin Çankaya'sında iktidara el koydu!

Tayyip Erdoğan'ın İstanbul belediyeciliği, su'dur, kanaldır, Haliç'tir, bozulmuş, kirlenmiş eskinin önünü açmaktır, tamirdir, yeniden organizasyondur, çünkü, İstanbul'un eskisi, özlenen, arzulanan eskiydi!

Ankara'nın eskisi unutulmak istenen, sıkıştırılıp boğulmak istenen geçmiş! Bu tapınak merkez ne kadar boğulursa, arazi mafyası, arsa spekülatörleri, daire zenginleri, o kadar ucuz, beleş, fırsatçı ekonominin, zevksiz, biçimsiz, kültürsüz zenginlerini yetiştirecek ve her seçimde iktidara fırlatacak!

Ankara'nın ilk yıllarında kurtlar gece şehre iniyordu. Bugün aynı kurtlar Ankara'nın yakını Kalecik'te köy basıp hayvanları parçalıyor. Kurtlar seksen senede, ancak, seksen kilometre uzağa atılabildi. Dünyada kurtların en yakınında başkent Ankara'dır. (Bir TV spikerimiz şaşırarak ve gülerek "sayın seyirciler, kurtlar modern dünyamızda hala korku salıyor, Sicilya'da bir köyü bastılar" diye bir haber verdi. Zavallı spikerimiz bu haberi verdiği yerin 80 km. ötesinde kurtların köy bastığından habersiz.)

Anadolu'nun en eski tanrıları, anatanrıçalardı. Ankara'yı, ise bir erkeğin doğurduğu her taşından belli.

Artık bu şehre, hiçbir siyasi bıçağın gücü yetmiyor.

Taşlar "mızraklar" gibi şehrin nöbetini tutuyor. Taşlar, Mustafa Kemal'in "nutuk"undan kelimeler gibi.

Ne bizimle konuşmak istiyor, ne bizimle oynamak, sevişmek! Hala, şimşek gibi sert komutlar veriyor hepimize!

Oysa, bu kurumuş taşlara yeniden yürümeli Anadolu'nun kanı, suyu. Yeniden çınarların, selvilerin, akasyaların, kavakların kokusu sarılmalı, bu burnundan kıl aldırtmayan taşlara! Bu ölümsüz taşlara, biraz çiçek ekmeli, biraz çimen.

Gururlu bir Tanrı olmak isteyen bu granit taşlar.. Şimdi Anadolu'nun göbeğinde, buzlu, ayaz gecelerde. Nasıl soğuk, nasıl yalnız!

Bu taşların üstüne biraz şarap dökmeli. Dudakları biraz yumuşamalı. Başını kaldırıp... Tepelerde yoksullukla sıralanmış gecekonduları görebilmeli artık. Yoksul, çaresiz, kömürsüz, sahipsiz tepelerdeki eğri büğrü evler, lojman değil, tabldot yemek değil, beşkuruşsuz ve hiç kimsesiz!

Bu taşların sütünü, bu taşların kanını, yine o tepelerde yalnız ve sahipsiz ve zangır zangır titreyen o halk bir yolunu bulup taşıyacak...

nihatg@leman.com.tr

Akşamsefası

LeMan Okurmektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Utandım;

Şimdiye kadar size birkaç kez mektup yazmaya kalkıştım, ama sudan sebeplerden dolayı her seferinde "sonra yazarım" dedim. Ama "Irak'ta Savaşa Hayır" demek için düzenlenen mitinglerin hayal kırıklığıyla sonuçlanması beni çileden çıkardı.

Her zaman olduğu gibi ülkemin insanı "duyarsızlık" konusunda yine birinci... Bu ne vurdumduymazlık, bu nasıl bir sessizliktir anlayamadım... 1 Aralık 2002 Pazar günü bir barış gününe dönüşmeliydi, ama olmadı... yine olmadı.

Ben İzmir'deki Gündoğdu meydanına geldiğimde sadece konuşmacıları ve polisleri gördüm. Katılan örgütler ve partiler olmasaydı o kadar insanı ben evimde de ağırlardım. Zaten çoğu örgüt adı anons edildikten sonra sırra kadem bastı. Partiler kendi sloganlarını attılar. Örgütler kendi marşlarını söylediler. "Savaşa Hayır" diye bağırdığımda insanlar bana garip bir yüz ifadesiyle baktılar. BİRLİK olarak bir tek sloganı toplu ca söylemedik. Her haykırışımdan sonra neredeyse yanlış bir şey yapmış gibi utandım.

Evet ben halkımdan utandım; sosyalistlerden, komünistlerden utandım. Elin Amerikalısı kendi başkanına Beyaz Saray'ın önünde küfrederken, yurdum insanının savaşın tam sınırında olmasına rağmen SUSMASINDAN utandım...

Ben bir kez daha bu ülkede yaşamaktan "utandım". Saygılarımla.

Ali Ulubay-Karşıyaka/İzmir (Yaş: 16)

Merhaba Arkadaşlar;

Biliyoruz ki bu mektubu görünce küçük dilinizi yuttunuz. Ama ne yapalım, biz böyleyiz işte... Şu an stajdayız. Canımız çok sıkılıyor. Günümüz Leman dergilerini silbaştan okumakla geçiyor. Bu dergiyi çocukluğumuzdan beri okuyoruz. Biz 21 yaşındayız. Trakya Ünv. Hayrabolu M.Y.O'da okuyoruz. Bölümümüzün adı ne mi? "Seracılık"... Off of ne olacak bizim bu halimiz? Bizde bir hoca var, düşman başına! Bu dergiyi okumadığını bildiğimiz için (çünkü o böyle şeylerden anlamaz) rahatlıkla çekiştirebiliriz. Kadın derse giriyor, uyku saatimiz geldi diyoruz. Kadın dersten çıkıyor, gidip okulun az ilerisinde dilenen teyzeye sadaka veriyoruz... Bizim birçok arkadaşımız da sadaka vermiştir. Neyse bırakalım bu hocayı da, biraz da okul anılarımızdan bahsedelim... Yahu ne güzeldi o günler... 2 senemiz geçti gitti. Saat 10:00 ile 17:00 arası hep okuldaydık. Sonra eve gider yemek telaşına düşerdik. Çaça yemekler yapardık. Yemekten sonra okey oynamaya giderdik. Sabahlara kadar oturur, milleti çekiştirirdik. Gece 1'den sonra poğaçacıya gider, aldığımız poğaçaların yanına çayı da koyar, toplanır yerdik. Grubumuz hiç ayrılmazdı. İyi günde, kötü günde hep birbirimizin yanındaydık. Biz harika bir gruptuk. Okulun son gününü hiç unutamayız. Biraz garip gelecek ama hepimiz ağladık. Halbuki hepimiz İstanbul'da oturuyorduk. Belki de ağlamamız beraberliğimize değil, birlikte yaşadığımız anıları orda bırakmamızaydı. Aslında yazacak çok şey var. Ancak bu sayfanın sorumlusu okumaktan sıkılmadan biz kısa keselim. Bu grubun üyeleri, bizler ayrılmaz bir bütün olarak geleceklerini sürdürecekler... Asla birbirlerini bırakmayacaklar. Bu ülkenin bütün yaşamsal sorunlarına rağmen içlerindeki o güzel ülkeyi her zaman her yerde yaşatacaklar. İyilik ve güzellikle kalın seramızın gülleri ve her zaman açın...

Nilgün-Halise/İstanbul

Herkese Selam

Leman'la tanışalı 6 ay kadar oldu. Beni kendinize bağladınız. Çizimleriniz bir sanat, espirileriniz ince. Bu hoşuma gidiyor. Ben Leman'da esprilerden çok çizimlerinize hayran kaldım (esprilere söylenecek söz olmadığı için). Kitapsız yaşanır mı bilmem ama sizin okumayı sevdirmeye yönelik çalışmalarınız hoşuma gidiyor. Toplum olarak okumayı unuttuk. Hatta ben bile bunu eleştirirken kendime soruyorum. "Yeterli okuyor muyum?". Ancak ne kadar okusak da okyanusta bir damla kadar küçüğüz... Ülke sorunlarına yer verişiniz hoşuma gidiyor... Bol düşünceli ve mizahlı günler...

Eray Yılmaz-Çaycuma/Zonguldak

Tanımsızlık ve Aşk

Selamlar Leman ve okurları... İlk defa yazmanın verdiği heyecanı belirteyim ve sadede geleyim.

Son günlerde kafama takılan bir-şey(ler) oldu. Düşündüm de galiba bunu en iyi sizinle paylaşabilirim. hani yıllardır süre gelen bir "monotonluk" kavramı vardır ya. Monoton bir dünyada monoton olmayanı bulmaya çalışırız da, aradığımızı bulmaya çalışan birden fazla kişi olunca en sonunda bizimki de monotonluktan nasibini alır böylece!.. Monotonluk tarihi eskilere dayanan olgulardan biri de aşktır. Evet aşk! Aşkı aramak da monoton bir hâl alır. Hani derler ya "Aşk bir yoldur, yürüyeni boldur" diye... İşin ilginç yanlarından biri de tanımlanamayanı aramaya girişmek. Evet aşk tanımlanamaz. Tanımlayan olursa bana mesaj çeksin. Hal böyle olunca tanımlanamayana anlam yüklemek saçmalık olur. Formüle etmek gerekirse; Aşk=Tanımsızlık+Anlamsızlık+Monotonluk.

Yazdıklarım size saçma gelebilir. Belki kafanız karışabilir. Ama oturup derinlemesine düşündükten sonra bana hak verirsiniz herhalde. Tanımlanamayanı arayan birden fazla kişi olması ise daha ilginç. Ben de aşkı aradım, buldum ama tanımlayamadım. Bu yüzden bu cümleleri yazıyorum ya. Evet Hatice maalesef kaptığımız virüse teşhis koyamadık Deli kız.

Yaşadıklarım sizi kesinlikle karamsarlığa sürüklemesin. Çünkü bu sadece benim görüşüm. Bu yazdıklarıma Juram da katılır mı bilinmez... Düşünsenize; hayallerinizi süsleyen bir mükemmele erişiyorsunuz. Ama bu içinizde kalıyor sadece. İnsanlara bir türlü izah edemiyorsunuz. Eğer birgün gözlerimizle konuşabilirsek aşkı o zaman tanımlayabileceğiz... Maalesef şu an gözlerimizin görme dışında bir fonksiyonu yok. Gözlerimizle yazamıyoruz, çizemiyoruz, konuşamıyoruz. Keşke aşkı kalbimin derinliklerindeki mürekkeple kağıda dökebilseydim. Ah Fuat Ah!

Toparlamak gerekirse, tanımsız, anlamsız ve monoton olan, yani bu üç özelliği içerisinde barındıran, yazılıp çizilemeyen şey aşktır. Aşkı sadece yaşamakla yetineceğiz anlaşılan... Aradığınız şey aşksa eğer, bunun tanımsızlığını iyice kavrayın ve aşka eriştikten sonra da kimse açıklamaya, yazmaya, çizmeye kalkışmasın. Kafalar karışmasın.

Keyifsiz Doktor
(M.Hadi)-Kızıltepe/Mardin

Ölüm Oruçları Devam Ediyor!

Merhaba sevgili Leman okurları ve emekçileri! Ben 16 yaşında, 2112 gündür kesintisiz olarak Leman'ı ve Leman'a bağlı diğer yayınları takip eden kronik bir Lemanistim...

Bilmem neden ama aklıma "Yeni Harman"ı okurken size mektup yazmak geldi. Ve şu anda da bu çağrışımı anlayabilmiş değilim. Öncelikli olarak şunu söylemek istiyorum; ben yaklaşık 3 yıldır aktif olarak legal veyahut illegal anlamda politika ile içiçeyim. Ve bu üç yıllık süreçte olumlu veya olumsuz birçok deneyimlerim ve başarılarım oldu. Düşünüyorum da ülkemizde bilinmesi gereken duyarlı konular, halkımız için can alıcı noktalar Kartel Medyası ve ülke gündeminde yeteri kadar yer bulmuyor. Örneğin; yoldan geçen bir yurttaşa sorsak: "Ölüm Oruçları kaç mevsim atlattı ve yitirdiğimiz canların sayısı kaçtır" diye, çok azından doğru cevap alacağımızı tahmin ediyorum. İşte bu hazin durum yurttaşlarımızın büyük bir ayıbı ve duyarsızlığıdır. Ama ben suçu tamamiyle yurttaşlarımızda bulmuyorum. Büyük suç, bu konuları sayfalarına taşımayan dangalak, görmezden gelirci, pişkin yazarlarda(!) ve onların yalakalık ettiği patronlarında. Acaba bu koyun sürülerinde 1 gram kadar insanlık ve vicdan var mı? O insanlara "terörist" damgası vuran, alçakça onları aşağılayan bu köle'lerin yüzlerine tükürmek istiyorum. İnsanlar bu kadar onursuz ve gururusuz olabilir mi ya?! Nedir bu yargısız infaz, nedir bu önyargılar...

Sizin o terörist dediğiniz kişiler büyük üstad Lütfü Oflaz'ın dediği gibi; Yoldaşlarının cehennemi için, kendi cennetlerinden olmayı göze almış, yürekleri halk sevgisi ile dolu birer filizdirler. Onlar tek tipleştirilmek istemeyen, savaşa karşı barışı, tecrit ve tredman'a karşı ortak yaşamı savunan cesaret küpü'dürler. Onların özlemleri, istedikleri halkların barış içinde, kardeşçe yaşadığı, insanların yüzünden gülücüklerin eksik olmadığı Tam Bağımsız, Demokratik ve Özgür bir Türkiye idi. Ama düzenin baş aktörleri, onların bu en küçük demokratik taleplerini bile sakıncalı buldu. Bu parlak gençleri asimile etmeye çalıştı. Ama onlar tam tersi olarak, gün be gün daha çok büyüyerek zulmün karşısına isyan bayrağı olarak çıktılar. Ve çıkmaya da devam ediyorlar. Bazılarının dediği gibi; Onlar öldükçe azalmıyor, onlar öldükçe çoğalıyorlar. Ama bu gerçeği bir türlü kabullenmek istemiyorlar. İstedikleri kadar kabul etmek istemesinle, bu gerçek acı bir şekilde karşılarına çıkacak.

Sevgili Leman, seni ölüm oruçları ve YÖK gibi toplumsal konularda gösterdiğin duyarlılık tan dolayı kutlar, Nihat Genç ve Lütfü Oflaz'a sevgiler ve saygılar yollarım. Hoşçakalın.

Ali Ersin Kelleci/İstanbul

Papaz

Merhaba sevgili Leman çalışanları ve okuyucuları... İç dünyamdan kopup gelen bir anekdotu sizinle paylaşmak istiyorum: Her hatalı davranışımızda, bizi temize çıkaran bir papazımız vardı. Hatalı olduğumuzu sürekli zayıf sinyallerle dile getiren vicdanımızla cedelleşen... Bu cedelleşmenin galibine göre bir hal alıyordu iç dünyamız. Papazdı genellikle galip gelen. Her galip gelişinde vicdanımıza galebe gelişini kutluyor ve gününü gün ediyordu. Vicdanın gün be gün pısırık, suskun bir çocuk haline gelmesini sağlıyordu.

Bizleri istisnasız haksız çıkaran papaz, bizi rahatlatıyordu. Ama bu rehavet gittikçe bizi saflığımızdan, temizliğimizden, özümüzden yani bizden ediyordu. Biz, gittikçe karanlık bir hal alıyordu. Nokta nokta kararıyordu. Gittikçe kararmaya yüz tutmuş ap ak bir sayfa gibi...

İçimizde koca bir boşluk, bazen de girift bir muamma oluyordu, kimi zaman da lakayt ve umursamaz bir tavıra dönüşüyordu. Bazen, bitmek tükenmek bilmeyen doyumsuzluk ve hırsa dönüşüyor, zaman zaman da berikini çekemeyen ihtiras, kıskançlık, husumet oluveriyordu. Bu karartı gittikçe ruhumuzu çepeçevre sarıyordu. Ve kapkaranlık olmaya yüz tutuyordu yüreklerimiz. Umutsuzluk, umarsızlık ve ışıksızlığa doğru dört nala yol alınıyordu... Beyaz sayfaya konan son nokta bazılarımızda hayata konuyordu belki de!.. Ve son noktayı koyan da bizden başkası olmuyordu umutsuzluk, ışıksız ve çaresizlik adına... Papazımız, bizi yanıltan, hatalarımızı görmezden gelerek bizleri özümüzden uzaklaştıran, umursamaz, öngörüden uzak ve gerçeklerle yüzyüze gelmekten çekinen yanımız..: Ve papaz işini bıraktığı yerden devam ettiriyordu.

Evet, hepimizin dünyasında böyle bir papaza rastlamak mümkündür... Bu paralelde paylaşmak isteyen dostlarımıza yüreğimiz sonuna kadar açıktır. Sevgilerle.

Kemal Akar
E Tipi Cezaevi Oda: B/9 Diyarbakır

Eylül Panzerleri

Her Eylül bir başka açılır insanın hayatına. Kimi yaşam merdivenlerini tırmanır, kimi okul basamaklarını, kimi yitirdiği aşkın falına bakar sessiz park köşelerinde, hüzünlü hüzünlü yağan yaprak yağmurlarında. Kimi dalından koparılmış yeşil bir yaprak gibi düşer gurbet yollarına göçmen kuşlar misali. Bense her Eylül içime yürür, anılarda kaybolurum.

O Eylül günü bizim eve panzerlerle birlikte şimdi "deli" olan bir "Dev-Genç"linin endişeli, korkulu yüzü girdi. Birkaç gün öncesine kadar yürekleri ısıtan, kitleleri ayağa kaldıran; yaşama, umuda, sevdaya dair... düş panzerlerin altında kaldı. Sahi kaçbin yüzyıl geçti çocukluğumun, o Eylül panzerlerinin altında kalışının üzerinden. Çok çabuk mu geçiyor zaman?.. Hayır, hiçte çabuk geçmiyor... O Eylül gününden bu güne kadar geçen zamanlara, biz ne bir kelimeye sığacak, ne de bir kitabın yazabileceği acıları, yenilgileri sığdırdık.

Çok uzaklarda değil benim çocukluğum. O Eylül panzerleri kadar yakın. Benim yaşıtlarım nelerin düşünü kurardı bilmiyorum. Ama ben sidik kokmayan ve tek başına yatabileceğim bir yatağı düşlerdim. Duvarları bir gelin gibi süsleyen, düşü bilmeyen ancak sezgisel bir sevgiyle ona bağlanıyordum. Her şey o Eylül panzerlerinin gelip yaşamımızı ve içimizi işgal etmesiyle değişti. İşgalden sonra girdiğimiz yaşam kavgasında hep yenik düştük. Ama yenilmekten vazgeçmedik –yenile(ne)rek bekliyoruz, o Eylül göçeden göçmen kuşları.

Yine o Eylül sabahı... İçimi acıtan acılarla birlikte düştüm yollara. Yürüyorum, yürüyoruz. Denize sevdalı gözlerle bakan bir tepeden, güneşin denizde kayboluşunu izliyorum. Güneş bana denizi yitirmiş balıkların direnişini, suda kaybolan gölgeleri, herşeyi çürüten kansidik kokulu hücreleri, celladın suratında patlayan tükürüğü, anaları, babaları, oyuncakları çalınmış küçük yürekleri, yaşanmamış yarınlara asılı sevdaları, bir çiğ tanesinde büyütülen umutları, kulaklara isyanın çığlığını fısıldayan rüzgarı anlatıyor. Güneş denizde kayboluyor. Yürüyorum, yürüyoruz. İhaneti bilmeyen gökyüzüne sevdalı dağlara doğru. Elimde tüfeğim, yüreğimde yanan yüreklerle birlikte; çok ama çok yüksek bir tepeye, yıldızların hemen altına bir şiir sofrası kuruyoruz. İçimde yanan yürekleri birer birer çıkartıp sofranın etrafına yerleştiriyorum. Sofra yanan yüreklerin ortasında bir sahneyi andırıyor. Sahneye ilk önce yıldız gözlü kibritçi kız çıkıyor. Faşizme karşı bir halkın simgesi olan genç bir kızı, Tanya'yı oyunlaştırmış, onu oynuyor.

Ardından Martı çıkıyor sahneye; o da bir Eylül sona eren savaşı ve faşizmin bir başka yüzünü, Habeşli bir gencin karısına yazdığı, mektuplarda anlatan şiiri, Taranta-Babu'yu kanatlarıyla oynuyor. Nur üçüncü şahsın şiirini, bende henüz yazılmamış bir şiiri oynuyorum... Sevinç, Özlem, Deniz, Derya, Mehtap, Filiz, Ulaş, Aysun, Harun, Mesut... en sevdikleri şiirleri oynuyorlar. Sona elele gözgöze tutuşup, rüzgarın türküsünü söylüyoruz. Gece bizi kıskanıyor, yıldızlar ve gölgemiz bize alkış tutuyor. Dönüş için sofrayı topladıktan sonra gece Eylül sessizliğine teslim oluyor. Yıldızlar üşüyor. Bağırmak istiyorum, ay düğümleniyor boğazıma, bağıramıyorum. O Eylül gününün sessizliğine kahrederek gecenin karanlığına ateş açıyorum. Bir an için içimi acıtan acılar, sessizliği paramparça eden bu ses rüzgarın sesiyle birleşip dalga dalga yayılıyor dağların doruklarına... Yarılıyor dağların göğsü bir aşkı dillendirmek için. İşte bu ses yazacak Aşkın ve Acının tarihini.

Sobida/Ankara

Leman Dostlarına!

Kendi zamanımın en yorgun anlarında, aslında geçip geçmediği muamma olan geçmişe çakıldığımda, hikayesi olmayan bir kahraman gibi, ses vermek istiyorum uzak mekanlara.

Sonra ne zaman son bulacağını bilemediğim geceler boyunca, kendi hikayemin izini sürmeye başlıyorum. Çığlık çığlığa kaldığım halde, kendi sesimi duyamadığım anlar oluyor nedense. Ve bazen de sesimi koyacak mekan bulamıyorum işte.

Özlemlerim, hasretim giden beş yılımda çığ gibi büyümüş. Oysa ne kadar da özlemişim Kordon'da denizi, Üsküdar'da dostları... Evet size şimdi gibi geliyor... Geliyorum kanamış yanlarımı da getirerek. Görüyorum ki, uzaklık kayıp bir anlam oluyor. Elimi uzatsam, milyonlarca el uzanacak gibi, yıldız aydınlığında imgeler düşüyor gecenin en soluksuz yanlarına. Beni binlerce kişi duyacak, biliyorum. Aynı anlamda buluştuğumuz dostlar, mektuplarınızla geceme ışık olun diyorum. Olun ki sesimi koyacak bir mekanım olsun.

Kemal Akar
E Tipi Cezaevi Oda:B/9 Diyarbakır

Özgür Tutsaklar!

Afişlerini ilk gördüğümde inanamadım. Evet ya Grup Yorum'du bu. Hem de buraya geliyorlardı... Kayseri'ye... Hem de konser vermeye... Hem de Belediye Şehir tiyatrosunda... Off be! Kocaman alan... "Bir tiyatro salonu ne kadar büyük olabilir ki" demeyin. En son ben onları sahnesi bile olmayan küçük bir düğün salonunda dinlemiştim. Bu uzun aradan sonra nihayet o güzelim türkülerini onlarla beraber canlı söyleyecektim.

Yolda asılı duran tüm afişlerin önünde duruyordum; Ablamın "hepsinde aynı şeyler yazıyor, hepsine tek tek bakmana gerek yok" sözlerine rağmen tekrar okuyordum. Belki de herkes beni görsün istiyordum, ne kadar heyecanlandığımı, sevindiğimi...

Konsere tam 10 gün vardı; hemen şimdiye kadar alamadığım son kasetlerini de bir şekilde almalıydım, ki tüm türküleri onlarla beraber ben de söyleyeyim... Neyse ki yerimizi önceden ayırtmıştık. İki katlı tiyatro salonunun neredeyse tüm biletleri tükenmişti. Konserden 1 gün önce de ayırttığım biletleri almaya gittim. Görevli "kötü bir haberim var" dedi. "Al işte, biletlerimiz satılmıştı". Hayır, bu daha da kötüydü. Konser iptal edilmişti. Olamaz! Olmamalı! Tiyatrodaki görevli açıklama yapıyordu, valilik, emniyet... Ama ben hiçbir şey anlamıyordum söylediklerinden. Hiç bir şey anlamıyorum! Hiç bir şey! İnsanların neyden korktuklarını anlamıyorum, müzik nasıl yasaklanır anlamıyorum. Bu insanlar nasıl özgür tutsağa dönüştürülür anlamıyorum... Daha anlayamadığım o kadar çok şey var ki sayamıyorum.

Maze/Kayseri

LeMan CNR Uluslararası Kitap Fuarı'nda

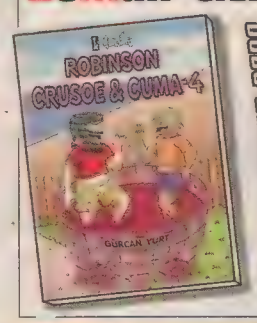

Güneri İçoğlu
20 Aralık Cuma
saat 14:00-18:00 arası
Gürcan Yurt ile Cengiz Akın
21 Aralık Cumartesi
saat 12:00 - 16:00 arası
CNR İstanbul Uluslararası Kitap Fuarı
Leman Standı'nda son çıkan
kitaplarını imzalıyorlar

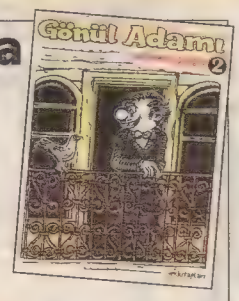

CNR İstanbul Uluslararası Kitap Fuarı'nın yeni adresi **CNR EXPO** 13-22 Aralık 2002
CNR EXPO Fuar Merkezi Yeşilköy 34830 İstanbul
Tel:(212) 663 09 45 **Faks:** (212) 663 09 73-74
Metro ile ulaşım

Özel ek için dışardan karikatür çizgiroman getirecek arkadaşlara
27 Aralık cuma
15:00-18:00
saatleri arası
Leman Kültür.
Galip Tekin
Suat Özkan
Bahadır Boysal

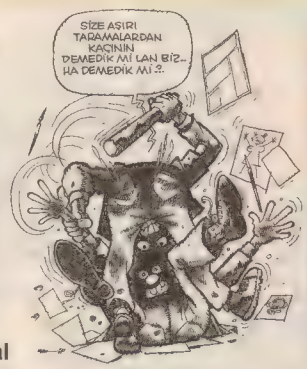

100. yaşında **Cemal Nadir** hayatı, anıları, karikatürleri ve görüşler... **Kamil Yavuz** derledi, düzenledi **CEMAL NADİR CADDESİ** adıyla kitaplaştı... Karikatüseverlere duyurulur...

LeMan
Sayı: 580
19 Aralık 2002 Perşembe
Haftada bir yayımlanır

Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Rewhat ARSLAN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Guneri İÇOĞLU ● Lutfu OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat OZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi OZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● Tanzer ERCANPOLAT ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN ● **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● **Satış:** Cengiz KOCALİ ● **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Baskı Sorumlusu:** Üzeyir ATMACA **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140) **Baskı:** Sabah Gazetesi - Dergi Bölümü • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

bahadirboysal@yahoo.com

İŞTE ABİ TAM BURAYA YATIRDIM ...ÖLMEDİĞİNİ ANLAYINCA Bİ EL DAHA ATEŞ ETTİM ... SONRA DA MOTORLU TESTEREYLE BOYNUZLARINI ÇIKARDIM .!. YASAK OLDUĞUNU BİLMİYORDUM ...

ALLAHIN VAR MI LAN SENİN?!

ŞEREFSİZ! VİCDANSİZ HERİF .!.

SAKİN OLUN .!.

MUNA KOYUCAZ !..

ELİNLE YEMİYCEKSİN DİYORUM DEĞİL Mİ ?. HI ?.. DEĞİL Mİ ?..

CİHAN ARKAN

ÇAP ÇAP!

ONLARCA ASLAN TERBİYECİSİYLE ÇALIŞTIM AMA BU BAMBAŞKA BİŞEYMİŞ... BEN BU MASADAN KALKIP NASIL FİGÜRLER ÇIKARAYIM SİRKLERDE ?.. İKİ GRAM AKLIM VARDI ,O'NU DA HEDER ETTİ PEZEVENK.

BEN ASLINDA YILLARDIR HEP SİZİ SEVİYORMUŞUM...AMA BUNU DAHA YENİ ANLADIM .!. BEN SİZE AŞIĞIM !!

ŞİMDİ SİZLİ BİZLİ Mİ OLDUK?. KAPICININ OĞLU RÜSTEM'KEN VE SANA MECNUN MİSALİ YANGINKEN AŞAĞILADIN BENİ HEP!. ÜNLÜ BİR TÜRKÜCÜ OLACAAMI UMMUYORDUN Dİ' Mİ ?! ÇEKİL !!. BEN ALEMİ BAYRAM ZİYARETİNE GELDİM EY GURURSUZ KAHPE... SENLE UĞRAŞAMAM !! DEFOL .!.

BARİ EN AZINDAN BİR KLİBİNDE OYNATSAN YA BENİ ?!

HAH .!. BAK BU İSABET OLUR... « KESER DÖNER SAP DÖNER, GÜN GELİR HESAP DÖNER » ADLI TÜRKÜMÜN KLİBİNDE GAFANI GİRİİM ,AAZINA VERİİİM HA GELİN GIZ ??

SON Bİ İSTEĞİN VAR MI ?..

SİİRT'TE VATANİ GÖREVİNİ YAPMAKTA OLAN ABİM, ADANA'DAKİ TEYZEMLER VE ANKARA'DA BENİ SEVEN TÜM DOSTLARIM İĞİN, TARKAN'DAN « KIŞ GÜNEŞİ »...

HAVALI ŞENİZ

OOAAHH... EVETH .!. HEPSİNİ . HEPSİNİ İSTİYORUUMH !..

GADANALLAH !.. ULAN NE HALE GETİRDİM KISRAĞI BE .!. HEY BEYBİ HEY !!!

VİZİTA 20 MİLYONTL.

LAN NE ACAYİP YA .!. "SAĞLIĞA" DEDİKÇE VEREMEDİK, SİROZA YAKALANDIK !..

BAK ŞİMDİ DE "ŞEREFE" OLAYINA GİRDİK. DEMEK İYİCENE ŞEREFSİZLEŞECEZ...

O DİİL DE "İÇELİM, GÜZELLEŞELİM." DEDİKÇE MAYMUNA DÖNDÜK EN FENASI...

ULAN NE İRDELEDİNİZ BE MİNA KODUKLARIM. SONUÇ OLARAK ŞİŞEDE DURDUĞU GİBİ DURMUYOR İSTE !!

TEKİ RAKI

SİRMA SU

Akşamsefası

581

26 Aralık 2002 Perşembe 152209 Sayı: 2002/52- 700.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C=800.000 TL.

SAVAŞSIZ BİR 2003 DİLEĞİYLE

F-16

FUCK

TUNCAY★BOYSAL

SIKILHAN
ile dialog çabaları

Atilla Atalay

- Alo, annene doğru cevap vereceğinden eminim Sıkılhan, biz seni böyle yetiştirdik. Şimdi söyle bakalım, kırksekiz tane peluş sincap çalmış olabilir misin? Evet?

- Şu an uyuyorum anne. Rüyaysan bile saçmasın. Ben niye kırksekiz tane peluş sincap çalıyım yaa?

- Bu bir cevap değil Sıkılhan. Bizim şirketin yılbaşı için hazırlattığı kırksekiz hediye sepetinin içindeki oyuncak peluş sincaplar çalınmış. Doğru konuş sen mi çaldın seluş pincapları. İyps... Seluş pincap dedim di mi? Dilim sürçtü. Sinirimden hediye sepetlerinin içindeki küçük konyakları açıp içtim. Sen çaldıysan söyle. Niye böyle bişey yaptın, biz seni peluş sincapsız mı bıraktık yavrum? Elinde olmadan çalıyosan söyle tedavi ettirelim. Ergenlikte olur böyle şeyler. Ondört yaşındayken ben de komşumuz Saimanım Teyzelerin balkona astığı sucukları çalmaktan çocukça bir zevk duyuyordum. İyps. Ama sicikle suncup, ay sincapla sucuk aynı şey deil...

- Sen bi sade kahve iç de öyle konuşalım istersen anne.

- Açık konuş, bağımlı mısın Sıkılhan. Uyuşturucu parası için mi çaldın sirketin şincaplarını? Annenin kariyerini hiç mi düşünmedin? Şen şincapları çalmasan ofiste All Mc Beal olucaktım. Ama şimdi bu beni Türkan Şoray yapmaz. O bile olamam. İyps... Ehö.. Pardon Sıkılhan, şimdi bi faks geldi, sepetleri hazırlayan sirket içine şincap koymayı unutmuş... Eööö... Bu... Bu senin özgüvenini sarsmadı değil mi Sıkılhan? Alo? Susmamalısın Sıkılhan, içine atma, ket vurma duygularına. Bak bana bi kerelik "salak" demene izin veriyorum. Alo? Evet, alo? Hayır.

- 2013 yılı Ocak'ın ilk pazartesisi senin için nasıl Sıkılhan?

- Neden taa o zaman Bunalgül? Yılları on yıl ileri mi aldılar, o mudur?

- O tarihe kadar kendime verdiğim sözler var da. Bir çok deneyim yaşamak istiyorum Sıkılhan. Şu an için, istemiyorum pilav yapmak. Dünyayı balonla gezicem, K4 turistik zirve tırmanışı planlıyorum ve de bazı yasak ilişkiler yaşayacağım. İsim ve coğrafya vermek istemiyorum. Kıskanç olma!

- Ne kıskançlığı ya, ne yaşarsan yaşa bana ne!

- Oki... Sen de yaşayabilirsin ancak yüzüğü takar takmaz her şey unutulur, ex anılarınla istemiyorum seni. Evet, bir gün evlenmek zorunda kalırsam hayat arkadaşı olarak seni seçiyorum Sıkılhan... Durgun, ağırbaşlı, sempatik ve de uyumlu birisin. Bırak tüm özgürlüklerimizi dökelim, max free yaşayalım sonra da seninle inziva şeysi yaşarız. Ne diyorsun?

- Bu beni Türkan Şoray yapar Bunalgül. Şunu demek istiyorum ki, kaçar cinsiyet değiştiririm ama yine de seninle yüzük olayına girmem. Biliyorum, yivvvvrencimmm!

- Dur hemen peşinen karar verme... Evlenmek gerek... Alo. Alooo? Yivvvrençsiiin, artı, hayvanlarca kere hayvansın, kapama, beni bu yaşta dul bırakamazsın Sıkılhan!

- Alo, Sıkılhan Kardeş, ben Hırgürkan, hayırlı seneler.

- Eyvallah desem oluyo heralde.

- Ağır çocuksun severim seni, ne desen olur. Şimdi kardeş, bizim okul gazetesinin genel yayın yönetmeni bi kız var ya... O benim geleceğim... Hastasıyım... Gerçi daha henüz tanışmadık ama beni görmek istiycektir.

- Yakışır. Görüşün abi. Aslında harbiden delikanlı bi kızdır, pek yakında gelip sana "Molped'in var mı" diye sorabilir.

- Orası öyle de, gazetesini kırdırtıcak bana o olucak. Biliyosun okulun kantinini bizim peder işletiyo, servislere de Sarı Fehmi'nin yeğeniyle beraber ortağız. Bu kızcağız gazetesinde "Kantindeki tostlara zar kadar ince sucuk dilimleri konuyo" şeklinde kelimelerde bulunmuş. Yanlış olaylar bunlar anlatabiliyo muyum. Görüşürsek kendisine ters konuşucam olayımız başlamadan biticek. Bu yüzden sen git de ki o kıza "Hırgürkan Reis'in babası ve dört abisi sucuktan çalıcak bi insanlar değil" de. Bi yanlışlık olmuş, bundan sonra tostlarda ince sucuk dilimi bulsun, etek giyer de dolaşırım bu okulun koridorlarında, anlatabiliyo muyum?

- Anlamıyor değilim, hayırlı seneler.

Akşam'dan

BU HAFTA VAZGEÇİLEN KAPAKLAR

Ağzını yüzünü kan bürümüş Amerikan yönetimi, 2003 yılını dünya halklarına haram etmek için var güçüyle çalışıyor.. Irak'ın tüm iyiniyet çabalarını reddeden Amerika "illa savaş" diyor...

Kendilerinden başka hiç kimseyi savaşa ikna edemeyen Amerikan yönetimi, müttefik ülkelerdeki gazetecilere parayla haber yazdırma atağı başlatacakmış. Pentagon'un hazırladığı planlara göre dünyada hızla gelişen Amerikan aleyhtarlığını durdurulması amaçlanıyormuş.

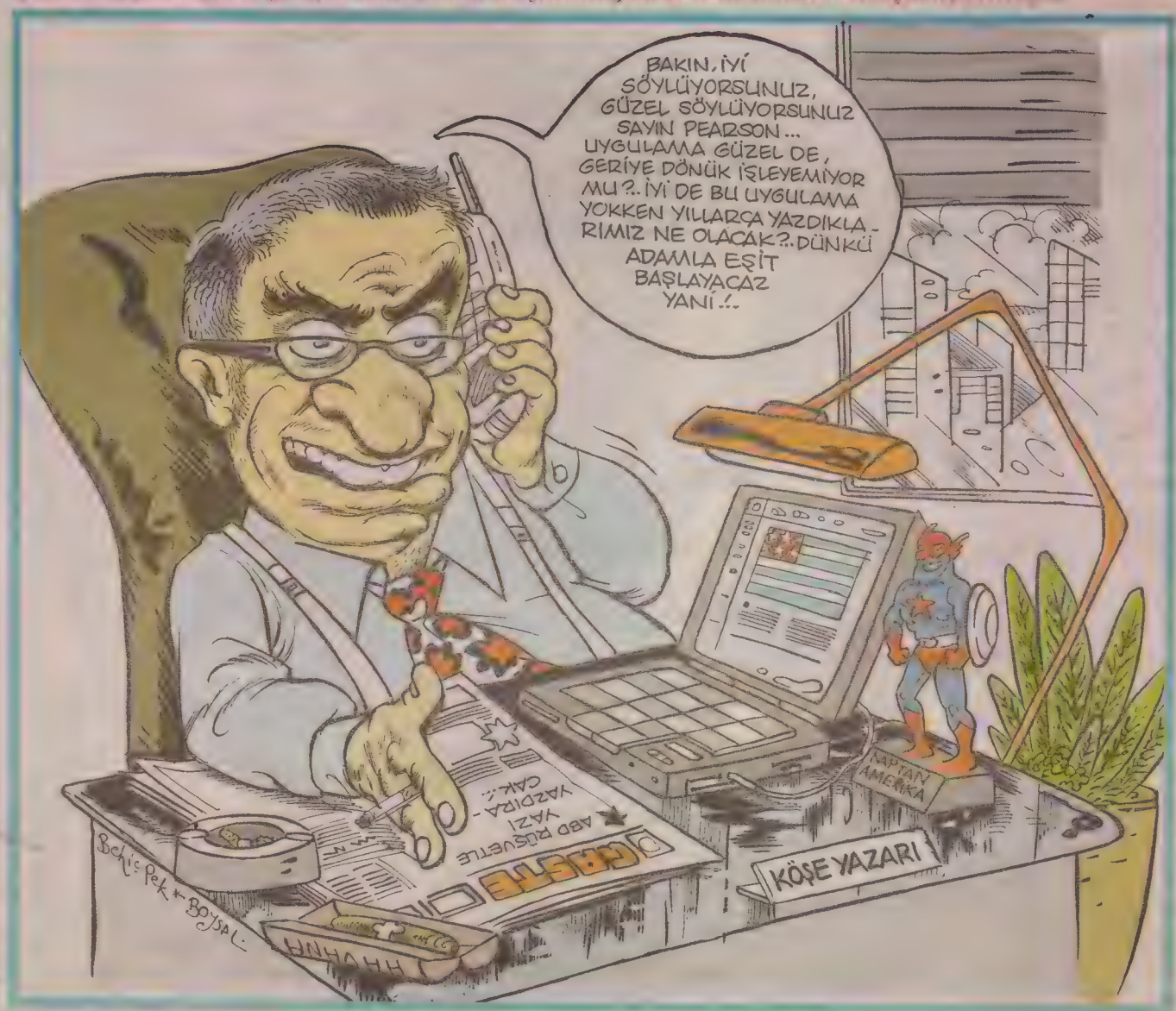

eMan

Saddam'ı silahlandıran 207 firmadan, 86'sının Alman, 28'inin Amerikan firmaları olduğu anlaşıldı...

Amerika'nın Ankara büyükelçisi Pearson, Erdoğan'a Başkan Bush sert mesajını iletti..Hükümetin nazlı tutumuna kızan Bush, mesajında " artık savaş için karar verin" demiş..

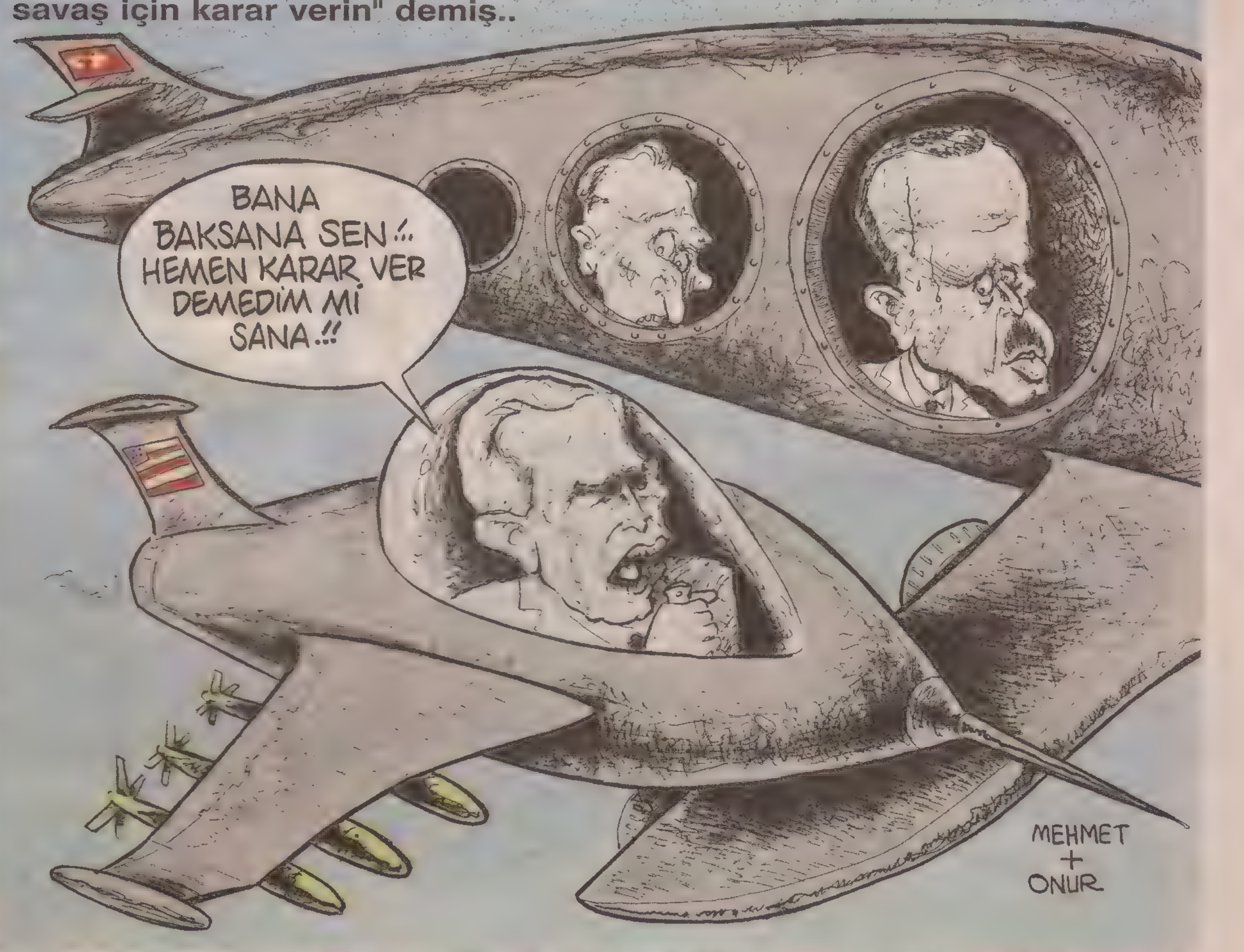

F tipi cezaevlerinde insanlık ayaklar altında [illegible] devam ediyor. Hiç bir [illegible] çözümüne yanaşmadı, yanaşmıyor. Ölüm orucundaki Berkay Utabay'ın ölümüyle birlikte F tipinden 103. cenaze çıktı...

Ankara'da [illegible] çocukları [illegible] "sünnet kontrolü" yapan, kelepçe takıp toplayan polislere, 21 yıl hapis istemiyle dava açıldı..

ÖZGE SAMANCI

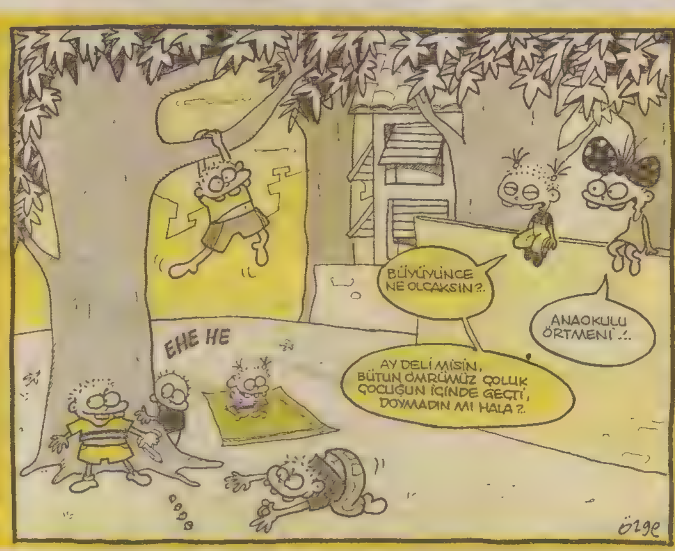

Lütfü Oflaz

Savaşa ırak, Irak'a yakın!

Sanki **Irak'a ırakız!**

Savaşa yakınız.

Oysa **savaşa ırak, Irak'a yakın** olmalıyız.

Hiç değilse Iraklı bebeklere yakınlık duymalıyız.

Koyduğu ambargoyla yıllardır Iraklı bebekleri ilaçsızlıktan öldüren ABD'nin, kalan bebekleri de bombalarla katletmesine niye destek olalım?

Girişeceği katliamda niye ABD'nin yakınında yer alalım?

ABD insanlık suçu işlerken niye onunla suç ortaklığı yapalım?

Hem biliyoruz ki Irak'a atılacak her bomba ekonomimizi de candamarından vuracak.

Önceki ABD-Irak savaşında olduğu gibi, şimdiki savaşta da yine kaybeden Türkiye olacak.

Bu gerçeklere rağmen Bush'un, Tayyip Erdoğan ile "Irak'a girmem için beni destekle, Avrupa Birliği'ne girmen için ben de seni destekleyeyim" şeklinde bir pazarlığa girdiği de biliniyor.

Zaten ABD **"üssüne iyilik sağlık!"** dercesine daha şimdiden İncirlik Üssü'nü kullanıyor.

İncirlik Üssü'ne askeri malzeme indirip Kuzey Irak'a geçiriyor.

Lafa gelince "müslümanlar kardeştir."

Ancak anlaşılıyor ki asıl **çıkarlar kardeştir!**

ABD belki bize bir çıkar sağlar düşüncesiyle, müslüman ülkeler ABD'nin müslüman Irak'ı boğmasına yardım etmektedir.

Oysa bu savaştan çıkarı olan tek ülke ABD.

Gerisi üç koyup bir bile alamayacak görünmekte.

Sonuçta ABD Irak petrollerini ele geçirecek, geri kalanlar da "ellerim böyle boş boş mu kalacaktı" deyip kahredecek.

Bunu bile bile Türkiye ABD'ye yardım ve yataklık mı edecek?

ABD bize ırak, Irak bize yakın.

Ama korkarız ki, ABD-Türkiye el ele Irak'ın yakılması yakın!

daral&timsah

Geçen haftadan devam.

ÖZET: Babasıyla kavga eden Timsah'ın annesi Ankara'yı terkeder, oğlunun yanına Ünal dayılara misafir gelir.. Timsah Daral ile 80'ler partisinde eğlenmeye çıkarlar.. Ünal dayı ile anne evde başbaşa kalır.. Bir anden elektriklenme başlar...

ÇAĞLAR

o esnaada elemanlar arkadaşlarının evinde 80 ler partisinde akmaktadırlar..

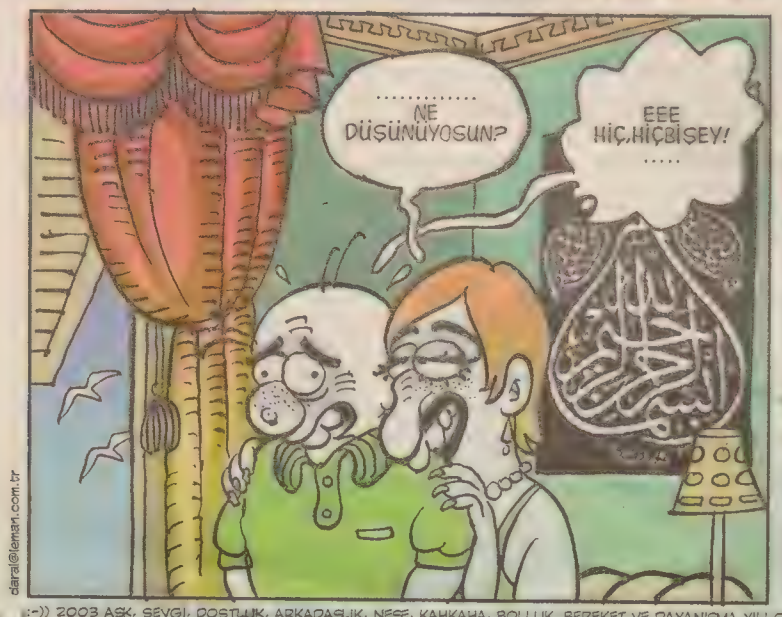

devam edecek..

daral@leman.com.tr

(:-)) 2003 AŞK, SEVGİ, DOSTLUK, ARKADAŞLIK, NEŞE, KAHKAHA, BOLLUK, BEREKET VE DAYANIŞMA YILI OLSUN MU OLSUN.. (İLLE DE SAVAŞSIZ OLSUN DİYCEM AMA BU PUŞH'LAR SAVAŞACAK GORÜNÜYOR)

Akşamsefası

İnsanlar Yaşadıkça

● "Zengin ve Yoksul" nedir?.. Ya "Zengin ve Fakir" de, ya da "Varsıl ve Yoksul", di mi?.. Sözkonusu diziyi inceden hatırlayan bi kuşaktanım: Katil suratlı Falconetti (ki katildi zaten), senatör Rudy Jordesh, asi ve yakışıklı biraderi Tom Jordesh... Falconetti, Tom'u öldürünce bu halk çok üzüldüydü.. Dizi, siyah-beyaz dönemin rakipsiz yıldızıydı.. Keşke gene gösterseler!..

● **"Bize iki yaşam gerekli: İlki bir kitaplık oluşturmak, ikincisiyse kitapları okuyabilmek için!" (Tristan Maya)**

● Adı 'Behçet' olanların, aynı isimdeki hastalık konusundaki bilgileri, herhangi bir Nuri ya da İdil'den mutlaka daha fazladır fikrindeyim.. Diyelim ki Behçet Nacar... ("Vur Gözünün Üstüne" adlı bir filmini hatırlıyorum Nacar'ın... Bundan daha avantür bi isim olabilir mi?..) Bir başka Behçet'in, Beşiktaş semtinin has şairi Behçet Necatigil'in şiiri, Nilüfer:

"Ben oraya koymuştum, almışlar / Arasına sıkışık saatlerin / Çıkarır bakardım kimseler yokken / Beni bana gösterecek aynamdı, almışlar.

Kışken ilkyaz, sularımda açardı; / Buzlu dağlar gerisine kaçıracak ne vardı? / Eski defterlerde sararmış yaprak. / Beni bana gösterecek anlamdı, almışlar.

Bir ışık yanardı yalnız gecelerde / Akşam, çiçekler uykuya yattı, / Sardı karşı kıyıları karanlık-- / Beni bana gösterecek lambamdı, almışlar." *(Kutlu'ya sevgilerle)*

● **Tanrıların beyaz eşyaları...**

● "Yoga nedir, ne değildir?" yazan bir duvar ilanı gördüm... Bu 'ne değildir' durumuna biraz şaşkınım zaten... Nasıl yani ne değildir?.. Yoga dışındaki bütün hayat, yoga değildir, hepsini mi anlatıcan bana?.. Artı, yoganın ne olmadığını kim merak eder?.. (Geyik ayrı, yoga ve meditasyonun faydası konusunda kuşkum yok.. Bu tip 'kuşkusuz alan' fazla da olmuyo...)

● **-Onun eşcinselliği yalan abi, 'gizli heteroseksüel' o!..**

● Mişi isimli bir çocuk kitabı vardı, bir macar yazarın... Yıllar önce bu kitaptan bahsetmiştim... Yenen Demir adlı okur, sağolsun, güzel bir mektup eşliğinde göndermişti Mişi'yi bana... O da kitabı çok severek okumuş... Mişi epeydir kayıp, hatırlamadığım biri okumak için alıp iç etti... Sahaf ortamında falan rastlarsanız, lütfen benim için alın, gönderin... Yeniden okuyasım var Mişi'yi... Bir de, elinizde atmayı düşündüğünüz mavi ciltli, mini Milliyet Yayınları çocuk kitaplar varsa, onları da gönderin... Zaten Mişi de o kitaplar arasındaydı.. Bak, Fadiş de o seridendir, Gülten Dayıoğlu'nun... (Demin yazdıklarımı okurken "herhangi bir Nuri"yi görünce aklıma geldi, okumayanlara Erdal Öz'ün "Yaralısın" romanını şiddetle tavsiye ederim, şiddetten hoşlanmadığım halde!.. Kitap, haliyle Can Yayınları'ndan..)

● **Şişli'de bir terzi vitrini ilanı: Kendim diker kendim satarım. Sanat idealimdir... Artı, tabelada bir isim: Baki Çokneşeli...**

● Televizyonda "İnsanlar Yaşadıkça" adlı film vardı... Dostumuz Ali Gökhan, birdenbire "Yahu 'İnsanlar Yaşadıkça' ne demek ki?" dedi ve bu ismin hiçbir manaya gelmediğini ileri sürdü... İnsanlar yaşadıkça... Bilemiyorum, hakkaten biraz anlamsız gibi...

● **Asparagas, gayet güzel bi kelimedir... Haftalık Ejder mecmuasının 9 Nisan 1969 sayılı 44. sayısından: "Gecenin bir diğer hoş sürprizi de, ümit milli çapkınlarımızdan Bay Süha Özgermi'nin Totem Kulübe üç seksi hanımla katılması oldu... Özgermi, beyaz rugan pabuçlarıyla dikkat çekti..."**

● Yıllar önce Yeşilyurt'ta bir lokantaya girdim... Garson otomatiğe takmış bi insan, beni "Hoşgeldin ağbi, buyur canım" diye karşıladı... "Hoşbulduk ruh hastası" demedim... Ağbi ne, canım ne... Üstelik ne ağbinim, ne canınım, ne diyosun?.. Karnım aç benim sadece... Çorba verin bana!...

● **Sponsoru garantilemeden çay bile söyleyemeyen bi güruh dolanıyo ortalıkta, 'profesyonel' adı altında...**

● "Sürgünlere yolladılar / Sabah dörtte yağmurlarla" Ahmet Kaya ne kadar genç ve ne kadar sürgünde öldü... Solu ve arabeski ayrı ayrı sevdik, sol arabeski niye sevmeyelim ki?.. Rakıya şarki yapıp "Yokluğunun sebebi alfasilindir canım" diyen bir Ahmet Kaya... Bir cebinde Das Kapital, bir cebinde kenevir tohumu... Bu ne yoğun paradoks cici anne!..

sisli geçmiş zaman

ali topu at
arkadaşa bak çık
atta git
ışıklarda in
olmadı uçan halıya bin
ali gel
ali hayat adamı çok yorar
kendine dikkat et
şeftali suyu sıvı battaniyedir
en son ne dedim ali tekrar et
ah be güzel ali
attan toptan mühimi ayşedir ali
eskimo'yu soracak olursan kışlık kızılderilidir

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

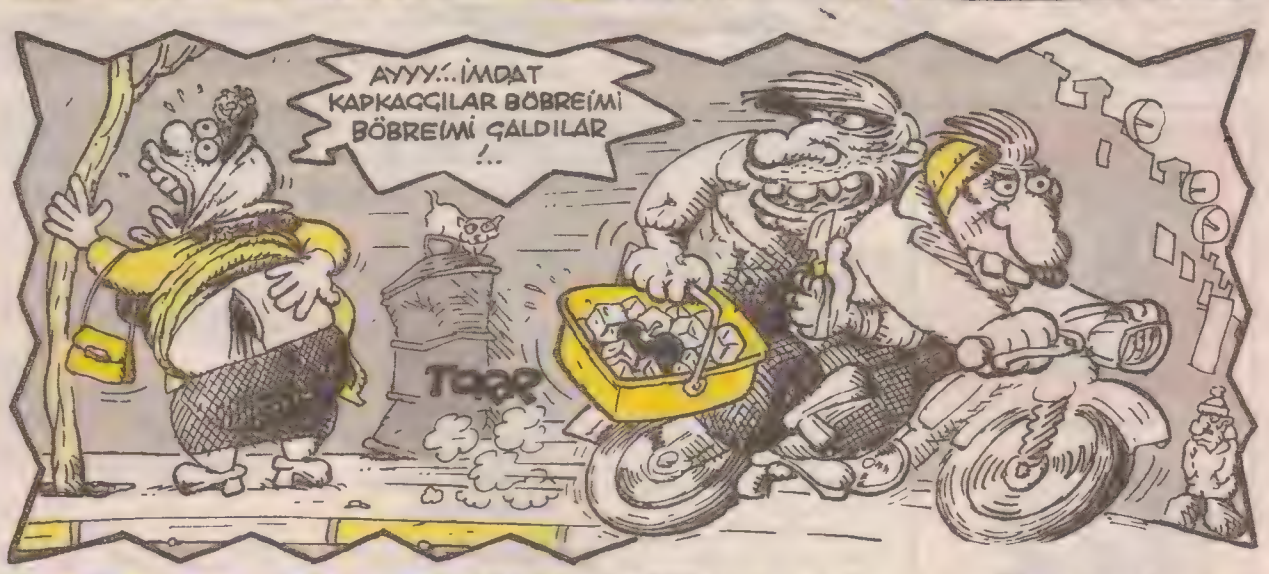

karatan@leman.com.tr

Akşamsefası

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

PANTOLON

METİN FİDAN

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Noel Baba & Nasreddin Hoca

1. Noel Baba, yılbaşına doğru gündeme gelen bir 'dönem' figürüdür.. **Nasreddin Hoca, yılın her günü yıldızdır!...**
2. Noel Baba, 'bütün çocuklara karşılıksız armağan verme' gibi ütopik, imkansız fikrin kolpa kahramanlıdır... **Nasreddin Hoca, 'parayı ver, düdüğü çal' dürüstlüğüyle sahici kişidir!..**
3. Noel Baba, çam ağaçlarının toplu katliamında başrol oynar.. **Nasreddin Hoca, sadece bindiği dalı keser, zararı daha ziyade kendinedir!..**
4. Noel Baba, maddecidir, nesneler sayesinde ün kazanmıştır... **Nasreddin Hoca, paraya çevrilemeyecek bir zenginlik kaynağıdır, ruhu ve zekayı besler!..**
5. Noel Baba, geyiklerin çektiği kızakla, üstelik bir de uçarak, itici bir sürrealite içindedir... **Nasreddin Hoca, eşeğine ters binerek reel ortamda sürreallik gösterdiği için daha çarpıcıdır!..**
6. Noel Baba, aslen Antalya çıkışlıdır fakat asimile olmuştur, doğum yerini meraklısı bilir... **Nasreddin Hoca, sonsuza kadar Akşehir'in evladıdır!..**
7. Noel Baba, herhangi bir babalığını göremediğimiz bir babadır... **Nasreddin Hoca, hepimizin hocasıdır!..**

(Yeni yıl hediyesi olarak Pertev Naili Boratav'ın "Nasreddin Hoca" kitabından bir fıkra: "Bir gün Hoca'ya derler ki: 'Zekeri büyük olan kimsenin cîma' vaktında safâsı var mıdır' deyü. Hoca aydur: 'Hammâliyyesin kendü çeker, zevkını iller sürer.' demiş." 2003, hepimize esenlik getirsin!..)

Akşamsefası

TERELELLİ

PICTURES CAN BARSLAN

SIRTÜSTÜ STİLİNDE UYKU YARIŞMASI SONUÇLANDI... İKİ NUMARALI YATAKTAKİ YARIŞMACI 1,5 DAKİKADA UYKUYA DALARAK AVRUPA REKORU KIRDI... YÜZÜKOYUN STİLİNDEKİ YARIŞMA İSE SÜRÜYOR... BİR NUMARALI YATAKTAKİ YARIŞMACI RAKİPLERİNİN ÖNÜNDE İYİCE MAHMURLAŞTI...

SAN HU

HÖT-PEN FITOT

1 2 3 1 2 3

HİÇ UTANMIYOSUNUZ DE Mİ? BURDA YAŞLI BAŞLI ADAM AYAKTA TEDAVİ OLUR-KEN SİZ YATARAK TEDAVİ OLUYOSUNUZ... SAYGI KALMADI Kİ GENÇLERDE...

SENİN AKLINA UYDUK, YANLIŞ SEKTÖRE GİRDİK, YANLIŞ... GÜNLERDİR Bİ TAS BİLE SATAMADIK, İFLAS EDİYOZ...

ÇOK NEFİS BİR TAS HAS HOŞAF

GEL ŞURDAN BİR TAS HAŞOŞ... AY... BİR TAŞOŞA... UFF... BİR TAS HAFOŞASS... FŞŞ... NEYSE BOŞVER...

KADINLAR KEDİLERİNİ GÜLDÜREN ERKEKLERDEN HOŞLANIRLARMIŞ... AMA ZOR İŞ YAA... NASI GÜLER Kİ BU... PİSİ PİSİ HÜOOFFŞ... BÜÜÜ...

AY GÜLME KIZ... YAZIK ÇOCUĞA... LAFI YANLIŞ ANLAMIŞ İŞTE...

BİZ, AVA GİDİYORUZ. İSTERSEN SEN DE GEL...

AA, GELİRİM...

HAV HAV!

HAV HAV!

NE GÜZEL AVLIYO-LAR BE YAV... BAK ÜSMEN AĞA... AV AV AV DİYE...

HAY BEN SİZİN BEE... BU MUYDU?

İĞNEEE! HAHIHA!

HINZIR ACİL SERVİS

TAMAM... HIZIR ACİL SERVİS KADAR İYİ BAKILMIYO-RUZ BELKİ AMA BURADA EĞLENİYO-RUZ!

HOOP. YUT BAKA-YIM HAPI...

canbarslan@superonline.com

PARANTEZ YAYINLARINDAN ÇIKTI: SANAL UYKU - Alper ATALAN (Şiddetle tavsiye.)

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Behiç Pek

HAYBECİ ŞENSOY

AŞK YAZISI

Bugün bir pazar yazısı olduğu için gevşek bu yazıyı yazsam dedim. Bir de aşk yazısı yazmak geçti içimdeki sesten. Çocukluğum, onun annesi ve babası. Bir komşu kızımız vardı. Adı Nurten. Nurten dediysem, hakikaten de oldukça Nurten bir kız. O bana, bizim pencerenin içinden bakar, ben elimle ve diğer elimle kaşımı gözümü hareketlendirerek onu etki ve tepkilemeye çalışırdım. Eski evlerde "pervaz" denen camlar vardı. Cam dediysem, bugünkü gibi plastik değil. Arkası kaymak gibi görüntülü. Kenarı "Lahmacun" denen, yumuşak pastaması, hamur dediğimiz sulu toz benzeri karışımı, unlu mamul gibisinden, parmak gibi... Ve de ince ince çivi... Öyle unutmam ki şimdi o camları... Hatırlayasım gelir. Nurten'in babası yanlış anımsıyorsam düzeltin, bir vitesiye atölyesinde galiba kukumber olarak çalışan, önden yuvarlak saçlı, bir kırkbeş falan, yaşlı bir adam. Kırkbeş yaşında yâni.. "Camdan sarkarsan, arap olursun." Babaannemin hayli rahmetli sözlerinden biri. Kulaklarımda hâlâ onu korkar, hâlâ bir cam gibi irkilirim. Dönünce, sanki camda bir Nurten çıkartması var gibi tenim kıl kıl abarır, yüreğim "tırt, tırt" eder... Derimi melaknoli gibi bir gocuk kaplar...·Kendi kendime "Heyyamola yahu." derim.

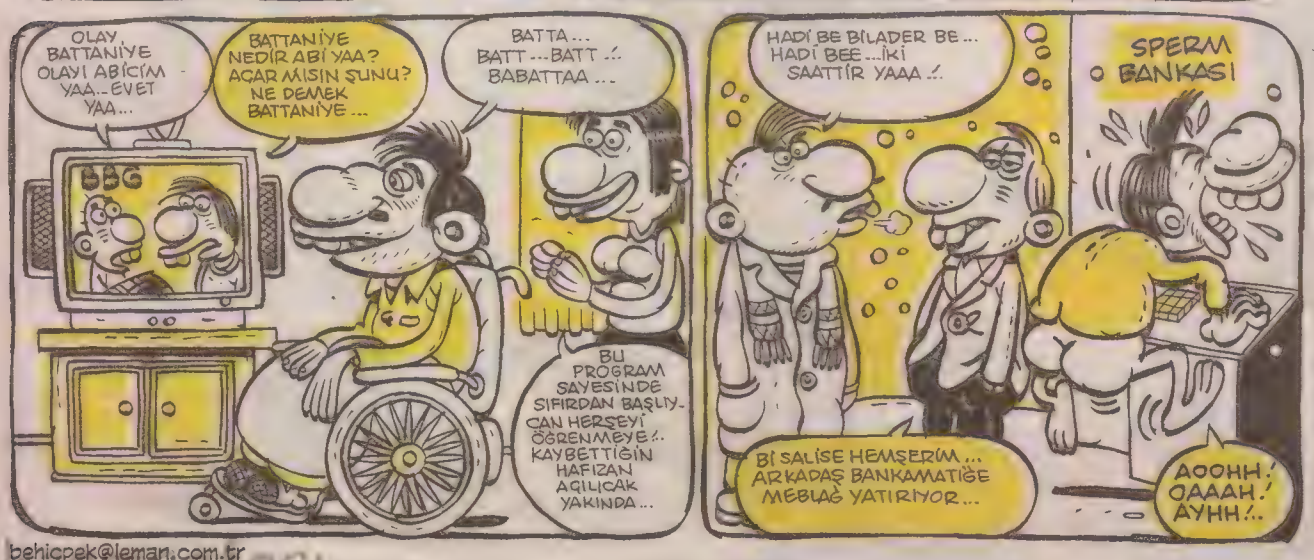

behicpek@leman.com.tr

Akşamsefası

...FEYZİ ÖZŞAHİN feyzi@leman1.com.tr

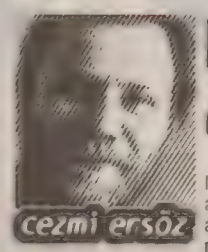

cezmi ersöz

BULUTLAR NEREYE AŞKLAR NEREYE...

Bulutlar ne kadar da hızlı hareket ediyor. Nasıl da çabuk değişiyor biçimleri. Tuhaf bir aceleleri var sanki... Tıpkı kış mevsiminin en acımasız yüzünü gösterdiği bugünlerde, henüz hava kararmamışken bir an önce o hızlı sofralarına kurulup, sevdikleriyle birlikte sıcacık çorbalarını yudumlamak için evlerine koşuşturan insanlar gibi...

Henüz küçücük bir çocuktum onların gökyüzündeki o büyülü danslarını keşfettiğimde. Bu keşfi şu koca dünyada yalnızca kendimin yaptığına inanıyor olmalıydım ki, bunu bir sır olarak sadece kendime saklı tutmuş, çocuksu bir macera duygusuyla hayatımın en gizli ve en heyecanlı oyunu haline getirmiştim. Okula henüz başlamadığım o aylak yaşlarımda, eski, metruk bir binanın en üst katındaki sobalı evimizde, salon camının önündeki divana uzanıp uyuma numarası yaparak gizli gizli izlerdim onları. Hiç durmadan büründükleri o farklı biçimleri imgelem dünyamın çocuksu sembolleriyle, resimleriyle yorumlamaya çalışırdım. Bir bakardım uzun bıyıklı bir tavşan olmuşlar, bir bakardım o en çok sevdiğim Maviş bebeğime benzemişler, sonra güzel elbiseler içinde bir masal prensesi, sonra kocaman bir dondurma... Sonu yoktu bu oyunun. Ta ki uyuyakalıp, rüyamda buluttan bir atın sırtında bilmediğim uzak denizlerin, daha önce hiç görmediğim dağların eteklerindeki yemyeşil çayırların, ablamın geceleri uyumadan önce tatlı bir ninni gibi fısıldayarak bana okuduğu o masal kitabındaki pastadan yapılmış sarayların üzerinden uçarak masal yolculuklara çıkana kadar devam ederdi.

Çocukluğumun o en başıboş, hayatın gerçeklerinden en habersiz ve dolayısıyla en mutlu yıllarını geçirdiğim o eski, o metruk bina artık çoktan yıkılmıştır belki. Yıllar sonra yine aynı şehirde, bu defa şu "akıllı" dedikleri türden, teknoloji harikası binalardan birinde, bir cam fanus gibi boydan boya tüm cepheleri saran pencerelerden birinin kenarına oturmuş izliyorum bulutları. Hala acele acele koşturuyorlar çocukluk düşlerimdeki o masal ülkelere...

Peki şimdi onları izlerken neden o çocuksu heyecanı duyamıyorum? Neden huzursuz ediyor bu aceleleri beni? Neden sürekli biçim değiştiriyorlar? Hayat neden hiç durmadan değişiyor? İnsanlar neden sürekli değişiyor? Aşk biter mi? Peki biterse neden benim içimde de bitmiyor? Neden yıllardır aynı noktadayım? Bu dünyanın dengesi bulutlarından insanlarına kadar hep değişim üzerine kuruluysa ben neden böyleyim? Neden yıllardır aynı coşkuyla, aynı heyecanla aynı insanı seviyorum? Üstelik bütün bu olanlara rağmen... Ben neden değişmiyorum?

O da beni seviyordu... O da beni seviyordu... Seviyordu değil mi? Evet, evet, seviyordu... Yanından ayırmıyordu beni... Yanlış hatırlamıyorum değil mi?... Yaşandı bunlar... Onca sevişme, onca güzel söz, onca anlamlı dokunuş, birbirimizi koklayarak uyuduğumuz onca sayısız gece, onca yıl, koca bir yaşam... Yaşandı değil mi? Aklımı yitirmedim değil mi? O da beni sevmişti, hem de çok... Hem de çok sevmişti değil mi?

Peki nereye gitti o yaşananlar? Benden başka şahidi kalmadı mı bu aşkın? Yıllardır yaşadığım o evde fotoğraflarım ne çabuk indi raflardan? Giysilerim yıllardır asılı olduğu dolaptan nasıl bir gecede toparlanıp, çekmecelere saklandı ve yerine başka birininkiler asıldı? İki kişilik bir aşk nasıl oldu da bir gecede valizlere doldurulup unutulmuşluğun başka bir adresteki o tek kişilik ıstırabına yollandı?

Tanrım orada mısın? Orada, etrafında dans edip duran o bulutların arkasında mısın? Herkes nereye koşuyor? Yaşadığımız onca an nereye gidiyor? Artık tek şahidim sensin... Öyle çabuk silindim ki onun ömründen, geride hiçbir iz kalmadı... Hiçbir iz kalmadı bu aşkın yaşandığını bana ispat edecek... Öyle çabuk ve öyle acımasızca sildi ki beni ömründen, artık ben bile çok şüpheliyim tüm bunları yaşadığımdan...

Bir aşk bir gecede tükenir mi? Bir kalp yıllardır yanyana attığı bir kalbi bir gecede unutup bir başkasına tutulur mu? Tek şahidim sensin artık, bir işaret yolla ki, yolla ki emin olayım bu aşkı onunla birlikte yaşadığıma... İsterse sonsuza kadar silsin beni ömründen, bir daha hiç aramasın, bir daha hiç dönmesin geri... Bir işaret yolla ki aslında varolduğumdan, bu aşkı kendi zihnimde yaratmadığımdan, delirmediğimden, aslında hayatta olduğumdan, nefes aldığımdan, ona gerçekten dokunmuş olduğumdan, yıllarımı onunla paylaşmış olduğumdan, bu aşkı onunla beraber yeşertmiş, birlikte büyütmüş, birlikte yaşamış olduğumdan emin olayım..

Tanrım bir işaret yolla ki hayatta olduğuma inanayım...

"Çıkmıyor musun yine?"

"Efendim?"

"Çıkmıyor musun diyorum, dur bir bakayım sana, Tanrım yine ağlıyorsun sen!"

"Hayır, ağlamıyorum..."

"Sana mı inanayım, gözlerime mi? Basbayağı ağlıyorsun işte. Canım, bu şekilde sürdüremezsin, gerçekten çok kötü görünüyorsun, şu haline bir bak. Kaç kez konuştuk seninle bunları, kaç kez söz verdin bana, biraz çaba gösterecektin, kendine eziyet etmeyecektin. Sen kendine böyle davranırsan, başkaları parla kendini, inan bana dünyanın son gı duyuyorum ama hiç olmazsa uyku sağlığını da yitireceksin. Yazık sana, b

"Hayatımın neye değip, neye değm

"Anlamadım..."

"Hayata dair bildiğim herşey yalan nımadığım, bilmediğim garip bir dün Daha önce nerede yaşıyordum ben, kaç yıllık dostumsun, hadi söyle bana şandı değil mi, sen de gördün, şahitsi değil mi?"

"Tanrım söylediklerine inanamıyor ki yaşandı. Ne saçma düşünceler bur gidişle korkarım sonun bu olacak... C nin için, hadi kalk, servisler hareket el lim, annemle babam da sorup duruyo eve gitmeni istemiyorlar. Hem sıcak günlerdir doğru dürüst hiçbir şey yem

"Israr etme, lütfen. Sen git, merak mi ilet. Biraz daha kalır, sonra giderin

"Peki, bizde rahat edemeyecekse olmazsa kendi evine git. En azından y bak, mosmor olmuş uykusuzluktan. Ş gerlerin mahvoldu. Anneni, babanı dü kimbilir nasıl kahrolurlardı. Acaba işt rın yanına mı gitsen..."

"Gidemem. Hiçbir şey bilmiyorlar halde de değilim. Yalnız kalmam en iy memek için çabalamak inanılmaz yor ben, sen merak etme, hadi çık, servis

"Neden eve gitmiyorsun peki? Her dağ başındaki allahın cezası işyerind

"Neden biliyor musun, çünkü bu yerlerden biri burası. Çünkü buraya h tek bir anımız bile yok. Bu şehrin ha geçtiğimiz bir günü, hangi çay bahçes orada hararetle hiç bıkıp usanmadan, nuşabilirmişiz gibi yaptığımız sohbetl oturup yemek yesem orada geçirdiğir kunuşu, bir gülümseyişi hatırlıyorum varız, nereye baksam o var... Yalnız bu recede bir yapaylıktaki bu işyerinde, raz olsun uzak duruyor benden. Onu sam bile, yine de hayatımdaki yokluğ Bütün gün şu bilgisayarın karşısında yaparken, tıpkı bundan birkaç ay önc ki aylar ve ondan önceki yıllarda old önce bitmesini ve ayaklarımın yıllard la beraber yaşadığım o eve gidip, b kendimi özlemle bırakacağım anın ge rum kendimi. Ama ne zaman bu binad nızlıkla değiştirilmiş olan evime gitm o korkunç ayrılığı unutup, bir zamanl mekten, tıpkı eski günlerdeki gibi a onu koridora gelip beni kucaklamak y gibi, beni terk ettiği için içinin hiç bur la ilgili hiç acı çekmediğini, sanki hiç ni hiçbir zaman tanımamış gibi, yıllar ni aşkıyla birlikte hayatından çok me lerimle görüp, şahit olmaktan korku ğince geç çıkıyorum bu binadan. Hav tün sesleri sussun. Herkes evlerine ç lar, sesler gecenin karanlık örtüsünü sun. Çay bahçeleri, meyhaneler, re oturduğum bu koltuktan kalktığımda ağrıları yaşadığım bu ağır ihanetin ka nim bütün gün uğuldayıp duran düşü ginlaşsın. İşte ancak o zaman gidebil yat içimde öyle bir geri çekiliş yaşıy bet kokulu soğuğunu hiç hissetmiyor seferinde sonsuza kadar sürmesini şefkatli kollarına bırakabiliyorum."

"Bu sözlerin beni öylesine ürkütüy yorum. Zaten ne söylesem yetersiz ka liyorum. Ama bu akşam yalnız bırakn sen biraz yanında kalayım. Hem belki

GİDER

kimbilir neler yapar. Hadi to- değil bu. Tamam, acına say- a, yemeğine dikkat et. Yoksa kadar eziyete değer mi?"

yeceğini bilmiyorum artık..."

andı. Sanki birdenbire hiç ta- anın içinde buldum kendimi. imdi neredeyim? Sen benim bu aşk yaşandı değil mi? Ya- , söyle n'olur, ben delirmedim

m. Hayır, yani evet, yani tabii ar. Hayır delirmedin, ama bu nım çok endişeleniyorum se- mek üzere, hadi gel bize gide- ar seni, bu soğukta o buz gibi bir yemek geçer boğazından, ediğine eminim."

tme beni. Ailene de sevgileri- eve..."

yalnız kalmak istiyorsan hiç tar, uyursun. Gözlerinin altına sigarayı da söndür artık. Ci- ün, bu halde olduğunu bilseler n bir süreliğine izin alıp onla-

Onları üzemem. Rol yapacak si. Bu ruh haliyle birilerini üz- cu geliyor bana. İdare ederim kaçıracaksın..."

ece mesai saatinden sonra bu seni tutan şey ne?"

ehirde onu en az hissettiğim gelmedi o. Bu binada onunla gi sokağında yürüsem oradan nde soluklanmak için otursam sanki sonsuza kadar zevkle ko- rden birini, hangi restoranında iz anla ilgili bir kokuyu, bir do- Bu şehirde nereye gitsem biz rada, insanın içini acıtacak de- aşanan onca senelik hatıra bi- urada da aklımdan çıkarama- nu en az burada hissediyorum. oturup sanki çalışıyormuş gibi olduğu gibi, tıpkı ondan önce- ğu gibi, mesai saatinin bir an aşina o yolu yürüyerek onun- ni kapıda karşılayan kollarına nesini hayal ederken yakalıyo- n çıkıp artık adresi çoktan yal- k üzere yollara düşsem, sanki r onunla yaşadığım o eve git- ahtarımla kapıyı açmaktan ve rine, sanki hiçbir şey olmamış ulmamış olduğunu, yokluğum- bir şey olmamış gibi, sanki be- mın geçtiği o evde yanında ye- nnun bir halde yaşadığını göz- orum. İşte bu yüzden olabildi- kararsın istiyorum. Şehrin bü- kilsin. Anılar, kokular, dokunuş- altına saklanıp, görünmez ol- toranlar kapansın... Saatlerce kasları kilitlenmiş vücudumun bimdeki sızısını bastırsın. Bey- celerle yorgun düşüp yarı bay- yorum evime. İşte o zaman ha- r ki o evin kimsesizlik ve rutu- m bile. İşte ancak o zaman her mut ederek kendimi uykunun

r ki, söyleyecek birşey bulamı- ır yaşadığın acının yanında, bi- ak istemiyorum seni. İzin verir- konuşmak iyi gelir, ne dersin?"

"Madem için rahat etmeyecek, peki. Ama inan çok utanıyorum şu halimden. Hiç durmadan sabırla benimle ilgileniyor, iyileşip kendimi toparlayabilmem için durmadan aynı şeyleri yineleyip duruyorsun. Ama ben buna rağmen ne kadar çaba göstersem de içimde değiştiremiyorum bazı şeyleri. Bu ayrılıkla birlikte bunca yıldır yaşamla ilgili, sevgiyle ilgili, aşkla ilgili, insanlarla ilgili ne biliyorsam hepsinin yanlış olduğunu anladım. Bunun nasıl bir yıkım olduğunu anlayabilir misin? O benim için herhangi biri değildi, biliyorsun. Aramızda çok derin bir bağ, inanılmaz bir yakınlık vardı. Sanki o bendim, ben de oydu. Bu sıradan bir ilişki değildi. Bilirsin sevginin boyutları, aşamaları vardır. Biz beraberce yaşadığımız onca yılın ardından merdivenin basamaklarını çoktan yarılamış, bir ilişkideki o gündelik kaygılardan, gerçekliğin basit sıradanlığından çoktan sıyrılmış, yaşadığımız onca badirenin, onca sarsıntının ardından yıkılmayarak daha da güçlenmiş, sevgi denen yaşamın o belki de tek anlamlı paylaşımını ulaşılabilecek en üst noktalara taşımıştık. Ben kendimi onda bulmuştum. Bildiğim ne varsa ondan öğrenmiştim... Yaşamın derinliklerine dokunarak nefes almayı, insanların gözlerindeki kayıp öykülerin sırrını çözmeyi, paranın, maddenin, gücün sıradanlığını, anlamsızlığını, rüzgarla kıpırdayan bir dalın, ansızın ayakucuma konan bir serçenin, hiç görmediğim uzaklardan gelip Boğaz'ın o derin mavi çarşafından kayıp, hiç bilmediğim uzaklara doğru süzülen tankerlerin esrarını, hayatın birbirini doğuran tesadüflerle örülü uzun bir şiir olduğunu... Sevginin sonsuzluğunu, vefanın şefkatli kucağını, aşkın uçarı yakıcılığını... Bildiğim ne varsa ondan öğrenmiştim..."

"Bu öğrendiklerin hep seninle kalacak. Onu kaybetmiş olman, onunla edindiğin değerleri kaybetmen anlamına gelmiyor ki?"

"İnsan bir ilişkiyi yaşarken bir başkasına aşık olabilir. Benim kırgınlığım bu değil, biliyorsun. Ama insanlar bir ilişkiyi bitirirken yeni bir ilişkinin hazzına ve heyecanına ne kadar kendilerini kaptırırlarsa kaptırsınlar biraz daha incelikli olabilir vedaları. Hatta sevgi bitse bile onca yılın anısına saygı duymak gerekir. Ben vefanın anlamını ondan öğrendim. Ama onun o engin vefasından nasibimi alamadım. Yangından mal kaçırır gibi kaçırdı benden hayatını. Sevgisinin azaldığını hiç hissettirmedi. Oysa benim ne kadar dikkatli olduğumu bilirsin. Ara sıra bana olan ilgisinin azaldığına dair küçük de olsa kimi işaretler sezerdim. Çok üstüne gitmeden, kırmadan sorardım ona ters giden birşeylerin olup olmadığını... Her seferinde inkar ederdi. Ara sıra yalnız kalmak istediğini, belki de birlikte yaşamak yerine ayrı evlerde olmanın bizim için daha doğru olacağını söylerdi kimi zaman. Sonra bu söylediklerini kendisi de unutur, hiçbir şey olmamış gibi vaktinin çoğunluğunu kendi isteğiyle yine benimle geçirirdi. Dostlarıyla, ailesiyle hep içiçeydim. Öyle çok paylaşım noktamız vardı ki, öyle çok birbirine karışmıştı ki hayatlarımız, birgün ansızın bir başka aşka kapılıp, bu ilişkiyi dürüst hiçbir açıklama bile yapmadan, bıçakla keser gibi bitireceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Bilseydim biraz olsun hazırlardım kendimi ayrılığa, alıştırmaya çalışırdım. Öyle olsa da ağır gelirdi mutlaka, ama kendimi ihanete uğramış, yarı yolda bırakılmış, böyle ansızın unutulmuş hissetmezdim. Çok onurlu, çok derin bir aşktı bizimkisi. Bir sonu olacaksa bile o son bu denli vahşi olmamalıydı."

"Haklısın. Onu hiç tanımamış olsam belki şaşırmazdım bu yaptıklarına. Aslında ben de birtürlü anlayamıyorum. Hatta mutlaka bir sebebi vardır, diye düşünmek istiyorum. Öte yandan da her ne sebep uğruna olursa olsun ayrılırken seni bu denli incitmesine değmezdi. Bunun çok daha incelikli bir yöntemi olmalıydı."

"Ben de inanamadım. Hala da inanamıyorum. Üç dört günlüğüne bu şehirden ayrılıp geri döndüğümde yıllardır onunla birlikte yaşadığım o evde onu bir başkasıyla yeni bir hayat kurmuş bulacağım yıllarca düşünsem aklıma bile gelmezdi. Hem o evden, hem onun hayatından varlığı artık rahatsızlık veren bir sığıntı gibi kovulmaktan beter edileceğim, onu bu kadar kısa zamanda yeni bir ilişkiye adapte olmuş ve beni yoksaymış bulacağım... Az önce pencerenin önünde neden ağlıyordum biliyor musun?"

"Neden?"

"Biliyorsun bir sürü ortak dostumuz var. O artık hayatımda değil, ama o dostlarımız aramaya devam ediyor beni. İçlerinden bir tanesiyle uzun süredir görüşemiyordum. Ayrıldığımızı da bilmiyordu. Bir saat kadar önce telefon açtı bana. Beni aramadan az önce de onu aramış. Sevdiği kadınla birlikte olduğundan, onunla çok mutlu saatler geçirdiğinden sözetmiş. Dostumuz beni sorduğunda da iyi olduğumu söyleyerek geçiştirip aceleyle kapatmış telefonu. O da bu coşkusunda bir tuhaflık sezmiş olacak ki merak edip beni aramış. Ayrıldığımızı ve birkaç aydır onunla hiç görüşmediğimizi söylediğimde kendini oldukça kötü hissetti. Ne söyleyeceğini bilemeyerek özür dileyip, kapattı telefonu..."

"Anlıyorum, çok zor bir durum gerçekten..."

"Bana bir ilişkisi olduğunu itiraf etmek zorunda kaldığı o gün, ona hayatındaki bu yeni insanın kendi dünyasına ait birisi olmadığını sezdiğimi söylemiştim. O da kabul etmişti. O insan beni bunalımdan kurtardı, bana güç ve moral verdi, artık entelektüel paylaşım benim için o kadar da önemli değil, güçlü, kendi ayakları üzerinde durabilen biri o, demişti bana. Ben de ona benimle birlikteyken bana hissettirmeden ne türlü bir bunalım yaşadığını, neden benimle paylaşma gereği duymadığını sormuştum. Verdiği yanıt, sen bana bağımlısın, beni çok yordun, oldu. İşte bu cümle zehirli bir hançer gibi saplandı yüreğime. Açıkça söylemese bile sözlerinin altında yatan anlam benim ona olan maddi bağımlılığımdı, anlamıştım. Biliyorsun o kadar iyi bir eğitim almış olmama rağmen çok sevdiğim bu işi yapıyor olmamın bedelini az para kazanarak ödüyorum. Ailemden hiçbir destek almıyorum. Bu parayla bu şehirde yaşamam bir mucize. Ama ben azla yetinmeyi de ondan öğrenmiştim. Ona duyduğum bu derin aşk parayla, maddi dünyayla zaten zayıf olan ilişkilerimi iyice köreltmişti. Kazandığım parayla eşyalarımı koyduğum ama oturmadığım evimin kirasını ve faturalarını ancak zar zor ödeyebiliyordum. Onunla birlikte yaşadığım eve hiçbir maddi katkıda bulunamamanın ezikliğini hep içimde duyumsardım. Ama o böyle şeyleri önemseyen biri değildi. Ay sonlarında zaman zaman çok utanarak onun ısrarla vermek istediği harçlıkları kabul etmek zorunda kalırdım. Böyle anlarda bana hep bunu sorun etmemem gerektiğini, hayatımızı paylaştığımızı, aramızda paranın hiç mesele olmayacağını söyler, beni öpücüklere boğarak rahatlatmaya çalışırdı. Biliyorsun, yurtdışında çok iyi para kazanabileceğim bir iş teklifi aldığım halde ondan ayrılmayı göze alamadığım için kabul etmemiştim. Bizim ilişkimiz maddi dünyanın basit değerlerinden kurtarılmış bir sığınak gibiydi. Bu yüzden onunla olmak bana yetiyordu, maddi hiçbir gelecek planı yapmıyordum. Oysa o ansızın hayatını ruhsal değerlerden çok maddi değer yargıları üzerinde kurmuş birine aşık olmuş, onun ekonomik sıkıntılarını çözmüş olmasını güç olarak algılama yanılgısına kapılmış ve bilinçaltında beni o dünyanın maddi yargılarıyla değerlendirip, güçsüz bir insan olduğum kararına varmıştı. İşte o cümleyi işittiğim anda kendimi bu koca dünyada yapayalnız hissettim. Birdenbire kendimi onunla birlikte yarattığımız o maddi değerlerden kurtarılmış hayattan dışlanmış, acımasız bir gerçekliğin içinde kaybolmuş buldum. Bu yüzden yaşadığım yalnızca hala delicesine aşık olduğum bir insandan ayrılmış olmanın acısı değil. Onun böylesi bir yanılsama içinde kendi ruhuna yabancılaşarak beni de, benimle birlikte kendini de yalanlamasından çok derin bir ıstırap duyuyorum. Asla öyle bir dünyaya ait olamaz o. Onu çok iyi tanıyorum. Beni tarifsiz incitmiş olmasından dolayı ona öfke duymuyorum. Bir daha onu hiç göremeyecek olsam bile mutlu olacağını bilmek rahatlatırdı içimi. Ama mutlu olması mümkün değil. Aşk sandığı bu yanılsama yüzünden kendi ruhunu parçalamasından ve çok acı çekmesinden korkuyorum."

"Bu kaygılarını onunla paylaştın mı peki?"

"Paylaşmam mümkün değil ki. Öyle büyük bir coşku yaşıyor ki ona ulaşmam imkansız. Bu ruh haliyle beni ancak yanlış anlayabilir. Üstelik onsuz bir hayatın bana verdiği bu acı beni elimde olmadan bencilleştiriyor. Benim yaşadığım bu parçalanmayı hissetmiyor oluşu, yeni bir aşkın sihiriyle bana bu denli yabancılaşması, ben burada gözyaşı dökerken onun bu aşkın sarhoşluğunu benim boşluğumu bir an bile duyumsamadan yaşıyor olması ister istemez çok üzüyor beni. Bu aşkın yasını tek başıma tutuyorum. Onca yıllık bir ilişkinin hesaplaşmasını tek başıma yaşıyorum. O ise sadece zaman zaman arayıp birşeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Paraya sıkışmamam gerektiğini, bana yardım edebileceğini söylüyor. Benim nasıl acı çektiğimi, onun için ne kadar kaygılandığımı, bu aşkı nasıl böyle hiç hasar almadan bitirebildiğini anlayamadığımı duymak, dinlemek bile istemiyor. Biliyor musun, bir kez bile, beni bırakma, diyemedim ona. İçimden ayaklarına kapanıp yalvarmak geldi, ama yapamadım. Sadece gözyaşlarıma hakim olamadım o kadar. Zaten ne faydası olabilirdi ki? Ona vicdan azabı çektirmekten başka neye yarardı? Her nasıl olursa olsun, onun seçimine saygı duymak zorundaydım. Sessizce hayatından çekip gitmek zorundaydım. Sadece bir daha beni aramaması için yalvardım o kadar. Bir daha asla ondan maddi yardım kabul edemeyeceğimi, böyle bir durumda bunun çok ağırıma gideceğini anlayışla karşılamasını, her ne sebeple olursa olsun en azından uzun bir süre için beni araması gerektiğini, çünkü onu çok sevdiğimi ve sesini duymaya dayanamadığımı söyledim."

"Yapma, lütfen ağlama artık. Gözlerine yazık, aylardır döktüğün onca gözyaşına yazık. Yalnız olmadığını biliyorsun değil mi? Senin dostların var, bizler varız, ben varım. Sen çok güçlü bir insansın, biliyor musun... Gerçekten çok güçlüsün. Hepsi geçecek. Yepyeni bir hayat bekliyor seni. Umudunu yitirme, hayata sıkı sarıl. Benim için yap bunu, lütfen..."

"Geçecek değil mi? Bugünler de geçecek değil mi? Hepsi, hepsi geçecek... Değil mi?"

cezmier@leman.com.tr

* **"Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu".** Savaşa hayır diyorsanız burayla irtibat kurabilirsiniz. 0212 - 252 72 87. (www.iraktasavasahayir.org)
* **Ankara.** 28 Aralık cumartesi günü saat 14:00-18:00 arası **İmge Kitabevi**'ndeyim
* **"Yine Seninle Geldi Hayat"** adlı kitabım Gendaş Yayıncılık'tan çıktı
* Her Perşembe gecesi, saat 22.00-23.00 arası **Yön FM**'deyim. Marmara Bölgesi'nde **96.60** frekansında, diğer bölgelerde ise **Show TV** üzerinden **7.74** ses frekansından dinlenebilir
* **Avcılar.** 5 Ocak Cumartesi günü saat 15:00-18:00 arasında **Müzikal Kitabevi**'ndeyim. Marmara Cad., Erenler İş Merkezi, No. 24, Avcılar Tel. 0212 676 02 85
* **İstanbul Üniversitesi.** 8 Ocak Çarşamba günü saat 14:00'de **İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Anfisi**'ndeyim
* **Mersin.** 11 Ocak Cumartesi günü saat 14.00-18.00 arası **1.Mersin Kitap Fuarı**'ndayım. Ataturk Cad., Akbank yanı, Mersin. Tel:0324 237 19 30

Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

bezginbekir@leman.com.tr

Gönül Adamı

Güneri İçoğlu

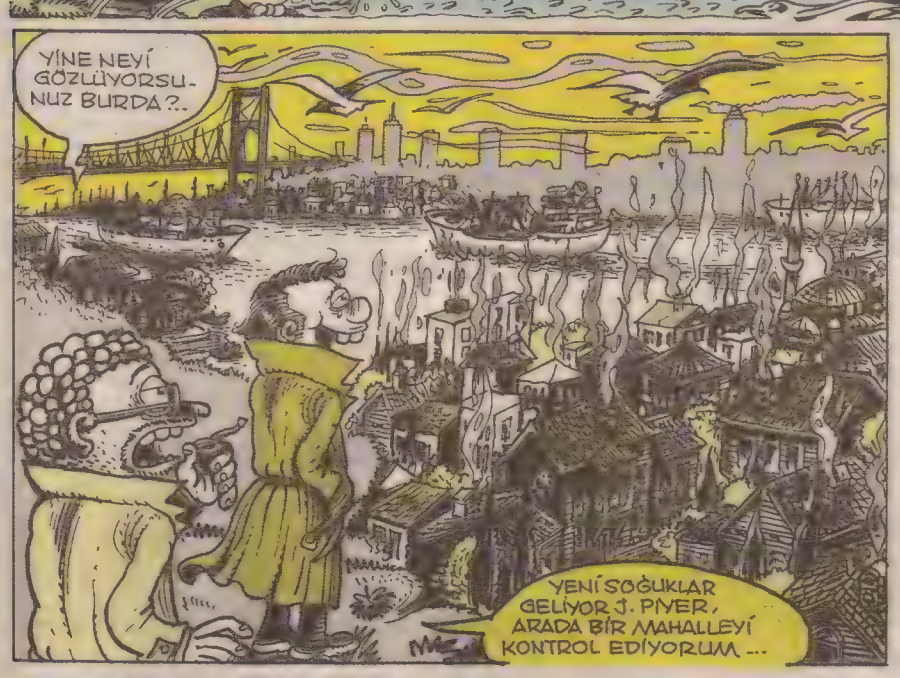

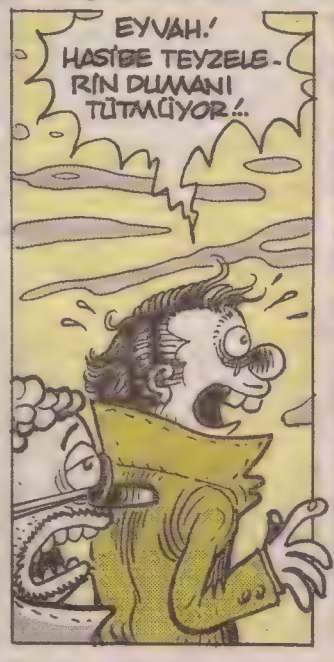

guneri@leman.com.tr

AYRINTILAR

METİNFİDAN

Pasajdan çıktıktan sonra, kırtasiyeler ve kitapçılar sokağına daldım.. Her taraf, onlarla dolu. Oaah! Ne kadar kültürlü ve bilgili bi toplumuz!. Yanlız, bazı günler gerçekten çok gıcık oluyo; kolej sınavları mı, anadolu lisesi şeyleri mi, nedendir bilmiyorum, o günlerde bütün sokak, ingilizce, fransızca gramer kitaplarıyla kaplanıyo; Mobi Dik'in, Güliver'in filan ingilizce öykü kitapçıklarını soranları duyuyorum etrafta. Roman satışına bile ara veriyolar sanki, 'abi ders kitabı var yannızca' diyo adam!. Herneyse, bi tanesinin, ayrıca resim malzemeleri de satan bi dükkânın önünden geçerken, sepetin içindeki klâsik müzik sidilerini karıştırdım. Mozart'lar, Betovin'lar, Vivaldi'ler!. Elma armut gibi. Kelepir! Seç beğen!. Sonra içeri daldım.. Aradım bişey yoktu aslında.. Dükkanı ikiye ayıran uzun tezgâhın etrafında bi tur atıp, tam dışarı çıkacakken, bi köşeye yığılmış süslü ciltler ilgimi çekti.. Çeşitli kahramanlık hikâyelerinin, mistik öykülerin filan annatıldığı, şövalyelerle, büyücülerle ilgili kitaplardı.. Ulan daa önce böyle bir edebii türe, ya da en azından, bu şekil özel bir standa rastlamamıştım, diye düşünürken, trink! o anda düştü jeton!. Tabii; şu 'yüzüklerin efendisi' ve 'Heri Potır' meselesi!.. İyice doldurușa getirdiler milleti; stoklar yetmeyince de, daya sonra diğer ek öyküleri, öbür şovalyeleri filan! Stand açılmış özel yahu. Delilik. Evet, bir nevii delilik bu!. Nası sattılar, nasıl giydirdiler onca saçmalığı, anlamak mümkün diil.. Hayır, onnan yazan adamların da bi kabahati yok, çocuk hikâyesi niyetiyle, zamanında kaleme almışlar işte. Fekat sinemacılar-allahallahallaa diye bi yüklenince; ne diyolar, hah, görsel bi şölene dönüşüyo!. İki renkli ampûl, bi kaç tane oynaşan hoş şekil yansıt duvara, bebek gibi bakarsın tavana yine; o da şölen olur isteyince. -Şölen manyaklımız ortaya çıktı birdenbire!- İşin garip tarafı, 'sinemasal anlatım' kullanılmış birer 'film' değil de, başka bişey onlar. Yeni bi tür belki; sinema salonu dizisi filan.. Üç saat boyunca, yetmişsekiz tane canavar, ellialtı adet yaratık, ondört buyücü ve bir yığın uyduruk ırk çıkıyo karşına! Yani, vaktin varsa eğer, seksendörde' de yuksetilir yaratık sayısı; bir artı bir eksik, çok dert ettiklerini sanmıyorum.. Böyle, yalap şap konulu, insan aklını hafife alan şeyleri çekmeyi, nası da seviyolar ama. Bi Conan'a, bi Donkişot'a verip onca parayı, adam gibi bi uyarlama yapmayı beceremediler fekat. Ay, ağzımdan kaçıverdi! Amman ne olur, hiç dokanmasınlar!. -Ne yalvarıyon yaa, sigtiret, bi bok yapamazlar onnara; canavar ve büyücü adedi yeterli gelmez zaten... O akşam sinirimi hoplatan ikinci şey, dışarı çıkarken kafama değen bi bez parçası oldu.

Ne lan bu dedim. Kaldırıma yürüyüp, ön taraftan baktım. Eşşek kadar bir bez afişti; etekleri yere kadar iniyodu nerdeyse.. Bi yazarın imza günü varmış... Tink! edip, düştü yine!. Jeton filan da atmamıştım halbuki. Daha önce hep orda bi yerdeydi bu fikir.. Yani, niye imza günneri düzenlenir ki, veya, bunun benle ilgisi ne, diye geçti aklımdan.. Panellere, imza günnerine, benzer etkinliklere işte, katılmadım için, sorulduunda, 'o gelemez', 'buralarda yapamaz', 'içine kapanıktır' gibi saçmasapan duyumlar almıştım. -ulan ne iğrenç bi cümle oldu, toparlayamadım!- Helecanlanmam da normâl ama, kişisel bi yazıya benzeyecek korkusu sardı.. Hazır tırsmışken, oldu olacak iyice dalayım mevzuya da, tam olsun. Ne bileyim, pişmiş kelle' de böyle gariplikler yoktu meselâ. Leman daa popüler bi dergi olarak görüldüü için, ister istemez, bi ucundan bulaşıyosun bu popülerlik bokuna!. Gitmeyince de oralara, yani panellere, imza günnerine filan, kıllık yapıyomuşsun gibi oluyo sanki. Hattâ rivâyete göre, bi çeşit yetersizlikmiş bu işte.. Biraz sonra bu yaptığım şey, neyse bu, bi yazı mı, mizah şeyi mi, bitecek; kaydedicem diskete, pilgisayarı kapatıcam, yarın da dergiye götürücem.. Yapmam gereken şeyin hepsi, sadece bu kadar!. Onun haricindeki işler, görevimin veya mesleğimin bir parçası diil ki yahu!. Hem, ne annatırım meselâ, bi panelde filan? Yani, orda annatabileceğim bişey varsa, burda şindi söylemeye gayret ediyorum. Yok eğer, burda annatamadığım bişey varsa, ulan orada hiç söylemem zaten!. Toplu imza vermek ise, en başından anlamsız gelmiştir; oturup bi sandalyeye, önündeki ikinci, üçüncü sayfaları karalamak!. Okuyucuyla sıcak yakınnık, kaynaşma gibi gayretler, yine görev dışı, iş harici, ekstra uğraşlardır; dileyen yapar.. Ayrıca, 'Okuyucu' diye bir insan türü yok ki karşında! O, okurken sadece o hâle bürünür. Öteki de, yani yazan çizen de, yazıp çizerken öyledir; o zamanın dışında abuk sabuk bi adam olur. Abuk sabuk herangi bi adamın, kadının da, söyleşilere filan katılması gayet normâldir. Hani, o ortamlar ilginç geliyodur belki, keyifli anlar geçiriyodur, bişey satıyodur, pazarlıyodur, veya farklı kişilerle değişik şeyler yaşıyodur, insan bu, bin türlü maksadı olur, ne denilebilir ki!. Dolayısıyla, birtakım ayrımlar bile yapılamayacak kadar belirsiz, önemsiz bir konuyken, durup durup aynı sorularla karşılaşmam, böyle yarım yamalak tespitler yapmaya itmişti beni. O yazarın dev bez afişini de görünce, aklıma gelmişti işte.. Zaten henüz bi kitap filan da yazmamışken, niye coşmuştum, ayn bi mesele!. Eski, yayınnanmış işlerden derlenen, toparlanan albümleri saymıyoz tabii; onlara pek kitap da denemez; adı üstünde, alpüm işte!. Heri potır gibi, üçü de basarsın, beşi de, madeni bol bulunca!.. Yürüdüm kırtasiyelerin kenarından, çarşıya girdim..

Kıyma almaya niyetim vardı.. Ne zamandır yemek yapmadım.. Kapının önünde sigarayı söndürüp, içeriye girdim.. Hoop, çık geri!. Oha, sekiz milyon diyo!. En iyisi, şu aadi salamlardan filan almalı, istediğim et'se yani.. O reklâmları yapılan, gerçek etten, pahalı salamlar gibi diil tabii!.. "Kemik var lan bunun içinde" dedi Taner, geçen gün, ben yumurtaları çırparken. "Ne bulmuşlarsa, kıymışlar hepsini bir arada." "Çok konuşma," dedim, "karıştır şunu.." Herifin en gıcık olduğum tarafı, herşeye bi kusur buluyo hemen. Kaşığı beğenmedi bu sefer. Leke varmış! Gittim, lavaboda yıkadım.. Öhö, harbiden leke varmış ha.. Su lekesi ama.. Soğuk su lekesi!. Yani, ben öyle diyorum işte.. Hepsinde yok. Çay kaşıkları çabuk yakalanıyo bu illete!..

DİKKAT!

HAFTAYA LEMAN'DA KOCAMANA TAKVİM'Lİ POSTERLER VAR!...

Bayiinizden ayırtmayı unutmayın...

Birinci köprü

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkarraman

Bu kahrolası şehrin tüm seslerinden nefret ediyorum: Ne vapurların, ne marşlarının, ne de bozacılarını ki...

..Hiçbiri GÜZEL GELMİYOR ARTIK BANA...

HEP BENİM SESİMİ BASTIRDILAR...Bİ KEZ OLSUN BARİ SESİMİ ÇIKARAMADIM BU ŞEHRİN KARŞISINDA...

Şu kedinin sesi bile...

ancak şurdaki dar sokağa girdiğimde duyulabiliyor... bak!.. bak:

MEOV!

MEOV!

ÜHP!.. KEDİYİ NEREYE GÖTÜRÜYOSUN LAN?..

EBENİN MİNA GÖTÜRÜYORUM; SANA NE..

GİR LAN SEN DE ŞU KUTUYA!..

?!!

MEOVV!

BU KEDİ DE NEREYE GÖTÜRDÜYSEN GERİ GELDİ ARKADAŞ!.. BİZİMKİ BU SEFER ONU KARŞI YAKAYA GÖTÜRECEK KESİN..

VAAY! KITALARARASI TRANSFER HA...

EVET ABİCİM KARŞI TARAFA GÖTÜRÜYORUM ONU... AVRUPA YAKASINDA NEREYE BIRAKTIMSA GELİP BULDU DOLAPDERE'DEKİ EVİ!.. BAKALIM BU SEFER NE YAPACAK?

HADİ BAKALIM; BİRAZ DA ÜSKÜDAR DA YAŞAMAYI DENE, OLUR MU?..

MEOVV!

MEOVV!..

İNAN İSTEMEZDİM BÖYLE OLMASINI... AMA NE YAPIYİM, BAKAMIYORUZ SANA!

BİLİYORUM; HANIM DA, ÇOCUKLAR DA ATEŞ PÜSKÜRECEK BANA, AMA OLMUYOR İŞTE KARDEŞİM:

...ŞU İFSİZ HALİMLE KARNIMI DOYURAMAZKEN BAKAMAM BEN O KEDİYE...

CİYY!..

CİYYK!..

Herşeyi doğru tahmin etmişim: Bugün, kedi yüzünden bana tavır alışlarının üçüncü günü!

Bundan daha kötü birşey olabilir mi?

Daha kötüsü bu sabah oldu... Karım, çocukları da alıp evi terketmiş! İşsizdim, hiç param yoktu-artı-kedim de yoktu. ... Şimdi karım ve çocuklarım da yok!..

PEKİ YAŞAMANIN Bİ ANLAMI KALDI MI?..

ALLAHTAN TAKSİLER PARAYI PEŞİN ALMIYOR... YOKSA KÖPRÜYE DE GİDEMİYECEZ ANASINI SATİİM...

BURDA DUR!

N'APIYON BİRADER?

DUR DEDİM!

DUR ULA, HAYAT ÇOH GÜZEL LA!..

TAKSİ

Tam aşağı atlamak üzereydim Ki... onun sesini işittim!

MEAVVV!..

Bizim kediydi bu!.. onu Asya kıtasından Avrupa'ya geçirecek yolu günlerce aramış.. Birinci köprüyü farkettiği zaman ise tam benim intihar edecek zamanıma denk düşmüştü...

MIEIVV...

MIEEV!

NE VAR YİNE?.. NE İSTİYOSUN?

MIRR...

MEMNUN KALMADINMI ASYA KITASINDAN?..

MIEEV!

Eve götürmek için onu kaldırıp kucağıma aldım! Birinci köprüyü geçmiştik ama daha epeyi bir yolumuz vardı...

BİTTİ...

Akşam Sefası

abdallah

ÖZET: 1950'lerde Antakya civarında bir köy camisinin tavanından birgün kanlar damlamaya başlar, ertesi gün de imam ellerini kesmiş ve intihar etmiş olarak bulunur.. Diyanet olayı araştırması için lanetli camiye sıradışı bir hoca gönderir...

Gökçek İN

Akşamsefası

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

BUGÜN DE KIRINTI DA YİYELİM Mİ BANU HANIM, NE DERSİNİZ?..

ALLAHIM 8 SENELİK İŞ ARKADAŞIM, HER ÖĞLEN HEP AYNI DİALOĞ GEÇER ARAMIZDA AMA, AMA BUGÜN ŞU GÜLÜŞÜ, GÜLÜNCE GÖZLERİNİN YANINDA OLUŞAN ŞU ÇOCUKSU KIRIŞIKLIKLARI, BANU DEYİŞİ, NE TATLI!!!... AŞK SADECE KÖR ETMEZ, 8 SENE SONRA GÖRDÜRÜRMÜŞTE ABİ..!

AŞKIM!.. AŞKIM!.. Bİ TANEEM!

ŞIFRINTI!...SANKİ BİZİM KOCAMIZ OLMADI, SANKİ BİZ EVLİLİK NEDİR BİLMİYOZ... 20 SENELİK EVLİLİKTE AŞK MI KALIRMIŞ...HEP BANA NİSPET YAPIYO..!

HAYVAN DE BANA SUZAN HAYVAN, O KADINLA NASIL YAPABİLDİM SANA..!

ALÇAK DE SUZAN BANA ALÇAAAK..! ALÇAĞIN ÖNDE GİDENİYİM...EN YAKIN KIZ ARKADAŞLA... ----

ŞILLIK DE BANA, ORSPU DE... AHHGH..! NASIL YAPA-BİLDİM BUNU SANA..!

NERDE SABAH, ORDA AKŞAM GÜNLERİ GEÇMİŞ BEN-DEN SEDA...BİR SAAT DURAMADIM BARDA...BEN RUTİN ADAMI OLMUŞUM...GETİR EŞOFMAN-LARIMI KOY ÇAYI ATEŞE, OSURA OSURA AYAKLARIMI KAŞIYA KAŞIYA TELEVİZYON SEYREDİCEM, SONRA DA KENDİ YATAĞIMDA HORLAYA HORLAYA UYUYUCAM..!

GİDELİM ARTIK HOCAM... HAVA KARARIYOR, BURA-LARI PEK TEKİN DEĞİLDİR DERLER...

SEN NERDEN DUYDUN ÇOCUK, DAHA ÇOK GENÇSİN...

BEN BU CAMİNİN İNTİHAR EDEN İMAMI AKİF HOCA'NIN TORUNUYUM!..

NE!

13/AR AKIK — 02 GÖK TİPTEK İNSAN

Akşamsefası

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

● SEVEN YEARS İN TİBET

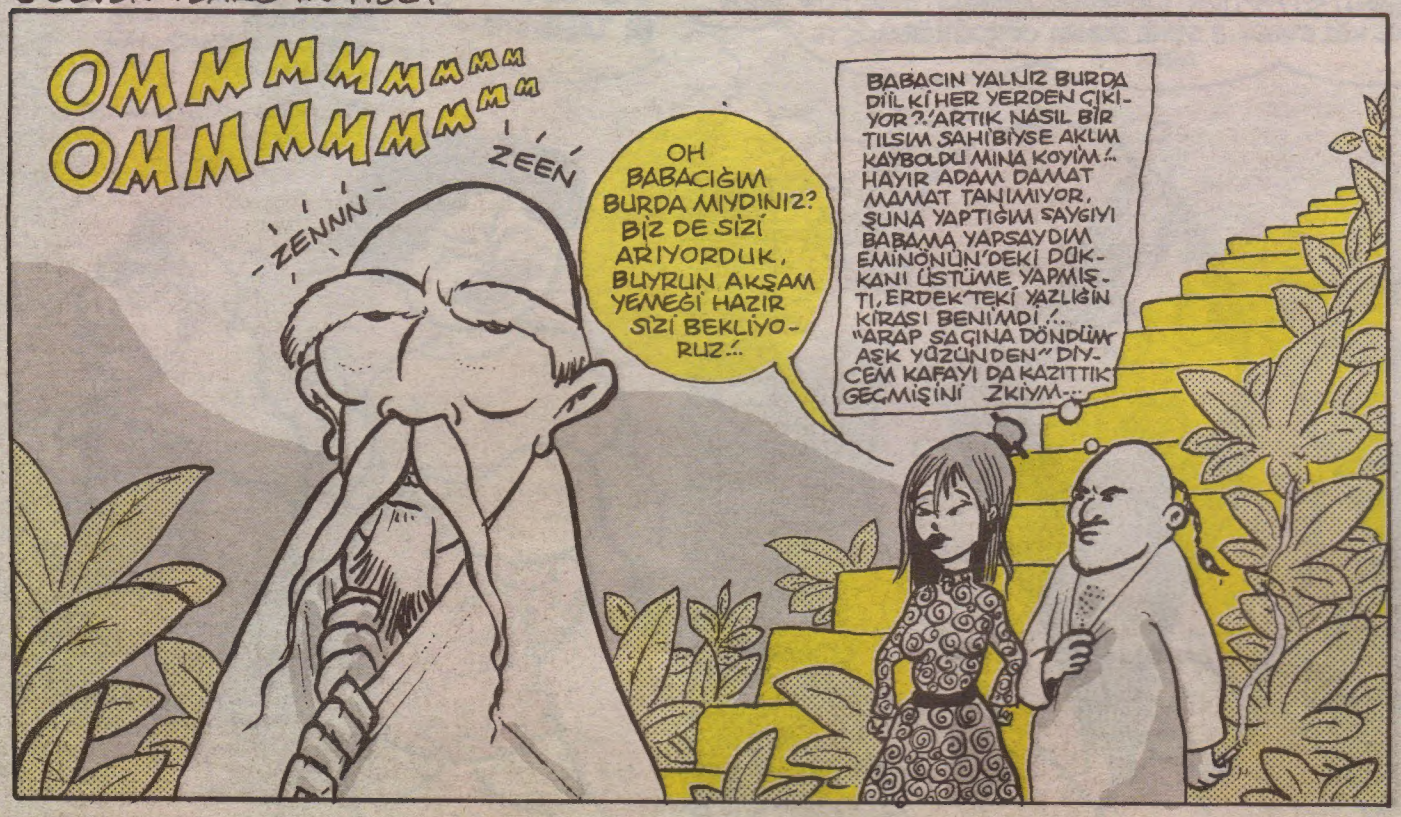

● JULES VERNE 80 günde devri alem ...

● GÖREVİMİZ TEHLİKE ve JİM ...

AHMET YILMAZ 2003

Nihat Genç

DEVLETİN ÜÇÜNCÜ ELİ

Bu hafta yine güzel bir yazı yazamayacağım, çünkü kafam karıştı. Şimdi Fethullah hoca, Amerikan ajanı mı? Fethullahçılar, bu kadar içimizde, onları, hala tanımıyor muyuz? Fethullah hocanın düşüncelerine karşı, gençliği, halkı uyarmak başka şey, Fethullah hocanın okullarını ihbar etmek, başka şey.

Dünyada bütün yabancı okullar aynı zamanda ajan okullarıdır. Ülkemizde Tanzimat'tan beri kurulan yüzlerce yabancı okul, aynı zamanda doğal olarak ajan okulu vazifesi görür. Hristiyanlığı dünyaya götüren Cizvitler'in bütün okulları da aynı zamanda ajan okuluydu. Şimdi biz, Fethullah hocanın Ortaasya'daki okullarına karşı mıyız?

Fethullahçı cemaat yapılanması, Hristiyanlığa yeni bir enerji veren, hristiyanlığın eli ayağı olan Cizvitlik yapılanmasına çok benzer. Yani, Cizvitler, hristiyanların iç tartışmalarını bırakıp, hristiyanlığın kollarını dünyaya uzattı. Aynı zamanda hristiyanlığı yeniden diriltecek güçlü teolojik tartışmalar yapacak din adamları yetiştirdiler.

Fethullah hocacılar Sırp mı, Yunan mı? Onlar bu toprağın çocuğu değil mi? Fethullah hoca, ülkenin derin yoksulluğundaki köylerde, sahipsiz gençleri büyütüp okutup, sonra bu gençleri vefa duygusuyla örgütüne katıp büyük bir cemaat kurmuştur. Bizler, hiçbir yoksul Anadolu çocuğunun hiçbir cemaate, efendiye, şükran ve vefa borcu olmadan, bağımsız ve kendine güvenle büyüyeceği bir toplum istiyoruz. Bu yüzden Fethullah gibilerin temsil ettiği düşüncelere kökünden karşıyız. Ancak, Fethullah hocanın okullarını ihbar etmek, onların birer Amerikan ajanı gibi kullanıldığını söylemek tamamen başka şey!

Hergün içimizde yaşayan, gazetecileri, TV'leri olan, bizimle yiyen, bizimle aynı sokakta yürüyen bu Anadolu çocuklarını, akıl almaz töhmetler ve vatan hainliği suçlamaları altında bırakmak, işte bunlar yenilir yutulur değil.

Fethullah hoca, değil hoca, sapık da olsa, manyak da olsa, bu toprağın çocuğudur, bizim gibi, Anadolu'nun hastalıklarını taşıyor. Bu toprağın çocuklarına Amerakan ajanı, Rus ajanı diye suçlamalar yapmak kolay değil. Değneksiz değil bu köy. Üfürmeyin. Bizler, hangi fikrin, tamamen karşı fikrin çocukları olsak dahi, delimize de sapığımıza da sahip çıkmasını bilmeliyiz. Ajan suçlamalarıyla bu ülkenin özbeöz, bilgili, okumuş, yüzbinlerce solcu çocuğa aynı suçlamalarla yıllarca işkenceler yapıp, siyasetten ülkeden soğuttunuz.

Ancak, uzun zamandır Fethullah hocanın tehlikeli ilişkiler içinde olduğunu görüyoruz. Bunlar, yüzbinlerce Anadolu çocuğunu ajan ilan etmemiz için kafi ilişkiler mi?

Bugün Fethullah hocaya rahatlıkla ajan diyenler, tam otuz yıl gazetelerde aralıksız MHP'ye de Amerikan ajanı demişti. MHP iktidara geldiğinde, bu partiye sarılıp, MHP'yi en büyük, en kahraman milliyetçi ilan eden yine onlar oldu...

Bunlara aslında benim aklım ermez. Ben gördüğümü yazarım...

Bağımsızlık kavgası, ajan suçlamalarından geçmez. Bağımsızlık kavgası, siyasal ve ekonomik özgürlükleri dibine kadar tartışmaktan geçer!

Ülkemizde bir araştırmacı gazeteci hastalığı var. Bir tür akılsız kahramanlığa soyunuyorlar. Açık seçik düşünceye yöneltmiyorlar. Gittikçe karmaşıklaştırarak bir nevi teröre hizmet ediyorlar. Anladığım şu, ortada bir tehlike var, ama yönünü bilen yok. Üç, dört tane araştırmacı gazetecinin paranoyaları ülkeyi teslim aldı.

Aslında bu kadar faili meçhul, iştahını kabartıyor paranoyaların. Ve aslında, milli hassasiyetler konusunda büyük paranoyalara da ihtiyacımız olabilir. Ancak, birkaç tane araştırmacı gazeteci tüm Türkiye'yi götüne takmış dolanıyor. Bir türlü halkın sorunlarına, kendi sorunlarımıza dönemiyoruz.

Şimdi Bergama köylüleri Alman ajanı mı? Öldürün beni, Allahım neler oluyor. Türk tarihinde ilk defa, Anadolu köylüleri, şalvarıyla, eşarbıyla ellerine bayrak alıp, Ankaralar'a, İstanbullar'a koşup, akılalmaz bir çevre duyarlılığını tüm halka öğrettiler. Biz, bunların arkasında ajanlık arıyoruz. Akıl alır değil. Bir paranoya fırtınası. Ne büyük korku.

Avrupalardan gelip, köylülerin tarlalarını işgal etmişler, dünyanın hiç kabul etmediği siyanürü nehir gibi akıtmışlar, köylüler de susmamış.. Susmadıkları için ajan olmuşlar..

Asıl susanlardır ajanlar! Amerikan üslerine susanlar, savaşa susanlardır ajanlar!..

Ve dehşetin kapıları açılıyor, bütün bunlar paranoya ise, neden insanlar bunları söyledi diye öldürülüyor, işte kafam burada karmakarışık. Hayat bu. Gerçek bu. Öldürme, suikast, işte hayat bu. Orada mutsuz bir savaş var. Bunlar hayalperest mi? Orada çok soğuk kesinlikler var! Terör yolunu neden hiç şaşırmıyor, hep aynı kemalist kimliğe saldırıyor. Bu kadar sert düşmanlık kesin. Ama kimler arasında. Bir terör örgütü, yirmi yıl sabırla ve sırayla ve titizlikle çalışabilir mi?

Ülkemizde kemalistleri seri şekilde öldüren bir düzenek var. Bu bizim kendi kanımız, kendi canımız. 12 Eylül'den beri iktidara gelen her partinin önüne bir suikast cesedi konuluyor. Tanrı hükmü gibi.

Galiba terörün dediği oluyor, gücümüzü toplayamıyoruz, öldürülmüş insanların fikri ne olursa olsun "sahip çıkamıyoruz".

Cumhuriyetin ölümcül bir yarası mı, yoksa, ölümcül bir düşmanı mı var?

Ekranda sık sık kavga edenler, ateşli tartışmalarını sadece ekranda sürdürseler.. Devletin derin katları çok sert. Ekranlarda birbirine karşıtmış gibi görünen laik-şeriat kavgası oyun mu, gerçek mi? Orada neler oluyor, akılalmaz manyak yorumlar, hala bilemiyoruz.

Vakaları topluyor, çıkarıyor, bir sürü fikir, haybeye. Elimizde kesin, gerçek sonuç: Kemalistlerin öldürülmüş portreleri. Nasıl çılgın cinayetler. Bir sara illeti mi, bir iktidar kavgası mı. Güzelim devletimiz ruhunu, canını mı veriyor. Neler oluyor?

Daha fecisi, cinayetleri aydınlatamıyoruz. Karanlıkta kalsın, dağınık kalsın diyenler mi var. Bir hukuk, bilgi, soruşturma çılgınlığına sürükleniyoruz, olan, "hukuk"a oluyor, "bilgi"ye oluyor. Yirmi yıldır sorgular, mahkemeler, "güven" sarsılıyor.

"Bilinemez" hastalığında devlet, hukuk yaşayamaz. Ajanlık paranoyaları bu "bilinemez" hastalıkta büyüyor. Gerçek bir tehdit! Türk devletinin temel noktalarında görev yapmış insanlar paranoya dediğimiz şeylere gün geçtikçe daha fazla sarılıyor!

Bu milli paranoyalar bizim de yolumuzu şaşırtıyor. Ajan suçlamalarını tehlikeli bir gelenek edindikleri için, nefret ediyoruz, ama, bu ağır karanlığın çözümsüzlüğü, cinayetleri, göğsümüzü daraltıp, gözümüzü karartıyor. Ağlayacak mıyız, karşı mı çıkacağız, bu memleketin bir evladı olarak biz hangi fikrin sahibi olacağız, şimdi biz ne yapacağız!

Başka tür, piskopat teselliler bulalım, Allah'a bin şükür, ülkemiz manevi bir uyuşukluk içinde değil. Cinayet, suikast, enerjiyi, hareketi, iddiayı gösterir. Hayatları, şerefleri pahasına ölüme atılanlar, öldürenler! Delirmiş coğrafya. Nefret, eşsizlik manyaklıklar! Olağanüstü tutkular. Devletin ürpertili derinliklerine gizlenmiş!

Seri suikastlerin sahipleri, kutsal değerleri, siyasi görüşleri uğruna mı öldürüyorlar, yoksa, basit bir iktidar çekişmesi mi, görünmez dünyaların zalim, kurulmuş saat gibi çalışan şeytan ruhlarından bunu öğrenmemiz imkansız. Bildiğimiz, öldüren taraf, matematik bir kesinlikle, inancından, kararından emin, yapmak istediğini, şakaya, şansa bırakmıyor!

Bu kusursuz cinayetler bir terör örgütünün ise, neden hepimizde, Türk devletinin DNA'larında derin bir çatışma izlenimi bırakmıyor? Derin fikir ayrılığı, yalnız ölenle, öldüren arasında değil, derin fikir ayrılığı, bu savaşı izleyen bizlerle ölen-öldüren arasında var! İstesek de ölenle öldüren kadar "soğuk" olamıyoruz, ajanlı, mitli, yani bize uzakmış gibi görünüyor. Onları bizden karanlık ayırıyor. Bizler, yirmi yıldır, yanılmalı, şaşırmalı, uydurmalı, komplo, paranoya üfürmekten öte gidemiyoruz. Ülkemiz can verirken, bizlere entel entel konuşmak düşüyor.

Bu kadar aşırı dereceye varmış çatışmayı bilememek, sinirden ve fikirden yapılmış insanların dayanabileceği bir durum değil!

Bildiğimiz birşey var, insan ne denli zavallı, imkansız, çaresiz olursa olsun, üstün bir gücün egemenliğine, dayatmasına isyan edebilmeli. Boyun eğip bekleyeceksek bu dünyaya niye geldik.

Bildiğimiz başka şeyler de var, bütün bu cinayetlere maruz kalan ve bunları aydınlata-

Akşamsefası

birileri bizden imdat mı istiyor, yoksa, birşeylerden habersiz yazdığımız bu yazılarla gülünç mü oluyoruz!

Bu kör savaş, ülkenin yetiştirdiği tüm enerjiyi emiyor.

Savaşan taraflar kadar, birlikteliğe ve olup biteni anlamaya çalışan tarafların da enerjisi coşkulu ve heyecanlı olabilmeli. Tam tersi, yılgınlık, bezginlik.. Oysa keskinleşmiş gözleri, ateşli, sağduyulu kahramanlara ihtiyacımız var.

Türkiye, merkez siyasetini sağın militanlarına, susurlukçularına teslim ettiği günden beri, merkez sert bir çatışmaya girdi. Bu ülke bizim, size ne oluyor kardeşim, diyenlerin de yumruğu, masayı kıracak kadar sert olamadı. Türkiye radikal tarafların paranoyik çatışmasına kurban oldu.

Yüksek memurlar, savcılar, yüksek yargıçlar, ordu komutanları arasında bu çatışmayı anlayan, bilen, düzenleyebilecek, yüzlerce isim var. Ancak, Türkiye siyasi yapısındaki çatlak nedeniyle, gerçek deneyimlerini, hukuğu, bilimi, üniversiteyi, araştırmayı, askeri ve emniyet sahasındaki değerleri siyasi alanda kullanamıyor. Neymiş, batı çalışma gurubu, bir sidik yarışı.. Neymiş, o onu izliyormuş.. Kim izliyor, hangi hakla izliyor...

Hepimiz iyi insanlarız, inanın. Siyasi bir acemiliğin kurbanlarıyız.

Bakın, MGK'nın meclis ve siyaset üstü buyurucu bir kurum olarak çalışması, yalnız bizim ülkemize ait bir sertlik değil. Ancak, siyasi bir balta gibi, ülkenin içişlerinde tehditleri siyasetçilerden üstüne alması, belaları ve tehlikeleri kendisi belirtmesi, Türkiye'deki siyasi heyecanları yokediyor!

Bu güçten rahatsız olanlar ikiye ayrılıyor, birincisi demokratlar, Türkiye'yi sivil siyaset yönetsin istiyor, zaten AB'de, sizde sivil siyaset bu yüzden yok, olmaz diyor. İkinci karşı çıkanlar, tehdit listesine girenler, yani, irtica unsuru içinde gösterilenler...

Siyasi çatışmaların baş kaynağı: MGK, devlet iki başlılığı sürdüremiyor, bir tarafta, siyasi olarak iktidara gelenler eli kolu bağlı oturuyor, diğer tarafta, cumhuriyet kendini korumalı deyip, koruma görevini kimseye bırakmadan üstlenenler. Atilla'dan beri Türk devletini yukardaki on kişi yönetiyor!

Her iki düşünce de tehlikeli mistismler taşıyor, biri, cumhuriyeti din'leşmiştir kemalistler, diğeri, biz de bu toprağın müslümanıyız diyen, gelenekleri, aldıkları büyük halk desteğini mistikleştiren karşı taraf!

Tatlı bir huzur duygusundan çoktan geçtik, bizim sıkıntımız seyirci olmaktan yorulduk, bir de oynanan maçı anlayabilsek. Orada uyumdan, ahenkten, halktan, insanlıktan nefret eden, kör bir çatışmayı meslek edinmiş yüzlerce devletlü var.

Ülkemiz, AB ve AB'nin kriterleriyle uzlaşmak için elinden geleni yapıyor, anlasın anlamasın AB'nin yasalarını körlemesine, tartışmadan, gönüllü çıkarıyor.

Biz, önce kendi cumhuriyetimizle anlaşalım. Kendi yasalarımızı çıkartalım. Biz önce, kendi devletimizin, sapık mı, manyak mı, işkenceci mi, alkolik mi, bela mı, neyse, anlamaya çalışalım.

Devlet içinde, asla uzlaşamayan, meydan savaşı veren, her defasında acısına dayanılmaz suikastleri, önümüze koyan ya da aydınlatamayan bu büyük çatışmayı çözmeden, kendimizle birlik olmadan, başkalarıyla birlik olamayız.

Nedir bu, herkes, cinaytelerin yerini, saatini, gününü biliyor, neden olduğunu bilemiyor. Canilerle, siyasi kumarbazlarla bir ülke nereye kadar gidebilir?

Cinayetler, hepimizin siyasi kanaatlerini, düşünce yapısını, kitaba, ilime, tiyatroya, bilgiye, mantığa ihtiyaç duymadan hızla körleştirip militanlaştırdığı için çok tehlikeli. İşte cinayetlerin korkunç yüzü, ülkeyi, şebek, maymun,atpal zihinlerin, akılsız kahramanların eline geçirtiyor...

Sinirleri, cinayetle kamçılanmış insanları, dindirmek, durdurmak, sakince konuşmalarını, sakince öğrenmelerini sağlamak imkansızdır. Bir cinayetin bıçak gibi keskinleştirdiği kafaların sert militanlığı bir ömür o ülkeye beladır. Hepimiz bu belalarla yaşıyoruz.

Bu şiddetli gerginlik belki her iki tarafın da iktidarını sağlamlaştırıyor. Yalnız bizim işimize gelmiyor. Çünkü, bilimle, düşünceyle, aklıselimle, fikirleri, kanaatleri etkilemeye çalışıyor, ülkemizin ve gençliğin yüzünü, dünya sorunlarına döndürmeye çalışıyoruz...

Cumhuriyet'in hastalığı: Halk korkusu. 1950'den beri sağ iktidarların eline geçen siyasetin defalarca önüne geçildi. Halk korkusu, yani, "demokrasi" korkusu.

Aslında elli yılın sağ iktidarları hepimizin demokrasiden korkmasını sağladı, nefret değil, korku. Sağın iktidara taşıdığı halk korkulmayacak halk değildi. Bakkal, çakkal, şeyh, öküz, ağa, bey, müteahhit, hırsız, cahil cühela.. Mustafa Taşar, İmren Aykut gibiler ve yüzlercesi bu ülkede bakanlık yaptı, medyayla, burjuvayla ortaklaşa ülkeyi tokatladılar.

Madem elli yıldır sağcılar halkı, gerçek halkı iktidara getiriyor, neden bu halk elli yıldır kendi açlığı, maaşı, siortasını meclisten talep etmiyor.. Bizim halkımız mazoşist mi?

Ve sağ, ne güzel, halk bu, halk geliyor, halk yönetiyor diye, popülizmin Allahını, şamniyonluğunu yaptı. Cahil cühelayı, davarları, aptalları meclise sokçukta, "işte halk egemenliği" deyip demokrasi bayrağı açtı.

İyi de, bu halkın okumuşları yok mu, mühendisleri, yargıçları, bu halkın bilimadamları yok mu? İyi de bu halkın samimi, temiz, dürüst, hırsız olmayanı, güzellik düşeni hiç yok mu? Halk deyince aklımıza neden şeyhler, müteahhitler, hırsızlar geliyor.

Bu aptal sürülerini ele geçiren sağ, adına da halk deyip, bu halk şampiyonluğuyla hepimizi yargılamaya, hatta melodramlara kalkıştılar.

İşte bizler, acıları çeken halkı iktidara getiriyoruz, statüko istemiyor diye belgeseller, nutuklar...

Bu popülist oyuna gelmeyen kalmadı. Halk elli yıldır üçkağıtçıyı, hırsızı meclise neden getirir.

Sağcılar, demokratik eğitimi, medyada, üniversitede, bilimde, özgürlüklerde hiç istemiyorlar, sadece seçim günü sandık başında, bir sandık demokrasisi istiyorlar.

Medyada, yasalarda, hürriyetler, demokrasiyi hiçbir zaman istemediler ama, hassas manevi hastalıkları olan, geleneklerine bağımlı cahil halkı kandırmayı her defasında başardılar.

Halk eğitimi olmadan, demokrasi olamaz. Hırsızların elli yıldır oyuncağı olan insanlara halk diyemeyiz. Sağcılar, bu hastalıklı eğitimsiz demokrasiyi maymuncuk gibi kullanıp siyasi iktidarın kapısını sonuna kadar açtılar.

Ülke refahı, zenginliği, bölüşüm, sendikalar, ekonomi sözkonusu olunca "halk yok, demokrasi yok", seçim olunca, yaşasın demokrasi!

İşte MGK'nın endişeleri burada paranoya noktasına fırladı. Onlar da cumhuriyetin endişelerini bu yarım yamalak sözde demokrasiyle gelen vekillere hiçbir zaman teslim etmek istemedi.

Haksız da sayılmazlar. Tesadüfen yolda giderken, Bursa 12. sıradan parlamentoya girmiş ve hayatında basit bir siyaset bilgisi kitabı okumamış bu insanın bakanlık yapmasıyla övünebilir miyiz?

İşte demokrasi hevesimiz, mutluluğumuz böyle böyle sona erdi! Artık, milliyetçiler, müslümanlar, kemalistler, kendilerine verilmiş Tanrısal bir görev olduğunu düşünüyorlar, gerçekte, "demokrasiyle" ilgileri kalmadı! Demokrasiyle ilgileri varsa, bağımsız ve sivil kurumları güçlendirsinler!

Demokrasi beklenen rolünü oynayamayınca, başka ideolojik oyuncak türleri devreye girdi. Sözde, okşayıcı sloganlar, vaatler, kahramanlıklar.. Bu basit, çocuk, lise gencini kandıran ideolojilerle cumhuriyetin kurumlarını yaşatmak imkansızdır!

Demokrasiyi gerçekten yürekten isteyen yok, Türkiye'de, siyaseti dahi isteyen yok, ama, ortalıkta bir yığın kahramanlar, kurtarıcılar, vaatler...

Anladığım şu.. Türkiye'de aslında, bir asiller sınıfı, bir aristokrasi eksikliği var!

Kemalistler devletin hassas kurumlarını ellerinde tutarak cumhuriyetin kuruluşuyla kanbağı iddialarını sürdürüyorlar.

Kemalistler gerçekten büyük bir roman boyutunda yüzlerce defa incelenmesi gereken karmaşık psikolojiler taşıyorlar. Dikkat edin, şair, asker, hatip, hukukçu ve militan bir havaları var. Hiç mizahları yok. Duygusuz ve uzlaşmaz bir görüntü veriyorlar. Temiz kılıklı, fakat ham beyinli görünüyorlar. Kemalistlerin en mütevazisi kendisini üstün bir cumhuriyet vatandaşı gibi görüyor. Coşkulu, aşkın, heyecanlı, ateşli bir vatansever görüntüsü çizmeye dikkat ediyorlar!

Elli yıldır iktidara oturmuş sağın arkasında cumhuriyet değil, "halk" var, onları da halkın bu deli cahilliği şımartmış.. Bir sürü halk ve demokrasi kahramanlarını, Menderesleri, Demirelleri tanıdık!

Cumhuriyet Türkiye'sinin durmaksızın vatansever, şövalye açlığı çektiğini, bunu gün geçtikçe mistikleştirdiğini iyi görelim.

Yani, birileri ısrarla tehditleri sıralıyor, ülkesini, hepimizden çok sevdiğini, ateşli, kanlı terli söylüyor. İrtica kavgaları, milli kuvvetlerden, Atatürk'ten sözediyor, hepimiz bu değerler karşısında elimiz kolumuz bağlı esir gibi seyrediyoruz.

Hem kemalistler, hem karşıtları "'sahip" gibi, "kurtarıcı" gibi konuşuyor!

Gerçekten bu ülkenin varlığından gurur talep eden yüksek memurlar, siyasiler tayfası var. Bu gurur, şeref açlığını, mesleklerinde gideremiyor, bunu sağ partilerde, kemalist, idealist ideolojilerde kıran kırana arıyorlar!.

Her akşam TV'de, heyecandan titreyen sesiyle, biri mutlaka, vatanı ne kadar sevdiğini, iç-dış düşmanların dökümünü vererek, Türkiye işgal planlarını, haritalarını göstererek, çıldırmışcasına anlatıyor!

Sağcılar, kemalistler, müslümanlar, cumhuriyeti, vatanlarını, nerde, nasıl koruyacaklarını bilemiyorlar. Sağcı liderlerin ilk Amerikan başkanları gibi veciz, faziletli konuşmaları, kemalistlerin, eski Roma senatörleri gibi coşkulu nutuklarını, sevimli, önemli, ama çok ilkel buluyorum.

Vatan sevgisinin vahşi, estetize edilmemiş yüzlerce cinnetini bu masum sadelik, ilkellik hazırladı.

Ancak, kökünden ruhundan kopmuş liberal ve zavallı medya yazarlarıyla kıyaslanmayacak kadar değerlidir bu Romalı konuşmalar!

Bu yüzden liberaller, vatan sevgisini yıpratma, alaya alma hakkını ellerinde tutup, kendini beğenmiş, hacivat kılıklı konuşmalarını sürdürür.

Ve kemalistlerin halk korkusu yüzünden, demokrasi adetlerini benimsemelerini beklemek hayalcilik olur.

Üstelik, vatan sevgisi, hangi şart altında olursa olsun, ıstırabı çekilmesi gereken büyük bir insanlık, insan olma davasıdır..

Gençler, vatan sevgisinin eğri, büğrü, biçimsiz, beton kafalı, paranoyik yüzlerce biçimiyle karşılaştıkları için kafaları karıştı.. Bu vatan sevgisinin neden yukardaki dört holdingin, burjuvanın işine geldiğini, bu vatan sevgisinin halkın, memurların, işçilerin neden hiç bir zaman haklarını savunmadığını soruyorlar!

Bu topraklarda, halkın hesabına, karına, yanında, bir vatan sevgisinin propagandasını yapmaya çalışan bizler, her defasında bu kurtancı bekçilerin hışmına uğruyoruz!

Bu sorun kökünden çözümlenmeli.

Bir Cumhuriyet Senatosu kurulmalı. Parlementoda bir parlemento devrimi yapacak sayı vardır. Meclis, birden ikiye çıkarılmalı. Senato inşa edilmeli. Ülkemizde mesleklerinde kırk yıl çalışmış, büyükelçiler, savcılar, büyük yargıçlar, yüksek memurlar, generaller, bütün bilgi ve deneyimlerini holdinglerde danışmanlık yaparak değil, senatoda değerlendirmeli Senato, MGK'nın rolünü ve endişelerini üstlenmeli. MGK, tasfiye edilmeli, cumhuriyetin tüm endişeleri "senatoya" bırakılmalı.

Seçim yasasında yapılacak değişiklikle senatör olabilme özelliğine, devlette yirmi yılı aşkın görev yapmış olma şartı aranmalı. Cumhuriyet kendini, deneyimli memurlarının bilgisi, iradesi ve sorumluluğuna devretmeli. Demokratik bir kurum olmayan MGK'dan, demokratik bir kurum senato yoluyla kurtuluruz. Ayrıca, cumhuriyetin korunması ve kollanması gibi çok sağlam endişeler, bir yığın hayalperest kahraman üreteceğine, sorumlu yerlerinde görevlerine başlarlar.

Ve ayrıca, ülkenin onur, şeref açlığı, yani asilzade açlığı, bir nevi, bizim de lordlarımız, yerlerini alarak, kapatılmış olur!

Bitmeyen görünür-görünmez, ya da laik-şeriat, ya da benzeri çatışmaları nihayet 'aleni' bir yere taşımış oluruz. Senato, araştırma raporlarını, tehditleri, düşmanları, değerlendirir, hükümeti uyarır, alınması gereken tedbirleri söyler. MGK gibi, batı çalışma gurubu gibi, bilmediğimiz, görmediğimiz duymadığımız bir takım çalışmaları gizli kapaklı yerlerde bırakmaz!

Ülkemizi korumak ayıp birşey mi, onu gözlerden gizliyoruz, bir takım gizli tertipler içinde bulunuyoruz. Cumhuriyet kendini çok sağlam kurumlarıyla koruyabilmeli, böylelikle, cahil cühela halkın meclise gönderdiği vekiller dengelenmiş olur!

Son yirmi yılda gördük ki, ben cumhuriyeti koruyorum diyen savcılar, alıkıran başkesen gibi, çok fazla ve çok ağır, rollere soyunuyorlar, bu koruma işini, sağlam kurumlara bırakıp, dangalak kahramanlardan kurtulalım.

Cumhuriyet eşsiz bir eserse ve bu eseri birileri korumak için, habire bizleri öldürüyor, işkence yapıyor, ya da vatan haini ediyorsa, bunun kurumları, yeraltı sorguları, MİT çalışmaları değil... Cumhuriyete enerjik siyasi bir sınırga yapılmalı, Tehlikede olan cumhuriyet, cumhuriyetçilerden, kurtarıcılardan, milli kuvetlerden kurtarılmalı.

Cumhuriyeti en iyi tanıyanlar, kırk yıl deneyimli, üstün, yüksek sorumlu çalışmış memurlarıdır.

Türkiye cumhuriyeti devleti, yüksek memurlarını, senatoda onurlandırmadıkça, çatışması sürecek, çöküş panikleri hastalıklı kurtarıcıların paranoyalarıyla sürüp gidecektir!

Bizim de cumhuriyet düşmanı olmadığımız, nihayet anlaşılır. Bizler bu halkın çocukları olarak, cumhuriyetin dertlerine, endişelerine ortak olmak, birlikte düşünmek, tartışmak istiyoruz. Bu paranoyik, delilerle konuşmak, çalışmak, asla mümkün değil! Bugün, bir bilimadamı Çankaya'da öldürüldü ve yüzlerce yazar, olayı görmezlikten geldi. Tek bir satır yazı yazmadı! Hiç kimse bulaşmak istemiyor! Herkes bu ajan-mit-polis ajanı bölgeyi "pislik", "üçkağıt" gibi görüp, nefret ediyor!

Oysa burada bir ölüm, bir suikast var, sahip çıkılmalı.. Bu tehditleri biz "omuzlamayız"..

Ülkeyi koruma görevini, ekrana fırlamış ateşli nutukçuların da sayesinde alttan gelen basınç nefretle büyütüyor, her defasında siyaseti patlatıyor, ya darbeler, ya suikastler ülkesi olmaktan kurtulamıyoruz!

Türkiye mesleğine, ülkesine aşık yüksek bürokratlar yetiştirmekte. Ancak, işleri gereği halkla kopuk yaşadıkları için, emekli olur olmaz yitmekteler. Manevi coşkunluklarını, mesleki başarılıklarını kullanabilecek, alan kalmıyor. Ya rakı kokuları, ya pis kokulu dedikodular, ya da polis-mit-ihbar gibi dümenler içinde ülkeyi sürekli ve bitmeksizin kışkırtmaktalar!

Ülkemizde emeklilik, derin kırışık yüzler, mezarlıkla ilgili, ya da ponpon terlik giymiş dede görüntüsü hatırlatır. Mesleğinde şerefiyle kırkyıl emek vermiş deneyler, ülkenin hazineleridir, ikonlandır, kardinalleridir, bitmek bilmeyen devlet aşklarını, susuzluklarını gidermiş olurlar.

Bu kahramanların basit bir insan gibi kenara çekilmelerini beklemek, insanlık tarihini, devletlerin tarihini, psikolojisini hiç bilmemek demektir. Bütün büyük devletlere ve geçmiş imparatorluklara bakın, devlette uzun yıllar görev yapmış insanları bir zaman sonra basit bir fert gibi yaşatmak imkansızdır. Lordluk, asilzadelik, şövalyelik, babalık, şeyhlik, beylik, fikir babalığı, gibi bu kazanılmış onuru ölene kadar talep ederler.

Devletin büyük oyunlar oynamayı alışkanlık edinmiş yargıçlarını, generallerini bir anda emekli oldun, deyip, elinden bu oyunu almak mümkün değildir!

Bizler de, kim üfürüyor, kim hayalperest, kim sorumlu, kim gerçek vatansever tanımış oluruz.

Bu halk, Susurluk dosyasında gördü ki, otel odalarında uyuşturucu çekip mankenlerle düzüşenler şerefli milli kahramanlar ilan edildi.

Bu ve benzeri kahramanlar, hep derinliklerde, karanlıklarda ortaya çıkıyor! Kahramanların nerde nasıl kahraman olduklarını bilelim!

Eskiden Kazım Kartallı seks filmi oynatan sinemaların kapılarında müşteri toplamak için bağırırlardı: "Kazım ağbimiz sizin için, .m demedi, .öt demedi yaladı!"..

Kahraman, şerefli, yüksek bürokratlarımızın seks kasetlerini gördük. Birileri bizim için, .m dememiş yalamış, .öt dememiş yalamış..

Ve sonra suikast, cinayet.. Kim öldü, kim yaladı..

Açık ve net: Biz de bu ülkenin çocuğuyuz. Bu ülkeyi çok seviyoruz. Ne olur, biz de olup biteni anlayalım. Biz de, bilgimizle, canımızla, ülkemizin yanında yeralalalım!.

Bizleri kim yaladı, kim öldürdü karışıklığına sokmayın!

Tane tane söyleyin: Düşman kimdir? Biz kimden yanayız? Yalvarırım, yardım edin bize!

Mustafa Kemal, dünya döndükçe birilerinin sürekli "şeref" talep edeceğini düşünseydi, belki, beylik, paşalık gibi ünvanları kaldırmazdı.

Bakın neleri kaldırdı Mustafa Kemal. Yüzbaşıya hamiyetli denirdi. Kolağalarına fütüvvetli. Binbaşılara Rıfatlı. Miralaylara İzzetli, Mirlivalara Saadetlü Paşa.. Ve Müşirlere Devletlü Paşa Hazretleri, denirdi. Bunlar kaldırıldı. Keşke kaldırılmasaydı.

Hatta, bir yığın nişanı, madalyayı kaldırdı. Osmanlı'nın son zamanlarında parayla satılan nişanlar, madalyalar bile vardı. Bugünkü Aydın Doğan gibi bir basın patronu.. Dönemin basın patronu Baba Tahir, Abdülhamit'e yalakalıklarıyla tarihe geçmiştir. Gazetelerinde işte bu nişanların reklamlarını verir, ona buna parayla satar, dağıtırdı.

Baba Tahir'den açılmışken. Baba Tahir bir gün ünlü tiyatrocu Abdi Efendi beni dövdü diye mahkemeye vermiş. Mahkemede olayı anlatırken:

"Efendim, bu Abdi Efendi, birileriyle kavga ediyordu. Bir eliyle ağacı tutmuş, diğer eliyle adamı tutuyor, döndü beni de dövdü!"..

Abdi Efendi kendini savunur: "Efendim, bir elim ağaçta, bir elim adamda. Benim kaç tane elim var. Bakın iki tane.. Hangisiyle vurdum, üçüncü bir elim yok ki?"..

Baba Tahir atılır: "Efendim, görüyorsunuz, dövdüğünü inkar etmiyor, benim tarifime itiraz ediyor!"..

Evet..

Suikast.. Cinayet... Kötü şeyler oluyor.. Sahip çıkmak istiyoruz. Ama sizin tariflerinize itirazımız var... Üstelik, hangi elle öldürdüler.. Üçüncü elle mi?

Devlet üçüncü elini mahkemelerde, hukukta, göstermeden, bizden "samimiyet" beklemesin!... Çünkü bizler, bu üçüncü eli kırmak, yoketmek için varız!..

nihatg@leman.com.tr

Selam Tüm Güzel İnsanlara

İnsanın insana içten nasıl güvendiğini, idealizmin coşkusunu, başka insanları düşünmenin ne tatlı, bir duygu olduğunu gördüm. Fedakarlığın en güzel örneğini , memleketlerin en güzellerini devrimciler arasında buldum. Bunların en temizini onlarda gördüm. Onların dünyasında yaşayam temiz soylu ve canlıydı. Kanını ve canını dolarlardan ve sentlerden üstün tutan yüce ruhlarla tanıştım. Dünya imparatorluğunun ticari gelişme durumuyla değil, açlıktan ölmek üzere olan bir kenar mahalle çocuğuyla candan ilgilenen insanlardı. Sağım solum , yüce amaçlarla kahramanca çalışan güzel ruhlarla doluydu; günlerim gecelerim, güneş ve yıldız, ateş vekırağıydı. Taze kırağı. Gözlerimin önünde yanan, pırılpırıl, temiz ve de pak olan davam kutsal davamdı. İnsanların aç yatmadığı emeğin sömürülmediği; özgür ve eşit gelecek için ; kendini ve de yüreğini cesurca, mertçe ortaya koyan.... Tüm güzel dostlara, BİN SELAM OLSUN.

Mehmet Aksoy/Aydın
taylan09@hotmail.com

Merhaba Leman ve Dostları

Ben altı yedi yıldır aralıksız değilse de Leman'ı okuyorum. Toplumdan soyutlanmanın ve yozlaşmanın dayatıldığı bu yerde daha da kıymetli sıcak ve sağlıklı haberler alabiliyor insan. Her yayın da zaten buralara giremiyor. Malum zihniyet nedeniyle. Üstüne üstlük şimdi tüm hapishaneler de kibrit kutusuna dönüştürüldü toplumsal duyarsızlığın da azımsanmayacak katkılarıyla! Bu ufak tefek odalarda farklı seslere ve yüzlere olduğu gibi dosta da hasret kalıyor insan. Nedense hapishaneleri çok yüksek! Yerlere inşa etmişler kolay kolay herkes çıkamıyor. Kendisini olduğu kadar cümlesini bile severim dışarıda iken dağ gezmelerinde kayalara bile kazırdım dost diye. Buralar iyi insanla kötü insanı kendiliğinden ortaya çıkarıyor. Buna hiçbir keskin zeka da engel olamıyor. Söylemler pek anlam ifade etmiyor. Yani buralarda yalana yer yok. Dürüst ile kaypak birşey yapmasa da istemese de. Olgun, dingin, güçlü ve içten gibi gözüken insanların bir çoğu duygusuzluk, uydumculuk ya da fırsatçılık yüzünden bir çatışmayla! gerçek anlamda yüz yüze gelme ya da bunu kendi inançları temelinde gerçek anlamda çözmeye çalışma yetisinden yoksunlar ve sonuçta sadece anlık çıkar peşinde sürüklenmekteler. Öte yandan burdaki insanın varsa ve yitirmediyse elinde sevgi, coşku ve umutlarından başka bir şeyi yok. İçerdeki ve dışardaki insanların da bir çoğunu bunlar doyurmuyor. Öyle ki bölüşmek para ve benzeri şeylerle sınırlanmış çoklarınca. Sistemin yozlaştırma ve çürütme politikaları öylesine iyi işliyor ki bu modaya uyan uyana, her geçen gün de yenileri katılmakta. Diğer yanda da birileri içeride ve dışarıda bu çürümüşlüğe ve dayatmalara karşı tereddütsüz kendini feda etmekte... Onca olumsuzluklara, acılara, sıkıntılara ve bu beton ve dar ve soğuk ortama: beni incitmesine! izin vermedim. Altından kalktığımda (yalnızlık duygusuyla) başedemedim. Kilolarca kitap okudum, okumaya devam ediyorum da. Birçok soruna çözüm buldum... Bu lanet olası duyguyu alt edemedim ya ona yanıyorum.Güneşe olan özlemimi bile bastırdım. Candan selamlar.

Ekrem Türkyılmaz / Kapalı Cezaevi C-11 Isparta

Yanağım Pencere Camında

Dışarıda deli bir yağmur ve sensizliğim. Pencere camına yanağımı yaslarken, soğukluğu ürpertiyor bedenimi.

Mersin Üniversitesi, 1998-99... Pembe Köşk Kafeterya Yemekhanesi'nin özelleştirilmesiyle patlak veren isyanımız. Kendi ellerimizle hazırladığımız yemekleri dağıtırdık öğrencilere... Yemekhanede yemek yiyemeyenler aç kalmasın diye. Her konuda bize muhalefet eden faşistler bile gözümüzün içine baka baka alırdı ellerimizden ekmek arası domates-peyniri... Katılımı güçlü bir boykottu.

F tipi protestoları, "Filistin halkı yalnız değildir!" sloganları... Güzel günlerdi... Sonra katılım biraz daha azaldı. Polisler bize "bir avuç içi kadar solcu" diyerek gülüyordu. İsmimizi bile ezbere biliyorlardı. En son katıldığım YÖK protestosunda sadece 35 kişiydik. Geri kalanlar korkmuştu, yenik düşmüştü... Biz herkesten farklıydık. Kantine hep beraber oturur, saz dinletisi düzenler, halay çekerdik. Şiirler okurduk bağıra bağıra... Aşık olmayı bile erteliyorduk kendimizce. Yanlışlara duyarlı olmak, bir şeylere sürekli karşı çıkmak doğamız gereğiydi. Aşık olma, bir insanla çıkmak ciddiyetsizlikti. Duygularımızı sürekli bastırıyorduk. "Dağlarımda zulüm varken, yâr peşinde koşamam" misali. Aslında katı bir yasakta yoktu ortada. Birinin elini tutup gününü paylaşmak yerine, daha verimli işler yapılabilirdi. Bildiriler hazırlanabilir, toplantılar düzenlenebilirdi.

Mersin Üniversitesi, 2001... Yeni rektörün faşist uygulamalarının en yoğun olduğu dönem... Seni tanıdım, yağmurlar bastırmamıştı daha. Uzun zaman bastırdığım duygularla sana doğru aktım. Eylemlerde halay çektiğim su deposu üzerinde, elini tutup yürüdüm. Başımı omuzuna yaslayıp, denizin mavisine daldım uzaklarda. Hiçbir şeyi ertelemiyordum artık, o an seninleydim. Çok yoğun çok sıcak... burada yağmurlar hala dinmedi. Gözlerim derinlere dalıyor. Gecenin en uzak saati, uyumuyorum. Yanağım hala pencere camında, seni yaşıyorum... 08.02.2003... Parmağımdaki yüzüğü okşarken, nice yıllara diliyorum. Doğum günün kutlu olsun sevdiğim. Bu gece bir yıldız daha yak benim için. Alanya'dan yüreğimi gönderiyorum. "Sen kavgamın içinde bir insansın sevgilim, seni seviyorum...".

(Sevgili Nihat Genç! 2002/40 sayısındaki "Sonbahar Fantezisi" yazını çok beğendim. Ankara Bend Deresi'ne yakın bir yerde dolaşırken yazını anımsadım ve irkildim. Seni de çok seviyorum)

(2002/48 sayılı Leman'da Bandırma'dan yazan Filiz'e... Senin için ne kadar zor olsa da lütfen güçlü ol. Çok yaşamak önemli değil, çok paylaşmak önemli. Unutma!.)

Kıvırcık Arap/Alanya

LeMan
SAYI: 581
26 ARALIK 2002 PERŞEMBE
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● **Yayımcı:** LM Basın Yayın Ltd.Şti. ● **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ ● **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN
● **Yazışleri Müdürü:** Zafer Aknar zaferak@leman.com.tr

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06
Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) • **Baskı:** LeMan Matbaası • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez • **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İst.

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

guverfeyhan@hotmail.com

Böyle Gütü
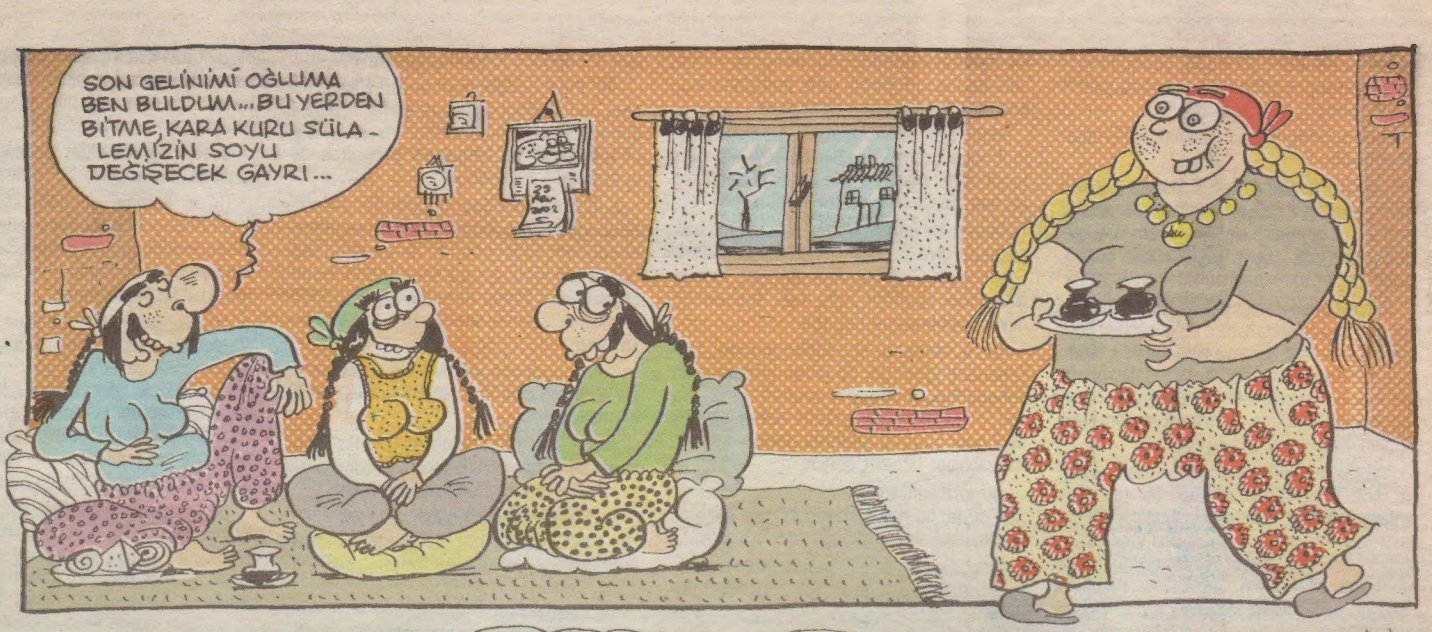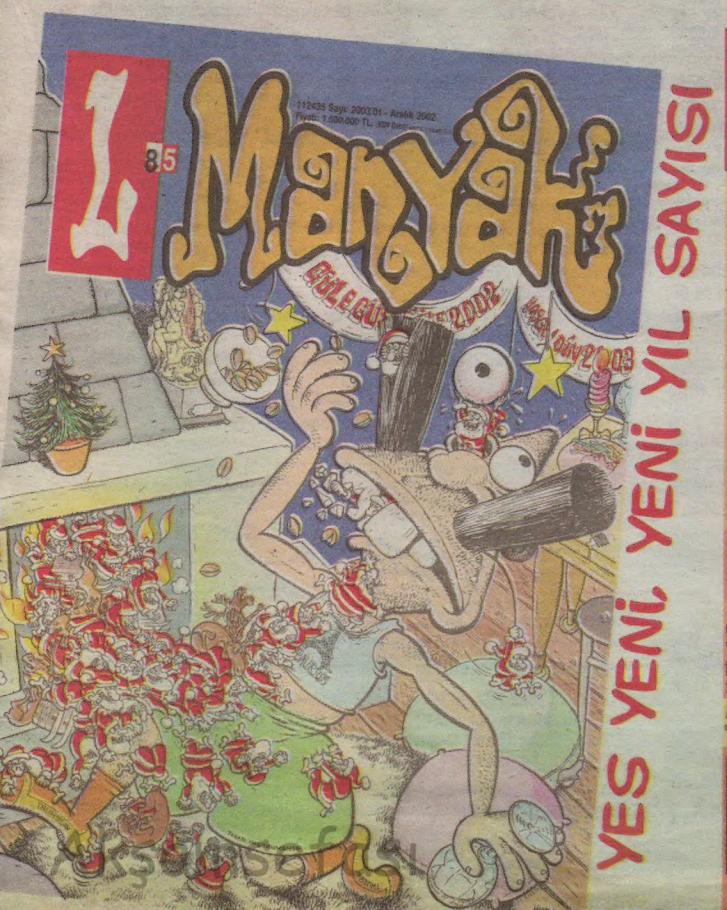
FEYHAN GÜVER